LUCINDA RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA LUNĂ
POVESTEA LUI TIGGY
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții
LITERA
Blue MOON

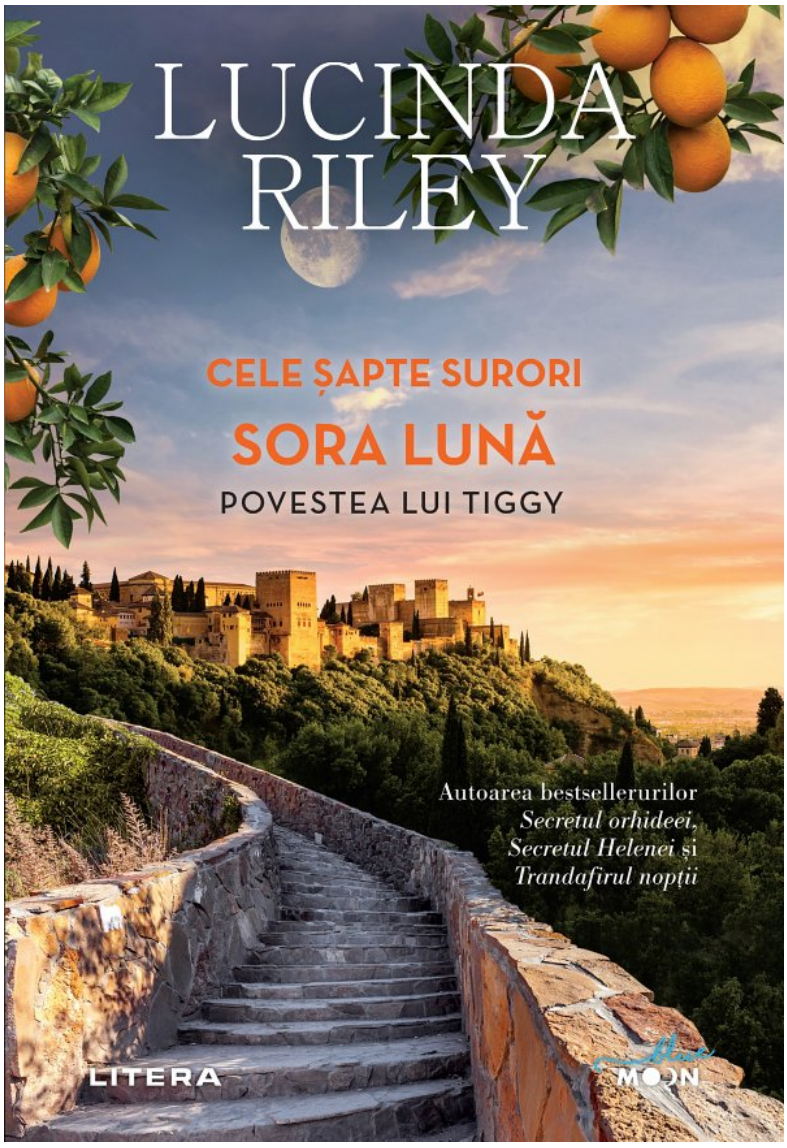
LUCINDA RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA LUNĂ
POVESTEA LUI TIGGY
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții
LITERA
MOON

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

SORA LUNĂ

POVESTEA LUI TIGGY

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

The Moon Sister
Tiggy's Story
Lucinda Riley
Copyright © 2018 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Sora lună. Povestea lui Tiggy
Lucinda Riley

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Dragoș Ghițulete
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RILEY, LUCINDA
Sora pună. Povestea lui Tiggy / Lucinda Riley;
trad. din lb. engleză și note: Gabriela Ghircoiaș –
București: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7239-1
ISBN EPUB 978-606-33-7283-4
I. Ghircoiaș, Gabriela (trad. ; note)

821.111

Pentru Jacquelyn,
prietenă, camaradă și soră în altă viață

„Fii chiar tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume.“
Mahatma Gandhi

Distribuția personajelor

ATLANTIS

Pa Salt – tatăl adoptiv al surorilor (decedat)
Marina (Ma) – guvernanta surorilor
Claudia – menajeră la Atlantis
Georg Hoffman – avocatul lui Pa Salt
Christian – căpitan de barcă

SURORILE D'APLIÈSE

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

TIGGY. Inverness, Scoția. Noiembrie 2007

ARICIUL EUROPEAN

(ERINACEAUS EUROPAEUS)

„Hotchiwitchi“ în limba romani britanică

Capitolul 1

– N-o să uit niciodată locul în care mă aflam și ceea ce făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morții tatei.

– Și eu îmi amintesc unde eram când am aflat.

Privirea pătrunzătoare a lui Charlie Kinnaird s-a oprit asupra mea.

– Și? Unde erai?

– La sanctuarul de animale sălbatice al lui Margaret, unde strângeam balega cu lopata. Tare aș fi vrut să fi fost un post mai bun, dar nu a fost. Nu-i nimic, zău! Deși…

Am înghițit în sec, întrebându-mă cum naiba ajunsese conversația asta – sau, mai degrabă, interviul – la subiectul morții lui Pa Salt. În momentul acela mă aflam într-o cantină aglomerată de spital, față în față cu doctorul Charlie Kinnaird. Încă din momentul în care intrase, observasem că prezența lui atrăgea atenția. Nu doar pentru că era uluitor de chipeș și cu un fizic zvelt și elegant. Purta un costum cenușiu, croit pe măsura lui, și avea părul ondulat, de un castaniu-închis. Pur și simplu, omul avea un aer firesc de autoritate. Trecuse pe lângă câțiva membri ai personalului medical, care stăteau în apropiere la o cafea și aceștia ridicaseră privirile ca să-l salute respectuos. Când ajunsese la mine și întinsese mâna ca să facem cunoștință, întreg corpul mi-a fost străbătut de un mic șoc electric. Stătea în fața mea și eu mă uitam la degetele lui lungi, care se jucau neîncetat cu pagerul. Se vedea de la o poștă că e foarte stresat.

– Deși ce, domnișoară D'Aplièse? m-a încurajat Charlie, pronunțând „r"-ul cu un ușor accent scoțian.

Mi-am dat seama că, în mod evident, nu avea de gând să mă lase să rătăcesc în deriva gândurilor.

– Ăăă… nu sunt sigură că Pa Salt a murit. Adică, sigur, este mort, pentru că nu mai este, dar nu cred că și-a înscenat moartea sau

ceva de genul ăsta – doar știa câtă durere le-ar pricinui fetelor lui –, pentru că îl simt mereu în preajmă.

– Dacă te ajută cu ceva, cred că reacția este perfect normală, a răspuns Charlie. O sumedenie de rude îndoliate cu care vorbesc spun că simt în preajma lor prezența celor dragi după moartea acestora.

– Normal, am spus, simțindu-mă ușor luată de sus, cu toate că nu trebuia să uit că vorbesc cu un medic, un om care zi de zi are de-a face cu moartea și cu cei dragi, rămași în urmă.

– Ciudat, zău așa! a suspinat, ridicând pagerul de pe masa de melamină și jucându-se cu el. După cum spuneam, și tata a murit recent și mă bântuie ceea ce pot descrie ca viziuni de coșmar, cu el ridicându-se din mormânt!

– Așadar, nu erați apropiați?

– Nu. O fi fost el tatăl meu biologic, dar acolo a început și s-a sfârșit relația noastră. Nu aveam nimic în comun. Tu, evident, ai fost apropiată de tatăl tău.

– Da, cu toate că, în mod ironic, eu și surorile mele am fost toate adoptate de el când eram bebeluși, așa că, biologic vorbind, nu există nici o legătură. Dar l-am iubit nespus. Pe bune, era uimitor.

Charlie a zâmbit.

– Păi, atunci asta dovedește, fără doar și poate, că biologia nu joacă un rol major în felul în care ne înțelegem cu părinții noștri. Este pură loterie, nu?

– De fapt, nu prea cred, am spus, hotărând că nu puteam fi decât eu însămi, chiar și la un interviu pentru slujbă. Cred că suntem dați unii altora dintr-un motiv, indiferent că suntem rude de sânge sau nu.

– Adică totul este predestinat?

A ridicat cinic din sprâncene.

– Da, dar știu că majoritatea oamenilor nu ar fi de acord.

– Mi-e teamă că nici eu. Fiind chirurg cardiolog, trebuie să mă ocup zilnic de inimă, pe care o asemuim toți cu emoțiile și cu sufletul. Din păcate, am fost silit s-o privesc ca pe o gâlmă de mușchi – și încă unul adesea prost funcțional. Am fost educat să privesc lumea pur științific.

– Cred că este loc de spiritualitate în știință, am protestat. Și eu am avut parte de o educație științifică riguroasă, dar sunt atâtea lucruri pe care știința nu le poate explica încă.

– Ai dreptate, dar… Charlie s-a uitat la ceas. Se pare că am deviat complet de la discuție și trebuie să ajung la clinică în cincisprezece minute. Așa că îmi cer scuze că trebuie să mă întorc la afaceri, dar ce ți-a povestit Margaret despre moșia Kinnaird?

– Că are peste patruzeci de mii de acri de sălbăticie și că sunteți în căutarea unei persoane care se pricepe la animale indigene, care ar putea-o coloniza, în special la pisici sălbatice.

– Da. Acum, că a murit tata, voi moșteni moșia Kinnaird. În ultimii ani, tata o folosea ca teren de joacă personal: vânătoare, trageri la țintă, pescuit și secarea distileriilor locale, fără să se gândească nici o clipă la ecologia terenului. Sincer să fiu, nu este doar vina lui – în ultimul secol, tatăl lui și numeroși bărbați dintre rudele noastre înaintea lui s-au mulțumit să facă bani pe seama tăietorilor de lemne pentru construcția de vapoare. Au stat și s-au uitat cum erau secerate vastele păduri caledoniene de pini. Pe vremea aia, atât îi ducea capul, dar acum, când ne-am luminat, noi știm mai bine. Sunt conștient că nu mai putem să dăm cu totul timpul înapoi, mai ales cât oi trăi eu, dar sunt dornic să încep măcar. Am cel mai bun administrator de moșie din Scoția, care să conducă proiectul de reîmpădurire. Am aranjat și cabana de vânătoare în care locuia tata, ca s-o închiriem clienților care își doresc să plătească pentru o gură de aer curat scoțian și pentru partide de vânătoare organizate.

– Aha! am spus, încercând să-mi suprim un fior.

– Evident, nu ești de acord cu sacrificarea animalelor neproductive?

– Nu, nu sunt de acord cu uciderea nici unui animal nevinovat, dar înțeleg motivul pentru care trebuie să se întâmple, am adăugat repede.

În fond, mi-am spus, candidam pentru un loc de muncă pe o moșie scoțiană, unde sacrificarea căprioarelor nu era numai o procedură standard, ci și legală.

– Cu experiența ta, sigur știi că întreg echilibrul natural din Scoția a fost distrus de oameni. Nu există prădători naturali, cum ar fi lupii

sau ursii, rămași să țină populația cerbilor sub control. În zilele noastre, sarcina asta a rămas pe mâna noastră. Cel puțin o putem duce la îndeplinire cât se poate de uman posibil.

– Știu, deși trebuie să fiu cât se poate de sinceră și să-ți spun că n-o să fiu niciodată în stare să particip la împușcarea lor. Sunt obișnuită să protejez animalele, nu să le omor.

– Îți înțeleg punctul de vedere. Am aruncat o privire peste CV-ul tău și este impresionant. Pe lângă o diplomă *magna cum laude* în zoologie, te-ai specializat în conservare?

– Da, latura tehnică a diplomei mele – anatomie, biologie, genetică, tipuri de comportament al animalelor indigene și așa mai departe – e neprețuită. O vreme am lucrat în departamentul de cercetare la grădina zoologică din Servion, dar mi-am dat seama curând după aceea că mă interesa mai mult să ajut animalele practic, în loc să le studiez doar de la distanță și să le analizez ADN-ul la microscop. Față în față, mă înțeleg… firesc cu ele și, chiar dacă nu am pregătire de veterinar, se pare că mă pricep să le vindec atunci când sunt bolnave.

Am ridicat din umeri, jenată că mă lăudam singură.

– Margaret ți-a lăudat foarte mult talentele. Mi-a spus că ai grijă de pisicile sălbatice din sanctuarul ei.

– M-am ocupat de lucruri care țin de rutină, da, dar Margaret este adevărata expertă. Speram ca felinele să se împerecheze sezonul ăsta, ca parte din programul de repopulare cu animale sălbatice, dar acum sanctuarul se închide și animalele sunt duse în altă parte, așa că probabil nu se va mai întâmpla. Pisicile sălbatice sunt incredibil de capricioase.

– Așa mi-a spus și Cal MacKenzie, administratorul moșiei mele. Nu se bucură deloc să adopte pisicile, dar sunt indigene din Scoția și atât de rare, încât simt că este datoria noastră să facem tot ce putem pentru a salva specia. Iar Margaret consideră că, dacă există cineva care să poată ajuta pisicile să se adapteze la schimbarea habitatului, tu ești aceea. Așadar, te interesează să vii cu ele pentru câteva săptămâni și să le ajuți să se integreze?

– Da, deși pisicile sălbatice în sine nu constituie o slujbă permanentă, odată ajunse *in situ*. Ce-ar mai fi de făcut?

– Sincer să fiu, Tiggy, până acum nu prea am avut ocazia să mă gândesc în detaliu la planurile de viitor pentru moșie. Am fost ocupat până peste cap cu slujba mea aici și cu încercarea de a lămuri autenticitatea testamentului de când a murit tata, dar cât timp locuiești la noi, mi-ar plăcea dacă ai putea studia terenul, ca să evaluezi cât este de adecvat pentru alte specii indigene. M-am tot gândit să introduc veverițele roșcate și iepurii de munte autohtoni. De asemenea, investighez dacă terenul este potrivit pentru porcul sălbatic și pentru elan, plus repopularea râurilor și lacurilor cu somon, construirea unor bariere pentru a atrage somonul și pentru a încuraja înmulțirea. Cu suficiente resurse, există mult potențial.

– Bine, toate astea sună interesant, cu toate că trebuie să te avertizez că peștii nu sunt specialitatea mea.

– Normal. Și eu ar trebui să te avertizez că situația financiară presupune că pot oferi doar salariul de bază, plus cazare, dar aș fi foarte recunoscător pentru orice ajutor mi-ai putea oferi. Oricât îmi place locul ăsta, Kinnaird se dovedește o propunere dificilă, care ocupă mult timp.

– Doar știai că într-o zi moșia avea să ajungă pe mâinile tale... am îndrăznit eu.

– Da, dar am crezut și că tata era unul dintre acele personaje care trăiesc veșnic. Până într-acolo încât nici nu s-a obosit să-și facă testamentul. Chiar dacă sunt singurul lui moștenitor și este doar o formalitate, înseamnă încă un teanc de documente de care nu aveam nevoie. Oricum, până în ianuarie se rezolvă toate, cel puțin așa mi-a spus avocatul.

– Cum a murit? am întrebat.

– Culmea, a făcut infarct, a căzut lat și a fost adus aici, la mine, cu elicopterul, a oftat Charlie. Deja ne părăsise, ridicat la cer pe un nor format din aburi de whisky, după cum au indicat investigațiile post-mortem.

– Cred că nu ți-a fost deloc ușor, am spus, strâmbându-mă la gândul ăsta.

– A fost un șoc, da.

M-am uitat la degetele cu care a apucat pagerul din nou, trădând o anxietate lăuntrică.

– Nu poți vinde moșia dacă n-o vrei?

– Să vând după trei sute de ani în care a fost a familiei Kinnaird? Și-a dat ochii peste cap și a chicotit. M-ar bântui pe veci fiecare fantomă a familiei în parte! Chiar dacă n-ar exista alte motive, trebuie să încerc măcar să mă ocup de ea pentru Zara, fiica mea. Este foarte pasionată de locul ăsta. Are șaisprezece ani și, dacă ar putea, ar abandona mâine școala ca să vină aici și să lucreze permanent la Kinnaird. I-am spus că mai întâi trebuie să-și termine studiile.

– Corect.

M-am uitat la Charlie mirată și imediat mi-am schimbat părerea despre el. Omul ăsta nu arată destul de matur ca să aibă copii, darămite unul de șaisprezece ani.

– O să fie o stăpână pe cinste când se va face mare, a continuat Charlie, dar mai întâi vreau să trăiască puțin – să se ducă la universitate, să vadă lumea și să fie sigură că își dorește într-adevăr să se dedice moșiei familiei.

– Eu știam ce vreau de la patru ani, când am văzut un documentar despre felul în care sunt uciși elefanții pentru fildeș. Nu am făcut pauză după liceu, m-am dus direct la facultate. Nici n-am prea călătorit, dar, când lucrezi, înveți cel mai bine, am spus, ridicând din umeri.

– Asta îmi tot spune și Zara. Charlie mi-a zâmbit imperceptibil. Am senzația că voi două o să vă înțelegeți bine. Sigur că eu ar trebui să renunț la asta – a arătat în jur cu un gest – și să-mi dedic viața moșiei până o poate lua Zara în primire. Problema este că, până prinde formă moșia, financiar vorbind, nu are rost să renunț la slujba mea. Și, fie vorba între noi, nici măcar nu sunt sigur că sunt făcut pentru viața de conaș la țară. S-a uitat la ceas din nou. Bun, trebuie să plec, dar, dacă te interesează, cel mai bine te duci la Kinnaird, ca să vezi cu ochii tăi. Încă nu a nins acolo, dar va ninge în curând. Trebuie să fii conștientă că este foarte departe.

– Locuiesc cu Margaret în căsuța ei din mijlocul pustiului, am subliniat.

– Căsuța lui Margaret este în centrul orașului, pe lângă Kinnaird, a răspuns Charlie. Îți trimit un mesaj cu numărul de mobil al lui Cal și

cel de fix de la conac. Dacă lași mesaje pe amândouă, până la urmă le primește și te sună el.

– Bine. Ăăă…

Sunetul pagerului lui Charlie mi-a întrerupt șirul gândurilor.

– Bun, chiar trebuie să plec. S-a ridicat. Scrie-mi un e-mail dacă mai ai întrebări și, dacă îmi spui când te duci la Kinnaird, o să încerc să vin și eu. Și, te rog, gândește-te serios la asta! Chiar am nevoie de tine. Mersi că ai venit, Tiggy! Pa!

– Pa!

M-am uitat cum s-a întors și a șerpuit printre mese către ieșire. Eram entuziasmată într-un mod straniu în urma acelei conexiuni reale cu el. Charlie îmi părea familiar, de parcă îl știam de-o viață. Și, întrucât credeam în reîncarnare, probabil chiar îl cunoșteam. Am închis ochii o clipă și mi-am limpezit mintea, ca să mă pot concentra la prima emoție care mă încerca atunci când mă gândeam la el și m-a șocat concluzia. În loc să mă umplu de căldură față de un om care putea reprezenta o figură paternă, de angajator, a reacționat o cu totul altă emoție din mine.

Nu! Am deschis ochii și m-am ridicat să plec. *Are o fiică adolescentă, ceea ce înseamnă că este mult mai în vârstă decât pare și probabil este căsătorit*, m-am dojenit eu, în timp ce mergeam pe coridoarele puternic luminate ale spitalului și ieșeam în ceața după-amiezii de noiembrie. Începea să se lase amurgul peste Inverness, cu toate că abia trecuse de ora trei.

În timp ce stăteam la coadă la autobuzul care urma să mă ducă la gară, m-a apucat tremuratul – de frig sau de entuziasm, nu știam. Tot ce știam era că slujba mă interesa instinctiv, oricât de temporară era. Așa că am găsit numărul lui Cal MacKenzie pe care mi-l dăduse Charlie, am scos mobilul și am sunat.

***

– Deci? Cum a fost? m-a întrebat Margaret în acea seară, când ne-am așezat în fața focului, unde, ca de obicei, ne bem cana cu cacao fierbinte.

– Joi mă duc să văd moșia Kinnaird.

– Foarte bine. Ochii albaștri și luminoși ai lui Margaret au sclipit ca niște lasere pe figura ei ridată. Ce părere ai de conaș – sau stăpân, cum s-ar zice în engleză?

– A fost foarte… amabil. Da, chiar așa, am îngăimat. Deloc cum mă așteptam, am adăugat, sperând să nu mă înroșesc. Credeam că este mult mai în vârstă. Ba chiar fără păr și cu o burtă imensă de la prea mult whisky.

– Da, a chicotit, citindu-mi gândurile. *Îi* plăcut la vedere. Îl cunosc pe Charlie de când era de-o șchioapă. Tata lucra pentru bunicul lui, la Kinnaird. Un tânăr încântător, într-adevăr, deși știam cu toții că a făcut o mare greșeală când *s-o* căsătorit cu nevasta aia a lui. Tare tinerel mai era. Margaret și-a dat ochii peste cap. Fata lor, Zara, este tare scumpă, vezi tu, poate puțin sălbatică, dar *n-o* avut o copilărie prea ușoară. Și? Mai zi-mi ce *ți-o* spus Charlie.

– În afară de faptul că vrea să mă ocup de pisici, vrea să cercetez speciile indigene pe care le va aduce pe moșie. Sinceră să fiu, nu părea prea… organizat. Cred că va fi doar o slujbă temporară, cât timp se acomodează pisicile.

– Ei, și dacă este numai o perioadă scurtă, o să înveți o grămadă de lucruri trăind și lucrând pe o proprietate cum e Kinnaird. Poa' să înveți acolo că n-ai cum să salvezi fiecare creatură care-ți intră-n grijă. Și asta-i valabil și pentru neajutorații de ordin uman, a adăugat cu un zâmbet pieziș. Tre' să înveți că atât animalele, cât și oamenii au destinele lor. Poți face tot posibilul, da' nu mai mult.

– Margaret, n-o să învăț niciodată să îndur suferința unui animal. Știi asta.

– Știu, dragă, și de-asta ești specială! Ești cam moale, cu inimă mare, da' vezi să nu te termine atâta emoție.

– Și? Cal MacKenzie cum este?

– Ah, pare cam țâfnos, dar în sinea lui e un drăgălaș Cal ăsta. Are moșia în sânge și ai avea multe de învățat de la el. Ș-apoi, dacă nu accepți slujba asta, unde-o să te duci? Știi că până la Crăciun eu plec cu animalele de-aici.

Din cauza artritei degenerative, Margaret se muta în sfârșit în orașul Tain, la patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina de la căsuța umedă și părăginită în care ne aflam în acel moment. Pe

malurile estuarului Dornoch Firth, cei douăzeci de acri de pământ pe deal o găzduiseră în ultimii patruzeci de ani pe Margaret cu adunătura ei pestriță de animale.

– Nu ești tristă că pleci? am întrebat-o din nou. Eu mi-aș fi umflat ochii de plâns zi și noapte.

– Normal, Tiggy! Dar, așa cum am încercat să te învăț, toate lucrurile bune au un sfârșit. Și, cu voia Domnului, vor veni alte lucruri mai bune. N-are sens să regreți ce-a fost, tre' doar să primești ce va fi. Știam de mult că va veni momentul ăsta și, mulțumită ajutorului tău, am reușit să mai stau un an aici. Ș-apoi, noul meu bungalow are radiatoare pe care le poți porni când îți *trebe* și semnal de televizor care *mere* tot timpu'!

A chicotit și mi-a zâmbit, cu toate că eu, care mă făleam cu intuiția mea naturală, nu-mi dădeam seama dacă se bucura cu adevărat în fața viitorului sau doar făcea pe curajoasa. Oricare ar fi fost, m-am ridicat și m-am dus s-o iau în brațe.

– Cred că ești uluitoare, Margaret! Tu și animalele tale m-ați învățat tare multe. O să-mi lipsiți îngrozitor de mult.

– Da, da' n-o să-ți lipsesc dacă te angajezi la Kinnaird. *Io-s* numa' la o aruncătură de băț și la capătul firului dacă-ți *trebe* sfaturi despre pisici. Și să-i vizitezi pe Dennis, Guiness și Button, că al'fel îți vor duce și ei dorul.

M-am uitat în jos la cele trei animăluțe sfrijite și bătrâne, întinse în fața șemineului: o pisică portocalie cu trei picioare și doi câini. Toți fuseseră îngrijiți și crescuți de Margaret de când erau pui.

– Mă duc la Kinnaird și mă hotărăsc pe urmă. Altfel, mă întorc acasă, la Atlantis, de Crăciun, ca să mă mai gândesc la ce am de făcut. Vrei să te ajut să ajungi la pat înainte să urc?

În fiecare seară îi puneam întrebarea asta lui Margaret și, ca de obicei, răspundea orgolioasă:

– Nu, Tiggy, mai stau la foc.

– Somn ușor, dragă Margaret!

Am pupat-o pe obrazul aspru, după care am urcat scara îngustă și asimetrică spre camera mea. Pe vremuri, fusese a lui Margaret, până când și-a dat seama că îi e prea greu să urce treptele în fiecare seară. Astfel că i-am mutat patul la parter, în salon, și poate a

fost o binecuvântare că nu au existat fonduri să mutăm baia la etaj, pentru că toaleta încă se află afară, în frig, la doar câțiva metri de camera în care doarme acum.

În timp ce mă dezbrăcam, înainte să-mi pun grămada de haine de noapte și să mă bag în așternuturile înghețate, m-am consolat cu faptul că decizia de a veni aici, la sanctuar, a fost cea bună. Așa cum îi spusesem lui Charlie Kinnaird, după șase luni în departamentul de cercetare de la grădina zoologică Servion din Lausanne, îmi dădusem seama că voiam să îngrijesc și să ocrotesc animalele. Așa că răspunsesem unui anunț *online* și venisem la căsuța dărăpănată de lângă lac, pentru a ajuta o bătrână cu artrită în sanctuarul ei de animale sălbatice.

Ai încredere în instinctele tale, Tiggy, că nu te vor dezamăgi!

Asta îmi spusese Pa Salt de nenumărate ori.

– Viața înseamnă intuiție cu o picătură de logică. Dacă înveți să le folosești echilibrat, orice decizie pe care o iei, în mod normal va fi una bună, adăugase, când stăteam împreună în grădina lui de la Atlantis și ne uitam cum răsărea luna deasupra lacului Geneva.

Mi-am amintit că-i povesteam despre visul meu de a mă duce într-o bună zi în Africa, să lucrez cu creaturile incredibile în habitatul lor natural, nu în spatele gratiilor.

În seara asta, în timp ce-mi chirceam degetele de la picioare pe un petic de pat pe care l-am încălzit cu genunchii, mi-am dat seama cât de departe mă simțeam de a-mi vedea visul cu ochii. Să am grijă de patru pisici sălbatice scoțiene nu era tocmai un meci din liga mare.

Am stins lumina și m-am gândit la felul în care mă tachinau surorile mele pentru că eram sensibila spirituală a familiei. Nu aveam de ce să protestez, pentru că, atunci când eram mică, nu înțelegeam că eram „altfel“, așa că vorbeam pur și simplu despre lucrurile pe care le vedeam sau le simțeam. Odată, când eram foarte mică, îi spusesem surorii mele CeCe că nu ar trebui să se cațăre în copacul ei preferat, fiindcă o văzusem căzând din el. Râsese de mine, fără răutate, și îmi spusese că se urcase în el de sute de ori și că mă purtam prostește. Apoi, o jumătate de oră mai târziu, când chiar a căzut, și-a luat privirea de la mine, rușinată că profeția mea se

împlinise. De-atunci am învățat că e mai bine să-mi țin gura când „simt“ lucruri. La fel cum știam că Pa Salt nu e mort...

Dacă ar fi fost, aș fi știut momentul în care sufletul lui părăsise pământul. Și totuși nu simțisem nimic, doar șoc la vestea primită când mă sunase sora mea, Maia. Fusesem complet nepregătită. Nici un „avertisment“ că urma să se întâmple ceva rău. Așa că, fie instalația mea spirituală avea hibe, fie eram în stadiul de negare pentru că nu suportam să accept adevărul.

Gândurile mi-au zburat la Charlie Kinnaird și la bizarul interviu pe care-l avusesem mai devreme. Am simțit din nou golurile inoportune din stomac, în vreme ce imaginația mea invoca acei ochi albaștri surprinzători și mâinile subțiri, cu degete lungi, sensibile, care salvaseră atâtea vieți…

– Doamne, Tiggy! Revino-ți! am murmurat în sinea mea. Poate că de vină e traiul meu, atât de izolat. Nu mă trezesc la ușă cu prea mulți bărbați atrăgători și inteligenți. Și-apoi, Charlie Kinnaird are cu cel puțin zece ani mai mult ca mine.

Când am închis ochii, m-am gândit totuși că abia aștept să vizitez moșia Kinnaird.

***

Trei zile mai târziu, la Tain, am coborât din trenul mic, cu două vagoane și m-am îndreptat spre un Land Rover prăpădit, singurul vehicul pe care l-am văzut în fața gării micuțe. Șoferul a coborât geamul.

– Tu ești Tiggy? m-a întrebat, cu un accent scoțian puternic.

– Da. Tu ești Cal MacKenzie?

– Chiar eu. Urcă!

Am urcat și m-am chinuit să trag portiera grea după mine.

– Ridic-o și pe urmă trântește-o! m-a sfătuit Cal. Conserva asta a trăit vremuri mai bune, ca majoritatea lucrurilor de la Kinnaird.

Am auzit dintr-odată un lătrat în spate și m-am întors spre un ogar scoțian gigantic, care ședea pe bancheta din spate. Câinele a întins botul ca să-mi adulmece părul, înainte să-mi tragă o limbă aspră pe față.

– Oh, Thistle, culcat, băiete! i-a ordonat Cal.

– Nu mă deranjează, îmi plac câinii, am spus, întinzând mâna ca să-l scarpin pe Thistle după urechi.

– Da, da' nu-l răsfăța, că-i câine de vânătoare. Bun, pornim!

După câteva tentative, Cal a izbutit să pornească motorul și am trecut prin Tain, un orășel de un cenușiu mohorât, care găzduiește o comunitate rurală mare și are singurul supermarket decent din zonă. Întinderea urbană a dispărut curând și am înaintat pe un drum care șerpuiește printre dealuri domoale, acoperite cu smocuri de iarbă neagră și presărate cu pini caledonieni. Coamele dealurilor erau învăluite într-o ceață sumbră și densă și, când am cotit, pe dreapta s-a ivit un lac care, în burnița aia, arăta ca o băltoacă vastă și întunecată.

M-a apucat tremuratul, în pofida faptului că Thistle – care se hotărâse să-și țină capul flocos și cenușiu pe umărul meu – îmi încălzea obrazul cu respirația lui fierbinte și mi-am adus aminte de prima zi în care sosisem pe aeroportul din Inverness, cu aproape un an în urmă. Lăsasem în urmă un cer senin în Elveția și primii fulgi de zăpadă ai anotimpului care se așternea peste crestele munților vizibili din Atlantis, doar ca să mă trezesc într-o palidă imitație a acelui peisaj. În timp ce taxiul mă ducea spre căsuța lui Margaret, mă întrebasem pe bune ce naiba căutam acolo. Un an mai târziu, după ce petrecusem toate cele patru anotimpuri în Scoția, știam că atunci când vine primăvara, iarba neagră are să dea viață dealurilor cu nuanțele lor purpurii, iar lacul va străluci, calm și albastru, sub soarele binevoitor al Scoției.

M-am uitat pe furiș la șoferul meu: un bărbat robust, bine făcut, cu obrajii rumeni și părul rar, roșcovan. Pe volan, mâinile lui mari arătau de parcă le folosea ca unelte: unghiile murdare de țărână, pielea zgâriată și articulațiile degetelor înroșite de la soare. Având în vedere munca fizică dură pe care o făcea Cal, am hotărât că e mai tânăr decât pare și i-am dat undeva între treizeci și treizeci și cinci de ani.

Ca majoritatea oamenilor pe care-i cunoscusem aici, care erau obișnuiți cu traiul ăsta, cu lucratul pământului și izolați de restul lumii, Cal nu vorbea mult.

Dar este om bun, îmi spunea o voce interioară.

– De când lucrezi la Kinnaird? am rupt eu tăcerea.

– De când eram micuț. Tata, bunicul, străbunicul și stră-străbunicul înaintea mea au făcut la fel. Am ieșit cu tatăl meu de cum am învățat să merg. Schimbările vin cu propriile probleme, vezi tu… Lu' Beryl nu prea-i place să-i invadeze saxonii teritoriul.

– Beryl? am întrebat.

– Menajera de la conacul Kinnaird. Lucrează acolo de peste patruzeci de ani.

– Și „saxonii"?

– Englezii. Ne vin o grămadă de bogătani fițoși de peste graniță, ca să petreacă revelionul la conac, iar Beryl nu se bucură. Ești primul oaspete de când s-a renovat. Soția conașului a fost pusă șefă și nu s-a calicit la nimic. Numa' draperiile *a* costat câteva mii.

– Păi, sper că nu a făcut eforturi pentru mine. Eu sunt obișnuită să trăiesc în condiții vitrege, am spus. Nu voiam să creadă Cal că sunt cine știe ce prințesă răsfățată. Să vezi căsuța lui Margaret…

– Da, am văzut-o, de multe ori. E verișoara verișoarei mele, suntem rude îndepărtate. Majoritatea sunt, pe-aici.

Ne-am cufundat iarăși într-o liniște deplină, în timp ce Cal a virat brusc la stânga pe lângă o capelă mică și dărăpănată, cu un semn părăginit „De vânzare" prins în cuie și înclinat într-o parte pe unul dintre pereți. Drumul se îngustase și ne aflam acum într-o zonă rurală, cu ziduri din piatră fără mortar de fiecare parte, ca să țină oile și vitele dincolo de ele, în siguranță.

În depărtare vedeam nori cenușii suspendați deasupra terenului stâncos. De fiecare parte a noastră, apăreau sporadic gospodării stranii din piatră, pe hornurile cărora ieșea fum. Amurgul se lăsa grăbit în timp ce ne vedeam de drum și poteca s-a umplut de gropi. Suspensiile bătrânului Land Rover păreau inexistente, în timp ce Cal trecea peste numeroasele poduri înguste și cocoșate, care încălecau pâraiele învolburate, în care pietrele se rostogoleau și creau o spumă albă acolo unde trecea apa peste ele, mugind sub noi. Asta însemna că drumul urcă.

– Cât mai avem? am întrebat.

M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că a trecut o oră de când am plecat din Tain.

– Nu mai avem mult, a spus Cal, cotind brusc la dreapta, pe o potecuță cu pietriș, cu gropi periculoase, atât de adânci, încât țâșnea noroiul din ele și ne împroșca geamurile. Uite intrarea pe moșie chiar în față!

În lumina farurilor, am văzut că treceam printre doi stâlpi de piatră și îmi doream să fi ajuns mai devreme, ca să mă pot orienta.

– Mai avem un pic, m-a asigurat Cal, în vreme ce coteam, viram și ne hurducăiam pe cărare.

Land Roverul a început să urce o pantă abruptă. Roțile se chinuiau să se învârtă, fără să piardă contactul cu pietrișul luat de torenții de apă. În cele din urmă, Cal a oprit mașina și motorul s-a cutremurat ușurat.

– Bun venit la Kinnaird! m-a anunțat.

A deschis portiera și a coborât. Am observat că se deplasa cu ușurință, având în vedere constituția lui masivă. A dat roată și mi-a deschis portiera, după care mi-a întins mâna să mă ajute.

– Mă descurc, am insistat, și am coborât repede, drept într-o băltoacă.

Thistle a sărit lângă mine și m-a lins prietenește, după care a pornit-o pe alee într-o misiune de adulmecare, evident mulțumit că se afla pe un teritoriu familiar.

Am ridicat privirea și, în lumina lunii, am deslușit conturul pronunțat și uniform al conacului Kinnaird, cu acoperișuri abrupte și coșuri înalte, care-și aruncau umbrele în noapte. În spatele ferestrelor înalte, care priveau din cadrul zidurilor solide de argilă, strălucea o lumină caldă.

Cal mi-a luat geanta de voiaj din portbagajul mașinii și m-a condus la ușa din spatele casei.

– Intrarea „servitorilor“, a murmurat, și s-a șters pe preșul de la intrare. Numai conașul, familia lui și oaspeții folosesc ușa din față.

– Aha... am spus, după care am fost izbită de un aer încins.

– Ca-n furnal e-aici, s-a plâns Cal când înaintam pe hol, unde mirosea puternic a vopsea proaspătă. Soția stăpânului a instalat un sistem de încălzire sofisticat și Beryl nu a învățat cum să-l controleze. Beryl! a strigat.

M-a condus într-o bucătărie ultramodernă, luminată de o sumedenie de spoturi. Am clipit ca să-mi ajustez privirea și m-am uitat la unitatea centrală vastă, la dulapurile sclipitoare înșirate pe perete și la două cuptoare, aparent de ultimă generație.

– E foarte stilat, i-am spus lui Cal.

– Într-adevăr! Să fi văzut camera asta înainte să moară bătrânul. Cred că în spatele dulapurilor vechi se adunase mizerie de o sută de ani și o familie mare de șoareci. O să fie dezastru dacă nu învață Beryl să folosească cuptoarele astea moderne. De când e aici, a gătit numa' la aragazul vechi și pentru astea două îți cam trebe diplomă în tehnologie.

În timp ce vorbea Cal, a intrat o femeie zveltă și elegantă, cu părul alb ca zăpada, strâns la ceafă, într-un coc. Am simțit cum mă măsoară din priviri cu ochii ei albaștri. Are un nas de uliu și o figură lungă, cu trăsături pronunțate.

– Domnișoara D'Aplièse, bănuiesc? a întrebat, cu o voce modulată, în care am perceput un vag accent scoțian.

– Da, dar, vă rog, spuneți-mi Tiggy!

– Asemenea, aici toată lumea îmi spune Beryl[1].

M-am gândit că nu i se potrivea numele. Îmi imaginasem că e genul mămos, cu pieptul plin, obrajii rumeni, iar mâinile mari și dure, precum tigăile pe care le manevra toată ziua, nu femeia asta frumoasă, destul de sobră, cu rochie neagră și imaculată de menajeră.

– Mulțumesc că mă găzduiești în seara asta. Sper să nu te deranjez, având în vedere cât ești de ocupată.

Parcă aveam limba legată, ca a unui copil care i se adresa unei stăpâne. Beryl avea aerul autoritar al unei persoane care pur și simplu cerea respect.

– Ți-e foame? Am făcut supă – este cam tot ce pot găti până pricep cum funcționează programele noilor cuptoare. I-a zâmbit mohorât lui Cal. Conașul mi-a spus că ești vegetariană. Te mulțumești cu morcov și coriandru?

– Este perfect, mulțumesc!

– Ei bine, vă las! a anunțat Cal. Am de fiert niște capete de cerb în șopron, de la vânătoarea de ieri. Noapte bună, Tiggy, somn ușor!

– Mersi, Cal, și ție! am spus, și mi-am înăbușit reflexul de a vomita la cuvintele lui de despărțire.

– Bun atunci, hai să te duc sus în dormitorul tău! a spus dintr-odată Beryl, după care mi-a făcut semn s-o urmez.

La capătul coridorului, am cotit spre intrarea grandioasă a unei săli cu podeaua din dale de piatră, în care se afla un șemineu impresionant de piatră, deasupra căruia atârna un cap de cerb, cu tot cu magnificele coarne. M-a condus pe treptele acoperite cu carpete, pe lângă zidurile decorate cu portretele strămbunilor de la Kinnaird și pe un coridor vast la etaj, după care a deschis ușa unui dormitor mare, decorat în nuanțe de bej, lipsite de contrast. Un pat enorm cu baldachin de tartan roșu punea camera în valoare. Lângă șemineu se aflau niște scaune de piele cu perne dolofane și, pe măsuțele de mahon extrem de bine lustruite, două veioze din alamă, de anticariat, ofereau o lumină suavă.

– Ce frumos e! am murmurat. Parcă sunt într-un hotel de cinci stele.

– Fostul conaș a dormit aici până în ziua în care a murit. Acum n-ar mai recunoaște camera, mai ales baia. Beryl a arătat spre o ușă din stânga noastră. O folosea ca garderobă. Am pus o comodă înăuntru spre sfârșit. Baia era în celălalt capăt al coridorului, știi?

Beryl a suspinat adânc și expresia ei a sugerat că s-a întors cu gândul în trecut – un trecut după care poate tânjea.

– M-am gândit să te folosesc ca șoarece de laborator, să testez posibilele hibe ale apartamentului, dacă nu te superi, a continuat Beryl. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai face un duș, ca să-mi spui cât durează până când vine apa caldă.

– Cu plăcere! Acum locuiesc într-un loc în care apa caldă este o raritate.

– Bine atunci, încă așteptăm să primim înapoi masa din salon de la restaurator, așa că cel mai bine este să-ți aduc o tavă aici.

– Cum ți-e mai ușor, Beryl, serios!

A încuviințat și a ieșit din cameră. M-am așezat pe marginea unei saltele pe care o simțeam extrem de comodă și m-am gândit că nu prea îmi dau seama care e treaba cu Beryl. Iar casa asta… luxul care mă înconjoară e ultimul lucru la care mă așteptam. Până la

urmă, m-am ridicat de pe pat și m-am dus să deschid ușa băii. Înăuntru am găsit o chiuvetă dublă de marmură, o cadă și o cabină de duș, cu unul din acele capete imense, circulare, sub care abia așteptam să mă bag, după luni întregi în care am făcut baie în cada de email ciobit a lui Margaret.

– Cerule! am murmurat, în timp ce m-am dezbrăcat și am dat drumul la duș.

Am petrecut sub jetul de apă extrem de mult timp. Am ieșit, m-am șters și mi-am pus halatul pufos agățat de ușă. În timp ce-mi ștergeam buclele rebele cu prosopul, m-am întors în dormitor, unde am găsit-o pe Beryl, care punea o tavă pe una dintre măsuțele de lângă scaunele de piele.

– Pe lângă supă, ți-am adus un tonic de soc, făcut în casă.

– Mulțumesc. Apropo, apa a venit imediat și a fost cam fierbinte.

– Foarte bine! a răspuns Beryl. Așa, te las să mănânci. Somn ușor, Tiggy!

Și, zicând acestea, a ieșit din cameră.

Beril, mineral care formează cristale de dimensiuni enorme

Capitolul 2

Nici o dâră de lumină nu trecea prin draperiile grele, în timp ce căutam comutatorul ca să văd cât e ceasul. În mod surprinzător, era aproape opt – destul de târziu pentru cineva care în mod normal se trezește la șase să-și hrănească animalele. M-am dat jos din patul enorm și m-am dus să dau perdelele la o parte. Am gemut de încântare când am văzut priveliștea superbă de la fereastră.

Casa era așezată pe un deal care dădea spre o vâlcea. Acolo, terenul cobora lin spre un râu îngust, care șerpuia în șes, înainte să urce din nou, pe cealaltă parte, către un lanț muntos cu glazură de zăpadă pe piscuri. Întreg peisajul sclipea de chiciură sub soarele care tocmai răsărise. Am deschis fereastra proaspăt vopsită ca să inspir o gură de aer curat, scoțian. Un miros pur, aromat de o nuanță subtilă de turbă tomnatică, în vreme ce iarba și frunzele se descompuneau pentru a fertiliza recolta din primăvara următoare.

Tot ce voiam să fac era să dau fuga afară și să mă pierd în miracolul naturii la apogeu. Mi-am tras pe mine blugii și un pulover, geaca de schi, căciula și bocancii zdraveni, după care am coborât și m-am dus la ușă. Era descuiată și, când am ieșit, m-am minunat să dau cu ochii de paradisul lumesc, diafan, care se întindea în fața mea, în mod miraculos neatins nici de oameni, nici de habitatele lor.

– Și îmi aparține cu totul, am șoptit, în timp ce traversam pajiștea cu iarbă aspră și poleită de chiciură.

Am auzit un foșnet dintre copacii din stânga și am văzut, sărind grațios printre ei, o căprioară tânără cu urechile mari și ascuțite, cu genele lungi și blana roșcată cu pete albe. Cu toate că țarcul căprioarelor lui Margaret era mare și construit în așa fel încât să semene cu habitatul lor, câtă vreme se reintegrau căprioarele, gardul le restricționa. Aici, la Kinnaird, căprioarele au mii de acri de pământ pe care să hoinărească libere, chiar dacă sunt încă în pericol, mai

amenințate de prădătorii umani decât de dușmanii naturali de pe vremuri.

În natură, nimic nu este în siguranță, mi-am spus, nici măcar oamenii, autointitulați stăpânii pământului: cu toată aroganța noastră, ne credeam invincibili. Și totuși, văzusem nenumărate cazuri în care o singură suflare a zeilor din ceruri ne putea nimici cu miile în timpul tornadelor sau al uraganelor.

La jumătatea dealului, m-am oprit lângă un râu umflat de pe urma ploii de cu o noapte în urmă. Am inspirat aerul și m-am uitat în jur.

Aș putea oare trăi aici o vreme?

Da, da, da! mi-a răspuns sufletul.

Până și pentru mine, izolarea totală e extremă: Kinnaird chiar se află în altă lume. Știam că surorile mele aveau să spună că sunt nebună să mă retrag aici și că ar trebui să petrec mai mult timp cu oameni, preferabil bărbați mai potriviți, însă nu asta îmi făcea inima să cânte. În natură mă simțeam vie, simțurile mi se activau și își luau zborul, ca și cum mă ridicam de la sol și deveneam parte din univers. Aici, la Kinnaird, știam că acea parte din mine, pe care o ascundeam lumii, putea înflori și evolua dacă mă trezeam în fiecare dimineață cu darul acestei vâlcele magice.

– Ce părere ai dacă rămân la Kinnaird, Pa? am întrebat cerul, dorindu-mi cu fervoare să fac acea conexiune vitală, invizibilă, cu omul pe care-l iubeam cel mai mult pe lume.

Și, încă o dată, vorbeam singură, atât fizic, cât și spiritual, iar asta mă tulbura destul de mult.

La câteva sute de metri de conac, m-am trezit că mă uit de pe un colț de stâncă într-o zonă foarte împădurită, în pantă. Era un loc privat, dar tot am coborât panta ca să investighez, timp în care am descoperit că era ușor accesibilă. Era locul perfect pentru țarcul lui Molly, Igor, Posy și Polson, cele patru pisici sălbatice.

Am petrecut o vreme plimbându-mă, știind că povârnișul împădurit va oferi o senzație de siguranță, de care au nevoie pisicile ca să se acomodeze suficient cât să se aventureze și, în cele din urmă, să se înmulțească. Era la doar zece minute de conac și de colibele din jur – destul de aproape cât să le pot aduce zilnic mâncare, chiar și în

toiul iernii. Mulțumită de alegerea mea, am urcat panta spre poteca îngustă și denivelată, care servea ca drum de acces prin vâlcea.

Apoi am auzit zgomotul unui motor care venea spre mine. M-am întors și l-am văzut pe Cal, care scosese capul pe geamul Land Roverului, ușurat.

– Aici erai! Unde-ai fost? Beryl a pregătit micul dejun demult, dar nu te-a găsit când a urcat în camera ta să te cheme. Era convinsă că ai fost răpită în timpul nopții de Nesăbuitul MacTavish, fantoma care bântuie conacul.

– O, Doamne, ce rău îmi pare, Cal! Este o dimineață tare frumoasă și am ieșit să explorez. Am și găsit locul perfect pentru a construi țarcul felinelor. Chiar acolo! am spus arătând spre pantă.

– Atunci, a meritat s-o zăpăcești pe Beryl cu mâncarea ei cu tot. Și-apoi, nu-i prinde rău să-i pui simțurile în mișcare, să mai simtă și ea ceva entuziasm, dacă înțelegi la ce mă refer. Cal mi-a făcut cu ochiul, în timp ce închideam portiera din dreapta. Sigur, problema este că se crede adevărata stăpână a conacului și nu pot nega asta, fiindcă în multe feluri chiar este. Hai să te duc înapoi!

M-am supus și am pornit.

– Drumurile astea devin periculoase când ninge, a comentat Cal.

– Am locuit la Geneva toată viața, așa că sunt obișnuită să conduc pe zăpadă.

– Asta-i bine, că o să fie zăpadă la greu în următoarele luni. Uite! mi-a arătat Cal. Chiar în spatele pârâiașului din crângul ăla de mesteceni se adăpostesc cerbii noaptea.

– Nu pare să ofere prea multă protecție, am spus uitându-mă la pâlcul de copaci rari.

– Mda, tocmai ăsta-i baiul. Cea mai mare parte din zona împădurită a dispărut din vâlcea. Am început reîmpădurirea, da' tot va trebui să o împrejmuim cu gard, că al'fel o să mănânce căprioarele toți puieții. Foarte grea sarcină și-a asumat noul conaș. Ah, Beryl, nu face asta!

S-a auzit un zgomot de motor care se înfundă, în timp ce Cal încerca să bage din nou în viteză. Mașina s-a zgâlțâit câteva secunde, după care a mers din nou lin.

– „Beryl“? am repetat.

– O, da! a chicotit, am botezat-o după menajeră, că mașina asta-i tare ca piatra și te poți bizui pe ea, chiar dacă mai sughiță din când în când.

Când m-am întors cu Cal la conac, i-am cerut scuze lui Beryl că am dispărut înainte de micul dejun, după care m-am simțit obligată să mănânc sendvișurile cu Marmite pe care mi le făcuse – „în loc de micul dejun pe care nu l-ai mâncat“. Și nu îmi plăcea deloc crema aia.

– Nu cred că mă place, am mormăit, uitându-mă la Cal, în timp ce ea ieșea din bucătărie și el mă ajuta să scap de o parte din chestiile alea.

– Of, Tig! Biata femeie e doar stresată, a spus Cal cu înțelepciune, sfărâmând sendvișurile între fălcile lui imense. Ia zi, cu ce tren vrei să pleci? E unul la 3:29, dar depinde de tine.

Țârâitul telefonului ne-a întrerupt conversația, dar s-a oprit repede. Înainte să îi răspund lui Cal, Beryl s-a întors în bucătărie.

– Conașul dorește să vorbească cu tine, Tiggy! E un moment potrivit? m-a întrebat.

– Normal.

Am ridicat din umeri, apoi m-am dus după Beryl pe coridorul din spate și am intrat într-o cameră micuță, care se vedea că fusese birou.

– Te las singură, a spus și mi-a arătat receptorul de pe masă.

Ușa s-a închis după ea.

– Alo? am spus în receptor.

– Alo, Tiggy! Scuze că nu am putut veni la Kinnaird cu tine. Au apărut niște urgențe la spital.

– Nici o problemă, Charlie! am mințit, fiindcă eram într-adevăr dezamăgită.

– Și? Ce părere ai de Kinnaird?

– Cred… că este unul dintre cele mai incredibile locuri pe care le-am văzut vreodată. Ți se taie respirația, zău, Charlie! Ah! Și apropo, cred că am găsit locul perfect pentru pisici.

– Serios?

– Da.

I-am explicat unde era locul pe moșie și motivele alegerii mele.

– Dacă zici că-i potrivit, Tiggy, atunci nu mă îndoiesc. Și tu? Te-ai bucura să vii cu ele?

– Păi, îmi place la nebunie aici! am spus, zâmbind în receptor. De fapt, nu doar îmi place, ador locul ăsta.

– Deci ai putea trăi o vreme acolo?

– Da, clar! am răspuns fără întârziere.

– Atunci, ce să zic, este… fantastic! În special Cal o să fie încântat. Îmi dau seama că nu am discutat încă despre bani și condiții, dar îți convine dacă îți trimit ceva pe e-mail? Să zicem o perioadă de trei luni pentru început?

– Da, e în regulă, Charlie. O să citesc e-mailul și îți răspund.

– Super! Abia aștept să îți arăt chiar eu împrejurimile data viitoare, dar sper că Beryl te-a ajutat să te acomodezi la conac.

– O, da!

– Foarte bine. Păi, atunci, îți trimit e-mailul și, dacă ești de acord să vii să lucrezi la Kinnaird, poate ai vrea să te duci acolo împreună cu pisicile, la începutul lui decembrie?

– Sună perfect.

Ne-am salutat politicos, am închis și m-am întrebat dacă tocmai luasem cea mai bună sau cea mai proastă decizie din viața mea.

După ce i-am mulțumit din suflet lui Beryl pentru ospitalitatea ei, Cal m-a dus să-mi arate căsuța rustică, dar fermecătoare, pe care urma s-o împart cu el dacă acceptam slujba. Apoi ne-am urcat în mașina Beryl și am pornit spre gara din Tain.

– Și acum, vii odată cu pisicile au ba? m-a întrebat Cal direct.

– Da, așa am să fac.

– Slavă Cerului!

Cal a lovit volanul de bucurie. Pisicile erau ultimul lucru de care aveam nevoie, având în vedere câte am de făcut.

– O să vin cu ele în decembrie, ceea ce înseamnă că trebuie să începi să organizezi construcția țarcului lor.

– Da, Tig, și o să am nevoie să-mi dai sfaturi serioase în privința asta, dar e o veste minunată că vii. Ești sigură că o să faci față izolării? a întrebat, în timp ce hurducăiam pe drumul care pornea de la moșie. Că nu-i pentru toată lumea.

În acel moment, soarele a ales să iasă din spatele unui nor, luminând vâlceaua de sub noi, scăldată într-o ceață mistică.

– O, da, Cal! Știu că pot.

Am zâmbit, simțind cum mă trecea un fior de entuziasm.

Capitolul 3

Următoarea lună a trecut imediat. O lună în care, cu tristețe, mi-am luat de multe ori rămas-bun de la Margaret și de la iubitele noastre animale. Căprioara, două veverițe roșcate, ariciul, bufnițele și singurul măgar care rămăsese la noi au fost toate duse la noile lor adăposturi. Margaret era mult mai calmă decât mine în privința asta, eu, una, am vărsat găleți de lacrimi la plecarea fiecăruia în parte.

– Așa este viața, Tiggy, acum spui „bun venit“, pe urmă „adio“ și ar fi bine să înțelegi asta cât se poate de repede, m-a sfătuit.

Au urmat o sumedenie de e-mailuri și de consultații la telefon cu Cal în privința țarcului pentru pisici sălbatice. Până la urmă, a angajat o companie să-l construiască.

– Mi s-a cerut să fac orice cheltuială necesară, mi-a explicat Cal. Conașul a solicitat o subvenție și este hotărât să determine pisicile să se împerecheze.

Din fotografiile pe care mi le-a trimis, se vedea că e o operă de artă – o serie de cuști ca niște pavilioane, legate între ele prin tuneluri înguste și împrejmuite de arbori, vegetație și vizuini făcute de om, ca pisicile să poată explora. Urmau să fie patru pavilioane cu totul, ca să-și poată stabili fiecare propriul teritoriu și ca femelele să poată fi ținute departe de masculi dacă și când erau gestante.

În ultima noastră seară împreună, i-am arătat lui Margaret fotografiile la un pahar de sherry.

– Doamne! Ar putea foarte bine să încapă și două girafe acolo, darămite câteva pisici schiloade, a chicotit.

– E clar că Charlie are intenții foarte serioase în privința programului de împerechere.

– Ah, păi, Charlie al nostru este perfecționist. Păcat că nu și-a văzut visul din tinerețe cu ochii. Nu cred că și-a mai revenit de-atunci.

Am ciulit urechile.

– Ce-a pățit?

– N-ar fi trebuit să spun nimic, dar sherry-ul mi-a dezlegat limba. Să spunem doar că nu a avut noroc în dragoste. A pierdut o fată care s-a dus cu altul, după care s-a căsătorit cu soția aia a lui, ca să-i treacă amarul.

– I-ai cunoscut soția?

– O dată, în persoană, adică la nunta lor de-acum șaisprezece ani. Am schimbat câteva vorbe, dar nu mi-a plăcut de ea. Să știi că-i foarte frumoasă, dar, ca în basme, frumusețea fizică nu-i întotdeauna și interioară, iar Charlie a fost mereu naiv când venea vorba de femei. S-a căsătorit la douăzeci și unu de ani, când era student în anul trei la medicină, în Edinburgh, a suspinat Margaret. Ea era deja însărcinată cu Zara, fiica lor, știi? Aș zice că întreaga viață de dinainte a lui Charlie a fost o reacție la atitudinea tatălui său. Medicina și mariajul i-au oferit o cale de evadare. Poate a venit, în sfârșit, momentul lui Charlie, a spus Margaret, luând o ultimă gură de sherry. Ar fi cazul.

***

A doua zi de dimineață, mă agitam în spatele lui Beryl-Land Rover, în care se aflau în acel moment Molly, Igor, Posy și Polson, care mieunau și mârâiau, protestând în cuștile lor. Am făcut eforturi uriașe să le bag în mașină și, în ciuda puloverului și a mănușilor groase de lucru, aveam mâinile și brațele zgâriate în câteva locuri. Cu toate că pisicile sălbatice scoțiene au aproximativ aceeași dimensiune și culoare precum cele domestice, altă asemănare nu există. Nu degeaba li se spune „tigri scoțieni“. Polson, în special, are tendința de a mușca mai întâi și abia pe urmă să vadă care e baiul.

Totuși, în ciuda firii lor morocănoase și adesea nărăvașe, le iubeam pe toate. Erau o undă de speranță într-o lume în care își dăduseră duhul foarte multe specii native. Margaret îmi spusese că, pentru a le împiedica să se împerecheze cu pisicile domestice, câteva programe din Scoția aveau ca scop să producă pui de rasă, pentru a le sălbătici din nou mai târziu. În timp ce închideam ușile în nasul pisicilor care mârâiau de indignare, am simțit povara responsabilității, de a fi unul dintre apărătorii viitorului lor.

Alice, ariciul meu – pe care-l botezasem așa când căzuse într-o gaură de iepure, era pui atunci, și îl salvasem din fălcile câinelui Guiness, care-l scosese de-acolo –, era într-o cutie de carton, aflată pe scaunul din față, împreună cu rucsacul în care îmi țineam puținele haine pe care le aveam.

– Ești gata de plecare? m-a întrebat Cal, care stătea deja la volan, dornic să pornească.

– Da, am înghițit în sec, știind că trebuia să mă întorc în casă și să-mi iau rămas-bun de la Margaret, momentul cel mai dureros dintre toate. Poți să mai rabzi cinci minute?

Cal a încuviințat tăcut și înțelegător, în timp ce dădeam fuga în casă.

– Margaret? Unde ești? Hei!

N-o vedeam nicăieri, așa că am pornit în căutarea ei afară și am găsit-o stând pe jos, în mijlocul țarcului gol în care stătuseră pisicile sălbatice, cu Guiness și cu Button de fiecare parte a ei. Își ținea capul în mâini și i se zguduiau umerii.

M-am dus la ea, m-am așezat în genunchi și am luat-o în brațe.

– Margaret? Nu plânge, te rog, că sigur mă apucă și pe mine.

– N-am ce face, fato! Am încercat să mă țin tare, dar azi… Și-a luat mâinile de pe față și am văzut că avea ochii roșii. Ei bine, astăzi că plecați și tu, și pisicile, este sfârșitul unei ere.

A întins spre mine mâna noduroasă și bolnavă de artrită, pe care de obicei o asociezi cu vrăjitoarele rele din poveștile pentru copii, dar care oferă exact opusul: bunătatea însăși.

– Mi-ai fost ca o nepoată, Tiggy. N-o să te pot răsplăti niciodată pentru felul în care mi-ai ținut animalele în viață și sănătoase, când nu am mai avut eu puterea fizică s-o fac.

– O să vin să te văd curând la bungalow, promit! În fond, nu suntem așa departe una de alta. Am mai îmbrățișat-o o dată. A fost o plăcere și am învățat enorm de la tine. Mulțumesc, Margaret!

– Plăcerea a fost de partea mea. Și, apropo de învățat, cât ești acolo, să-l vizitezi pe Chilly, un țigan bătrân care locuiește pe moșie. Este o mină de aur când vine vorba de remedii naturale pentru animale și oameni.

– Așa voi face. La revedere, dragă Margaret!

M-am ridicat și, știind că eram pe cale să plâng și eu, m-am dus repede spre poartă. Cal a apărut lângă mine.

– Ai grijă ca pisicile noastre să facă pui frumoși, bine? a strigat Margaret, în timp ce-i făceam cu mâna pentru ultima oară. M-am urcat în Beryl și am pornit spre următorul capitol al vieții mele.

***

– Asta este camera ta, Tig! a spus Cal, aruncând-mi rucsacul pe jos.

M-am uitat în camera micuță, cu tavan scund, crăpat, cu tencuială umflată, extenuat parcă să mai țină acoperișul pe umeri. Era a) incredibil de frig și b) spartan chiar și față de ce eram eu obișnuită, dar cel puțin avea un pat și o servantă, pe care pusesem ariciul, cu cutie cu tot.

– Pot să-i aduc cușca aici? m-a întrebat Cal. Nu vreau s-o știu în sufragerie. Dacă scapă noaptea, poate calc pe ea și o strivesc din greșeală în drum spre baie. N-ar trebui să hiberneze?

– Ar trebui să fie în sălbăticie, dar nu pot risca, i-am explicat. Nu a luat destul în greutate de când am salvat-o și nu ar rezista peste iarnă. Trebuie s-o țin la cald și să mă asigur că mănâncă.

Cal i-a adus cușca și, după ce am așezat-o pe Alice la locul ei și i-am dat un plic cu mâncarea ei preferată de pisici, m-am simțit atât de obosită, că m-am așezat pe pat. Îmi doream să mă întind.

– Mulțumesc pentru ajutorul de azi, Cal! Nu aș fi putut să cobor singură cu pisicile pe povârniș până la țarcuri.

– Da. Ochii lui Cal s-au oprit asupra mea. Ești o zână fragilă, nu-i așa? Mă îndoiesc că o să te rog să mă ajuți să repar garduri sau să tai lemne pentru foc iarna asta.

– Sunt mai puternică decât par, am mințit apărându-mă, pentru că nu eram. Cel puțin fizic.

– Da, păi, sunt sigur că ai alte puteri, Tig. Cal a arătat spre camera rece și goală. Casa asta are nevoie de mâna unei femei, a sugerat. Eu nu mă pricep.

– Sunt sigură că o putem face mai confortabilă.

– Vrei ceva de mâncare? Avem tocăniță de căprioară în frigider.

– Ăăă, nu, mulțumesc, sunt vegetariană, poate ai uitat…

– Sigur. Ei bine… A ridicat din umeri, în timp ce căscam ca un leu. Poate ar trebui să dormi.

– Cred că da.

– E o cadă în baie dacă vrei să te speli. Aștept până vine apa caldă.

– Serios, nu-ți face griji! Mă duc la culcare, am răspuns. Noapte bună, Cal!

– Noapte bună, Tig!

După ce s-a închis ușa după el, m-am cufundat pe salteaua înșelător de confortabilă și scobită bine, mi-am tras pătura pe mine și am adormit pe loc.

***

M-am trezit la ora șase, și asta pentru că trebuie luate în calcul atât temperatura scăzută, cât și alarma mea internă. Am aprins lumina și am observat că afară e încă beznă și că geamurile au înghețat pe interior.

Nu era nevoie să mă îmbrac, pentru că nu-mi scosesem puloverul și blugii murdari, așa că mi-am tras pe mine încă un cardigan, bocancii, căciula și geaca de schi. Am intrat în sufrageria prevăzută cu bârne, în care se afla și un șemineu mare cu un cotlon lângă coș. Am luat lanterna, Cal îmi arătase că e agățată în cuiul de pe ușă, am aprins-o și mi-am făcut curaj să mă aventurez afară. Cu ajutorul lanternei și al memoriei, m-am îndreptat spre hambarul în care se afla o cameră frigorifică, ca să iau stârvurile de porumbel și de iepure cu care să hrănesc pisicile. Când am intrat, am văzut că Thistle dormea pe un balot de fân într-un colț. M-am apropiat, s-a ridicat și s-a întins somnoros înainte să vină pe picioarele lui extrem de lungi ca să mă salute, împingându-și botul ascuțit în palma mea întinsă. M-am uitat în ochii lui căprui, inteligenți, acoperiți de un breton cenușiu, cu sprâncene rebele, crescute prea mult și mi s-a înmuiat inima.

– Hai, băiete! Hai să vedem dacă-ți găsim și ție ceva de mâncare.

După ce am luat mâncarea pisicilor și am ales un os suculent pentru Thistle, am ieșit din nou afară. Thistle a încercat să mă urmeze, dar l-am împins șovăitoare înapoi în hambar.

– Poate în altă zi, dragule, i-am spus.

Nu puteam risca să sperie pisicile care abia sosiseră.

Am pornit pe pajiștea acoperită de chiciură și am coborât panta spre țarcuri. Negrul ca de cerneală al cerului era mai intens ca oricând, fără pic de lumină artificială. Am folosit lanterna ca să văd pe unde merg pe pantă și am ajuns la intrare.

– Molly? am șoptit în beznă. Igor? Posy? Polson?

Am apăsat pe clanță din obișnuință, după care mi-am amintit că aici, unde puteau veni vizitatori în viitor, era o tastatură deasupra broaștei, ca să nu intre oricine la întâmplare și să deranjeze pisicile. M-am străduit să-mi amintesc codul pe care mi-l spusese Cal, am apăsat pe combinația corectă – după părerea mea – și, la a treia încercare, am auzit un clic ușor, iar poarta s-a deschis în sfârșit. Am închis-o după mine.

Am strigat din nou pisicile pe nume, dar nu venea nici una. Nu am auzit nici o frunză foșnind sub picioarele lor. Cu patru pavilioane imense, pisicile puteau fi oriunde și, evident, se ascundeau. Sunt probabil supărate.

– Hai, copii, sunt eu, Tiggy! am șoptit. În liniștea pavilionului am scos aburi pe gură. Am venit, nu vă fie frică. Sunteți în siguranță, vă promit. Sunt aici, cu voi, am repetat.

Apoi am așteptat din nou să văd dacă reacționează la vocea mea. Nici vorbă, așa că, după ce am investigat fiecare pavilion în parte și am ascultat cât am putut de atent înainte să mor de frig, am distribuit vânatul, am ieșit pe poartă și am urcat panta.

***

– Un’ te-ai dus cu noaptea-n cap? m-a întrebat Cal, în timp ce ieșea din bucătăria micuță, cu niște cești cu ceai aburind, pentru amândoi.

– Am fost să văd de pisici, dar n-au ieșit. Sunt probabil speriate bietele de ele, dar cel puțin mi-au auzit vocea.

– După cum știi, nu mă prea omor după pisici în general. Sunt egoiste, zgârie – niște nemernice antisociale, loiale celor care le hrănesc. Oricând prefer un câine ca Thistle, a comentat Cal.

– L-am văzut azi-dimineață în hambar, i-am dat un os din camera frigorifică, am recunoscut, sorbind din infuzia tare. Acolo doarme mereu?

– Da, este un câine de vânătoare, cum spuneam, nu o potaie răsfățată de oraș.

– Nu poate dormi în casă, măcar din când în când? Este foarte frig acolo.

– Ah, Tig! Ești prea sentimentală. S-a obișnuit, m-a certat Cal cu blândețe, în timp ce se întorcea în bucătărie. Vrei pâine prăjită cu gem?

– Aș vrea, da, mersi, am strigat și am intrat în dormitor.

M-am pus în genunchi în fața cuștii lui Alice, ca să-i deschid grilajul și am văzut doi ochi luminoși care mă priveau din spatele căsuței de lemn în care-i plăcea să se ascundă. Se rănise grav la unul dintre picioarele ei micuțe atunci când căzuse în vizuina iepurelui și nu-și revenise pe deplin. Șchiopăta în cușcă asemenea unui pensionar, deși nu avea decât câteva luni.

– Bună dimineața, Alice! am șoptit. Cum ai dormit? Vrei castravete, ce zici?

M-am întors în bucătărie să iau castravetele din frigider – care, am observat, trebuia curățat bine pentru a scoate tenta verzuie de mucegai din spate și de pe rafturi. Am mai observat și chiuveta plină cu oale și tigăi murdare. Am scos pâinea din prăjitor și, ca s-o ung cu margarină, am pus-o pe blatul aglomerat, plin de firimituri acumulate probabil de-o săptămână.

Ca orice bărbat, mi-am spus. Chiar dacă nu sunt obsedată cu curățenie, era peste puterile mele să tolerez mizeria și mă mâncau degetele să mă pun pe treabă. După ce i-am dat să mănânce lui Alice, m-am așezat cu Cal la masa mică din colțul sufrageriei și am mâncat sendvișurile.

– Și ce le dai de obicei pisicilor dimineața? m-a întrebat.

– Azi le-am lăsat porumbei și doi iepuri pe care i-am adus cu mine.

– Vezi că am niște inimi de căprioară puse la frigider pentru tine. Îți arăt – într-un hambar din curte, în spatele conacului.

– Mersi, Cal, o să le placă la nebunie.

– Nu înțeleg, Tig. Zici că ești vegetariană, cum poți să umbli toată ziua cu carne de animale moarte?

– Pentru că așa e natura, Cal. Oamenii au evoluat destul cât să ia decizii conștiente în ceea ce privește dieta lor și avem destule surse alternative de mâncare ca să supraviețuim, pe când animalele nu au. Alice se hrănește cu carne pentru că așa este specia ei, ca și pisicile. Pur și simplu așa stau lucrurile, deși recunosc că nu-mi place să umblu cu inimi de căprioară. Inima este însăși esența noastră, nu-i așa?

– N-am ce să zic. Sunt om și-mi place să simt gust de carne crudă între măsele, că-s măruntaie sau cea mai bună friptură. Cal a dat din deget la mine. Și îți zic, Tig, *io* n-o să evoluez niciodată, sunt carnivor get-beget.

– Îți promit că n-o să încerc să te convertesc, cu toate că trag linie la gătit cotlete de miel și alte chestii.

– Și-apoi, parcă vouă, francezilor, vă plăcea carnea roșie.

– Sunt elvețiancă, nu franțuzoaică, așa că poate se explică, am contraargumentat rânjind.

– Margaret mi-a zis că ești și expertă, nu, Tig? Cu diploma ta, sunt sigur că ai putea obține un post de succes într-un laborator, în loc să fii infirmieră pentru niște pisici puricoase. De ce Kinnaird?

– De fapt, chiar am lucrat într-un laborator la o grădină zoologică, unde am făcut analiză de date câteva luni. Aveam salariu bun, dar eram nefericită. Calitatea vieții este cea care contează, nu?

– Da, având în vedere cu cât sunt plătit pentru orele de muncă în care mă spetesc, trebuie să cred asta! a chicotit Cal din inimă. Mă rog, mă bucur că ești aici, o să-mi placă prezența ta.

– Mă gândeam să mă apuc de curățenia de primăvară în casă, dacă nu te superi.

– Ar prinde bine, asta-i limpede. Mersi, Tig! Ne vedem mai târziu.

Și-a pus pe umeri geaca Barbour și s-a îndreptat spre ușă cu pași apăsați.

***

Am petrecut restul dimineții cu pisicile sau, mai bine zis, fără ele, pentru că, oricât le-am căutat prin vizuinile bine ascunse în frunziș,

nu am dat de ele.

– Ce dezastru ar fi dacă mi-ar muri protejatele din prima săptămână! i-am spus lui Cal când a apărut acasă la prânz, ca să-și mănânce unul dintre sendvișurile lui gigantice. Nu se ating de mâncare.

– Chiar că da, a mormăit, dar păreau să aibă destulă grăsime cât să le țină cel puțin câteva zile. Se vor acomoda, Tig.

– Așa sper, zău. Oricum, trebuie să cumpăr mâncare și produse de curățenie, am spus. Unde-i cel mai apropiat magazin?

– Vin cu tine chiar acum la magazinul din sat. Te învăț să conduci – cu Beryl trebuie să te obișnuiești.

În următoarea oră am condus-o pe Beryl și i-am învățat idiosincraziile în timp ce parcurgeam drumul spre magazinul din sat și înapoi. Prăvălia, destul de sărăcăcioasă, vindea câteva tipuri de biscuiți scoțieni pentru turiști, dar, în rest, nu avea mare lucru. Cel puțin am reușit să iau cartofi, varză și morcovi, niște alune sărate și multă fasole gătită, pentru proteine.

Acasă, Cal m-a lăsat singură, dar fiindcă am tot căutat degeaba un mop și o mătură, am decis că nu aveam de ales decât să mă duc la Beryl s-o întreb dacă pot să împrumut lucrurile astea. Am traversat curtea spre ușa din spate a conacului. Am bătut în zadar, așa că am deschis ușa și am intrat.

– Beryl? Sunt Tiggy, de la căsuță. Ești aici? am strigat. Am înaintat pe coridor spre bucătărie.

– Sunt sus, draga mea, cu treburi! s-a auzit o voce de la etaj. Cobor în câteva clipe. Mergi și pune de ceai în bucătărie, bine?

Am ascultat-o și, tocmai când căutam un ceainic, Beryl a intrat cu o tânără palidă la față, care purta un șorț și o pereche de mănuși de cauciuc.

– Ea este Alison, care va ține conacul curat ca lacrima când vor sosi oaspeții de Crăciun. Nu-i așa, Alison?

Beryl pronunța cuvintele lent, apăsat, de parcă fata nu auzea bine.

– Da, doamnă McGurk, așa fac!

– Bine, Alison! Ne vedem mâine-dimineață la opt fix. Sunt multe de făcut până sosește conașul.

– Da, doamnă McGurk! a repetat fata, care părea complet îngrozită de noul ei șef.

A dat din cap în loc de la revedere și a ieșit fuguța din bucătărie.

– Vai de mine și de mine! a comentat Beryl, deschizând dulapul și scoțând un ceainic. Nu prea o duce mintea pe Alison a noastră, dar în zona asta nu am prea multe variante din care să aleg personalul. Cel puțin poate veni la lucru pe jos de la ferma părinților ei, lucru care, pe timp de iarnă, înseamnă mare lucru.

– Tu locuiești în apropiere? am întrebat-o pe Beryl, în timp ce punea o linguriță cu frunze de ceai în oală.

– Într-o căsuță, dincolo de vâlcea. Bănuiesc că nu vrei lapte la ceai.

– Nu.

– Vrei un desert făcut în casă? Are unt. Beryl a arătat spre raftul cu biscuiți tentanți, cu straturi groase de caramel și ciocolată. Lăptăria este chiar la ușă și garantez personal că vacile sunt bine îngrijite aici.

– Atunci mulțumesc, aș vrea o porție, am spus, hotărând că nu e momentul să încerc să explic că protestul meu are legătură cu faptul că viteii nou-născuți sunt smulși de lângă mamele lor, ținute gestante în permanență ca să ofere cantități nefirești de lapte pentru oameni. Carne și pește nu mănânc deloc. Mai trec cu vederea când e vorba de lactate. Îmi place ciocolata cu lapte, am recunoscut.

– Tuturor ne place, nu?

Beryl mi-a pus o felie de prăjitură pe o farfurie și a zâmbit imperceptibil. Am simțit că am făcut un mic pas una spre alta, chiar cu costul principiilor mele.

– Așadar, cum te descurci la căsuță?

– Păi, am venit să te întreb dacă ai un mop și-o mătură, poate un aspirator de împrumut, ca să fac curat ca lumea, am zis, savurând fiecare înghițitură din prăjitura de biscuiți gustoasă.

– Chiar am. Bărbaților le place să trăiască ca porcii în cocină, nu?

– Unora da, deși tata era unul dintre cei mai cusurgii oameni pe care i-am cunoscut. Totul era la locul lui și în fiecare dimineață își făcea singur patul, cu toate că pentru asta avea – aveam toate – menajeră.

Beryl s-a uitat la mine de parcă îmi reevalua statutul.

– Să înțeleg că faci parte dintre conași?

Era un cuvânt nefamiliar.

– Ce înseamnă asta?

– Scuze, Tiggy, engleza ta este așa de bună, încât uit că probabil ești franțuzoaică, după accentul pe care-l aud.

– Sunt elvețiancă, de fapt, dar da, limba mea maternă este franceza.

– Întrebarea mea era dacă vii dintr-o familie de nobili, mi-a explicat Beryl. Având în vedere că aveați menajeră.

– Nu, sau cel puțin nu cred. Eu și cele cinci surori ale mele am fost adoptate de tata când eram bebeluși, știi?

– Serios? Ce fascinant! Ți-a spus tatăl tău de unde ești de baștină?

– Din păcate, a murit acum cinci luni și ceva, dar ne-a lăsat fiecăreia dintre noi câte o scrisoare. A mea spune exact unde m-a găsit.

– Și te duci acolo?

– Nu sunt sigură. Mă bucur că sunt eu – adică „eu“, așa cum mă știu dintotdeauna și că am amintiri minunate cu surorile și cu tatăl meu adoptiv.

– Și vrei să nu ți le tulbure nimeni? a întrebat Beryl.

– Da, cam așa cred.

– Cine știe? Într-o zi, poate o să-ți dorești, dar, deocamdată, îmi pare rău pentru pierderea ta. Bun, mopurile și măturile sunt în dulap, pe culoar, în stânga ta. Ia ce ai nevoie, numai să le aduci înapoi când termini cu ele.

– Mulțumesc, Beryl! am spus, emoționată de cuvintele ei de mângâiere pentru Pa.

– Dacă mai ai nevoie de ceva ca să-ți faci căsuța aia a ta mai confortabilă, spune-mi! Acuma trebuie să-i spun prin stație lui Ben, omul nostru bun la toate, să îi ducă lemnele de foc lui Chilly.

– Bătrânul țigan care locuiește pe moșie?

– Întocmai.

– Margaret zicea că ar trebui să-l cunosc.

– Păi, îl găsești oricând, draga mea! Îl chinuie artrita și habar n-am cum supraviețuiește iarna în vâlceaua aia. Cel puțin are coliba aia de lemn, pe care i-a construit-o noul conaș astă-vară. Este izolată termic, deci stă la cald.

– Ce drăguț din partea lui Ch... a conașului!

– Ei, i-am spus deja că, pentru siguranța lui Chilly, ar trebui să-l mute serviciile sociale în sat. Problema este că de fiecare dată când se duc până acolo să-l ia, se ascunde și nu-l găsește nimeni. Data următoare când se vor duce, nu-l mai anunț, s-a plâns Beryl. Asta mai înseamnă și că unul dintre noi trebuie să vadă zilnic de el, să-i ducă mâncare și să-i umple coșul cu lemne. De parcă n-avem destule pe cap. Mă rog, trebuie să mă apuc de treabă.

Beryl s-a întins spre stația radio.

După ce am luat un mop, o mătură și un aspirator, le-am târât prin curte, fără ajutorul lui Thistle, care alerga bucuros, în zigzag, în fața mea.

– Hei, Tig! s-a auzit o voce din fundul hambarului. Sunt înăuntru, fierb niște capete de cerb. Pui și tu de ceai curând?

– Da, dar va trebui să ieși de-acolo să-l iei, că n-am de gând să pun piciorul înăuntru cât faci asta, am strigat și eu.

– Să trăiești, Tig, două linguriță de zahăr, te rog!

– Da, Domnia Ta! am răspuns. Stai să las mai întâi găleata și mopul, dacă nu te superi.

Am făcut o plecăciune înainte să deschid ușa căsuței.

Capitolul 4

Mai erau doar două săptămâni până la Crăciun, iar zilele se scurtaseră și mai mult în întâmpinarea solstițiului de iarnă. În ciuda chiciurii de la ferestre, încă nu ninsese și eram mulțumită că reușisem să fac casa mai confortabilă. A doua zi după ce împrumutasem mopul, mătura și aspiratorul, Beryl apăruse cu un braț de perdele cu modele florale drăguțe.

– Alege-ți, m-a îndemnat. Erau în conac înainte să remobilăm și sunt prea bune ca să le arunc. Mai avem și niște covoare de rezervă – cam mâncate de molii, dar mai țin de cald dacă le pui pe podeaua asta de piatră. Spune-i lui Cal că în hambar este un fotoliu vechi de piele, care ar sta bine lângă șemineu.

– Gospodină mică ce ești! chicotise Cal, când văzuse sufrageria proaspăt redecorată.

Deși nu-mi stătea în fire, mă bucurasem să fac asta, pentru că nu avusesem niciodată o casă a mea. Acum era o plăcere să stau seara pe fotoliul uzat de piele, în fața focului gigantic, cu Cal întins pe canapea. Cu toate că inițial o ignorase pe Alice, Cal căzuse pradă farmecelor ei, o scotea adesea din cușcă și o lăsa să se ghemuiască mulțumită pe palma lui mare. Mă cam deranja că nu avea nici o problemă s-o lase pe Alice în casă, dar nu ceda și în privința lui Thistle.

– De Crăciun te duci la familia ta? m-a întrebat el, în timp ce luam micul dejun împreună.

Marginile geamurilor acoperite de chiciură încadrau vâlceaua spectaculoasă din fața casei.

– Inițial, mă gândisem să mă duc acasă în Elveția câteva zile, dar, fiindcă pisicile încă nu s-au acomodat, nu cred că pot. M-aș foi toată ziua și-apoi nici una dintre surorile mele nu se întoarce acasă anul ăsta, așa că ar fi chiar ciudat să mă aflu acolo fără ele și Pa.

– Ele unde locuiesc?

– Maia, cea mai mare, este în Brazilia, Ally în Norvegia, Star în sudul Angliei, CeCe se pare că a pornit într-una din aventurile ei și Electra, sora mai mică… ei bine, poate fi oriunde. Este model. Poate ai auzit de ea. Ca majoritatea oamenilor.

– Doar nu te referi la acea Electra! Adică... fata aia care-i mai înaltă ca mine și mereu pe prima pagină a ziarelor, aproape dezbrăcată și cu o atitudine de vedetă rock?

– Ba da, aia e, am confirmat.

– Uau, Tig! Ești plină de surprize! S-a uitat mai bine la mine. Nu, nu semeni deloc cu ea.

– Am fost adoptate toate, Cal, nu uita! am chicotit. Nu ne curge același sânge prin vine.

– Ah, normal! Păi spune-i Electrei că, dacă are chef vreodată să-și viziteze sora, mi-ar face plăcere s-o însoțesc la cârciuma din sat, ca să bem oleacă de whisky.

– O să-i transmit data viitoare când vorbesc cu ea, am răspuns și, văzându-i ochii cum îi strălucesc ca două stele, am schimbat brusc subiectul. Și? Tu ce faci de Crăciun?

– Ca în fiecare an. Cu familia, în Dornoch. Ești bine-venită în casa noastră, Tig. Doar n-o să ne halești tot curcanul, nu? a chicotit.

– Ești tare amabil, Cal, dar încă nu m-am hotărât. Mă simt prost că nu este nici una dintre noi cu Ma, doamna care a avut grijă de noi de când eram mici. Poate ar trebui s-o invit pe ea aici, m-am gândit.

– „Ma“ asta a ta era căsătorită cu tatăl vostru?

– Nu, deși cam tot aia era. Nu într-un sens intim, am explicat repede. O angajase ca dădacă pentru noi toate în copilărie și n-a mai plecat.

– Ciudată familie mai ai, dacă nu te superi, Tig. Cel puțin în comparație cu a mea.

– Știu, dar le iubesc pe Ma și pe Claudia, menajera noastră, și pe surorile mele, la fel de mult cum îți iubești tu familia. Nu-mi doresc deloc ca moartea lui Pa să ne despartă. El era cel care ne ținea laolaltă, am oftat. Mereu am încercat să ne ducem acasă de Crăciun.

– Da, familia înseamnă totul, a consimțit Cal. Și dacă-i urâm de moarte, când le face rău un străin, îi apărăm cu toate armele pe care

le avem. Dacă vrei s-o inviți pe Ma a ta să vină aici, e foarte bine și o să facem tot posibilul să petrecem Crăciunul cât putem de... crăciunesc. Gata, tre' să mă întorc la gardurile mele.

S-a ridicat și m-a bătut pe umăr când a trecut pe lângă mine.

În acea dimineață am sunat-o pe Ma și am invitat-o la un Crăciun scoțian, dar a refuzat.

– Tiggy, *chérie!* Ești o scumpă că te-ai gândit la mine, dar n-o pot lăsa singură pe Claudia.

– Este bine-venită și ea, am încercat s-o conving, deși s-ar putea să ne înghesuim.

– De fapt, l-am invitat deja pe Georg Hoffman la noi. Și, bine-înțeles, o să vină și Christian.

– Corect. Păi, dacă ești sigură... am spus.

M-am întristat la gândul că la Atlantis va petrece Crăciunul doar personalul, fără nici un membru al familiei.

– Da, *chérie!* la zi, tu ce faci? Ce-ți face pieptul?

– Bine. Respir numai aer curat de munte, Ma!

– Vezi să te îmbraci bine! Știi că pieptul tău nu se înțelege bine cu vremea rece.

– Da, Ma, promit! Pa!

***

Câteva zile ai târziu, am sunat-o pe Margaret ca s-o întreb de sănătate și ea m-a invitat să luăm masa de prânz împreună de Crăciun, ofertă pe care am acceptat-o cu recunoștință. Ușurată că nu era nevoie să deranjez familia lui Cal sau, ca să fiu mai sinceră, să fac față mormanelor de păsări moarte și rumenite pe care aveau să le mănânce la prânz, l-am luat pe Thistle la o plimbare pe moșie. Părea să se fi atașat de mine, spre amuzamentul lui Cal. Se ținea scai după mine ori de câte ori nu era nevoie de el la vânătoare. Din când în când, îl mai și băgam în casă, când știam că nu e Cal prin preajmă. Se încălzea la foc, în timp ce îi scoteam câlții și ciulinii din blană, în speranța că nu va observa stăpânul lui. Dintotdeauna mi-am dorit să am un câine.

Când m-am întors acasă, am deschis ușa și l-am găsit pe Cal așezând un pom de Crăciun în colțul sufrageriei.

A ridicat privirea și s-a încruntat la Thistle, care venise după mine la ușă și acum stătea pe prag cu o privire rugătoare.

– Tig, ți-am spus de nenumărate ori, nu trebuie să intre. O să-l betegească.

– „Betegească“? am întrebat cu vinovăție și curioasă dacă știa deja că-i ignorasem ordinele.

– Da. Îl face firav. Lasă-l afară!

Șovăitoare, l-am gonit pe Thistle în curte, șoptindu-i că o să ne vedem mai târziu și am închis ușa.

– M-am gândit că bradul ăsta o să înveselească locul ăsta îmbătrânit, dar și pe tine, a comentat Cal. L-am scos din pădure, cu tot cu rădăcină, ca să-l plantăm la loc pe urmă. Poate ajungi mâine la Tain și cumperi niște beculețe și decorațiuni.

Mi-au dat lacrimile când am văzut pomul micuț, care în momentul acela stătea strâmb în găleata cu pământ.

– O, Cal, ce drăguț din partea ta! Mulțumesc. M-am dus la el și l-am strâns în brațe. Mă duc mâine, după ce hrănesc pisicile.

– Da’ să te duci devreme, că mâine sigur ninge. Saxonii ăia din sud tot visează la un Crăciun cu zăpadă, da’ nu-mi amintesc să fi fost vreun Yule[2] aici fără așa ceva.

– Abia aștept! am spus zâmbind.

***

Așa cum prezisese Cal, m-am trezit a doua zi cu prima ninsoare a anotimpului. Am luat Land Roverul de rezervă, care era și mai vechi decât Beryl, și am condus cu grijă spre Tain.

Cu numai câteva zile în urmă, orășelul era un furnicar de oameni ieșiți la cumpărături de Crăciun și, după ce am cumpărat beculețele și decorațiunile, am ales un fular moale de tartan pentru Cal și un pulover roz de lână pentru Margaret. Când am ajuns acasă, am observat că în fața conacului era parcat un hârb de Range Rover. În ultimele zile, Beryl nu-și văzuse capul de treburi, pentru că Charlie și familia lui veneau din Inverness să petreacă Crăciunul la conac, înainte s-o închirieze primilor clienți care plăteau ca să facă revelionul aici.

Până să se întoarcă și Cal acasă, pomul nostru era decorat și luminat, iar focul ardea vesel în vatră. Pusesem la vechiul aparat al lui Cal și un CD cu colinde de Crăciun pe care-l cumpărasem din Tain.

– Mă aștept să-l văd pe însuși Moș Crăciun coborând pe horn, a chicotit Cal, în timp ce-și punea haina, pălăria și fularul în cârligele pe care-l rugasem să le monteze pe ușa de la intrare. Au venit chiar și renii, Tig, uite!

M-am uitat pe fereastră și am văzut că cei șase cerbi, care de obicei veneau pe peluza de lângă conac, se aventuraseră mai aproape, ca să se uite la noi. Toți erau masculi și destul de domestici ca să fie hrăniți, iar Cal îmi spusese că fuseseră crescuți de mici pe moșie.

– Ai început să simți spiritul Crăciunului, Tig? Stai să vezi când o să guști vinul meu fiert! Atunci chiar c-o să-l simți! Ce-avem la cină?

– Fasole la tavă sau poți să-ți gătești vânatul propriu, am răspuns și m-am dus apoi în bucătărie.

– Da, fie! Ultima pe care ai făcut-o a fost foarte gustoasă.

În timp ce mâncam și beam o sticlă de vin ieftin, eu și Cal am discutat despre acomodarea pisicilor.

– Cel puțin inimile de porumbei și de căprioară au început să dispară din locurile în care le las în fiecare zi, dar, în afară de Posy, celelalte trei încă refuză să se apropie de mine. Va trebui să le vadă un veterinar în curând și nu știu cum o să ajung la ele.

– Tig, nu poți forța animalele să se adapteze la noul lor habitat după un program.

– Știu, am suspinat, dar sunt foarte stresată, Cal. Sezonul de împerechere începe în ianuarie, dar au fost așa de agitate, că abia ies din cuștile lor separate, darămite să petreacă timp ca să se împrietenească. Și, sinceră să fiu, nu sunt sigură că s-au plăcut de la bun început. Din ce-am observat, nu au fost atrase una de alta.

– Nu știu dacă împerecherea are de-a face cu atracția. În sezonul de împerechere, am văzut cerbi încălecând câte șase femele, una după alta. Se cheamă natură și nu poți decât să speri că băieții tăi o să simtă imboldul.

– Ce mai consultant sunt și eu... am spus. Dacă până la primăvară nu apar pui, o să consider că l-am dezamăgit pe Charlie.

– Haide, Tig! Conașul nu-i un monstru. L-am văzut mai devreme la conac și zicea că o să vină la tine și la pisici cândva, zilele astea de Crăciun.

– O, Doamne! am gemut. Ce mă fac dacă nu ies când vine să le vadă?

– O să înțeleagă. Apropo, voiam să-ți cer sfatul, având în vedere că ești fată și Doamna Crăciun pe deasupra. Trebuie să-i cumpăr ceva lui Caitlin. Și habar n-am ce.

– Caitlin?

– Fata mea. Locuiește în Dornoch, dar n-o să mai fie mult timp a mea, dacă nu găsesc ceva decent să-i ofer de Crăciun.

M-am uitat la Cal, fără să-mi ascund prea tare mirarea.

– Ai o iubită? Uau, Cal! De ce n-ai mai vorbit de ea până acum?

– Chestii personale, nu? Și-apoi, n-a venit vorba.

– Dar ești mereu aici, pe moșie. Caitlin nu se supără că nu prea te vede?

– Nu prea, că așa a fost mereu. Ne vedem un weekend pe lună și în fiecare primă zi de joi.

– De când sunteți împreună?

– De v'o doișpe ani, a răspuns, îndesându-și mâncare în gură. Acu' câțiva ani am cerut-o.

– Doamne! Atunci de ce nu locuiește aici cu tine?

– Pentru început, este director de sucursală la o firmă de construcții în Tain, care, după cum știi, se află la o oră distanță și, la cum este vremea, nu poate risca să rămână înzăpezită aici, pe moșie. Nici nu vrea să locuiască într-o dărăpănătura ca asta, cu igrasie. Acuma, dacă ar vedea-o după venirea ta, poate s-ar răzgândi. A chicotit mormăind, ca de obicei. Dacă tot vorbim de asta, la tine cum stă treaba? Ai pe cineva anume, Tig?

– Era un tip pe care l-am cunoscut la grădina zoologică din Servion și o vreme ne-am înțeles, dar nu era prea serioasă treaba. Încă nu l-am cunoscut pe „Acela“, am spus, sorbind din vin. Ai noroc că tu ai întâlnit-o. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe Caitlin, Cal! Ce-ar fi s-o inviți aici într-o seară?

Cal s-a încruntat.

– Tig, treaba e că i-am cam spus că locuiesc cu o babană bărboasă, nu cu o fată frumoasă ca tine. Știi cum sunt femeile, ce mi-ar auzi urechile!

– Cu atât mai mult vreau să vină aici, ca s-o liniștesc că nu reprezint vreo amenințare. Oricum, aș vrea s-o cunosc la un moment dat, pentru că este „omul“ tău. Ah! Și îți sugerez să-i cumperi bijuterii.

– Tig, este o fată mai practică, a spus Cal nesigur. Anul trecut i-am luat o pereche de ciorapi călduroși și niște mănuși impermeabile. Părea destul de mulțumită.

– Cal, îți promit, femeile, oricât de practice sunt sau pretind că sunt înnebunite după bijuterii, i-am răspuns, înăbușindu-mi râsul.

O oră mai târziu ne-am spus noapte bună și ne-am dus la culcare. Mă bucura revelația lui Cal. Din experiență, oricât de modernă ar fi societatea în zilele noastre, relația dintre un bărbat și o femeie care trăiesc împreună este incertă până se stabilesc regulile de bază. Lucru care tocmai se întâmplase în conversația noastră. Nu că eram în vreun fel atrasă sexual de Cal, dar era limpede că mă simțeam apropiată de el. Vestea bună era că, după ce crescusem cu cinci surori, Cal putea deveni acum ceva după care tânjisem mereu – un frate mai mare.

***

Am ridicat privirea la Polson, care stătea pe una dintre platformele de lemn deasupra mea. Se lăfăia la soare, cu fundul la mine, și mă ignora cu nerușinare. Cel puțin ieșise din cușcă la aer, ceea ce-mi dădea speranța că își revenea în sfârșit din traumă.

Am făcut repede o poză cu aparatul de fotografiat, în caz că voia conașul – cum ajunsesem să-l numesc pe Charlie Kinnaird, asemenea tuturor –, dovada că pisicile sunt în viață.

– Ajun fericit! Și poate mâine-dimineață catadicsești să te uiți la mine, ca să-ți urez Crăciun fericit față în față, i-am spus lui Polson.

Am urcat cu greu panta, cu gândul că, dacă pisicile au reputația de a fi îngâmfate și capricioase ca familia regală, atunci Polson e însuși regele. În timp ce mă uitam în sus, am văzut o femeie foarte slăbuță, care mă privea din capul pantei. Avea picioarele lungi ca ale unei girafe și era îmbrăcată în ce-ar fi numit Cal geacă de schi de

„orășeancă“, cu un guler de blană modern. Părul ei dens, blond-albicios, sclipea în lumina soarelui, încadrându-i ochii mari și albaștri și buzele cărnoase. Oricine ar fi fost, era foarte frumoasă. A început să coboare spre mine în timp ce pietrișul îi scrâșnea sub picioare. Cum a văzut-o, Polson s-a retras imediat.

– Ăăă, bună ziua! am spus, grăbindu-mă să ajung sus.

Am ajuns față în față cu ea sau, mai degrabă, ochii mei erau la nivelul burții ei, căci se înălța deasupra mea pe povârniș.

– Îmi pare rău, doamnă, dar, în zona asta, accesul vizitatorilor este interzis.

– Zău? a spus tărăgănat, uitându-se cu dispreț la mine. Nu prea cred.

– Ba chiar așa, deocamdată, pentru că tocmai am adus niște pisici sălbatice, știți? Încerc să le ajut să se adapteze și sunt foarte instabile, nu le plac străinii și abia ce le-am încurajat să înceapă să iasă la lumină, așa că…

– Și tu cine mai ești?

– Mă cheamă Tiggy, lucrez aici.

– Nu zău?

– Da. Aici puteți sta. Adică... știu că nu se vede prea bine, dar conașul încearcă să înmulțească pisicile, pentru că n-au mai rămas decât vreo trei sute în Scoția.

– Știu asta, a spus și am auzit timbrul cu accent străin, plus o antipatie prea puțin mascată în ton. Ei bine, n-am de gând nici pe departe să îți tulbur proiectelul. Mi-a zâmbit cu buzele strânse. O să mă supun și mă retrag. La revedere!

– La revedere! i-am strigat clonei Claudiei Schiffer, în timp ce-o priveam cum urcă dealul.

Instinctiv, am știut că făcusem o greșeală.

***

– Nu poate fi decât stăpâna, a răspuns Cal, în timp ce-și sorbea supa. Soția conașului, Ulrika.

– Rahat! am șoptit.

– Nu-ți stă în fire să înjuri, Tig! Ce-i cu tine?

– Cred că am fost foarte nepoliticoasă cu ea, Cal. Abia reușisem să-l conving pe Polson să iasă din vizuină când a venit și l-a speriat de-a intrat înapoi. Așa că, practic, am gonit-o.

Mi-am mușcat buza și am așteptat reacția lui Cal.

– Cred că i-a picat cam prost, a spus, în timp ce ștergea castronul cu o bucată de pâine, înainte să și-o îndese în gură. Probabil este prima oară când i s-a spus s-o șteargă.

– Doamne, Cal! Încercam doar să protejez pisicile. Doar o să înțeleagă, dacă știe ceva despre animale sălbatice.

– Nu știe decât despre cele cu care se îmbracă, Tig. Se poartă mereu după ultima modă, pe bune. A fost și model în tinerețe.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama cine este când am văzut-o, am mormăit.

– Oricine ar fi fost, nu ai vrut să tulbure pisicile. Lasă, Tig, sigur o să treacă peste asta. Cred că oricum nu venea în vizită la pisici, ci doar să vadă cine le îngrijește. Probabil i-a spus Charlie despre tine și, după cum o știu, nu prea se bucură să-i invadeze o tânără teritoriul. Mai ales una așa frumoasă ca tine.

– Ha! Ei, mersi de compliment, Cal, dar mă îndoiesc că se simte amenințată de mine. Am arătat spre corpul meu mic, lipsit de formele feminine cuvenite, acoperit cu un pulover Aran[3], care avea tot atâtea găuri câte ochiuri, din cauza moliilor de la Margaret.

– Fac pariu că, dacă te aranjezi puțin, ești la fel de frumoasă ca ea. Și asta vei face diseară pentru sindrofia de la conac. Am uitat să-ți zic că conașul continuă tradiția tatălui său și dă petrecere cu băutură și dans tradițional în ajun de Crăciun, în sala principală, așa că apucă-te să-ți scoți din dulap hainele de duminică.

– Ce?? m-am uitat îngrozită la Cal. Nu am haine bune la mine.

– Păi, poate faci măcar o baie, ca să nu miroși a pisică sălbatică.

În seara aceea, mi-am dat seama că tot ce aveam, în afară de puloverul mâncat de molii, era o cămașă în carouri roșii și perechea de blugi „buni“. Mi-am dat drumul la părul castaniu în loc să-l prind în coadă de cal și mi-am pus un pic de rimel și de ruj roșu.

Am icnit uluită când l-am găsit pe Cal în sufragerie. Purta un kilt bleumarin cu verde, un *sporran*[4] prins la catarama centurii și un cuțit băgat în ciorap.

– Uau, Cal! Arăți incredibil!

– Nici tu nu n-arăți prea rău, a aprobat el. Bun, hai să mergem!

Am traversat curtea spre conac, de unde auzeam deja murmurul vocilor.

– Asta-i singura dată pe an când noi, țăranii, avem voie să trecem pragul sălii principale, mi-a șoptit când intram. La baza scării se afla un superb pom de Crăciun plin de luminițe. Focul ardea în toată splendoarea în șemineu, iar oaspeții – bărbați îmbrăcați în kilturi precum Cal și femei cu eșarfe tradiționale de tartan – primeau la sosire vin fiert și plăcintă din carne tocată, de la Beryl și Alison.

– Arăți foarte drăguț, Tiggy! mi-a spus Beryl. Crăciun fericit și ție!

– Crăciun fericit!

Am ciocnit cu ea și am luat o gură din vinul fiert, uitându-mă în jur pe furiș, după Charlie Kinnaird și soția lui.

– Sunt încă sus amândoi. Beryl îmi citise gândurile. Noua stăpână nu se grăbește deloc când trebuie să se pregătească. Și, în fond, se face gata să-și întâmpine oaspeții, a adăugat, cu buzele țuguiate.

Beryl a plecat mai departe să-i servească pe noii oaspeți, iar eu am traversat sala, amuzată că majoritatea acestora păreau să fie la vârsta pensiei. Apoi am văzut o adolescentă care sărea în ochi printre capetele grizonante. Stătea singură, cu un pahar de vin fiert în mână și părea la fel de plictisită cum ar fi fost oricine la vârsta ei la o asemenea adunare. Când m-am apropiat de ea, mi-a părut o figură familiară – aceeași ochi albaștri, luminoși și aceeași piele impecabilă ca femeia pe care o întâlnisem la țarcul pisicilor de dimineață, dar cu un păr ondulat, de culoarea mahonului și tuns foarte scurt. Era evident, după blugii rupți și tricoul cu mânecă lungă, că nu făcuse nici un efort să se împopoțoneze pentru festivitatea din seara asta.

– Bună! Am zâmbit și m-am apropiat de ea. Eu sunt Tiggy. Tocmai am început să lucrez aici, pe moșie. Am grijă de pisicile sălbatice cât se acomodează.

– Da, mi-a zis tata de tine. Eu sunt Zara Kinnaird. Ochii ei albaștri m-au evaluat, cum făcuse mama ei mai devreme. Pari cam tânără să fii consultantul tatei în materie de animale sălbatice. Câți ani ai?

– Douăzeci și șase. Tu?

– Șaisprezece. Cum se acomodează pisicile? m-a întrebat, sincer interesată.

– O să dureze, dar o să ajungem și acolo.

– Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, afară, la aer, să lucrez cu animale, în loc să stau la școală, la ora de mate și alte chestii plictisitoare. Mama și tata nu mă lasă să vin să lucrez aici până nu-mi termin școala.

– Nu mai ai mult, nu?

– Încă optsprezece luni. Și pe urmă, mama probabil se așteaptă să devin redactor la *Vogue* sau ceva de genul ăsta. Nu prea cred, a pufnit. Fumezi? mi-a șoptit.

– Nu. Tu?

– Da, când nu mă văd ai mei. Toată lumea fumează la școală. Vii cu mine afară să fumez o țigară? Ca să pot zice că m-ai dus să văd capetele de cerb din hambar sau ceva. Mă plictisesc de moaaarte aici.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prinsă în colțul hambarului, încurajând-o pe fiica conașului să fumeze. Dar îmi plăcea fata asta, așa că am acceptat și ne-am strecurat pe ușă afară. Zara și-a îngropat imediat mâna în buzunarul hanoracului după o țigară rulată și strivită, pe care a aprins-o cu o brichetă. Am observat inelele de argint greoaie pe degetele ei și oja neagră, care-mi amintea de sora mea, CeCe, la vârsta Zarei.

– Tata zicea că ar trebui să vorbesc cu tine cât sunt aici, ca să aflu ce ai făcut la sanctuarul lui Margaret, a spus suflând fumul în aerul înghețat. Te-au botezat după ariciul din poveștile lui Beatrix Potter? a continuat, înainte să am ocazia să răspund.

– Da, se pare că de-acolo mi se trage porecla. Cică în copilărie mi se făcea părul măciucă, asemenea ariciului. De fapt, mă cheamă Taygete.

– Neobișnuit nume. De unde vine?

– Eu și surorile mele am fost botezate după constelația Celor Șapte Surori. Uite! Am arătat spre cerul senin al nopții. Uite-le, chiar deasupra celor trei stele în linie, care arată ca o săgeată. Aia e Centura lui Orion. Legenda spune că Orion le-a alungat pe surori pe cer. Le vezi?

– Da! a exclamat Zara, cu entuziasmul unui copil. Sunt micuțe, dar, dacă mă uit mai bine, le văd pe toate sclipind. Întotdeauna m-au interesat stelele, dar nu prea ne învață chestiile astea la școală, nu? Și? Ți-a plăcut facultatea de zoologie? Dacă mă obligă să mă duc la facultate, vreau să fac ceva similar.

– Da, și mă bucur să-ți povestesc despre asta, dar nu crezi că ar trebui să intrăm? Cred că te caută părinții tăi.

– Ba nu mă caută. S-au certat îngrozitor. Mama refuză să coboare și tata încearcă s-o convingă. Ca de obicei. Zara și-a dat ochii peste cap. Vezi tu, devine isterică când tata nu este de acord cu ea, după care el se roagă la nesfârșit de ea să se calmeze.

Din ce observasem la tatăl Zarei până atunci, mi-era greu să îl văd pe omul ăsta, care părea să fie perfect stăpân pe mediul său, într-o asemenea scenă. Numai că nu era treaba mea să investighez, așa că m-am apucat să-i povestesc Zarei cât am putut de mult despre facultate, apoi despre munca mea la sanctuarul lui Margaret și ochii i-au strălucit în lumina lunii.

– Uau, ce tare sună! Acum, că tata este în sfârșit la cârmă, i-am spus să pună deoparte câțiva acri ca să deschidem un sanctuar de animale precum cel al lui Margaret. Și poate o grădină zoologică, unde părinții din zonă își pot aduce copiii să mângâie animale și să-i încurajeze să le placă moșia.

– Ce idee minunată, Zara! Ce-a zis?

– Că în momentul ăsta nu avem bani să facem nimic, a oftat Zara. I-am spus că mă las de școală și vin aici să lucrez permanent, ca să-l ajut, dar o tot ține una și bună că trebuie să-mi termin școala și să mă duc la universitate. Margaret nu avea nici o diplomă, nu? Tot ce-ți trebuie este dragostea de animale.

– Adevărat, dar o diplomă chiar te ajută să îți începi cariera, Zara!

– Dar am deja un început de carieră! Ochii ei albaștri sclipeau cu pasiune când a deschis brațele, de parcă voia să îmbrățișeze moșia. Am de gând să-mi petrec toată viața aici. Tu știai că vrei să lucrezi cu animale când erai de vârsta mea?

– Da.

– Animalele sunt mult mai bune decât oamenii, nu-i așa?

– Decât unii oameni, da, pe de altă parte, Polson, una dintre pisicile sălbatice, este o primadonă. Sincer, nu cred că mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi om.

– Seamănă cu mama… a chicotit Zara. Hai să intrăm, să vedem dacă au reușit ai mei să coboare.

În timp ce ne întorceam în conac, mă gândeam că Zara e întruchiparea perfectă a adolescentului: prinsă incomod între copilărie și maturitate.

Holul de la intrare era deja aglomerat și m-am uitat la Zara, care făcea cu mâna și, în același timp, sufla pupici diverșilor servitori credincioși care, judecând după vârsta lor, o cunoșteau cu siguranță de când era mică. În fond era „prințesa“ lor, viitoarea moștenitoare Kinnaird. Eram într-un fel invidioasă, fără să vreau, că, într-o zi, toată frumusețea asta avea să fie pe mâinile ei, dar cel puțin dădea dovadă de pasiune reală pentru moșie.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea unei femei micuțe cu ochii albaștri, foarte ageri și o coamă de păr roșu aprins.

– Zara, ne faci cunoștință? a întrebat femeia.

Zara s-a întors și a sărutat-o pe amândoi obrajii.

– Caitlin! Ce mă bucur să te văd! Tiggy, ea este Caitlin, jumătatea mai bună a lui Cal. Caitlin, ea este Tiggy, a venit să lucreze câteva luni pe moșie.

– Da, mi-a povestit Cal despre tine. Și? Cum este la căsuță cu el? Nu-i cel mai comod loc să-ți pui capul jos, nu?

– A, chiar este în regulă, iar Cal al tău mă face să mă simt ca acasă. Casa arată mult mai bine decât înainte, am făcut un real efort să o aranjez pentru amândoi…

Tiggy, taci! mi-am spus, când i-am văzut expresia lui Caitlin.

Zara m-a salvat și a început s-o întrebe pe Caitlin despre slujba ei la firma de construcții, iar câteva secunde mai târziu a apărut însuși Cal, cu un păhărel de whisky în fiecare mână, însoțit de o femeie frumoasă și zveltă, care, bănuiam, avea puțin peste patruzeci de ani. E clar că nu era în apele lui să le vadă laolaltă pe logodnica lui și pe colega de locuință.

– Văd că v-ați cunoscut deja. Am... ăăă… avut de gând să vă fac cunoștință mai devreme, dar n-o găseam pe Tiggy.

I-a zâmbit cu afecțiune lui Caitlin, punându-și brațul musculos peste umerii ei delicați, timp în care whisky-ul se clătina periculos în mâinile lui.

– Da, ne-am cunoscut.

Caitlin i-a zâmbit și ea, dar nu și cu ochii.

– Da, mă rog... a continuat el, dorindu-și evident să schimbe subiectul. Am adus-o pe Fiona, ca să-i fac cunoștință cu Tiggy. Tiggy, ea este veterinara noastră, Fiona McDougal. Ziceai că ai avea nevoie de cineva care să arunce un ochi la pisici și ea este aceea.

– Bună, Tiggy, mă bucur să te cunosc!

Vocea Fionei era blândă și caldă, cu un accent scoțian rafinat.

– Asemenea, am răspuns, recunoscătoare pentru diversiunea de la Caitlin.

Înainte să mai spună cine vreun cuvânt, am fost întrerupți de o apariție bruscă și colorată pe scară, deasupra noastră. Asemenea celorlalți oaspeți din sală, am ridicat și noi privirea. Au izbucnit aplauzele, în timp ce femeia pe care o văzusem mai devreme la țarcul pisicilor sălbatice și care purta acum o rochie roșie, mulată, cu o eșarfă de tartan prinsă peste umăr, cobora treptele la brațul soțului ei, Charlie Kinnaird. De data asta, spre deosebire de halatul de spital în care-l văzusem ultima oară, purta un sacou de seară, papion și kilt, însăși întruchiparea conașilor de-a lungul secolelor care făceau cinste tablourilor din conac.

Când au apărut pe scara care cotea de la un nivel la altul pentru a coborî ultimele trepte, mi-am ținut respirația. Nu din cauza ei, chiar dacă arăta uluitor, ci din cauza lui. M-am înroșit, jenată că am simțit același gol în stomac cum se întâmplase ultima oară când ne întâlniserăm.

S-au oprit la jumătatea treptelor. Femeia făcea cu mâna mulțimii de sub ea, de parcă luase lecții de la bătrâna suverană britanică. Charlie stătea lângă ea și umerii îi trădau tensiunea lăuntrică pe care o observasem la interviu. În ciuda zâmbetului afișat, știam că nu se simțea în apele lui.

– Doamnelor și domnilor! Charlie a ridicat mâna, cerând liniște. Mai întâi, aș vrea să vă urez bun venit la petrecerea noastră anuală din ajunul Crăciunului. Este prima pe care o găzduiesc, chiar dacă am

participat la absolut toate în ultimii treizeci și șapte de ani. După cum știți cu toții, în februarie, tatăl meu, Angus, a murit pe neașteptate în somn și, înainte să continui, aș vrea să ridicați paharele cu whisky pe care vi le-a oferit Beryl în bunătatea ei și să toastăm în cinstea lui.

Charlie a luat paharul de pe tava pe care i-a întins-o Beryl și l-a dus la buze.

– În cinstea lui Angus!

– În cinstea lu' Angus! a strigat lumea în cor.

– Aș mai vrea să vă mulțumesc tuturor pentru ajutorul pe care l-ați oferit pe moșie de-a lungul anilor. Mulți dintre voi știu deja că, în ciuda incertitudinii din lunile care au urmat după moartea tatei, am avut o viziune pentru viitor, de a aduce moșia Kinnaird în secolul al XXI-lea și, în același timp, de a face tot posibilul să o readuc la gloria ei de altă dată. Este o sarcină grea, dar, cu ajutorul comunității locale, știu că pot s-o fac.

– Da, asta sigur! a strigat bărbatul de lângă mine, în timp ce scotea butelcuța din buzunarul sacoului, pe care a desfăcut-o și a luat o dușcă sănătoasă.

– Și, în ultimul rând, aș vrea să-i mulțumesc soției mele, Ulrika, pentru că a fost alături de mine pe durata acestui an dificil. Fără sprijinul ei, nu aș fi reușit. Pentru tine, draga mea!

Toată lumea a ridicat paharul din nou, deși erau goale, așa că Charlie s-a grăbit să încheie.

– Și, desigur, fiicei mele, Zara. Zara? S-a uitat în jur, m-am uitat și eu, dar fata dispăruse. Mă rog, știm cu toții că îi place să dispară în momente inoportune.

S-au auzit chicote la comentariul conașului.

– Așa că, tot ce rămâne de spus acum este Crăciun Fericit tuturor!

– Crăciun Fericit! au răspuns toți în cor.

– Acum, vă rog, umpleți-vă paharele pentru că în câteva minute vom strânge covoarele ca să ne pregătim de *ceilidh*[5].

– Ei, nu-i așa că a fost un discurs motivațional? a întrebat Cal, înainte s-o ia pe Caitlin de mână cu laba lui de urs și să murmure ceva despre alte pahare de băutură.

– Tare bun este omul ăsta, a spus Fiona, când a plecat Cal și Caitlin după ea. Și? Cum te descurci aici?

Când s-a întors cu totul spre mine, m-a izbit privirea inteligentă din ochii ei verzi, superbi.

– Mă adaptez, am răspuns. Este așa de frumos, încât uneori am impresia că m-aș putea pierde în farmecul locului. Mi se pare ciudat că sunt cu atâția oameni în seara asta, după ultimele trei săptămâni de izolare.

– Știu ce zici. Am trăit ceva similar când m-am mutat aici din Edinburgh.

– Ah! Ce te-a adus dintr-un oraș mare în zona muntoasă, dacă nu te superi că întreb?

– M-am îndrăgostit de un localnic, mi-a răspuns simplu. Tocmai terminasem Medicina veterinară la Universitatea din Edinburgh și munceam ca să capăt experiență la o clinică din zona Kinnaird, când l-am cunoscut pe Hamish. Se ocupa de un mic teren în apropiere. După ce am terminat facultatea, mi s-a oferit o slujbă la o clinică mare din Edinburgh, dar inima a câștigat, așa că m-am măritat cu Hamish și m-am mutat aici. M-am angajat la clinica din sat, apoi, acum câțiva ani, am preluat conducerea când s-a pensionat Ian, partenerul meu.

– Aha! Și ai multă treabă?

– Foarte, deși aici tratez un alt tip de pacient. Câteva animale domestice, precum cele pe care le aveam în Edinburgh și nenumărate oi și vaci.

– Îți place?

– O, la nebunie, deși să te scoale telefonul la trei dimineața ca să ajuți o viță gestantă care se zbate într-un morman de zăpadă poate fi o provocare, a chicotit ea.

Un tânăr înalt, blond și cu umeri lați a apărut lângă ea.

– Bună, mamă! Chiar mă întrebam unde ești.

Ochii lui verzi-cenușii, senini, atât de asemănători cu cei ai Fionei încât toată lumea își dă seama că e fiul ei, străluceau la lumină.

– Bună, Lochie! a spus Fiona zâmbind cu căldură. Ea este Tiggy, fata care se ocupă de noile pisici sălbatice pe moșie.

– Încântat de cunoștință, Tiggy!

Lochie mi-a întins mâna, după care a apărut Zara și l-am văzut făcându-se ca sfecla la față.

– Bună, Lochie! l-a salutat Zara. Nu te-am văzut de-o veșnicie. Unde te ascunzi?

– Bună, Zara! S-a înroșit și mai tare. Am fost la colegiu în Dornoch.

– Aha! Și acum ce faci?

– Caut o slujbă ca ucenic. Nu prea-i nimic în zonă, așa că l-am ajutat pe tata la fermă.

– I-am zis să-l prindă pe Cal astă-seară și să-l întrebe dacă are ceva de făcut aici, la Kinnaird, a adăugat Fiona explicit.

– Cal are nevoie disperată de ajutor, am intervenit eu.

– Dar tata nu are bani deloc, a suspinat Zara.

– N-aș cere bani, aș munci doar pentru experiență, a spus Lochie și i-am simțit disperarea în voce.

– Poate nu chiar pe degeaba, Lochie! a intervenit mama lui.

– Păi, pui o vorbă bună pentru mine, Zara?

– Normal. Ai chef să-mi aduci ceva de băut? l-a rugat.

– Vai de mine cât a crescut! mi-a șoptit Zara, în timp ce Lochie încuviința înflăcărat. S-a dus apoi spre masa încărcată din fundul sălii. E scund și gras și plin de acnee! Cred că ar trebui să mă duc să-l ajut.

– Neapărat, i-am spus, deși ea plecase deja.

– Adolescenții, hm?

Fiona și-a dat ochii peste cap și am chicotit amândouă. Cal s-a întors cu alte pahare de whisky, dar eu am refuzat, fiindcă eram deja ametită. Am observat că Charlie și Ulrika salutau oaspeții și se apropiau din ce în ce mai mult de noi.

– De fapt, mi-e puțin rău. Poate de la alcool. Cred că o să plec acasă.

– Dar, Tig, trebuie să rămâi la *ceilidh!* Este momentul cel mare al anului! Și știi că Charlie vrea să te salute.

– Are mulți oameni de salutat și sunt sigură că o să mai avem ocazia să vorbim de Crăciun. Rămâi aici, Cal, și distrează-te! Ne vedem acasă. Fiona, mă bucur că te-am cunoscut!

– Și eu, Tiggy. Dă-mi de știre când vrei să vin să văd pisicile. Are Cal numărul meu.

– Desigur, mersi, Fiona!

M-am întors înainte să apuce Cal să mă oprească și am ieșit în ceața densă care se lăsa și care plutea ca o pânză de păianjen în jurul beculețelor scânteietoare din pomul de Crăciun de pe peluză. La câțiva metri de pom mai scânteia ceva și mi-am dat seama că e cineva care fumează.

– Crăciun Fericit! am spus și am trecut pe lângă siluetă.

– Și ție. Ăăă…

Silueta a venit spre mine și, în timp ce ieșea din ceață, am văzut că era un bărbat foarte înalt, dar în întuneric nu deslușeam nimic altceva.

– E ca lumea petrecerea? m-a întrebat, trădând un accent pe care nu-l deslușeam.

– Foarte ca lumea, da.

– E și Cha... conașul?

– Da. El și soția lui sunt gazdele. Nu ai intrat până acum?

– Nu.

– Tiggy, tu ești? Raza unei lanterne a luminat în direcția noastră. Te-am căutat peste tot înăuntru.

Charlie Kinnaird venea spre mine, dar s-a oprit brusc când a îndreptat lanterna spre companionul meu. Au trecut câteva secunde înainte să întrebe:

– Tu ce cauți aici?

– Am venit s-o văd pe bătrâna mea mamă de Crăciun. M-am gândit să-i fac o surpriză. Nu-i împotriva legii, nu?

Charlie a dat să zică ceva, dar a închis gura la loc. Era nervos.

– Bun atunci, am spus, cu tot atâta falsă veselie pe cât îmi dădea mâna. Vă urez noapte bună! Crăciun fericit! am adăugat, întorcându-mă și tulind-o spre căsuță. Îi auzeam pe cei doi bărbați vorbind… sau mai degrabă mârâind unul la altul, în timp ce deschideam ușa. Tonul blând al lui Charlie avea o nuanță dură care sugera…

Ce, Tiggy?

– Ură, am șoptit cutremurându-mă.

Am închis ușa ca să scap de sunetul vocilor ridicate, care se transformau evident într-o altercație. Era foarte frig înăuntru, pentru că focul aproape se stinsese și radiatoarele se opriseră. Am reaprins focul și m-am ghemuit în fața lui. M-am simțit brusc foarte singură și

mi-am dat seama, din nou, că e primul Crăciun pe care-l petreceam vreodată departe de Atlantis, de surorile mele și de Pa.

Am scos telefonul de la încărcat și, îmbrăcată cu geaca de schi, am intrat în baie ca să văd dacă au venit în vizită zânele telefoanelor cu cele două linii amărâte de semnal. Veniseră și astfel puteam citi mesajele de la surorile mele și puteam asculta un mesajul vocal de la Ma, care m-au făcut să mă simt mult mai bine.

Am tastat câteva litere pe telefon.

„Fie ca harul și bucuria spiritului Crăciunului să te ajungă, draga mea, cu dragoste, Tiggy“

Am trimis același mesaj de cinci ori surorilor mele și i-am răspuns cu un mesaj vocal lui Ma. Apoi m-am așezat în fața focului cu Alice pe genunchi, ca să-mi țină companie. Am auzit clopotul capelei de peste vâlcea, care anunța sosirea Crăciunului.

Am auzit un scâncet la ușă și m-am ridicat să-i dau drumul lui Thistle înăuntru, căci Cal nu avea să ajungă acasă în următoarele câteva ore. A intrat bucuros și a încercat să mi se urce pe genunchi când m-am ghemuit la foc.

– Thistle, ești prea mare! am spus, în timp ce mă îngropa în blana lui cenușie și urât mirositoare.

Însă tot mă bucuram de căldura și de compania lui.

– Două creaturi singuratice împreună. Crăciun fericit, dragul meu! am șoptit, mângâindu-l și pupându-l pe urechile moi. Și ție, Pa, oriunde ai fi!

Festivalul solstițiului de iarnă precreștin la popoarele germanice, care mai târziu a fost asimilat cu perioada de la Crăciun la Bobotează.

Pulover pescăresc, tricotaj irlandez cu ochiuri mari

Gentuță tradițională care face parte din costumul masculin în Scoția și suplinește absența buzunarelor de la kilt.

Dans tradițional scoțian

Capitolul 5

În dimineața de Crăciun m-am trezit mult mai veselă. Peste noapte ninsese din nou, iar primul licăr al zorilor trandafirii la orizont promitea un răsărit spectaculos.

Îi auzisem pe Cal și pe Caitlin când se întorseseră pe la trei dimineața. Cum nu am vrut să-i deranjez, după ce m-am înfofolit bine, am ieșit tiptil din casă și m-am dus să hrănesc pisicile. Cu toate că trebuia să fie o sărbătoare a oamenilor, natura nu s-a oprit pentru o dată oarecare din calendar. Când am ajuns în vârful pantei, am deslușit o siluetă înaltă jos, lângă țarc, îmbrăcată cu o jachetă Barbour, cu gulerul ridicat și cu căciulă de lână. Mi-a bătut inima ceva mai repede când mi-am dat seama că e Charlie Kinnaird.

– Crăciun fericit! i-am strigat ușor, pe măsură ce mă apropiam.

S-a întors spre mine tresărind.

– Tiggy! Nu te-am auzit, ai pasul ușor. Crăciun fericit și ție! a adăugat zâmbind.

De aproape, îi vedeam cearcănele sub ochii albaștri și barba ca o umbră sub pomeții ascuțiți.

– Am venit să văd pisicile, dar mi-am dat seama că nu știu combinația să intru, a continuat.

– Patru de șapte, pentru data viitoare, i-am spus. Nu vreau să fiu pesimistă, dar pisicile nu prea ies, nici măcar pentru mine. Au simțit deja noul miros și probabil că va trebui să vii de câteva ori înainte să catadicsească să scoată nasul.

– Înțeleg. Mi-a spus Cal că ai muncit din greu să le încurajezi să iasă. Nu vreau să le deranjez, Tiggy. Vrei să plec?

– Sigur că nu! Tu ești cel care le-a oferit o casă nouă. Sunt incredibil de nestatornice, dar o să merite dacă reușim să le împerechem.

– Chiar dacă nu sunt tocmai niște urși panda uriași și drăgălași, a spus Charlie cu mâhnire.

– Ăștia chiar ar atrage mulțimi, am zâmbit.

– Păi, în loc să le mai tulbur cu prezența mea, nu vrei mai bine să mergem la plimbare? a întrebat chiar atunci când eu am lăsat porția zilnică de carne în țarc.

– Bine, am consimțit.

După ce am urcat povârnișul, am rătăcit în liniște până am ajuns la o stâncă pe care ne-am cățărat ca să vedem răsăritul din cel mai bun loc. Razele străvezii de culoarea piersicii au început să iasă din spatele munților. M-am întors spre el.

– Cum este să știi că toate astea sunt ale tale? l-am întrebat.

– Sincer?

S-a uitat în jos la mine.

– Sincer.

– Înspăimântător. Aș prefera oricând responsabilitatea de a salva o viață, în loc să mă ocup de Kinnaird. Cel puțin la spital știu ce fac – există o abordare metodică, una care fie rezolvă problema, fie nu. Pe când asta, spuse Charlie arătând spre terenul sălbatic, este în mare parte peste puterile mele. Chiar dacă vreau să fac tot ce pot pentru Zara și pentru viitorii membri ai familiei Kinnaird, mă întreb dacă nu cumva îmi asum mult prea mult. Tot ce aș vrea să fac pare să presupună și mai multe cheltuieli, și mai mult timp.

– Dar merită, am răsuflat, neputând să-mi opresc brațele cu care gesticulam larg spre peisajul incredibil care se întindea de jur împrejurul nostru, scânteind cu o viață proprie la vederea răsăritului.

S-a uitat lung la mine o clipă, apoi s-a luat după mine și s-a uitat la vâlcea, inspirând adânc și cuprinzând cu privirea regatul lui.

– Știi ce? a spus după o pauză, în care își relaxase umerii și se mai detensionase. Ai dreptate. Trebuie să fiu optimist, să-mi dau seama cât noroc am.

– Ai noroc, da, dar înțeleg perfect cât de copleșitor poate fi. Suntem însă cu toții aici să te ajutăm, Charlie, chiar suntem.

– Mersi, Tiggy!

Spontan, s-a întins și mi-a atins o clipă mâneca gecii de schi și ochii ni s-au întâlnit. M-am retras prima și clipa a zburat la fel de repede cum s-a ivit.

Charlie și-a dres glasul.

– Auzi? Vreau să-mi cer scuze pentru scena nefericită la care ai asistat aseară.

– Nici o grijă. Sper că s-a rezolvat cumva.

– Nu s-a rezolvat și nu se va rezolva niciodată, a spus brusc. Nu am închis un ochi azi-noapte, de-asta am venit aici atât de devreme. M-am gândit că-mi mai limpezesc gândurile la aer curat.

– Îmi pare rău, Charlie, orice ar fi fost. Tata îmi spunea pe vremuri că există probleme pe care le poți rezolva și altele care nu au soluție, trebuie doar să accepți, să închizi ușa și să mergi mai departe.

– Tatăl tău pare să fi fost un om înțelept. Spre deosebire de mine, a spus, ridicând din umeri. Dar are dreptate. Din motive necunoscute, Fraser s-a întors la Kinnaird și nu am ce face. Bun, ar trebui să mă întorc înainte să mi se răcească micul dejun scoțian pregătit de Beryl.

– Nu i-ar plăcea, am zâmbit.

– Asta mai mult ca sigur, a confirmat, în timp ce făceam cale întoarsă, fiecare spre locuința lui. Unde petreci astăzi?

– Margaret m-a invitat la noul ei bungalow ca să luăm masa de prânz.

– Transmite-i toate cele bune din partea mea, bine? Întotdeauna mi-a fost dragă, a adăugat Charlie, când ne-am oprit în fața conacului. Încă o dată, Crăciun fericit, Tiggy! Mersi că mi-ai ținut companie de dimineață. Și sper să mai avem ocazia să vorbim.

– Și eu. Crăciun fericit, Charlie!

***

Bungalow-ul lui Margaret e exact cum ar trebui să fie un bungalow nou și amândouă ne-am manifestat zgomotos încântarea când am văzut cum vine imediat apa caldă la robinete și am atins toate caloriferele și am schimbat toate canalele la televizor.

– Ce confortabil este, Margaret! am exclamat, în timp ce ea mă conducea spre canapeaua nouă Dralon de culoare roz.

Mi-a întins un whisky. Arăta bine și odihnită, iar cei doi câini ai ei și pisica dormeau împăcați în fața focului.

– Trebuie să recunosc că nu-mi lipsește trezitul în zori. După toți anii ăștia, este un adevărat lux să pot dormi până la șapte! Relaxează-te, Tiggy, iar eu mă ocup de masa de prânz.

Am sorbit încet din whisky și am simțit cum mă învăluie căldura pe gât, apoi am urmat-o pe Margaret la mica masă pe care o decorase cu flori de crăciuniță ca rubinul și cu lumânări. În timp ce mă bucuram de nucile prăjite, făcute cum numai ea știe, Margaret a băgat un piept de curcan la cuptor.

– Cum a fost dansul din seara de ajun la conac? Era și Zara?

– Eram foarte obosită, așa că n-am rămas la dans, dar da, am cunoscut-o pe Zara. Este un adevărat personaj, am spus, abținându-mă să zâmbesc. De fapt, când am ieșit din conac, afară era un tip foarte înalt. Apoi a apărut Charlie și… mă rog, am ridicat din umeri, nu a părut prea bucuros să-l vadă.

– Zici că era înalt?

– Foarte, am confirmat. Și cred că avea accent american.

– Canadian mai precis. Nu… nu se poate.

Margaret a lăsat furculița și s-a uitat în lumina lumânării.

– Îl cheamă Fraser, am dat s-o ajut. Mi-a zis Charlie azi-dimineață.

– Atunci el este! Ce naiba caută javra aia înapoi? Ha! Margaret a luat o dușcă sănătoasă de whisky și a trântit paharul pe masă. Fac pariu că știu.

– Ce știi?

– Nimic, Tiggy, dar stai departe de el. Numai necazuri face băiatul ăsta. Bietul Charlie – asta-i mai trebuie acum. Mă întreb dacă el știe… Margaret părea că se gândește la ceva. Oricum, să uităm de el. În fond, este Crăciunul.

Am încuviințat cuminte pentru că nu voiam s-o supăr. După masă, ne-am așezat și am mâncat una dintre plăcintele ei cu carne. Ne-am uitat la tradiționalul discurs al reginei din ziua de Crăciun și apoi Margaret a ațipit, iar eu am spălat vasele. Am făcut tot posibilul să nu mă gândesc la Pa, la faptul că-mi lipsesc surorile și la sentimentul de apartenență pe care mi-l oferă ele. Chiar dacă suntem atât de diferite, fără să ne curgă același sânge prin vine, reuniunile noastre de Crăciun au fost mereu cordiale și extrem de reconfortante, ținute laolaltă prin tradițiile noastre. Decoram împreună pomul în ajun, apoi

Pa o ridica pe Star[6], să se pună pe „ea“ în vârf. Claudia, menajera noastră, pregătea de fiecare dată cea mai bună mâncare și, în vreme ce toată lumea înfuleca *fondue* sau carne de gâscă, eu mâncam diverse bunătăți vegetariene pe care le făcea doar pentru mine. Apoi, cu burta plină de mâncare delicioasă și așezate la căldură, ne deschideam cadourile în sufragerie, lângă ferestrele înzăpezite, dincolo de care stelele ne făceau cu ochiul de pe cerul nopții. În dimineața de Crăciun, dădeam fuga toate în camera lui Pa, ca să-l trezim, apoi coboram la parter ca să luăm micul dejun tradițional, clătitele Claudiei. Urma o plimbare rapidă, după care ne încălzeam la o cană de vin fiert.

Când s-a trezit Margaret, am băut un ceai și am mâncat o felie din tortul ei fantastic, pe care a insistat să-l iau cu mine ca să-l împart cu Cal. I-am arătat cerul care se întuneca deja și cei câțiva fulgi de zăpadă care începeau să cadă la ferestre.

– Cred că ar trebui să plec.

– Sigur, Tiggy, ai grijă cum conduci și mai treci pe-aici când vii în oraș.

– Așa fac, Margaret! am promis și am pupat-o de rămas-bun. Mulțumesc pentru azi. A fost încântător.

– Ai apucat să-l cunoști pe Chilly? mi-a strigat când mă urcam în Beryl.

Mi-am dat seama că, în vâltoarea pregătirilor de Crăciun, uitasem cu totul de el.

– Nu, dar promit că mă duc curând.

– Da, neapărat, draga mea! La revedere!

***

M-am trezit devreme de Boxing Day[7], ca de obicei, și m-am dus să hrănesc pisicile. Zăpada era densă în acea dimineața și, cum le aruncam porțiile de carne, mă gândeam că nu le pot învinovăți că nu ies din culcușuri. M-am mirat, dar am fost foarte mulțumită să-l găsesc pe Charlie așteptându-mă la ieșirea din țarc.

– Bună dimineața, Tiggy! Sper că nu te superi că am venit din nou. M-am trezit devreme și n-am mai reușit să dorm.

– Nici o problemă, Charlie! l-am asigurat.

– Ne mai plimbăm? Dacă nu trebuie să te duci în altă parte, a adăugat.

– Nu mă așteaptă nimic acasă, în afară de ogarul bătrân și urât mirositor și un arici șchiop. Până și Cal m-a abandonat. Este cu familia în Dornoch.

Charlie a râs.

– Am înțeles.

Am pornit și el părea mult mai optimist în privința moșiei. Mi-a arătat locurile lui preferate și mi-a povestit istoria lor.

– Acolo era o casă uimitoare, care semăna cu un castel medieval, așezată chiar în dreapta conacului, mi-a explicat. Acolo au trăit toți conașii și familiile lor până în 1850, când stră-străbunicul meu a reușit s-o ardă din temelii. A adormit cu trabucul aprins. S-a dus și el odată cu casa – avea deja peste optzeci de ani – și n-a mai rămas nimic în urma lui. Încă se vede fundația în crângul de lângă conac.

– Uau! Aveți ditamai arborele genealogic, pe când eu n-am deloc.

– Mă întreb dacă o fi o binecuvântare sau un blestem. Pe mine sigur m-a doborât în ultimul timp. Deși mi-a prins foarte bine să vorbesc ieri cu tine, Tiggy. Cred că aproape devenisem imun la frumusețea moșiei în ultimele luni, o vedeam mai degrabă ca pe o datorie, în loc de ceva prețios.

– Păi, este de înțeles, Charlie! Este o responsabilitate enormă.

– Nu-i doar asta, a recunoscut el. Mai este și faptul că, într-un fel, mi-a schimbat viziunea asupra viitorului.

– Care îți era viziunea?

A urmat o pauză lungă, ca și cum încerca să-și dea seama dacă se putea încrede în mine sau nu.

– Păi, mă gândeam să plec să lucrez în străinătate, ca medic pentru *Médecins Sans Frontières,* odată ce termina Zara școala. NHS[8] este o instituție minunată, însă personalul nu mai prididește din cauza hârțogăriei și a bugetelor de stat. Vreau doar să fiu liber să-mi folosesc îndemânarea acolo unde chiar este nevoie de ea, undeva unde să conteze.

– Știu exact la ce te referi. Dintotdeauna am visat să lucrez cu specii pe cale de dispariție în Africa. Nu că nu ador pisicile sălbatice, normal, dar...

– Înțeleg, m-a întrerupt Charlie, și mi-a zâmbit compătimitor. Asta nu este tocmai savana africană. Se pare că avem cam același vis.

– Ei, visele se realizează în timp și, chiar și atunci, nu se întâmplă acolo unde ne așteptăm noi. Cred că trebuie să avem răbdare și să ne concentrăm la ce avem astăzi.

– Da, ai dreptate. Apropo, ai avut ocazia să te gândești la ce alte specii putem aduce aici?

– Cred că veverița roșcată trebuie avută în vedere pe viitor, după ce progresați cu reîmpădurirea. M-am interesat de somonul sălbatic și, după cum ți-am mai spus, nu sunt expert piscicol, așa că va trebui să mă consult cu un expert. Între timp, cred că elanii europeni ar putea fi următorul pas – este posibil să cunosc pe cineva la grădina zoologică din Servion care să ne sfătuiască. Deși, evident, ne trebuie un buget. Mă gândeam că ai putea cere un împrumut.

– Ba bine că nu, a oftat Charlie. Tot încerc să completez un formular de cerere de subvenționare pentru accesarea programului de dezvoltare rurală, aici în Scoția, precum și a altor câteva din Uniunea Europeană, dar sunt un coșmar. Pur și simplu nu am timp să strâng informațiile pe care le vor.

– Te-aș putea ajuta eu, am destul timp liber.

– Serios? Ai experiență în domeniu?

– Da, la facultate și la Servion a trebuit să solicit finanțare pentru proiectele de cercetare. Am făcut asta doar de câteva ori, dar știu cât de cât să dau de capăt birocrației.

– Păi, ar fi incredibil! Mi-am smuls părul din cap din cauza cererilor ăstora. Am fost atât de ocupat și la spital, și cu întocmirea documentelor legale de când a murit tatăl meu. Soția mea încearcă să mă convingă fie să vând, fie să transform locul într-un teren de golf și n-am ce zice.

– Am auzit că s-a ocupat de renovarea conacului. S-a descurcat de minune, arată uimitor.

– Da, cu toate că proiectul a cam depășit bugetul inițial. Dar este nedrept din partea mea s-o critic. Nu i-a fost ușor și nu voia decât să fie de ajutor.

– Și nu mă îndoiesc că pe viitor conacul va atrage clienți rafinați, am spus sigură pe mine, în timp ce Charlie se uita la ceas.

– Da, bun, trebuie să mă întorc. Poate o să-ți aduc formularele – completate cât am reușit – ca să te uiți pe ele la un moment dat?

– Oricând, Charlie!

***

Când m-am întors la căsuță, un vânt puternic urla în vâlcea, așa că, după ce mi-am luat micul dejun, am aprins focul și m-am ghemuit pe canapea cu o carte. Cu o seară în urmă, știind că nu e Cal, îl lăsasem pe Thistle înăuntru și de dimineață era din nou în pragul ușii. A vrut să mi se pună în poală și, până la urmă, l-am dat la o parte și s-a făcut ghem la picioarele mele, iar eu am beneficiat în timp ce citeam de sforăitul și de șuieratul lui, dar și de pârâitul ușor al focului.

Am tresărit când am auzit niște picioare bătând pe preș afară. Dacă era Cal, știam că mă aștepta o mustrare din cauza lui Thistle, dar, în schimb, de după ușă au apărut doi ochi albaștri.

– Salut, Tiggy, te deranjez? a întrebat Zara.

– Deloc, citeam doar, am spus și m-am ridicat în picioare. Te distrezi de Crăciun?

– Îmi plac toate zilele la Kinnaird, a spus, și s-a așezat lângă mine pe canapea. Thistle a dat fuga la ea și și-a pus capul în poala ei. Azi-dimineață m-am dus cu mașina la Deachich Glen – mama și tata se certau iar –, așa că am căutat liniște și pace. Este fantastic acolo, ai fost?

– Nu, dar, Zara, nu știu dacă-i bine să conduci singură până acolo. Drumurile sunt periculoase când e zăpadă.

– Conduc pe moșie de când aveam zece ani, Tiggy! Este pământul nostru, ai uitat? N-am nevoie de permis și de nimic altceva aici. Iau o stație radio și un termos în caz că se întâmplă ceva – cunosc regulile, da? Am fost la Chilly să-i dau cadoul de Crăciun. Am furat o sticlă de whisky de la tata, ca să-i dăruiesc ceva de soi. Zara mi-a făcut cu ochiul conspirativ. Am împărțit un păhărel și niște țigări rulate. Chiar dacă-i nebun și duhnește îngrozitor, este mai amuzant decât oricine altcineva de aici. În afară de tine, evident.

– Prietena mea Margaret vorbea ieri de el. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

– Te duc la el oricând dacă vrei. Probabil că cel mai bine este să-ți fac eu cunoștință cu el mai întâi și să-i explic cine ești, pentru că nu prea-i plac străinii.

– Ca și pisicile mele sălbatice.

I-am zâmbit.

– Da, exact. Și? Ce-ar fi – dacă eu te duc să-l cunoști pe Chilly – să le salut și eu? Pot să merg pe mutește, ca și tine, Tiggy, promit și chiar aș vrea să le văd. Cum le cheamă?

I-am spus numele lor și m-am întrebat cum i-aș putea explica mamei ei că pe ea am gonit-o, dar pe Zara aș duce-o să le vadă.

– Hai să văd mâine cât sunt de sociabile, bine? Sunt paranoică în privința lor, dacă adulmecă străini, se bagă la loc în vizuină.

– Înțeleg, Tiggy. Sunt aici până înainte de revelion, așa că mai am câteva zile. Și, cât sunt aici, mă întrebam dacă aș putea să... îți fiu asistentă sau ceva. Să mă țin după tine și să văd ce faci de fapt.

– Mi-e teamă că, în momentul ăsta, până aranjăm să aducem și alte animale pe moșie, pisicile sunt punctul culminant al zilei mele de lucru.

Zara s-a uitat la telefonul mobil.

– Ar trebui să mă car. Vin o grămadă de vecini la cină și mama mă obliga să port rochie! Și-a dat ochii peste cap, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Dacă este OK și pentru tine, vin mâine pe la prânz.

– Ești oricând bine-venită. Pa, Zara!

– Pe curând, Tiggy!

***

Zara a apărut a doua zi la prânz și m-am bucurat. Cal fusese toată dimineața la vânătoare și mă simțeam singură ca o fată bătrână.

– Salut, Tiggy! Mi-a zâmbit când a intrat pe ușă. Mă duc la Deanich Glen să-i duc mâncare lui Chilly, vrei să-ți fac cunoștință cu el?

– Ar fi super! Ia-o înainte, i-am spus, și mi-am luat geaca.

Odată ce Zara și-a pus centura de siguranță în dreapta mea, am pornit. Vântul crunt de ieri se domolise peste noapte și era o zi însorită, cu aer curat. Zăpada sclipea de jur împrejurul nostru în timp ce coboram panta și acoperea poleiul periculos. Zara îmi spunea pe unde să merg și am discutat despre cât de plictisitoare fusese cina și

cât de îngrozită era să se întoarcă după Anul Nou la școală, în mlaștinile din North Yorkshire.

– Doar pentru că au învățat acolo generații de străbuni Kinnaird, nu înseamnă că este ce-mi trebuie mie. Nu ți se pare ridicol că la șaisprezece ani este legal să te căsătorești, să faci sex și să fumezi, dar la internat te tratează ca pe un copil de zece ani și dau stingerea la nouă și jumătate seara?

– Mai sunt optsprezece luni, Zara. O să treacă una-două, pe bune.

– Nu suntem așa de mult pe pământul ăsta, așa că de ce să pierd atâta timp – adică, peste cinci sute patruzeci de zile, că le-am numărat – într-un loc pe care-l urăsc?

În sinea mea eram de acord, dar ca adult rațional, știam că nu e bine s-o spun.

– Viața este plină de reguli ridicole, dar mai sunt și unele stabilite să ne protejeze pe toți.

– Ai vreun iubit, Tiggy? m-a întrebat Zara, în timp ce-mi arăta pe unde să traversez pârâul. Sub podul îngust de lemn apa înghețase peste bolovani, creând sculpturi incredibile.

– Nu. Tu?

– Într-un fel. Adică... îmi place de cineva de la școală.

– Cum îl cheamă?

– Johnnie North. Arată foarte bine și toate fetele din anul meu sunt îndrăgostite de el. Ne-am văzut de câteva ori în pădure, am fumat niște țigări. Dar... este șmecheraș, știi?

– Știu, da, am murmurat, și m-am întrebat de ce atât de multe femei sunt atrase veșnic de genul de mascul care le folosește și le abuzează, când băieții buni, care sunt cu toptanul, stau pe margine, se uită și se întreabă de ce nu au și ei o iubită.

– De fapt, nu cred că-i băiat rău, dar îi place să pretindă asta ca să pară șmecher în fața colegilor. Când suntem singuri, vorbim despre chestii profunde, a continuat Zara. A avut o copilărie dificilă, știi? În sinea lui, este vulnerabil și sensibil.

M-am uitat la expresia visătoare a Zarei și mi-am dat seama că tocmai îmi răspunsese la întrebare: toate femeile care se îndrăgostesc de un șmecheraș cred că, de fapt, nu este deloc rău, ci doar

neînțeles. Mai grav, au impresia că ele sunt singurele care îl înțeleg și astfel îl pot salva...

– Ne-am apropiat destul de mult semestrul trecut, dar toți colegii mei zic că nu vrea decât să mă... Zara s-a oprit și a avut decența să roșească. Știi la ce mă refer, Tiggy!

– Păi, s-ar putea să aibă dreptate colegii tăi, am răspuns, uluită de cât de deschisă e Zara.

La vârsta ei nu aș fi visat să vorbesc despre sex cu un adult, mai ales cu unul pe care nu prea-l cunoșteam. Am oprit cu grijă mașina și am simțit roțile derapând ușor pe zăpada înghețată, la câțiva metri de o colibă de lemn, pitită într-o crevasă. Muntele se înălța ca un arc elegant în jurul nostru, într-o izolare atât stranie, cât și spectaculoasă. Am coborât din mașină și ne-am dus spre colibă, simțind că-mi încremenește fiecare centimetru din pielea expusă la ger. Mi-am tras fularul peste nas, fiindcă mă dureau plămânii când inspiram.

– Uau! Cred că sunt minus zece grade aici. Cum supraviețuiește Chilly?

– Cred că s-a obișnuit, iar acum că are coliba lui, este în regulă. Stai aici! mi-a cerut Zara, oprindu-se la ușă. Intru să-i spun că are un musafir, dar că nu ești de la serviciile sociale.

Mi-a făcut cu ochiul, a pășit peste mormanul de zăpadă și a dispărut înăuntru. M-am uitat bine la colibă și am văzut că era construită bine, din bușteni masivi de pin, unul peste altul, precum cabanele de schi de pe pârtiile din Elveția.

Ușa s-a deschis și Zara a scos capul.

– Poți să intri acum, mi-a strigat.

M-am dus spre ea. Am intrat și m-am simțit ușurată să adulmec aerul cald și afumat. Mi-am ajustat ochii la lumina slabă a camerei, care provenea de la câteva lămpi cu petrol și de la flăcările care pâlpâiau în soba cu lemne. Zara m-a luat de mână și m-a condus câțiva pași spre un fotoliu de piele uzat lângă foc.

– Chilly, ea este prietena mea, Tiggy!

Doi ochi luminoși și maronii ca o nucă m-au privit de pe o figură atât de ridată, încât semăna cu o harta unui oraș mare. Mi-am dat seama că mirosul puternic de fum nu vine din sobă, ci din pipa lungă

de lemn care atârnă în gura bărbatului micuț. Fără pic de păr pe cap și cu pielea străbătută de șanțuri adânci, îmi amintea de un călugăr antic.

– Bună, Chilly! l-am salutat și am mai făcut un pas spre el, cu mâna întinsă.

Nu mi-a întins mâna, ci a continuat să mă fixeze cu privirea. În acest timp, îmi bătea inima din ce în ce mai tare. Am închis ochii să mă țin bine și mi-a apărut o imagine în minte: mă aflam într-o peșteră și mă uitam în ochii unei femei. Îmi șoptea ceva suav, un fum din apropiere îi învăluia fața, iar eu tușeam și tușeam...

Apoi mi-am dat seama că tușeam într-adevăr. Am deschis ochii și m-am clătinat ușor, coborând cu picioarele pe pământ. Zara m-a prins de braț.

– Ești OK, Tiggy? Mi-e teamă că aerul este cam închis aici.

– N-am nimic, am spus, privindu-l pe Chilly cu ochii în lacrimi.

Parcă nu-mi puteam lua privirea de la el, oricât voiam.

Ce ne leagă?

I-am văzut buzele mișcându-se, în timp ce murmura ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam, după care mi-a făcut semn cu degetul scheletic să mă apropii, până am ajuns la câțiva centimetri de el.

– Șezi! mi-a cerut în engleză, cu un accent puternic, arătând spre singurul loc disponibil din cameră, un scăunel, făcut fără mare fason, lângă sobă.

– Haide! Eu pot sta pe jos fără probleme, a spus Zara, după care și-a luat o pernă de pe patul de alamă și a pus-o pe podea.

– *Hotchiwitchi*! a exclamat Chilly dintr-odată, mișcând unghia degetului arătător îndoit spre mine. Apoi și-a dat capul pe spate și a râs parcă de încântare. *Pequeña bruja!*[9]

– Nici o grijă, mereu bolborosește în engleză și în spaniolă, a murmurat Zara. Tata zice că vorbește și un vechi dialect romani.

– Aha! am făcut, deși eram destul de sigură că Chilly tocmai mă făcuse vrăjitoare.

Chilly și-a luat în sfârșit ochii de la mine și și-a umplut pipa cu ceva care arăta ca mușchiul de copac. Odată aprinsă din nou, mi-a zâmbit.

– *Vorbește* engleză sau spaniolă?

– Engleză și franceză, spaniolă doar puțin.

Chilly a plescăit nemulțumit și a tras din pipă.

– Ai luat medicamentele pe care ți le-a dat doctorul? a întrebat Zara de pe perna ei.

Chilly s-a întors și s-a uitat la ea cu un amestec de voioșie și batjocură în ochi.

– Otravă! Vor să mă omoare cu medicina lor modernă.

– Chilly, sunt analgezice și antiinflamatoare pentru artrită. Te ajută.

– Fac cum știu io, a declarat ridicând bărbia spre tavanul de lemn al căsuței. Și tu la fel... A arătat spre mine. Dă mâinile, mi-a ordonat.

Le-am întins cu palmele în sus și Chilly mi le-a luat în mâinile sale cu o atingere surprinzător de fină. Am simțit un gâdilat în vârfurile degetelor, care s-a întețit din ce în ce mai tare, pe măsură ce-mi trasa liniile palmei și îmi strângea fiecare deget pe rând. În sfârșit, s-a uitat la mine.

– Deci în ele magia ta, a declarat, arătând spre mâinile mele. Ajuți creaturile micuțe ale pământului... *los animales*. Ăsta darul tău.

– Da, am spus, uitându-mă nedumerită la Zara, care doar a ridicat din umeri.

– Putere de *bruja*. Dar nu completă, pentru că sângele tău nu pur, vezi? Cu ce ocupi, Hotchiwitchi?

– Adică ce meserie am?

A încuviințat și i-am explicat. Când am terminat, s-a uitat la mine și a chicotit.

– Pierdere. Puterea ta aici. A făcut semn spre mâinile și inima mea. Nu aici. A arătat spre cap.

– Ah! am spus, ofensată. Mă rog, cel puțin diploma în zoologie mă ajută să înțeleg comportamentul animalelor.

– Ce folos statistica și hârtiile și computerele? A dat iar din deget la mine. Ales cale greșită.

– Ai mâncat curcanul pe care ți l-am adus ieri? a intervenit Zara, văzând că eram stresată.

S-a ridicat și s-a dus într-un colț al colibei, unde a deschis un dulap vechi, cu câteva vase ciobite de tinichea și oale în dezordine.

–*Sí.* Bleh! Chilly s-a prefăcut îngrețoșat. Pasăre bătrână.

– Mă rog, azi ai supă de curcan.

Zara a ridicat din umeri și a scos un castron de tinichea din dulap, pe care l-a umplut cu supă din termosul pe care-l adusese cu ea, la care a adăugat pâine și o lingură.

– Așa, mănâncă asta și eu mă duc să-ți mai aduc lemne.

Zara a luat un coș și a ieșit din colibă.

M-am uitat la Chilly cum sorbea supa, lingură după lingură, de parcă nici n-o gusta. După ce a golit castronul, l-a dat deoparte, s-a șters la gură cu mâna și și-a aprins pipa din nou.

– Simți Spiritul Pământului, soră?

– Da, îl simt, am șoptit, mirată că, pentru prima oară, înțelegeam exact la ce se referea.

– Vrei să știi dacă-i adevărat.

– Așa este.

– O să te ajut să te încrezi în el înainte să pleci de-aici.

– Încă n-am de gând să plec de la Kinnaird, Chilly, abia ce-am venit.

– Asta crezi tu, a chicotit.

Zara a apărut cu un coș cu lemne pe care le-a aruncat lângă sobă. Apoi a scos niște prăjitură dintr-o cutie de tablă și sticla de whisky pe care o furase de la tatăl ei, golită deja o treime și a turnat într-o cănuță de tablă.

– Ia, Chilly! a spus, și a pus băutura și prăjitura pe o măsuță lângă scaunul lui. Noi trebuie să plecăm acum.

– Tu, a zis, arătând spre mine. Întoarce-te curând, bine?

Nu era o cerință, ci un ordin, așa că am ridicat din umeri fără să promit nimic. Ne-am luat rămas-bun și m-am dus spre Beryl pe pământul înghețat. Mă simțeam foarte ciudat, parcă pluteam, parcă aș fi ieșit din corp. Orice sau oricine era Chilly, părea să mă cunoască și, în ciuda mitocăniei lui, simțeam și eu o sinergie stranie cu el.

– Din păcate este foarte mândru, a spus Zara în drum spre casă. Și-a petrecut toată viața având grijă de el și acum nu mai poate. Tata a vrut de multe ori să-i aducă un generator aici, dar refuză. Beryl zice că devine o responsabilitate și că ne ocupă prea mult timp, că, pentru binele lui, ar trebui să fie dus la azil.

– Mi-a zis, am răspuns, dar, Zara, acum, că l-am cunoscut, înțeleg de ce vrea să rămână aici. Ar fi ca și cum ai scoate un animal din habitatul lui natural, după o viață în care a trăit în sălbăticie. Dacă ar fi dus la oraș, ar muri probabil în câteva zile. Și dacă, să zicem, ar da foc colibei din greșeală sau ar face infarct, sunt sigură că ar prefera să moară așa, decât închis într-un azil cu centrală termică. Ca și mine, de altfel.

– Da, probabil că ai dreptate. Oricum, pare să te placă, Tiggy. Te-a invitat să vii din nou în vizită. O s-o faci?

– O, da, am spus, asta sigur!

Star este una dintre surori. În limba engleză, *star* înseamnă „stea“.

A doua zi de Crăciun în Marea Britanie, când, prin tradiție, stăpânii fac cadouri servitorilor.

Sistemul de sănătate britanic

„Vrăjitoare mică“ (în limba spaniolă în original)

Capitolul 6

A doua zi, dis-de-dimineață, m-am ținut de cuvânt și m-am întâlnit cu Zara în curte să vedem pisicile. Aveam cu mine un coș cu carne. Mă gândeam că rău nu avea ce să facă, ninsese din nou peste noapte și orice animal cu o fărâmă de minte ar fi stat oricum cuibărit bine în culcușul comod.

– Așa, am zis, în timp ce stăteam pe alee deasupra țarcului. De-acum înainte, cât poți de încet, bine?

– Înțeles, șefa! a șoptit Zara salutând.

Ne-am strecurat pe povârnișul alunecos până la primul țarc, unde am descuiat poarta și am aruncat carnea pe jos.

– Molly? Polson? Posy? Igor? le-am strigat și, cu Zara pe urmele mele, am dat roată celorlalte țarcuri, aruncând carnea în fiecare dintre ele și vorbind cu prietenii mei invizibili. Când am dat din cap că nu vor să iasă la joacă, Zara a refuzat să plece.

– Încă cinci minute, te rog. Pot să-i strig și eu? m-a implorat în șoaptă.

– Bine, de ce nu? am spus eu ridicând din umeri.

S-a ridicat în picioare și s-a dus spre cel mai apropiat țarc. S-a prins cu mănușile de gardul de sârmă, și-a lipit fața de el și a strigat pisicile pe nume. M-am dus după ea în jurul țarcurilor și le-am vorbit, așteptând, înainte să observ o mișcare în cușca preferată a lui Posy.

– Uite! Este Posy, am șuierat, arătând spre cușca mascată de tufe.

Era clar, doi ochi de chihlimbar au sclipit la noi din beznă.

– O, Doamne!! a șoptit Zara entuziasmată.

M-am uitat cum privea drept în ochii pisicii și clipea foarte ușor.

– Bună, Posy, sunt Zara! a spus încet.

Și, spre uimirea și încântarea mea, Posy a imitat-o și a clipit și ea. Apoi, zăpada a scârțâit puternic sub picioarele cuiva care se apropia și pisica s-a retras imediat.

– La naiba! a înjurat Zara. Mai avea un pic și ieșea de tot.

– Poate că da, am spus, urcând dealul ca să vedem cine speriase pisica. Sus, pe culmea pantei, era Charlie Kinnaird.

– Tată! Zara a urcat greu spre el. Tocmai am reușit să conving o pisică să iasă la iveală, când te-a auzit și a dispărut.

– Îmi pare rău, draga mea! Am venit și eu să văd pisicile, i-a șoptit Charlie la rândul lui. Și să vorbesc cu tine, Tiggy. Poate ar trebui să ne întoarcem în casă unde este mai cald și avem voie să vorbim?

Charlie mi-a zâmbit și am simțit cum mă topesc ca zăpada la soare.

– Aha, aici erați!

O voce puternică a răsunat de sus. Am ridicat privirea și am văzut-o pe Ulrika venind pe potecă spre noi.

– Parcă nu avea nimeni voie la animale în afară de tine! spuse Ulrika arătând spre mine. Voi aveți această onoare, a remarcat, în timp ce Charlie și Zara urcau cu greu restul pantei în fața mea. Eu am fost alungată acum câteva zile.

Cu mâinile în șolduri și în vârful pantei, Ulrika îmi amintea de o *walkirie* mânioasă.

– Pe mine m-a adus pentru că am implorat-o până n-a mai putut refuza, mamă! i-a explicat Zara, încercând s-o potolească.

– Așadar, trebuie să mă pun în patru labe și să te implor și eu data viitoare?

Ulrika vorbea grațios, dar mă țintuia cu o privire dură și rece.

– Hai la noi, Tiggy! Bem o cafea și vorbim, mi-a sugerat Charlie, în timp ce ne îndreptam cu toții spre conac.

– Nu te supăra, dragul meu, dar vreau să mă duci la Dornoch s-o vizitez la Lady Murray. Mă așteaptă la cafea la unsprezece. Poate altă dată, Tiggy? a sugerat cu răceală Ulrika.

– Sigur.

– Trec pe la tine mai târziu, când mă întorc, a spus Charlie. Vreau să-ți dau formularele alea și să mai vorbim despre elanii europeni pe care vreau să-i aducem pe moșie la primăvară.

– Bine. În cazul ăsta, pa, Zara, pa, Ulrika! am spus și m-am retras rapid la adăpostul căsuței.

– Uau! am răsuflat, și m-am prăbușit pe canapea.

– Ce „uau“? m-a întrebat Cal.

A intrat în sufragerie cu o felie de pâine prăjită.

– Ulrika Kinnaird, am suspinat. Am senzația că nu mă place prea mult.

– Nu cred că place pe nimeni, Tig. N-o lua personal. Ce ți-a zis?

I-am povestit tărășenia și Cal a râs.

– Ups! a zis. Cred că, în următorii ani, nu mai vezi felicitare de Crăciun de la ea. Ulrikăi nu-i place să fie lăsată pe dinafară, mai ales în chestiuni care îl privesc pe soțul ei. Poate e nesigură, știi?

– Poate îi cere soțului ei să mă concedieze.

– Conașul chiar te apreciază, Tig, nici o grijă! Acuma tre’ să plec. Maiestatea Sa a cerut să dau zăpada de pe potecă și să pun sare, ca să nu cadă în fundul ei mic și prețios.

Cal mi-a făcut cu ochiul și a ieșit din casă.

***

– Și? A trecut conașul la o cană de ceai și-o vorbă? m-a întrebat Cal, când a intrat pe ușă la opt seara.

– Nu, am spus și i-am turnat un pahar cu whisky.

– Aha! S-o fi luat cu altele.

– Poate, dar nu este cine știe ce distanță de la conac până aici să nu vină să-mi spună. Am stat și l-am așteptat toată ziua.

– Da, iar ei au stat bine mersi la conac. Le-am văzut mașina când s-au întors pe la trei. Hai, Tig, nu fi așa supărată!

– Mă rog, acum chiar că nu mai vine, așa că mă duc să fac o baie.

Apa era doar călâie. Am stat în cadă întrebându-mă dacă plecarea mea iminentă despre care vorbea Chilly avea de-a face cu walkiria blondă care apăruse dimineață.

Deodată, a bătut cineva în ușa băii.

– Tig? Ai terminat? Ai un musafir.

– Ăăă... aproape, am zis, și am scos dopul și am ieșit din cadă. Cine e?

Mi-am ținut respirația în așteptarea răspunsului lui Cal, sperând doar să nu fie Charlie Kinnaird. Nu voiam să ies în sufragerie în vechiul meu halat albastru de lână și să fug în dormitor să-mi iau hainele.

– Este Zara și nu-i într-o stare bună, a șuierat.

– Bine, vin! am strigat din ușă.

Când am deschis și am intrat în sufragerie, am văzut-o pe Zara pe canapea, cu capul în mâini. Plângea în hohote.

– Vă las, doamnelor!

Cal a ridicat din sprâncene și a plecat.

– Zara, ce s-a întâmplat? am întrebat-o și m-am așezat lângă ea pe canapea.

– Tata mi-a promis că stăm până înainte de revelion, dar acum zice că plecăm! Mai puteam sta doar două zile aici și trebuie să mă întorc în Inverness!

– De ce?

– Nu știu. A venit un tip azi-dimineață acasă la noi și s-a certat rău cu tata. Nu am îndrăznit să cobor, dar i-am auzit țipând unul la altul. Apoi tata a urcat și mi-a zis că ne întoarcem acasă. Și eu nu vreau să mă duc!

– Știi de ce se certau? Sau cine era tipul?

– Nu, n-a vrut să zică.

– Dragă Zara! am spus, și am luat-o în brațe. Îmi pare tare rău! Nu uita că nu mai este mult până faci optsprezece ani și atunci, dacă îți dorești să stai la Kinnaird, nu te va opri nimeni.

– Tata a zis că pot rămâne până după Crăciun, dar nu mă lasă mama. Urăște locul ăsta.

– Poate moșia asta nu este genul ei.

– Nimic nu este genul ei, Tiggy! Zara a oftat cu o expresie care întruchipa extenuarea și disperarea. Mereu zice că este fericită dacă tata face una-alta, cum ar fi s-o ducă în vacanțe exotice cu bani pe care nu-i are sau dacă-i cumpără o mașină nouă sau un tablou care-i place, că așa o să se simtă mai bine. Dar nu-i niciodată așa. Este pur și simplu un om nefericit, știi?

Stăteam și o mângâiam tăcută pe păr, știind că, oricât ar fi exagerat din cauza hormonilor vârstei, observasem destule la Ulrika, cât să înțeleg că e un personaj dificil. Și, deodată, m-a lovit gândul că, în pofida faptului că fusesem adoptată, că trăisem în grija unei femei angajate de tatăl meu adoptiv și că visasem în sinea mea să fiu copilul iubit al unor părinți biologici căsătoriți, idealizasem totul. Nu

știam cum e să ai niște părinți care se ceartă. La Atlantis nu-l auzisem niciodată pe Pa Salt certându-se cu Ma – am fost crescute în pace deplină și, pentru prima oară, mi-am dat seama cât de rare erau situațiile astea. Zara trecea prin ceea ce mulți alți prieteni de la școală îmi spuseseră că trăiau. Noi, surorile, trăiserăm într-o lume de basm perfectă din castelul nostru, cel puțin în privința „părinților“. Sigur, bucuria copilăriei noastre fusese că eram șase. Între noi nu domnise armonia supremă. Cineva se certa mereu cu altcineva și evident că „altcineva“ era sora mea mai mică, Electra.

S-a așternut liniștea. A durat atât de mult, încât m-am întrebat dacă nu adormise cumva. Deodată a ridicat capul.

– Știu! Îl pot ruga pe tata să rămân aici cu tine și Cal în căsuță! Pot să-i spun că ai nevoie de mine să te ajut până se termină vacanța! S-a luminat la față entuziasmată de ideea ei. Pot, Tiggy? Promit că nu te deranjez. Dorm aici pe canapea dacă nu se supără Cal și sunt sigură că nu se supără, că ne înțelegem bine și mă place și...

– Mi-ar plăcea să stai aici, Zara, dar mama ta nu prea mă cunoaște și mă îndoiesc că are încredere să-și lase fată pe mâinile unei străine.

– Păi Beryl este la conac și mama are încredere în ea, iar tata îl știe pe Cal de când s-a născut și...

– Zara, n-ai decât să vorbești cu ai tăi. Dacă vor să rămâi aici cu mine și cu Cal, atunci da, ne bucurăm să te primim.

– Așa am să fac, a spus și, dacă nu mă lasă, pot să fug.

– Zara, nu spune asta, este o amenințare și, dacă vrei ca toată lumea să creadă că te-ai maturizat destul cât să iei propriile decizii, nu așa procedezi. Ce-ar fi să te întorci la conac să-i întrebi? Dacă sunt de acord, trebuie să le acorzi timp să vină și să vorbească cu mine înainte să plece, am încurajat-o.

– Bine, mă duc. Mersi, Tiggy! S-a ridicat și a pornit la ușă. Într-o zi, jur că vin să trăiesc aici, la Kinnaird. Permanent. Și nici măcar mama nu mă va putea opri. Noapte bună, Tiggy!

Așa cum mă așteptam, nu am primit nici o vizită, nici de la Charlie, nici de la Ulrika, iar lipsa Range Roverului a doua zi mi-a confirmat că cei trei plecaseră la Inverness.

– Biata copilă, prinsă la mijloc, a spus Cal, în timp ce-și sorbea cafeaua. Familii disfuncționale, nu? A mea nu-i perfectă, dar cel puțin pot să zic că suntem destul de normali. Mda, am plecat. Cal s-a dus la ușă, unde s-a aplecat să ia un plic de pe preș. Ai o scrisoare, Tig!

Mi-a dat-o în timp ce capul câinelui apăruse nerăbdător pe după ușă.

– Thistle, tu vii cu mine! a adăugat el, și a gonit câinele afară.

Am deschis plicul și am citit biletul.

Dragă Tiggy, îmi cer scuze – pe grabă – pentru plecarea mea bruscă și că nu am venit să vorbim. A intervenit o chestiune legală. Luăm curând legătura.

Mii de scuze,

Charlie

Habar nu aveam la ce se referă, dar am presupus că are de-a face cu marea ceartă de care îmi povestise Zara.

M-am dus în dormitor. Toate discuțiile astea despre familie mă fac să duc dorul propriei familii. Am deschis sertarul de lângă pat și am scos scrisoarea pe care mi-o lăsase Pa Salt. O citisem de-atâtea ori, că începea să se murdărească. Am deschis-o și am început s-o recitesc, împăcată doar la vederea scrisului elegant și ondulat al lui Pa.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveția

Draga mea Tiggy,

Ei bine, nu prea are sens să stau și să scriu platitudini despre brusca dispariție a mea din viața ta – știu că vei refuza să crezi că nu mai sunt. Dar dus sunt. Chiar dacă știu că mă vei simți în preajma ta, trebuie să accepți că nu mă mai întorc.

Sigur, scriu această scrisoare la biroul meu din Atlantis, încă pe pământul ăsta, așa că încă nu-ți pot spune cum este dincolo, dar numai frică nu simt. Noi doi am vorbit de multe ori despre

miraculoasa mână a sorții, a destinului și a unei puteri superioare – Dumnezeu pentru unii – care ne atinge viețile. Pe mine m-a salvat când eram copil și credința mea în ea – în ciuda greutăților vieții pe alocuri – nu s-a clintit nicicând. Și nici a ta nu trebuie să se clintească.

Cu celelalte surori ale tale am avut grijă să mă asigur că nu le ofer prea multe informații despre locul în care le-am găsit, pentru că nu voiam să le tulbur viețile. Totuși, tu ești altfel. Familia ta mi te-a dat cu condiția să promit că într-o zi, când va veni momentul potrivit, te voi trimite înapoi la ei.

Faci parte dintr-o cultură antică, Tiggy, batjocorită de unii în zilele noastre. Asta cred că se întâmplă din cauză că mulți dintre noi, oamenii, dăm uitării rădăcinile noastre în natură și locul în care ne sunt inima și sufletul. Tu, mi s-a spus, vii dintr-o familie specială de profeți cu har, deși femeia care mi te-a dat a subliniat faptul că harul sare adesea câte o generație sau nu ajunge să dea roade.

Mi s-a cerut să fiu atent la tine în copilărie și așa am făcut. Dintr-un bebeluș bolnăvicios care se agita mereu, te-ai transformat într-o copilă curioasă, care cel mai mult adora să fie în natură, înconjurată de animale. Chiar dacă nu puteai să ai propriul animal de casă din cauza alergiei lui Ma, tot te-ai dedicat fiecărei vrăbii rănite pe care o găseai și aricilor pe care-i hrăneai în grădină.

Poate nu-ți amintești momentul în care ai venit la mine, când aveai cinci sau șase ani și mi-ai șoptit la ureche că tocmai vorbiseși cu o zână în pădure. Îți spusese că numele ei e Lucía și că ați dansat împreună, în picioarele goale, în pădure.

Ei bine, nu este deloc neobișnuit ca un copil așa mic să creadă în zâne, dar, în cazul ăsta, eu am știut atunci că moșteniseși harul. Dragă Tiggy, Lucía era numele bunicii tale!

Așa că acum îmi țin promisiunea pe care am făcut-o și îți spun că, la un moment dat în viața asta, trebuie să te duci în Spania, într-un oraș numit Granada. Pe un deal, vizavi de magnifica Alhambra, într-o zonă numită Sacromonte, trebuie să bați la o ușă albastră, situată pe o potecă îngustă, care se numește Cortijo del Aire și să întrebi de Angelina. Acolo vei afla adevărul despre familia în care te-ai născut. Și poate și despre propriul tău destin...

Înainte să închei, trebuie să-ți mai dezvălui că, dacă nu aș fi auzit o propoziție pe care mi-a spus-o o rudă de-ale tale cu mulți ani în urmă, nu aș fi primit darul tuturor fiicelor mele iubite. Ea m-a salvat de la disperare și nu o s-o pot nicicând răsplăti.

Cu toată dragostea, draga mea fată cu har, sunt foarte mândru de tine.

Pa x

Am scos apoi hârtia cu detaliile care fuseseră gravate pe sfera armilară care apăruse din senin la câteva zile după moartea lui Pa, în grădina lui specială. Fiecare inel al său avea numele noastre, un citat în greacă și un set de coordonate, care indicau locul în care ne găsise Pa în lume.

Citatul lui Pa pentru mine, tradus de sora cea mare, Maia, m-a făcut să-mi dea lacrimile, pentru că mi se potrivea perfect:

Rămâi cu tălpile lipite de covorul proaspăt al țărânei, dar înalță-ți mintea spre ferestrele universului.

În ceea ce privește coordonatele, Ally, care e marinar și obișnuită cu genul ăsta de lucruri, le descifrase pe toate. Ale mele corespundeau întocmai cu ce-mi spusese Pa în scrisoare. Până astăzi, nici măcar nu îndrăznisem să înțeleg la ce se referise Pa, atunci când vorbise despre faptul că proveneam dintr-o familie specială, cu „har“. Totuși, Chilly păruse să știe cine sunt și chiar îmi spusese că „puterea“ e în mâinile mele. M-am ridicat și m-am dus la oglinda mică de pe perete, chiar deasupra servantei. Mi-am studiat trăsăturile – ochii de un maro-roșcat, sprâncenele negre și pielea măslinie. Da, dacă-mi trăgeam părul pe spate, probabil puteam fi confundată cu cineva care are sânge mediteraneean. Însă părul meu, deși e negru, are o puternică nuanță castanie. Toți țiganii – dacă asta sunt – pe care-i văzusem la televizor sau în poze aveau părul negru ca smoala, așa că, și dacă am sânge de rrom în mine, însuși Chilly îmi spusese că nu eram pursânge – dar cine era, în ziua de azi? Două mii de ani de încrucișare înseamnă că suntem cu toții metiși.

Nu știam nimic despre țigani, în afară de faptul că mulți tindeau să își ducă viața la periferia societății. Eram conștientă că nu aveau cea

mai bună reputație, dar, din ce ne spunea Pa de multe ori mie și surorilor mele: „Nu judeca după înfățișare. Un bulgăre de țărână obișnuită poate ascunde cea mai prețioasă bijuterie“.

Dintotdeauna m-am mândrit să văd ce-i mai bun în oameni până la proba contrarie. De fapt, poate cea mai mare slăbiciune a mea e naivitatea față de ceilalți, ironic pusă în pericol de cea mai bună calitate a mea: credința infailibilă în bunătatea firii umane. Unii oameni își dădeau ochii peste cap când susțineam că binele învinge întotdeauna răul. În cei mai simpli termeni, dacă nu era așa, atunci toate sufletele malefice le-ar fi ucis pe cele bune, apoi s-ar fi ucis între ele și, în consecință, rasa umană nu ar mai exista.

Oricare ar fi rasa din care provine Chilly, știu că are suflet bun. Din câte știu, e primul țigan pe care l-am cunoscut și vreau neapărat să aflu mai multe. Mi-am spus toate astea în timp ce am așezat prețioasa scrisoare la loc, în sertarul noptierei.

Capitolul 7

În ajunul Anului Nou, m-am trezit entuziasmată că urmează să petrec revelionul în stil tradițional scoțian, într-un loc din sat în care mă duce Cal. După ce am hrănit pisicile, m-am întors la căsuță, unde am găsit-o pe Beryl fâțâindu-se în sufrageria noastră, într-o stare de profundă anxietate.

– Tiggy, ce faci? m-a întrebat.

– Bine, mulțumesc, Beryl. Tu?

Era neobișnuit de agitată.

– Au intervenit niște... circumstanțe nefericite, dar nu este cazul să te tulbur și pe tine cu asta.

– Aha!

M-am întrebat dacă aceste „circumstanțe“ au de-a face cu plecarea bruscă a familiei Kinnaird, dar o știam destul de bine pe Beryl ca să nu insist. Cu un efort considerabil, și-a venit în fire și a continuat:

– Totuși, cea mai urgentă problemă a mea este că Allison a sunat de dimineață să anunțe că este bolnavă. Din ce mi-a spus mama ei, are o răceală groaznică, dar m-a lăsat cu ochii în soare. Oaspeții de Anul Nou sosesc astăzi la ora patru – opt oameni – care se așteaptă la o ditamai masa! Am un morman de cearșafuri necălcate – a trebuit să scot toate așternuturile de pe paturi din cauza prafului de la renovare, care s-a pus din nou, așa că fiecare cameră trebuie aspirată, mobila lustruită, masa pusă, toate focurile făcute și asta pe lângă cina care trebuie gătită, iar eu nici n-am apucat să jumulesc curcanii...

– Pot să te ajut? m-am oferit, observând nevoia nemascată de ajutor a lui Beryl.

– Ai vrea, Tiggy? Domnul care a închiriat conacul pentru o săptămână este un miliardar foarte influent. Conașul se bazează pe el să ducă vestea mai departe despre Kinnaird, printre prietenii lui

bogați și, având în vedere tot ce s-a întâmplat recent, nu-l pot dezamăgi.

– Sigur că nu. Vin cu tine acum la conac.

Cal, care ascultase din bucătărie, și-a oferit și el serviciile și toată ziua am călcat cearșafuri, am făcut paturi, am aspirat covoare și am aprins focurile, în timp ce Beryl trebăluia ca un sclav în bucătărie. Înainte de ora trei, ne-am dus să bem un ceai cu ea, epuizați cu toții.

– Nu știu cum să vă mulțumesc îndeajuns pentru ce ați făcut azi, a spus Beryl, în timp ce mâncam fiecare un *shortbread*[10] cald. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi. Cel puțin, este totul gata pentru diseară.

M-am uitat la toată mâncarea întinsă pe blatul din bucătărie și la mormanele de vase și tigăi acoperite pe suprafețele de lucru.

– Are cine să te ajute să servești diseară? am întrebat-o.

– Nu, Alison trebuia să fie și ospătăriță, dar sunt sigură că mă descurc.

– Auzi? Hai că rămân eu să te ajut, Beryl! Nu ai cum să te descurci singură cu toate, nu la fel de bine cum ar vrea conașul.

– O, nu, Tiggy, nu ți-aș cere asta. Este revelionul și Cal te duce la *ceilidh* în sat.

– Așa trebuia, dar pot să mă duc altă dată. Beryl, ai nevoie de mine!

– Da, așa-i, a recunoscut, deși conașul a cerut ca personalul care servește să poarte uniformă.

– Ah, Tig! Abia aștept să te văd îmbrăcată în costum de servitoare franțuzoaică! a spus Cal și mi-a făcut cu ochiul.

– Mă simt groaznic, a oftat Beryl. Tu ești consultant în sălbăticiuni, cu diplomă, nu servitoare.

– De fapt, o dată, la Geneva, am lucrat o vară întreagă la un restaurant de lux.

– Atunci, așa rămâne, dar o să-l sun mâine pe conaș să-i spun că, dacă deschidem ceea ce el și-ar dori să fie un hotel de cinci stele, atunci trebuie să mă lase să angajez personal ca lumea. Nu-i drept nici față de tine, nici față de mine.

– Zău, nu-i nici o problemă. Vrei să te ajut cu ceaiul după-amiază? Ar trebui să-mi pun cât mai repede uniforma de servitoare.

Am rânjit când am văzut că era trei și jumătate.

– Nu, du-te acasă, fă o baie și odihnește-te! Cina se servește la opt, dar o să am nevoie de tine de la șase, ca să servești băuturile, dacă nu te superi.

– Nici o problemă, Beryl!

– Ai putea să-i duci asta lui Chilly înainte să pleci? l-am întrebat pe Cal, când traversam curtea spre căsuța noastră. I-am dat o porție de tocăniță de fazan, pe care o luasem dintre mâncărurile lui Beryl. Urează-i un an nou fericit din partea mea și spune-i că mă duc să-l văd curând.

– Sigur. Păcat că nu poți veni cu mine diseară, dar deja ți-ai câștigat un loc pe veci în inima lui Beryl.

M-am întors la conac la șase și Beryl mi-a dat uniforma de seară, cu tot cu șorț.

– A lui Alison ți-ar fi fost prea mare, așa că am dezgropat-o pe asta dintr-un cufăr vechi din pod. Miroase a naftalină, dar ar trebui să-ți fie bună, mi-a spus. Schimbă-te în spălătorie. Și mi-e teamă că va trebui și să-ți prinzi părul la spate.

Am făcut cum mi-a cerut și, când am fost gata, m-am întors în bucătărie.

– Cum arăt?

– Superb! a spus Beryl, fără să se uite la mine.

– E musai să port și asta? am întrebat-o, și am ridicat bentița albă cu dungă neagră, pe care trebuia să mi-o pun pe frunte.

– Nu cred că este necesar. Păi, probabil vor sosi în câteva minute, așa că trebuie să deschizi șampania. În frigiderul de-acolo găsești apă minerală și sirop de soc pentru cei care nu beau alcool. Băuturile alcoolice sunt pe dulapul cu sticle din Sala Mare. Trebuie doar să duci și o găleată cu gheață.

– Bine.

Am dat fuga să mă apuc de treabă. Întotdeauna mi-a plăcut să joc în piese de teatru la școală și mi-am intrat foarte bine în rol, în timp ce împărțeam șampania în Sala Mare, mai-mai dorindu-mi să zic: „Da, domnul meu“, „Mulțumesc, doamnă“ și să fac mici plecăciuni, înainte să trec la următorul oaspete. De sus, unde stăteam lângă dulapul cu sticle, vedeam că oaspeții sunt un grup de bogătani: cinci bărbați îmbrăcați formal și trei femei în rochii de seară, cu bijuterii

scumpe. Chiar dacă vorbeau engleză în grup, mai auzeam pe ici-colo frânturi de germană și franceză.

– Cum merge? m-a întrebat Beryl când am apărut în bucătărie și am dat fuga la frigider.

– Bine, deși am terminat deja primele șase sticle de șampanie.

– În aproximativ douăzeci de minute îi chem la masă. Sper doar că Jimmy-Cimpoi nu a uitat că trebuie să vină la ușa din față ca să cânte când vine Anul Nou.

M-am întors în Sala Mare cu tava cu pahare de șampanie și toate privirile s-au întors spre mine.

– Ah! Iat-o! O clipă m-am întrebat dacă nu cumva a băut personalul toate lăzile pe care le-am trimis aici!

Tot grupul a râs și am bănuit că bărbatul care se îndreaptă spre mine e gazda. Pe măsură ce se apropia, am văzut că e mai scund decât ceilalți, cu umerii lați, părul blond închis, trăsături acviline și ochi neobișnuit de verzi.

– Mulțumesc. M-a măsurat admirativ din ochi. Cum te numești?

– Tiggy.

– Ce ciudat! Este nume scoțian? a întrebat, în timp ce a ridicat paharul să i-l umplu cu șampanie.

– Nu, este o poreclă. De fapt, mă numesc Taygete. Nume grecesc.

M-am mirat să observ că părea să recunoască numele.

– Corect. Aud cumva un accent franțuzesc?

– Da, deși sunt elvețiancă.

– Chiar? a spus gânditor, evaluându-mă din nou. Măi, măi! Lucrezi aici?

În alte circumstanțe, de exemplu, dacă ne-am fi cunoscut într-un bar, aș fi înțeles de ce mă întreabă toate astea, dar aici, unde e gazdă, iar eu de ochii lumii „servitoarea“, era foarte straniu.

– Da, dar nu am acest post în mod normal. Doar ajut în seara asta pentru că s-a îmbolnăvit servitoarea. Sunt consultant în animale sălbatice pe moșie.

– Înțeleg. Sigur nu ne-am mai cunoscut?

– Destul de sigur, am spus. Nu uit niciodată o figură.

– Unde este șampania? a strigat unul dintre oaspeți, din cealaltă parte a camerei.

– Ar trebui să plec, am spus și am zâmbit politicos.

– Sigur. Apropo, eu sunt Zed. Încântat de cunoștință, Tiggy!

***

Am ajuns acasă la două noaptea, atât de obosită, încât nici nu mai puteam merge și am hotărât că toate chelnerițele sunt complet subevaluate.

– Prefer să mă ocup de lei și de tigri, am gemut, în timp ce mă dezbrăcam și-mi puneam pijamaua călduroasă pe care mi-o dăduse Cal cadou de Crăciun, înainte să pic în pat.

Vestea bună era că cina mersese strună. Eu și Beryl organizaserăm o seară de succes, care a decurs perfect de la un eveniment la altul. Am închis ochii recunoscătoare în timp ce mi se domolea pulsul, dar somnul tot nu venea. În schimb, tot vedeam ochii verzi ai lui Zed, care mă urmăriseră toată seara, oriunde aș fi fost, deși poate doar îmi imaginasem eu. Chiar înainte de miezul nopții, când venisem din nou cu whisky și șampanie, Beryl îmi pusese un cărbune în mână.

– Du-te la ușa din față, Tiggy! Uite cronometrul pus să sune la unsprezece cincizeci și nouă și cincizeci de secunde. Când bâzâie, bate cât poți de tare în ușa de la intrare. De trei ori, a adăugat. Jimmy-Cimpoi o să fie deja acolo.

– Ce fac cu ăsta? întrebasem, cu ochii la cărbune.

– După ce se deschide ușa, Jimmy o să înceapă să cânte și tu dai cărbunele primei persoane care a deschis ușa. Ai înțeles?

– Așa cred, da. Dar...

– Îți explic mai târziu. Acum, fugi!

Așa că mă dusesem afară la Jimmy-Cimpoi. Se legăna ușor după prea multe păhărele și aștepta să sune cronometrul înainte să bată tare în ușă. Cimpoiul răsunase în atmosfera înghețată când s-a deschis ușa și l-am văzut pe Zed în spatele ei.

– La mulți ani! i-am urat și i-am dat cărbunele.

– Mulțumesc, Tiggy! mi-a zâmbit, după care s-a întins și m-a pupat ușor pe obraz. La mulți ani și ție!

Nu-l mai văzusem după aceea, fiindcă făceam curat în bucătărie împreună cu Beryl, dar acum mă gândeam la ciudatul gest intim față

de o străină, mai ales una costumată în servitoare.

***

M-am trezit la șapte în căsuța tăcută și am sărit imediat din pat. Beryl mă asigurase că se descurcă cu gustarea de la ora unsprezece, pe care avea s-o servească la prânz, dar tot m-am dus la conac după ce am hrănit pisicile, ca să văd dacă are nevoie de ajutor.

– Doar gazda s-a trezit. I-am dat cafeaua în Sala Mare, a spus Beryl.

– Aha! Sigur nu vrei să rămân?

– Da. Alison a reușit să se scoale din pat și pune masa în salon. O să fie o dezamăgire pentru oaspeți după serviciul tău profesionist de aseară, a adăugat. Știi ce se spune, cât dai, atât primești – mă rog – Alison!

– Beryl, zău, biata fată a trecut printr-o răceală groaznică. Dacă ești sigură că nu mai am ce face aici, mă duc să-i duc mâncarea lui Chilly.

– Mai este cafea, Beryl?

Zed a apărut în bucătărie cu cana întinsă. Purta un pulover pe gât de culoarea jadului și blugi. Arăta la fel de proaspăt ca o margaretă.

– Bineînțeles.

Beryl a luat cana și, în timp ce-i turna cafea proaspătă, el și-a întors privirea spre mine.

– Bună dimineața, Tiggy! Ce faci?

– Bine, mulțumesc! Era ridicol, dar simțeam cum mi se încălzesc obrajii.

– Ce zi frumoasă, nu?

– Da. Aici sus este mereu frumos când strălucește soarele.

– Nu am mai fost în Scoția până acum, dar cred că m-am îndrăgostit, a spus, fără să-și ia ochii de la mine.

– Cafeaua dumneavoastră, domnule!

Beryl m-a salvat cu o precizie impecabilă, ca de obicei. Zed și-a luat ochii de la mine ca să ia ceașca.

– Așadar, i-a spus el, luăm gustarea de dimineață la prânz – atunci poate facem un tur al moșiei? Cred că oaspeții mei s-ar bucura de o

gură de aer curat.

– Sigur. Cal vă duce bucuros cu Land Roverul, a răspuns Beryl.

– Excelent! a spus el și am auzit un accent cât se putea de german. Dacă nu se trezesc oaspeții mei în următoarele treizeci de minute, îți dau permisiunea să le arunci un pahar cu apă rece în față, fiecăruia în parte.

A dat din cap formal spre noi și a ieșit din bucătărie.

– S-a întors Cal din Dornoch? m-a întrebat Beryl încordată.

– Când am plecat eu de-acasă, nu venise încă.

– Atunci poți să suni de aici la părinții lui și să-i zici să fie aici până la două? Și treaz, cât să-i conducă pe oaspeți fără să-i azvârle în groapă. Beryl mi-a arătat numărul pe lista de deasupra receptorului. Mă duc să mă ocup de Alison.

În timp ce formam numărul, mi-am adus aminte de o emisiune englezească, despre un bărbat excentric, care conducea un hotel și avea doar doi oameni la dispoziție. Nu mă gândeam decât că eu și Cal deveniserăm, fără să vrem, distribuiți în aceste roluri.

După ce am vorbit cu mama lui Cal, care a promis să-l trezească pe Cal imediat – deși fusese ditamai cheful – m-am dus în birou și mi-am verificat e-mailurile la computer.

Aveam unul minunat de la Maia, sora mea cea mai mare, din Rio, care-mi ura „La mulți ani!“ și spera „să mi se îndeplinească toate visurile“. În multe feluri, ea era sora cu care aveam cele mai multe lucruri în comun – și ea era o visătoare și, dintre noi toate, fusese cea mai afectată de moartea lui Pa. Dar acum, șase luni mai târziu, își luase viața de la început în Brazilia și fiecare cuvânt pe care-l scria părea să fie plin de avânt.

I-am scris repede înapoi și i-am dorit același lucru, spunându-i că trebuie să facem un plan, ca să ne strângem toate surorile și să punem o coroană pe insula grecească, acolo unde sora noastră Ally credea că fusese martora înmormântării lui Pa în mare. Tocmai când trimiteam e-mailul, am primit un altul.

1 ianuarie 2008

Dragă Tiggy,

Mai întâi, la mulți ani! Încă o dată, îmi pare foarte rău că nu am putut veni să te văd și să vorbim, așa cum promisesem. Sper să găsesc vreme în următoarele două-trei săptămâni să vin acolo. Între timp, ți-am trimis cererea de împrumut, cu ce am reușit să completez.

De asemenea, aș vrea să-ți mulțumesc pentru bunătatea ta față de Zara cât timp a stat la Kinnaird. Știu că este complicată – toți adolescenții sunt la fel, așa că apreciez răbdarea de care ai dat dovadă. Îți transmite dragostea ei și zice că speră să te vadă foarte curând. Ca și mine.

Toate cele bune,
Charlie

Cât am stat la computer, i-am scris un e-mail scurt omului de contact de la grădina zoologică Servion despre elanii europeni și l-am întrebat când era mai bine să-l sun, după care m-am dus la bucătărie, unde nu mai era nimeni. Am presupus că Beryl era ocupată cu servirea oaspeților, așa că am pus niște *kedgeree*[11] într-o cutie Tupperware și am pornit spre Chilly.

– Unde mi te-ascunzi, Hotchiwitchi? a întrebat o voce autoritară din fotoliul de piele, când am deschis ușa.

– La mulți ani, Chilly! i-am urat și am pus mâncarea în castron. Am ajutat-o pe Beryl la conac.

– Nu zău! Se uita la mine în timp ce-i întindeam castronul și lingura. În locul ăla sunt lucruri care-ți plac, nu-i așa?

Atunci a râs ca un vrăjitor bătrân ce era.

– În ce an suntem? a întrebat, îndesându-și mâncarea pe gât.

– 2008.

S-a oprit cu lingura sub gură și s-a uitat în sobă.

– Bogătanii ăia o să dea socoteala anul ăsta, a spus, după care a început să mănânce din nou.

– Ce bogătani?– Lasă, tu ești săracă, la fel ca mine, dar ei *a* fost lacomi... până la urmă, *va* fi descoperiți toți. Ai vești de la conaș?

– Mi-a trimis un e-mail azi.

– Are mari probleme. Ai grijă în preajma lui.

– Bine, am spus.

– În preajma tuturor din casa aia. Vine iarna înaintea primăverii. Să nu uiți asta, Hotchiwitchi!

– Chilly, ce înseamnă „hotchiwitchi“? l-am întrebat.

– Tu arici, e numele tău în limba romani.

A ridicat din umeri în timp ce-l priveam șocată, întrebându-mă cum de știa...

– Ai venit de tare departe tu. *España…*

Am ciulit din nou urechile. *Iar! De unde știa?*

– Și tata a spus asta, într-o scrisoare pe care mi-a scris-o înainte să moară. Mi-a zis să mă întorc acolo și...

M-am uitat la Chilly, dar deja ațipise, așa că am profitat de ocazie să mă duc alături în grotă ca să mai aduc lemne. Soarele urcase deasupra munților, cu razele-i delicate de lumină întinse peste albeața pură a vâlcelei. Era o priveliște mistică, un loc în care era foarte ușor să te deconectezi de realitate. În timp ce stăteam cu coșul de bușteni peste braț, mi-a venit din nou în minte imaginea unui tavan văruit grosolan și sunetul unei voci pe care eram sigură c-o recunoșteam.

– *Hai, micuțo, am eu grijă de tine până te faci mare.*

– *Să ne-o aduci înapoi...*

Mă ridicam spre tavan, dar nu-mi era frică, pentru că știam că eram în brațele cuiva care mă ținea bine.

M-am clătinat ușor în timp ce-mi veneam în fire și mi-am dat seama că stăteam cu picioarele bine înfipte în țărâna grotei friguroase, în care eram singură.

În timp ce mă întorceam, știam sigur că una dintre vocile pe care le auzisem fusese a lui Pa Salt.

***

– Am o veste pentru tine, de fapt, două, a spus Cal la cină în seara aia.

– Ce anume?

– Păi, prima este că, aseară, eu și Caitlin am ales data. O să fie în iunie.

– Uau, Cal! l-am zâmbit. E fantastic! Însă nu aveți destul timp să puneți totul la cale.

– Da, mă rog, Caitlin plănuiește nunta de doispe ani deja, așa că a avut destul timp.

– Felicitări, Cal! Mă bucur foarte mult pentru voi. Și, zău, trebuie s-o inviți la cină foarte curând aici. În ajunul Crăciunului, abia am cunoscut-o și chiar aș vrea s-o mai văd.

– Bine, Tig. Chestia e că, acum, că ne căsătorim în câteva luni, mi-a ținut teorie că să-i cer conașului leafă mai mare și un asistent. Slujba asta o să mă omoare – cel puțin îmi omoară spatele – dacă o mai fac singur.

– Și fiul veterinarei, Lochie? Pare băiat bun.

– Da, este și știe și ce se petrece pe-aici. O să-l târâi pe conaș, să-mi confirme și pe urmă vorbesc cu el.

– Nu accepta nici un refuz, Cal, bine?

– Asta sigur. Mâine mă scol în zori să duc oamenii la vânătoare și după-amiaza asta am fost să *văz* pe unde se ascund cerbii pe proprietate. Nimic nu-l supără mai tare pe client decât să umble cu orele prin vâlcea fără să *vază* o căprioară.

– Foarte bine, dacă sunt așa însetați de sânge, am zis strâmbând din nas. O să-mi folosesc puterile ca să mă asigur că cerbii se ascund bine.

– Nu face asta, Tig, că o să mă doară urechea de la înjurăturile lor. Vor să se întoarcă acasă cu trofeele lor și să le arate femeilor, ca niște troglodiți ce sunt pe sub hainele lor sofisticate. Da, cu puțin noroc, o să înjunghii și o să fierb câteva capete de cerb mâine-seară.

Mi-a făcut cu ochiul.

– Ajunge, Cal! Știu cum stau lucrurile și că cerbii trebuie uciși, dar nu trebuie să-mi bagi asta pe gât.

– Ca să te simți mai bine, uite a doua veste!

– Anume...?

Eram încă supărată pe el.

– Ei bine, fătucă dragă, se pare că gazda acestui grup – Zed ăla – nu a reușit să facă turul moșiei azi cu ceilalți și a sugerat ca, în timp ce îi duc pe ei la vânătoare mâine, tu să-i faci lui un tur privat.

– Nu poate să mai aștepte o zi, ca să-l duci tu? M-am încruntat. Cunoști moșia mult mai bine ca mine.

– Nu cred că flora și fauna îl interesează, Tig, ci mai mult ghidul. A insistat să-l conduci tu.

– Și dacă nu vreau?

– Tig, ești obtuză! Sunt doar câteva ore și amândoi știm că conașul vrea să își facă o reputație din faptul că are oaspeți mulțumiți. Nu mă îndoiesc că tipul are bani cu toptanul. Să închirieze un loc din ăsta cu toți prietenii lui pentru o săptămână l-a costat mai mult decât câștigăm noi amândoi într-un an, laolaltă. Vezi partea bună a lucrurilor: poate te-ai făcut cu un miliardar.

– Să mor de râs, nu alta!

I-am luat farfuria înainte să vadă că mă înroșisem.

– Deci... te ocupi? Beryl vrea să știe.

– Da, am oftat din bucătărie, în timp ce dădeam drumul la robinet.

– Poate ar trebui să porți uniforma de servitoare de aseară, a râs.

– Ajunge, Cal, te rog!

Biscuiți scoțieni tradiționali
Mâncare britanică de origine indiană

Capitolul 8

Așa cum mi s-a cerut, a doua zi la zece dimineața m-am prezentat la conac. Beryl era în bucătărie și condimenta doi somoni enormi, probabil pentru cină.

– Neața, Tiggy! Mi-a zâmbit încordată. Ești gata să faci pe ghidul? Te așteaptă în Sala Mare.

– Sper să nu mă pierd, Beryl. Nu am mai mers cu mașina pe toată moșia fără Cal.

– Sigur o să te descurci și o să ai stația radio cu tine, pentru orice eventualitate. Ai un termos cu cafea fierbinte și o cutie cu biscuiți în coșul de-acolo.

– Mersi!

– Ei bine, ar trebui să te duci. Dacă începe să ningă tare, te întorci imediat.

– Da.

Am ieșit din bucătărie și m-am dus pe coridor spre Sala Mare. Zed stătea în fața focului, cu un laptop pe măsuța din fața lui. Mirosea puternic a fum stătut de trabuc și a alcool.

– Ah! Văd că mi-a sosit șoferul, a spus, zâmbindu-mi de unde stătea. Ceea ce este bine, că tocmai urma să-mi arunc laptopul pe geam. Singura conexiune de internet pe care te poți bizui este în biroul lui Beryl și nu vreau să-i invadez teritoriul.

– Sunt sigură că n-o deranjează.

– Este o femeie interesantă, cu care mai bine să nu te pui, zic eu, a comentat Zed, în timp ce se ridica și venea spre mine. Nu sunt sigur că mă place.

– O, ba da, zău, mi-a zis de revelion că te consideră un adevărat domn.

– Atunci nu mă cunoaște deloc. A chicotit când mi-a văzut expresia. Glumesc, Tiggy. Bun, mergem?

Afară, am pus stația radio și coșul cu cafea și biscuiți pe bancheta din spate a mașinii Beryl și m-am urcat la volan. I-am arătat lui Zed cum se închide portiera când s-a așezat lângă mine.

– Cred că proprietarul ar trebui deja să investească în ceva mijloace de transport noi pentru oaspeți, a spus el, în timp ce porneam. Doamnele s-au întors ieri din tur cu dureri mari de spate.

– Sunt sigură că sunt pe listă, dar, după cum știi, abia a deschis conacul pentru oaspeți. Nu ți se pare totul confortabil până acum?

– Da, extrem de confortabil, în afară de mașina asta. Mi-a aruncat o privire în timp ce coteam pe o pantă abruptă. Ești mai dură decât pari, nu?

– Sunt obișnuită cu viața afară, da.

– Și ce caută o elvețiancă în sălbăticia Scoției?

I-am explicat pe cât de succint am putut, în timp ce conduceam cu grijă la vale, în vâlceaua principală.

– Uite! am zis, oprind mașina și derapând ușor. Am luat binoclul de pe bancheta din spate și i l-am dat. Acolo sus, pe dealul de sub pâlcul de copaci, este o turmă mică de căprioare.

Zed a luat binoclul și s-a uitat după degetul meu. A focalizat pe pâlcul de copaci înzăpeziți.

– Da, le văd.

– Multe din ele sunt gestante acum, așa că se feresc de masculi, pe care o să-i vedem în sudul vâlcelei. Se coc la soare, în timp ce femelele tremură la umbră, am adăugat.

– Tipic masculin, aleg cel mai cald loc, a chicotit Zed și mi-a dat binoclul înapoi.

– Mi-e teamă că nu prea ai ce vedea aici în perioada asta a anului, din cauza zăpezii. Ar trebui să te întorci vara, când se trezește vâlceaua la viață. Este cu adevărat frumos.

– Îmi imaginez, dar eu sunt mai degrabă om de oraș.

– Unde stai?

– Am case în New York, Londra și Zürich și o barcă pe care o țin în Saint-Tropez, unde îmi petrec verile. Călătoresc mult.

– Pari foarte ocupat.

– Da, ultimele luni în special au fost haotice. A oftat din rărunchi. Asta-i tot? a întrebat, în timp ce înaintam pe moșie, care, așa

acoperită de gheață și zăpadă cum era, nu prea-mi permitea să-i arăt mare lucru.

– Chiar în față, în vâlcea, se vede o cireadă de vite scoțiene. Sunt foarte simpatice. Dacă ai noroc, poate vezi un vultur auriu.

– Sau poate nu. Cred că am văzut destule, Tiggy. Ce-mi doresc este un prânz liniștit și un pahar de vin la un foc dogoritor. Știi vreo cârciumă sau restaurant în apropiere?

– Mi-e teamă că nu. Nu am mâncat sau băut ceva în oraș de când am venit și nu există nimic „aproape“ de Kinnaird.

– Atunci ne întoarcem la bază, te rog. Am înghețat. Dacă știam că mașina nu are încălzire, îmi luam costumul de schi.

– Bine, am zis, și am ridicat din umeri. Apoi am derapat ușor într-o curbă. Sunt sigură că Beryl îți poate pregăti repede ceva bun la conac.

– O să fiu sincer cu tine, Tiggy: nu este zona rurală pe care îmi doream s-o văd azi.

Îi simțeam ochii pătrunzători în timp ce mă concentram să revin pe poteca alunecoasă. M-am înroșit și mă uram pentru asta.

La conac, am intrat pe urmele lui Zed, care a mărșăluit spre bucătărie să vorbească cu Beryl, care era mirată. Evident, îi ținea o lecție de cum se fac plăcinte lui Alison, iar fata, care rula aluatul în forma cerută de Beryl, era plină de făină.

– Pur și simplu, este prea frig afară, Beryl! a spus Zed. Și Land Roverul ăla nu are încălzire. Acum, că mă gândesc, trebuia să luăm mașina mea, dar este prea târziu acum. Aș vrea focul aprins și niște sendvișuri pentru amândoi în Sala Mare. Ah! Și două pahare cu Cabernet Sauvignon alb, pe care l-am adus cu mine.

– Ar trebui să mă întorc la treabă, am murmurat.

– Dar poți face o pauză de prânz, nu, Tiggy? Și-apoi, nu vreau să mănânc singur.

I-am aruncat o privire disperată lui Beryl, care m-a ignorat cu bună-știință.

– Aveți dreptate, domnule! Mergeți în Sala Mare și eu vă aduc sendvișurile și vinul. Condu-l tu, Tiggy, și aprinde focul dacă vrei. Vin și eu în câteva minute.

Nu era o rugăminte, ci un ordin, așa că l-am condus pe Zed în Sala Mare și am făcut ce-a zis Beryl.

– Așa mai da, a spus Zed, așezându-se pe un scaun și încălzindu-și mâinile la foc. Păcat că nu avem vin fiert. Îmi place să beau un pahar la prânz ca să mă încălzesc pe pârtie. Schiezi, Tiggy?

– Sunt elvețiancă. Normal că schiez.

– Mi-ar plăcea să te duc la un mic castel pe care îl știu în Klosters. Pentru mine este suprem, poți schia toată ziua, dar poți fi acasă la prânz. Și ai un bucătar de cinci stele Michelin, care îți oferă cel mai bun *scallopini* de vițel. Apropo, ce școală ai făcut? m-a întrebat dintr-odată.

Am numit universitatea și Zed a încuviințat îngâmfat.

– Cea mai bună. Îmi închipui că vorbești fluent franceza.

– Este limba mea nativă, deși eu și surorile mele am crescut vorbind și engleza. Tu?

– German, dar și eu am învățat engleza din pruncie, la fel și rusa, și franceza. Asemenea caselor mele, sunt de peste tot și de nicăieri. Cu alte cuvinte, sunt un cetățean al lumii universale, tipic secolului XXI.

Alison a intrat cu o tavă pe care se aflau o sticlă cu vin alb și două pahare.

– Lasă-le aici! i-a cerut Zed imperios. Ne turnăm singuri.

Fata nu a spus nimic, a făcut doar o mișcare stranie, care putea fi interpretată ca o plecăciune și a ieșit fuguța din încăpere.

M-am uitat la Zed care citea eticheta sticlei, a turnat puțin vin în paharul lui, după care l-a adulmecat, l-a rotit și l-a băut, înainte să încuviințeze și să-l umple pe al meu.

– Perfect pentru prânz. Proaspăt, răcoros, cu aromă plăcută, dar rămâi cu un gust bun pe urmă. *Santé!*[12]

– *Santé!*

Am ciocnit și, în vreme ce Zed a luat o dușcă bună, eu am sorbit puțin, din politețe, pentru că nu sunt obișnuită să beau la prânz. În timp ce mă uitam la foc, i-am simțit din nou privirea.

– Nu arăți a elvețiancă, Tiggy.

– Asta pentru că am fost adoptată. La fel ca toate surorile mele.

Încă o dată, a dat afirmativ din cap, în stilul lui ciudat, atotștiutor.

– Așadar, de unde ești, de fapt?

– Din Spania sau cel puțin așa cred. Tata a murit anul trecut și în scrisoarea pe care mi-au dat-o avocații lui după aceea, acolo zicea că m-a găsit.

– Ești o femeie tare neobișnuită, Tiggy! Ochii lui verzi străluceau la lumina focului. Multe fete de la internatul ăla elvețian al tău sunt sigur niște mici prințese, dar tu... nu ești deloc așa.

– Cred că nici una dintre noi nu a fost crescută așa.

– Chiar dacă ai avut parte de tot ce-i mai bun?

– Am avut un stil de viață foarte privilegiat, da, dar am fost învățate să cunoaștem valoarea lucrurilor și, de asemenea, ce contează în viață.

– Adică? m-a întrebat, și și-a umplut paharul de vin, înainte să-l umple și pe al meu, cu toate că nu era nevoie.

– În esență, să fii un om bun. Să nu-i judeci pe alții după poziția în viață, pentru că, așa cum zicea Pa mereu, viața este o loterie și unii câștigă, alții pierd.

– În principiu, sigur că sunt de acord, a încuviințat Zed, cu privirea pătrunzătoare ațintită asupra mea. Dar apoi, ce știm noi doi despre cum este să te zbați? Am avut bani toată viața și tu la fel. Că ne place sau nu, dintotdeauna am știut că avem o plasă de siguranță, gata să ne prindă când cădem. Așa că, și dacă putem trăi ca și cum nu avem nimic, nu o să cunoaștem niciodată teama cu care vine sărăcia reală.

– Adevărat, dar cel puțin putem fi recunoscători și putem încerca să ne folosim de privilegiul nostru ca să facem bine în lume, am ripostat.

– Îți admir altruismul. Și tu asta ești, lucrând aici și având grijă de animale, pentru o nimica toată probabil.

– Da, am consimțit.

– Te avertizez, Tiggy, că bunele tale intenții se pot pierde undeva pe drum.

– Niciodată.

Am scuturat ferm din cap.

– Și duci vreo cruce metaforică pe umeri?

– Deloc! Fac ce-mi place, într-un loc care-mi place și alt motiv nu există, cu siguranță nu am nici un sentiment de vinovăție. Trăiesc din ce câștig și, cu asta, basta. Aveam impresia că încearcă să mă facă să recunosc ceva ce pur și simplu nu e în mine. Sunt doar... am ridicat din umeri – ce sunt.

– Poate de-asta te consider așa fascinantă.

I-am văzut mâna șerpuind spre a mea și, slavă Domnului, cineva a bătut tare în ușă. M-am ridicat să deschid.

– Prânzul dumneavoastră, a spus Beryl, și a intrat cu o tavă.

– Mulțumesc foarte mult, i-am spus în timp ce venea spre măsuța din fața șemineului ca să pună tava pe ea.

– Da, mulțumesc, Beryl. Zed i-a zâmbit. Ești tare bună și îmi pare foarte rău că ți-am tulburat ziua.

– Câtuși de puțin, domnule, pentru asta sunt aici. Doriți să servesc sendvișurile? a întrebat Beryl.

– Nu, fără îndoială că eu și Tiggy ne descurcăm. Trebuie să-ți fac un compliment – și conașului – pentru alegerea deosebită a unui personal de calitate, a mai spus, arătând spre mine cu capul. Eu și Tiggy avem multe în comun.

– Mă bucur că sunteți încântat, domnule, a spus Beryl cu diplomație. Poftă bună!

A ieșit din cameră și Zed a zâmbit.

– Nici ea nu este ceea ce pare.

– Sendviș? l-am întrebat și am pus unul pe o farfurie pe care i-am întins-o.

– Mulțumesc.

– Și? Tu cu ce te ocupi? l-am întrebat curioasă.

– Conduc o companie mare de comunicații.

– Aha! Nu știu ce înseamnă asta de fapt.

– Uneori, nici eu, a chicotit Zed. Gândește-te la ea ca la o umbrelă sub care se află televiziunea, internetul, telefoanele mobile și sateliții, adică orice permite rasei umane să comunice.

– Ești om de afaceri?

– Da. A mușcat din sendvișul cu creveți și a încuviințat. Trebuie să recunosc că, de când sunt aici, mi-am dat seama câtă nevoie de

pauză aveam. Îmi petrec mare parte din viață în tranzit, alergând prin lume la întâlniri.

– Sună fabulos.

– Din afară, orice sună fabulos, până o simți pe pielea ta. Mașini rapide, călătorit cu clasa întâi, cele mai bune hoteluri, vin și mâncare... dar toate devin normale după o vreme. Aici... Zed a făcut semn spre priveliștea munților – parcă ai altă perspectivă, nu-i așa?

– Natura tinde să facă asta, da. Cum eu locuiesc aici tot timpul, am o cu totul altă perspectivă. Am zâmbit. Iau ziua așa cum vine, încerc să trăiesc clipa și să mă bucur de ea.

– *Mindfulness*[13], a murmurat Zed. Un *life coach*[14] mi-a dat mai demult o carte despre asta. Sigur nu este ceva ce-mi vine natural. Dar apoi, cum ar putea, când acum sunt în avion, iar a doua zi deja am ajuns în altă țară? Trebuie să mă pregătesc pentru asta, să mă uit în viitor, nu doar să plutesc pe un nor de intenții bune.

– Stilul tău de viață nu este o alegere totuși, nu?

– Ba da. S-a uitat la mine de parcă tocmai îi dădusem cheia vieții. Adică... am destui bani – aș putea vinde afacerea și să... mă opresc.

– Ai putea. Așa. M-am uitat la ceas. Va trebui să te las acum. Am treabă.

– Serios? Nici nu te-ai atins de vin.

– Nu vreau să adorm la volan. Sper că nu te-a dezamăgit prea tare turul de dimineață.

– O, nu, nicidecum!

S-a uitat la mine în timp ce mă ridicam și mă îndreptam spre ușă.

– Tiggy?

– Da?

– Mâine plec, dar dă-mi voie să spun că a fost o plăcere să te cunosc.

– Asemenea, am spus. La revedere!

– La revedere!

***

– Ai fost ocupată, mică Hotchiwitchi! Adulmec un bărbat, a spus Chilly în acea zi mai târziu, când îi puneam mâncarea de prânz în castronul lui de tablă.

– Poftim! am spus.

I-am ignorat comentariul și i-am pus castronul pe măsuța de lângă el.

– Ai grijă! Nu-i ce pare.

Chilly a tăcut apoi. M-a măsurat din priviri, cu capul înclinat într-o parte.

– Sau poate că *e*! a izbucnit în râs. Adulmeci pericolul, Hotchiwitchi? Ar trebui.

– Serios? Nu sunt sigură că adulmec nimic. Nici nu-l cunosc, am adăugat.

Începeam deja să mă obișnuiesc cu declarațiile dramatice aruncate de Chilly, dar eram curioasă cum de-și dăduse seama că e un bărbat în preajmă. Și, de asemenea, dacă era să fiu sinceră, ce era cu senzația de disconfort pe care o simțeam în apropierea lui Zed.

– Acuma șezi acolo și spune-mi ce ți-a zis tăticul tău despre locul din care vii, mi-a cerut, în timp ce eu puneam lângă el o cană cu cafea foarte tare, cum îi plăcea să bea.

– Păi, zicea că trebuie să mă duc într-un oraș pe nume Granada și că vizavi de Alhambra este un loc numit Sacromonte. Trebuie să bat la o ușă albastră și să întreb de Angelina.

La început, am crezut că Chilly are un soi de criză, pentru că s-a îndoit de mijloc și a scos niște sunete guturale ciudate. Însă, atunci când a ridicat capul, am văzut după expresia lui că fie râdea, fie plângea, căci îi curgeau lacrimile pe obraji.

– Ce? Ce e?

A bolborosit ceva în spaniolă și și-a șters obrajii cu pumnii.

– Ce? Ce e?

– Vântul chiar te-a adus la mine. După toți anii ăștia, ai venit, cum s-a spus.

– Ce s-a „spus“? m-am încruntat.

– Că vei veni și că eu te voi ghida spre casă. Da, te-ai născut într-o peșteră din Sacromonte, mică Hotchiwitchi, iar eu știam deja, a încuviințat vehement. Cele șapte peșteri din Sacromonte…. Sacromonte…

A repetat de câteva ori cuvântul, continuând să-și legene trupul costeliv, cu brațele strânse la piept. Mă simțeam straniu și-mi venea

să tremur, căci mi-am amintit dintr-odată acele viziuni pe care le avusesem, cum că eram ridicată spre tavanul unei peșteri…

– Este… casa ta, a șoptit. De ce frică? Neam cunoaște neam, ai fost trimisă aici, la mine. Eu te ajut, Hotchiwitchi.

– Locul ăsta… Sacromonte, de ce este așa special?

– Pentru că al nostru. Un loc care ne aparține. Și… degetul lui arăta spre patul de alamă – de-aia.

M-am uitat la pat, dar nu am văzut nimic, în afară de o pătură croșetată în culori vii.

– Aia, fată! Chilly și-a îndreptat din nou degetul și am văzut că arată spre o chitară sprijinită de perete. Adu-o aici! mi-a ordonat. Îți arăt.

M-am ridicat, i-am dus instrumentul și i l-am așezat pe brațele întinse. M-am uitat cum o mângâie, aproape ca o mamă care-și mângâie copilul. Era o chitară veche, cu proporții diferite de cele pe care le mai văzusem, din lemn negru șlefuit până la lustru perfect, cu sidef scânteietor incrustat în jurul găurii de rezonanță.

Degetele noduroase ale lui Chilly au apucat gâtul chitarei și l-au tras peste piept. Și-a trecut degetele peste coarde în jos și un sunet discordant, a gol, a umplut camera înăbușită în fum. A lovit coardele din nou, iar eu m-am uitat cum o atinge pe fiecare în parte, cu o mână testând sunetul, cu cealaltă străduindu-se să modifice intensitatea.

– *Ahora!*[15] a spus, și s-a auzit încă un acord.

A început să bată cu ciubota în podea pe un ritm susținut. Degetele i se plimbau peste coarde, în timp ce lovea din picior din ce în ce mai repede. Apoi, degetele lui – care păreau să se fi vindecat de artrită doar prin bucuria sunetelor pe care le scoteau – cântau așa de rapid, încât coliba mică răsuna la cadențele intermitente, ce pot fi asociate cu un singur sunet:

Flamenco.

Chilly a început să cânte, la început cu fisuri vocale, având glasul la fel de obosit și nefolosit ca și coardele pe care le atingea cu îndemânare. Treptat, mormăitul anilor de flegmă adunată în urma fumatului pipei s-a disipat și a fost înlocuit de o sonoritate profundă.

Am închis ochii și am dat și eu din picioare pe ritm și întreaga colibă vibra pe pulsul muzicii. Cunoșteam ritmul ăsta la fel de bine cum mă cunoșteam pe mine, cadența neîntreruptă a muzicii făcându-mă pur și simplu să vreau cu disperare să mă ridic și să dansez...

Brațele mi s-au înălțat singure deasupra capului și m-am ridicat în picioare, trup și suflet reacționând natural la incredibila muzică pe care o cânta Chilly. Și am dansat – printr-o anume alchimie, picioarele și mâinile mele știau exact ce au de făcut…

Încă un acord, un *Olé!* de la Chilly, apoi s-a așternut liniștea.

Am deschis ochii, gâfâind în urma efortului și l-am văzut pe Chilly care stătea prăvălit peste chitară, răsuflând din greu.

– Chilly, ai pățit ceva? M-am dus la el să-i iau pulsul, care era rapid, dar stabil. Să-ți aduc niște apă?

În cele din urmă, a ridicat capul și s-a întors spre mine. Avea ochii luminoși.

– Nu, Hotchiwitchi, dar poți să-mi dai niște whisky.

A râmjit.

„Noroc“, „sănătate“ (în limba franceză în original)

„Stare de atenție susținută“, stare mentală obținută prin conștientizarea momentului prezent, prin înțelegerea și acceptarea trăirilor, noțiune care se referă la un ansamblu de terapii bazate pe tehnicile orientale ale meditației.

Profesionist care are scopul de a-i ajuta pe oameni să facă schimbări pentru a-și îmbunătăți viața.

„Acum“ (în limba spaniolă în original)

Capitolul 9

Dimineața următoare m-am trezit și m-am gândit că ziua precedentă fusese extraordinară. Cu Chilly simțeam că, de câte ori mă duceam la el, întreaga experiență are o însușire de vis. În ceea ce-l privește pe Zed, până atunci nu primisem atâta atenție sau complimente de la nici un bărbat și chiar nu știam cum să reacționez. Da, fizic era atrăgător, dar avea ceva – o familiaritate ciudată față de mine, pe care nu știam cum s-o iau.

„Parcă mă cunoaște“, mi-am șoptit. Una dintre marile mele probleme era că, atunci când venea vorba de bărbați, eram destul de inocentă. Avusesem foarte puține relații, pe fiecare o luasem ca atare și avusesem încredere în ele. M-am fript de mai multe ori din cauza asta și acum simțeam că trebuie să am mai multe interviuri serioase cu orice potențial pretendent, înainte să ajungem chiar și să ne ținem de mână. Am fost numită „frigidă“ din cauză că refuzam să sar în pat la două secunde după ce cunoșteam pe cineva, dar nu-mi păsa – preferam așa, decât să mă detest a doua zi când mă trezeam. Eu și cugetul meu nu eram făcuți pentru aventuri de o noapte. Eram mai degrabă în căutarea iubirii „veșnice“ și cu asta basta.

M-am dus la pisici și am intrat în țarc. M-am bucurat că mi s-a încălzit fața și când am ridicat privirea le-am văzut cum stăteau toate trei afară la soare. Am vorbit cu ele o vreme, cât le-am aruncat micul dejun, apoi am urcat panta spre casă, am deschis ușa din spate a conacului și am intrat.

– Beryl? am strigat în timp ce înaintam pe coridor.

Nu era ca de obicei la bucătărie, dar, după tigăile din chiuvetă și mirosul de bacon, mi-am dat seama că făcuse micul dejun. M-am dus la frigider și am scos masa de prânz a lui Chilly, ca să i-o duc mai târziu, după care am ieșit pe coridor. Beryl era probabil la etaj, unde schimba așternuturile și am hotărât să mă întorc după-amiază

și s-o implor să mă lase la computerul din biroul ei, ca să caut cele șapte peșteri din Sacromonte, Granada.

– Tiggy! s-a auzit o voce în spatele meu când am vrut să plec.

– Bună, Beryl! M-am întors și i-am zâmbit. Fac pariu că ești ușurată că a plecat toată lumea și este liniște și pace iar.

– Ei bine, așa stăteau lucrurile aseară, dar – a coborât vocea – m-am trezit cu un e-mail de la conaș azi-dimineață, care îmi spunea că Zed a hotărât să rămână aici pentru mai mult timp. Ceilalți oaspeți au plecat, dar el a rămas și în momentul ăsta îmi ocupă biroul. Ditamai conacul pentru un singur om!

– Zed s-a hotărât să rămână? am repetat, lipsită de entuziasm.

– Da, se pare că își dorește să își ia vacanță, să stea departe de toate încă puțin, așa zicea conașul.

– O, Doamne! am șoptit, mai mult pentru mine decât pentru Beryl. Păi, atunci mă întorc și cerșesc internet altă dată.

– Apropo, a spus Beryl când mă îndreptam spre ușă, mi-a spus azi-dimineață că decizia lui de a-și prelungi șederea are de-a face cu ceva ce i-ai zis tu ieri.

– Serios? Habar n-am ce. Beryl, mă duc la Chilly! Pa!

În timp ce conduceam spre coliba lui Chilly, m-am gândit ce simt față de prezența lui Zed și stomacul mi-a vibrat ușor.

– Devreme venit, a mormăit Chilly când am bătut și am intrat singură.

Habar nu aveam de unde știe, având în vedere că nu avea nici un ceas în casă.

– M-ai îngrijorat ieri și am venit să văd ce faci.

– Nu trebe să îngrijorezi, fată. Ieri distrat cel mai bine în ultimii ani.

– Chilly, locul ăsta din Sacromonte, peșterile… și tu te-ai născut acolo?

– Nu, sunt catalan, născut pe plaja din Barcelona, sub o căruță.

– Și cum de știi de Sacromonte?

– Stră-străbunica mea s-a născut acolo. Era o *bruja* puternică. Veri, mătuși, unchi… multe rude erau de-acolo.

– Ce înseamnă „bruja“?

– O femeie înțeleaptă, cineva care vede lucruri. Micaela, ea adus bunica ta pe lume. Ea mi-a zis că vei veni. Și că eu te voi trimite

acasă. Eram băiețel mititel și cântam la chitară pentru bunica ta. A devenit foarte celebră.

– De ce?

– Dansa, normal! Flamenco! Chilly și-a unit mâinile și a bătut un ritm. E în sângele nostru. Și-a luat pipa și a aprins-o din nou. Eram în Sacromonte la mare festival ținut la Alhambra. Ea copil ca mine. Chilly a chicotit încântat. Cred după optzeci și cinci de ani de așteptare că Micaela greșit, că nu vii, dar uite c-ai venit.

– De unde știi că sunt… eu?

– Și dacă *papá* nu lăsa ție scrisoare, tot știam.

– Cum?

– Ha, ha, ha!

Chilly a bătut din palme, apoi a izbit cu pumnul în scaun. Îmi amintea de Rumpelstiltskin și, dacă ar fi stat drept, aș fi fost sigură că urma să facă un dans ciudat și să cânte în jurul unui cazan pe foc.

– Ce-i?

– Ai ochii ei, grația ei, deși ești frumoasă! Ea era urâtă până a dansat. Apoi s-a făcut frumoasă. A arătat spre patul vechi de alamă. Dedesubt, te rog. Ia cutia de tablă și îți arăt bunica ta.

M-am ridicat și am făcut ce-mi ceruse, minunându-mă de ridicolul situației: eram în sălbăticia friguroasă a Scoției, cu un țigan bătrân și nebun, care-mi spunea că sosirea mea aici fusese prezisă. Am îngenuncheat și am scos o cutie ruginită de *shortbread*.

– Îți arăt.

Am pus cutia în poala lui și el s-a chinuit s-o deschidă cu degetele lui bolnave de artrită. Din ea au căzut niște fotografii alb-negru, pe genunchii lui și pe jos. Le-am ridicat pe cele de pe jos și i le-am dat.

– Așa, ăsta eu. Am cântat la *La Estampa* în Barcelona… eram frumos, *sí*?

M-am uitat la fotografia alb-negru și am văzut un Chilly cu – poate – șaptezeci de ani în urmă: cu părul negru și membre flexibile sub tradiționala cămașă cu volane și chitara strânsă la piept. Se uita la o femeie care stătea în picioare, în fața lui, cu brațele ridicate deasupra capului, într-o rochie de flamenco și cu o floare mare prinsă în părul lucios.

– Doamne, ce frumoasă e! Asta este bunica?

– Nu, era soția mea, Rosalba. Da, era *muy linda...* foarte frumoasă. Ne-am căsătorit la douăzeci și unu de ani... jumătatea inimii mele.

Chilly s-a apucat de piept.

– Unde-i acum?

Expresia lui Chilly s-a întunecat și s-a uitat în pământ.

– Nu mai e. Pierdut-o în Războiul Civil. Vremuri rele, Hotchiwitchi. Diavolul a intrat în inimile și mințile concetățenilor noștri.

– Îmi pare tare rău, Chilly!

– Așa-i viața, a șoptit, mângâind fața bietei sale soții cu degetul lui mare și murdar. Încă vorbește cu mine, dar are vocea din ce în ce mai slabă, că se duce din ce în ce mai departe.

– De-asta ai plecat din Spania? Adică... după ce ți-ai pierdut familia?

– *Sí*. Nu mai era nimic pentru mine acolo, așa că am mers mai departe, cel mai bine lași trecutul în urmă.

– Și ai ajuns aici?

– După multe călătorii prin Anglia, da. Acum…

Chilly s-a întors la teancul de fotografii și cele pe care le-a scăpat au zburat din nou pe jos. În timp ce le strângeam, am văzut că erau toate cu chitariști și dansatori în diverse baruri și cluburi, dar extazul pe figura fiecărui artist, surprins veșnic pe film, era identic.

– *Aqui!*[16] Uite-o!

Chilly m-a chemat la el și mi-a arătat o altă fotografie cu o scenă de flamenco. În față era o dansatoare micuță, cu mâinile deasupra capului, dar, în locul rochiei largi tradiționale, purta o pereche de pantaloni pe măsură și o vestă bărbătească. Avea pielea palidă, părul negru și uns cu ulei și un singur cârlionț în mijlocul frunții.

– *La Candela!* Flama care arde în inima întregului nostru popor. Vezi, Hotchiwitchi a mea? Uită-te la ochii ei... sunt ochii tăi.

M-am uitat atent la ochii femeii micuțe din fotografie, dar era alb-negru și punctulețele puteau fi foarte bine albastre sau verzi.

– Ea e! Lucía Amaya Albaycín, *abuela*[17] ta, *La Candela*, cea mai cunoscută dansatoare a vremurilor ei! Născut în Sacromonte de mâinile Micaelei.

Încă o dată, mintea mi-a invocat licărul fugar al unei lumânări care pâlpâia pe un tavan oval și alb, deasupra mea, în timp ce eram ridicată spre el…

– Acum, Hotchiwitchi, îți zic povestea familiei tale. Începem în 1912, anul nașterii bunicii tale, Lucía...

„Aici“ (în limba spaniolă în original)
Bunica (în limba spaniolă în original)

MARÍA. Sacromonte, Granada, Spania.
Mai 1912

CASTANIETELE SPANIOLE
(CASTAÑUELAS)

Instrument de percuție folosit când se dansează zambra, siguiriyas ori Sevillanas în tradiția flamenco.

Capitolul 10

Nimic nu tulbura aerul straniu, de parcă păsările își țineau respirația în livada de măslini de la poalele potecilor abrupte care șerpuiau între peșterile din Sacromonte. Gemetele Maríei răsunau între pereții peșterii, iar liniștea anormală îi amplifica sunetele guturale.

– Unde au dispărut toți? a întrebat-o pe Micaela.

– La nunta lui Paco și a Feliciei, ai uitat? a răspuns Micaela.

Părul lung și negru al femeii era prins la spate într-un coc practic, complet nepotrivit cu rochia elegantă cu volane pe care o purta.

– Normal, normal… a murmurat María, în timp ce i se așeza o cârpă rece pe fruntea care-i asuda.

– Nu mai e mult, *querida*[18], dar trebuie să împingi din nou. Trebuie să ajuți copilul.

– Nu pot, a gemut María, în timp ce trupul îi era sfâșiat de o altă contracție. Sunt epuizată.

– Ascultă, María! a spus Micaela, cu urechea ciulită. Auzi? Încep să cânte *alboreas*. Ascultă ritmul și împinge!

María auzea ritmul lent și constant al mâinilor pe toba *cajón*, cu o cadență care-i sugera că, în curând, avea să accelereze într-o explozie de bucurie. S-au alăturat chitarele și, la începutul dansului, a început să vibreze pământul sub ele în bătaia sutelor de picioare.

– *Dios mío!*[19] a țipat ea. Copilul ăsta o să mă omoare! a gemut, în timp ce copilul aluneca și mai mult din trupul ei.

– Vrea să iasă și să danseze, ca mama lui. Ascultă, cântă pentru amândoi. E *alba*, începutul unei noi vieți!

Câteva minute mai târziu, atmosfera se încărca cu gloriosul sunet al chitarei de flamenco și al vocilor, pe măsură ce *alboreas* atingea punctul culminant. Atunci a venit copilul pe lume.

– Este fată, a spus Micaela, și a tăiat cordonul ombilical cu un cuțit, înainte să se ocupe repede de ritualul postnatal. Este foarte mică,

dar pare destul de sănătoasă.

A întors copilul și l-a plesnit peste fundul mic. Bebelușul a tușit ușor, a căscat gura și a început să țipe.

– Ia! a spus Micaela, înfășând copilul ca pe un pachet de carne. A ta este. Fie ca Fecioara s-o binecuvânteze cu sănătate și fericire!

– Amin!

María i-a privit figura micuță, cu ochi mari, nasul ca un bulb și buzele pline, care păreau prea mari pentru restul feței. Mâinile micuțe le ținea strânse în pumni și lovea aerul cu furie, în vreme ce urla cât o țineau plămânii. Două picioruțe hotărâte s-au descătușat din fașă și s-au alăturat celor două brațe, pentru a explora primul gust de libertate după ieșirea din uter.

– Este feroce. Are puterea, *duende*[20], o simt.

Micaela a încuviințat spre copil, oferindu-i Maríei niște cârpe ca să oprească sângerarea. S-a spălat pe mâini în ligheanul deja plin de sânge.

– Vă las împreună să vă cunoașteți. O să-i spun lui José că are o fată și sunt sigură că se va întoarce de la *fiesta* s-o vadă curând.

Micaela a ieșit din peșteră. María a suspinat și a pus pruncul la sân, ca să-i potolească scâncetele. Nu era de mirare că *bruja* fusese atât de dornică să ajute cu o naștere rapidă. Întreg satul din Sacromonte era la nunta anticipată de luni întregi, căci mireasa era nepoata lui Chorrojumo, răposatul rege al țiganilor. Curgeau râuri de brandy și ospățul avea să fie demn de regi. María știa că soțul ei nu avea de gând să plece de la *fiesta* care urma, doar ca să-și vadă soția și noua lor fiică, cum nu avea de gând să călărească gol pe un măgar pe străzile Granadei.

– Am rămas doar noi două, micuțo, i-a șoptit ea copilei care sugea în sfârșit. Liniștea se așternea din nou în peșteră. Te-ai născut fată și ăsta e ghinionul tău.

María s-a chinuit să se dea jos din pat, cu copilul la sân, disperată să bea apă. Micaela plecase în grabă, așa că nu umpluse cana pacientei. S-a dus din dormitor în bucătăria de la intrarea peșterii amețită de sete și extenuare. A luat urciorul de apă, l-a dus la buze și a băut. Uitându-se pe ferestruica incastrată în stânca de la intrare,

a văzut că noaptea era frumoasă și senină, stelele străluceau puternic și încadrau o semilună perfectă.

– Lumină, a șoptit și a sărutat creștetul pufos al copilului ei. Te voi numi Lucía, micuțo!

După ce s-a întors în pat, cu copilul într-o mână și urciorul în cealaltă, María a căzut în sfârșit într-un somn adânc, legănată de ritmul îndepărtat al chitarelor de flamenco.

***

1922, zece ani mai târziu

– Unde-ai fost, obraznico? María stătea cu mâinile în șolduri în gura peșterii familiei Albaycín. Alicia i-a spus mamei ei că iar nu te-ai dus azi la școală.

– Alicia este o drăcoaică șmecheră, care ar trebui să-și vadă de treabă.

Ochii Lucíei scăpărau de mânie.

María a văzut că fiica ei îi imita poziția și stătea și ea cu mâinile în șoldurile micuțe.

– Gata cu obrăznicia, *pequeña!* Știu unde-ai fost, pentru că te-a văzut Tomás la fântână, dansai pe bani.

– Și ce dacă? Cineva trebuie să câștige bani aici, nu?

Lucía a pus niște *pesetas* în mâna mamei, și-a aruncat părul lung și negru pe spate și a intrat pe lângă ea în peșteră.

María s-a uitat la monede, care erau suficiente pentru a cumpăra legume de la piață și chiar una sau două sângerete – pentru cina lui José. Totuși, asta nu scuza insolența copilei. Fiica ei de zece ani își făcea singură legea. Din cauza staturii micuțe, putea trece drept un copil de șase ani, dar ambalajul fragil conținea un temperament vulcanic și pasional, care, zicea tatăl ei, contribuia la talentul excepțional pe care-l avea la flamenco.

– S-a născut pe ritm de *alboreas*! Spiritul *duende* trăiește în ea, a spus José în seara aceea, în timp ce-și ridica fiica pe măgar, ca s-o ducă să danseze în piața principală a orașului, pe ritmul chitarei lui. José știa că banii pe care-i câștiga cu micuța Lucía, care bătea din

picior și se învârtea, aveau să-i tripleze venitul obișnuit de la cei care beau la barurile din jur.

– N-o aduce prea târziu! i-a strigat María soțului ei, în timp ce măgarul tropăia pe poteca șerpuitoare.

Apoi s-a ghemuit la loc pe solul prăfuit și dur din fața peșterii, ca să împletească coșul din iarbă *esparto* care se uscase de la recoltă. Și-a rezemat o clipă capul de perete și s-a bucurat de căldura blândă a soarelui care-i scălda fața. A deschis ochii și s-a uitat în valea de sub ea, unde curgea râul Darro, umflat după dezghețul de primăvară din munții Sierra Nevada. Apusul arunca o lumină portocalie intensă peste Alhambra, care se afla deasupra ei, de cealaltă parte a văii împădurite, de unde își înălța turnurile antice.

– Chiar dacă o ducem doar un pic mai bine ca măgarii, cel puțin avem parte de frumusețe, a murmurat ea. În timp ce lucra, a cuprins-o o senzație de calm, în ciuda permanentei neliniști că José o folosește pe Lucía ca să aducă bani. Era prea leneș ca să își ia o slujbă normală și prefera să se bazeze pe prețioasa lui chitară și pe talentul fiicei. Uneori, primeau o ofertă de la un *payo* bogat – un nețigan – ca să cânte la vreo petrecere, într-una din mărețele lor case din Granada. Asta nu făcuse decât să contribuie la iluziile Lucíei de grandoare – ea nu înțelegea că *payo* veneau din altă lume, la care ea nici măcar nu putea aspira.

Totuși, Lucíei părea să-i meargă foarte bine. Era greu să-și aducă aminte vreun moment în care fata să nu fi bătut din picior pe ritmul muzicii. Chiar și copilaș fiind, stătea pe scaunul ei înalt și mânca singură cu lingura de fier, dar dădea mereu din picioare. Copilul ăsta nu avea stare. María își amintea momentul în care, la doar nouă luni, Lucía se ridicase singură în picioare, apucându-se de piciorul mesei, și făcuse hotărâtă primii pași fără ajutor. Parcă era o păpușă de porțelan fragilă care se ridica să meargă. Locuitorii din Sacromonte se închinaseră când o văzuseră pe María cu fata la plimbare.

– Copilul diavolului, auzise un vecin șoptindu-i soțului ei.

Și, într-adevăr, în vreme ce zbieretele Lucíei îi răsunau în urechi, María se gândise la același lucru. Disperată să aibă parte de un pic de liniște, descoperise în cele din urmă că fiica ei tăcea doar când auzea acordurile chitarei de flamenco a tatălui ei și bătea din mânuțe

și piciorușe pe acel ritm. Apoi, în timp ce María își exersa dansurile *alegria* în bucătărie, pregătindu-se pentru vreo petrecere, coborâse privirea și își văzuse fiica de doi ani imitându-i mișcările. De la bărbia ridicată cu mândrie, la felul în care își plimba mâinile grațios pe lângă trupul micuț, Lucía reușise să capteze însăși esența dansului.

– *Dios mío!* șoptise José, aruncându-i o privire uimită soției. Vrei să înveți să dansezi ca mami, *querida*? o întrebase pe copilă.

Lucía își fixase tatăl cu privirea ei intensă.

– *Sí, Papá*! Dansez!

Opt ani mai târziu, nu mai era nici un dubiu că propria îndemânare a Maríei ca artist flamenco – era considerată una dintre cele mai bune din Sacromonte – fusese depășită de talentul prodigios al fiicei ei. Picioarele Lucíei băteau de atât de multe ori pe minut, încât, chiar dacă inclusiv Lucía o implora să le numere, María nu reușea să o facă atât de repede. Al ei *braceo* – felul în care ținea brațele în poziția corectă – era aproape impecabil și, mai presus de toate, avea o lumină în ochi, aprinsă de o flacără invizibilă din interior, care-i ducea dansul la un alt nivel.

În majoritatea serilor, în timp ce fumul alb se ridica pe hornurile multor peșteri, muntele din Sacromonte era însuflețit de coardele chitarelor, de vocile profunde ale bărbaților *cantaor*[21] și de dansatorii care băteau din palme și din picioare. Oricât de săraci și de înfometați erau locuitorii țigani, știau că spiritul dansului le putea ridica moralul.

Iar Lucía întruchipa acest spirit mai mult ca oricine. Când dansa cu restul satului la petreceri, într-una din marile caverne comunale folosite pentru asemenea evenimente, oamenii se opreau să se minuneze în fața spiritului *duende* din ea, o putere ce nu putea fi explicată, care zbura din sufletul omului și îl hipnotiza pe privitor, căci în el stătea toată gama emoțiilor umane.

– Este prea tânără să știe că-l are, spusese José într-o seară, după ce Lucía interpretase în fața unei mulțimi care se adunase în fața peșterii lor, atrasă de bătaia picioarelor și de licărul din privirea unui copil care părea într-adevăr posedat. Iar asta o face și mai deosebită.

***

– *Mamá*? Pot să te ajut cu coșurile? a întrebat-o Lucía, câteva zile mai târziu.

– Dacă poți să-ți faci timp, ocupată cum ești, da.

María a zâmbit, a bătut cu palma lângă ea și i-a dat fiicei ei niște iarbă *esparto*. Au lucrat o vreme împreună, până când degetele Maríei au început să obosească. Se trezise de la ora cinci ca să hrănească măgarul, găinile și caprele din peștera alăturată, pe care o foloseau ca grajd, după care a aprins focul sub oală, pentru a oferi celor patru copii și soțului un mic dejun amărât, din terci de porumb. O durea mijlocul după ce cărase apă de la cisternele mari aflate la baza muntelui Sacromonte, unde urca pe cărările din piatră cubică ale satului.

Cel puțin acum avea o clipă de liniște, alături de fiica ei, care lucra liniștită. Cu toate că se uitase de multe ori la măreața Alhambra – poziția și grandoarea ei însemnau tot ce era atât de nedrept în viața ei – se ferise din cauza vieții ei care fusese o luptă continuă. Totuși, avea confortul de a fi înconjurată de ai ei, retrași în mica lor comunitate la poalele dealului. Erau gitani, țigani spanioli, ai căror străbuni fuseseră scoși cu forța dintre zidurile orașului Granada. Și-au construit casele săpând în stânca neiertătoare a muntelui. Erau cei mai săraci dintre săraci, mai jos decât ei nu se putea ajunge, priviți cu superioritate, dispreț și neîncredere de către *payo.* Aceștia veneau la gitani doar pentru dansul lor, pentru feronerie sau pentru *brujas*, cum era Micaela, femeia-vraci, pe care o consultau în secret, când aveau nevoie disperată de ajutor.

– *Mamá*?

– Da, Lucía?

María s-a uitat la fiica ei, care arăta spre Alhambra.

Într-o zi o să dansez acolo sus, în fața a mii de oameni.

María a suspinat. Dacă oricare alt copil dintre ai ei ar fi spus așa ceva, María l-ar fi pocnit peste urechi. În schimb, a încuviințat ușor.

– Nu mă îndoiesc *querida*, nu mă îndoiesc deloc.

***

În acea seară mai târziu, când Lucía s-a întins în sfârșit pe salteaua așezată lângă patul părinților ei, în nișa săpată în stânca din spatele bucătăriei, María stătea cu soțul ei în fața peșterii.

– Îmi fac griji pentru fată. Visează doar la cai verzi pe pereți din cauza celor pe care le vede în casele bogătanilor la care ați dansat, s-a plâns María.

– Și ce-i rău în asta, *mi amor*[22]? Cu călcâiul ciubotei, José a stins țigara de foi pe care o fuma. În existența asta tristă a noastră, numai asta ne motivează.

– José, nici nu înțelege cine e, de unde vine și ce înseamnă asta. Și tu o duci, așa tânără, să vadă cealaltă parte, care o amețește de cap – María arătă spre locul în care începea zidul orașului Granada, la poalele dealului, la nici un kilometru distanță. Este o viață pe care nu o va avea.

– Cine zice asta? Ochii lui, aproape identici cu ai fiicei sale, s-au aprins de mânie pe pielea închisă, moștenită de la străbunii lui de gitani pursânge. Mulți din neamul nostru au ajuns celebri și bogați mulțumită talentelor lor, María! De ce nu i s-ar întâmpla și Lucíei? Că se vede că spirit are în sensul ăsta. Când eram chitarist în Barcelona, pe *Las Ramblas*, i-am cunoscut pe marii dansatori *Pastora Imperio* și *La Macarrona*. Locuiau în case maiestuoase, ca orice *payo*.

– Doi din zeci de mii, José! Noi, restul, trebuie pur și simplu să cântăm și să dansăm și să ne zbatem cum putem ca să câștigăm destul cât să punem mâncare pe masă. Mi-e teamă că Lucía va fi dezamăgită când marile ei visuri nu se vor îndeplini. Copilul nici nu știe să scrie sau să citească! Refuză să meargă la școală și nu ajută că o încurajezi, José!

– Ce nevoie are de cuvinte și de cifre când are talent? Nevastă, te transformi într-o hoașcă nefericită care uită să viseze. Mă duc să caut o companie mai bună. *Buenas noches!*[23]

María s-a uitat după soțul ei, care s-a ridicat și a pornit pe poteca întunecată și prăfuită. Știa că se ducea la una dintre taverne să bea, într-una din numeroasele peșteri tăinuite, unde el și prietenii lui chefuiau până dimineața. În ultimul timp ieșea mai des, iar ea se întreba dacă nu cumva are vreo amantă. Chiar dacă trupul lui zvelt

îmbătrânea rapid odată cu trecerea anilor, din cauza alcoolului și a strădaniilor vieții pe care o duceau, tot arăta bine.

Își amintea foarte bine când dăduse prima oară cu ochii de el. Era cam de vârsta Lucíei, iar el, un voinic de șaisprezece ani care stătea în fața peșterii familiei lui și zdrăngănea la chitară. Părul negru și cârlionțat îi sclipea ca mahonul la soare și, când trecuse ea pe lângă el, își curbase buzele pline într-un zâmbet leneș. Se îndrăgostise de el în acel moment, pe loc, cu toate că nu auzise decât lucruri rele despre „El Liso“ – „Langurosul“ – porecla primită pentru talentul lui la chitară și pentru reputația lui cu femeile. La șaptesprezece ani, plecase la Barcelona învăluit în glorie, după ce primise un contract să cânte pe *Las Ramblas*, un cartier plin de baruri celebre de flamenco.

María fusese convinsă că nu avea să-l mai vadă vreodată, însă cinci ani mai târziu se întorsese, cu un braț rupt și cu mai multe vânătăi îngălbenite pe figura lui frumoasă. Unele bârfe sugerau că se bătuse pentru o femeie, altele că din cauza băuturii îi anulaseră contractul la barul de flamenco și că se apucase de bătăi ca să-și câștige pâinea. Indiferent cum ar fi fost, inima Maríei bătuse și mai tare când trecuse pe lângă peștera familiei lui în drum spre Alcaicería, ca să cumpere legume de la tarabele din piață. Și iată! El fuma în pragul peșterii părinților.

– *Hola*, frumusețe mică! strigase la ea când o văzuse trecând. Tu ești fata despre care aud că dansează *alegria* mai bine ca oricare alta din sat? Ia stai să vorbim un pic! Ține-i de urât unui om beteag.

Se dusese timidă la el și el îi cântase, după care insistase să o ducă în livada de măslini din spatele peșterii lui ca să danseze împreună. Bătuse din palme și o cuprinsese de mijloc ca s-o tragă mai aproape, iar trupurile lor se legănau pe ritmul invizibil și senzual al inimilor lor, iar ea ajunsese acasă în noaptea aceea fără suflare și visătoare, după ce fusese sărutată pentru prima oară în viața ei.

– Unde ai fost?

Paola, mama ei, o aștepta de mult.

– Nicăieri, *Mamá!* spusese când trecuse pe lângă ea, nevoind ca Paola s-o vadă îmbujorată la față.

– Las’ că aflu eu, don’șoară! Paola vânturase degetul la ea. Și știu eu că are de-a face cu un bărbat!

María era conștientă că Paola și Pedro, tatăl ei, nu ar fi fost de acord cu relația dintre ea și José. Familia lui, Albaycín, trăia în sărăcie, pe când ea, fiind o Amaya, provenea dintr-o familie bogată, cel puțin după standardele gitane. Părinții ei puseseră deja ochii pe fiul unui văr. Paola născuse o singură fetiță vie după șapte sarcini și era nevoie mare de un moștenitor al fierăriei de succes a lui Pedro.

Cu toate că María știa toate astea – și până atunci fusese o fiică atentă și conștiincioasă –, atunci când începuse José s-o curteze neîncetat, toate bunele ei intenții se duseseră pe apa sâmbetei, asemenea unor fluturi prinși în capcana simțurilor.

Era din ce în ce mai fermecată de șarmul lui, când degetele-i atingeau atât coardele, cât și trupul ei, așa că, în cele din urmă, se lăsase convinsă de el să se furișeze într-o noapte de-acasă și să se culce cu el în livada de măslini de la poalele muntelui Valparaiso. Atât cât ținuse vara neobișnuit de încinsă, fierăria tatălui ei fumegase o dogoare insuportabilă, iar María simțise că îi luaseră foc și mintea, și trupul. Nu se mai putea gândi decât la noaptea lungă și răcoroasă care o aștepta, în care corpul lui José avea să se lipească de al ei.

Întâlnirile lor nocturne fuseseră însă întrerupte brusc de mânia tatălui ei. Chiar dacă avuseseră grijă, tot îi văzuse cineva din Sacromonte și îi bârfise.

– Ai adus ocară asupra familiei, María! zbierase Pedro, după ce-și târâse fata, cu tot cu iubitul acesteia în peșteră, ca să-și înfrunte rușinea.

– Îmi pare rău, *Papá*! plângea María, dar îl iubesc.

José se pusese în genunchi să ceară iertare și imediat îi ceruse lui Pedro mâna fiicei în căsătorie.

– O iubesc pe fiica dumneavoastră, *señor*[24]! O să am grijă de ea în fiecare zi, credeți-mă!

– Nu te cred, băiete! Reputația te precedă și acum ai distrus-o și pe a fiicei mele! Are numai cincisprezece ani!

María stătuse în fața peșterii, în vreme ce tatăl ei și José îi discutau viitorul. Figura mamei, încordată de dezamăgire și de umilință, era

probabil cea mai mare pedeapsă dintre toate. Puritatea unei femei gitane era sfântă, singura ei monedă de schimb.

O săptămână mai târziu, satul Sacromonte sărbătorise o logodnă aranjată în grabă, apoi după o lună, o nuntă mare. Sărbătoarea tradițională durase trei zile. În ultima seară, María, într-o rochie albastră cu fucsia, cu trenă lungă, cu părul împodobit cu flori roșii de rodie, se urcase pe un măgar în urma soțului ei și tot satul formase un alai care îi urmase până la peștera familiei, pentru petrecerea de seară.

María încă își amintea cum tremurase de frica ceremoniei *Tres Rosas*. Fața lui José era deasupra ei în peștera întunecată și duhnea a alcool când o săruta, înainte s-o încalece. Afară, María auzea râsetele răgușite și îi crescuse pulsul la fel de iute ca mâinile care băteau tobele *cajón.*

– Gata! strigase José când se dăduse jos de pe ea și o chemase pe mama ei.

María rămăsese întinsă și aștepta ca Paola să îi lipească o batistă albă de cea mai intimă zonă a ei, conștientă că nu aveau să apară cele trei pete din floarea virginității ei.

– Să nu scoți nici un sunet, fata mea, șoptise Paola.

La lumina lumânării, María văzuse că mama ei scosese o lamă mică din buzunar și o punea pe carnea tânără a coapsei fiicei. María își înăbușise țipătul când văzuse sângele din rană picurând pe cârpa din mâna mamei.

– Cum ți-ai așternut, *querida*, așa o să dormi toată viața! șoptise Paola, înainte să iasă din peșteră cu batista ridicată în față.

Afară, satul izbucnise în urale și aplauze, în timp ce Paola fluturase batista ca s-o vadă toți.

– Așadar, nevastă! José apăruse din nou lângă ea, cu o sticlă de brandy într-o mână și cu țigara de foi în cealaltă. Bem în cinstea uniunii noastre?

– Nu, José! Nu-mi place gustul.

– Dar gustul ăsta îți place, nu?

Rânjise la ea în timp ce-și lăsa pantalonii să-i cadă pe jos și se băgase cu ea sub pătura colorată pe care o croșetase timp de-o lună.

O oră mai târziu, María aținea în urma unor zile grele, dar îl auzise pe José plecând din pat și punându-și hainele pe el.

– Unde te duci?

– Am lăsat ceva în urmă. Dormi, *mi amor*, mă întorc repede.

Totuși, când María deschisese ochii în zori, José încă nu venise acasă.

***

María a suspinat în timp ce se ducea spre latrina publică și urât mirositoare a locuitorilor din peșteri. Dacă pe atunci, cu optsprezece ani în urmă, mai crezuse că José o iubea tot atât cât îl iubea ea, orice astfel de gând romantic dispăruse între timp. Poate, își spunea cu amărăciune, José știuse că îl va avantaja căsnicia. Părinții ei erau destul de bogați cât să plătească pentru o nouă peșteră, chiar dacă era sus pe munte, ca dar de nuntă, plus un set excepțional de ustensile de bucătărie din fier.

Primul lor copil se născuse prematur, la opt luni – sau cel puțin așa-i ceruse mama ei să spună –, dar nu supraviețuise mai mult de șase săptămâni. Pe al doilea și pe al treilea îi pierduse în a doua lună de sarcină. Apoi, în sfârșit, venise Eduardo și María devenise mamă. În sfârșit, avea voie să stea cu celelalte femeie și să vorbească despre remedii pentru colici, febră și diaree care afectau copiii și adulții din Sacromonte, în vreme ce ploile intrau în iarnă, noroiul curgea pe cărările înguste și haznalele dădeau pe dinafară. Chiar dacă soțul ei nu prea stătea pe-acasă, chiar dacă nu mai erau bănuți în cutia de tablă pe care o țineau ascunsă într-un dulap de lemn încuiat, în spatele unui tablou cu Fecioara Binecuvântată, cel puțin tatăl ei promisese deja că Eduardo avea un viitor la fierăria lui, iar Paola îi dădea pe furiș destule legume ca să-i țină în viață pe mamă și fiu.

– Mai mult de-atâta nu-ți dau, spunea mama ei. Șobolanul ăla de bărbat al tău ar cheltui pe brandy oricât ți-aș da.

Ieșind de la latrină, María a zâmbit cu imaginea lui Eduardo în minte. Era un copil tare bun, avea șaisprezece ani acum și muncea împreună cu bunicul lui. În ce-i privea pe ceilalți doi fii… Fără îndoială, semănau în partea tatălui. Amândoi aveau aceleași tră-

sături sălbatice, care păreau inerente la gitanii pursânge. Carlos avea aproape cincisprezece ani și își câștiga traiul din lupte corp la corp, lucru pe care nu-l recunoștea niciodată, dar care era evident pentru mama lui, când apărea dimineața în peșteră cu fața umflată și cu trupul tânăr plin de vânătăi. Felipe, de treisprezece ani, fusese bolnăvicios în pruncie și avea o fire mai suavă, dar era ușor influențat de fratele mai mare pe care-l adora. Felipe era un chitarist talentat, pentru care tatăl avea mari speranțe, dar, în loc să-și dezvolte talentul, se ținea după Carlos ca un miel, dornic să-i câștige atenția în orice fel. Cum a ajuns în peșteră, María s-a dus cu gândul la mica Lucía, în care își pusese toată speranța de când văzuse că rămăsese însărcinată după trei ani neroditori.

– O să fie fată, îi spusese Micaela când se dusese María la ea în luna a treia. Va avea multe talente. O să fie specială.

María știa că nu orice cuvânt pronunțat de Micaela e adevărat. Ca *bruja* sau „vrăjitoare“, cum le numeau ignoranții *payo*, avea un al treilea ochi și nu se înșelase niciodată. Toată lumea din Sacromonte se baza pe Micaela să le ofere profețiile pe care le doreau și nu erau deloc mulțumiți când le spunea ceva ce nu voiau să audă.

Și fusese greșeala Maríei să interpreteze cuvintele Micaelei așa cum voia. „Specială“ și „talentată“ însemnase pentru ea ce dorise să audă: o altă femeie în casă, talentată la gospodărie și crescut copii, o fiică bună, blândă, care avea s-o ajute și să-i fie sprijin la bătrânețe.

– Asta este problema cu clarvăzătorii și cu profețiile lor, murmurase María, în timp ce se dezbrăca la lumina lumânării care pâlpâia. Și-a împăturit apoi cu grijă boleroul brodat, șorțul, fusta albastră și jupa, înainte să-și pună cămașa de noapte. Nu că nu spuneau ce trebuia, ci, pur și simplu, mesajul putea fi interpretat după cum aveai chef.

Sperase ca unul dintre copiii ei să fi moștenit darul stră-străbunicii ei, care fusese *bruja* satului înaintea Micaelei. Darul trecea de la o generație la alta. Visase ca Micaela să se uite cu atenție la bebeluș și să-i spună „da, ăsta este copilul care va deveni într-o zi noua *bruja*“. Apoi, toată lumea avea să vină la peștera lor în vizită, știind că bebelușul ei avea darul clarviziunii și avea să devină cea mai puternică femeie sau bărbat din comunitatea lor.

María s-a întors la bucătărie și a scos apă din butoi ca să se spele pe față. Apoi a traversat tiptil camera. În stânga era camera băieților, despărțită de bucătărie printr-o perdea, pe care a dat-o la o parte. A întins lumânarea în față și a observat forma fragilă a lui Felipe sub pătura subțire, respirând greoi în urma unei răceli recente. Lângă el, pe salteaua de paie, Eduardo dormea nepăsător cu mâna peste față. María și-a înghițit un oftat de iritare când a văzut că încă nu venise Carlos.

A traversat podeaua de pământ spre camera ei din fundul cavernei și a văzut că Lucía dormea liniștită pe salteaua ei. Cu ultimul rest de lumânare, s-a dus și s-a băgat sub pătura ei. A stins flacăra cu degetele, și-a pus capul pe perna tare, umplută cu paie și s-a uitat în gol. Cu toate că afară era cald, María tremura în aerul rânced, fetid din peșteră. Ar fi vrut să fie în brațele lui José ca să uite de teama de viitor, dar acele brațe nu mai voiau o femeie al cărei trup își pierduse fermitatea după cinci nașteri și din cauza lipsei de hrană. La treizeci și trei de ani, María simțea că arăta mult mai în vârstă decât era.

Pentru ce toate astea? a întrebat cerul și pe Fecioară. Fără să primească vreun răspuns, María a închis ochii și a dormit.

Draga mea (în limba spaniolă în original)

„Doamne Dumnezeule!“ (în limba spaniolă în original)

A avea „duende“ este un termen spaniol pentru o stare emoțională ca reacție la artă, de multe ori legată de flamenco.

Cântăreț de flamenco (în limba spaniolă în original)

Dragostea mea (în limba spaniolă în original)

„Noapte bună“ (în limba spaniolă în original)

Señor, señora, señorita – domn, doamnă, domnișoară (în limba spaniolă în original)

Capitolul 11

– De ce trebuie să ajut mereu la gătit? Lucía s-a bosumflat în timp ce María o trăgea după ea în bucătărie. *Papá* și Carlos și Felipe stau afară, cântă la chitară și fumează, iar noi facem toată treaba!

Era o altă dimineață în care María se simțea deja frântă de oboseală, numai la gândul zilei care o aștepta.

– Gătitul este treabă de femei, Lucía! Știi foarte bine că așa stau lucrurile. María i-a întins o oală grea de fier. Bărbații se duc să câș tige bani, noi ne ocupăm de casă. Acuma gata cu văicăreala și cu rățâ legumele!

– Dar și eu fac bani! Când dansez cu *Papá* în cafenele, el primește banii oamenilor și bea brandy cu ei și tot eu trebuie să curăț legumele. De ce să le fac eu pe amândouă? Într-o zi, n-o să mai locuiesc în peșteră ca un animal, ci într-o casă mare, cu podea care nu este făcută din țărână și cu un dormitor doar al meu, a declarat Lucía, uitându-se dezgustată în jur, la peștera familiei Albaycín. Ce, nu putem lua un aparat care să gătească? Am văzut unul în bucătăria bogatului *señorito* când am dansat cu *Papá* la el acasă. O să-mi iau și eu una la fel. Lucía a aruncat legumele în oala care bolborosea pe foc. Și avea un robinet de apă pentru o singură familie. Închipuie-ți, a continuat cu mirare, strângând la piept ultimul morcov, înainte să-l arunce și pe acesta în oală. Cum trebuie să fie bogăția!

– Ia, du-te și adu apă! i-a tăiat-o María din scurt, dându-i un urcior.

– Poate să facă și unul dintre băieți asta, nu? E mult de mers și sunt obosită.

– Nu destul de obosită să trăncănești, a dojenit-o María. Fuguța!

– Într-o zi, o să am un robinet de apă doar al meu! a fost ultima replică a Lucíei.

– Și într-o zi, eu o să crăp de extenuare, a murmurat mama ei.

Din camera băieților s-a auzit o tuse și câteva secunde mai târziu, Felipe a ieșit frecându-se la ochi de somn.

– Ce avem la micul dejun, *Mamá?* a mormăit el. Iar terci?

– Da, și ți-am făcut încă un tonic de mentă pentru piept, *querido!*

Felipe s-a strâmbat în timp ce se așeza la masă și a început să mănânce porumbul apos.

– Urăsc tonicul de mentă.

– Dar te ajută să respiri, așa că bea, altfel trebuie s-o chem pe Micaela, ca să-ți dea un leac și mai puternic.

Felipe a făcut ochii mari de spaimă și, șovăitor, a dat pe gât lichidul din cana pe care o avea în față.

– Unde trebuie să se ducă fratele tău, Carlos? l-a întrebat ea. Eduardo mi-a spus că avea de gând să-l ia la fierărie azi. Este destul de mare ca să înceapă să învețe meserie împreună cu fratele lui.

Felipe a ridicat din umeri și a continuat să mănânce, refuzând să se uite în ochii ei. María știa că nu-i va trăda niciodată secretele fratelui.

Ca la un semn, Carlos a intrat în peșteră cu ochiul proaspăt învinețit.

– Hola, *Mamá!* a salutat nonșalant și s-a pus pe un scăunel lângă fratele lui.

În loc să-i dea castronul cu terci, ea s-a ghemuit lângă el și a încercat să-i atingă pielea vătămată de la ochi.

– Ce-i asta, Carlos? Cu cine te bați? a cerut ea să știe.

El s-a ferit.

– Nu-i nimic, *Mamá,* nu te mai agita…

– Iar te-ai bătut pentru bani? Nu sunt proastă, Carlos! Știu ce se întâmplă în cavernele abandonate din vârful muntelui.

– M-am răfuit un pic cu Juan pentru o fată, jur!

María a mijit ochii când i-a dat mâncarea. Uneori o apuca disperarea să vadă că nimic din ce zicea sau făcea nu avea vreun impact asupra bărbaților din familie, cu excepția iubitului ei Eduardo.

– Ai aflat, *mi amor?*

María a ridicat privirea la bărbatul ei, care tocmai intrase în peșteră. Și-a scos pălăria neagră *calañés* care-i ferea ochii de soa-

rele puternic al dimineții.

– Ce să aflu? a întrebat ea.

– În iunie, o să se țină un concurs de flamenco la Alhambra.

S-a așezat față în față cu fiii lui și abia dacă s-a uitat la ochiul vânăt al lui Carlos.

– Și ce-i cu asta? a întrebat ea, în timp ce-i punea castronul pe masă.

– Se pot înscrie amatorii! E *Concurso de Cante Jondo*, organizat de marele compozitor Manuel de Falla și nu se pot înscrie profesioniști peste douăzeci și unu de ani. Fiindcă m-am retras de câțiva ani, pot să mă înscriu și eu.

– Ca și mine, a murmurat María.

– Da, normal, dar nu vezi? Asta este șansa Lucíei! O să fie toată lumea acolo – însuși Antonio Chacón o să fie în juriu și cică o să danseze *La Macarrona*, chiar dacă nu poate câștiga.

– Adică vrei s-o înscrii pe Lucía?

– Normal!

– Dar, José, n-are decât zece ani!

– Și deja dansează ca o regină.

A bătut scurt din palme ca să-și arate entuziasmul.

– Sunt sigură că există reguli pentru copii, José, altfel fiecare părinte mândru își poate aduce mica lor *Macarrona* să se dea mare în fața juriului, a suspinat María.

– Poate, da, dar o să găsesc o cale să arăt lumii talentul ei. Trebuie să-i coși o rochie cu trenă, care să bată la ochi, a spus José, aprinzându-și una din interminabilele lui țigări de foi.

Fumul s-a ridicat în rotocoale deasupra mesei din bucătărie, în timp ce băieții au dat mâncarea pe gât, presimțind că urma o ceartă între părinți. S-au ridicat și au ieșit din peșteră imediat ce au terminat de mâncat.

– N-avem bani nici să ne hrănim, s-a răstit María la José, darămite pentru o rochie nouă pentru Lucía!

– Atunci găsesc eu, jur! Poate asta este singura noastră șansă, a adăugat el.

– Promite-mi că nu te apuci de furat, José! Jură! l-a implorat.

– Normal, jur pe numele tatei! Nu mă țin eu de cuvânt întotdeauna?

A zâmbit și a cuprins-o de mijloc, dar ea s-a dat la o parte și s-a dus să-și ia coșul neterminat, înainte să se îndrepte obosită spre grajd, alături, unde ținea materialele, cu măgarul prăpădit și capra slăbănoagă. O singură regulă le impusese lui José și fiilor ei în viața aia grea pe care o duceau, iar aceea era să nu fure. Știa că multe alte familii din Sacromonte recurgeau la buzunărit oamenii în piață când erau disperați. Deveneau nesăbuiți, erau prinși și sfârșeau azvârliți în închisoare sau primeau din partea unui judecător *payo* o sentință neiertătoare, prea aspră pentru infracțiunea comisă. Pentru gitani nu prea exista milă sau dreptate.

Până atunci, crezuse că soțul și fiii ei se ținuseră de cuvânt, însă înflăcărarea din ochii lui José îi spunea că avea să facă absolut orice pentru a găsi bani ca să-i cumpere Lucíei rochie.

A ieșit și a ridicat ochii la Alhambra, aducându-și aminte cum abia ce-i spusese fiica ei că într-o zi avea să danseze acolo. I-a venit o idee și a oftat: știa ce avea de făcut. I-au dat lacrimile, dar s-a înarmat cu curaj în timp ce intra din nou în cavernă, unde José se servea cu o a doua porție din oală.

– O să-mi tai rochia ca s-o fac pe măsura ei, l-a anunțat.

– Zău? Ai face tu asta pentru fiica ta?

– Dacă asta te va feri de închisoare, da, José, așa o să fac.

***

– *Mamá*! Ai auzit? O să dansez la Alhambra, cum am spus!

Lucía s-a înfipt bine în pământ și a bătut iute cu piciorușele în țărână, executând un *zapateado* fulgerător. A zis *Papá c*ă o să am mii de spectatori și că o să fiu descoperită și dusă la Madrid sau la Barcelona ca să devin vedetă.

– Da, am auzit, este o veste grozavă!

– O să dansezi și tu, *Mamá? Papá* se înscrie și zice că trebuie să mă strecor pe scenă când începe să cânte, că sunt prea mică să intru în concurs. E un plan bun, *sí*?

– Da, Lucía, dar trebuie să rămână secret! María și-a pus degetul la buze. Dacă află cineva ce pune taică-tău la cale, o să încerce să te oprească. Înțelegi?

– *Sí, Mamá!* Nu zic nimic, a șoptit. Acuma trebuie să mă duc să exersez.

Două zile mai târziu, María a băgat foarfeca în rochia ei de flamenco. Era de un roșu aprins, cu volane negre și albe, fiecare țesut cu mâna ei. Își amintea bucuria cu care o purtase în tinerețe, cum își simțise corpul transformat când i-l strânsese corsetul și cum umerii îi erau mângâiați de mânecile delicate de bumbac. Era ca și cum își tăia inima din piept și își lua rămas-bun de la toate visurile pe care le avusese în tinerețe: o căsnicie fericită, cu iubire, copii mulțumiți și un viitor strălucit în care intra dansând împreună cu soțul ei cel frumos.

Harști, harști, harști făcea foarfeca și rând după rând, volanele trenei cădeau pe jos, până nu mai rămăsese decât o parte, conform indicațiilor lui José.

După ce a terminat, María a adunat resturile rochiei și, cu toate că știa că fiecare bucățică în parte, cusută atât de complex, putea fi folosită la o altă rochie sau atașată la un tiv sau la brâul uneia dintre fustele ei, María a luat foarfeca și le-a ciopârțit până nu a mai rămas nimic din ele, în afară de un morman de resturi. Le-a pus în coș și apoi le-a aruncat în flăcări.

***

Până în acea zi fierbinte de iunie a primului *Concurso de Cante Jondo* – concursul cântecului profund –, satul din Sacromonte își sporise populația de mai mult de douăzeci de ori. Acei gitani care sosiseră din toată Spania și care nu aveau loc în cavernele prietenilor și ale rudelor puseseră tabăra pe cărările înguste care șerpuiau prin labirintul de peșteri lângă deal și în livezile de măslini de sub deal.

Veniseră și câțiva dintre verișorii lui José din Barcelona. Aveau un accent catalan la fel de pronunțat ca și apetitul lor. María făcuse o covată cu celebra ei mâncare *pucero a la gitanilla* – o tocăniță densă de carne, legume și năut – pentru care, cu durere în suflet, frânsese gâtul celei mai bătrâne găini.

Verii din Barcelona au plecat la începutul după-amiezii, cu Felipe după ei, dornici să facă o plimbare lungă prin vale, peste râul Darron și pe abruptul versant către Alhambra.

– Felipe, să ai grijă de tine și să nu vii prea târziu acasă! îi ceruse María, ajutându-l să-și lege brâul albastru la mijloc. El s-a ferit de ea când a încercat să-i curețe praful de pe vestă.

– Gata, *Mamá!* bombănise el, cu fața uscățivă roșie de rușine pentru că râdeau cele două verișoare mai mici de el.

María s-a uitat după ei când au pornit cu ceilalți tineri și tinere din sat, toți îmbrăcați în cele mai bune haine, cu ciubotele lustruite perfect și cu părul negru lucind de ulei.

– Nici că a mai fost satul nostru așa faimos, a comentat José, făcându-și loc să ocolească o familie de șase oameni, care puseseră tabăra pe poteca prăfuită din fața peșterii lor. Și când te gândești că majoritatea au jurat că nu se mai întorc când au plecat de-aici... Au scuipat pe noi atunci, iar acum vociferează toți că se întorc, a spus cu satisfacție, trecând pe lângă ei, ca să intre în peșteră.

Și tu ai plecat odată și te-ai întors.

Totuși, era un moment bun de savurat: săptămâna aceea, Sacromonte avea să fie centrul universului flamenco. Și, pentru că flamenco era universul gitanilor, părea că fiecare membru al clanului lor venise aici de departe ca să participe la festival. Fumul ieșea neîntrerupt din fiecare cavernă, în timp ce femeile încercau să gătească destulă mâncare, cât să țină oaspeții cu burțile pline. Aerul era încărcat de duhoarea corpurilor nespălate și a zecilor de măgari care ședeau la umbra măslinilor, cu pleoapele căzute de arșiță și gonind muștele cu urechile lor lungi. De câte ori se ducea să aducă apă, María era asaltată de o mulțime de figuri pe care nu le văzuse cu anii. Întrebarea lor era mereu aceeași: „Când te vedem dansând?“

Când le spunea că nu se înscrisese în competiție, rămâneau cu gura căscată.

– Dar trebuie să te înscrii, María! Ești printre cei mai buni!

Fusese amabilă și cumva le explicase câtorva că renunțase, fiind prea ocupată cu familia și după reacțiile de tipul „Dar nimeni nu-i prea ocupat să nu danseze! Asta îți rămâne în sânge!“, María se învățase minte să nu mai dea nici o explicație.

Până și mama ei, una din bogătașele din Sacromonte, o femeie care de obicei strâmba din nas la flamenco, pe care-l vedea doar ca

pe un alt mod al gitanilor de a-și vinde trupul către *payo*, se mirase când María îi spusese că nu va participa.

– Păcat că ți-ai pierdut pasiunea pentru dans! Și pentru orice altceva, pufnise ea.

Zgomotul de chitare și tropăit de picioare începea să se domolească pe măsură ce satul din Sacromonte cobora pe potecile întortocheate. María a urmărit o vreme parada colorată și zgomotoasă de oameni, încercând să surprindă puțin din exuberanța lor, însă sufletul ei își ținea ușa închisă. José se băgase în pat în zorii zilei, duhnind a parfum ieftin. Nu-l văzuse pe Carlos de o zi, dar cel puțin Eduardo fusese lângă ea și o ajutase toată dimineața.

– Trebuie să plec și eu, i-a spus José, care ieșea din peșteră, oacheș în cămașa albă cu volane, pantalonii negri și cu brâu. Știi ce ai de făcut cu Lucía. Să nu întârziați!

Și-a pus chitara pe umăr și a dat fuga după ceilalți.

– *Buena suerte!*[25] a strigat după el, dar el nu s-a întors s-o bage în seamă.

– Ce faci, *Mamá?* a întrebat-o Eduardo. Uite, ia apă, că pari foarte obosită.

– Mulțumesc. I-a zâmbit cu recunoștință fiului, a luat cana și a dat-o pe gât. L-ai văzut pe Carlos?

– Da, mai devreme. Era la bar cu niște prieteni.

– Vine diseară?

– Cine știe? Eduardo a ridicat din umeri. Era prea beat să vorbească.

– Are doar cincisprezece ani, a oftat María. Ar trebui să dai fuga după taică-tău, Eduardo! Eu trebuie să rămân s-o ajut pe Lucía să se îmbrace.

– Te așteaptă în dormitor.

– Foarte bine.

– *Mamá*? Eduardo a ezitat o clipă. Crezi că-i bun planul tatei? Sora mea abia dacă are zece ani. Cică o să fie peste patru mii de oameni diseară acolo. N-o să se facă de râs? Și pe tata? Și pe noi toți?

– Eduardo, nu este nimic de râs la sora ta și amândoi trebuie să avem încredere că *Papá* știe ce face. Hai! Ne vedem sus la Alhambra după ce o îmbrac pe Lucía.

– *Sí, Mamá!*

Eduardo a ieșit din peșteră și María s-a dus în spate pe bâjbâite. Chiar și la lumina puternică a după-amiezii, tot era întuneric în bucătărie.

– Lucía? E timpul să te pregătești, a strigat, apoi a dat la o parte perdeaua și a intrat în bezna camerei.

– Da, *Mamá*!

María a căutat chibriturile și lumânarea lângă pat, cu gândul că Lucía avea un glas ciudat.

– Ești bolnavă? a întrebat, uitându-se la fiica ei care se făcuse covrig pe saltea.

– Nu.

– Atunci ce-i?

– Mi-e… frică, *Mamá*! Sunt atâția oameni. Poate ar fi mai bine să rămânem aici? Să faci prăjiturelele alea care-mi plac și să mâncăm o farfurie întreagă și când vine tata, îi spunem că ne-am rătăcit pe drum.

La lumina lumânării, Lucía avea ochii mari și aprinși de spaimă. María a luat-o în brațe și a pus-o pe genunchi.

– *Querida*, nu-ți fie frică! i-a spus cu blândețe, în timp ce o dezbrăca. Este la fel, oricât de mulți oameni te văd dansând. Doar închizi ochii și te prefaci că ești aici, acasă și dansezi în bucătărie pentru mine și pentru tata și pentru frații tăi.

– Și dacă nu vine *duende*, *Mamá*? Dacă nu-l simt?

María s-a întins spre rochia în miniatură pe care o croise pentru Lucía și i-a tras-o peste cap.

– Vine, *querida*, odată ce auzi ritmul de *cajón* și chitara tatei, o să uiți de toate. Așa! María i-a prins ultima copcă la spate. Ridică-te să te vedem!

Și-a săltat fiica de pe genunchi și Lucía a făcut o piruetă, iar trena a fâșâit în spatele ei asemenea unui rechin flămând.

În ultimele două săptămâni, o învățase pe Lucía cum să o mânuiască, de teamă să nu se facă de rușine în cazul în care se va împiedica de ea în fața a mii de oameni. Totuși, ca și la dans, Lucía pășea cu tot cu trenă. María se uita cum o aruncă cu pricepere din calea ei, înainte să se întoarcă spre ea.

– Cum arăt, *Mamá*?

– Ca o prințesă. Hai, trebuie să mergem! Trebuie să porți trena prinsă sub pelerină, ca să n-o vadă nimeni. María s-a aplecat și și-a atins nasul de al fiicei. Gata? a întrebat-o, întinzându-i mâna.

– Gata!

María a pus șaua pe măgarul Paca și a pus-o pe Lucía pe el, asigurându-se că nu se vede trena. S-au alăturat celor rămași la urma alaiului care încă își croia drum la vale și, cu cât se apropiau mai mult de Alhambra și Paca gâfâia în panta abruptă a dealului, cu atât mai entuziasmată părea Lucía, care făcea cu mâna prietenilor și vecinilor. O femeie în vârstă a început să cânte cu un glas răgușit, care s-a înălțat în briza ușoară de iunie, iar María și Lucía băteau din palme, cântând refrenul împreună cu ceilalți săteni.

La două ore de la plecare, au sosit la Poarta Justiției, unde oamenii se strecurau în piața centrală din Alhambra, prin arcada în formă de broască de ușă. María a ajutat-o pe Lucía să coboare și a legat măgarul sub un chiparos, unde s-a pus bucuros la păscut pe un petic mic de iarbă.

Cu toate că era aproape ora șase, soarele era încă puternic și lumina ornamentele antice, complexe, de pe ziduri. Pretutindeni, oamenii își strigau mărfurile, vindeau apă, portocale și migdale prăjite. María o ținea strâns de mână pe fiica ei, în timp ce urmăreau zgomotul sutelor de chitare și de picioare care dansau. În *Plaza de los Aljibes*, unde se ținea competiția, zidurile mari și roșii erau luminate și alcătuiau un fundal care-ți tăia respirația. A tras-o pe Lucía spre Poarta Vinului, unde trebuiau să se întâlnească cu José. S-a uitat în jos și a văzut că gresia fusese acoperită cu boboci de levănțică, poate pentru a masca mirosul atâtor corpuri înghesuite.

– Mi-e sete, *Mamá*. Putem să ne așezăm să bem apă?

Lucía s-a lăsat la pământ și María a căutat degrabă în coș o butelcuță pe care o adusese cu ea. S-a ghemuit lângă fiica ei, tocmai când izbucneau niște urale care indicau faptul că intrase pe scenă următorul participant.

– Uită-te la el! Aș fi zis c-a murit! a auzit María un comentariu.

Și, într-adevăr, în năvala mulțimii, și-a ridicat fiica înainte să fie călcată în picioare și a văzut că cel care purta chitara era un om

mărunțel și foarte bătrân.

– *El Tío Tenazas!* a anunțat o voce fără trup, de undeva din fața lor.

S-a lăsat liniștea, în timp ce bărbatul își acorda chitara. Chiar și de departe, María vedea că îi tremurau rău mâinile.

– Pe vremuri era celebru, a șoptit cineva lângă ea.

– Cică a mers două zile pe jos ca să ajungă aici, spunea altul.

– *Mamá!* Nu văd, a spus Lucía, trăgând-o de fustă.

Un bărbat de lângă ele a ridicat-o pe Lucía în brațe.

Bătrânul de pe scenă a mângâiat coardele chitarei și a început să cânte cu o voce surprinzător de puternică. Cei care șoptiseră și chicotiseră au tăcut cât a cântat. Era un cântec care i-a amintit pe loc Maríei de bunica ei – un *cante grande* pătrunzător, pe care îl ascultase de nenumărate ori. Asemenea mulțimii, își simțea sufletul sfâșiat la fiecare cuvânt în parte, în vreme ce *El Tenazas* își jelea iubirea pierdută.

Strigătele *Otra! Otra!*[26] arătau că omul avusese un mare succes printre cei mai pretențioși spectatori.

– Are *duende*, *Mamá!* a șoptit Lucía, în timp ce era lăsată pe jos.

O mână a apucat-o de umăr pe María și ea s-a întors. Era José.

– Unde ai fost? Ți-am zis că ne vedem lângă Poarta Vinului. Haide, intrăm după următorul *cantaor*.

– Ne-a luat valul mulțimii, i-a explicat María, chinuindu-se s-o țină pe Lucía de mână în mulțime, în timp ce soțul ei le conducea spre scenă.

– Ei! Slavă zeilor că sunteți acum aici, că altfel ar fi fost degeaba. Băgați-vă după chiparosul ăsta și aranjează-i părul fetei, i-a ordonat el.

Mulțimea urla în așteptarea următorului interpret.

– Trebuie să plec. Lucía mea! José s-a aplecat și a luat mâinile micuțe ale fiicei lui în palmele sale. Așteaptă până la a patra măsură, cum am exersat. Când strig „Olé!“, fugi de-aici drept pe scenă.

– Arăt bine, tată? l-a întrebat Lucía, în timp ce María îi scotea pelerina de pe umeri și îi desfăcea trena din spatele rochiei.

Dar José plecase deja spre culise. Maríei îi bătea inima pe ritmul muzicii și își spunea că soțul ei sigur nu e întreg la cap, dacă își imaginează că planul lui avea să funcționeze. Și-a privit fiica, știind

că, dacă o lăsa curajul și fugea de frică, aveau să fie de râsul lumii, nu doar în Sacromonte, ci în toată lumea gitanilor.

Sfântă Fecioară, ocrotește-mi copila iubită!

Mult prea repede, cântărețul a făcut plecăciunea în fața mulțimii și, câteva clipe mai târziu, José a intrat cu pași mari pe scenă.

– Aș vrea să am pantofi, *Mamá*, ar fi mai clar ritmul, a oftat Lucía.

– N-ai nevoie de pantofi, *querida*, tu ai *duende* în picioare.

José a început să cânte și María și-a împins fiica spre scenă.

– Fugi, Lucía! a strigat la ea, privind-o cum a țâșnit în mulțime, cu trena în mâna micuță.

– *Olé!* a strigat José, oprindu-se după măsura a patra.

– *Olé!* a repetat mulțimea.

Lucía a sărit pe scenă și s-a îndreptat ostentativ spre centru. Imediat, s-au auzit strigăte supărate și „Duceți copilul la loc în căruț!“

Îngrozită, María a văzut un bărbat masiv urcând treptele spre fiica ei, care luase poziția de deschidere, cu brațele ridicate deasupra capului. Apoi s-a auzit sunetul acelor picioruțe care au început să bată în pământ, în timp ce Lucía dansa pe un ritm ce pulsa amețitor. Bărbatul masiv a încercat să intre pe scenă și să pună mâna pe ea, dar un altul l-a oprit atunci când Lucía a făcut o piruetă, încă bătând din picioare, în poziția de deschidere. Până să se întoarcă spre public, bătea din palme în tandem cu picioarele. Avea bărbia ridicată și ochii ridicați spre cer.

– *Olé!* a strigat, în timp ce tatăl ei a reînceput să cânte.

– *Olé!* a repetat mulțimea.

Copila a continuat să bată din picioare pe ritm. José își privea fata, care ocupa centrul scenei, cum întoarce maiestuos capul, șocând publicul amuțit. María se uita în ochii fiicei ei, luminoși sub reflectorul îndreptat spre ea acum și știa că se dusese într-un alt loc, în care n-o ajungea nimeni până nu se termina dansul.

Vocea lui José – care nu era cea mai mare calitate a lui – își lua zborul de pe munte ca s-o însoțească. Cu un suspin de extenuare, María s-a uitat pe lângă soțul și fiica ei spre marea fortăreață Alhambra, după care s-a lăsat în genunchi ametită. În seara aceea, a știut că îi pierduse pe amândoi. Și-a revenit câteva minute mai târziu, la auzul uralelor care nu păreau să se mai termine.

– Vă simțiți bine, *señora*? Poftim! Cineva i-a dat apă. Beți, este foarte cald!

María s-a supus și încet-încet și-a revenit. I-a mulțumit femeii și s-a ridicat nesigură în picioare.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat, încă ametită.

– Micuța i-a înnebunit pe toți! a spus femeia. O strigă *La Candela*, că așa de tare arde.

– O cheamă Lucía, a șoptit María.

Și-a revenit și s-a ridicat pe vârfuri ca să-și vadă fiica pe scenă. Alături de ea era o femeie care purta o rochie de flamenco împodobită. Femeia stătea în genunchi în fața fiicei ei.

– Cine e? și-a întrebat María vecina.

– Cum?! Însăși *Macarrona*!

Se pleacă în fața micuței regine.

María a văzut-o pe *La Macarrona* cum se ridică și îi ia mâna Lucíei să i-o sărute. Publicul urla, iar femeia și copila au mai făcut o plecăciune, după care *La Macarrona* a scos-o pe Lucía de pe scenă.

– Cine e? se întreba mulțimea, în timp ce María se îndrepta spre scenă să-și ia fiica.

– Este din Sevilla… Madrid… Barcelona.

– Nu, am văzut-o dansând lângă fântână aici, în Granada.

Lângă scenă erau douăzeci de persoane și María nu-și vedea fiica în mijlocul lor, doar pe José, care zâmbea cu bunătate. Tocmai când era gata să ucidă ca să-și găsească fata, José s-a aplecat și a ridicat-o pe Lucía pe umeri.

– E în siguranță, e în siguranță, gâfâia María, care se uita alături de ceilalți la copilul triumfător.

– *Mamá?*

– Eduardo! *Gracias a Dios!*[27]

Îi curgeau lacrimile pe față de ușurare, în timp ce fiul ei o îmbrățișa.

– Ce triumf! a murmurat Eduardo. Toată lumea vorbește de Lucía. Trebuie să mergem s-o felicităm și pe ea, și pe *Papá!*

– Da, sigur că trebuie. María și-a trecut degetele peste ochii umezi și s-a îndepărtat de fiul ei. Acum trebuie să vină acasă. Sigur este extenuată.

A mai durat câteva minute să își facă loc în mulțimea din jurul lui José și a Lucíei. Chiar dacă urcase pe scenă următorul interpret, lângă podium aveau un public al lor.

– *Felicitări, querida!* Sunt foarte mândră!

Lucía, cu trena într-o parte pe lângă tatăl ei, se uita de sus la mama ei.

– *Gracias, Mamá!*[28] A venit *duende,* i-a șoptit Maríei care se ridica s-o audă.

– Păi, nu ți-am zis eu?

María a apucat-o de mână, în timp ce José o ignora și vorbea cu gălăgioșii din jur.

– Ba da, *Mamá*!

– Ești obosită, *querida*? Vii acum cu mama acasă? Ne băgăm amândouă în pat.

– Cum să fie obosită? José a întors capul brusc spre soția lui. Ești obosită, Lucía?

– Nu, tată, dar…

– Trebuie să rămâi ca să-ți sărbătorim încoronarea! a exclamat José, în timp ce primea din mulțime un brandy pe care l-a dat pe gât.

– *Arriba!*[29]

– *Arriba!* a repetat mulțimea.

– Lucía! Vrei să vii cu mine acasă? a întrebat María cu blândețe.

– C...cred că trebuie să stau cu tata.

– Da, așa trebuie! Sunt mulți care vor să te cunoască și vor să dansăm.

José i-a aruncat o privire soției ca s-o atenționeze.

– Atunci, îți urez noapte bună, *querida!* Te iubesc, a șoptit María, dându-i drumul copilului.

– Și eu te iubesc, a răspuns Lucía, în timp ce mama ei îl lua de braț pe Eduardo și se îndepărta cu el.

***

Când s-a trezit a doua zi, María s-a întors și instinctiv a atins patul lângă ea. Din fericire, alături era un trup cald care sforăia ca un porc, ca întotdeauna. S-a întors, s-a uitat în jos și a văzut-o pe Lucía, încă în rochie, ghemuită pe saltea, dormind dusă.

Și-a făcut cruce, fiindcă nu-i venea să creadă că nu îi auzise pe soțul și pe fiica ei când se întorseseră, însă fusese terminată de oboseală după acea zi plină de tensiune. A zâmbit și s-a uitat la Lucía. Fără îndoială, în ziua aceea aveau să se perinde mulți vizitatori la ușa lor, dorind să afle mai multe despre *La Candela*, cum o numise oficial *La Macarrona* cu o seară în urmă. Voiau s-o vadă dansând, desigur, iar ea, ca mama Lucíei, putea să se scalde în gloria talentatei sale fiice.

– Și chiar sunt mândră, a șoptit ea, mai mult ca se asigure că nu e geloasă, dar și pentru că o cuprinsese teama pentru fiica ei. Și pentru căsnicie.

În cele din urmă, María s-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat, adulmecându-și propriul miros acru de transpirație, dar știind că nu avea timp să se ducă să ia apă cu care să se spele. A aruncat o privire în spatele perdelei la camera băieților și a văzut că doar Eduardo dormea pe saltea.

María a încercat să nu intre în panică, gândind că jumătate din familiile din Sacromonte aveau rude care dormiseră acolo unde căzuseră cu o seară în urmă. Cei trei veri catalani ai lui José erau întinși în bucătărie, cu ciubotele în picioare, unul cu chitara în brațe, altul cu o sticlă de brandy. Și-a croit drum printre ei cu grijă și s-a dus alături să hrănească animalele și să ia foc să facă de mâncare.

Era o dimineață glorioasă și valea de un verde viu strălucea sub un cer albastru-violet. Florile sălbatice de *lantana* tocmai se deschideau în roz, galben și portocaliu, scoțând bobocii peste firul ierbii, iar aerul era încărcat de mirosul îmbătător al mentei și al salviei. În sat era liniște, majoritatea dormeau după noaptea lungă. Mai venea o zi de competiție, așa că mai târziu începea din nou pelerinajul peste valea spre Alhambra.

– *Buenos días, Mamá!*[30] a salutat Eduardo care apăruse în bucătărie, în timp ce María amesteca terciul de porumb în oala de fier.

– *Buenos días!* Ai văzut că nici unul dintre frații tăi nu este aici?

– Da. I-am văzut pe amândoi la Alhambra aseară, dar…

– Ce, Eduardo?

– Nimic, *Mamá!* Sunt sigur că vin ei acasă când li se face foame. Și-a luat castronul cu terci și s-a dus să stea afară, în timp ce oame-

nii din jur începeau să se miște pe podea.

María și-a petrecut toată dimineața pregătind terci pentru rudele mahmure și aducând apă de la buza dealului. Până la prânz, nu primise nici un semn de la fiii ei și, în timp ce José se pregătea să plece, l-a implorat să întrebe de ei.

– Ia nu te mai îngrijora atâta, nevastă! Sunt bărbați în toată firea, pot să-și poarte de grijă singuri.

– Felipe are doar treisprezece ani. Nu-i tocmai bărbat, José!

– Mai port rochia azi? a întrebat Lucía, care își făcuse apariția în bucătărie, rotind trena triumfător.

María a văzut pete de ciocolată pe fața fetei și pe picioarele de culoarea țărânei pe care călca.

– Nu. Hai să te ajut s-o scoți – nu vrem s-o strici, nu? Și când pleacă toată lumea, te bag lângă ea în butoi, să vă spăl bine pe amândouă.

María a zâmbit.

– Poart-o, *mi princesa*[31], toată lumea o să știe că tu ești când o să te vadă din nou azi, a spus José.

– Iar vine cu tine la Alhambra? Doar ești prea obosită să faci iar drumul ăsta, *querida*, i s-a adresat fetei.

– Ba nu-i deloc, a răspuns José în numele fiicei lor. Aseară a fost încoronată ca noua regină de *La Macarrona* însăși! Chiar vrei să nu se scalde în glorie și să stea acasă cu tine? Nu, Lucía?

S-a întors spre copil și i-a făcut cu ochiul.

– Pot să mă duc, *Mamá*? În seara asta o să anunțe câștigătorii, știi?

– Nu vei fi printre ei, a murmurat María.

I-a șters repede fața Lucíei cu o cârpă udă și a făcut tot posibilul să-i netezească părul negru, cu toate că nu avea timp să i-l ungă și să i-l prindă în coc frumos. Imediat ce a putut, Lucía s-a desprins din mâinile mamei, cu pletele cârlionțate în vânt.

– Hai, Lucía! Pun șaua pe măgar și mergem la Alhambra să-ți saluți admiratorii.

José i-a întins mâna fiicei și ea a sărit spre el s-o apuce.

– Te rog să n-o aduci prea târziu! a strigat María din gura peșterii.

Cei trei veri au trecut pe lângă ea clătinându-se și pornind pe urmele lui José.

Așa cum se aștepta, María a avut parte de un flux de vizitatori toată ziua. Toată lumea aflase despre fetița care avea spiritul *duende* în ea. Chiar și când María a spus că Lucía nu e acasă, unii dintre ei își băgau nasul în camerele din spate ca să se asigure că nu se ascunde acolo. Maríei îi venea să moară de rușine, nu avusese timp să facă paturile și dormitoarele duhneau a tutun, a transpirație și a alcool stătut.

– O să fie mâine, îi asigura pe toți, și da, o să danseze la peștera mare.

Chiar și Paola a urcat dealul să-și vadă fiica și nepoata.

– Aud că a fost ditamai spectacolul, a spus Paola, în timp ce sorbea apă dintr-o cănuță și se ștergea pe frunte.

Arșița era cumplită.

– Da, da.

– Bunica ta, *bruja*, mi-a spus mereu că vine un copil special. Poate e Lucía?

– Poate.

– Ei bine, avem timp să vedem dacă se împlinește profeția, că Lucía nu poate munci legal până nu mai crește. Nu că asta ar împiedica alte familii de pe-aici. Sper să nu se întâmple și cu noi la fel.

Paola a fulgerat-o cu privirea pe fiica ei.

– José vrea ca ea să devină vedetă și asta vrea și Lucía, a suspinat María, fără să se mai oprească, cum făcea de obicei.

– Dar tu ești mama ei! Tu hotărăști ce se petrece sub acoperișul tău! Sincer, María, uneori am impresia că ești ca un șoarece de sfioasă de când te-ai măritat cu José. Doar nu te bate, nu?

– Nu, a mințit María, pentru că uneori, când bea prea mult, o mai atingea. Încearcă să facă cum crede că este mai bine pentru fiica noastră.

– Și ca să-și umple buzunarele alea nenorocite, a pufnit Paola. Zău, tot nu înțeleg ce-ai văzut la el, în afară de ce are între picioare. Și noi care eram gata să te măritǎm cu vărul tatălui tău... Mă rog, ți-ai aranjat singură soarta și, așa cum am bănuit, ai ajuns s-o regreți. A tăcut ca să se asigure că vorbele își făceau efectul. Am venit să-ți

spun că tu și familia ta trebuie să veniți mâine în vizită cu Lucía. Avem multe rude de la Barcelona care au venit la festival și vor s-o cunoască pe celebra mea nepoată. O să întind masa, așa că măcar o să vă îmbuibați, a mai zis, aruncând o privire spre mormanul pricăjit de morcovi și o varză, tot ce rămăsese pentru cină.

– Da, *Mamá!* a consimțit María, deznădăjduită, în timp ce mama ei se ridica de pe scăunel.

– La unu fix, a adăugat Paola în timp ce ieșea.

María a rămas pe loc. Se întreba cum e posibil ca o viață, care începuse plină de așteptări, să se fi dezintegrat în acel moment. Un moment în care simțea că eșuase atât ca soție, cât și ca mamă. I-au dat lacrimile, dar și le-a șters cu asprime. Numai ea era vinovată pentru asta.

– *Hola*, María!

A ridicat privirea și l-a văzut pe Ramón, vecinul ei, în ușă. Cei doi fuseseră prieteni în copilărie. Fusese un copil scump, liniștit și atent, cu o personalitate care i se trăgea probabil din faptul că era cel mai mic dintre cei nouă frați gălăgioși. Se căsătorise cu o verișoară din Sevilla și cei doi își făcuseră casă în peștera alăturată. Juliana murise la nașterea celui de-al treilea copil, cu doi ani în urmă, lăsându-l pe Ramón văduv și cu multe guri flămânde de hrănit.

– Intră! i-a făcut semn María, zâmbind.

– Ți-am adus niște portocale.

I-a întins coșul și María a salivat la vederea mingilor aromate și colorate.

– *Gracias*, dar de unde le ai?

S-a încruntat la el.

– Asta-i răsplata de la *payo* săptămâna asta, a mormăit el, vărsând fructele în coșul ei. Au zis că profitul din recoltă e prea mic pentru bani. A ridicat din umeri. Dar nu mă plâng. Cel puțin la fermă îmi oferă muncă cinstită tot anul. Deși m-am cam săturat de portocale.

– Mulțumesc atunci!

A băgat mâna în coș și a scos-o pe cea mai durdulie. A descojit-o și aroma a învăluit-o. A mușcat, iar sucul proaspăt i-a explodat în gură și i s-a scurs pe bărbie.

– Pare nedrept ca ele să crească peste tot și noi tot să nu ne permitem să le cumpărăm.

– După cum am văzut amândoi, viața poate fi nedreaptă.

– Să-ți dau niște apă? Altceva nu am acum.

– Da, María, *gracias*!

– Unde sunt fetele tale? l-a întrebat, în timp ce-i dădea o cănuță.

– La concurs, cu bunicii din Sevilla. Se pare că toată lumea a venit în Granada. Și familia ta?

– José și Lucía sunt acolo deja?

– Am auzit de la un amic că a dansat azi-noapte, a spus Ramón. Și că a fost de senzație.

– Cam da. Eduardo s-a dus după apă, iar de Carlos și de Felipe nu știu nimic.

– Mă rog, cel puțin avem și noi câteva minute să stăm liniștiți. Pari obosită, María.

– Toată lumea este obosită în Sacromonte azi, Ramón!

– Nu, María, sufletul tău pare obosit.

l-a simțit privirea blândă și grija sinceră, iar senzația de compătimire i-a pus un nod în gât.

– Ce te necăjește?

– Aș vrea să știu unde-mi sunt copiii și că sunt bine, sănătoși. A ridicat privirea spre el. O să înțelegi tu când îți mai cresc copiii.

– Chiar și atunci, sper să asculte de tatăl lor.

– De dragul tău, și eu sper. În sfârșit, trebuie să plec.

María a dat să se ridice și Ramón i-a întins mâna.

– Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, spune-mi, te rog! Doar am fost mereu prieteni, nu?

– Da. *Gracias*, dar toate-s bune. Și, mulțumită ție, am suc de portocale proaspăt stoarse pentru musafirii care vin s-o vadă pe Lucía.

– Mulțumită ție, María, am fost în stare să mă pun pe muncă după ce mi-a murit soția, știind că mi-am lăsat copii pe mâini bune.

– Suntem vecini, Ramón, este normal să ne ajutăm.

María s-a uitat după el când a ieșit din peșteră și și-a adus aminte de el în copilărie. Părea atunci să fie oriunde era ea în sat și adesea cerea să o acompanieze cu chitara când dansa ea. Îl refuzase mereu, pentru că nu era cel mai priceput.

În timp ce pregătea portocalele, mai lua câte o gură din fruct și se gândea dacă nu cumva Ramón fusese pe vremuri îndrăgostit de ea.

– María Amaya Albaycín, se tachina singură. Ești o bătrână jalnică, ce se agață de trecut.

„Succes“ (în limba spaniolă în original)
„Bis! Bis!“ (în limba spaniolă în original)
„Slavă Domnului“ (în limba spaniolă în original)
„Mulțumesc, mamă“ (în limba spaniolă în original)
Îndemn la toast, când se dă paharul pe gât.
„Bună ziua“ (în limba spaniolă în original)
Prințesa mea (în limba spaniolă în original)

Capitolul 12

– José! Trezește-te! La prânz trebuie să fim la părinții mei la masă și băieții nu sunt acasă! I-ai văzut aseară la Alhambra? José!

María a ridicat instinctiv mâna să-l trezească pe bețiv cu o palmă. După soare, se vedea că e aproape ora prânzului și ea nu mai putea de grija lui Carlos și a lui Felipe. A coborât mâna și l-a scuturat în schimb, cu blândețe mai întâi, apoi cu mai multă forță.

– Ce-i, femeie? José s-a trezit mormăind. Nu poate omu' să doarmă după triumful vieții?

– Ba da, după ce-i spune nevestei lui dacă i-a văzut pe copii în ultimele două zile.

– Lucía nu doarme bine mersi lângă tine? a murmurat el, ridicând brațul moale ca să arate spre silueta ghemuită pe salteaua de lângă pat.

– Știi foarte bine că nu la Lucía mă refer, a continuat María, făcându-și curaj după vorbele spuse de mama ei cu o zi în urmă. Unde sunt Carlos și Felipe?

– Nu știu, bine? Tu ești mama lor, e treaba ta să le știi rostul, nu?

María l-a ignorat și s-a întors spre Lucía, care de obicei dormea la fel de adânc ca tatăl ei. A ridicat fata de pe saltea și a dus-o în brațe în bucătărie.

– Hai, Lucía! Trebuie să te trezești. Ne așteaptă bunicii într-o oră.

– *Mamá?*

Lucía era între somn și trezie.

María a pus-o pe un genunchi și a luat o cârpă din lighean ca să-i spele fața murdară.

– Iar ți-au dat oamenii ciocolată aseară? a comentat, în timp ce ștergea repejor obrajii și gura fetei.

– *Ay!* Da. Lucía a zâmbit, în timp ce mama ei a început să-i scoată rochia de flamenco, a cărei trenă era cafenie de la noroi. Nu trebuia

decât să dansez pentru ei și ei îmi dădeau bănuți și ciocolată.

– Și azi trebuie să dansezi din nou pentru bunici. Dar nu în asta, a spus, așezându-și fiica pe jos. A rulat rochia și a îndesat-o în cufărul de lemn pentru rufe murdare. Poftim. I-a întins o rochie curată, care avea cel puțin o broderie delicată la gât și la tiv, ca să distragă atenția de la țesătura ieftină. O s-o porți pe asta.

– Dar, *Mamá*, pe-asta o purtam când aveam șase ani! E de bebeluș!

– Și uite că încă-ți vine.

María a încercat s-o liniștească, hotărâtă ca fiica ei, care sigur avea să fie în centrul atenției după masa de prânz, să n-o facă de rușine. Chiar dacă soțul ei o făcuse deja și fiii ei nu erau de găsit.

– Așa, să-ți perii și să-ți împletesc părul. Stai cuminte și-ți dau un pahar de suc de portocale proaspete.

– Suc de portocale? De unde ai, mamă?

– N-ai tu treabă.

După ce i-a aranjat părul Lucíei și a trimis-o afară cu sucul de portocale, María s-a ocupat de propria toaletă, care consta într-o baie rapidă în butoiul cu apă pe care îl umpluse Eduardo și o bluză albă curată. Și-a uns părul negru și lucios cu ulei de migdale și, fără să se poată vedea într-o oglindă, și-a prins părul în coc la ceafă, după care și-a lăsat niște șuvițe subțiri pe lângă față, care s-au cârlionțat dansându-i pe obraji.

– Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară.

José a intrat cu pași mari în bucătărie.

– Mai târziu, după ce mergem la ai mei. Uite! Ți-am periat vesta bună.

I-a întins-o.

– Trebuie să-ți spun că eu și Lucía am primit oferte de muncă.

– Pe care sigur le-ai refuzat, având în vedere că este prea mică.

– Crezi că-i pasă cuiva de asta? Dacă Lucía poate dansa în cârciumile lor și le poate aduce clienți, găsesc ei o cale.

– Și de unde sunt ofertele astea?

– Sevilla, Madrid și Barcelona. O vor, María! Proști să fim să refuzăm.

În timp ce José își lua vesta și o punea peste cămașa murdară și urât mirositoare, María s-a oprit pe loc.

– Doar n-ai acceptat vreuna dintre ele, nu?

– Ăăă… vorbim mai târziu despre asta. Unde-i micul dejun?

María și-a mușcat limba și i-a oferit un castron cu terci, ascunzând restul de suc de portocale, pentru că l-ar fi băut pe tot dintr-o înghițitură. Soțul ei s-a dus să se așeze pe treapta de-afară și să-și fumeze țigara de foi în timp ce mânca, iar María s-a dus în căutarea lui Eduardo, care se îmbrăca.

– I-ai văzut pe frații tăi aseară?

– La începutul serii, da.

– Erau la concurs?

– Erau în mulțime, *sí*.

Eduardo i-a evitat privirea stingherit.

– Păi și unde sunt acum?

– Nu știu, *Mamá!* Să mă duc să văd ce aflu?

– Ce-mi ascunzi?

María își privea fiul cu atenție.

– Nimic… Eduardo și-a legat o basma roșie cu buline la gât. Mă duc să întreb.

– Nu întârzia, trebuie să fim la bunici numaidecât! a strigat după băiat, care ieșea din peșteră.

Caverna părinților ei se afla la poalele dealului, ceea ce în Sacromonte însemna că din punct de vedere social ajunseseră pe culmile bunăstării. Avea ușă de lemn la intrare, ferestre mici cu obloane și podea de ciment, peste care mama ei pusese niște preșuri colorate strident. Aveau o chiuvetă ca lumea în bucătărie, pe care o umpleau de la puțul din apropiere și o vatră doar pentru gătit. Mobila o făcuse tatăl ei, din lemn de pin local și când a intrat María, a văzut masa încărcată cu oale pline cu mâncare.

– María! Ai venit! Și mica mea Lucía! Paola a luat copilul în brațe. Ia uitați cine-a venit! a strigat ea, intrând în sufragerie.

María a urmat-o. Se uita inexpresiv la marea de fețe pe care nu le recunoștea, dar cel puțin era ușurată că Paola nu părea să observe că soțul și fiii ei nu veniseră.

Lucía era înconjurată de rude, și foarte bătrâne, dar și foarte tinere, care le-au întâmpinat atât de zgomotos, încât ecoul răsuna în urechile Maríei.

– Normal că o să danseze mai târziu, poate după masă, le spunea Paola musafirilor.

María a văzut că tatăl ei stătea ca de obicei pe scaunul lui și s-a dus să-l salute.

– Ce faci, tată?

– Bine, *querida*. După cum vezi, mama ta este în elementul ei. Pedro i-a făcut cu ochiul. Personal o să mă bucur când se termină toate astea și ne putem întoarce la normal.

– Cum merg afacerile, tată?

– Bine, foarte bine, a încuviințat el. Clienții *payo* sunt mulțumiți de oalele și ulcelele mele și mă bucur. Și, într-o zi, Eduardo al tău o să preia afacerea bunicului și poate se mută între zidurile orașului. I-am spus mamei tale că avem destul cât să construim o căsuță acolo, dar refuză. Aici este bogată, acolo ar fi săracă.

A ridicat palmele late spre tavan.

– Noi, gitanii, vrem să fim cu ai noștri, nu, tată?

– Da, dar poate prea mult. De-asta nu ne plac *payo*. Nu ne cunosc, nu știu cum suntem și se tem de noi. Mă rog! A zâmbit blând. Asta e! Unde e José?

– Pe drum, tată.

– Se poartă frumos cu tine, *querida*?

– Da, a mințit ea.

– Foarte bine. O să-i spun că are un fiu cu care se poate mândri. Așa, vreau să cunoști pe cineva. Îți amintești de vărul tău, Rodolfo? Vă jucați când erați mici și acum, ca și tine, are un băiat cam de vârsta Lucíei. Băiatul are talent. I-a făcut semn unui bărbat înalt din apropiere. Rodolfo! Îți amintești de verișoara ta, María?

– Ei, cum nu! a spus Rodolfo, venind cu pași mari spre ei. Arăți încântător, ca de obicei, a adăugat, sărutându-i mâna.

– E limpede că a învățat bunele maniere la Barcelona, a chicotit Pedro. *Hombre*[32]! Ia-ți verișoara în brațe!

Asta a făcut Rodolfo și, în timp ce vorbeau, un băiețel, nu mai înalt decât Lucía, a venit la el și i-a cuprins piciorul în brațe. Avea ochi

căprui, senini și profunzi, iar pielea închisă, de pursânge. Avea părul cârlionțat într-un mod straniu și Maríei i se părea ciudat copilul.

– Știu că nu sunt frumos, *señora*, dar sunt deștept, a spus el, uitându-se drept în ochii ei.

– Chilly, nu fi nepoliticos! Ea este María, verișoara ta de-a doua.

– Cum să fie verișoara mea când este așa bătrână și tristă? și-a întrebat tatăl.

– Ajunge! a exclamat Rodolfo, dându-i fiului său una peste ceafă, ușor. Nu-i da atenție, María, trebuie să învețe să nu mai spună tot ce gândește.

– Ăsta este băiatul de care-ți spuneam, micul nostru *brujo*, i-a explicat Pedro. Mi-a zis mai devreme că o să rămân chel până la șaizeci de ani. Am noroc că mai am zece ani cu păr.

– De ce ești așa tristă? a repetat Chilly, continuând să se uite la María. Cine ți-a făcut rău?

– …

– Unul dintre băieții tăi are necazuri, *señora*, mari necazuri, a încuviințat băiatul vehement.

– Ajunge, am zis, Chilly! Rodolfo i-a pus mâna la gură băiatului. Du-te la bunica și cere-i chitara! O să cânți după masă, așa că fugi și exersează. Rodolfo l-a plesnit la fund ca să-l gonească de-acolo. *Perdón!* s-a scuzat Rodolfo, asudând de rușine. Este prea mic ca să știe ce zice.

Maríei îi bătea inima ca un *cajón* în piept.

– Are dreptate de obicei?

Pedro, observând că fiica lui e tulburată, și-a atins capul păros.

– O să știm în zece ani!

– Scuză-mă, tată! Trebuie s-o ajut pe mama.

A dat din cap spre Rodolfo și a traversat iute bucătăria spre ieșire, ca să-l caute pe José. Nici urmă de el, așa că nu-i putea spune soțului despre avertismentul micului *brujo*.

– Ce-i de făcut? a murmurat ea, uitându-se pe potecă după José. Dă, Doamne, să se înșele! se ruga.

Numai că ei nu se înșală niciodată, María! îi spunea o voce interioară.

S-a întors înăuntru, cel puțin ocupată să servească masa musafirilor împreună cu mama ei – castroane mari cu fasole iute și mâncare cu cârnați, *tortilla* cu ou și *patatas a lo pobre*[33] crocanți, pe care în orice altă zi i-ar fi mâncat cu plăcere. În ziua aceea, nu putea să înghită nimic. S-a asigurat că și-a făcut Lucía plinul, în timp ce rudele n-o mai lăsau în pace, după care María a ieșit din nou să se uite pe cărare după soțul ei. Nu l-a zărit, în schimb Eduardo venea în fugă spre ea.

– Ce vești ai despre frații tăi? a întrebat, oprindu-l înainte să ajungă în fața ochilor iscoditori din peștera părinților ei.

– *Mamá!* gâfâia Eduardo, aplecându-se să-și tragă sufletul. N-am vești bune. Mă gândeam eu aseară când i-am văzut la Alhambra. Erau într-o gașcă și buzunăreau spectatorii. Pe amândoi i-a prins poliția cu mâța-n sac, dar Carlos a reușit să scape. M-am dus să vorbesc cu unul dintre tații celorlalți băieți și mi-a zis că sunt toți la închisoare. Mâine sau poimâine se dă sentința.

– Și Carlos? Unde e?

– Sigur s-a ascuns pe undeva, a ridicat din umeri Eduardo.

– *Dios mío!* María și-a îngropat fața în mâini. Micul meu Felipe! Spune-mi, ce-i de făcut?

– Nu avem ce face, *Mamá!* Trebuie să execute orice sentință primește.

– Dar știi cum sunt tratați cei ca noi în închisorile *payo*! Pe gitani îi bat, îi abuzează…

– A fost un furt minor, așa că poate nu ia mult. Și poate-i dă o lecție lui Felipe.

– Dacă nu, îi dau eu una! Neliniștea Maríei s-a transformat în mânie. Poate învață că este prostesc și periculos să se țină coadă mereu după frate-său. Știi care-i sentința pentru o asemenea infracțiune?

– Nu, doar poate vorbim cu bunicul. Are experiență cu *payo* și poate știe pe cineva care ne poate ajuta.

– Bunicul tău este fierar, nu judecător *payo*! Bietul meu Felipe! Are numai treisprezece ani, este un copil.

– Da. Poate există o lege prin care copiii nu merg la închisoarea de adulți.

– Dar dacă mi-l iau? Am mai auzit asta.

María se fâțâia de colo colo, frângându-și mâinile.

– *Mamá!* încearcă să te calmezi. O să încerc să aflu când își primesc sentința, poate te poți duce pe urmă la tribunal să ceri îndurare, să zici că Felipe a fost influențat de ceilalți.

– Da, de fratele lui! Du-te, fuga, încearcă să-l găsești și pe taică-tău, te rog!

María s-a uitat după Eduardo și și-a venit în fire când a auzit-o pe mama ei apropiindu-se.

– Unde ai fost, fata mea? Unde e José?

– Trebuie să apară, *Mamá*, promit!

– Sper, pentru că toată lumea așteaptă s-o vadă pe Lucía dansând și bineînțeles că José trebuie s-o acompanieze. Rudele noastre trebuie să pornească în curând spre casă. Paola a arătat spre întinderea de iarbă din fața peșterii, care cobora spre râu, unde se aflau câteva căruțe, printre care măgarii pășteau leneș. Un grup mare de oameni începuseră să se strângă în jurul micului ring de dans improvizat. María vedea că veneau și alții pe cărare spre ele.

– Ce-i asta, *Mamá*?

– Nimic. Paola a avut decența să roșească. Am spus doar câtorva prieteni și vecini că Lucía o să danseze aici după-masă.

– Adică ai spus întregului sat că o să găzduiești propriul tău spectacol, a murmurat María. Ei bine, fără José nu se poate.

– Poate nici nu avem nevoie de el. Poate îi ține cineva de-aici locul. Mă duc să caut.

– *Mamá*, *abuela* zice că vrea să dansez, dar tata n-a venit. Lucía apăruse lângă ea. Așa că vrea ca el să mă acompanieze.

María a urmărit cu privirea degetul micuț care se îndreptase prin mulțime spre Chilly, băiatul care mai devreme făcuse predicția tulburătoare. Ținea în mâini o chitară care părea prea mare pentru el.

– El??

María s-a uitat urât la fiica ei.

– Aseară a cântat la concurs. Este talentat, dar vreau să cânte tata.

– María?

O mână blândă a apucat-o de umăr și când s-a întors a văzut-o pe *bruja* Micaela lângă ea.

– Felicitări pentru succesul fiicei tale! Bănuiesc că ești foarte mândră, a spus, în timp ce tocmai apăruse Chilly. Micaela l-a ciufulit pe băiat. Și el este la fel de talentat... în felul lui. Are darul meu.

– Știu, a mormăit María, neîndrăznind să se uite la băiat, în caz că-i mai spunea ceva ce nu mai suporta să audă.

– Deci, Lucía, acum cânt pentru tine, *sí?* a întrebat Chilly.

– Nu, *gracias!* Îl aștept pe tata. El este singurul care știe cum să cânte pentru mine, a răspuns Lucía obraznic.

– Chilly o să cânte de multe ori pentru tine în viitor, a spus Micaela. Și…

María s-a întors spre *bruja* și a văzut că-și dădea ochii peste cap, ca de fiecare dată când asculta spiritele…

– Și, într-o zi, tânărul ăsta – Micaela l-a bătut pe Chilly pe umăr – îți va călăuzi nepoata înapoi spre casă.

– Nepoata mea?? a întrebat María nedumerită.

– Nu, a ei. Micaela arăta direct spre Lucía. Nu uita ce zic, *brujo* mic! i s-a adresat lui Chilly. Va veni! Ah, ce cald e! Trebuie să găsesc niște apă.

Micaela a plecat și Lucía a ridicat privirea uluită spre mama ei.

– Sunt prea mică să am un nepot, mamă, nu?

– Da, Lucía! Normal! Deci îl lași pe Chilly să cânte pentru tine sau nu? Se strâng oamenii și încep să se agite.

– Aș fi onorat să cânt pentru tine, *señorita*!

Chilly a zâmbit, arătându-și strungăreața între dinții de lapte.

– Dacă trebuie… a suspinat Lucía. O să dansez *bulerías,* da, *Mamá*?

– Cred că se potrivește.

– Știi să cânți? l-a întrebat Lucía pe Chilly cu suspiciune.

– Știu să cânt orice, *señorita*! Haide! Chilly a luat-o de mână pe Lucía. Trebuie să începem, că familia mea trebuie să se întoarcă acasă.

Surprinzător, Lucía l-a urmat fără să se plângă. Pajiștea era plină de spectatori și cei doi interpreți mititei și-au ocupat locurile pe scenă. Găsiseră pe cineva să cânte din *cajón* și Chilly i s-a alăturat

pe un scăunel, în timp ce Lucía ocupa centrul scenei în poziția de deschidere.

– *Olé!*

– *Olé!*

Fără să-și ia ochii de la Lucía, Chilly a început să cânte pe ritmul mișcărilor ei. Fata a început să bată din piciorușe și María se uita fascinată la ea. Fie datorită acompaniamentului suav al băiatului, care părea să-i anticipeze din strune fiecare mișcare, fie mulțumită încrederii pe care o căpătase Lucía în urma succesului din ultimele două zile, parcă fiica ei nu dansase nicicând mai bine.

Mulțimea era electrizată și îi încuraja cu strigăte pe tinerii interpreți.

– *Vamos ya! Olé!* strigau.

Lucía a încheiat dansul cu o bătaie atât de răsunătoare, încât era să spargă scena de lemn sub ea.

María a strigat și ea, în timp ce Lucía făcea plecăciuni, întinzând ca o regină mâna spre chitaristul pe care-l aprecia.

– Cine-i copilul care cântă cu fata noastră? s-a auzit o voce în spatele ei.

– Vărul meu de-al doilea, José! Are talent, nu-i așa?

José i-a ignorat comentariul.

– De ce o acompaniază pe Lucía?

– Pentru că tu nu erai aici, i-a răspuns María.

José a râgâit și și-a sprijinit mâna grea pe umărul soției, care vedea și-l mirosea că băuse. El a dat să se îndrepte spre scena improvizată, însă María l-a apucat de vestă.

– Nu, José! Trebuie să vorbesc urgent cu tine. Te-a găsit Eduardo?

– Nu, nu m-a găsit. Dă-mi drumul!

– Ascultă ce am de spus! Hai undeva unde să putem vorbi între patru ochi.

– Nu poate aștepta?

– Nici vorbă! Mergem acolo.

Cei doi s-au dus în spatele unei căruțe din apropiere.

– Ce arde, femeie?

– Fiul tău, Felipe, este într-o celulă din închisoare. I-a prins poliția pe el și pe Carlos în timp ce furau din buzunare la concursul de aseară. Eduardo a zis că au mai prins trei băieți din sat și că în ur-

mătoarele două zile se va da sentința. Carlos a reușit să scape, dar bietul nostru Felipe…

María a izbucnit într-un plâns răgușit. Știa că, în sfârșit, i-a atras atenția.

– Nuuu… José a gemut și și-a luat capul în mâini. Devastat, a ridicat privirea la soția lui. Orice-am făcut, de furat, n-am furat niciodată. Am crezut că i-am învățat și pe băieți asta. *Dios mío*, nu-mi vine să cred!

– José, ai idee ce-o să se întâmple?

– Nu, dar poate știu să ne spună cei care au mai fost în situația asta.

– Da, poate. Eduardo s-a dus să-l caute pe Carlos și să mai afle vești despre Felipe.

– Asta este doar vina lui Carlos. Stai să vezi când pun mâna pe el, a mârâit José. Sigur s-a ascuns prin peșteri. Sigur e mai speriat de ce-o să-i fac când dau de el decât de poliție. Așa, mă duc în sat și nu mă întorc fără micul *malparido*[34]*.*

– Nu-l bate, José! Probabil că este speriat și…

– Sunt tatăl lui și o să primească ce merită. Răsplata! a strigat, tremurând de furie.

María se uita după soțul ei care pornise cu pași mari, după care a rupt-o la fugă la deal, pe poteca întortocheată.

– Ai văzut ce minunată a fost Lucía? Paola își găsise fiica în mulțime și și-a strâns mâinile în timp ce vorbea. Verii noștri sunt uluiți. Probabil ești foarte mândră.

– Da, *Mamá!*

– Nu pari. Ești pământie ca o fantomă. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. M-a obosit sfârșitul ăsta de săptămână, atâta tot.

– Obosit? María, ai abia treizeci și trei de ani și te porți ca o bătrână. Poate ar trebui să te duci la Micaela să-ți dea o poțiune care să-ți mai aducă lumina în ochi. Hai să-ți iei rămas-bun de la verii tăi înainte să plece.

María a urmat-o pe mama ei spre grupul de căruțe, cu care urmau să plece rudele înapoi la Barcelona și mai departe. Fiecare în parte a felicitat-o pentru Lucía și și-au exprimat speranța ca ea și familia ei

să-i viziteze curând. María încuviința și zâmbea, dar nu putea vorbi din cauza nodului din gât.

– La revedere, *señora*! Chilly o trăgea de fustă și îi făcea semn să se apropie de el. Nici o grijă, o să primești ajutor. Nu vei fi singură, i-a șoptit.

A bătut-o pe braț ca un părinte pe copilul lui, după care s-a urcat în căruță lângă tatăl lui.

Cu toate că n-o țineau picioarele de la șoc și oboseală, María stătea cu părinții ei și cu Lucía și făcea cu mâna alaiului de căruțe, până când acesta s-a făcut nevăzut în depărtare.

Cumva și-a găsit puterea s-o ajute pe mama ei să strângă resturile lăsate de musafiri, în timp ce Lucía ședea pe genunchiul bunicului, își sugea degetul mare și asculta povești de demult. Când a venit să-și ia fiica și s-o ducă acasă, Lucía dormea dusă.

– Prea mare agitație pentru micuță, cred. Pedro zâmbea când i-a dat-o Maríei în brațe. Mi-a spus că a primit multe oferte să danseze prin tavernele din Barcelona, dar sper că nu le vei primi până nu se face mai mare.

– Evident, *Papá*!

– Te simți bine, *mija*[35]? Nu pari în apele tale.

Tatăl i-a dat ușor la o parte o șuviță de păr de pe față. Din cauza tandreței gestului, îi venea să i se arunce în brațe și să-i spună totul, să-i ceară ajutorul și sfatul, dar știa că José nu ar ierta-o dacă o făcea. El era capul familiei acum.

Acasă, Lucía s-a trezit și s-a apucat să exerseze *zapateado* ostentativ, afară, sperând evident să atragă mai multe laude din partea trecătorilor din sat. Era limpede că Lucía devenise dependentă de atenție ca de un drog. María se ținea ocupată pe cât putea, în vreme ce aștepta ca José sau Eduardo să se întoarcă acasă cu vești despre fiii ei dispăruți. Fără îndoială, zvonurile circulau deja în tot satul.

Când s-a lăsat amurgul, María l-a văzut în sfârșit pe José venind pe drum. Ușurată, a oftat să-l vadă și pe Carlos în urma lui.

– Treci aici!

José l-a împins pe băiat în peșteră. Carlos s-a împiedicat de treaptă și a căzut la pământ. José a intrat după el și se pregătea să-l

lovească cu piciorul.

– Nu! a țipat María, punându-se între fiu și soț. Nu asta este soluția, José! Chiar dacă merită și mai rău de-atât. Trebuie să fie întreg ca să ne spună unde este Felipe.

– Ah! Știu unde-i băiatul nostru. Așa cum a zis și Eduardo, Felipe este într-o celulă în oraș. José s-a aplecat spre Carlos și l-a ridicat în picioare pe băiatul speriat. Și cu frățiorul închis, ăsta se ascundea în grajdul prietenului lui, Raul, ca o capră speriată dusă la tăiere. Nici nu s-a gândit să vină acasă și să le spună părinților ce a pățit Felipe!

– Iartă-mă, *Mamá*! Iartă-mă, *Papá*! Mi-era frică, nu știam ce să fac.

Carlos avea privirea copilului de demult.

– Nu voiai decât să-ți scapi tu pielea de amărât ce ești. Ar trebui să te târăsc în oraș acum și să te dau în schimbul fratelui tău și al celorlalți. Asta meriți, lașule!

– Nu, *Papá*! N-o să mai fiu așa prost! A fost ideea celorlalți, jur! Eu și Felipe ne-am gândit că putem s-o ajutăm pe mama să cumpere mâncare și poate o rochie frumoasă pentru Lucía!

– Tacă-ți fleanca! a mârâit José. Gata cu scuzele, când știm amândoi că toți banii pe care i-ai furat i-ai fi dat pe băutură. În toată istoria familiei, unul n-a ajuns la închisoare. Nici când am murit de foame, poate căutam prin gunoaiele aruncate de *payo*, dar nici unul dintre noi nu s-a coborât într-atâta ca tine. Ești o rușine pentru familia Albaycín! Să știi că mă gândesc să te dau afară și să stai pe străzi. Pleacă din fața ochilor mei!

– Da, *Papá*! Îmi pare rău, *Mamá*!

– Dacă mai calci strâmb, taică-tău te duce la poliție! a zbierat José, în timp ce Carlos s-a strecurat de lângă el și s-a făcut nevăzut dincolo de perdeaua camerei lui.

– Ce se petrece, *Papá*? De ce țipai la Carlos?

Lucía apăruse în bucătărie.

– Nu-i nimica, *querida*, a liniștit-o María pe fiica ei. Ce-ar fi să te duci în vizită la prietena și vecina ta Inés? Poate le arăți ei și surorilor ei cum dansezi, a încurajat-o, scoțând-o din peșteră.

José s-a lăsat pe scăunel cu capul în mâini.

– *Ay*, María, ce rușine mi-e!

– Știu, José! Ce ne facem dacă unul dintre ceilalți băieți îl pârăște pe Carlos când îi interoghează poliția? l-a întrebat María.

– Numai de asta nu mă tem. Onoarea dintre gitani îl va ține în siguranță. *Dios mío*, băiatul ăla este așa sălbatic, că, pe lângă el, eu par un pisoi. Poate are nevoie de dragostea unei femei bune ca să-l îmblânzească. José a întins mâna spre soția lui și i-a zâmbit slab. TU ești femeie bună, María! Iartă-mă că nu-mi amintesc suficient de des asta.

María i-a luat mâna întinsă și s-a bucurat de momentul rar de tandrețe.

– Și ce facem acum? l-a întrebat.

– Așteptăm să se întoarcă Eduardo. Părinții unuia dintre ceilalți băieți s-au dus la închisoare azi-dimineață, dar nu i-au lăsat paznicii să-și vadă băiatul. Închisoarea este plină de cei care au profitat de turiștii din Alhambra. Altă gașcă a amenințat un cuplu de *payo* cu cuțitul. Au înconjurat căruța și le-au furat banii și bijuteriile.

– Dacă îl condamnă pe Felipe, cât o să primească?

– Depinde de judecător. Mâine o să fie plin la tribunal.

Eduardo a venit o oră mai târziu, fără alte vești decât adusese José. Părea tracasat și îmbătrânit, dar era cel puțin ușurat că îl găsiseră pe Carlos și că era acasă. După ce au mâncat și au culcat copiii, María a adus coșurile din grajd și s-a pus pe treabă. Carlos a mâncat singur la lumina lumânării, în camera lui, cum insistase José.

– Nu trebuie să lucrezi în seara asta, Mia!

A ridicat ochii la José, mirată că o alinta. Nu o făcuse de câteva luni.

– Mă calmează dacă lucrez cu mâinile. Nu ieși cu prietenii tăi în seara asta?

– Nu. Trebuie să vorbim despre Lucía.

– Cred că am vorbit destul azi, nu?

– Nu poate aștepta.

María a pus coșul jos și s-a uitat la soțul ei care se așeza pe un scaun în bucătărie.

– Spune-mi atunci.

– Am primit multe oferte.

– Mi-ai zis.

– Oferte serioase, care ne-ar aduce bani buni în casă.

– Și, după cum spuneam, trebuie să le refuzi.

– Și, după cum spuneam eu, putem găsi o cale. Eu voi fi cel angajat ca chitarist. Lucía va apărea dintr-odată pe scenă, ca la competiție. Toată lumea este pregătită să-și asume riscul, pentru a arăta talentul Lucíei unui public mai larg.

– Și să-și umple buzunarele, în timp ce-mi pun copilul să muncească ilegal și ție să-ți dea o nimica toată pentru efort, fără îndoială.

– Nu, María, fostul meu șef din Barcelona mi-a oferit de trei ori salariul dacă vine și Lucía cu mine. Suma aia îți va permite să gătești o masă decentă pentru familia noastră în fiecare zi a săptămânii!

– Da, dar fără tine și Lucía aici, José! Barcelona este departe.

– Mia, nu crezi că ar trebui să încercăm? Oricum, ce viață ducem aici? Avem copii atât de disperați după bani, că sunt gata să fure! Nimic în oală, haine zdrențuite… José s-a ridicat și a început să se fâțâie. Ai văzut cum dansează Lucía, știi ce poate face. Este unică, iar noi suntem disperați.

– Destul de disperați cât să despărțim familia ca soțul și fiica mea să plece de-acasă, iar noi să rămânem în urmă, fără voi?

– Dacă totul merge bine, te poți muta la Barcelona cu băieții în câteva săptămâni.

Chiar dacă María nu se așteptase ca soțul ei să-i sugereze să se ducă imediat cu ei, a șocat-o faptul că îi trecuse prin minte să-i lase singuri.

– Nu, José! Lucía este prea mică și, cu asta, basta! Barcelona este un oraș mare, plin de hoți și vagabonzi… știi prea bine!

– Da, știu, pentru că știu bine orașul, de-aia o să îl aleg în locul Madridului și Sevillei. Cunosc oameni, acolo, Mia! Pot să-i ofer siguranță fetei noastre.

María i-a observat licărul din ochi, un licăr pe care nu-l văzuse de mulți ani și și-a dat seama că nu e vorba doar despre Lucía, ci și despre el. I se oferea încă o șansă să strălucească, să încerce să-și îndeplinească visurile îndărătnice.

María a mijit ochii în fața adevărului.

– Ai acceptat, așa-i?

– Pleca azi. Trebuia să-i dau un răspuns.

Ochii lui José o implorau să înțeleagă.

În bucătărie s-a așternut liniștea. În cele din urmă, a suspinat adânc și a ridicat ochii la el șiroind de lacrimi.

– Când pleci?

– În trei zile.

– Lucía știe?

– Era acolo, m-a implorat să accept. *Bar de Manquet* este una dintre cele mai bune cafenele de flamenco din Barcelona. Pentru noi este o șansă minunată… pentru ea! Doar îți dai seama de asta!

– Nu s-a gândit să-i ceară voie mamei, a șoptit María. Și? Dacă Felipe intră în închisoare? Îți lași copilul să putrezească acolo singur? Și Carlos are nevoie de tată, José!

– Sunt sigur că o vreme, cât are nevoie Lucía să-și facă o reputație în Barcelona, poți fi și mamă, și tată. Ăsta poate fi începutul unei cu totul alte vieți pentru noi toți! a implorat-o el.

– Așadar s-a decis… María s-a ridicat și s-a întors cu spatele la soțul ei. Nu mai e nimic de zis.

S-a ridicat și el și și-a trecut mâna pe spatele ei.

– Haide, Mia, hai la culcare! A trecut mult de când noi doi nu am mai…

Pentru că nu ești niciodată aici când adorm singură...

Știind că o femeie gitană nu are voie nicicând să-i refuze soțului drepturile maritale, María l-a luat șovăitoare de mână și l-a urmat în dormitor. S-a întins lângă el și a simțit cum o trăgea de fusta de bumbac care-i acoperea cea mai intimă parte. În timp ce s-a urcat peste ea și s-a împins în carnea ei moale, ea a așteptat doar ca el să atingă punctul culminant, ca apoi să aibă parte de liniște și pace.

Nu a durat mult până când el a gemut și s-a dat jos de pe ea. A rămas nemișcată, cu fustele ridicate până la brâu și s-a uitat în gol. Pe obraz îi curgea o singură lacrimă.

Ce-ai ajuns, María*?* s-a întrebat.

Nimic, a venit răspunsul spiritului ei extenuat.

„Omule!“ (în limba spaniolă în original)

Cartofii săracului, mâncare simplă andaluziană (în limba spaniolă în original)
Nenorocit (în limba spaniolă în original)
Fata mea (în limba spaniolă în original)

Capitolul 13

– O lună? María se uita la José și la Eduardo cu groază. Nu i-ați explicat judecătorului că n-are decât treisprezece ani? *Dios mío!* Este un copil care va fi încuiat cu restul criminalilor ălora, când tot ce-a făcut a fost să se țină după frate-său!

– Am încercat, *Mamá*! Dar era o nebunie la tribunal. Erau atâția care-și așteptau sentințele, că nu ne-am putut apropia să îi luăm apărarea. I-au adus pe toți laolaltă, toată gașca. S-a citit sentința și, în câteva clipe, judecătorul le-a pronunțat sentința.

– Asta nu-i dreptate! a strigat María.

– Gitanii nu au niciodată parte de dreptate, doar de pedeapsă, a spus José, ducându-se spre dulapul din bucătărie, unde ținea o sticlă aproape goală de brandy de anason. Putea fi mai rău, hoții dinaintea lui au primit șase luni. A scos dopul sticlei și a luat o duș că sănătoasă. În ochii celorlalți, suntem mereu vinovați cu toții.

– Bietul meu fiu! a exclamat María, fără să-i pese că-i șiroiau lacrimile pe față.

– Să sperăm că experiența asta o să-i dea o lecție. Și tu! a lătrat José, când a apărut Carlos umil din dormitor. Uite ce i-ați făcut mamei voastre!

– Iartă-mă! s-a rugat Carlos, întinzându-și brațele ca s-o strângă la piept pe María.

Ea s-a întors cu spatele.

– Pot măcar să mă duc să-l vizitez? a întrebat ea, ștergându-și lacrimile cu supărare.

– Da, am notat programul de vizitare aici, a răspuns Eduardo, singurul din familie care știa să citească. I-a dat bucata de hârtie mamei. O să vin cu tine.

– Ce s-a întâmplat cu Felipe? Lucía apăruse la intrarea peșterii. Mi-a zis cineva adineaori că este în închisoare. E adevărat?

– *Sí*, așa e! a răspuns José. Felipe a făcut ceva rău, a furat bani la concurs și acum o să fie pedepsit. Tu n-ai fura niciodată, nu, *mi princesa*?

– Nu va trebui, *Papá!* Pentru că eu și cu tine o să îmbogățim familia cu cântatul și dansatul nostru!

– Ce tot zice Lucía?

Eduardo s-a întors spre tatăl lui.

– Mai bine spune-le fiilor tăi, José!

María s-a șters la nas cu șorțul, în timp ce Eduardo și Carlos se uitau nedumeriți.

José le-a povestit, ținându-și pe genunchi fiica bucuroasă.

– Și cât sunt plecat, voi, băieții, trebuie să aveți grijă de mama voastră, că altfel o să dați socoteală.

În mica lor bucătărie, preț de o clipă, María s-a gândit că ar fi vrut să fie ea cea care fuge la Barcelona. În sat se dusese vestea deja despre Felipe și, oricât de talentată ar fi fost fata ei, nimic nu compensa pentru umilința pe care o simțea ca mamă.

Acum, când Carlos se strecurase înapoi în dormitor și José anunțase că trebuia „să vadă de niște treburi“ înainte de plecare, Eduardo stătea cu mama lui pe treapta de-afară. A luat-o de mână și atunci a observat ea că pielea lui tânără avea deja bătături și cicatrice din cauza muncii la fierăria bunicului.

– O să am eu grijă de tine, *Mamá,* cât este plecat *Papá.*

María s-a întors spre el, i-a luat fața în mâini și i-a zâmbit slab.

– Știu, băiatul meu frumos. Slavă Domnului!

***

– La revedere, Mia!

José i-a luat mâinile Maríei într-ale sale și i-a sărutat vârfurile degetelor.

– Cum o să aflu că ați ajuns? Că sunteți amândoi în siguranță? a întrebat ea.

Stăteau lângă căruța trasă de măgar a vărului lui José, pe care puseseră bagajele lui José și ale Lucíei, cutia chitarei fiind la loc de cinste.

– O să-ți trimit un mesaj prin cine s-o întoarce aici, imediat ce pot. Lucía, ia-ți rămas-bun de la mama!

– *Adiós, Mamá!* a spus Lucía cuminte.

Dar, în timp ce-o strângea în brațe, María știa că fiica ei abia așteaptă să plece la drum.

– Păcat că nu ți-ai putut vedea copilul la închisoare înainte să pleci.

– Nu-i voie până vineri și i-am promis șefului meu că ajung cu Lucía până joi. Este doar o lună, María! O să treacă repede și o să-i dea o lecție pe care n-o s-o uite niciodată.

– Dacă supraviețuiește, a murmurat María, văzând că José voia să plece triumfător, fără gânduri negative despre fiul închis.

– Așa…

José a smuls-o pe Lucía din brațele mamei, de parcă se temea că María nu-i mai dă drumul, apoi a ridicat-o pe capra de lemn, în fața căruței.

– Trebuie să pornim. S-a urcat lângă Diego, vărul lui, care ținea hățurile în mâini. Trimite vorbă oricui vine la Barcelona. Spune-le să vină la Bar de Macquet s-o vadă pe noua vedetă! *Vamos!*[36]

Diego a plesnit hățurile pe spinarea măgarului și au pornit la vale. Din fața celorlalte peșteri, le făceau și alții cu mâna, așa că María și-a stăpânit emoțiile cât a putut ca să nu se dea în spectacol și s-a sprijinit de brațul ferm al lui Eduardo.

– *Adiós, Mamá!* Să vii să mă vezi la Barcelona! Te iubesc! a strigat Lucía, din căruța care se îndepărta.

– Și eu te iubesc, *querida*!

María a făcut cu mâna până ce nu i-a mai văzut.

– Te simți bine, *Mamá?* a întrebat Eduardo, în timp ce intrau. Poate ar trebui să vii cu mine și să stai o vreme cu bunica. Azi o să fie o zi grea pentru tine.

– Se vor întoarce. María a făcut un mare efort să pronunțe cuvintele astea. Și le doresc tot succesul pe care-l merită.

– Atunci, eu plec la muncă. Vine și Carlos cu mine, vrea să vadă dacă poate face o tigaie.

María i-a aruncat o privire fiului mijlociu, care a ridicat din umeri supus, fără nici o plăcere. După ce-au plecat, ea s-a consolat că cel

puțin bătutul metalului era mai bun decât bătutul unei ființe umane într-o luptă cu mâinile goale.

– Așadar, am rămas singură, și-a spus. Ce să fac?

S-a uitat nedumerită în jur. Cu toate că știa că multe dintre zilele ei așa începeau, fără fiica și soțul ei de față, diferența era că acum trei dintre ei aveau să lipsească și noaptea.

Dar exista totuși o parte bună, și-a spus cu fermitate. Poate că Lucía și José puteau face într-adevăr destui bani, cât să se mute cu toții la Barcelona, chiar dacă asta ar însemna să părăsească singura casă pe care o știa. Putea s-o ia de la început, cum aveau și nevoie.

***

– Nu știu cum poți să-ți arăți fața în sat, María! a murmurat Paola vinerea următoare, în timp ce María se pregătea să se ducă în Granada să-l viziteze pe Felipe la închisoare. Fiul tău a adus rușine în familiile noastre. Să sperăm că nu află clienții *payo* ai tatălui tău că este nepotul nostru, că s-ar retrage din afacere.

– Îmi pare foarte rău, *Mamá*! a suspinat ea. Faptul este consumat și acum trebuie să facem ce putem.

În centrul Granadei, furnicarul matinal se îndrepta spre piață, iar María și Eduardo se fereau de căruțele pline cu smochine, lămâi și portocale, care înmiresmau aerul prăfuit cu un miros proaspăt. S-au așezat la coada lungă de vizitatori la poarta închisorii și, sub soarele dogoritor, au așteptat să intre.

În cele din urmă, li s-a permis accesul și, spre deosebire de soarele strălucitor, înăuntru era așa de umed și urât mirositor din cauza oamenilor nespălați care putrezeau acolo, că María a trebuit să-și pună batista la nas. Paznicului i-a condus pe numeroasele trepte, luminând calea cu o candelă.

– Of! Zici că prizonierii sunt îngropați de vii aici, a șoptit María, în timp ce se țineau după el pe un coridor îngust, cu podeaua udă și cu miros de canal.

– Fiul dumitale este aici, le-a spus paznicul, arătând spre o celulă mare.

În spatele gratiilor, María deslușea numai o masă de corpuri care așezate, stând în picioare sau întinse pe unde încăpeau.

– Felipe! a strigat.

Câțiva prizonieri s-au ridicat, dar au întors capul imediat.

– Felipe? Ești aici?

A durat ceva până să apară și să-și facă loc în gloată. Când, în sfârșit, i-a apucat mâinile printre gratiile de metal, a început să plângă.

– Cum te descurci, *hermano*[37]*?* a întrebat Eduardo, înecat și el de emoție.

– Bine, a răspuns Felipe răgușit, dar numai bine nu părea.

Era palid ca luna, cu cârlionții lungi și negri tunși și cu o cicatrice pe capul chel.

– *Mamá*, nu plânge, mă descurc eu o lună! A început să-i tremure buza. Iartă-mă, *Mamá*, nu știam ce fac, nu înțelegeam. Ce prost sunt! Probabil că-ți vine să-mi implanți un cuțit în inimă pentru rușinea pe care am adus-o asupra familiei.

– *Querido*, o să fie bine. *Mamá* este aici, cu tine și te iartă. I-a strâns mâna care părea lipicioasă, în ciuda frigului crunt. Îți dau de mâncare? Unde dormi? Trebuie să mai fie o încăpere…

María și-a pierdut glasul, în timp ce fiul ei clătina din cap.

– Dorm unde am loc și *sí*, ne dau de mâncare o dată pe zi.

S-a strâns de piept deodată, zguduit de tuse.

– O să-ți aduc un tonic de la Micaela pentru tuse. Of, Felipe al meu…

– Te rog, *Mamá*, nu plânge! Mi-am făcut-o cu mâna mea. Promit că în curând mă întorc acasă.

– Ai nevoie de ceva, *hermano*? a intervenit Eduardo, văzându-și mama tulburată.

– Aici e piață neagră pentru orice și cei mai puternici dintre deținuți ne distribuie toate proviziile, a recunoscut Felipe. Orice poți aduce… pâine, brânză și poate niște haine călduroase.

A tremurat involuntar.

– Sigur, a consimțit Eduardo.

Paznicul i-a anunțat că trebuie să plece.

– Rezistă, ne vedem săptămâna viitoare! Dumnezeu fie cu tine! a șoptit, conducându-și mama spre ieșire.

În următoarele zile, María a făcut singură drumul spre închisoare, ori de câte ori i se permitea și, la fiecare vizită, fiul ei părea tot mai slăbit.

– Este foarte frig noaptea și mi-au furat imediat pătura pe care mi-ai adus-o. Nu m-am putut lupta, i-a șoptit el.

– Felipe, mai sunt două săptămâni, atât a mai rămas. Pe urmă o iei de la capăt, *sí*?

– *Sí, Mamá!*

A încuviințat obosit, în timp ce lacrimile îi lăsau dâre pe fața murdară. Maríei i s-a strâns inima când i-a auzit șuieratul din plămâni.

– Uite poțiunea pentru respirație, Felipe! Și ia! Mănâncă repede înainte să vadă careva.

I-a dat o pâinică și s-a uitat la el cum o înfuleca, ascunzând restul sub cămașa subțire. Să-l lase la sfârșitul orelor de vizitare era cel mai greu lucru din cât fusese María nevoită să îndure. A plâns tot drumul până acasă și i-ar fi plăcut să poată discuta cu José. Nu voia să-și împovăreze copiii.

– Mă descurc eu, măcar de dragul lui Felipe, și-a spus ea când se întorcea în peștera mută. Nu avusese inima să-i spună lui Felipe că tatăl și sora lui plecaseră la Barcelona.

– *Hola!*

María s-a întors și a dat cu ochii de Ramón la intrare.

– Ți-am adus ceva, i-a spus el, întinzându-i un coș.

– Alte portocale? I-a zâmbit.

– Nu, mi-a adus mama niște prăjituri pe care noi nu le putem mânca.

María știa că madlenele din coș erau o delicatesă pe care o putea mânca oricine până plesnea și era impresionată de gest.

– Mulțumesc!

– Ce face Felipe?

– Se… luptă, a răspuns ea, mușcând dintr-o prăjitură, în speranța că zahărul o să-i dea putere.

– Sunt sigur. Bine, te las, dar, dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de știre, te rog.

– Da, mulțumesc! a spus recunoscătoare.

Ramón a încuviințat și a ieșit din peșteră.

***

În fiecare zi din acel iulie canicular și uscat, María îl oprea pe fiecare gitan din drum, fie că se afla în oraș, fie că treceau ei prin oraș în Sacromonte. Nici unul nu avea vești de la Barcelona. S-a consultat cu Micaela când s-a dus să ia licoarea lui Felipe.

– O să-i vezi mai repede decât crezi.

Atât i-a spus. Cel puțin, pe zi ce trecea, Felipe era mai aproape de casă.

În sfârșit a venit ziua la care visa. María nu mai putea de bucurie și trepida alături de celelalte mame în fața închisorii. Porțile s-au deschis și un șir de bărbați pestriți și murdari au ieșit pe rând.

– *Mi querido*, Felipe!

María a dat fuga la fiul ei și l-a strâns în brațe. Vedea că e doar piele și os și hainele îi atârnau ca zdrențele pe corp, iar duhoarea pe care o emana o făcea să verse. *Nu contează*, își spunea, în timp ce îl lua de brațul schilod. *E liber.*

Cu toate că venise cu măgarul Paca, drumul până acasă a fost un chin. Tusea profundă a lui Felipe răsuna pe străzile pietruite din Sacromonte, pe dealul abrupt pe care urcau și a fost nevoită să-l ajute, căci nu se putea ține drept pe spinarea măgarului.

Când au ajuns acasă, María l-a dezbrăcat de haine și l-a spălat cu o cârpă fierbinte, după care l-a învelit bine în pături și l-a băgat în pat. Restul hainelor colcăiau de păduchi și le-a pus deoparte ca să le dea foc mai târziu.

În timp ce-l îngrijea, Felipe nu prea vorbea, ci stătea întins cu ochii închiși și răsuflând cu greu.

– Vrei ceva de mâncare? l-a întrebat María.

– Nu, *Mamá*! Vreau doar să dorm.

Toată noaptea a răsunat tusea lui Felipe în peșteră și când s-a trezit María dimineață, a văzut că Eduardo și Carlos dormiseră în bucătărie.

– Ne-am mutat din cauza zgomotului, i-a explicat Eduardo, în timp ce María îi dădea lipie la micul dejun. *Mamá*, Felipe este foarte bolnav. Are febră și tusea aia…

A clătinat disperat din cap.

– Mă duc să am grijă de el. Voi doi duceți-vă la fierărie.

María a intrat în camera băieților, unde Felipe ardea de la febră. S-a dus repede la dulapul cu ierburi și a făcut un amestec de scoarță de salcie uscată, creț uș că și spilcuță pentru o infuzie, i-a luat capul în mână și i-a dat cu linguri ța între buze. Băiatul a vomitat infuzia câteva clipe mai târziu. A stat toată ziua cu el și l-a răcorit cu o cârpă udă, i-a picurat apă în gură, dar febra tot nu scădea.

Până la apus, María l-a tot auzit pe Felipe cum se chinuie să respire și cum i se umflă pieptul de la efort.

– María, Felipe este bolnav? L-am auzit tușind prin pereți, s-a auzit o voce din bucătărie.

María s-a uitat pe după perdea și l-a văzut pe Ramón cu două portocale în mână.

– Da, Ramón! Felipe este foarte bolnav.

– Poate îl ajută astea să se însănătoșească?

A arătat spre fructe.

– *Gracias*, dar cred că este nevoie de ceva mai mult. Ar trebui s-o aduc pe Micaela să-i facă o poțiune, dar nu îndrăznesc să-l las singur și băieții încă nu au venit de la muncă. María a clătinat din cap. *Dios mío!* Cred că este într-o stare foarte gravă.

– Nici o grijă, mă duc eu după Micaela.

Înainte să-l poată opri, Ramón se făcuse deja nevăzut. Micaela a sosit o jumătate de oră mai târziu, extrem de îngrijorată.

– Lasă-mă singură cu el, María! i-a ordonat ea. Nu avem aer pentru toți.

María s-a supus și a încercat să se concentreze și să facă o supă apoasă de cartofi și morcovi pentru ceilalți fii.

Micaela a venit în bucătărie foarte mohorâtă.

– Ce are?

– Felipe are o boală de plămâni. Probabil a luat-o de la umezeala celulei, fiindcă este în stare avansată. Adu-l aici în bucătărie unde este mai mult aer.

– Se mai face bine?

Micaela nu a răspuns.

– Uite! Încearcă să-i dai tinctura asta de mac. Măcar îl ajută să doarmă. Dacă nu se face bine până dimineață, trebui să te gândești

să-l duci în oraș la un spital de *payo*. I se umplu plămânii cu apă care trebuie scoasă.

– Niciodată! Nici un gitan nu iese viu din spitalul ăla! Și uite ce i-au făcut străinii ăia bietului meu băiat!

– Atunci îți sugerez să aprinzi o lumânare și să te rogi la Fecioară. Îmi pare rău, *querida*, dar nu mai am ce face. I-a strâns mâinile Maríei. Este mult peste puterile mele.

Când s-au întors Eduardo și Carlos de la fierărie, l-au cărat pe Felipe în bucătărie și l-au întins pe saltea. María s-a cutremurat când a văzut că pernele pe care stătuse erau pătate de sângele pe care-l scuipase. A luat o pernă mai curată din patul ei și i-a așezat-o ușor sub cap. Nici nu s-a clintit.

– E vânăt, *Mamá*! a observat Carlos agitat, așteptând să-l liniștească María.

Dar ea nu putea.

– Să mă duc să-i aduc pe bunici? a întrebat-o Eduardo. Poate știu ei ce-i de făcut.

Se fâțâia de colo colo, în timp ce fratele lui se chinuia să respire pe jos.

– Aș vrea să fie *Papá* aici, a adăugat Carlos apăsător.

María i-a gonit afară și a îngenuncheat lângă Felipe.

– Mama este aici, *mi querido,* i-a șoptit, răcorindu-i fruntea.

Curând după aceea i-a chemat pe băieți să aducă niște saci de paie din grajd, ca să-l poată sprijini pe fratele lor, să poată respira mai bine.

Pe măsură ce noaptea trecea, Felipe respira din ce în ce mai greu. Părea că nu mai are puterea nici să tușească și să-și curețe temporar plămânii. S-a ridicat și s-a dus afară, unde ceilalți doi fumau speriați.

– Eduardo, Carlos, mergeți după bunici! Trebuie să vină acum.

Au înțeles imediat la ce se referea și le-au dat lacrimile.

– Da, *Mamá!*

Le-a dat o lampă cu petrol să vadă pe unde merge. Ea s-a ghemuit lângă Felipe, care a clipit și s-a uitat la ea.

– *Mamá,* mi-e frică! a șoptit el.

– Sunt cu tine, Felipe! *Mamá* e aici.

El i-a zâmbit firav, a murmurat „te amo“ și, câteva clipe mai târziu, a închis ochii definitiv.

***

Au trimis vorbă prin cei care se duceau la Barcelona ca José și Lucía să fie chemați acasă, iar María și familia ei au intrat în doliu. După ce au scos animalele din grajd, trupul lui Felipe a fost așezat acolo, ca să vină rudele și sătenii să-și ia rămas-bun. De jur împrejur erau nuferi albi și flori roșii de rodie, a căror aromă puternică se îmbina cu cea de tămâie și lumânări aprinse lângă el. María a stat acolo zi și noapte, de multe ori în compania celor care o ajutau să izgonească spiritele. Micaela făcea vrăjile tradiționale, menite să ocrotească sufletul lui Felipe ca să poată zbura liber la cer. Fără încetare, María cerea iertare pentru toate felurile în care își dezamăgise fiul. Nimeni nu se atingea de trup de teamă să nu supere spiritele.

Companionul ei de bază era Carlos, care plângea și se tânguia pentru fratele lui. María știa că e îngrozit că Felipe avea să se întoarcă și să-l bântuie tot restul vieții. De două ori s-a dus în pelerinaj la abația din Sacromonte, în vârful muntelui, ca să se roage pentru sufletul fratelui său. Poate că așa simțea el nevoia să scape de aerul fetid și încins din peșteră, în care stătea oră de oră, dar María era gata să creadă numai ce era mai bun la el.

Viața stătea în loc pentru toată lumea în familie – obiceiul cerea ca nimeni să nu mănânce, să nu bea, să nu se spele și să nu muncească până când trupul lui Felipe nu se odihnea în mormânt.

În cea de-a treia zi, când María simțea că leșină de sete, foame, șoc și de duhoarea de carne putrezită care îngreuna aerul, Paola s-a așezat lângă ea și i-a dat niște apă.

– Trebuie să bei, *mija,* altfel pe tine te îngropăm după el.

– *Mamá,* știi că nu-i voie.

– Sunt sigură că Felipe și-ar ierta mama că bea apă în timp ce-l veghează. Ia și bea!

Și María a băut.

– Ai vești de la Barcelona? a întrebat Paola.

– Nu.

– Atunci, te implor să-l lași pe Felipe să se odihnească fără José. Dincolo de orice, mirosul este oribil. Paola și-a încrețit nasul. Deja vin muștele și o să ne îmbolnăvim cu toții.

– Taci, *Mamá!*

María și-a pus degetul la buze de teamă să nu audă Felipe cum vorbeau de rămășițele lui pământești, de parcă erau altceva decât carne în putrefacție.

– Nu-mi pot îngropa copilul fără tatăl lui. José nu m-ar ierta niciodată.

– Eu zic că tu ar trebui să-l ierți pe el că a plecat când avea copilul în temniță. María, trebuie să-l îngropi mâine! Și, cu asta, basta!

După ce a plecat mama ei, María a ieșit după ea din grajdul care duhnea și a intrat în bucătărie clătinându-se. Până și ea știa că nu mai putea amâna înmormântarea.

A zâmbit ușor uitându-se în bucătărie. Aparent, tot satul venise cu ceva de mâncare, alcool sau dulciuri. Cel puțin avea ce să ofere după înmormântare. A aprins o lumânare și s-a dus să se pună în genunchi în fața imaginii șterse a Fecioarei. I-a cerut iertare, apoi s-a întors și a cerut iertare și spiritelor pământești. Apoi a ieșit să-i caute pe Eduardo și pe Carlos, care fumau fără oprire.

– Puteți trimite vorbă în sat că mâine ținem înmormântarea? a întrebat.

– Da, *Mamá!* Mergem acum. Eu o iau în jos și tu în sus, *hermano!* i-a sugerat Eduardo lui Carlos.

– Băieți! i-a oprit înainte s-o ia la fugă. Credeți că se va supăra tatăl vostru?

– Dacă se supără, așa merită, a răspuns Eduardo răspicat. Nu ar fi trebuit să plece.

***

Procesiunea urca dealul presărat cu chiparoși și cactuși care dădeau în floare, însoțiți de mirosul îmbătător al crinilor care împodobeau măgarii. María mergea în fața sicriului pe care tatăl ei îl făcuse cu ajutorul celorlalți fii, din resturi de stejar, în atelierul lui. S-a înălțat un vaiet de durere și María a recunoscut vocea mamei, care, așa aspră din cauza vârstei și a emoției, își cânta jalea. Mulțimea i s-

a alăturat și María și-a lăsat lacrimile să-i curgă pe față și pe țărâna pe care mergea.

Ceremonia era un hibrid straniu de înmormântare catolică tradițională, combinată cu vorbele indescifrabile, murmurate în șoaptă de Micaela, menite să-i apere sufletul lui Felipe și pe cei rămași în urmă.

María a aruncat o privire spre vale și apoi în sus, spre Alhambra, care văzuse foarte multă vărsare de sânge în mii de ani de istorie. Dintotdeauna se temuse de ea din cine știe ce motiv, dar acum în țelegea de ce. Acolo fusese dată sentința care-i condamnase fiul la moarte.

„Să mergem!“ (în limba spaniolă în original)
Frate (în limba spaniolă în original)

Capitolul 14

María s-a trezit a doua zi complet secătuită. A avut grijă să-i plece copiii la muncă la timp. Carlos se trezea primul. Dacă moartea lui Felipe adusese ceva bun, asta era vinovăția care-l schimbase pe Carlos, cel puțin deocamdată.

După ce și-a turnat sucul din portocalele proaspete pe care le adusese Ramón cu o seară în urmă, María s-a așezat pe treaptă să-l bea. Cândva, fuseseră o familie de șase, acum se înjumătățiseră. Cumva, trebuia să accepte că Felipe nu avea să se mai întoarcă, dar soțul și fata ei…

A clipit, lăcrimând în lumina soarelui, temându-se că și ei aveau să devină niște spectre în imaginația ei.

– Unde sunteți? a întrebat cerul. Vă rog! Dați-mi de știre!

Mai târziu, și-a pus vălul de doliu, a luat două dintre prețioasele ouă ale găinilor ei și s-a dus la peștera lui Ramón.

– Aș vrea să-i scrii angajatorului soțului meu din Barcelona, i-a cerut. Ramón era unul dintre puținii gitani care știau să scrie și, în schimbul neobișnuitului plocon în mâncare sau lemne, era dispus să scrie o scrisoare. Uite! Ți-am adus astea. I-a întins ouăle.

El și-a pus mâinile peste ale ei și a clătinat din cap.

– María, nu aș putea primi vreo plată de la tine, mai ales în perioada asta.

S-a dus la dulap și a scos uneltele de scris, apoi i-a făcut semn Maríei să se așeze la masa din bucătărie cu el.

– În primul rând, omul ăsta știe să citească?

– Nu știu, dar are afaceri la oraș, presupun că da.

– Atunci, dictează-mi!

– Dragă administrator al *Bar de Manquet*! Cred că i-ați oferit de lucru domnului José Albaycín, chitarist, acum câteva săptămâni, când i-ați cunoscut pe el și pe fiica mea la concursul din Granada.

Dacă mai lucrează la cafeneaua dumneavoastră, vă rog să-i transmiteți un mesaj și să-i spuneți că soția lui are să-i dea vești cumplite...

Ramón a ridicat privirea la ea compătimitor, cu stiloul suspendat deasupra colii de hârtie.

– Nu, s-a poticnit ea, dându-și seama dintr-odată că îi scria angajatorului lui José și al Lucíei, care nu ar fi fost impresionat de pretenția unei neveste, care voia ca angajații lui să se întoarcă îndată acasă. Mulțumesc, dar trebuie să găsesc o cale să-l contactez direct pe José.

– Înțeleg, María! Ramón s-a ridicat. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, spune-mi.

***

– Am decis să mă duc să-i caut pe *Papá* și pe Lucía la Barcelona. Nu am liniște, până când nu află ce s-a întâmplat cu Felipe.

María își privea băieții peste masa din bucătărie.

– *Mamá!* Sunt sigur că unul dintre mesagerii pe care i-am trimis cu vești o să-i găsească curând, a spus Eduardo.

– Nu suficient de repede. Și-apoi, este o veste pe care numai o soție și o mamă ar trebui s-o dea.

María a luat o lingură din tocănița pe care i-o aduseseră băieții de la mama ei. Știa că avea nevoie de energie.

– Dar nu te poți duce singură. Venim cu tine.

Carlos i-a dat un cot lui Carlos, care a încuviințat nesigur.

– Nu. Afacerea bunicului a avut destul de suferit în ultimul timp, din cauza absenței voastre. Și trebuie să rămâneți aici, în caz că trec pe drum pe lângă tatăl vostru, iar el se întoarce și nu găsește pe nimeni.

– Atunci, rămân eu aici și Carlos vine cu tine, a sugerat Eduardo.

– Am spus nu! a repetat María. Carlos are noroc că are de lucru și ne trebuie banii pe care-i câștigă.

– *Mamá!* E ridicol! Eduardo a lovit cu lingura în castron. O femeie nu poate merge într-o asemenea călătorie neînsoțită. *Papá* nu ar permite.

– Acum eu sunt șefa casei și zic că este permis, s-a răstit María. Așa că plec mâine în zori. O să iau trenul. Ramón zice că este foarte ușor. Mi-a spus ce să fac și unde să schimb trenul.

– Ești posedată, *Mamá?* a întrebat Carlos, în timp ce ea se ridica și strângea vasele.

– Nu, din contră, Carlos! Mi-am venit, în sfârșit, în fire.

***

A doua zi, în ciuda protestelor neîncetate ale fiilor ei ca măcar unul dintre ei s-o însoțească, María s-a trezit în zori și și-a pregătit o bocceluță cu mâncare și apă, rămase de la înmormântare. La sfatul lui Ramón, s-a înfășurat într-o față de masă în loc de pelerină și, cu un șal negru, și-a acoperit buclele care o dădeau de gol ca gitană. Pe drum avea să treacă drept văduvă, lucru care cel puțin cerea respect și o ferea de necazuri.

Ramón se oferise s-o ducă la gară cu căruța. O aștepta cu măgarul deja înhămat.

– Gata, María?

– Gata.

Au pornit, în vreme ce soarele începea să urce pe cer și picurii de rouă rămâneau captivi în spinii cactușilor pe lângă care treceau, pe drumurile înguste care duceau în oraș. Când au intrat pe porțile orașului și au pătruns pe străzile deja aglomerate ale Granadei, María se întreba dacă își pierduse într-adevăr mințile. Însă era un drum pe care știa că trebuia să-l facă.

În gara aglomerată, Ramón a legat măgarul și a venit s-o ajute să cumpere bilet. A stat apoi lângă ea pe peronul aglomerat până a intrat în gară trenul cu aburi.

– Nu uita să cobori la Valencia, i-a reamintit, în timp ce o ajuta să urce în vagonul de clasa a treia. Chiar lângă gară este o pensiune respectabilă pe nume *Casa de Santiago,* unde poți înnopta, înainte să pleci spre Barcelona dimineață. Nu este scump, dar… I-a pus niște bănuți în mână. *Vaya con Dios*[38]*,* María! Ai grijă de tine!

Înainte să apuce să protesteze, paznicul a fluierat și Ramón a coborât din tren.

***

Era o zi însorită și foarte călduroasă și, de fiecare parte a șinelor, se întindeau livezi de măslini și de portocali. Piscurile munților Sierra Nevada erau ușor înzăpezite și albul lor sclipea pe cerul azuriu, senin.

– Îți vine să crezi că nu ai ieșit în viața ta din Granada? și-a șoptit sieși, brusc înflăcărată.

Orice o fi apucat-o să facă drumul ăsta, María a decis că e bucuroasă. Vedea lumea pentru prima oară în viața ei.

A coborât în acea după-amiază în Valencia și a stat peste noapte la pensiunea pe care i-o sugerase Ramón, fără să pună geană pe geană, cu sacul strâns bine la piept, de teama hoților.

A doua zi, s-a îmbarcat în alt tren, în timp ce soarele răsărea peste munți. Chiar dacă o durea spatele pe bancheta tare și transpira în hainele de pretinsă văduvă, se simțea bizar de liberă. Pe geam zărea din când în când licărul oceanului în spatele cătunelor pe lângă care treceau și i se părea că simte mirosul proaspăt de mare și de sare.

Pe măsură ce ziua trecea, și-a dat seama că se apropiau de Barcelona, pentru că, în fiecare gară, trenul se aglomera din ce în ce mai mult cu oameni care vorbeau catalana. Știa câteva cuvinte. Spre sfârșitul după-amiezii, María a zărit, în sfârșit, conturul orașului la orizont.

– *Dios mío!* Este enorm! a răsuflat ea. Cum o să vă găsesc pe amândoi aici?

În dreapta ei vedea marea, care cuprindea peninsula ca un șorț albastru și sclipitor, iar locuitorii acestui oraș mare aveau sălașurile întinse pe toată câmpia, protejate de lanțul muntos pe o parte. Turlele bisericilor se înălțau spre cer asemenea unor pumnale.

A coborât din tren în gara ticsită și a ieșit din ea pe drumul larg, pe care se învălmășeau tramvaie și automobile care claxonau neîncetat. María s-a simțit exact ca o țărancă atunci când a văzut femeile *payo* cu fuste peste glezne și chiar mai sus, cu părul tuns scurt, băiețește, cu buzele stacojii, de parcă foloseau un creion roșu aprins să le coloreze. În partea inferioară a clădirilor erau magazine cu uși și vitrine de sticlă, în care se vedeau păpuși de dimensiunea unui om, îmbrăcate în haine de femeie.

– Ce e locul ăsta? s-a întrebat în șoaptă, în timp ce mașinile o claxonau din spate.

– *Oye!* La o parte! Încurci traficul!

Zgomotul și strigătele au făcut-o să asude și simțea că e pe punc tul să leșine, așa că a țâșnit la umbra unei clădiri incredibil de înalte. A întrebat un trecător bătrân, cu piele închisă la culoare, pe care-l considera de-ai ei, unde putea găsi *Barrio Chino*[39]. Omul vorbea ca talană, dar cel puțin i-a arătat în direcția mării, unde hotărâse María să se ducă mai întâi.

Puțin mai târziu, rătăcind pe nesfârșitele străzi pietruite lăturalnice, era aproape gata să renunțe, când a ieșit pe esplanadă, în fața mării. Deja gâfâia de sete, fiindcă băuse toată apa, dar s-a liniștit când a văzut niște colibe pe plajă. A traversat strada, a pășit pe nisipul alb și, pe măsură ce se apropia, auzea strunele slabe ale unei chitare de flamenco.

S-a aplecat să ia o mână de nisip și a chicotit când i-a gâdilat palma. Mai departe pe plajă, a observat familii de *payo* care stăteau la picnic și râdeau, în timp ce copiii se jucau în apă.

– Ce-aș vrea să pot face asta! a murmurat María, dându-și seama că avea toate șansele să se înece dacă încerca, căci nu învățase să înoate.

S-a întors dinspre veselul spectacol și s-a îndreptat către niște colibe mai familiare și spre sunetul muzicii. Multe dintre ele erau doar niște bucăți de tablă, prinse de niște bucăți de lemn. Fiecare avea în vârf un horn înclinat, pe care ieșea fum. Apropiindu-se, a simțit mirosul puternic al legumelor putrezite și al canalelor revărsate.

A înaintat clătinându-se pe poteca îngustă și nisipoasă dintre colibe, simțindu-se pentru prima oară privilegiată că trăiește în peștera ei. Colibele în sine erau cât bucătăria ei și, când se uita pe furiș în ele, vedea familii întregi înghesuite acolo, mâncând sau jucând cărți pe jos.

Până la urmă, gâfâind și ametită de sete, s-a așezat unde era și, cum o durea capul, și l-a sprijinit de genunchi.

– *Hola, señora*! María a ridicat ochii și a văzut un copilaș murdar care o privea de la intrarea unei colibe. Ești bolnavă? a întrebat-o în

catalană.

– Nu, dar ai cumva niște apă? a întrebat María disperată, arătând spre limbă și gâfâind ca să se facă înțeleasă.

– *Sí, señora!* Înțeleg.

Copilul a dispărut înăuntru și s-a întors cu o cană de cafea, ca pentru păpuși. Maríei i s-a strâns inima când a dat pe gât lichidul rece, care pentru ea avea gust de ambrozie.

– *Gracias!* i-a mulțumit. Mai ai?

Băiatul a dat fuga înăuntru și a umplut iar cănuța, pe care María a golit-o și i-a dat-o înapoi. El a chicotit și, ca și cum ar fi jucat un joc, s-a apucat să mai umple de câteva ori cana.

– Unde este familia ta? a întrebat María, după ce s-a mai întremat.

– Nu-s aici, s-au dus la muncă. Băiatul a arătat spre marele oraș din spatele lor. Sunt doar eu aici. Joci *chapas?*

Ea a zâmbit și a încuviințat, iar băiatul a scos din buzunar niște capace de sticlă colorate. Au aruncat împreună capacele pe nisip, ca să vadă cine nimerește mai departe. S-a abținut să nu râdă de ridicolul situației, pentru că ajunsese în Barcelona și juca *chapas* cu un băiat necunoscut, cum făcea pe vremuri cu copiii ei.

– Stefano!

María a ridicat ochii mirată și a văzut o femeie masivă, îmbrăcată în negru, care se uita acuzator la ea, de parcă venise să-i ia copilul.

– Stefano! Unde ai fost? Te-am căutat peste tot! Cine-i asta?

María i-a explicat și i-a cerut scuze.

– Mi-a spus că nu are cine să stea cu el, a spus, ridicându-se și scuturându-și nisipul de pe fustă.

– Mereu se pierde, a comentat femeia. Haide, treci în casă! l-a gonit pe băiat.

– De unde ești?

Spre ușurarea Maríei, femeia vorbea dialectul gitan.

– Din Sacromonte.

– Ah, Sacromonte! A tras două scăunele afară și i-a întins unul Maríei. Unde ți-e bărbatul? Caută de lucru în oraș?

– Nu, e deja aici și am venit să-l caut.

– Un bărbat rătăcitor! Cunosc problema. Eu sunt Teresa, cum te cheamă?

– María Amaya Albaycín.

– Amaya zici? Păi, am veri Amaya! Teresa s-a plesnit peste coapsa mare. Îi știi pe Leonor și pe Pancho?

– Da, stau la doar două străzi de mine în Sacromonte. Lui Leonor tocmai i-a născut nevasta un băiat. Are șapte copii acum, i-a explicat María.

– Atunci înseamnă că noi două suntem rude. Teresa a zâmbit. Bine ai venit! Sunt sigură că ți-e foame după drumul ăsta lung. Îți aduc un castron cu supă.

Ușurată că a dat norocul peste ea și mulțumind Fecioarei pentru rețeaua vastă de neamuri gitane în toată Spania, María a dat pe gât supa apoasă, cu gust ciudat și sărat.

– Unde muncește bărbatul tău?

– În cartierul *Barrio Chino,* la *Bar de Manquet*.

– Ce face?

– Este chitarist și fiica mea dansează cu el. Știi unde e?

– *Sí!* a încuviințat Teresa și a arătat în spate. *Barrio Chino* începe acolo, dar dacă mergi noaptea, ai grijă! Barurile sunt pline de muncitori și marinari beți. Nu-i loc potrivit pentru o femeie singură.

– Dar soțul meu mi-a spus că este centrul flamencoului și foarte respectat.

– *Cuadros*[40]care cântă acolo sunt, într-adevăr, cele mai bune din Spania. Băieții mei se duc des acolo, dar asta nu înseamnă că este o zonă respectabilă. Teresa a ridicat din sprâncene. Băieții mei se duc oricând au bani pentru asta. Unul din ei mi-a spus că este o femeie care dansează și își scoate hainele ca să caute un purice!

– Nu se poate!

María era șocată.

– Asta-i Barcelona, nu Sacromonte. Aici faci orice îți aduce bani de trai.

În mintea ei, María o vedea pe Lucía obligată să-și scoată hainele, în căutarea unui purice imaginar.

– Păi, atunci trebuie să mă duc să-i caut imediat. Am să le dau vești foarte triste.

– Și anume?

– Fiul nostru a murit de curând. Am încercat să trimit vorbă prin călătorii care se duceau spre Barcelona, dar nu am primit răspuns.

Teresa și-a făcut cruce și a pus o mână mare și cafenie pe brațul firav al Maríei.

– Îmi pare rău să aud asta. Auzi? Stai aici cu Stefano și eu mă duc după unul dintre băieții mei, să te conducă în seara asta la *Barrio Chino*.

S-a ridicat greoi și María a rămas pe aleea nisipoasă, simțind că o durea fiecare os din corp de dorul casei ei sigure din Sacromonte. Orice fantezii ar fi avut înainte despre rudele lor din Barcelona fuseseră date uitării. Îi văzuse până atunci în case frumoase, cu apă curentă și bucătării mari, precum *payo* din Granada. În schimb, părea că trăiau mai mult ca șobolanii pe o plajă, unde nisipul mișcător era o metaforă pentru calea incertă pe care mergeau între viață și moarte. Și, undeva printre ei, se aflau soțul și fiica ei…

Teresa s-a întors curând cu un tânăr slăbănog, care avea o mustață frumos îngrijită.

– El este Joaquin, cel mai mic fiu al meu. S-a oferit să te ducă la *Bar de Manquet* în seara asta. Știi locul, *sí?*

– *Sí, Mamá! Hola, señora!*

Joaquin s-a plecat ușor în fața Maríei, măsurându-i din priviri hainele de doliu.

– Ești bine-venită să rămâi cu mine în seara asta, a asigurat-o Teresa. Deși nu pot să-ți ofer decât o saltea pe jos.

– *Gracias*, a mulțumit ea. Pot să mă spăl undeva?

– La capătul rândului, i-a arătat Teresa.

María a plecat pe lângă cocioabe și s-a așezat la coada de femei care așteptau la baia publică. Înăuntru mirosea mai rău decât trupul în descompunere al fiului ei, dar cel puțin pe perete era agățată o oglindă crăpată și neclară și avea un butoi cu apă ca să se spele pe mâini și pe față. S-a spălat cu apă pe față de petele de praf, evitând buzele, de teamă să nu-i intre vreo picătură în gură. Și-a scos hainele de văduvă, și-a despletit părul, l-a pieptănat și s-a privit în oglindă.

– Ai ajuns singură aici, María! și-a spus. Acum trebuie să-ți găsești familia.

***

Până s-a întors la cocioaba Teresei, în față se adunaseră diverși bărbați și femei pe care nu-i cunoștea, dar care îi erau aparent rude, ca s-o salute. Cineva adusese brandy de anason și altcineva o sticlă de vin de *manzanilla,* ca să ciocnească pentru fiul plecat dintre ei. Când s-a lăsat noaptea, a apărut un chitarist și María și-a dat seama că participa la un priveghi improvizat, cu niște oameni pe care nu-i întâlnise până atunci. Așa erau gitanii și asta o bucura în seara aceea.

– Nu-i timpul să plecăm? i-a șoptit lui Joaquin, care a clătinat din cap.

– Mai târziu începe viața din *Barrio Chino.*

În cele din urmă, a dat din cap spre ea și i-a anunțat pe cei prezenți, care se înmulțiseră pe măsură ce se lăsase întunericul, că urma s-o ducă pe María să-și găsească soțul. Când au pornit, Maríei i-a trecut prin cap că nici unul nu spusese că i-ar fi văzut pe José sau pe Lucía.

Neobișnuită cu alcoolul, María a regretat paharul de vin pe care-l băuse ca să fie sociabilă, căci simțea cum o lasă picioarele. Deja auzea sunetele de flamenco pe cealaltă parte a drumului și i s-a pus un gol în stomac la gândul că-l putea vedea pe José.

Un șir de lumini în depărtare și un flux constant de oameni indicau încotro se îndreptau. Joaquin nu zicea mare lucru și, spre deosebire de mama lui, avea un accent catalan puternic. După ce au traversat, Joaquin a dus-o într-un labirint de străduțe pietruite, toate mărginite de baruri. Scaune pe trotuar, femei în rochii strâmte care făceau reclamă la mâncare, iar înăuntru puteau asculta muzică. Sunetul chitarelor era și mai puternic acum și María se ținea după el, până au ajuns într-un scuar mic, plin de baruri.

– *Bar de Manquet* este aici, a mormăit Joaquin, arătând spre o cafenea din care se revărsau oameni și de unde se auzea cântecul melancolic al unui *cantaor.* María vedea că nu e o mulțime sofisticată. Cei din jurul ei erau fie gitani, fie muncitori obișnuiți, care beau vin și brandy ieftine. Totuși, mulțimea de afară era mai mare decât la oricare altă cafenea pe lângă care trecuseră.

– Intrăm? a întrebat Joaquin.

– *Sí!* a încuviințat María, nedorind să-l piardă în mulțime.

Înăuntru zgomotul era infernal, oamenii stăteau la mese și la bar, fără pic de spațiu între ei.

– Știi cine-i șeful aici? a întrebat María, aruncând o privire spre scena mică din spatele cafenelei, unde stătea un *cantaor*.

Câteva fete în rochii de flamenco fumau la bar și vorbeau cu clienți *payo*.

– Ia-mi ceva de băut și întreb! a sugerat Joaquin.

María și-a folosit puținele pesetas pe care le avea, pentru a-i cumpăra un brandy lui Joaquin, care a început să vorbească repede în catalană cu barmanul. Mulțimea a început să strige și ea s-a întors și a văzut că tocmai intrase o dansatoare pe scenă.

– Zice că șeful se întoarce mai târziu, a strigat Joaquin la urechea ei, dându-i un pahar cu apă.

– *Sí, gracias!*

María s-a ridicat pe vârfuri, ca să se uite la dansatoare peste capetele oamenilor. Uralele au izbucnit din nou când a intrat un dansator pe scenă.

– *Señores y señoras!* a strigat bărbatul. În aplauzele dumneavoastră, *La Romerita y El Gato*!

Mulțimea a izbucnit în urale, iar *El Gato* a pus mâna pe obrazul partenerei lui. Ea i-a zâmbit și amândoi au dat din cap spre chitarist.

Pe María a trecut-o un fior când au început cei doi să se miște împreună. Picioarele femeii au început să bată pe ritm și și-a ridicat brațele deasupra capului, în vreme ce *El Gato* și-a trecut mâna în josul spatelui ei.

María și-a adus aminte cum dansase și ea cu José în tinerețe și, privindu-i, i s-au umplut ochii de lacrimi cu gândul la trecut. Chiar dacă acea cafenea era aparent banală și publicul simplu, cei doi dansatori erau printre cei mai buni pe care-i văzuse vreodată. Câteva minute s-a lăsat transportată laolaltă cu publicul, în timp ce pasiunea și perfecțiunea lor se desfășurau pe scenă, în fața ei. María a ridicat mâinile să aplaude când cei doi au făcut plecăciuni și au ieșit de pe scenă pentru a lăsa loc următorilor.

– Au fost minunați!

S-a întors încântată spre Joaquin, dar el nu mai era lângă ea. Speriată, s-a uitat în jur și l-a văzut fumând la bar și discutând cu o cunoștință. I-au picat ochii pe *La Romerita,* care se bucura de atenția admiratorilor din public, înainte să se ducă în culise, unde o altă femeie frumoasă, cu ochi mari și strălucitori, dansa o *zambra*. Ca și *La Romerita*, María știa că femeia e o dansatoare excelentă. S-a uitat apoi mai bine, pentru că o recunoștea cumva.

– *Juana la Faraona!* a murmurat María.

Era verișoara lui José, care plecase la Barcelona cu câțiva ani în urmă și care îi aranjase lui José primul contract la un bar. Dacă cineva știa unde erau soțul și fiica ei, femeia asta era. În fond, erau rude.

După ce Juana a ieșit de pe scenă în aplauze furtunoase, María a tras aer în piept și și-a făcut loc în mulțime să-i vorbească.

– *Perdón*, Juana, eu sunt María Amaya Albaycín. Sunt soția lui José și mama Lucíei.

Ochii încântători ai Juanei s-au întors spre ea și au evaluat-o. María nu se simțise niciodată mai penibil, mai prost îmbrăcată ca acum când stătea lângă acea creatură exotică. Pe tocuri de flamenco, Juana se înălța peste ea și, în ciuda transpirației care-i lucea pe pielea netedă, o buclă neagră îi stătea perfect în mijlocul frunții.

– *Hola*, María! Bei ceva? a întrebat-o ea.

I-a întins o sticlă de *manzanilla* de pe barul din colțul artiștilor.

– Nu, *gracias*! Am venit să-i caut pe José și pe Lucía. Am vești pentru ei. José a zis că în barul ăsta lucrează.

– Au lucrat aici, da, mai demult.

– Știi unde s-au dus?

– La *Villa Rosa*. Au primit mai mulți bani de la Miguel Borrul, șeful.

– Cât e de departe? a întrebat María, simțind că o lasă picioarele de ușurare.

– Nu-i departe, dar – Juana s-a uitat la ceasul de pe perete – mă îndoiesc că-i mai găsești acolo. Copilul dansează la începutul serii, ca să nu fie prinși de raidurile de noapte ale poliției.

– Știi unde locuiesc?

– Da, la trei case de mine.

María a ascultat cât i-a explicat femeia unde să-i caute.

– *Gracias*.

María s-a întors și a dat să plece.

– De ce nu te duci mâine?

Juana părea să o avertizeze din priviri. Acum este târziu și poate dorm.

– Nu, am bătut cale lungă ca să-i găsesc.

Juana a ridicat din umeri și i-a întins o țigară, pe care a refuzat-o.

– Fiica ta este foarte talentată, María! Va ajunge departe, atât timp cât n-o lasă tatăl ei de mică fără suflu. Baftă! i-a strigat, în timp ce María se îndrepta spre ușă.

S-a uitat în jur după Joaquin, dar acesta dispăruse, așa că a ieșit din bar.

Cu toate că era trecut de miezul nopții, străzile erau pline de oameni beți care râneau la ea și îi strigau obscenități. A făcut tot posibilul să urmeze instrucțiunile Juanei, care spusese că erau doar cinci minute de mers pe jos, dar tot a greșit drumul și s-a trezit într-un gang îngust care nu ducea nicăieri. Când s-a întors, un bărbat masiv venea spre ea, ținându-i calea.

– *Hola, señorita!* Cât vrei pe *follar*[41]?

A dat să pună mâna pe ea, dar s-a ferit din calea lui, iar el a căzut și s-a lovit de perete.

– *Dios mío! Dios mío!* Cum de-a putut José s-o aducă pe fiica noastră într-un asemenea loc?

Clădirea pe care o căuta era peste drum, în alt gang îngust. Gâfâind, María a bătut la ușă, dar cineva a început să strige la ea de la o fereastră.

– Pleacă! Dormim!

María a încercat ușa, disperată să intre. Era deschisă. În lumina slabă a singurei lămpi cu petrol care lumina spațiul, a văzut că se afla pe un coridor. O scară abruptă de lemn urca în fața ei.

– Juana a zis la primul etaj, a doua ușă pe stânga.

María gâfâia, dar urca în liniște. Lumina de la parter nu prea mai lumina etajul, dar a depistat ușa și a bătut timid. Nu a primit nici un răspuns. A mai bătut o dată, dar, de teamă să nu-i trezească pe locatari, a apăsat pe clanță și ușa s-a deschis cu ușurință.

Un felinar stradal lumina cămăruța prin ferestrele fără perdele. Și acolo, pe o saltea, pe jos, a văzut silueta familiară a fiicei ei, care dormea.

María a înghițit în sec de ușurare la vederea ei. S-a dus tiptil la saltea și s-a pus în genunchi.

– Lucía! A venit *Mamá!* a șoptit, fiindcă nu voia să sperie copilul, dar știa că Lucía doarme dusă.

A mângâiat părul încâlcit al fetei și a luat-o în brațe. Lucía era nespălată, salteaua mirosea și mai urât, dar nu-i păsa. Cumva, în orașul ăsta mare, printre cei care făceau ca oamenii din Sacromonte să pară sfinți, își găsise fiica.

– Lucía! María a scuturat-o ușor ca s-o trezească. A venit *Mamá*.

În cele din urmă, Lucía s-a mișcat și a deschis ochii. S-a uitat atent la ea, apoi a dat din cap și a închis ochii la loc.

– *Mamá?* Visez?

– Nu! Chiar eu sunt! Am venit să vă găsesc pe tine și pe *Papá*!

Lucía s-a ridicat brusc.

– Ești aievea?

María a luat degetele fiicei ei și le-a lipit de fața ei.

– *Sí!* Vezi?

Lucía s-a aruncat în brațele mamei.

– *Mamá!* Ce dor mi-a fost de tine!

– Și mie*, querida mía!* De-asta am venit după voi. Te simți bine?

– O, da, foarte bine! a încuviințat Lucía. Lucrăm la cel mai bun bar din toată Barcelona. Toată lumea îl numește catedrala flamencoului! Închipuie-ți!

– Și tatăl tău? Ce face? Unde este?

María s-a uitat în jur, la spațiul mic în care nu prea mai încăpea nimeni în afară de Lucía și salteaua ei.

– Poate-i tot la *Villa Rosa.* Mă aduce la culcare și se întoarce să cânte. Nu-i departe.

– Te lasă singură aici? María era îngrozită. Oricine poate intra să te fure în timpul nopții.

– Nu, *Mamá!* Prietena lui are grijă de mine când el nu-i aici. Doarme alături. E foarte drăguță. Și frumoasă, a adăugat Lucía.

– Și el unde doarme?

– Ah! a șovăit Lucía. Acolo.

A făcut semn nesigură spre ușă.

– Ei bine, a spus María, încercând să scape de nodul din gât, dacă tot am bătut atâta drum, ar fi bine să mă duc să văd dacă s-a întors.

– O, nu, nu prea cred, *Mamá!* Te rog, stai aici cu mine. Este târziu și poți să te ghemuiești pe salteaua mea să dormim îmbrățișate.

María se ridicase deja.

– Ssst! Mă întorc imediat.

La ușă, María a icnit devastată. Bineînțeles că Lucía putea să se înșele, dar cumva se îndoia. S-a pregătit sufletește, s-a dus tiptil la ușa vecină și, cât a putut de încet, a apăsat pe clanță s-o deschidă. Același felinar stradal lumina un pat de alamă în care soțul ei și o femeie care nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani dormeau goi pe saltea. José ținea un braț peste burta impecabilă a femeii, chiar deasupra părului pubian care-i ascundea vulva.

– José, sunt María, soția ta. Am venit în vizită la Barcelona.

A vorbit cu un ton normal, fără să-i pese dacă urlau toți locatarii de pe stradă să tacă. Fata a deschis prima ochii. S-a ridicat și s-a uitat lung la María, clipind ca să-i distingă silueta în beznă.

– *Hola!* a salutat-o María, ducându-se spre pat. Tu cine ești?

– Dolores, a chițăit femeia, trăgându-și cearșaful subțire peste goliciune.

María era cât pe ce să izbucnească în râs. Părea o comedie.

– José! Dolores l-a zgâlțâit. Trezește-te! A venit soția ta!

În timp ce se trezea José, Dolores a sărit din pat și și-a luat cămașa de noapte. Când a dat să și-o tragă peste cap, María i-a zărit sânii plini, șoldurile subțiri și spatele neted, înainte să o acopere muselina.

– Vă las să vorbiți, a spus Dolores, ducându-se tiptil spre ușă ca un ied timid.

María a lăsat-o să treacă. În fond, fata era aproape un copil.

– Mi-a spus că-i văduv, i-a explicat Dolores, ridicând din umeri înainte să tragă ușa după ea.

María s-a dus cu pași mari la pat și s-a oprit lângă el cu brațele încrucișate.

– Așa. Acuma ești văduv, da? Atunci poate a venit vreo fantomă să te bântuie.

José se trezise de-a binelea și se uita la María cu groază și cu amărăciune.

– Ce cauți aici?

– Asta aș putea să te întreb și eu.

María a arătat spre locul de pe saltea lângă el.

– Nu-i ce pare, Mia, jur! Camera în care stau cu Lucía este prea mică pentru amândoi și Dolores a fost bună și m-a lăsat…

– Nu mă mai minți, lașule! Mă crezi idioată, după ce că mă înșeli? Am știut de toate celelalte femei din trecut, dar, ca orice nevastă de gitan care are copii, am ales să ignor. Am… Maríei i s-a tăiat respirația în timp ce furia exploda ca un vulcan înăbușit prea mulți ani. Și, în timp ce te culci cu copila aia, fiica ta doarme alături. Câtă lipsă de respect, porcule! María l-a scuipat. Ești o jigodie și părinții mei au avut dreptate de la bun început! Nu ai fost niciodată bun de nimic!

José a avut bunul-simț să tacă, în timp ce ea își vărsa mânia pe el. Apoi a răspuns:

– Iartă-mă, María! Știu că sunt un om slab, ușor de manipulat. Dar te iubesc și o să te iubesc întotdeauna!

– Taci! María tremura de furie. Nu știi ce-i aia iubire. Nu-ți pasă decât de tine. Ai folosit-o pe Lucía ca să te întorci aici și acum fiica mea stă singură într-o cameră murdară, într-un oraș murdar, din cauza ambiției tale!

– Te înșeli, María! Lucíei îi place aici. Are un grup din ce în ce mai mare de admiratori și învață flamenco de la cei mai buni din *Villa Rosa*. Nu – José a vânturat un deget – nu poți da vina pe mine pentru ambiția ei. Întreab-o, o să-ți zică! A rânjit cu dispreț. Bun, iată-mă, m-ai găsit! Acum ce vrei?

Divorțul… era primul gând care i-a trecut prin cap Maríei. L-a ignorat pentru că nici un cuplu de gitani nu încheia o căsnicie legal și a tras aer în piept să se calmeze.

– Am venit să-ți spun că a murit Felipe de o boală la plămâni, pe 17 iulie, a doua zi după ce a ieșit din închisoare.

María căuta o reacție pe fața lui José. Și într-o clipă, în vreme ce sentimentul de vinovăție i-a injectat ochii, a știut că aflase deja.

– Am trimis vorbă prin mulți care veneau la Barcelona, le-am cerut să-ți spună că tu și Lucía trebuie să vă întoarceți imediat acasă. Dar nu ai făcut-o. Și până la urmă – María a început să plângă gutural – corpul băiatului nostru putea așa de tare, că a trebuit să-l îngrop fără tatăl și sora lui de față.

Când i-a dat vestea despre moartea lui Felipe bărbatului care-și dăduse sămânța pentru a-i crea viața, orice urmă de furie s-a disipat. În schimb, durerea s-a năpustit în lacrimi amare de disperare, care-i curgeau pe obraji. S-a lăsat la pământ, jelind încă o dată pierderea iubitului ei copil.

Niște mâini aspre au apucat-o de umeri și câteva minute s-a agățat de ele, pentru că, în sfârșit, erau acolo s-o consoleze.

– Mia! Îmi pare tare rău. Micul nostru Felipe… mort…

În ceața emoției, María și-a adus aminte de privirea vinovată a lui José. S-a îndepărtat și s-a întors cu fața la el.

– Știai deja, nu-i așa?

– Am…

– *Dios mío!* Gata cu minciunile, José! Fiul nostru zace în mormânt! Știai?

– Da, știam, dar am aflat la cinci zile de la moartea lui. Până atunci, am aflat că îl și înmormântaseși.

María a înghițit în sec și a tras aer în piept.

– Și totuși, chiar dacă ai pierdut înmormântarea, nu te-ai gândit că poate ar trebui să te întorci la Sacromonte, ca să-ți consolezi soția și copiii?

– María! Am aflat despre moartea lui Felipe chiar în ziua în care trebuia să începem contractul la *Villa Rosa*. Nu ai cum să înțelegi ce onoare este pentru mine și pentru Lucía. Dacă plecam și îi lăsam baltă când își puseseră toată încrederea în noi, ar fi însemnat sfârșitul carierei noastre.

– Chiar dacă le spuneai că veneai acasă fiindcă îți murise copilul?

María abia mai putea îngăima ceva din cauza șocului.

– Da. Știi foarte bine că gitanii au o reputație, nu sunt de încredere. Ar fi crezut că mint.

– José! Și ei sunt gitani, ar fi înțeles! María clătina din cap. Tu ești cel care nu a înțeles.

– Iartă-mă, am greșit! Mi-a fost prea frică să plec. După toți anii ăștia, ne-am câștigat în sfârșit un loc în catedrala flamencoului. Banii pe care i-am aduce familiei, faima pe care o poate câștiga Lucía…

– José! Știi foarte bine că nu ai nici o scuză pe lumea asta! S-a ridicat de pe jos și l-a privit cu superioritate. Poate ți-aș fi iertat ultima infidelitate, dar pe asta nu ți-o iert. Sper doar să te ierte fiul tău mort.

José s-a cutremurat și și-a făcut cruce la vorbele nevestei.

– I-ai spus Lucíei? l-a mai întrebat ea.

– Nu. După cum ți-am spus, era prima zi la *Villa Rosa* și nu am vrut s-o tulbur cu o asemenea veste îngrozitoare.

– Eu mă duc să dorm cu fata mea alături. Și mâine-dimineață îi spun că fratele ei a murit. María s-a îndreptat spre ușă. Prietena ta n-are decât să se întoarcă în patul tău dacă vrea. María a dat din cap spre el și a ieșit din cameră.

***

– Felipe s-a dus? Lucía a făcut ochii mari, nu-i venea să creadă. Unde?

– A devenit înger, Lucía, are aripi și a zburat la Fecioară.

– Asemenea celor din Abația din Sacromonte?

– Da.

– Dar ei sunt din piatră, *Mamá!* Felipe nu e!

– Nu, dar sunt sigură că acum zboară în rai și poate deja te vede cum dansezi la *Villa Rosa.*

– Poate-i porumbel, *Mamá!* În față la *Villa Rosa* sunt mulți. Sau copac, a cugetat. Micaela, *bruja,* zice că putem fi orice pe pământ când ne întoarcem. Mie nu mi-ar plăcea să fiu copac, pentru că ar însemna că nu-mi mai pot mișca mâinile și nu mai pot bate din picioare.

María pieptăna cu blândețe părul ud al Lucíei, ascultându-și copilul. O spălase mai devreme într-un lighean cu apă pe care o luase din fântâna din piață, înainte să-i scoată cu răbdare păduchii. A suspinat, gândindu-se că nu era de mirare că Lucía nu înțelegea prea bine viața după moarte, având în vedere că gitanii spanioli

fuseseră forțați cu câteva sute de ani în urmă să se convertească la catolicism, deși aveau propriile credințe și superstiții gitane.

– Orice ar fi, *Mamá,* sper că este fericit, a adăugat Lucía.

– Și eu, *querida*.

– N-o să-l mai văd mulți ani, nu?

– Nu, o să ne fie tuturor dor de el și este foarte trist că nu mai este cu noi.

– *Mamá!* Lucía hotărâse evident că era momentul să schimbe subiectul. Vii să mă vezi cum dansez în seara asta la *Villa Rosa?*

– Sigur că vin, *querida!* Dar vorbeam aseară cu *Papá* și cred că poate ești prea mică să stai în Barcelona fără mama ta.

– Dar îl am pe *Papá*! Și poți să stai și tu cu noi.

– Nu ți-e dor de Sacromonte? De Eduardo și de Carlos?

María continua să pieptene ritmic părul fiicei ei.

– Uneori da, dar mai ales de tine. *Papá* nu gătește, știi? Și nici prietena lui, Dolores, dar îmi dau de mâncare la cafenea, câte sardine vreau. Ador sardinele. Lucía zâmbea fericită. Și învăț așa multe, *Mamá*! E o femeie *payo* care dansează acolo, *La Tanguerra,* să vezi cum dansează tango și *bulerías*! Și mai este o gitană, *La Chícharra,* care se dezbracă până la jupă când încearcă să prindă un purice! Și *señor* Miguel are o fată care folosește castaniete! Mă ajută să învăț cum se folosesc. Clic-clic fac! Lucía imita mișcarea cu degetele ei mici. Bați pe ritm cu ele, cum bați din picioare. Îți amintești de Chilly? Și el locuiește aici! Acum suntem prieteni, deși este ciudat și uneori lucrăm împreună la bar. Cuvintele Lucíei au izbucnit ca un torent de entuziasm și a trebuit să se oprească.

María cugeta.

– Și nu vrei să te întorci la Sacromonte cu mine?

– Nu, *Mamá*! Vreau ca tu și Eduardo și Carlos să veniți aici cu mine și cu *Papá*!

– Eduardo și Carlos lucrează cu bunicul tău, Lucía! Și-apoi, Sacromonte este casa noastră.

Mai târziu, după-amiază, când a bătut José la ușă și a spus că venise momentul ca el și Lucía să plece la *Villa Rosa,* María le-a făcut cu mâna, zicând că urma să ajungă și ea mai târziu. S-a așezat pe salteaua murdară din camera fiicei ei. Fusese atât de

sigură în acea dimineață că își va lua copila și se vor întoarce la Sacromonte, dar acum, ascultând cu câtă pasiune și hotărâre vorbise Lucía, știa că nu va putea face asta. Copilul se născuse să danseze și dacă María o târa acasă, nu numai că Lucía avea să fie de neconsolat, dar ea, ca mamă, s-ar fi simțit vinovată că-i refuza șansa.

Lucía și José s-au întors la cinci de la cafenea, ca să se odihnească o oră înainte de spectacolul serii. María îi aștepta la intrarea clădirii.

– Ar trebui să vorbim, i-a spus lui José, care aștepta afară cu țigara lui de foi, în timp ce Lucía fugise pe scări înaintea lor.

– Ce vrei să-mi spui?

María se uita la José care stingea țigara sub talpă, cu atitudinea familiară în locul emoției pe care o trăise cu o seară în urmă.

– Ți-ai călcat jurământul sacru față de mine. De-acum înainte, nu mai putem trăi ca soț și soție.

– Te rog, María, nu te grăbi! Au fost vremuri grele…

– Asta nu se va schimba cu nimic dacă ne prefacem că suntem împreună.

– Nu pare să înțelegi că tot ce fac, fac pentru familie și pentru talentul deosebit al Lucíei.

– José! Nu am de gând să mă mai cert cu tine, a suspinat María. Vreau doar un sfârșit și un nou început. Totuși, deși nu-mi doresc decât s-o iau pe Lucía acasă, să crească asemenea unui copil normal cu familia ei, știu că nu pot. Trebuie să profite de ocazie. Așa că, te implor să ai mai multă grijă de fiica noastră pe viitor, să o ocrotești cât de bine poți. Măcar în privința asta să pot avea încredere în tine.

– Poți să ai încredere în mine, María, jur!

– José, de-acum ești liber! Dar nu-i spune adevărul despre noi Lucíei. Pentru ea vom fi mereu soț și soție, mama și tatăl ei.

– Cum dorești, a consimțit José.

– Acum plec și o să stau puțin cu Lucía înainte să o duci la *Villa Rosa.* O să vin să văd cum dansează și pe urmă plec la Sacromonte. María a tras aer adânc în piept și s-a ridicat pe vârfuri,

ca să-l sărute pe José pentru ultima oară. Mulțumesc pentru prețiosul dar, copiii pe care mi i-ai dăruit.

S-a întors apoi și a intrat ca să discute cu fiica ei.

„Mergi cu Dumnezeu!“ (în limba spaniolă în original)
Cartierul chinezesc
Trupe de artiști (în limba spaniolă în original)
Sex (vulgar) (în limba spaniolă în original)

TIGGY. Moșia Kinnaird, regiunea muntoasă din Scoția. Ianuarie 2008

PISICA SĂLBATICĂ SCOȚIANĂ(FELIS SILVESTRIS GRAMPIA)

Cunoscută sub numele de tigrul scoțian

Capitolul 15

Am tresărit când mi-am revenit. Mi-am mutat greutatea și mi-am simțit mușchii spatelui încordați pentru că stătusem atât de mult dreaptă pe scăunelul cu trei picioare. În încăpere era întuneric și aerul închis. Focul probabil că se stinsese de ceva vreme în sobă. Am scos mobilul din buzunarul blugilor, am deschis ecranul ca să văd să ajung la lampa cu petrol și am aprins-o din nou. Chilly dormea pe scaun, cu capul într-o parte. Nu știu când adormiserăm amândoi, dar știu că, înainte să ațipesc, intrasem într-o cu totul altă lume. O lume a sărăciei, a disperării și a morții. Cu toate astea, Chilly îmi crease în minte niște imagini pline de culoare și de pasiune.

– O lume care face parte din minte… din trecutul meu, am șoptit. M-am scuturat ușor, simțind nevoia de a reveni cu picioarele pe pământ, de a părăsi lumea de vis, în care parcă intram de câte ori veneam în coliba lui Chilly. Chiar dacă el își permitea să trăiască permanent în ea, eu nu puteam și acum mă simțeam în primejdia de a mă îneca în ea. După ce am aprins soba și am mai adus lemne să aibă peste noapte, i-am făcut o oală cu cafea tare și i-am lăsat-o lângă scaun.

M-am uitat la ridurile lui și am încercat să-mi dau seama cum arăta când era mic și cânta la chitară pentru verișoara lui, Lucía.

– Asta înseamnă că și cu mine ești rudă îndepărtată, am răsuflat cu putere. M-am oprit. Cum era posibil să găsesc o rubedenie tocmai în munții Scoției? Și oare povestea lui era adevărată? Pa, Chilly! am murmurat și m-am aplecat să-l pup pe frunte, dar nu s-a clintit.

Am ieșit din cabină în frigul crunt și, amețită de la fumul din sobă și de la pipa lui Chilly, m-am întors la conac.

– Unde-ai fost toată ziua? Cal mă privea acuzator când am intrat și mi-am pus haina în cui. Sper că nu ai chefuit cu oaspetele nostru special.

Nu fusesem nicicând mai bucuroasă să-i văd silueta vânjoasă, care umplea camera cu tavan scund și care mă liniștea.

– Am fost la Chilly. Nu prea se simțea bine.

– Vă înțelegeți bine, asta se vede. Ești victima voluntară a poveștilor lui, a chicotit. Ți-a umplut capul cu basme și povești din trecutul lui, așa-i?

– Este un om interesant, îmi place să-l ascult, am spus defensiv.

– Da, asta fără îndoială, dar să nu pici în plasa poveștilor lui, fată! Mi-a spus o dată că-n altă viață am fost urs grizzly și vânam în munții Scoției.

Cal a izbucnit în râs, însă, așa cum se înălța deasupra mea, nu era prea greu să mi-l imaginez ca urs. Și, chiar și în prezent, Cal, omul, încă vâna prada vulnerabilă.

– Haide, Tig! Iar ai privirea aia visătoare. Trebuie să-ți revii și am o veste care o să te trezească la realitate.

– Care?

M-am dus spre bucătărie să caut ceva de mâncare. Nu mâncasem nimic de dimineață.

– Amorezul te vrea prezentă la conac mâine la ora zece.

– De ce? Pentru ce?

– Nu mă-ntreba pe mine. Vrea să te ducă într-un loc special, a spus Cal din ușa bucătăriei, în timp ce îmi tăiam o felie de pâine ca s-o ung cu margarină.

– Evident că o să refuz. Sunt angajată cu treabă aici. Nu mă duc să colind cine știe pe unde, doar pentru că așa vrea prețiosul nostru oaspete. Și-apoi, ce-ar zice conașul? Sau Beryl?

– Ah! Beryl este de acord. Cică mai scapă și ea de el și poate deschide geamurile în Sala Mare ca să o aerisească de fumul ăla de trabuc. Cică Domniei Sale nu-i place frigul.

– Aoleu, Cal! am zis eu, înghițind o bucată de pâine. Parcă sunt prostituată! Sunt consultant aici, nu escortă! Îmi pare rău, dar refuz. Mă duc acum la conac să-i spun lui Beryl că am multă treabă…

ăăă... că investighez elanul european. Sau ceva, am adăugat, în timp ce deschideam ușa frigiderului să văd ce aveam pentru cină.

Nu era mare lucru, așa că am trântit ușa la loc frustrată.

– Haide, Tig! Nu-ți stă în fire să te enervezi așa. Curând o să plece și, hai să fim sinceri, nu-i ca și cum ai atâta treabă aici, nu?

– Și a cui e vina? Sunt aici de aproape o lună și tot nu am avut o discuție serioasă cu Charlie despre viitor. Sunt obișnuită să fiu ocupată, Cal, și nu am deloc de gând să fac pe escorta pentru un tip bogat, care crede că las totul când pocnește el din degete.

– Tig! Ce-i cu tine în seara asta? Vorbești verzi și uscate. Ia! Cal a arătat spre două sticle de vin roșu care apăruseră pe blatul din bucătărie. Le-a trimis Beryl în semn de mulțumire pentru ajutorul de revelion. O să deschid una acum. Mi se pare că astă-seară îți trebuie un pahar de tărie.

– Nu avem mâncare pentru asta, Cal! Nu am fost la cumpărături azi pentru că am fost la Chilly și… Of, Doamne! am suspinat, simțind că-mi dau lacrimile. Îmi pare rău, nu sunt în apele mele astă-seară.

– Se vede, a spus Cal cu blândețe, scoțând dopul sticlei, de parcă desfunda cada. A deschis dulapul să ia două pahare de vin. Așa! Mi-a întins un pahar plin ochi. Ia-l cu tine, du-te și înmoaie-te puțin, cât timp pregătesc eu cina.

– Dar ți-am zis că nu avem nimic și…

– Uș!

M-a împins spre ușa băii. Când am ieșit ceva mai calmă, jumătate de oră mai târziu, din bucătărie venea o aromă minunată.

– Barabule și gulii, adicătelea cartofi și napi, ca să înțelegi și tu rețeta secretă de sos a bunicii, a spus Cal care trântea două farfurii pe masă. Am pus și pui la mine, dar jur că ție nu ți-am pus carne sau lactate.

– Mersi, Cal!

Recunoscătoare, am băgat lingura în castronul cu legume aburinde, acoperite de un sos brun. Cal mi-a umplut paharul cu vin și s-a așezat în fața mea.

– De fapt, este chiar bun, am spus după câteva guri.

– O să te miri dacă-ți zic că am reușit să mă hrănesc singur înainte de venirea ta. Și acum, ia zi, cin’ te supără? Doar Zed sau a

contribuit și Chilly?

– Amândoi.

– Păi, deja mi-ai explicat ce simți față de miliardarul care crede că-ți poate cumpăra compania, așa că hai să trecem la țiganul excentric.

– Cal, o să zici că este nebun și probabil chiar este și că eu sunt nebună să cred ce zice, dar…

– Ce?

– Zice că în tinerețe i s-a spus că într-o zi mă va aduce acasă. Mai zice că știe cine era bunica mea. Și azi mi-a spus totul despre ea.

– Aha! Și îl crezi?

– Cred că da. Mi-a spus unele lucruri pe care mi le-a menționat și tata în scrisoare și… chiar e ridicol, dar nu știu. Probabil sunt tulburată și epuizată emoțional. Chiar dacă am crezut dintotdeauna la alt nivel, adică spiritual, chiar și pentru mine a fost prea ciudat ce am aflat azi. Și chestia este că nu știu dacă să cred ce zice.

– Înțeleg. Cal a încuviințat și mi-a făcut semn să continui.

– Concluzia este că… mi-e rușine să spun că am o criză de credință. Eu am fost mereu cea care spunea oamenilor să se încreadă în univers, să creadă într-o forță superioară… și uite, în seara asta sunt distrusă de teamă că tot ce a spus Chilly este doar imaginația vie a unui bătrân dus cu sorcova. Înțelegi?

– Da. Mă rog. Cal a dat farfuria deoparte. Hai să-ți zic ceva! Glumesc *io* când zic că Chilly e nebun de legat, dar nu pot să spun că zace ceva rău în el. Mi-a spus tata că, pe vremuri, oamenii de-aici se duceau la el cu animalele, să le dea ierburi medicinale și ca să le ghicească viitorul. Și nu știu să fi călăuzit greșit pe cineva. Și da, acum este bătrân și nu-l vrea nimeni, nici pe el, nici ce zice, dar e om bun. Și el este singurul despre care aș putea crede că are un har de a vedea și de a vindeca. În plus, este evident pentru toată lumea că te îndrăgește. Nu ți-ar face nici un rău, Tig, zău!

– Știu asta, Cal, dar dacă a luat-o razna la bătrânețe? Poate doar vrea să creadă că există o legătură între noi, că sunt fata despre care i s-a spus, că suntem rude într-un fel…

– Mi se pare că ți-e cam frică să îl crezi. Știi cât de cinic sunt, dar nici eu nu văd de ce te-ar minți. Nu uita, este țigan și mii de oameni

au avut încredere în talentele lor de clarvăzători. Iar dacă și tatăl tău ți-a spus asta, de ce să te îndoiești?

– Pentru că mi-e frică, am șoptit cu sinceritate. Poate din cauză că este foarte personal… adică, familia mea biologică, din care mă trag… este copleșitor.

– Poate că într-o zi o să-mi spui ce-a zis Chilly despre familia ta, Tiggy, dar tot cred că ar trebui să te duci să vezi cu ochii tăi ce-o fi acolo.

– Da, dar nu pot să-mi iau tălpășița și să-mi las slujba, nu? Așa cum e ea…

Mi-am dat ochii peste cap și am mai luat o gură de vin.

– Conașul o s-o scoată la capăt destul de curând. Trebuie doar să ai răbdare.

– Un alt lucru bizar pe care mi l-a spus Chilly de la început a fost că o să plec în curând. Adică, practic, pisicile o duc bine acum. Charlie o să se descurce mai bine dacă angajează pe cineva care să te ajute să te ocupi de moșie.

– De fapt, în câteva zile o să înceapă Lochie să lucreze aici. L-am sunat pe conaș și a fost de acord.

– Cal, asta este o veste tare bună! Lochie pare exact genul de persoană de care ai nevoie.

– Să știi că a fost de acord doar pentru că Lochie o să primească bani de la guvern printr-un program de ucenicie, dar mă bucur oricum. Așa, se vede că ești epuizată. Ce-ar fi să te culci devreme?

– Adică să-mi fac somnul de frumusețe pentru Zed? Poate ar trebui să-mi scot cea mai bună lenjerie și să-mi fac și pedichiura.

– Da! Cal s-a ridicat. Am înțeles și sunt de acord. Mă duc la conac acum să-i spun lui Beryl că mâine ai treabă, bine?

– Dar atunci o să mă simt prost față de Beryl. Adică... nu-i vina ei și pare stresată în perioada asta.

– Nu-ți face griji, fată, mă descurc eu cu ea. Cal deja se îndrepta spre ușă. Fugi la culcare!

***

Am fost ușurată că am dormit fără vise și m-am trezit a doua zi mult mai calmă. Cât timp am hrănit pisicile, am decis să-mi fac curaj

și să mă duc la conac, nu doar ca să iau legătura cu omul care mă sfătuia în privința elanului european, care încă nu-mi răspunsese la e-mail, ci și să caut Sacromonte și pe Lucía Albaycín pe internet. Abia atunci aveam să știu dacă Chilly mi-a spus adevărul.

– Te simți mai bine azi? m-a întrebat Cal, când m-am întors.

– Da. Îmi cer scuze pentru aseară, nu eram în apele mele, dar astăzi n-am nimic. Mersi, ai fost minunat, Cal!

– Nu fi tâmpă! Ia fii atentă, ce-ar fi să vii cu mine azi? Mă duc în vâlceaua mare să număr căprioarele.

– Ca să le reduci numărul mâine?

– Îhî, da' nu pățești nimica dacă vezi și tu pe unde le place să se ascundă, așa-i? Și scapi toată dimineața în caz că Domnia Sa nu primește refuzul din partea lui Beryl.

– Deci i-ai spus?

– Cam da, ș-a fost de acord. Așa că mă duc în zece minute și luăm cu noi și mâncarea pentru Chilly. Apropo, se pare că *io-s* ăla de trebe să se ocupe de musafir, nu tu. M-a prins aseară când plecam de la conac, mi-a cerut să organizez o vânătoare și să tragă la țintă cât mai stă *p-aci.*

M-am gândit la ce mi-a spus Cal în timp ce-mi trăgeam pe mine hainele. Stăteam în curte și l-am fluierat pentru Thistle, care a ieșit greoi din hambar. Și-a pus vesel corpul deșirat pe bancheta din spate a mașinii Beryl. Apoi, înarmați cu binocluri, am mers încet cu mașina spre vâlceaua principală. Cal se oprea destul de des și arăta spre niște pâlcuri de copaci, sub care se adăposteau cerbii și căprioarele în grupuri separate, de fiecare parte a văii.

– În curând o să înceapă să urce mai sus ca să pască, așa că cel mai bun moment să le numărăm este la prima oră, mi-a explicat Cal, arătând spre un mic crâng care se afla dincolo de pârâul înghețat ce șerpuia prin vale. Câți sunt acolo, Tig?

Mi-am reglat binoclul focalizând asupra crângului, unde se înghesuiau unul lângă altul șapte cerbi, apoi m-am uitat mai bine. Și mai atent…

– Cal! Repede!

– Ce-i?

– Dumnezeule! Cred că văd un cerb alb, uite-acolo! În stânga!

Cal și-a mutat privirea.

– Vezi? E chiar între ăia doi, puțin mai departe, în dreapta și în spate.

– Nu *văz,* Tig! A lăsat binoclul după o vreme și a dat din cap la mine. Asta se întâmplă dacă te uiți prea mult la zăpadă. Începe să se miște și să ia forme ciudate în fața ochilor tăi.

– Nu! Sunt singură că l-am văzut!

Fără să aștept răspunsul lui Cal, am ridicat și deschis portiera, sărind afară. Odată ajunsă pe poteca îngustă, zăpada îmi ajungea până la genunchi, iar podul de lemn era un patinoar periculos. Am reușit să-l trec și eram cam la patruzeci de metri de crâng, când am ridicat din nou binoclul la ochi, însă probabil că cerbii îmi auziseră pașii scârțâind în zăpadă și se făcuseră nevăzuți printre copaci.

– La naiba! am înjurat încet. Te-am văzut, știu că te-am văzut!

M-am întors spre mașină și l-am văzut pe Cal cu brațele încrucișate la piept. Mi-a aruncat o uitătură care sugera că eram ciudată.

– Deci l-ai văzut?

– Nu, a dispărut toată turma.

– Zău? a făcut cu sarcasm, înainte să pornim din nou. Asta se întâmplă dacă stai prea mult cu prietenul nostru țigan. Curând o să vezi inorogi, toanto!

Câteva minute mai târziu, în fața colibei lui Chilly, Cal a întins mâna ca să mă oprească să cobor din mașină.

– În situația dată, mai bine îi duc eu mâncarea azi. Stai aici!

Cât a fost Cal plecat, am închis ochii și am văzut imaginea cerbului alb cu ochii minții.

– Chiar l-am văzut, zău că l-am văzut! am șoptit.

Thistle și-a pus capul pe umărul meu, compătimitor parcă. L-am mângâiat, pierdută în gânduri.

Cal s-a întors după zece minute și m-a asigurat că Chilly părea bine și că întrebase de mine. În timp ce ne întorceam spre casă, am auzit un bubuit pe cer și am ridicat ochii spre un elicopter care survola vâlceaua foarte aproape de sol.

– Uau! Nu am mai văzut vreunul să zboare aici, am comentat.

– Probabil este o misiune de salvare a vreunui amărât care trebuie dus la spitalul din Inverness. A fost o noapte aprigă pe mare, așa ziceau la starea vremii maritime.

Totuși, când ne-am întors la căsuță, am văzut elicopterul în mijlocul pajiștii din fața conacului.

– Sigur a venit pentru Domnia Sa, a spus Cal, în timp ce coboram din mașină. Poate vrea să se ducă în oraș să cumpere o sticlă de brandy de calitate și trabucuri.

Cinci minute mai târziu, în timp ce eu și Cal ne încălzeam la o ceașcă de cafea, cineva a bătut la ușa căsuței noastre.

– Mda, zic că nu-i a bună, a mormăit el, și s-a dus să deschidă.

– Tiggy este aici? a întrebat o voce cunoscută, cu accent.

– Da, a răspuns brusc Cal. O chem. Tig? Ai musafiri. Cal s-a întors spre mine și a ridicat ușor din umeri. Mă duc în șopron.

– Bună, Tiggy! m-a salutat Zed. În timp ce el a intrat, Cal a ieșit, în ciuda faptului că-l imploram din priviri să rămână. Se pare că te-ai întors la timp.

– Pentru ce?

– Un tur pitoresc al zonei. Apoi luăm prânzul într-un locșor pe care-l știu în Aviemore. Este o stațiune de schi până la care facem jumătate de oră cu elicopterul.

– Ăăă… mersi, dar mi-e teamă că am treabă.

– Sigur ai o oră pentru pauza de prânz. Până la trei ești înapoi, promit!

Era evident că nu auzise nimic din orice i-ar spus Beryl cum că nu eram disponibilă.

– Așa, trebuie să-ți pui astea pe tine.

Mi-a dat o pungă neagră de la Chanel.

– Ce-i asta? am reușit să bâigui.

– Doar câteva lucruri pe care ți le-am cumpărat și adus cu elicopterul. Mi-am dat seama că este posibil să nu ai toată garderoba la tine. Du-te și schimbă-te, te rog, ca să putem pleca!

Având în vedere că eram atât de șocată, încât nici nu știam ce să-i zic, am decis că cel mai bine era să mă retrag în camera mea și să mă adun în liniște câteva clipe. Am închis ușa după mine și m-am prăvălit pe pat cu sacoșa între picioare.

Am cedat de curiozitate, am deschis-o și am scos diverse pachete, toate împachetate frumos în hârtie albă, cu o camelie albă legată de ele. În primul pe care l-am deschis era un pulover crem, similar cu cel pescăresc, dar din cel mai moale cașmir. În următorul pachet era o pereche de pantaloni din lână neagră, frumos croiți. În al treilea și cel mai mare pachet era o superbă geacă de schi matlasată, crem, iar în ultimul era o căciulă neagră de cașmir cu fular și mănuși care se asortau.

Mi-a venit să mângâi puloverul și m-am simțit atrasă de un lucru atât de frumos. Putea fi al meu dacă…

Tiggy, vezi cum te porți!

Mă uram pentru regretul pe care l-am simțit în timp ce puneam hainele la loc. Am tras aer în piept și am ieșit să-l înfrunt pe Zed, alias Richard Gere în filmul *Frumușica* – versiunea mea personală.

– Mersi că mi-ai luat toate astea, dar mi-e teamă că nu le pot accepta.

– De ce nu?

Aveam un milion de răspunsuri în cap și fiecare dintre ele foarte dur. M-am abținut doar pentru că știam că Charlie avea nevoie de banii lui Zed. I-am spus un penibil: „Pur și simplu nu pot“.

– Foarte bine. Spre mirarea mea, a bătut din palme, aparent cu bucurie. Ai trecut primul test. Acum pot declara fără nici un dubiu că ești complet diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Zău? Simțeam cum mă cuprindea furia. Păi mă bucur că te-am făcut fericit trecând un test pe care nu știam că-l dau. Acum, te rog să mă lași să-mi fac treaba pentru care sunt angajată aici. M-am întors să plec, dar a făcut un pas și m-a apucat de braț.

– Tiggy! Înțeleg că te-am enervat. Îmi pare foarte rău. Retrospectiv, îmi dau seama că a fost stupid s-o fac. Dar, mă rog, nu-ți poți imagina cum este să fii în locul meu.

– Nu, nu pot, am recunoscut înflăcărată.

– Adică femeile pe care le cunosc… Par probleme ale lumii capitaliste, dar niciodată nu știu dacă cineva mă place pentru mine sau pentru ce pot oferi.

Iar eu nu sunt deloc sigură că te plac pe tine.

– Mda, problemele capitalismului, am confirmat. Mai capitaliste de-atât nu se poate.

– Voiam doar să mă asigur că nu poți fi cumpărată.

– Am înțeles… Ei bine, acum știi, trebuie să plec.

– Da, normal. O să trimit elicopterul înapoi, a fost o idee ridicolă, dar voiam să zburăm împreună de la Kinnaird ca să ne putem cunoaște mai bine. A fost cu bune intenții. Iartă-mă!

– Nici o problemă. Mersi oricum.

S-a îndreptat spre ușă, dar s-a întors.

– Există vreo șansă… adică dacă tot este elicopterul aici și... este păcat, n-ai vrea să survolăm deasupra moșiei? Nu te simți obligată! Promit, te aduc înapoi până la două!

Chiar mi-ar plăcea, ar fi uimitor să văd moșia de sus. Dar…

– Ăăă, nu, mersi, Zed! Mi-e teamă că, de fapt, urăsc elicopterele. Am fost nevoită să zbor când ne-am mutat din La Môle pe barca tatălui meu, în Saint-Tropez, și mi s-a făcut rău. Scuză-mă, te rog! Chiar am treabă.

Și cu asta m-am dus la ușă și i-am ținut-o deschisă. A înțeles în sfârșit și, cu capul plecat, ca un școlar care nu a fost cuminte, Zed a plecat.

Capitolul 16

A doua zi am deschis ușa casei și am găsit pe preș un buchet de flori imens și un plic cu numele meu. Le-am ridicat și am intrat să deschid scrisoarea.

Am desfăcut coala de hârtie din plic și m-am uitat cu atenție la scrisul frumos, cu cerneală.

Conacul Kinnaird
5 ianuarie 2008

Draga mea Tiggy,

Un gest simbolic prin care îmi cer încă o dată scuze pentru comportamentul meu grosolan și nesocotit de ieri.

Putem s-o luăm de la capăt, te rog?

Zed

Am pufnit la Thistle în drum spre conac.

– Bună dimineața, Tiggy! m-a întâmpinat Beryl, când am intrat în bucătărie unde prăjea bacon. Cum te simți?

– Bine, mulțumesc! Am venit după mâncarea lui Chilly. Ah! O fi cumva biroul disponibil? Trebuie să-mi verific e-mailul.

– Da, cu toate că, în mod normal, musafirul nostru este la centrul de comandă începând cu ora nouă, așa că în locul tău, m-aș grăbi.

– Mersi, am zis și m-am îndreptat spre birou, închizând ușa bine după mine.

– Așa, am murmurat, căutând pe Google „Lucía Albaycín“.

Roata Morții se învârtea insuportabil de lent, în timp ce computerul făcea tot posibilul să mă conecteze la ceea ce putea fi trecutul meu.

Până la urmă, am reușit să descarc informațiile care se desfășurau ca un pergament modern pe monitor. Am deschis primul link, care

era o pagină Wikipedia, ceea ce nu putea însemna decât că Lucía fusese celebră și, astfel, ceea ce-mi spusese Chilly despre ea nu fusese doar imaginația lui. Pe de altă parte, putea fi instructor de echitație în America de Sud, dar…

Exact în clipa în care se încărca site-ul și eu observam o fotografie alb-negru ademenitoare cu numele ei și jumătate dintr-o frunte, am auzit ușa deschizându-se în spatele meu. Am apăsat „print“ și am minimizat fereastra.

– Bună dimineața, Tiggy! Te-ai sculat cu noaptea-n cap!

Înainte să apuc să mă întorc, am simțit două mâini care se așezau ușor pe umerii mei. M-am cutremurat.

– Tremuri? m-a întrebat.

– Da. Cred că răcesc, am mințit și m-am ridicat imediat.

– Durează mult? Trebuie să trimit un e-mail urgent.

– Nu, tocmai scot ceva la imprimantă și sunt gata.

– În cazul ăsta, mă duc să mănânc până atunci.

Mi-am luat paginile din imprimanta de sub birou, mulțumită să văd o fotografie granulată cu femeia despre care-mi povestise Chilly și numele scris în partea de sus: „Lucía Albaycín – Dansatoare de flamenco“.

Înfiorată de nerăbdare, m-am abținut să citesc imediat. În schimb, am ieșit din birou și apoi pe ușa din spate.

L-am prins pe Cal tocmai când se pregătea să plece și am sărit în mașină lângă el.

– Ce cauți aici?

– Îl evit pe Zed și fac autostopul spre coliba lui Chilly, am spus, arătând spre cutia cu mâncare pe care o țineam în brațe. Mă întrebam dacă nu cumva putem trece pe lângă crângul la care mi s-a părut că am văzut…

– Știi bine pe unde mă duc spre Chilly, a suspinat Cal. Nu ajungi nicăieri cu visul ăla al tău. Dacă există un cerb alb la Kinnaird, jur că o să alerg gol în zăpadă cu o bucată de *haggis* să-mi acopere rușinea.

– Abia aștept, am răspuns. Că-ți zic de pe-acuma, Cal, știu ce-am văzut.

– Și eu îs sigur că cerbul dansa cu zânele în crâng.

Cal a râs cu poftă atunci când s-a deschis portiera din spate și eu m-am întors spre Lochie, care urca, trântind portiera după el.

– Neața, și ție, și ție!

– Bună, Lochie! Mă bucur să te revăd.

– Bună, Tiggy!

Mi-a zâmbit călduros și am pornit spre crâng.

Cal s-a catadicsit să oprească de cealaltă parte a crângului fără să-i reamintesc și am sărit din mașină, știind că avea multă treabă și că nu era impresionat de fantezia mea, așa cum o considera.

Am trecut podul și mi-am îndreptat binoclul spre crâng, dar ajunsesem prea târziu, căci cerbii urcaseră deja mai sus pe pantă.

– Deci? m-a întrebat Cal, în timp ce porneam de-acolo.

– Nu, dar putem veni mai devreme mâine? l-am implorat. Înainte să urce dealul la păscut.

– Bine, măcar de te-aș convinge așa că ai vedenii, a consimțit el. Hai să te duc la Chilly, că *io* și Lochie *trebe* să numărăm căprioare și să reparăm garduri.

– Cal! Poate-i mai bine să-i duci tu mâncarea lui Chilly. E mai puțin probabil să te convingă să rămâi, am sugerat, când ne apropiam de coliba lui. Spune-i că mă duc mâine la el, am strigat pe geam. Transmite-i toate cele bune!

***

După-amiază am răscolit prin dulapuri să găsesc ingredientele pentru un *curry* pe care i-l promisesem lui Cal de-o veșnicie. În ultimul timp fusese răbdător cu mine și am hotărât să-i mulțumesc. Pentru că lipseau cam toate cele necesare, am sărit în Land Roverul disponibil și am dat fuga la Tain să iau provizii.

– Bună, Cal! l-am salutat pe seară, când s-a întors acasă. Ai avut o zi bună?

– Foarte bună, mulțumesc! Lochie este o comoară, mult mai puternic decât pare și chiar știe ce face.

– Ce bine! am spus, în timp ce el, fără să mai zică nimic, s-a dus spre baie.

Spre mirarea mea am auzit apa curgând la robinet. În mod normal, Cal, ca un domn ce era, mă lăsa pe mine să fac prima baie.

Poate a căzut în caca de căprioară, mi-am spus, întorcându-mă în bucătărie ca să mă ocup de *curry*. Trecuseră cincisprezece minute și Cal nu ieșise, așa că am bătut și de după ușă am simțit un parfum plăcut de loțiune după bărbierit.

– *Curry* este gata în zece minute, bine? Ți-am spus că ți-l fac și ți l-am făcut, am strigat.

Ușa s-a deschis și Cal a ieșit în halat, proaspăt bărbierit.

– Tig, doar ți-am spus că-i seara mea cu Caitlin, nu? Mă duc la Dornoch.

– Ah! Desigur! Uitasem complet. Lasă, *curry* este mai bun după douăzeci și patru de ore. Îți păstrez pentru mâine.

– Mersi și scuze, Tig!

– Nu-i nimic. M-am ținut după el până la dormitor, unde s-a dus să se îmbrace. Și curând chiar ar trebui s-o aduci pe Caitlin la cină. Mi-ar plăcea s-o revăd.

– Așa fac.

Mi-a închis ușa în nas și a ieșit zece minute mai târziu îmbrăcat cu o cămașă în carouri și blugi curați, foarte atipic pentru el.

– Te întorci astă-seară? l-am întrebat, ca o cloșcă.

– Dacă-i senin, da. Pa, Tig! Și-a pus haina pe el. Să nu dai de belele în lipsa mea.

– Ha! am exclamat, hrănind-o pe Alice. Aș vrea eu! O să-l las pe Thistle înăuntru, am adăugat, simțindu-mă ca o rebelă. Am deschis ușa să-l strig și m-a izbit o rafală de aer rece, sub zero grade. Haide, dragule! am încurajat câinele.

– Ce întâmpinare plăcută! s-a auzit o voce.

Thistle venea agale, urmat o clipă mai târziu de un bărbat.

– Bună, Zed! am spus, cu inima strânsă. Ai nevoie de ceva?

– Da. De cineva cu care să împart sticla asta foarte bună de Château-Neuf-du-Pape într-o seară geroasă de iarnă. Miroase bine, a observat, adulmecând. Aștepți pe cineva? L-am văzut pe Cal plecând.

– Nu, doar am hotărât că am chef de *curry*, am răspuns, fără să găsesc vreun motiv – pe lângă o mitocănie ostentativă – să nu-l invit pe Zed în casă. Ești bine-venit să bei cu mine.

A trecut pragul, dar Thistle s-a așezat în fața mea, zbârlit și mârâind amenințător.

– *Scheiße!*[42] Stăpânește-l! a murmurat Zed, făcând un pas în spate.

– Sst, Thistle! Nu-i nimic, am spus, punând mâna pe spatele câinelui. Nu știu ce i-a venit, de obicei e calm și blând…

– În mod evident, nu a fost disciplinat, mi-a tăiat-o Zed.

– Thistle! Dacă nu încetezi, te scot afară, i-am șoptit la ureche, în timp ce câinele continua să mârâie.

Mă simțeam îngrozitor de neloială protectorului meu canin, dar, cum mă temeam că Zed avea să i se plângă lui Cal sau lui Charlie din cauza lui, l-am scos în curte. Zed a intrat și eu am închis ușa. Mă gândeam ce alegere nefericită făceam. Am încercat să nu ascult scâncitul persistent de afară.

Zed m-a urmat în bucătărie. I-am dat tirbușonul antic, care era îndoit și care necesita o adevărată îndemânare. M-am uitat cum s-a chinuit cu el înainte să toarne lichidul de culoarea rubinului în două pahare.

Ca de obicei, a adulmecat, a rotit paharul, apoi a sorbit și a dat capul pe spate, clătindu-și gura cu vinul înainte să-l înghită.

– Foarte bun, a anunțat. Probabil că merge perfect cu curry.

– Este o aluzie? Dacă da, îți dau, dar te avertizez că este vege tarian. Și-apoi, sunt sigură că are Beryl ceva delicios pentru tine la conac.

– Beryl este liberă în seara asta, așa că au adus servitoarea tâmpă să-mi încălzească niște supă, a spus Zed cu dispreț. Până și curry-ul tău sună mai bine.

– Ăăă, mersi… Mă rog, nu doare să încerci. Și eu mor de foame.

– Pot să te ajut cu ceva? m-a întrebat.

– Probabil mai trebuie puse lemne de foc, am răspuns.

În timp ce ieșea din bucătărie, mi-a trecut prin minte că probabil nu știa cum. Sigur avea un sclav pentru asta.

– Și? Unde ai făcut universitatea? l-am întrebat.

Nu știam ce altceva să spun când ne-am așezat la masă.

– La Sorbona, în Paris. Mi-am dat seama acum câteva seri de ce-mi pare cunoscut numele tău. Am fost coleg cu sora ta, Maia.

– Zău?

– Da. De fapt, am fost împreună o vreme. Nimic serios, dar îmi amintesc bine că mi-a spus despre cele cinci surori adoptate ale ei, cu nume ciudate. Am terminat universitatea, ea mai avea un an, așa că nu am ținut legătura.

– Nu mi-a spus nimic despre tine, dar nici nu ar fi făcut-o. Ține foarte mult la intimitatea ei.

– Asta-mi amintesc. Era totuși o scumpă. Și incredibil de frumoasă, evident.

– Da, din toate cele șase, pentru asta este cunoscută.

– Și tu pentru ce ești cunoscută?

– Ah! Eu sunt aia sensibilă. Am rânjit. Mi se spune „sora spirituală“.

– Adică ești vrăjitoare?

– Dacă da, sunt fără prihană. De fapt, asta-i o parte din problema mea. Nu vreau să rănesc pe nimeni, am subliniat.

– Amintește-mi, te rog, zic bine că și Electra este una dintre surorile D’Aplièse?

– Este sora mea mai mică, cea mai mică. O cunoști și pe ea?

– Sigur că ni s-au întâlnit drumurile în New York, la evenimente de caritate și altele de genul ăsta.

– Da, se ocupă destul de mult cu asta. Tu?

– Mai demult. Era distractiv, așa că de ce nu?

– Sunt exact genul de lucruri pe care le detest, m-am strâmbat. Spații mari, pline de oameni fără noimă, care se pupă în aer ca să fie fotografiați și să apară în reviste.

– Stai așa, Tiggy! Zed a ridicat mâna. Nu poți să îi bagi pe toți în aceeași oală.

– Ba da, sincer. Electra este o carcasă superficială în ultimul timp și cred că din cauza peisajului monden în care își duce traiul.

– Poate nu locul, ci compania este de vină, a sugerat Zed.

– De fapt, locul este cel mai important pentru mine acum, nu compania, am zâmbit.

– Păi, așa cum tu zici că detești petrecerile cu celebrități, eu nu aș putea rezista așa izolat aici. Recunosc că îmi pierd repede concentrarea și răbdarea îmi lipsește cu desăvârșire. La Kinnaird îmi înfrunt fricile: internet limitat, distanța de cel mai apropiat oraș, nici

un eveniment social, fără oameni... În afară de tine, desigur, Tiggy. Măcar tu ești o companie excelentă.

– Mersi, deși Kinnaird pare un chin după descrierea ta. Adică nu o duci tocmai modest aici, nu? Conacul este frumos și ai internet, oricât de prost merge.

– Ai dreptate, a consimțit Zed. Sunt un răsfățat. Zi-mi, ce face tatăl tău? Maia vorbea cu drag de el.

– Din păcate, a murit în iunie, anul trecut. Toate l-am adorat și pierderea lui a fost o mare lovitură.

De data asta m-am abținut să nu turui cum credeam eu că nu murise de fapt – chiar nu mi-l imaginam pe Zed să aibă veleități spirituale.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, Tiggy! Și tata a murit recent, a spus Zed încet. Tehnic avea cancer, dar, fiindcă nu fusese o zi bolnav în viața lui, curând după ce a fost diagnosticat cu cancer terminal, a plecat cu iahtul și s-a sinucis.

– Of, Zed! Ce groaznic! Îmi pare rău.

– Probabil a fost mai bine așa, era foarte bătrân, peste nouăzeci de ani și o dusese foarte bine. Până la capăt a stat la biroul din New York.

– Cu ce se ocupa?

– *Lightning Communications*, compania pe care am moștenit-o eu. Lucram de câțiva ani pentru el și mi-am imaginat că eram pregătit, dar este cu totul altceva când iei tu deciziile.

– Cum îl chema pe tatăl tău? l-am întrebat.

– Kreeg, iar Eszu este numele nostru de familie. Poate ai auzit de el. Apărea mereu în ziare, în câte o poză la un eveniment social sau la televizor unde își dădea cu părerea în diverse situații. Era un personaj influent, asta-i cert. Și? Tatăl tău cu ce se ocupa?

– Nu prea știu. Călătorea mereu când eram noi mici, dar ne ținea departe de afacerile lui. Zicea că la Atlantis, casa familiei noastre din Geneva, nu voia decât să petreacă timp cu noi.

– Tata m-a dus la birou când eram foarte mic, așa mi-a spus mama. Și de-atunci n-am mai plecat, mi-a zâmbit Zed trist. Am avut foarte multe de rezolvat, mai ales în ultimele câteva luni.

– Îmi imaginez. Mama ta mai trăiește?

– Din păcate, nu, deși era cu treizeci de ani mai tânără ca tata. El îi zicea mireasa-copil. Au divorțat când eram adolescent și s-a dus o întreagă luptă pentru mine în tribunal. A câștigat tata, ca întotdeauna – cu toate că nu știu de ce s-a obosit să obțină custodia, când tot ce făcea era să mă trimită la internat. Mama a murit într-un accident de schi când avea patruzeci și ceva de ani. Tragic, serios! Iartă-mă, Tiggy! Habar n-am de ce-ți spun toate astea, dar mulțumesc că mă asculți. Și-a așezat mâna peste a mea. Și mulțumesc pentru cină, a fost neașteptat de bună.

– Cu plăcere! Îmi place să gătesc. Când eram mică, stăteam cu orele în bucătărie cu Claudia, menajera noastră. M-a învățat să fac tot soiul de mâncăruri delicioase de legume.

– „Menajeră“? a zâmbit Zed și mi-am dat seama că iar mă dădusem de gol.

– Te rog, Zed, putem s-o lăsăm baltă cu subiectul ăsta?

– Sigur, ia zi! S-a aplecat în față. Care este slujba visurilor tale?

– Am vrut dintotdeauna să mă duc în Africa, să lucrez cu vânatul mare de-acolo, am spus.

– În ce specialitate?

– Conservare în principal, în asta m-am specializat la zoologie. Deși mi-am dat seama de curând că mă interesează și să mă ocup direct de animale.

– Ca veterinar adică?

– Poate.

– Ca bani, este mult mai sexy conservarea.

– Nu mă interesează partea „sexy“, Zed, ci doar să ajut cu priceperea mea, am spus, ridicându-mă să strâng masa.

– Dar ești fără doar și poate sexy, a răspuns, ridicându-se și el și venind după mine în bucătărie. Mi-a luat castroanele din mâini, le-a așezat și m-a luat în brațe. Pot să te sărut?

Înainte să apuc să răspund, și-a lipit buzele de ale mele. Eram în stare de șoc și mă zbăteam să scap.

– Bună seara!

Cal stătea în ușă, cu un strat de zăpadă pe căciulă, ca Yeti, omul zăpezilor. Mâna care-mi ținea spatele ca în menghină s-a relaxat imediat.

– V-am întrerupt? a întrebat Cal inocent.

– Nu! am spus repede, ducându-mă spre el. Zed tocmai pleca, nu-i așa?

– Păi, sper că nu din cauza mea. Îmi pare rău că am deranjat, dar s-a împotmolit mașina. A trebuit să merg pe jos câțiva kilometri până aici. Îmi trebuie o ciocolată fierbinte să mă încălzesc. Vrei și tu? l-a întrebat pe Zed, în timp ce își scotea hainele ude leoarcă.

– Nu, mulțumesc! Zed înțelesese. Bun, păi, atunci plec. Mulțumesc pentru *curry*, Tiggy! Noapte bună!

Ușa s-a trântit după el.

– Doamne! Slavă Domnului că ai venit la timp! am spus, prăbușindu-mă pe canapea, șocată și ușurată în același timp.

– Păi, mă bucur că eșecul serii mele cu iubita mea are avantajele ei, a răspuns Cal sarcastic, ducându-se în fața focului. Să înțeleg că nu ți-a plăcut avansul?

– Nu, clar nu, am gâfâit, sincer speriată. Pur și simplu, a pus mâna pe mine!

– E clar că s-a amorezat de tine.

– M-am simțit ca o căprioară vânată.

– Tig! Acuma-s *aci* să te apăr. Mă duc să-mi pun niște haine uscate, dar vorbim dimineață, da?

– Bine, mersi, Cal!

N-am pus geană pe geană noaptea aia, îl tot vedeam pe Zed încercând să-mi deschidă fereastra cu o rangă și să sară pe mine ca să-și facă damblaua.

„Haide, Tiggy!“ mi-am zis a doua zi, coborând ametită din pat. „N-a făcut decât să încerce să te sărute, nu să te violeze. Este evident că s-a obișnuit să facă primul pas.“

Dar dacă nu intra Cal la timp?

– Pari răvășită, a remarcat Cal, când ne-am întâlnit în bucătărie lângă ceainic.

– Așa mă simt, am suspinat. Vreau toate draperiile trase, ca să știu că nu stă cu ochii pe mine.

– Măi, *femme fatale*[43], ai cam dat de bucluc!

– Nu-i amuzant, Cal, zău că nu-i! Nu știu de ce, dar mă sperie.

– Păi, aș zice că, dacă se prinde că n-are nici o șansă și nu te poate cuceri, șarpele ăsta bătrân o să se târască la loc în văgăuna din care a ieșit.

După ce a plecat Cal, m-am aventurat afară, am văzut că zăpada se adunase după ce ninsese toată noaptea, așa că am decis să iau Land Roverul și să mă duc la pisici. Dacă era așa rău aici, în vâlcea sigur îmi trecea de genunchi. Evident, pisicile nu ieșeau la joacă, așa că m-am întors acasă, am aprins focul, am luat paginile despre Lucía Albaycín și m-am dus cu ele la șemineu, în parte pentru că voiam să citesc tot ce puteam despre ea, înainte să mă duc azi la Chilly, dar și pentru că mă împiedica să mă gândesc la Zed.

În mod cert, versiunea Wikipedia despre prima parte a vieții Lucíei și despre faima pe care o căpătase se potrivea cu ce-mi povestise Chilly. Și, pentru că el nu știa să citească și nu cred că dăduse vreodată cu ochii de un computer, era puțin probabil să fi inventat orice detaliu. Am citit până acolo unde dansase la *Bar de Manquet* în Barcelona și am hotărât să mă opresc. Era mai bine să-mi spună chiar Chilly, dar cel puțin acum știam că puteam verifica povestea și că eram într-adevăr rude.

„Așa deci!“ mi-am spus în oglindă. „Se pare că ai pe bune sânge de țigan. Și, în multe feluri, asta explică o grămadă de lucruri“, m-am gândit, în timp ce mă duceam spre conac să iau mâncarea pentru Chilly.

În drum spre coliba lui, m-am mai oprit o dată lângă crâng ca să mă uit după cerbul alb, dar era pustiu, așa că mi-am văzut de treabă.

În mod neobișnuit, când am deschis ușa colibei, Chilly nu era pe scaunul lui. În schimb, dormea și înăuntru era ger. M-am dus tiptil la pat, știind că nu murise datorită faptului că mormăia și murmura în somn.

– Chilly? Te simți bine? am întrebat, uitându-mă la el.

A deschis un ochi, s-a uitat urât la mine, apoi m-a gonit cu un gest al mâinii. Tusea nu s-a oprit și părea că se sufoca.

– Hai să te ridicăm în fund, Chilly! i-am spus speriată. Poate ajută.

Era prea ocupat cu tusea ca să mă oprească, așa că l-am apucat de umeri și l-am săltat cu tot cu pernă. Era ușor și moale ca o păpușă de cârpă și, când i-am atins fruntea, am observat că ardea.

Întocmai ca Felipe… m-am gândit.

– Chilly, ești bolnav! Tușești îngrozitor și am de gând să chem doctorul prin stație.

– Nu! Mi-a arătat cu un deget tremurând spre dulap. Folosește ierburi. Îți zic eu ce să fierbi, a spus răgușit.

– Serios? Cred că este momentul să primești ajutor medical ca lumea.

– Ori faci ca mine, ori pleci.

Mă privea cu ochii deja înroșiți, în flăcări. A urmat altă criză de tuse și i-am adus un pahar cu apă și i-am dat să bea.

Chilly mi-a dat instrucțiuni, așa că am luat anason, chimen, cimbru și eucalipt din dulap, am aprins aragazul și am pus apa și ingredientele în oală. Le-am lăsat să fiarbă la foc mic, apoi am scos o cârpă curată din dulap, am umezit-o și m-am dus să i-o pun pe frunte, exact cum făcea Ma când eram mică și bolnăvicioasă.

– Am avut astm foarte grav când eram mică, i-am spus. Mereu tușeam îngrozitor.

– Mai vine o boală peste tine, a murmurat, dându-și ochii peste cap, cum făcea în momentele lui clarvăzătoare.

A ațipit, iar eu m-am așezat lângă patul lui, gândindu-mă la ce-mi spusese și sperând că se referea la o răceală. M-a izbit și gândul să aflu despre celebra mea bunică, dar mama cine fusese? Și dacă Lucía Albaycín fusese o asemenea vedetă la maturitate, însemna și că fusese bogată, așa că bănuiam că nu din cauze financiare mă dăduse spre adopție.

Ierburile și condimentele, care umpluseră coliba cu un miros aproape antiseptic, făcuseră apa maronie. Am luat oala de pe foc și am turnat fiertura în cana de tablă a lui Chilly.

– Chilly, e gata! Trebuie să se trezești să bei.

Nu s-a putut ridica de tot, dar am reușit să-i duc cana la gură și a sorbit câte puțin din ea, până a golit-o.

– Să fii bine, Hotchiwitchi!

A zâmbit, m-a bătut ușor pe mâna și a închis ochii din nou. M-am hotărât să aștept o oră ca să văd dacă își face efectul poțiunea și îi scade febra, iar dacă nu, urma să îl chem pe Cal prin stație, ca să aducă medicul.

Afară ningea din nou, iar fulgii mascau lumina la ferestrele mititele, adunându-se pe pervaz. Mă întrebam, încă o dată, cum naiba reușise Chilly să supraviețuiască toți anii ăia singur acolo. Dar ar fi zis că nu era singur, că îi vorbeau copacii, vântul și păsările care-i țineau companie.

Era interesant că cei mai mulți oameni pe care-i cunoșteam nu suportau liniștea. O sufocau cu muzică, televizor sau conversații. Mie-mi plăcea însă, pentru că puteam să aud liniștea, care, sigur, nu era tocmai liniște, ci un amestec de sunete ale naturii: păsări care cântau, frunzele care foșneau în copaci la orice briză, vântul și ploaia… Am închis ochii și am ciulit urechile, ascultând atingerea fină a fulgilor de nea care cădeau pe ferestre, ca niște zâne care cereau să intre.

Probabil că am adormit și eu, extenuată cum eram după noaptea trecută, căci înainte să-mi dau seama, am simțit o mână pe braț.

– Hotchiwitcih, gata febra! Mai dă-mi și pleacă!

Se întunecase și am întins mâna să-i iau temperatura lui Chilly. I se răcise fruntea ca și-a mea și am observat că i se limpezise privirea și se uita la mine cu un soi de afecțiune. A tușit și i-am auzit huruiala profundă din piept.

– Da, bine, dar nu-mi place cum sună tusea ta, Chilly, am răspuns, ridicându-mă și ducându-mă la dulap. Mi se pare că îți trebuie un inhalator și poate niște antibiotice.

– Medicamente de om sunt otravă! a spus pentru a nu știu câta oară.

– Medicamentele salvează nenumărate vieți, Chilly! Nu știi în ce secol trăim?

– Uită-te la mine! Chilly s-a bătut slăbit în piept, ca un Tarzan antic. Mă descurc fără ele!

– Adevărat, dar știm că tu ești special, am spus, aprinzând aragazul ca să încălzesc poțiunea urât mirositoare.

Chilly a tăcut, ceea ce era neobișnuit. Apoi a început să vorbească.

– Și tu ești specială, Hotchiwitchi! O să vezi tu!

M-am încumetat să ies în zăpadă, întrebându-mă dacă o să mai găsesc drumul spre casă sau o să rămân acolo peste noapte. Am adunat niște bușteni pentru foc și am adus stația radio din Land

Rover. Când a fost gata fiertura, i-am ținut cana lui Chilly să bea din ea.

Mi-a refuzat ajutorul și a ținut-o singur, tremurând ușor, dar era limpede că se simțea mai bine ca înainte.

– Du-te acasă înainte să se întunece! Vreme rea.

– Îți las stația radio, Chilly! Știi s-o folosești?

– Nu. Ia-o! Dacă e să mă duc, mă duc.

– Chilly! Dacă vorbești așa, nu plec nicăieri.

A rânjit văzându-mi expresia, apoi a clătinat din cap.

– Hotchiwitchi! Nu mi-a sunat ceasul. Dar când e să sune… M-a apucat brusc de mână. O să știi.

– Nu spune asta, Chilly, te rog! Dacă ești sigur, ar fi bine să plec înainte să se facă beznă. Mă întorc mâine la prima oră să te văd. Orice-ai zice, îți las stația. Doar apeși pe orice buton și eu sau Cal o să răspundem. Promiți?

– Promit!

Afară începuse viforul de-a binelea și îmi bubuia inima într-un mod ciudat, în timp ce mergeam cu Beryl prin perdeaua de zăpadă. Am oprit brusc mașina ca să-mi dau seama care e drumul și unde e poleiul acoperit de un strat de omăt. Știam că, dacă mă abat din drum, apa înghețată nu putea ține greutatea mașinii.

„Mama dracului!“ Mi-a crescut pulsul și am hotărât să încerc să mă întorc la Chilly până se domolea vijelia, dar mi-am dat seama că nici asta nu mai puteam face, pentru că râul era poate la câțiva centimetri în stânga și puteam intra cu spatele în el.

„Și ai și lăsat stația la Chilly, femeie proastă!“ m-am admonestat singură, clănțănind din dinți, de frig și de frică.

Tocmai când mă resemnam că urma să mor înghețată încet-încet, am zărit două faruri aprinse în depărtare. Cinci minute mai târziu, a apărut Range Roverul lui Zed lângă mașina mea. Eram ușurată și trepidam când a coborât șoferul și a venit spre mine.

– Slavă Domnului! am exclamat și eu, și Cal, în timp ce îmi deschidea portiera.

– De ce n-ai zis nimic prin stație? m-a întrebat.

M-a cărat pur și simplu la mașina nouă și confortabilă și a dat căldura la maxim.

– Am lăsat-o la Chilly. Era bolnav, am spus.

Cal a întors mașina și a pornit, cu ștergătoarele pe viteză maximă.

– Doamne, Tig! Știi bine că prima regulă aici este să ai mereu stația la tine! Știi ce îngrijorat am fost că n-ai răspuns? Puteai să mori aici! E un miracol că te-am mai găsit!

– Îmi pare rău.

Aveam mâinile și picioarele înghețate și mă gâdilau pe măsură ce începeau să se încălzească.

– Când am văzut că nu mai vii, m-am dus la Zed și l-am implorat să-mi dea mașina lui cea nouă și performantă. Aș putea zice că bucata asta de oțel ți-a salvat viața.

– Mă duc mâine să-i mulțumesc. Și ție îți mulțumesc, Cal! Îmi pare tare, tare rău, am adăugat.

M-a ajutat să cobor din mașină și să intru în casă. Mai târziu, Cal mi-a burdușit patul cu pături, mi-a făcut un grog fierbinte și mi-a adus o sticlă cu apă fierbinte. Mă gândeam ce norocoasă eram să-l am. Ce spirite călăuzitoare? Parcă aveam propriul salvator pe pământ.

„Rahat“ (în limba germană în original)
Femeie fatală (în limba franceză în original)

Capitolul 17

Am fost ușurată că singurul efect pe care l-am suferit după noaptea petrecută în viscol a fost o răceală, care s-a lăsat în cele din urmă cu o tuse nesuferită.

– Iar a avut Chilly dreptate, i-am spus lui Cal la micul dejun, câteva zile mai târziu. A zis că o să mă îmbolnăvesc. Ce mai face?

– Ah! Nu mai are nimic. Însă e îngrijorat pentru tine.

– N-am nimic, zău! am răspuns, deși mă simțeam slăbită, probabil din cauza tusei și a strănutului. Tu ești bine? l-am întrebat. Ai fost cam tăcut în ultimele zile.

– Nu, Tig, nu-s! Conașul mi-a promis că vine în vizită astăzi și iar mă amână. Aveam ditamai lista cu lucruri pe care voiam să le discut cu el, inclusiv să o înlocuim pe Beryl.

– Bănuiesc că te referi la mașină, nu la menajeră. I-am zâmbit.

– Ha! Nu-i de râs, Tig! Dacă nu te găseam în seara aia, cum Beryl nu are încălzire, puteai să faci hipotermie și să mori. La fel și coliba asta de gheață. Mi-a spus Caitlin că trebuie să cer sistem de încălzire ca lumea. „Da-da, i-am spus, tot bugetul se duce pe casa aia pretențioasă, ca s-o mulțumească pe doamnă și pe oaspeți.“ Și nu-i drept față de personal.

– Cal MacKenzie, reprezentantul moșiei Kinnaird, am comentat sarcastic.

– Înainte să mă întorc la gropile din drum, îl sun să rezerv o discuție telefonică. Nu mai scapă el, Charlie, de responsabilități.

– Poate îl poți întreba și de mine, dacă tot vorbești cu el. Nu am mai nimic de făcut decât să arunc carne animalelor și, hai să fim serioși, Lochie poate face asta de-acum încolo.

– Da, da’ nu te las *io* fără slujbă, Tig! a mai spus, înainte să plece.

O jumătate de oră mai târziu, am aprins focul și m-am așezat pe canapea cu Thistle. Eu citeam o carte, iar Thistle sforăia de se

cutremurau pereții. Am observat că respira mai zgomotos ca de obicei și că a tușit de câteva ori în somn.

– Sper că nu ți-am dat răceala, am spus, mângâindu-l pe urechi ca să-l liniștesc.

S-a auzit o bătaie puternică în ușă și Thistle a sărit de pe canapea și a început să mârâie.

– La picior! i-am ordonat și a venit șovăitor la mine. Șezi!

Am deschis ușa și am dat de Zed.

– Bună! am spus, știind că trebuia cel puțin să-i mulțumesc. Intră!

– Nu pățesc nimic? a întrebat, în timp ce Thistle mârâia încet.

– Îi aduc lesa și-l țin legat, am spus, nevrând să-l scot afară după ce se întâmplase ultima oară. Hai, Thistle!

Am luat lesa din cuierul de lângă ușă și i-am prins-o la zgardă. Apoi l-am tras spre canapea.

– Mai întâi, mulțumesc foarte mult că i-ai împrumutat lui Cal mașina ca să mă salveze, am spus în timp ce mă așezam. Și, de asemenea, pentru astea. Am arătat spre florile de pe pervaz, care apăruseră în prag cu câteva zile în urmă. M-au înveselit.

– Da? Atunci mă bucur. Așa! Am auzit că, până la urmă, conașul nu mai vine azi la Kinnaird. Păcat, abia așteptam să-l văd, a continuat, așezându-se timid pe scaunul de lângă foc, cu ochii la Thistle.

– Și eu, și Cal aveam multe de discutat cu el, am răspuns.

– Cred că-i greu când nu-i șeful aici, așa-mi imaginez.

– Da, poate fi, dar Charlie mai are o slujbă, este chirurg cardiovascular în Inverness. Așa că și lui îi e greu.

– Singurul lucru pe care l-am învățat de la tata a fost să nu fac mai multe lucruri deodată, să mă concentrez la un singur lucru pe rând și să depun toată energia în el, a murmurat Zed.

– Charlie nu prea are de ales acum. Doar nu își poate lăsa pacienții, nu?

– Și angajații de-aici? De când am ajuns la conac, a fost clar că sunt prea puțini oameni și că n-au căpitan la bord, că nu are cine cârmi. Chiar dacă fizic sunt aici, la Kinnaird, petrec cel puțin șase ore pe zi – uneori mai mult – comunicând cu personalul meu, prin telefon sau e-mail.

– Charlie nu prea poate face asta în timpul unei operații pe cord, am spus, cu un ton defensiv.

– De acord. Așadar, trebuie să decidă ce vrea să facă și asta cât mai curând. M-am uitat pe registrele contabile ale moșiei acum câteva zile și merge în mare pierdere. De fapt, este falit.

– Cum naiba te-ai uitat la contabilitate? l-am întrebat îngrozită.

– Poți accesa orice online, dacă știi unde să te uiți. Este o companie SRL, înregistrată la registrul comerțului.

– Aha!

Tot nu explica motivul pentru care căutase de fapt.

– Și cât îți cere contractul să rămâi aici?

– Trei luni, dar Charlie a zis că termenul se poate extinde.

– Aha! Verificând la contabilitate și împrumuturile pe care le-a făcut pentru a recondiționa conacul, mă întreb cum o să plătească luna următoare factura la curent, darămite personalul. Tiggy! a șoptit Zed, aplecându-se spre mine. O să-ți spun pe șleau. În compania mea o să apară o poziție și voiam să discutăm despre asta.

– Ah! Păi, mi-e teamă că nu știu nimic despre comunicații și tehnologie.

– Știu și nici nu mă interesează asta. Asta este treaba mea. Acest departament anume, nou creat de mine, ține de fondul global de caritate din cadrul *Lightning Communications*.

– Și în ce constă?

– Vreau să dau lumii ceva din ce am luat de la ea. O să fiu sincer și o să-ți spun că tata nu avea cel mai bun palmares. Majoritatea celor din comunitatea afacerilor l-au privit ca pe un escroc și sunt sigur că, pentru a avea parte de succesul pe care el l-a avut fără să aibă nimic, este nevoie de un subterfugiu. Dar acum, că eu sunt șeful, te asigur că a încetat orice astfel de activitate. Tiggy, eu nu sunt tata și vreau să îmi construiesc un profil mult mai vrednic în presă. Tu și conversațiile noastre m-au inspirat. Cum altfel să pornesc un fond caritabil? Pe scurt, vreau să conduci divizia de caritate pentru sălbăticiuni în compania mea.

– Dumnezeule! Dar…

– Te rog, ascultă-mă până la capăt înainte să răspunzi. Contabilul meu mă asigură că avem destui bani la dispoziție – donațiile

caritabile se deduc, așa că bugetul este într-adevăr foarte sănătos. Milioane, de fapt, care ar sta la dispoziția ta, să faci orice consideri de cuviință cu ei. Ți-ai alege singură proiectele și, desigur, ai fi purtătorul de cuvânt, pentru că ai fi singura care ar ști despre ce este vorba. Și mai ești și fotogenică pe deasupra. A zâmbit și a făcut o ramă din mâini, prin care se uita la mine. Parcă văd fotografia de prezentare la lansare. Tu, uitându-te în sus la o girafă, undeva într-o savană africană. Zed s-a plesnit peste coapse. Sună bine sau nu? Deci? Cum ți se pare, Tiggy? Te atrage ideea?

Dacă mă atrăgea ideea?? Să am la dispoziție milioane, în timp ce umblam prin lume pe unde voiam, asigurând viitorul unor specii rare, protejând animale vulnerabile și având o platformă reală din cadrul căreia să vorbesc lumii despre suferințele lor? Elefanți vânați pentru colții lor, nurci crescute pentru blană, tigri împușcați ca să devină trofee sub formă de covoare?

– Tiggy? Mă asculți?

Am coborât cu picioarele pe pământ și m-am holbat la Zed peste masă.

– Sună uluitor. Adică... Uluitor!

– Foarte bine, mă bucur că asta crezi.

– Dar... de ce eu? Eu sunt doar… dădacă de pisici în momentul ăsta.

– Taygete D'Aplièse! Te-am căutat și online, a chicotit. Întâmplător știu că ai câștigat un premiu important în Europa pentru notele mari obținute la lucrarea de disertație la zoologie. Era o fotografie cu tine și trofeul tău în *Tribune de Genève*. Ți s-au oferit apoi diverse posturi înalte și ai ales Grădina Zoologică Servion, unde ai lucrat șase luni înainte să vii în Scoția.

M-am simțit și mai invadată de el, dar, în același timp, înțelegeam de ce-mi verificase istoricul.

– Da, dar asta nu înseamnă că am genul de experiență care-ți trebuie ție pentru un proiect de o asemenea amploare.

– Una dintre problemele tale este că, în momentul de față, nu-ți dai seama ce potențial ai și nu-l folosești. Ai douăzeci și șase de ani, abia ai terminat universitatea de un an și jumătate. Eu mi-am petrecut ultimele câteva luni făcând curat printre cei pe care i-a

angajat tata pentru mult prea mult timp. Toți oamenii noi care lucrează pentru mine sunt tineri, ca tine, neapăsați de trecutul lor. Tiggy! Lumea se schimbă, iar eu am nevoie în jurul meu de oameni care pot privi spre viitor, care au energia, impulsul și pasiunea de a reuși, întocmai ca șeful lor.

M-am uitat atunci la el și m-am întrebat dacă se gândise vreodată să țină discursuri motivaționale. Mai avea puțin și mă convingea.

– Știu că ai vorbit despre pasiunea ta pentru Africa, a continuat. S-ar potrivi perfect cu ce am eu nevoie. Animalele mari sunt sexy, presa scrie mult despre ele. Da, ar trebui să faci naveta între locul ăla și Manhattan, unde am sediul, dar vei avea inclusă călătoria la clasa întâi, împreună cu un salariu din șase cifre, cazare. Ah! Și o mașină a companiei, cu încălzire, a chicotit.

– Doamne, Zed! Serios, sunt copleșită. Nici nu pot să cuprind totul cu mintea. Totuși... de ce eu?

– Te rog să-ți aduci aminte că palmaresul tău universitar și cel de la Grădina Zoologică Servion te-ar plasa oricum în fruntea celor mai potriviți tineri candidați. Asta nu este o favoare, Tiggy, oricât de mult aș ține la tine. Este o propunere serioasă, chiar dacă aștept mult în schimb.

– Nu mă îndoiesc, am spus, încercând să-mi maschez ironia din glas. Și este o oportunitate fantastică, dar…

– Ai nevoie de timp să te gândești.

– Da, așa-i.

– Nu-i nimic, ai timp, a spus, ridicându-se. Cred că noi doi am lucra foarte bine împreună. Zed a dat să vină spre mine, dar s-a oprit brusc când a început Thistle să mârâie. Te las să te gândești la asta și, când ești gata, vorbim mai multe.

– Bine, așa fac, am promis. Și serios, mersi pentru oportunitate!

– Noapte bună, Tiggy!

– Noapte bună, Zed!

Mai târziu, în patul din camera înghețată și în ciuda dezavantajului major de a-l avea pe Zed ca șef, nu m-am putut abține să visez la câmpiile din Africa, la toți banii ăia și la nenumăratele animale pe care le-aș fi putut salva cu ei.

***

A doua zi m-am trezit foarte devreme și m-am dus în bucătărie, unde Cal își îndesa o bucată de pâine prăjită în gură, gata de plecare.

– Neața! Tocmai mă duceam să-ți hrănesc pisicile. Vii și tu să le saluți?

– Da, m-a mai lăsat tusea după ce am stat atâta în casă și mi-ar prinde bine niște aer curat. Ce mai fac?

– Antisociale, ca de obicei. Mergem cu Beryl, că pe urmă vreau să mă duc să văd unde se ascund căprioarele în zăpadă. Mâine avem o partidă mare de vânătoare, inclusiv cu amorezul tău. Sper să aducă ceva bănuți, ca să putem lua o nouă Beryl. Mai târziu o să am o convorbire telefonică cu conașul, în sfârșit!

Thistle, care încă tușea, s-a cățărat în spate și am pornit. Recu noscătoare, pisicile au ieșit să mă întâmpine, de parcă mi-ar fi dus dorul.

– Știi? Chiar mă îndoiesc că se vor înmulți anul ăsta. Dacă o fac vreodată… am murmurat, aruncând carnea în țarcuri.

– Nu-ți stă-n fire să fii pesimistă, Tig!

– Trebuie să fiu realistă, Cal! Și chiar mă întreb dacă mai am ce face aici, am spus, în timp ce ne întorceam la mașină.

– Ei, hai! Îți zic ceva să te înveselească.

– Ce anume?

– Genul tău de lucru, Tig! O să râzi când o să auzi, mai ales din partea mea.

– Spune-mi! l-am încurajat.

Fără să-i zic nimic, a oprit mașina în fața unui pâlc de mesteceni și a îndreptat binoclul spre el.

– Așa, în seara în care am venit după tine, viforul era năprasnic, unul din cele mai rele din câte am văzut. Am ajuns cam pe-aci și mă cam temeam să merg mai departe în viscol. Chiar și eu, care cunosc drumurile ca-n palmă, eram dezorientat. Și pe urmă – și aici o să râzi – fulgii de nea de pe parbriz parcă s-au preschimbat și au alcătuit o formă. Și… Cal a tras aer în piept. Am văzut un cerb alb, uite-acolo! A arătat pe geam. Se uita fix la mine, i-am văzut ochii lucind în

lumina lunii. Pe urmă s-a întors și a început să fugă în fața mea, oprindu-se să întoarcă ochii, de parcă mă încuraja să-l urmăresc. Și așa am făcut. Câteva minute mai târziu, am văzut forma lu' Beryl acoperită de zăpadă și pe tine înăuntru. Cerbul a rămas acolo câteva clipe și pe urmă, când te-am scos, a dispărut în neant. Cal ținea binoclul îndreptat spre crâng. Parcă m-a dus la tine.

– Uau! am răsuflat ușurată și m-am uitat la el. Nu râzi de mine, nu?

– Aș vrea io! Problema-i că acuma-s la fel de dornic ca tine să văd chestia aia, că al'fel încep să cred că trăiesc și zâne-n crângu' ăsta.

În ciuda umorului lui, simțeam că toată experiența îl afectase. Pe de-o parte, mă bucuram că obținusem cea mai provocatoare convertire, iar pe de altă parte, eram uluită că poate creatura mitică chiar îmi salvase viața.

– Nu *ț-am* zis atunci, da' dacă nu era cerbu' ăla sau ce părea să fie cerb, nu te-aș fi găsit, a recunoscut Cal. Acuma, hai să *merem* pân-acolo, bine? Să vedem dacă iese prietenul tău să își salute iubițica.

Ne-am dus și ne-am ghemuit în spatele unor tufișuri de orz sălbatic, ca să nu vadă cerbii că ne apropiem. Fiindcă era devreme, erau tot acolo, grămadă sub un adăpost sub copaci, dar cincisprezece minute mai târziu ne-am întors la căldura relativă din mașină, fără să fi văzut altceva decât cerbi roșcovani.

– Ce zici ca în fiecare dimineață să urmărim crângul în zori? a sugerat Cal.

– Știi că mă bag, Cal! Este el pe undeva.

– În sfârșit, Tig, încep să te cred!

***

Mai târziu, după-amiaza, m-am mirat să aud sunetul rar care mă anunța că primisem un mesaj pe telefon. Am dat fuga la baie, unde îl țineam sprijinit de fereastră, în speranța că are semnal și am văzut că îmi scrisese Star. Se părea că CeCe fusese fotografiată în Thailanda cu un tip care era căutat pentru fraudă bancară și fotografia ajunsese în ziare.

– Aoleu! am murmurat, întrebându-mă despre ce era vorba și simțindu-mă vinovată că nu am ținut legătura mai mult cu surorile mele.

Am reușit să-i răspund lui Star și să-i trimit un mesaj lui CeCe, ca s-o întreb de sănătate, înainte să moară semnalul.

Aveam nevoie să-mi iau gândul de la toate și am decis să-l iau pe Thistle și să mergem cu mașina la coliba lui Chilly.

L-am găsit din nou întins în pat, cu ochii închiși, nu în poziția lui obișnuită pe scaun lângă sobă. Îngrijorată că i-a revenit febra, dacă nu mai rău, m-am apropiat de pat. În acest timp, a deschis ochii brusc.

– Te simți mai bine, don'șoară?

– Da, da, dar Thistle tușește. Mă întrebam dacă n-ai niște ierburi să-i fac o fiertură.

Chilly s-a uitat atent la Thistle, care se prăvălise pe jos la sobă.

– Nu, Hotchiwitchi, tu îl vindeci singură. Cu mâinile tale, că ai puterea în ele. Ți-am mai zis asta.

– Dar nu știu cum, Chilly!

A întins mâinile noduroase, ca să le apuce pe ale mele și și-a dat ochii peste cap.

– Curând o să pleci de-aici, dar pe urmă te întorci acasă.

– Bine atunci, trebuie să plec, am spus, ignorând ce spusese, neobișnuit de iritată din cauză că vorbea în dodii, pe când eu voiam doar să vindec tusea lui Thistle.

– Ce tot zicea de plecarea mea? i-am murmurat lui Thistle, în timp ce traversam gheața.

Când am ajuns acasă, începuse să ningă din nou, așa că am aprins focul și l-am așezat pe Thistle în fața lui, am îngenuncheat și am încercat „să-mi folosesc mâinile", cum îmi spusese Chilly. Le-am așezat pe gâtul și pe pieptul câinelui, lucru care l-a făcut să creadă că îl răsfățam și s-a întors cu burta în sus și cu labele în aer. Chiar dacă mi se spusese de multe ori că am „harul" de a vindeca animalele, să încerc s-o fac în mod conștient era cu totul altceva.

Când a venit Cal acasă, m-am rugat de el să-l lase pe Thistle înăuntru.

– Nu se simte bine, sigur ai observat că tușește, am spus. Nu putem să-l lăsam să doarmă la cald câteva nopți?

– Îmbătrânește, ăsta-i baiul și e vremea aia când animalele și oamenii răcesc. Și nu-i face în nici un fel bine să se tot fâțâie de la

cald la frig.

– M-am dus să văd dacă nu are Chilly vreun leac de ierburi pentru el, am insistat, dar m-am întors cu mâna goală. Nu am zis nimic de încercările mele vagi de a lecui câinele, că ar fi crezut că am luat-o razna. Te superi dacă o rog pe Fiona să îl consulte?

Cal s-a dus la Thistle și l-a scărpinat după urechi câteva clipe, apoi a cedat.

– Da, n-are ce rău să-i facă și oricum îi trebuie un consult.

– Cal! Am nevoie de un sfat.

– Dă-i drumul, deși, dacă are treabă cu relațiile, nu-s omu' cu care să vorbești despre asta.

– De fapt, are legătură cu viitorul carierei mele.

– Atunci, îs numa' ochi și urechi.

I-am povestit lui Cal despre oferta lui Zed, iar el a fluierat când a auzit bugetul.

– Îți imaginezi cât de tentant sună, mai ales că la Kinnaird lucrurile par să fie așa… incerte în momentul ăsta.

– Adevărat, adevărat, dar cum rămâne cu Zed? Tot am impresia că pici drept în plasa păianjenului, la propriu, a chicotit.

– A zis că o să stau foarte mult în Africa.

– Și întrebarea-i cât de des o să apară din senin șeful tău cu avionul lui particular pe care îl are pregătit la orice oră? Pe de altă parte, Tig, sunt de acord că în momentul ăsta pierzi vremea aici.

– Mă tot gândesc la Chilly și la ce mi-a spus prima oară când l-am întâlnit. Azi mi-a zis-o iar.

– Adică?

– Că nu o să stau mult la Kinnaird, că o să plec în curând.

– Ah! Nu-i da atenție, Tig! Are intenții bune, dar este din ce în ce mai fragil, pe zi ce trece.

– Și asta zice cineva care mi-a spus recent cum s-au transformat fulgii de zăpadă într-un cerb alb care te-a dus la mine!

– De acord! Dar când iei decizii majore, nu ar trebui să te lași influențată de lucrurile pe care le spune el.

– Nu, dar este dificil.

– Cred că-i cazul să nu ne mai învârtim în jurul cozii și să vorbim pe șleau. Ce simți față de Zed, dincolo de faptul că este bogat ca

regele Cresus și tocmai ți-a oferit slujba visurilor tale?

– Sincer? Mi se pare complet sinistru.

– Atunci, nu-i bine, nu? Dacă e să-ți fie șef… Și nici n-are cine să-l oprească, că oricare ar fi relația voastră oficială, tot o să facă în așa fel încât să se apropie de tine. Și tre' să te asiguri că faci față în situația asta, dacă e să accepți slujba.

– Doamne! Știu! M-am cutremurat. De ce nu poate fi viața mai simplă?

– Păi, mi-ai cerut părerea, ți-am zis ce cred: că Zed este obișnuit să obțină ce vrea. Și acum pe tine te vrea. Mi se pare că o să facă orice pentru asta, chiar dacă înseamnă să inventeze o slujbă ca tu să lucrezi cu animale sălbatice. Am zis-o și îmi pare rău. Cal s-a ridicat. Mă duc să fac o baie fierbinte și să mă bag în pat. Noapte bună, Tig!

***

Fiindcă Thistle încă tușea a doua zi de dimineață, am sunat-o pe Fiona, veterinara, care a venit într-o oră. După ce a examinat câinele, a ridicat privirea la mine zâmbind.

– Nu cred că-i nimic serios. O infecție minoră. Îi prescriu niște antibiotice și o să-i fac o injecție cu steroizi ca să-i deschidă căile respiratorii și ar trebui să se facă bine. Dacă nu, sună-mă din nou atunci și îl ducem la cabinet să-i fac niște analize. Instinctul îmi spune că o să fie bine.

– Mersi, Fiona! am spus recunoscătoare. Apropo de instincte, mă gândeam că…

– La ce anume te gândeai? a întrebat, în timp ce administra injecția.

– Păi, chiar dacă nu sunt pregătită pentru asta, m-am cam priceput întotdeauna să îngrijesc animale bolnave. Mă gândeam că asta aș vrea să fac în viitor. Adică să folosesc metode naturale.

– Adică să lucrezi holistic?

– Cam da, dar există așa ceva pentru animale?

– Absolut! Cunosc o grămadă de veterinari care îmbină tratamente medicale și alternative la cabinetele lor. Întotdeauna am vrut să fac

niște cursuri, dar, sinceră să fiu, nu am avut niciodată timp. Dacă te hotărăști să faci asta, aș fi sigur dispusă să lucrăm împreună.

– Doamne! Serios?

– Serios! a zâmbit Fiona. Oricum, mai vorbim despre asta, a adăugat, în timp ce-și strângea trusa medicală. Am o viţică bolnavă la care trebuie să ajung.

După ce a plecat, am stat cu Thistle în poală și m-am uitat la foc. Lei și tigri sau tu, oi și vaci, i-am spus, băgându-mi nasul în blana lui. Cu toate că nu-mi venea să refuz oferta lui Zed, știam deja că nu am de ales. Dar, înainte să iau decizia finală, trebuia să-i scriu surorii mele. Nu voiam s-o supăr pe Maia discutând despre un fost iubit al ei, însă dacă era să știe cineva detaliile unei relații dintre ea și Zed, Ally era aceea. Mai târziu, m-am strecurat în birou și i-am scris repede un e-mail.

Bună, dragă Ally,

Scuze că nu am prea vorbit în ultima vreme. Aici este un singur computer cu internet și trebuie să-l împărțim cu toții, iar semnalul pe mobil este aproape la fel de rău. Sper că tu și nepoțelul sau nepoțica mea (am adăugat „sau nepoțica“, chiar dacă ceva îmi spunea că urma să fie băiat) **sunteți bine, sănătoși. N-o să-ți vină să crezi, dar la cabana principală stă acum un oaspete pe nume Zed Eszu. Se pare că o știe pe Maia de la universitate și „s-au întâlnit“ o vreme. Nu vreau să le menționez nici unuia dintre ei asta, ca să nu-i supăr, dar m-am gândit că poate știi tu ce s-a întâmplat, fiindcă sunteți atât de apropiate. Este un om neobișnuit (!) și pare foarte dornic să mă cunoască. Ba chiar mi-a oferit o slujbă! Întrebarea este de ce?**

Îmi cer scuze, dar trebuie să fug acum să număr niște căprioare. Scrie-mi cât de curând poți, orice știi.

Vă îmbrățișez pe tine și pe micuț și pe fratele geamăn, nou descoperit (mi-ar plăcea să-l cunosc!).

Tiggy xxx

– Hai să vedem ce zice sora mea mai mare despre Zed, bine?

M-am ridicat și m-am întors acasă, cu Thistle la picior.

Capitolul 18

Ne întorceam din crângul de mesteceni, după a patra zi în care stătuserăm de veghe în zori absolut degeaba, căutând cerbul alb.

– Apropo! Beryl mi-a spus aseară că soția conașului vrea să vină și să stea o vreme la Kinnaird. Se pare că este iritată că oaspetele nostru exagerează cu șederea, a spus Cal.

– Cred că suntem cu toții de acord cu ea în privința asta, am răspuns înflăcărată.

– Cam ciudat totuși, în toată căsnicia lor, a venit aici doar câteva nopți. Cred că a decorat conacul cu gândul să se mute aici.

– Mă rog, sunt sigură că nu se supără Zed s-o împartă cu ea – Ulrika este exact genul lui.

– Da, asta dacă-i plac femeile mai în vârstă, a comentat Cal răutăcios. Te mai bagi mâine la o pândă în zori?

– Absolut, trebuie să perseverăm și sigur o să vedem cerbul ăla alb, Cal, promit!

Au mai trecut trei dimineți geroase până când s-a întâmplat. La început, am crezut că aveam halucinații: mă uitam de mult la zăpadă, blana lui albă se îmbina perfect în albul de sub el, iar coarnele imense aveau nuanța cafenie a arborilor dintre care ieșea foarte lent. Totuși, acum stătea singur, departe de cerbii roșcați, poate la câțiva metri de mine.

– Pegas.

Numele mi-a venit pur și simplu, de parcă îl știam dintotdeauna. Și apoi, ca și cum ar fi știut că era numele lui, a săltat capul și s-a uitat drept la mine.

Au trecut câteva secunde prețioase, timp în care am crezut că nu o să mai pot respira vreodată. Pegas a clipi încet. Am clipit și eu.

– Isuse!

Pegas a tresărit și a fugit în crâng, unde a dispărut. Am gemut frustrată și m-am uitat urât la Cal, care tocmai coborâse binoclul de la ochi și se holba la mine, de parcă îl văzuse pe însuși Isus.

– Tig! E adevărat! a șoptit tare.

– Da și tu l-ai speriat! l-am certat eu. Dar se va întoarce, știu eu.

– Ești sigură că l-ai văzut și tu?

– Absolut, am confirmat.

– O, Doamne! Cal a înghițit în sec și a clipit. Mi-am dat seama că îi dădeau lacrimile. Ar fi bine să-i spunem conașului ce are pe proprietate. Să întrebăm ce vrea să facem cu cerbul. Trebuie protejat de braconieri odată ce se află, asta-i sigur! Nu știu cât face un cap de cerb alb, dar tocmai asta este… neprețuit!

– Doamne, Cal! m-am cutremurat, îngrozită la gândul ăsta. Nu putem să știm doar noi pentru moment?

– Conașul ar trebui să afle, Tig! În fond, este terenul lui și, totodată, cerbul lui. Și el nu ar pune nici un animal în pericol, îți promit! Trebuie să-l întreb dacă pot construi un adăpost lângă crâng. Trebuie să-l supraveghem pe Pegas douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, pentru orice eventualitate, și pentru asta este nevoie de mulți oameni. Cerbul este vulnerabil ca un bebeluș născut în zăpadă, odată ce se află despre el.

Și așa, Cal l-a sunat pe Charlie și, cu ajutorul lui Lochie și al lui Ben, meșterul, au ridicat iute un adăpost simplu, dar eficient, din lemn cu copertină, care să-i ocrotească pe apărătorii lui Pegas de vântul năprasnic.

În următoarea săptămână, mi-am făcut obiceiul de a mă trezi la ora cinci în fiecare dimineață și de a mă duce cu un termos cu cafea ca să preiau tura de noapte pe care o făceau foștii angajați de încredere de la Kinnaird, în așteptarea lui Pegas. Parcă mă simțea, pentru că apărea la țanc din bezna cețoasă și priveam răsăritul împreună, luminile roșii și mov care colorau cerul și îi pătau blana albă ca într-un tablou, înainte să se retragă la adăpostul crângului.

Charlie ceruse poze și, într-o dimineață cu ninsoare, în cea de-a patra săptămână din ianuarie, am reușit să îi facem o fotografie lui Pegas, înainte să dispară în peisajul orbitor de alb.

– Mă duc să developez filmul ca măcar să nu zică conașul că visăm cai verzi pe pereți. Și eu la fel, a adăugat Cal cu un rânjet.

M-am dus cu el la poșta locală care se ocupa cu de toate, de la developat filme la duplicat chei. Am băut o cafea cât am așteptat să fie gata fotografiile, după care am tăbărât pe ele, încă lipicioase, proaspăt scoase din mașinărie.

– Da, chiar este real, a spus Cal, vânturând cea mai bună dintre ele la mine.

– Într-adevăr, am consimțit, atingând ușor cu degetele imaginea corpului său elegant în zăpadă. Nu uita ce-ai promis, domnule MacKenzie! l-am tachinat.

Am introdus și formularele de cerere de buget în plicul lui Charlie și i-am scris un bilet scurt.

– Sper că ești OK, am murmurat, dând plicul șefului poștei.

Mai târziu, la Kinnaird, tocmai mă gândeam dacă să-l deranjez pe Zed ca să-mi pot citi e-mailul în birou – încă nu primisem răspuns de la Ally –, când am văzut că Beryl ieșea din casă și venea spre mine.

– Tocmai m-a sunat conașul. A aflat adineauri că Zara iar a dispărut de la școală. A mai făcut-o și altă dată și de obicei apare aici. Conașul îi dă douăzeci și patru de ore să ajungă la Kinnaird, înainte să sune la poliție. Dacă nu sunt aici și vine Zara la tine, te rog să-mi spui!

– Sigur că da! Nu pari prea îngrijorată.

– Dacă nu vine până mâine, atunci o să mă îngrijorez, a pufnit ea. Ah! Mi-a spus Zed să-ți zic că vrea să te vadă. I se pare că-l eviți.

– Of, nu! Mă rog, am avut treabă, atâta tot.

– Bine, păi, ți-am transmis mesajul, a spus Beryl. Și să sperăm că apare și Zara în curând.

***

În acea seară, Cal s-a dus să se vadă cu Caitlin după vizita eșuată cu câteva săptămâni în urmă și, pentru că Lochie și cu tatăl lui îl vegheau pe Pegas, m-am dus devreme la culcare. Probabil că am adormit imediat, căci m-am trezit când mi-a bătut cineva în geam. Primul gând a fost că era Zed, care recurgea la măsuri disperate să mă vadă, dar, când m-am dat jos din pat tiptil, în frigul aspru și am

dat la o parte perdeaua ca să mă uit pe furiș, în cadrul înghețat mi-a apărut figura Zarei.

– O, Doamne! Zara! Cred că ai înghețat! Intră! am spus prin geam și i-am făcut semn să vină la intrare. Cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns aici? am întrebat-o când am deschis.

– Am făcut autostopul din gara Tain și pe urmă am venit pe jos. N-am nimic, zău!

Tremura și am tras-o la foc.

– Ar fi trebuit să mă suni, am spus, întețind focul.

I-am luat mâinile să i le încălzesc în ale mele.

– Nu este semnal, Tiggy, și-apoi nu vreau să mai știe nimeni că sunt aici. S-a uitat agitată în jur. Unde-i Cal? Doarme?

– Nu, s-a dus la Dornoch cu Caitlin. Zara, tatăl tău a sunat-o deja pe Beryl și cred că ar trebui să le spunem cel puțin lor că ești în siguranță.

– Nu! Te rog, Tiggy! Am nevoie de niște timp să mă gândesc.

– D…

– Dacă nu-mi promiți, o să găsesc altă ascunzătoare.

Zara s-a ridicat pe loc.

– Bine, bine, nu zic nimic deocamdată, am capitulat. Sigur ești în regulă?

– Nu tocmai, nu.

– Cu ce te pot ajuta?

M-am dus în bucătărie să încălzesc niște lapte pentru o băutură caldă cu cacao. Zara m-a urmat și s-a rezemat de cadrul ușii.

– Poate… Adică tu ești singurul adult în care am întrecere, dar, te rog, Tiggy, nu zice nimic. Am nevoie de puțin timp ca să pun cap la cap niște lucruri, bine?

– Sunt flatată, Zara, dar nici nu mă cunoști bine.

– Mersi!

A luat cana cu cacao și ne-am întors să ne așezăm la foc.

– Așa! am zis, în timp ce Zara ținea cana în mâini. Are de-a face cu un băiat bănuiesc.

– Da, așa este. De unde știi?

– Din instinct, am răspuns ridicând din umeri. Acel Johnny despre care vorbeai de Crăciun?

– Da! I-au dat lacrimile pe loc. Chiar credeam că mă place, știi? Chiar dacă toate celelalte fete mă avertizaseră, el mi-a spus că sunt specială și l-am crezut.

Corpul Zarei părea să se încovoaie de plâns. I-am luat cana din mâini, m-am pus în genunchi în fața ei și i-am ținut palmele într-ale mele.

– Ce proastă mă simt! a continuat. Sunt la fel de penibilă ca fetele de care râdeam când erau folosite de băieți. Acum a venit rândul meu și…

– Ce s-a întâmplat, Zara? Poți să-mi spui?

– O să zici că sunt proastă. Adică... îi știam reputația, dar nu am ascultat, pentru că am crezut că eu sunt altfel… că împreună eram altfel. L… l-am iubit, Tiggy, și am crezut că mă iubește și el. Și atunci ar fi în regulă.

– Ce anume, Zara?

Mi-era destul de clar la ce se referea, dar voiam s-o aud de la ea.

– Păi... o ținea una și bună, zicea că nu putem fi un cuplu adevărat dacă n-o facem. Așa că… am făcut-o. Și pe urmă… pe urmă…

I-au dat din nou lacrimile.

– Așa?

– A doua zi, mi-a trimis un mesaj că mă părăsește. Adică... idiotul nici măcar n-a putut să mi-o spună în față! Este exact cum spuneau fetele, vrea un singur lucru. Apoi am aflat că le-a spus tuturor prietenilor și, când m-am dus la un ceai, toată lumea chicotea și arăta spre mine și a fost atât de… umilitor, Tiggy! Așa că, în dimineața următoare, adică azi, trebuia să plec din oraș, și iată că m-am urcat în tren și am venit aici. Și nu mă mai pot întoarce niciodată! Niciodată! a subliniat, în caz că nu eram convinsă.

– Of, Zara! Ce îngrozitor! am spus cu empatie, observând cât de rușinată era. Nu mă mir că ai fugit. Sunt sigură că aș fi făcut la fel.

– Serios?

Zara a ridicat ochii la mine.

– Serios! am repetat. Uite, nu ești deloc de vină pentru ce s-a întâmplat. El a fost cel care a făcut ceva rău, nu tu.

– Tiggy! Ești amabilă, dar chiar am făcut ceva rău. Mi-am pierdut virginitatea cu el într-o școală catolică. Zi și noapte ne bat la cap cu

păcatele carnale. Dacă ar afla călugării, mi-ar da să recit Ave Maria de o mie de ori. Plus că m-ar exmatricula.

– El este cel care ar trebui exmatriculat, am murmurat. De ce numai femeile sunt învinovățite în astfel de situații? Tu te simți mizerabil, în vreme ce Johnnie al tău face paradă ca un… armăsar la crescătoria de cai!

Zara s-a uitat la mine mirată de vehemența mea.

– Ai mare dreptate, Tiggy! Și apropo, nu-i „Johnnie al meu“. Și dacă s-ar târî în patru labe până la Kinnaird, i-aș zice unde să-și bage prețiosul…

Am chicotit amândouă și m-am bucurat că se mai liniștise.

– Zara! Ai vorbit cu mama ta despre asta? am îndrăznit să întreb. Sunt sigură că ar înțelege, doar a avut și ea vârsta ta.

– O, Doamne! Niciodată! Nu pot să vorbesc cu mama despre nimic, darămite despre sex! Tot ce-ar face ar fi să o țină întruna că am dat-o în bară.

– Bine, înțeleg, dar tot va trebui să-i spun tatălui tău unde ești. Beryl mi-a zis că o să sune la poliție dacă nu apari aici dimineață. Și nu vrei și asta pe cap, după ce că treci prin asta.

– Atunci lasă-mă până dimineață, te rog, Tiggy! m-a implorat.

– Bine, am consimțit după o pauză lungă. Poți să dormi aici, pe canapea.

***

Dimineață, când m-am trezit, nu am mai găsit-o pe Zara, ci doar un bilet pe pătura de pe canapea.

Scuze, Tiggy, am nevoie de puțin timp singură. Nu-ți face griji, nu pățesc nimic.

Z xx

– Fir-ar să fie!

M-am îmbrăcat rapid și am dat fuga la conac.

– Aici erai, Beryl! am spus, când am dat de ea în bucătărie.

Gâfâiam și-mi bubuia inima.

– Ce-i, dragă Tiggy?

I-am povestit lui Beryl situația pe scurt.

– Nu-i vina ta, Tiggy! Ai făcut cum ai considerat de cuviință, m-a sprijinit Beryl, ceea ce m-a mirat.

– Mersi, Beryl, dar trebuie să iau legătura cu Charlie. Pot să folosesc telefonul fix?

– Normal, dragă!

Am sunat pe mobilul lui Charlie, dar mi-a intrat căsuța vocală, așa că am încercat numărul de acasă. Nu mă așteptam să răspundă nici acolo, logica îmi spunea că probabil era la spital și mi-a luat ceva să recunosc accentul străin al femeii care a răspuns până la urmă. *Ulrika, normal.* Mi s-a strâns inima.

Părea la fel de bucuroasă să-mi audă vocea, cum mă bucuram eu s-o aud pe-a ei, dar, având în vedere circumstanțele, nu aveam de ales decât să-i spun că Zara apăruse la Kinnaird. A trebuit să duc telefonul departe de mine câteva secunde, în timp ce ea plângea dramatic – presupun că de ușurare – în receptor, dar, până la urmă, s-a calmat.

– Nu am dormit deloc toată noaptea! Nu sunt în stare să conduc, dar vin cât pot de repede, mi-a spus, înainte să trântească telefonul.

Am oftat din greu, dându-mi seama că nu-i spusesem Ulrikăi despre faptul că Zara dispăruse din nou și speram doar să reapară înaintea mamei ei.

Îngrozită deja de iminenta sosire a walkiriei, m-am târât în bucătărie și i-am povestit lui Beryl detaliile mai importante ale discuției.

– Sper că ți-a mulțumit. Faci ce poți și acum depinde de familia Kinnaird să-și rezolve problemele de familie.

Sorbeam din ceaiul tare pe care mi-l așezase Beryl în față și mă întrebam cum de o slujbă care mă îngrijorase că avea să fie prea liniștită părea să se transforme într-o dramă de proporții cehoviene.

– Dacă tot sunt aici, este biroul liber cumva? am întrebat-o.

– Da, Domnia Sa vorbește pe fix în Sala Mare și nu poate fi deranjat.

– Super, mersi!

M-am dus în birou și m-am logat pe contul meu de e-mail. Primisem, în sfârșit, răspuns despre elanul european, omul avea să vină la Kinnaird să se uite la proprietate și sugera o zi cam peste o

lună. Mi-a sărit inima din loc când am văzut că aveam un e-mail și de la Ally.

Draga mea Tiggy,

Ce mă bucur să aflu vești de la tine și mă bucur că te acomodezi în noua ta slujbă! Mă uit pe fereastră și văd cum se așterne zăpadă peste tot, iar fiordul este parțial înghețat – sunt sigură că e la fel și la tine. Mă îngraș din ce în ce mai mult și mă bucur că mai am doar câteva săptămâni până vine copilul pe lume. Tatăl meu, Felix, vine în fiecare zi la mine – (eu beau ciocolată caldă și el aquavit!) – și ieri mi-a adus un pătuț în care dormea tatăl lui, Pip, când era mic. Când l-am văzut, mi-am dat seama cât de repede o să apară copilul.

Așa, Tiggy! În altă ordine de idei: m-ai întrebat despre Zed Eszu și Maia. Ei bine, da, au fost împreună când erau studenți și… O, Tiggy! Nu vreau să trădez încrederea nimănui, dar s-a terminat foarte prost. Mai mult, dragul meu Theo l-a întâlnit de câteva ori când navigau și, sinceră să fiu, îl considera un idiot arogant. (Scuze.) Sunt destul de sigură că o cunoaște și pe Electra… pare să fie atras de surorile D'Aplièse…

Trebuie să-ți mai spun că, atunci când am zărit barca lui Pa vara trecută lângă Delos, am recunoscut și iahtul lui Kreeg Eszu ancorat în golf lângă ea. Nu ți-am spus până acum, pentru că încă nu înțeleg dacă a fost o coincidență sau altceva, dar, Tiggy... Între tată și fiu par să fie îngrozitor de multe coincidențe, nu?

Nu mi-ai spus încă dacă aveți o relație amoroasă, dar te rog să ai grijă! Nu sunt sigură că este un om bun. Poate că ar trebui totuși să vorbești cu Maia, care-l cunoaște mult mai bine decât mine.

Ce an ciudat pare să fie pentru noi toate, în timp ce ne obișnuim să trăim fără Pa. Hai să confirmăm data pentru excursia pe care vrem s-o facem toate surorile, ca să punem o coroană acolo unde am văzut ultima oară barca lui Pa. Cred că

ar fi terapeutic pentru toate să ne revedem și să-l lăsăm să se odihnească.

Te sărut și te îmbrățișez din înzăpezita Norvegie!

Ally xx

Am scos e-mailul la imprimantă ca să-l recitesc în voie, cu toate că îmi confirmase ceea ce știam deja, apoi m-am ridicat de la computer și am ieșit repede, înainte să vină Zed în căutarea micului dejun.

Două ore mai târziu, am auzit o mașină scrâșnind din roți în curte. După zece minute, tocmai mă pregăteam să îi duc mâncarea de prânz lui Chilly, când am auzit o bătaie puternică în ușă.

Nici n-am ajuns bine la ușă, că Ulrika a și năvălit înăuntru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tiggy! Beryl mi-a spus că Zara a ajuns aseară! De ce nu ne-ai sunat imediat?

– Ulrika, îmi pare foarte rău, d…

– Și acum se pare că a dispărut din nou! Ulrika mi-a tăiat-o din scurt și vedeam că tremura de furie. I-am lăsat deja mesaje disperate lui Charlie, dar încă nu m-a sunat. Al dracului de tipic – fiica lui dispare și el nu răspunde la telefon!

În acel moment, a intrat Cal pe ușă.

– Land Roverul a dispărut. Cheile sunt în ulcică?

– Nu știu, nu am verificat, i-am răspuns.

– Crezi că-i posibil să-l fi luat Zara? a întrebat Ulrika.

– Da. Cal s-a dus la ulcica de pe bufet. Nu mai sunt cheile, a confirmat.

– Este din ce în ce mai rău! a strigat Ulrika. Zara n-a luat nici o lecție de șofat, doar pe moșie a condus. Dacă face accident? Sau o oprește poliția? O să dea de tot felul de necazuri.

S-a auzit un ciocănit puternic în ușă și am tresărit cu toții. Cal s-a dus să deschidă.

– Deci aici erați toți, a spus Fraser, bărbatul înalt pe care-l văzusem în ajunul Crăciunului în fața conacului.

Și-a ferit capul când a intrat.

– Măcar o dată ai putea să te bucuri să mă vezi, i s-a adresat lui Cal. A smucit ușor mâna fetei și Zara a trecut pragul poticnindu-se. Am găsit-o pe marginea drumului, încerca să schimbe o roată la

vehiculul ăla vechi pe care-l conducea. Evident că habar n-avea cum. Aș fi ajutat-o eu, dar m-am gândit că e mai important s-o aduc înapoi să se încălzească. Putea să moară acolo dacă n-o găseam, a adăugat.

– Zara! Slavă Cerului că n-ai pățit nimic! Walkiria s-a dus spre cei doi. Mulțumesc tare mult!

Am observat contactul vizual dintre Fraser și Ulrika și un licăr de zâmbet, înainte ca ea să își îndrepte atenția spre fiica ei.

– Unde ai fost, draga mea? Ne-am îngrijorat de moarte.

A îmbrățișat-o pe Zara, a cărei postură țeapănă nu s-a moleșit în brațele mamei. Mi-a aruncat o privire peste umărul mamei ei, implorându-mă din priviri s-o ajut. Problema era că nu știam cum.

– Trebuie s-o băgăm urgent într-o baie fierbinte, a spus Ulrika, masând degeaba brațele fetei. Bănuiesc că nu aveți așa ceva aici, nu? Este o coșmelie și sigur că nici la conac nu putem merge.

– Puteți veni amândouă la acasă la mine, a sugerat Fraser. Am încălzire centrală și câtă apă caldă vreți.

– Mulțumim, atunci, venim.

– Mamă…

– Un cuvânt să n-aud, domnișoară! s-a răstit Ulrika și Zara a închis gura.

– Bun, să pornim atunci! a spus Fraser.

Când au plecat, fără ca Zara să mai poată spune ceva, Cal a închis ușa după ei și s-a întors spre mine.

– Nu știu ce părere ai tu, dar eu o să-mi îngădui un pic de whisky din provizia de Crăciun, după toată distracția asta. Vrei și tu?

– Da, chiar vreau, te rog! Mă simt cam slăbită. Biata Zara! am gemut, în timp ce îmi palpita inima și m-am prăvălit pe canapea.

– Poftim, Tig!

Cal mi-a dat un pahar și am ciocnit înainte să dăm băutura pe gât. Inima îmi bătea tare, dar apoi s-a domolit și am început să mă simt mai calmă.

– Pentru mamă și fiică, reunite cu bine! a urat Cal.

– Și, mă rog, cine anume este Fraser, Cal? Am tot vrut să te întreb de când l-am văzut de Crăciun.

– Este băiatul lui Beryl.

– Băiatul lui Beryl?? am chicotit. De ce naiba nu mi-a zis niciodată de el?

– E… complicat, Tig! Sunt multe fantome din trecut, dacă înțelegi la ce mă refer, și nu-i treaba mea să-ți povestesc. Este de-ajuns să zic că nu se bucură că s-a întors din Canada, nimeni de la Kinnaird nu se bucură. Dumnezeu știe de ce-i aici, dar am o bănuială.

Cal s-a bătut ușor pe nas.

– Și Fraser nu locuiește cu mama lui?

– O, nu! Nu după ce-a făcut. Oricum, știi că *io* nu bârfesc, așa că hai s-o lăsăm așa, da? Fraser s-a întors din motive doar de el cunoscute și eu unul abia aștept să plece din nou. Așa... mă duc afară să astup niște gropi. Ne vedem mai încolo.

***

Tocmai când mă așezasem pe canapea să trag un pui de somn după masa de prânz, obosită încă în urma răcelii și a dimineților cu Pegas, a mai bătut cineva la ușă.

– Bună, Charlie! Intră!

Mi-a crescut din nou pulsul când l-am văzut pe neașteptate.

– Bună, Tiggy! Mi-a spus Beryl că a venit Ulrika la tine mai de-vreme, ca să afle unde era Zara.

A intrat și a rămas pe loc, iar eu am observat cearcănele vinete și conturul accentuat pe care-l căpătaseră trăsăturile sale. Părea să fi pierdut în greutate de când ne văzuserăm ultima oară.

– Zara n-a pățit nimic, Charlie! Ulrika a dus-o să-i facă o baie fierbinte. I-am explicat apoi că fata lui luase mașina și făcuse pană.

– Și cine a găsit-o?

– Tipul ăla, Fraser. El a adus-o înapoi la Kinnaird.

– Mda… Charlie s-a întunecat la față. Unde sunt acum? La conac?

– Nu, s-au dus acasă la Fraser.

– Înțeleg, a spus după o pauză lungă. Atunci ar trebui să mă duc acolo ca să le văd.

– Așa zic.

Voiam să mai spun că-mi pare rău, că înțeleg prin ce trece, dar nu simțeam că se cuvine în situația dată.

– Mersi că ai avut grijă de Zara aseară, mi-a spus, îndreptându-se spre ușă.

– Pentru puțin. Cred că avea nevoie să se descarce cuiva.

– Bine, mersi, Tiggy!

Mi-a zâmbit cu buzele strânse și a plecat.

Capitolul 19

A doua zi m-am trezit în zori oarecum mahmură – aveam palpitații și mă strângea pieptul când respiram.

– De la stres, Tiggy, atâta tot, mi-am spus, îmbrăcându-mă să mă duc la Pegas.

Am ignorat adăpostul și m-am ghemuit în tufele de ferigă din apropierea animalelor, am închis ochii și mi-am adus aminte încă o dată cuvintele lui Chilly despre puterea din mâinile mele. Cu ochii tot închiși, am întins palmele în față și am încercat să mă concentrez și să-l invoc pe Pegas.

Începea să pară o prostie, așa că am deschis ochii și nu m-am mirat să văd că Pegas nu apăruse ca prin miracol. Când m-am ridicat în picioare totuși, am auzit o răsuflare familiară la câțiva centimetri de mine.

– Pegas! am șoptit. M-am întors și am zâmbit cu toată gura. A pufnit ușor, după care a rumegat ferigile de iarnă o vreme, înainte să se ducă la turma lui.

Când am ajuns acasă, l-am văzut pe Cal în curte, vorbind cu un bărbat pe care nu-l recunoșteam. Părea să fie o conversație încinsă. M-am dus în casă să pun de ceai.

– Cine era? l-am întrebat pe Cal când a intrat.

– Of, Tig! Cum s-a aflat, nu știu, a suspinat.

– Ce?

– Despre Pegas, normal! Tipul de-afară este de la presa locală. A auzit zvonuri…

– Pe care evident le-ai negat.

– Normal, dar nu-i puteam ordona să plece, are dreptul să se fâțâie pe-aici, ca oricine din Scoția.

– Cel puțin nu știe unde să-l găsească pe Pegas. Ar fi ca și cum ar căuta acul în carul cu fân.

– Adevărat, dar nu trebuie să fii braconier expert ca să deduci unde le place cerbilor să pască. Mai bine mă duc în casă să vorbesc cu Charlie și să vedem ce e de făcut. Dacă e să facă cineva un anunț oficial în presă, el trebuie să fie acela. Ne vedem mai târziu.

– Sigur.

Am mușcat dintr-o felie de pâine prăjită. Mi se învârtea capul.

***

– Tiggy? Ești acasă? s-a auzit o voce la ușă, o oră mai târziu.

– Asta-mi mai trebuia, am mormăit în barbă, văitându-mă că, în ultimele zile, căsuța devenise, se pare, punctul de atracție la Kinnaird. Vin! am strigat, ridicându-mă de pe canapea să-l întâmpin pe Zed.

– Bună dimineața, Tiggy! m-a salutat el, cu un zâmbet larg. Nu te-am văzut de ceva vreme.

– Ei bine, am fost ocupată. Am avut multe de făcut pe moșie, i-am explicat cât am putut de senin.

– Am înțeles. Păi, am venit să te întreb dacă te-ai mai gândit la oferta mea. Ziceai că ai nevoie de timp să te gândești și asta ți-am oferit, mi-a reamintit. Abia aștept să încep proiectul cât de curând posibil și tu știi că aș vrea să fii la cârma lui. Dacă nu se poate, atunci trebuie să găsesc pe altcineva.

– Desigur, înțeleg, Zed! Îmi pare rău că a durat atât, dar am fost sincer ocupată. Și este o decizie foarte importantă.

– Normal. Apoi, foarte atipic pentru el, a căscat. Scuză-mă, te rog, nu prea am reușit să dorm azi-noapte. Conașul și soția lui au venit la mine ieri-seară ca să mă întrebe dacă ei și fiica lor pot primi niște camere peste noapte. Cei doi au avut o neînțelegere… prelungită, în dormitorul de alături. Și fiica aia a lor părea cam tulburată. Am auzit-o plângând. Înțeleg că a fugit de la școală?

– Da, dar o să fie bine și…

– Tiggy! A făcut un pas spre mine și eu am făcut unul înapoi. Pricep că este o decizie importantă pentru tine, dar mi-e teamă că am nevoie de răspunsul tău cel târziu până la sfârșitul săptămânii.

– Chiar îmi pare rău, Zed! Sincer am fost foarte ocupată…

– Înțeleg asta, Tiggy, dar, având în vedere ce am auzit prin pereți azi-noapte, te-aș sfătui să te gândești foarte serios la oferta mea. Din ce am auzit noaptea trecută, părerea mea este că moșia Kinnaird este pe ducă.

A încuviințat, mi-a zâmbit scurt și a plecat. Cal a venit la câteva minute după plecarea lui Zed.

– Am vorbit cu conașul și este de acord să nu dezvăluim prezența lui Pegas în măsura în care putem, înainte să facă orice declarație oficială.

– Știm cine a dat din casă?

– Lochie zicea că, ultima oară când a fost la poștă, bătrânul Arthur a comentat despre fotografiile cu cerbul, mi-a explicat mohorât. Sunt sigur că n-a vrut să facă nici un rău, dar se pare că așa a ajuns vestea la reporterul local. Îți dai seama că prin părțile astea bârfa se răspândește ca focul. Oricum, plec.

– Ai grijă, dragul meu! i-am șoptit lui Pegas, înfiorată toată.

***

– Mama naibii! a înjurat Cal, cum nu-i stătea în fire.

A doua zi de dimineață auzeam mașinile oprind în curte. Un cameraman de la televiziune deja coborâse dintr-una și filma peisajul pitoresc al vâlcelei.

– Tu ești administratorul? l-a întrebat pe Cal unul dintre bărbații care apăruseră la ușă.

– Nu, a răspuns Cal, dar cu ce vă pot ajuta?

– Tim Winter, de la *Northern Times*. Am auzit că este posibil să aveți un cerb alb pe moșie. Jurnalistul a scos din buzunar un carnețel. Puteți confirma?

– Nu pot spune nimic, că nu eu sunt șeful, dar mă îndoiesc că veți vedea așa ceva pe proprietatea Kinnaird, a mințit frumos.

– Sursa mea era destul de încrezătoare că a fost văzut unul. A spus că există fotografii cu cerbul. Mi le trimite după-amiază.

– Abia aștept să arunc o privire, a răspuns Cal inexpresiv.

Mă impresiona jocul lui actoricesc, când știam că în realitate fierbea de furie.

Un alt reporter a înaintat și s-a prezentat.

– Ben O’Driscoll, de la STV North. Poate ne puteți spune pe unde umblă cerbii de obicei? Putem merge să-i căutăm noi.

– Da, asta pot face. Cal a încuviințat cu bunăvoință. Sunt chiar acolo, la jumătatea dealului acum.

A arătat în direcția opusă locului în care păștea Pegas și mi-am înăbușit un chicotit, în timp ce el le dădea jurnaliștilor niște instrucțiuni complicate.

S-au urcat degrabă toți în mașini și dube și au pornit.

– Cel puțin tragem de timp, Tig! a răsuflat Cal când ne-am retras în casă. O să-i spun lui Lochie prin stație să mute mașina de lângă crâng și să mai pună zăpadă pe adăpost. Nu vrem să le dăm indicii, nu? Cal a luat stația radio și a apăsat pe buton, ca să ia legătura cu Lochie. Sper că, dacă nu găsesc nimic, se plictisesc și pleacă după alte rufe murdare. Lochie? Mă auzi? Bine. Vreau să ascunzi mașina și…

Am oftat, l-am lăsat pe Cal să-i dea instrucțiuni și m-am dus în camera mea să-i dau de mâncare lui Alice.

S-a auzit o bătaie în ușă și-am simțit un gol în stomac când am văzut prin geam, în drum spre ușă, figura palidă a lui Charlie.

– Bună! l-am salutat, când a intrat în sufragerie.

– Bună!

Charlie mi-a zâmbit încordat. Arăta îngrozitor. Eu nu dormisem toată noaptea și se vedea că nici el.

– Ce faci? m-a întrebat, pur și simplu din politețe.

– Bine. Mai important este ce face Zara.

– Nu prea bine. Aseară s-au încins destul de tare lucrurile când i-am spus că trebuie să se întoarcă la școală. Zara s-a dus în camera ei unde s-a încuiat. Refuză pur și simplu să iasă de-acolo. Mă rog, Zara nu este problema ta, a suspinat. Spune-mi ce-i cu cerbul alb… Se pare că s-a dus vestea serios, dacă e să mă iau după numărul de mașini și dube care umblă pe moșie. Cal zice că și tu l-ai văzut în carne și oase.

– Da, l-am văzut. Este mult mai frumos decât în pozele pe care ți le-am trimis.

– Și sigur nu este doar în imaginația ta și a lui Cal?

– Nu, Charlie! Dar acum trebuie să facem tot posibilul să-l ocrotim.

– Păi, pot să aduc câțiva băieți și să creștem securitatea, dar... Isuse! Charlie și-a trecut mâna prin păr. În momentul ăsta, este o mare harababură.

Părea complet debusolat și nu-mi venea decât să mă duc la el și să-l iau în brațe, să mă așez cu el în brațe și să-l întreb ce anume s-a întâmplat de când nu ne-am mai văzut. Știam însă că nu puteam, nu se cuvenea. Așa că, în schimb, i-am oferit leacul suprem pentru toate – o ceașcă de ceai.

– Mersi, dar nu pot rămâne, Tiggy! Trebuie să mă întorc la conac ca să încerc s-o conving pe Zara să iasă din cameră. Poți să-mi dai vreun sfat? Tot nu știm ce s-a întâmplat de fapt. Nu scoate o vorbă. Are de-a face cu vreun băiat?

– Ăăă… păi, practic, este un caz de orgoliu rănit, am spus precaut, știind că nu era secretul meu ca să-l divulg. Poate ajută dacă o lași câteva zile departe de școală ca să-și lingă rănile. Sigur o să se plictisească acasă, dacă nu are nimic de făcut. O să-i fie dor de colegi și o să vrea să știe ce se petrece acolo.

– Da, probabil ai dreptate.

Charlie s-a uitat ușurat la mine.

– O să încerc strategia asta. E mare păcat că, într-un moment atât de dificil în viața ei, Zara simte că nu se poate încrede în mama ei.

– Poate pe măsură ce crește, asta se va schimba, am spus eu.

– Din păcate, mă îndoiesc. Uite, Tiggy! a adăugat după o pauză. Îmi pare rău că nu am ținut legătura în ultimul timp. S-au întâmplat multe. Pot să te rog să mă mai rabzi un pic cu munca? Chiar nu vreau să te pierd.

Deși eu am simțit că te-am pierdut...

– Sigur că da. Doar că mă simt ca un hoț plătit să hrănească niște pisici de două ori pe zi, am spus ridicând din umeri.

– Nu este cazul. M-ai scutit de foarte mult timp pierdut completând formularele alea, nici nu-ți pot spune. Și posibil să mai apară și altele, a adăugat.

– Am programat o întâlnire cu tipul care se ocupă de elanul european, dar nu-ți face griji în privința asta acum, Charlie! Fă ce ai de făcut și noi încercăm să avem grijă de Pegas.

– Mulțumesc, Tiggy! Ești minunată, zău așa!

L-am privit cum a făcut un pas spre mine, s-a răzgândit și s-a retras.

– Bine, ne auzim curând, a spus. Pa!

– Pa, Charlie!

O oră mai târziu, când încă visam cum îmi spusese el că sunt minunată, i-am văzut Range Roverul rablagit zburând pe lângă fereastră, urmat de jeepul mult mai sofisticat al Ulrikăi, amândoi spre ieșirea de pe proprietate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te! mi-am spus ferm. Totuși, m-am uitat după Range Rover până ce s-a făcut nevăzut.

***

Mi-am petrecut următoarele două zile evitându-l din nou pe Zed, în vreme ce treceam prin agonie pe seama ofertei lui de lucru, treabă la care mă ajutau turele de planton pentru Pegas.

– Așa, Tiggy, mi-am spus, înainte să iei orice decizie, este timpul s-o suni pe sora ta mai mare ca să-i ceri sfatul în privința lui Zed Eszu.

Apoi, după ce am făcut focul pentru Cal, m-am dus la conac.

Din păcate, Zed era în bucătărie cu Beryl, cu brațele încrucișate la piept.

– Ce tot aud de un cerb alb văzut la Kinnaird? m-a întrebat.

– Știu, o nebunie, nu? am răspuns.

– Păi, în ianuarie nu prea au ce știri să dea, nu? a intervenit Beryl.

– În mod normal, nu iese fum fără foc, dar… mai mult am nevoie de un răspuns, Tiggy! Poate luăm masa împreună mâine aici, să discutăm despre asta?

– Ăăă… da.

Mi-am dat seama că nu-l mai puteam amâna.

– Foarte bine. Beryl! Trebuie să sun la New York în cincisprezece minute, o să folosesc telefonul fix și să nu fiu deranjat, bine?

– Desigur, domnule! Când a auzit ușa Sălii Mari închizându-se după Zed, Beryl a răsuflat ușurată. Când naiba pleacă omul ăsta? a mormăit ea.

– Foarte curând sper, am șoptit în barbă. Beryl, înainte să pună Zed mâna pe telefon, pot să folosesc fixul să o sun repede pe sora

mea? Trebuie musai să vorbesc cu ea, dar locuiește în Brazilia, așa că evident o să plătesc costul.

– Tiggy! Nu te prosti! Sunt sigură că la cât plătește Zed aici, îți putem oferi câteva minute de convorbire la distanță. Hai, fuga, până nu se plânge Zed că este linia ocupată!

– Mersi, Beryl! Nu durează mult.

Am pornit pe coridor spre birou, am închis ușa după mine și am ridicat receptorul, întrebându-mă ce să-i zic Maiei.

Tot suna și suna – în Rio era după-amiază și speram să nu fie plecată.

– Ei! s-a auzit tonul blând și familiar al surorii mele mai mari.

– Ei! Maia! Am zâmbit în receptor auzindu-i glasul. Tiggy sunt.

– Tiggy! E fantastic să te aud! Ce faci? Unde ești?

– Tot în pustietate, în munții scoțieni, am grijă de animalele mele. Tu?

– Ocupată să predau engleza în *favela* și Valentina mă ține în priză tot timpul. Cum a reușit Ma să ne țină în frâu pe toate, când eu nu mă descurc cu un copil de șase ani, nu știu. Fata asta nu obosește niciodată, a adăugat Maia, cu un ton cald însă. Ce mai faci?

– Bine. M-a sfătuit Ally să te sun în legătură cu un tip pe nume Zed Eszu.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt.

– Aha! a făcut în cele din urmă.

– Ei bine, am continuat eu, mi-a oferit o slujbă. Maia! Este o ocazie fantastică! I-am explicat despre ce fel de slujbă era vorba și despre suma pe care mi-o oferea Zed ca s-o cheltuiesc caritabil. Și asta fără salariu și toate avantajele. Ce părere ai?

– Despre slujbă? Sau despre Zed?

– Și una, și alta, cred.

– Of, Tiggy! Maia a suspinat profund. Nu știu ce să zic.

– Orice-ar fi, Maia, te rog să-mi spui! am insistat.

– Înainte de asta, aș vrea să te întreb dacă tu și Zed… Aveți o relație amoroasă… sau este pur profesională?

– Din partea mea este profesională, dar din partea lui… sinceră să fiu, nu sunt sigură.

– Îți dă foarte multă atenție?

– Dap.
– Îți scrie, îți aduce cadouri și îți trimite flori?
– Dap.
– Apare neinvitat la ușă?
– Dap.
– Practic, te urmărește peste tot?
– Da. Cal, colegul cu care locuiesc, chiar zice că este hărțuitor.
– Mda… Și crezi că-ți oferă slujba pentru că ești persoana potrivită pentru asta? Sau o folosește ca momeală să pună mâna pe tine?
– Tocmai asta e, că nu știu. Poate puțin din amândouă.
– Atunci, poate ți-a spus Ally că nu sunt cea mai mare admiratoare a lui Zed Eszu, așa că nu sunt sigură că-ți pot da un răspuns nepărtinitor. Nu pot spune decât că, din ceea ce mi-ai povestit despre Zed, asta mi-a făcut și mie. Parcă nu l-ar fi împiedicat nimic să pună laba pe mine, parcă mă vâna. Iar atunci când m-a prins, când am cedat ca proasta, în scurt timp și-a pierdut interesul.
– Of, Maia! Ce rău îmi pare! Cred că ți-e foarte greu să vorbești despre asta.
– Mi-a trecut, dar în momentul ăla… În sfârșit, poate lucrurile stau altfel în cazul tău. Poate că Zed s-a schimbat, s-o fi maturizat sau ceva, dar, de fapt, acum, că mă gândesc la primele noastre zile împreună, sunt destul de sigură că menționase ceva despre o slujbă de traducător la compania tatălui lui când aveam să termin universitatea. Până la urmă, nici nu și-a luat rămas-bun când a plecat de la Sorbona, cu un an înaintea mea.
– O, Doamne! am exclamat. Zicea Ally că Zed are o slăbiciune pentru surorile D'Aplièse. Poate așa este.
– Păi, sigur este bizar că vara trecută, în Grecia, Ally a văzut barca tatălui lui ancorată lângă *Titan*. Și pe urmă apare fiul lui în munții Scoției, unde întâmplător lucrezi tu.
– Sunt sigură că-i o coincidență de rahat, Maia! am spus. A părut foarte mirat când m-a văzut și a pus totul cap la cap.
– Tiggy! Îți place de Zed? Adică în felul ăla?
– Nu. Clar nu. Mi se pare – am coborât tonul – extrem de ciudat. Trece drept foarte arogant, deși n-are cum să nu-mi fie milă de el. Nu uita, și-a pierdut și el tatăl când l-am pierdut și noi pe Pa.

– Și nu mă îndoiesc că s-a folosit de asta ca să creeze o legătură cu tine, Tiggy! Știm cu toții ce inimă bună ai. Și lui Satana i-ai acorda prezumția de nevinovăție și fac pariu că Zed s-a prins. Maia avea un ton plin de amărăciune. Scuze, Tiggy! Ignoră-mă! Slujba sună foarte bine și înțeleg de ce ți-ar plăcea s-o accepți. Iar să-l ai pe Zed ca șef, la nivel profesional, nu pot comenta. La nivel personal, te rog să ai grijă! O să facă orice ca să obțină ce vrea și se pare că în momentul ăsta tu ești aceea.

– Maia! Ideea este următoarea: crezi că este un om bun?

A urmat o pauză chinuitoare înainte ca Maia să răspundă.

– Nu, Tiggy, mi-e teamă că nu.

– Bine. Mersi că ai fost sinceră și îmi pare foarte rău dacă ți-am răscolit amintiri neplăcute.

– Ei, nu-i nimic, Tiggy, zău! A trecut mult de-atunci. Doar că… nu vreau să pățești ce-am pățit eu. Și-apoi, tu ești cea cu intuiția, așa că trebuie să fie decizia ta.

– Da. Oricum, trebuie să închid, că vorbesc pe linia fixă a șefului și… prietenul nostru comun vrea să sune la New York.

– Ah! Bine. Mă bucur tare mult că am vorbit. Ținem legătura, da?

Am închis, în speranța că nu o supărasem. Îmi dădeam seama că Zed nu era cineva care doar trecuse prin viața Maiei o vreme, ci un om care o rănise profund.

Apoi mi-a venit ideea – cât era Zed în altă parte și computerul disponibil – să intru online ca să caut slujbe în străinătate pentru zoologi. Dacă nu acceptam oferta lui Zed, trebuia să caut în altă parte, având în vedere situația incertă de la Kinnaird. Pe monitor au apărut afișate pozițiile pe care Google le considera potrivite pentru mine și am început să mă uit prin ele.

– Asistent universitar, imunologie animală și ecologie peisagistică, South Georgia, SUA. *Nu mă atrage*, mi-am zis, nici dacă aș fi avut experiența pentru a deveni asistent universitar, ceea ce nu era cazul. Asistent zoolog pe teren, specializare în foci și păsări marine, Antarctica. *Nici vorbă, Tiggy, parcă Scoția nu-i destul de geroasă...* Se caută ofițer conservare în rezervația de animale sălbatice din Malawi… *Asta sună interesant.*

Am trimis un e-mail scurt cu CV-ul atașat și abia după aceea mi-am dat seama că nu-mi schimbasem adresa din CV din Elveția la Kinnaird, dar știam că Ma o să-mi trimită corespondența în Scoția.

***

După ce mi-am oferit o alternativă optimistă a viitorului, m-am trezit devreme mult mai calmă. Am hrănit pisicile și m-am oprit la jumătatea povârnișului de lângă țarc, unde am ciulit urechile spre vâlcea. Nici șoapta brizei nu tulbura liniștea desăvârșită. Învățasem că straniul calm venea adesea înaintea unui viscol. Evident, pisicile erau de acord, căci nici una nu ieșise să mă vadă. În timp ce-mi târam picioarele spre conac să iau mâncarea lui Chilly, mă întrebam ce să-i spun lui Zed la masa de prânz. De fapt, cum să-i prezint refuzul.

– Eu în New York? Niciodată! mi-am spus. Tiggy, ai detesta fiecare clipă acolo, să stai într-o cutiuță de sticlă în cer. Manhattan este cât moșia Kinnaird, dar înțesat de blocuri, am adăugat. *Zicea Zed că o să călătorești mult...* Nu, Tiggy! Mi-am spus ferm, orice s-ar întâmpla, oricât ar încerca să te convingă, trebuie să refuzi. Pur și simplu nu este… bine. Și, cu asta, basta!

***

– Iar ești bolnav, Chilly? Să chem pe cineva?

Când am ajuns la colibă, l-am găsit zăcând în pat.

– Nu mai rău ca ieri sau ca mâine. Chilly a deschis ochii când m-am apropiat de el. Tu pleci, nu eu.

– Sincer, Chilly, uneori vorbești numai prostii! am spus.

– Spune-i Angelinei că eu te-am trimis acasă, cum am promis.

A închis ochii din nou, dar m-am dus și l-am luat de mână.

– Nu plec nicăieri, Chilly! am spus cu blândețe.

– Duci acasă. Și dup-aia, duc și eu, a suspinat.

Cu toate că în următoarele minute l-am implorat să-mi explice la ce se referă, fie se prefăcea că doarme, fie chiar adormise, că nu a mai spus nimic. L-am pupat pe frunte și, fiindcă era limpede că nu avea de gând să mai vorbească, nu puteam decât să-i las mâncarea

lângă ochiul de aragaz ca s-o încălzească mai târziu și să-mi iau rămas-bun de la el.

***

– Bună Beryl, am salutat-o când am intrat în bucătărie, o oră mai târziu.

– Ai întârziat puțin la masă. Zed mi-a spus că te aștepta la unu.

– Da, dar mai întâi trebuie să mă duc la computer dacă nu este altcineva.

– De fapt, este disponibil, că oaspetele nostru este într-una dintre interminabilele convorbiri internaționale în Sala Mare. Dimineața vorbește cu China și cu Orientul Mijlociu, iar după-amiaza și seara cu New Yorkul și în Occident. Chiar nu știu de ce stă aici, nu profită deloc de ce se află dincolo de ferestre. Iese doar să tragă la țintă câte o oră pe zi în crâng. Sinceră să fiu, Tiggy, într-un fel sau altul, îmi vine să urlu.

Atunci am văzut cum a atacat feroce morcovul cu un cuțit.

– Îmi pare rău, Beryl! Sper că pleacă în curând și că o să-ți recapeți conacul, ca să poți aerisi ca lumea, am adăugat, încercând să calmez discuția.

– Și cine vine pe urmă, când se eliberează? S-a întors – i-am văzut împreună azi-dimineață când veneam încoace, călăreau. Au rânjit la mine cu un tupeu de neimaginat… a murmurat, tocând brutal morcovul.

– Cine, Beryl?

– Ei, nimeni! Beryl a băgat mâna în buzunarul șorțului, din care a scos un șervețel și și-a șters nasul. Ignoră-mă. Este o perioadă deprimantă, nu-i așa?

– Da. Și Beryl? Sincer, când vrei să vorbești, sunt aici, pe bune.

– Mulțumesc, draga mea!

Am închis ușa după mine, m-am așezat la birou și m-am logat pe Hotmail. Au apărut două e-mailuri – unul de la Charlie și celălalt de la Maia.

L-am citit mai întâi pe cel de la Charlie.

Bună, Tiggy! Iartă-mi greșelile de ortografie, scriu pe fugă (ca de obicei). Mai întâi, mi-am dat seama că nu mi-am cerut scuze pentru ce era să pățești în zăpadă. Dacă „Beryl“ nu ar fi fost în starea aia, cred că se putea evita. Și nu mi-aș fi iertat-o dacă ți se întâmpla ceva. Îmi cer scuze și că nu mi-am luat rămas-bun cum se cuvenea când am plecat ieri. Meritai un mare mulțumesc pentru că m-ai ajutat cu Zara și că m-ai învățat cum să mă port cu ea. Sfatul tău a funcționat: după ce am ajuns acasă, a vrut să se întoarcă la școală. N-am mai auzit nimic nepotrivit de-atunci, așa că ține-ne pumnii să se fi potolit.

Mă bucur că te-am văzut și am vorbit – chiar și așa puțin –, dar abia aștept să te văd curând, când sper să am vești mai bune despre viitorul moșiei.

Ai grijă de tine!

Charlie xx

M-am luat singură în brațe de plăcere văzând sărutul, căldura și grija cu care scrisese e-mailul. Creatură singură și tristă cum eram, l-am și imprimat ca să-l recitesc mai târziu.

Apoi am citit e-mailul de la Maia.

Dragă Tiggy,

M-am gândit mult la conversația noastră de când am vorbit și sunt îngrijorată în privința ta și a „hărțuitorului“ tău ciudat. Chiar dacă slujba sună uluitor, te rog să te gândești bine.

M-am tot frământat dacă să-ți trimit fișierul atașat, dar cred că ar trebui să-l vezi înainte să iei hotărârea. E de-acum un an, dar…

Nu mă urî!

Sper să ne vedem la vară.

Vorbim curând,

Maia xx

Mai jos era fișierul atașat pe care l-am deschis. În fața mea se afla o imagine cu bărbatul care mă aștepta în acel moment în Sala Mare.

O ținea pe după umeri pe sora mea Electra și textul era următorul:

„Zed Eszu și Electra se bucură unul de compania celuilalt la deschiderea unei galerii din Manhattan. Văzându-i ocazional împreună prin oraș în ultimele optsprezece luni, te întrebi dacă sunt oficial un cuplu sau dacă ne ții în suspans.“

– Asta confirmă totul, am murmurat.

Am imprimat pagina, după care am împăturit-o și am băgat-o în buzunarul din spate al blugilor. Mi-am venit în fire, am tras aer în piept și m-am îndreptat spre Sala Mare.

– Tiggy!

Zed s-a ridicat de pe scaunul de la foc și a venit spre mine. Căldura era înăbușitoare în cameră.

– Îmi pare că nu te-am avut doar pentru mine de ceva vreme. Parcă mă tot eviți, a adăugat și m-a pupat pe obraji.

– Deloc, Zed! A fost foarte multă treabă de făcut.

– Te referi la cerbul alb?

– Ăăă… este doar un zvon, Zed!

– Haide, Tiggy, știm cu toții că l-ai văzut, că l-a fotografiat Cal și că fotografiile au ajuns cumva în mâinile presei. În locul lui Charlie Kinnaird, aș dansa de bucurie. Este un mod sigur de a pune moșia Kinnaird pe harta turismului. Ce mai așteaptă?

– Charlie nu ar face asta niciodată, Zed, pentru că trebuie să facem tot posibilul să protejăm cerbul ăla, iar a lăsa mii de oameni pe moșie nu este cea mai bună abordare. Ca să nu mai vorbim de amenințarea braconierilor. Cerbul este o raritate, într-atât încât este aproape mitic. Te rog să nu uiți că profesia mea – competența mea aici – are legătură cu conservarea animalelor sălbatice.

– Sigur și nu ar fi incredibil dacă am avea o fotografie cu tine și cu cerbul pentru lansarea proiectului nostru caritabil? Lasă girafele, nu fac doi bani, cum se zice în Regatul Unit, a chicotit Zed. Data viitoare când te duci să vezi cerbul, pot să vin cu tine și cu camera de fotografiat? Cred că a fost văzut în crângul de mesteceni. Am văzut Range Roverul vechi parcat acolo ieri, când am dat o raită să-l văd și eu.

– Zed, trebuie să vorbim! am spus ferm, îngrozită că bărbatul părea să știe unde se afla Pegas.

– Desigur. Vrei să știi detaliile pachetului de angajare. Am pus ochii pe o mansardă în Chelsea, care cred că ți s-ar potrivi cât timp stai în Manhattan și nu salvezi lei în Africa. Acum, hai să bem șampanie în gheață – a arătat spre sticla din găleata argintie, de pe dulapul cu băuturi. O deschid?

L-am privit uluită. În mod evident, era convins că urma să accept slujba.

– Nu, Zed, pentru că…

– Ești îngrijorată, a spus, fără să ezite o clipă. Așa că am pregătit un dosar cu specificațiile slujbei și, desigur, salariul. Poftim!

Mi-a întins un dosar.

– Îți mulțumesc că ai făcut un asemenea efort, dar mi-e teamă că nu pot accepta slujba și nu o să mă răzgândesc.

Zed s-a încruntat la mine.

– Pot să te întreb de ce?

– Pentru că…

Multiplele răspunsuri pe care le pregătisem mi-au zburat din minte sub privirea lui neclintită.

– Pentru că îmi place aici.

– Haide, Tiggy! Sunt sigur că poți mai mult de-atât.

Am văzut în ochii lui Zed un licăr de oțel.

– Chiar sunt fată de țară în suflet și aici mă simt ca acasă.

– Dacă ai catadicsi să arunci o privire în dosarul ăla, ai vedea că am inclus un zbor la clasa întâi, ca să poți călători oriunde în Europa, o dată pe lună. Ai mai vedea și că am prevăzut că ai petrece cel puțin șase luni pe an în Africa, mai ales la început, când vei căuta moduri de a cheltui cele douăzeci și cinci de milioane de dolari pe care le vei avea la dispoziție.

Douăzeci și cinci de milioane...

– Sună absolut minunat, dar am doar douăzeci și șase de ani și nici un fel de experiență în afară de conservarea animalelor. Nu aș putea să mă ocup de afaceri.

– Tocmai de aceea vei avea cu tine o echipă de experți. Așa cum am mai spus, singurul lucru pe care-l ai de făcut este să creezi

proiecte și să supraveghezi toată treaba. Îți facem rost de un stilist, o garderobă nouă, un antrenor de vorbit în public…

Stăteam și mă uitam la Zed, care îmi tot spunea cum voia să mă ia, să mă transforme și să mă dețină. Și, în timp ce mă gândeam la asta, fața și corpul lui Zed au început să se modifice și s-a preschimbat într-o șopârlă verde, gigantică și înfiorător de veninoasă, care scotea limba ascuțită la mine.

În cele din urmă, Zed a tăcut, ca și mine, preschimbat la loc, în om.

– Ăăă, da… Mersi, Zed, serios, sunt onorată, dar, orice ai spune, tot „nu“ rămâne.

– Și ăsta este locul – Kinnaird – care te ține aici?

– Da, am confirmat. Îmi place la nebunie.

– Ei bine, atunci, m-am hotărât. Zed s-a plesnit peste coapsă. O să cumpăr moșia asta. M-am tot gândit la asta în ultimele zile. Sunt sigur că Charlie va fi de acord să mi-o vândă. Știm cât este de disperat. O să se bucure enorm că i-o iau de pe cap.

– Vrei să cumperi Kinnaird? am șoptit și glasul mi-a tremurat de groază.

– De ce nu? Se poate deduce la taxe, pot face *team-building* cu personalul în aer liber și poate folosesc o parte din proprietate pentru un teren de golf cu optsprezece găuri. Pot transforma conacul într-un hotel ca lumea și hambarele alea vechi în chioșcuri, în care se vând produse locale. Pe scurt, aș aduce întreg locul în noul mileniu. Și tu, Tiggy, poți rămâne aici să mă ajuți.

Eram atât de șocată, încât deschideam și închideam gura ca un pește.

– Așadar, oricum ai arunca zarurile, se pare că tot vei ajunge să lucrezi pentru mine, a continuat Zed zâmbind. Acum, hai să bem șampania!

– Zed, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– De ce? Ce-am zis sau ce-am făcut să te supere?

– Ăăă… Ai fost mai mult decât generos și chiar apreciez, dar nu pot lucra pentru tine, Zed, nici aici, nici la New York.

– De ce nu, Tiggy? Mi se părea că ne înțelegem foarte bine.

– Ei bine, motivul… Am scos din buzunarul de la spate pagina imprimată. Am vorbit cu sora mea, Maia, despre tine. Și mi-a trimis

asta.

I-am întins coala și am văzut cum a desfăcut-o. S-a uitat la fotografie, apoi la mine.

– Este sora mea, Electra.

– Știu cine e, Tiggy, doar că nu înțeleg reacția ta.

– Mai întâi ești cu Maia, apoi treci la Electra și acum ești aici cu mine! Îmi pare rău, dar cred că e… straniu.

– Tiggy, te rog, nu fi naivă! Știi foarte bine că presa poate lua o prietenie complet nevinovată și s-o transforme în cea mai mare relație amoroasă de la Burton și Taylor încoace. Și da, cu Maia am avut o relație, dar cu Electra, doar o prietenie ocazională, acum are iubit, așa că nu ne-am văzut de câteva luni. Și-apoi, sunteți toate femei frumoase care se mișcă în aceleași cercuri sociale ca și mine. Nimic mai simplu.

– Eu sigur nu mă mișc în aceleași cercuri ca tine. Și nici nu o voi face vreodată. Acum o să plec și aș prefera să nu ne mai vedem deloc.

– Doar nu ești geloasă pe surorile tale?

– Bineînțeles că nu! am strigat frustrată pentru că nu pricepea. Obsesia ta cu noi, surorile, este… sinistră. Pa, Zed!

Am ieșit din cameră. Mă așteptam cumva să mă urmeze, așa că m-am bucurat că era Beryl în bucătărie să mă apere și Cal urma să ajungă acasă la prânz. Odată ce-am ieșit din casă, am luat-o la fugă prin curte, am deschis ușa căsuței și am trântit-o după mine.

– Rahat! am înjurat, cu gândul să mut canapeaua în ușă, ca protecție suplimentară.

– Unde arde? a întrebat Cal, ieșind din bucătărie cu o mare felie de plăcintă cu carne.

– Ești aici în următoarea oră? am gâfâit.

– Pot fi, da. De ce?

– Pentru că am refuzat oferta lui Zed. Nu s-a bucurat deloc, puțin zis. Pe urmă a zis că vrea să cumpere proprietatea Kinnaird, așa că oricum o să lucrez pentru el și... pe urmă i-am arătat o poză cu el și cu una dintre surorile mele într-o revistă. El a mai fost împreună cu cealaltă soră și… Doamne, Cal! Cred că e nebun!

– Ho, Tig, m-ai pierdut! Cum adică să cumpere Kinnaird?

– Tocmai mi-a zis. Of, Cal! Mi-au dat lacrimile. Zicea că vrea să facă teren de golf și magazine și…

Cal s-a prăbușit pe un scaun.

– Doar n-o să vândă conașul! Mai ales cuiva ca Zed.

– Amândoi bănuim cât de falit e Charlie. Și dacă obținem suma maximă de împrumut, tot va fi delicat.

– Aoleu! a răsuflat el. Ăsta ar fi sfârșitul lumii. Nu mai zic că visam să mă însor cu Caitlin și să cumpărăm o căsuță a noastră.

– Cel mai rău este că Zed ar cumpăra moșia ca pe o jucărie, poate doar ca să-mi facă în ciudă.

– Crezi că faci câteva milioane, Tig, așa crezi? m-a tachinat, iar eu m-am înroșit, ceea ce a mai detensionat atmosfera puțin.

– Nu asta voiam să spun, dar mi se pare că, orice aș face, tot vrea să pună laba pe mine.

– Da, pare să aibă o obsesie față de tine. Și zici că a mai avut relații cu două dintre surorile tale?

– Da, iar Maia nu a avut nimic bun de spus despre el. Vai, Cal! Tocmai am refuzat douăzeci și cinci de milioane pe care-i puteam cheltui după voie, am gemut. Și, dacă e să cumpere Kinnaird, ar trebui să plec, pe bune!

– Tig! Nu cred că se va întâmpla asta. Cal a clătinat din cap. Poate ar trebui să vorbești cu Charlie despre asta.

– Poate, am ridicat din umeri. Oricum, după-amiază mă duc la Tain să mă văd cu Margaret. Pe urmă mă duc să-l veghez pe Pegas diseară. Zed știe unde se află. Nu crezi…?

– Aoleu! Și eu îi pregăteam exercițiul de tras la țintă. Sigur vrei să ieși mai târziu, Tig? Vine viscolul, mi-a spus Cal, uitându-se atent pe geam, la cerul senin și binevoitor. Soarele prânzului sclipea pe stratul permanent de zăpadă care acoperea pământul toată iarna. Priveliștea era perfectă pentru o felicitare de Crăciun.

– Da! Nu putem risca, Cal! Doar știi asta!

– Cred că nici Yeti nu iese în seara asta, a murmurat Cal.

– Ai promis că stai de veghe, l-am implorat. Uite! Iau stația cu mine și te contactez dacă am probleme.

– Tig, chiar crezi că o să las o fată așa fragilă ca tine să stea singură în furtună, când poate umbla un braconier înarmat pe

proprietate? Nu fi zevzecă! a mârâit Cal la mine, rumen și iritat, apoi îngăduitor. Numai câteva ore. După care te aduc de păr acasă. Nu vreau să fiu răspunzător că faci iar hipotermie. Ne-am înțeles?

– Mersi, Cal! am răspuns ușurată. Știu că Pegas este în pericol. Așa îmi spune intuiția.

***

Zăpada căzuse dens în jurul adăpostului nostru și, deasupra capetelor noastre, prelata se lăsase sub greutatea ei. Mă întrebam dacă avea să se prăbușească cu totul și să ne îngroape de vii sub tot omătul ăla.

– Tig, plecăm acum! a spus Cal. Am amorțit de tot și o să ne chinuim să ne întoarcem cu mașina. S-a mai domolit viscolul și *trebe* să ajungem acasă cât om mai putea. Cal a luat o gură de cafea călduță din termos și mi-a dat și mie. Termin-o tu. Mă duc să dau zăpada de pe parbriz și să pornesc căldura.

– Bine, am suspinat, știind că nu avea sens să ne certăm pe tema asta.

Eram acolo de mai bine de două ore și nu vedeam decât cum ninge. Cal a plecat spre Land Roverul parcat în spatele unor stânci din vale. M-am uitat pe gemulețul buncărului în timp ce beam cafea, am stins felinarul și m-am târât afară. Nu aveam nevoie de lanternă, fiindcă cerul se înseninase și mii de stele sclipeau acum, iar Calea Lactee se vedea clar deasupra mea. Mai erau două zile până să fie lună plină și pătura de un alb imaculat sclipea pe sol.

Liniștea mormântală în urma ninsorii era la fel de profundă precum covorul scânteietor în care mi se afundau picioarele până la gambă.

Pegas.

L-am strigat încet, apoi m-am dus spre copaci și mă rugam să apară, ca să pot merge acasă să dorm, știindu-l în siguranță în noaptea aceea.

A apărut din neant parcă, o arătare mistică ce se uita spre lună, înainte să se întoarcă și să-și îndrepte ochii căprui și profunzi spre mine. A venit șovăitor către mine și eu m-am dus spre el.

– Dragă Pegas, am șoptit, înainte să văd o umbră în zăpadă, printre copaci.

Umbra a ridicat carabina.

– NU! am țipat, tulburând liniștea.

Silueta stătea în spatele cerbului și ținteа, gata să tragă.

– Stai! Fugi, Pegas!

Cerbul s-a întors și a văzut pericolul, dar atunci, în loc să țâșnească la adăpost, a început să alerge spre mine. A răsunat un glonț, apoi încă două și am simțit o durere acută pe-o parte, o înțepătură ciudată în inimă, care a început să-mi bubuie așa de repede, că am amețit dintr-odată. M-au lăsat genunchii și m-am prăbușit pe covorul alb.

S-a așternut din nou liniștea. Am încercat să rămân conștientă, dar nu mai puteam lupta cu bezna, nici măcar pentru el.

Ceva mai târziu, am deschis ochii și am văzut o figură dragă și familiară deasupra mea.

– Tiggy, draga mea, o să fie bine! Rămâi cu mine, da?

– Da, Pa, sigur că rămân, am șoptit, în timp ce-mi mângâia părul, așa cum făcea când eram mică și bolnavă.

Am închis din nou ochii, știind că în brațele lui eram în siguranță.

Când m-am trezit, am simțit că cineva mă ridica pe brațe de pe jos. Mă uitam după Pa, dar tot ce-am văzut era mutra disperată a lui Cal, care se chinuia să mă care în brațe. Am întors capul spre pâlcul de copaci și am văzut trupul întins al cerbului alb și petele de sânge în jurul lui, pe zăpadă.

Știam că era mort.

Capitolul 20

– Neața, Tiggy! Cum te simți?

Am făcut un efort să deschid ochii ca să văd cine îmi vorbea, pentru că nu era o voce pe care o recunoșteam.

– Bună!

Îmi zâmbea o soră medicală. Cu mare efort, mi-am amintit crâmpeiele efemere…

– Pegas, am șoptit.

Îmi tremura buza de jos și mi-au dat lacrimile.

– Încearcă să nu te necăjești, draga mea!

Sora, care avea părul de un roșu aprins și o figură blândă cu pistrui, și-a așezat mâna durdulie peste a mea.

– Ai suferit un șoc, firește, dar măcar ai scăpat întreagă. O să-ți iau temperatura și pulsul, dar mi-e teamă că nu-ți pot da mâncare solidă, până nu-ți dă voie doctorul.

– Nu-i nimic, oricum nu mi-e foame, am răspuns, în vreme ce amintirile de cu o seară în urmă au început să-mi umple mintea.

– Atunci, ce zici ce o ceașcă de ceai?

– Mulțumesc.

– O să rog o infirmieră să ți-o aducă. Deschide, te rog, a adăugat, înainte să-mi pună termometrul sub limbă și să-mi prindă banderola de mână. N-ai febră, dar ai pulsul cam ridicat, deși a scăzut de azi-noapte. Ce mai dramă! M-a liniștit cu un zâmbet. Așa, prietenul tău, Cal, este afară. Să-l trimit la tine?

– Da.

Gândul la Cal și la felul în care avusese grijă de mine m-a făcut să lăcrimez din nou.

– Neața, Tig! a spus când a intrat câteva minute mai târziu. Mă bucur să te văd trează. Cum te simți?

– Tulburată. Pegas…? Mi-am mușcat limba. A murit?

– Da, Tig, da. Îmi pare foarte rău, știu cât însemna pentru tine. Poate trebuie să ți-l imaginezi ca pe miticul Pegas, căruia îi cresc aripi și care zboară spre cer.

– O să încerc, am spus, zâmbindu-i ușor. Nu era genul lui Cal să se avânte în imaginație, așa că îi eram recunoscătoare pentru efortul pe care-l făcea. Îmi place ideea, dar mă simt răspunzătoare. Avea încredere în mine, Cal, a venit să mă vadă ca de obicei și a fost împușcat din cauza asta.

– Tig, nu aveai ce să faci, nici unul din noi nu avea ce face.

– Nu înțelegi! Am strigat la el să fugă de-acolo, dar, în schimb, a fugit spre mine. Dacă nu se punea între mine și braconier, eu aș fi fost cea moartă acum. Mi-a salvat viața, Cal! Pe bune!

– Atunci, eu îi sunt recunoscător lui. Cu toate că-i o imensă pierdere pentru noi, ca și pentru natură, mai bine el decât tu. A venit doctorul să te vadă?

– Nu, dar sora zice că trebuie să vină. Sper să-mi scoată toate astea, ca să mă duc acasă.

Am arătat spre tuburi și mașina care piuia, de care eram legată.

– Unii zic că sistemul nostru medical nu-i în stare de mare lucru, dar elicopterul ăla a ajuns în vâlcea cu paramedicii în jumătate de oră de când am sunat.

– Asta explică toate zgomotele, am spus. Mi s-a părut că visam.

– Nu. Eu am venit pe drum și mă îndoiesc că-i vreo parte din tine pe care nu au scanat-o, radiografiat-o sau analizat-o azi-noapte. Doctorul zicea că dimineață o să avem rezultatele.

– Sincer nu-mi amintesc prea multe, doar mult zgomot și lumini puternice. Cel puțin nu mă doare nimic.

– Nu mă mir, la câte medicamente au băgat în tine. Acuma trebuie să-ți spun că te așteaptă un detectiv să îți pună niște întrebări când te simți mai bine. I-am spus tot ce știu, dar, dacă îți amintești, nu eram de față în timpul împușcăturii.

– Detectiv? De ce naiba ar vrea să vorbească cu mine?

– Cineva a tras în tine azi-noapte, Tig! Cum ziceai și tu, puteai să mori.

– Dar din greșeală, Cal! Amândoi știm că pe Pegas îl voia.

– Mă rog, deocamdată, în ceea ce-i privește, este o suspiciune.

– E ridicol, deși chiar vreau să se afle cine l-a ucis. Braconajul este ilegal, mai ales când este vorba despre un animal atât de rar.

– Ai văzut cine era, Tig?

– Nu, tu?

– Nu, până am ajuns, nenorocitul o ștersese.

Am tăcut amândoi o vreme, gândindu-ne la discuția pe care o avuseserăm cu o zi înainte despre Zed, dar nici unul dintre noi nu avea curajul să dea glas gândurilor.

– Așa, vrei să sun pe cineva? Pe una dintre surorile tale? Sau pe doamna căreia îi zici Ma? a întrebat Cal.

– Doamne, nu! Numai dacă ți-a spus doctorul că sunt pe moarte.

– Normal că n-a zis asta. A zis că ești o norocoasă. Că tot vorbeam de lup…

Un bărbat puțin mai în vârstă ca mine intrase pe lângă perdea.

– Bună, Tiggy! Sunt doctorul Kemp. Cum te simți?

– Bine, am încuviințat și a început să-mi bată inima, pregătită să primesc raportul stării mele de sănătate.

Doctorul a aruncat o privire la monitor și apoi și-a îndreptat atenția spre mine.

– Vestea bună este că radiografiile pe care le-am făcut azi-noapte sunt în regulă și confirmă ce am bănuit. Glonțul a trecut prin jacheta de schi și prin cele trei pulovere pe care le purtai, dar rana este superficială. Nici nu a fost nevoie să te coasem. Ai doar un plasture peste ea.

– Deci pot pleca acasă?

– Mi-e teamă că nu încă. Atunci când te-au adus paramedicii cu elicopterul, au spus că îți bătea inima haotic și că aveai un puls foarte ridicat – inițial, am crezut că făcuseși infarct. De-asta te-am conectat la monitor. Electrocardiograma arăta că aveai un fel de aritmie, iar asta se întâmplă atunci când nu putem menține un ritm constant al inimii. Ai și puseuri de tahicardie, când inima bate mai repede decât este normal. Ai observat recent dacă ai avut palpitații sau ți-a bătut inima mai repede?

– Ăăă… da, puțin, am spus, știind că trebuia să fiu sinceră.

– De când?

– Nu-mi amintesc, dar mă simt foarte bine, serios.

– Tiggy, întotdeauna este o idee bună să verificăm orice posibilă afecțiune preexistentă. Și asta vrem să facem.

– Sunt sigură că n-am nimic la inimă, domnule doctor! am spus ferm. Am avut un astm sever când eram mică și făceam mereu bronșită. Am făcut multe analize la spital și mi-au verificat inima de fiecare dată.

– Asta-i bine, dar echipa de cardiologi vrea să îți facă o angiogramă pentru orice eventualitate. O să vină cineva să te ia în curând. Poți să stai într-un scaun cu rotile?

– Da, am răspuns nefericită.

Uram spitalele și, în timp ce mă împingea un brancardier pe coridor zece minute mai târziu, am decis că sunt de acord cu Chilly și că aș opta în mod clar să mă fac nevăzută în propriul meu habitat.

Angiograma nu a durut, a fost poate un pic neplăcută și în jumătate de oră eram la loc în pat, cu un castron cu zeamă, singura mâncare oarecum vegană din meniu.

– Ai chef să-l primești acum pe detectiv, Tig? m-a încurajat Cal. Bietul om așteaptă de la prima oră.

Am consimțit și omul a fost adus. S-a prezentat ca detectivul sergent McClain, era îmbrăcat în haine civile și avea un aer pragmatic și binevoitor. S-a așezat lângă patul meu și a scos un carnețel.

– Bună ziua, domnișoară D'Aplièse! Domnul MacKenzie a făcut deja o declarație și mi-a povestit ce crede că s-a întâmplat azi-noapte. V-am luat geaca și puloverele pentru teste. Apropo de „la un pas de moarte". Avem glonțul din cerb, dar căutăm cartușul la locul faptei. Ar trebui să putem identifica exact tipul de armă pentru ambele. Mi-e teamă că avem nevoie de o declarație și din partea dumneavoastră, ca unic martor al împușcăturii. Dacă doriți să vă opriți în orice moment, vă rog s-o faceți! Înțeleg că poate fi tulburător pentru dumneavoastră.

Am tras aer adânc în piept și m-am concentrat, ca să termin mai repede cu asta și să-mi dea drumul ca să fiu în patul meu de la Kinnaird până seara. I-am povestit detectivului tot ce s-a întâmplat, iar el mi-a cerut detalii pe parcurs.

– Așadar, nu l-ați văzut pe suspect? a vrut să știe.

– Nu tocmai. Tot ce-am văzut a fost umbra lui în zăpadă.

– Credeți că era bărbat?

– Da. Umbra era oricum foarte lungă, deși nu cred că asta are legătură cu înălțimea unui om, nu? Sună ciudat, dar cred că purta un soi de pălărie de fetru demodată. Cel puțin așa arăta în umbră. Dar pe urmă l-am văzut pe Pegas alergând spre mine…

– Pegas?

– Cerbul alb. Îi spuneam Pegas.

– Tig și cerbul aveau o conexiune aparte, domnule detectiv! a intervenit Cal, când mi-au dat lacrimile.

– Acum aș vrea să nu fi avut, pentru că Pegas ar fi în viață…

– Bine, ne putem opri aici, domnișoară D'Aplièse! Ați fost de mare ajutor.

– Îl veți putea acuza pe omul ăsta de braconaj? am întrebat.

– O, da! Nu vă faceți griji! Dacă-l prindem pe idiotul care v-a făcut asta dumneavoastră și cerbului, o să am grijă ca procuratura să formuleze toate capetele de acuzare posibile. Mi se pare că cerbul a primit glonțul în locul dumneavoastră, așa că este posibil să-l acuzăm de tentativă de omor. Vă avertizez totuși că presa a preluat știrea. Sergentul McClain a oftat. Veștile rele se răspândesc repede, mai ales având în vedere că cerbul era deja pe radarul ziarelor. La intrarea spitalului sunt câțiva reporteri. Când veți pleca, vă sugerez să ieșiți pe ușa din spate. Sfatul meu este să spuneți că nu aveți nimic de comentat la orice întrebare, bine?

– Bine, mersi!

– Așa, o să vă rog să citiți declarația pe care ați dat-o și dacă este totul corect, să vă puneți inițialele pe fiecare pagină și să semnați jos.

Așa am și făcut, apoi i-am dat foile înapoi, încercând să-mi opresc mâinile din tremurat. Nu mai aveam pic de energie după ce trecusem încă o dată prin poveste.

– Uitați cartea mea de vizită, în caz că vă amintiți orice altceva în următoarele zile. Am datele dumneavoastră de contact, așa că acum vă las să vă reveniți. Vă anunțăm dacă găsim cartușul și în scurt timp veți fi contactată de serviciul de asistență a victimelor. Vă rog să vă gândiți, domnișoară D'Aplièse, orice vă amintiți ar putea însemna

să-l putem acuza pe idiot. Între timp, sper să vă înzdrăveniți repede și mulțumesc de ajutor!

Odată plecat, mi s-au îngreunat pleoapele. Tocmai închideam ochii, când cineva a dat perdeaua la o parte încă o dată.

– Cum te simți?

Am deschis ochii și l-am văzut pe doctorul Kemp, tânărul medic în curs de specializare, care mă privea.

– Bine. Am făcut tot posibilul să par trează. Pot să mă duc acasă?

– Mi-e teamă că nu încă. Domnul Kinnaird, consultantul nostru cardiolog vine să vă vadă. Rezultatele angiogramei ar trebui să fie gata mâine-dimineață. Mi-e teamă că o să dureze puțin, fiindcă se află în sala de operații acum. Apropo, vă transmite toate cele bune, a adăugat. Se pare că vă cunoașteți.

– Da. Am înghițit în sec și mi-a sărit inima din loc. Lucrez pentru el. Adică, în cealaltă viață a lui, la moșie.

– Aha!

Medicul părea nedumerit și mi-am dat seama că probabil nu știa nimic despre viața personală a lui Charlie.

M-am uitat pe fereastră și am văzut că deja cerul se întuneca.

– O să mă pot duce acasă în seara asta?

– Nu, pentru că vrea rezultatele angiogramei și s-ar putea să mai facă niște analize. Încă ceva, Tiggy! Cal mi-a spus că nu ești cetățean britanic, ci elvețian.

– Da.

– Nu-i nimic, cetățenii elvețieni pot fi tratați de sistemul de asistență medicală de stat, dar mi-e teamă că nu apari în sistemul nostru. Te-ai înregistrat la vreun cabinet medical din Regatul Unit?

– Nu.

– Ei bine, atunci avem nevoie de pașaportul tău, numărul asigurării și câteva formulare ca să ne putem ocupa de tine. Dacă nu le ai la îndemână, numărul asigurării îl vei găsi pe fluturașul de salariu.

– Aha! M-am uitat la Cal. Îmi pare foarte rău, dar pașaportul este în noptieră, ca și fluturașii.

– Este urgent, domnule doctor? a întrebat Cal. E un drum de trei ore, dus-întors.

– Rezonabil, a spus medicul. Sunt sigur că știți cum este birocrația sistemului de sănătate. Ți le poate aduce cineva?

– Nu, trebuie să mă duc eu. Dacă nu vrei să vină Zed în vizită, Tig, s-a strâmbat Cal la mine.

M-am uitat la trăsăturile lui extenuate, apoi la ceasul care arăta că e trecut de patru după-amiaza. Detectivul stătuse la mine mai bine de două ore. Am luat o hotărâre.

– Cal, ce-ar fi să te duci acasă să dormi? Dacă nu ies până mâine, poate te întorci cu pașaportul și cu fluturașii de salariu și sper să mă și iei totodată?

– Sigur vrei să rămâi singură peste noapte?

– Nu pățesc nimic, serios. Arăți mai rău ca mine.

– Mersi, Tig, ai dreptate! Am nevoie să fac o baie în cadă.

– Am plecat atunci, a spus medicul. Ne vedem mâine, Tiggy! Somn ușor!

– Îmi pare tare rău, Cal! Este ultimul lucru de care ai nevoie, având în vedere ce se întâmplă la Kinnaird.

– Ultimul lucru de care aveai tu nevoie era un glonț. Bine, Tig, mă duc! Cel puțin o să am plăcerea să conduc un Range Rover nou-nouț la întoarcere. Zed mi l-a împrumutat pe al lui când a aflat că ai fost adusă cu elicopterul la spital.

– Ce bun e! am spus cu ostilitate, aducându-mi aminte ce se petrecuse între noi cu o zi în urmă.

– Da. Cal s-a încruntat. Poate se simte vinovat. Știm cu toții că este o linie foarte fină între dragoste și ură și că tu l-ai refuzat ieri. Pe lângă toate astea, capul cerbului alb este un trofeu al naibii de tare de pus pe perete. Cel mai tare, aș zice, mai ales pentru cineva ca Zed. Doar nu crezi că el l-a împușcat, nu?

– Doamne, Cal! Chiar nu știu.

Inima mi-a sărit iar din loc.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar, din ce mi-ai zis și din ce-am văzut, este obișnuit să capete ce vrea. Cel puțin știu că aici ești în siguranță.

– Așa sper, am răsuflat. Cal, ai putea să-mi mai aduci câte ceva? Rucsacul și geanta, pe care cred că am lăsat-o pe pat, niște blugi, o

cămașă, un pulover… și ăăă… niște lenjerie curată. Hainele mele sunt la legiști și nu vreau să plec din spital în halat.

– Normal. Acum ai grijă să nu mai dai de bucluc cât timp sunt plecat, bine?

– Uită-te și tu unde sunt! E imposibil, chiar și pentru mine.

– Tig, în ceea ce te privește, nimic nu-i imposibil! mi-a spus și m-a pupat pe frunte. Mă întorc dimineață. Dacă-ți mai aduci aminte de ceva ce-ți trebuie, sun-o pe Beryl la conac și ea o să-mi transmită mesajul.

– Mersi, Cal! Încă o întrebare… Mi-am făcut curaj pentru răspuns. Unde l-au dus pe Pegas?

– Din câte știu, a rămas acolo, pentru că era locul faptei.

– Aș vrea… să-mi iau rămas-bun.

– Aflu și te anunț. Pa, Tig!

Mi-a făcut cu mâna și a plecat, iar eu m-am simțit îngrozitor de singură. Cal mă făcea cumva să mă simt în siguranță. Nu doar asta, ci mă și făcea să râd. Legătura dintre noi era ceva aparte și mă întrebam dacă nu cumva fuseserăm înrudiți în altă viață.

– Bună, Tiggy! O altă asistentă venea spre patul meu. Eu sunt Jane și trebuie să te deranjez ca să-ți iau temperatura. Mi-a băgat termometrul în gură. Aha! E bine. Nu te doare nimic, nu? m-a întrebat, luând un dosar roșu de la capătul patului.

– Nu.

– Foarte bine, atunci să sperăm că mai târziu putem să îți scoatem perfuzia. Așa, mai ai un musafir. Ești în stare?

– Depinde cine e, am spus speriată când imaginația mea l-a invocat pe Zed dincolo de perdea.

– O cheamă Zara și zice că îți este prietenă bună.

– Da, pe ea aș vrea s-o văd.

Fața luminoasă a Zarei a apărut după perdea câteva clipe mai târziu.

– Tiggy, biata de tine! Și Pegas… o, Doamne! De ce nu mi-ai zis nimic despre el?

– Îmi pare rău, Zara, dar trebuia să fie un secret.

– Păi, acum nu mai e! Am auzit despre împușcătură la radioul din mașină. Cum te simți?

– Bine, dar abia aștept să ajung acasă!

– Cine crezi că este vinovatul?

– Sincer, nu știu, Zara. Am văzut doar o umbră, am spus, nevoind să mai povestesc încă o dată episodul. Tu ce faci? Tatăl tău a spus că te-ai întors la școală.

– Da, dar am primit învoire pentru weekend. Johnnie mi-a dat un mesaj să mă întrebe dacă vreau să ne vedem – că îi pare rău și de-astea. I-am zis vreo două, a chicotit.

– Bravo!

Am întins mâna și am bătut palma.

– Deci chiar te faci bine, Tiggy?

– Normal. Mâine ar trebui să mă externez, am liniștit-o, fără să menționez că tatăl ei era cel care mă ținea acolo. Cum stau lucrurile acasă?

– Destul de nasol. Prefer să fiu la școală decât acasă cu mama. Tata este fie la spital, fie închis în birou unde vorbește cu avocatul lui.

– Cu avocatul lui?

– Ceva legat de moșie. Nu știu. Zara s-a scărpinat la nas. Mă rog, arată de parcă poartă povara lumii pe umeri. În weekend mergem la Kinnaird, ceea ce e mișto. Vezi că Zed Eszu este tare ciudat, sper să plece mai repede. Pa, Tiggy! S-a întins spre mine și m-a strâns în brațe. Mersi pentru tot, ai fost uimitoare!

S-a ridicat repede și a ieșit.

M-am întins pe spate și am simțit durere pe o parte, acum că trecuse efectul analgezicelor. Am închis din nou ochii și am început să revăd evenimentele din ultimele două zile.

– Bună, Tiggy, cum te simți?

Am deschis ochii câteva minute mai târziu și am văzut-o pe Ulrika trăgându-și un scaun spre pat.

– Bine, mulțumesc de întrebare.

S-a așezat și s-a aplecat spre mine.

– Foarte bine. Îmi pare rău de braconier. Sper să-l prindă repede.

– Și eu.

– Iartă-mă, te rog, că nu este momentul potrivit, dar voiam să am o discuție cu tine.

Inima mi-a sărit ca la trapez când am simțit furia pulsând sub calmul afișat de Ulrika.

– Despre ce?

– În primul rând, despre influența pe care o ai asupra fiicei mele. Se agață de fiecare cuvânt al tău. Te rog să nu uiți că eu sunt mama ei.

– Da, normal. Îmi pare rău…

– Apoi despre soțul meu. A fost limpede de la bun început că ai de gând să pui laba pe el. Ca multe altele înainte ta…

– Nu-i adevărat! am exclamat îngrozită. Eu și Charlie suntem doar colegi, este șeful meu!

– Să nu crezi că nu știu despre plimbările pe care le-ați făcut împreună dimineața și discuțiile tête-à-tête de Crăciun. Îți spun de pe-acum, nu o să ajungi nicăieri. Charlie nu mă va părăsi niciodată!

– Nu, Ulrika! Am clătinat tulburată din cap. Ai înțeles greșit.

– Nu prea cred. Este evident pentru toată lumea că ești îndrăgostită.

– Dar nu sunt…

– Ce îți cer, Tiggy, este să-mi lași familia în pace! N-ai decât să crezi ce vrei despre căsnicia mea și despre relația pe care o am cu fiica mea, dar s-o faci departe de noi toți.

Mi-a luat câteva clipe să-mi dau seama ce sugera.

– Vrei să-mi dau demisia? Să plec de la Kinnaird?

– Da. Cred că este cel mai bine, nu?

Ochii ei albaștri de oțel mă sfredeleau și mi-am plecat privirea.

– Te las să te gândești la asta. Sunt sigură că ai să vezi că așa este cel mai bine pentru toată lumea. Însănătoșire grabnică! a adăugat răspicat, înainte să se ridice și să dispară după perdea.

M-am prăbușit la loc pe pernă, străbătută de un curent de șoc. Nu mă miram că aveam palpitații în acel moment, mi-am spus nefericită. Prea extenuată să mă mai gândesc la ce să fac, am închis ochii, dorindu-mi să dorm, pentru că de data asta îmi bătea inima ca la nebuni. Am dormit în spasme, trezită din când în când de asistentele care veneau să-mi ia pulsul. Tocmai aținpeam pentru a nu știu câta oară, când am auzit vocea familiară a unui bărbat.

– Tiggy? Charlie sunt.

În momentul acela, chiar nu puteam da ochii cu el, așa că m-am prefăcut că dorm.

– Firește, doarme dusă și somnul este cel mai bun lucru acum, l-am auzit pe Charlie spunându-i asistentei. Spune-i că am trecut pe la ea și că o să revin imediat ce pot, mâine-dimineață. În acest moment, monitorul afișează funcții vitale normale, dar, dacă apare orice problemă peste noapte, anunță-mă! Calmantul pe care i l-am prescris ar trebui s-o țină liniștită. I-l dai data viitoare.

– Da, domnule doctor Kinnaird! Nici o grijă, am eu grijă de ea, a răspuns asistenta, după ce a dispărut dincolo de perdea și pașii li s-au îndepărtat.

De ce mi-a prescris altă medicație? m-am întrebat. Poate era pentru mușchii care suferiseră în urma glonțului care trecuse prin geacă. Mă durea să respir, dar probabil din cauza rănii.

Am ațipit, dar asistenta m-a trezit din nou când a venit să vadă cum mă simțeam.

– Bine că nu ți-am scos branula, pentru că medicul ți-a prescris ceva, a spus în timp ce injecta lichidul în perfuzie. Acum te las să te odihnești. Apasă pe buton dacă mai ai nevoie de ceva.

– Bine. Mulțumesc.

***

Asistenta care a venit dimineață m-a trezit dintr-un somn tulbure.

– O să te bucuri să afli că azi stai mult mai bine, m-a anunțat, în timp ce lua notițe. O să vină curând cărucior cu ceai, a adăugat înainte să plece.

M-am ridicat, cu gândul că mă simt într-adevăr mai bine. Nu-mi mai bătea inima nebunește și mi se limpezise mintea destul cât să procesez discuția cu Ulrika.

Cum să pretindă că-i vreau bărbatul? Cum îndrăznește să spună că am încercat s-o influențez pe Zara! Am încercat s-o ajut! Ce drept are să mă concedieze??

Apoi m-am gândit care-mi sunt opțiunile: prima era să-i spun lui Charlie ce s-a întâmplat, dar știam că mi-ar fi mult prea rușine să repet acuzațiile Ulrikăi, cum că aș fi „îndrăgostită“ de el.

Oare din cauză că are dreptate? m-a întrebat vocea interioară.

Nu era nici un secret în sufletul meu că fusesem atrasă de Charlie din prima clipă. Îmi plăcea să petrec timp cu el și da, eram negreșit atrasă de el…

Adevărul gol-goluț era că radarul Ulrikăi depistase asta.

– Are dreptate, am mormăit.

A venit căruțul cu ceai și, în timp ce sorbeam lichidul călduț pe care-l primisem, mă întrebam ce să fac.

M-am gândit la Zed, care era tot la Kinnaird și la faptul că cineva trăsese cu arma în mine. Pe deasupra, din ce-mi spuseseră Zed și Zara, viitorul moșiei Kinnaird era la fel de instabil ca inima mea…

– Oricum, este posibil să nu mai am de lucru într-o săptămână, am murmurat în sinea mea. Mai bine să plec înainte să se înrăutățească lucrurile.

„O să pleci“, spusese Chilly. Asta-i punea capac.

Până să termin ceaiul, știam că nu am de ales. Și asta avea de-a face cu ce-mi ceruse Ulrika, să plec de la Kinnaird. În timp ce-l așteptam pe Cal să vină, îmi făcusem planul. Când s-a întors asistenta să-mi scoată perfuzia și branula, i-am cerut niște hârtie. I-am lăsat un bilet lui Cal și mi-am scris demisia pentru Charlie. Fără plic, le-am împăturit pe amândouă și am scris numele lui Cal cu litere mari. Deocamdată, le-am ascuns sub pernă.

Cal a venit la ora nouă, mult mai înviorat. Mi-a aruncat rucsacul într-un colț.

– Neața, Tig! Sper că am adus tot ce voiai. Înțelegi că a fost cam ciudat să-ți umblu prin sertare și să-ți găsesc… chiloții. Mă rog, cum te mai simți?

– Mult mai bine, mersi! am spus veselă. Sunt sigură că mă externează astăzi. Asistenta a zis că am funcțiile vitale bune.

– Cea mai bună veste dintre toate și, măi, chiar aveai nevoie! Moșia este un mușuroi de ziariști disperați să facă o poză cu prețiosul nostru Pegas.

– Doamne! Este tot acolo unde a… căzut?

– Nu, și uite ceva ciudat: după ce i-a scos poliția glonțul, Lochie și Ben i-au ajutat pe legiști să ridice un cort peste el, ca să protejeze indiciile. Băieții au stat de veghe toată noaptea, dar ce să vezi?

Când au intrat azi-dimineață în cort, corpul dispăruse. De tot. Cal a ponit din degete. Uite-așa!

– Spune-mi, te rog, că nu l-a furat cineva ca să-și facă trofeu din el! am gemut.

– Mă îndoiesc, dacă nu cumva le-a pus cineva ceva în cafea băieților și au adormit așa profund, de nu au auzit ditamai vehiculului care a venit și a târât cerbul uriaș din cort. Și – Cal a dat din deget la mine – încă o ciudățenie care o să-ți placă: era sânge acolo unde căzuse. Când s-au uitat polițiștii azi-dimineață în cort, nu dispăruse doar cerbul, ci zăpada era perfect albă.

– Ca și cum nu ar fi existat… am șoptit.

– Așa am zis și eu. Straniu, nu?

– Totul este straniu în momentul ăsta. Juri că nu-mi spui vreun basm ca să mă simt mai bine?

– Aș face eu asta, Tig? N-ai decât să-i întrebi când te întorci la Kinnaird, dacă nu mă crezi. Apropo, Beryl ți-a trimis astea. Cal mi-a dat o cutie plină cu *Millionaire shortbread*. Zice că-ți plac. Îți transmite dragostea ei, ca toată lumea.

– Inclusiv Zed?

– Nu l-am văzut, așa că nu știu. Cal a ridicat din umeri. Am lăsat cheile de la Range Rover la Beryl și am plecat repede.

– De când a venit el, totul a mers prost la Kinnaird, am suspinat. Sper doar să priceapă și să se care. Cal, te superi foarte tare dacă pleci jumătate de oră să bei un ceai, ca eu să mă spăl și să mă schimb? O să mă simt mai bine.

– Normal și o să iau și micul dejun la cantină. N-am avut timp să mănânc înainte să plec.

– Nu te grăbi, am spus, coborând din pat. Cal?

– Da, Tig?

– Mulțumesc pentru tot. Și… regret nespus.

– Nu fi toantă! Mi-a zâmbit. Ne vedem într-o clipită.

Mă simțeam îngrozitor de vinovată că urma să-l șochez pe Cal, dar știam că nu aveam ce face și m-am pus iute în mișcare. Mi-am scos de pe piept electrozii cu care eram legată de monitorul ECG, după care mi-am luat rucsacul și l-am trântit pe pat ca să văd ce am în el.

Fericită, am văzut pașaportul și portofelul, dar nu aveam mobilul. *Lasă*, mi-am spus, *o să cumpăr altul când ajung…*

I-am lăsat biletul lui Cal pe pernă, m-am dus cu rucsacul la cea mai apropiată baie și am închis ușa. M-am îmbrăcat repede cu blugii și cu hanoracul aduse de Cal și mi-am prins părul într-un coc în vârful capului.

M-am uitat pe furiș dincolo de ușă, fiindcă știam că trebuia să merg câțiva metri pe lângă recepția asistentelor medicale pe coridor. Am fost ușurată că nu era nimeni acolo. Am deschis ușa larg, am pornit cu pași mari ca la paradă și am ieșit din secție. Mi-am adus aminte apoi ce spusese detectivul despre jurnaliștii care stăteau la ușă și am căutat altă ieșire din spital, până am găsit-o.

Odată ce-am ieșit, m-am urcat într-unul din taxiurile din față.

– La aeroportul Inverness, vă rog! i-am cerut șoferului.

– Sigur, domnișoară!

A pornit motorul și am plecat.

La ghișeul aeroportului mic, am fost întrebată încotro vreau să merg.

– La Geneva, am spus, hotărând că aveam nevoie mai mult ca niciodată ca Ma să aibă grijă de mine și Claudia să-mi gătească tocănița preferată de fasole. Totuși, în timp ce femeia căuta în computer, am zărit cu ochiul minții tavanul alb al unei peșteri…

Spune-i Angelinei că eu te-am trimis acasă...

– Numai o clipă! am exclamat. Iertați-mi engleza proastă, am mințit, ca să ascund faptul că urma să par o idioată. Nu la Geneva vreau, voiam să spun Granada… în Spania!

– Mda, a oftat femeia. Asta este mai complicat…

***

O oră și trei sferturi mai târziu, avionul care trebuia să plece spre Gatwick, în Londra, accelera pe pistă, timp în care simțeam cum mi se ridică povara de pe umeri. Eram gata să dispar în nori și m-am uitat sub mine, la orașul cenușiu și la peisajul înzăpezit, spre care am trimis un pupic.

– Ai avut dreptate, dragă Chilly! Și promit să le spun că tu ai fost cel care m-a trimis acasă.

Capitolul 21

Multe ore mai târziu, avionul meu ateriza pe pista aeroportului din Granada. Din fericire, dormisem încă de la Gatwick, adică trei ore bune. În timp ce pășeam pe pistă, mirosul dulceag de căldură, citrice și pământ fertil mi-a asaltat nările. Cu toate că nu era decât începutul lui februarie, am văzut că noaptea sunt zece grade, astfel că după temperaturile de sub zero grade ale iernii din care veneam, mă simțeam ca la tropice. După ce am trecut de controlul pașapoartelor și mi-am luat bagajul, am întrebat la ghișeul de informații pentru turiști de un hotel în Sacromonte. Femeia mi-a dat o carte de vizită.

– *Gracias*. Ăăă… ați putea suna la ei să vedeți dacă au camere libere?

– Nu au telefon la hotel, *señorita*, dar au camere. Nici o grijă.

– Bine, mersi!

M-am dus în sala mare a aeroportului ca să scot niște euro de la bancomat și cu asta am ieșit să caut un taxi.

– Unde merge, *señorita*? m-a întrebat șoferul.

– Sacromonte, *por favor, señor!*[44] am spus, cu ce mai știam din spaniola învățată la școală.

– Merge la spectacol flamenco?

– Nu, la un hotel, *Cuevas el Abanico*.

I-am dat cartea de vizită primită de la femeia de la ghișeu.

– Ah, *sí, comprendo!*[45]

A gonit ca nebunul și m-am întristat că era întuneric și că nu puteam vedea pe unde treceam. Pe jos nu era zăpadă, asta era clar, m-am gândit în timp ce îmi scoteam gluga în aerul umed. A durat douăzeci de minute să ajungem în oraș, care părea să aibă un centru plin de viață, judecând după numărul de oameni de pe străzi, chiar și la unsprezece noaptea. Apoi, taxiul a făcut stânga pe o alee îngustă, care nu părea să fie drum și am început să urcăm.

– Oprim aici, merge pe jos, *señorita!* Drept înainte! Șoferul a arătat spre o poartă deschisă într-un zid gros. Cinci minute la hotel.

– *Muchas gracias, señor!*

Am plătit, mi-am săltat rucsacul în spate și m-am uitat la aleea întortocheată din fața mea, luminată de câte un felinar vechi și mărginită pe o parte de un zid scund de piatră. Am auzit taxiul care a întors, înainte să coboare la vale. Am început să merg, simțind cum îmi pulsează rana.

Am cotit și, acolo, deasupra mea, de cealaltă parte a văii, ușor luminată, se afla Alhambra, în toată frumusețea ei antică.

Priveliștea m-a făcut să lăcrimez și am știut, pur și simplu am știut că mai fusesem acolo. Am rămas fascinată de peisajul mistic – de jur împrejur era atât de întuneric, încât palatul aproape că părea suspendat în aer.

– Lucía a dansat acolo… am murmurat, uluită că vedeam cu ochii mei ceea ce până atunci existase doar în imaginația mea.

Am continuat drumul pe aleea îngustă, care cotea pe lângă munte. Clădirile din piatră văruită, construite în stânca din spatele lor se aflau pe o parte, cu obloanele colorate trase peste noapte. Erau foarte puține lumini aprinse și mă rugam ca doamna de la ghișeul de informații să nu fi făcut o greșeală și să constat că hotelul era închis pe timp de iarnă.

– Dacă-i așa, va trebui să dorm unde pic, am gâfâit, cu senzația că inima mea protestează.

Din fericire, chiar după următorul colț, am văzut niște lumini și o pancartă mică, pe care scria că am găsit hotelul pe care-l căutam. Am deschis poarta din fier forjat și am intrat.

– *Le puede ayudar?*[46]

M-am întors spre stânga și am văzut o femeie care stătea la una dintre mesele de pe terasa mică și fuma o țigară, privindu-mă întrebător.

– Ăăă… aveți camere?

– *Sí, señorita!* S-a ridicat și mi-a făcut semn spre ușă. Sunteți britanică? m-a întrebat în engleză.

– De fapt, sunt elvețiancă, așa că vorbesc și franceză.

– Rămânem la engleză, da? Eu sunt Marcella, proprietara hotelului.

Mi-a zâmbit și ridurile i s-au adâncit și mai mult pe figură. În timp ce mă conducea spre recepție, mi-am dat seama că hotelul era construit din mai multe caverne văruite. A scos niște chei și m-a condus spre o cameră cu canapele acoperite de pleduri colorate și cu modele. În spate, Marcella a deschis ușa altei peșteri, în centrul căreia se afla un pătuț de lemn foarte simpatic.

– Baia.

Gazda mea a arătat spre o ușă îngustă cu perdea, care ducea spre o toaletă și un duș micuț.

– Este perfect! I-am zâmbit. *Gracias!*

M-am întors după ea la recepție și i-am dat datele din pașaport în schimbul cheii.

– Ți-e foame? m-a întrebat.

– Nu, mulțumesc! Am mâncat în avion. Dacă aveți un pahar cu apă, ar fi minunat.

A dispărut într-o chicinetă și mi-a adus un pahar și o sticlă de plastic.

– Somn ușor! mi-a urat, în timp ce mă îndreptam spre camera mea.

– *Gracias!*

În loc să fac baie ca lumea, m-am spălat ca pisica, cum ar zice Ma, ca să-mi protejez rana, după care m-am urcat în patul care s-a dovedit a fi foarte confortabil. M-am întins și m-am uitat în tavan. Era identic cu cel pe care-l vedeam de multe în ochii ori în mintea mea.

– Chiar sunt aici, am șoptit uluită, înainte să mă ia somnul.

***

M-am mirat să văd că era trecut de zece dimineața când m-am uitat la limbile fosforescente ale ceasului de pe servanta de lângă pat. În peșteră nu pătrunsese nici o rază de lumină.

Am tușit când am înghițit puțin praf și ecoul a răsunat în toată camera. Îmi și imaginam sunetul oribil când tușea muribundul Felipe într-o astfel de peșteră.

Înainte de orice altceva, am scos din geantă trusa de prim ajutor pe care o cumpărasem din aeroport. M-am strâmbat și am scos plasturele de pe rană. Supura puțin, dar nu prea rău, având în vedere prin ce trecusem cu o zi înainte. Am folosit niște șervețele sterile ca s-o curăț, am pus gel antiseptic și un nou plasture. Liniștită că se vindeca și că nu urma să mor de septicemie în locul în care mă născusem, m-am spălat și mi-am pus rochia de bumbac pe care o cumpărasem din magazinul aeroportului. Mi-am tras hanoracul pe deasupra și am încălțat niște balerini ca să înlocuiesc apreschiurile grele pe care le purtasem în noaptea în care murise Pegas.

– Ei bine, Tiggy, te asortezi de minune cu peisajul în asta, am chicotit, uitându-mă la rochia înfloratã.

Am ieșit din cameră și m-am dus spre recepție. Aroma puternică de cafea proaspăt măcinată emana din chicineta de lângă recepție.

– *Buenos días, señorita!* Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc, am spus, întrebându-mă dacă Marcella, cu coama ei lungă de păr negru ca pana corbului și cu pielea măslinie, e și ea țigancă.

– Cred că este destul de cald să mănânci afară, a sugerat.

– *Sí*.

Am urmat-o în soarele strălucitor și am clipit ca o cârtiță până mi s-au ajustat ochii.

– Șezi aici, mi-a spus Marcella. Îți aduc micul dejun.

Nici n-am auzit-o bine, pentru că atenția mi-a fost distrasă de peisajul din spatele porții din fier forjat și al gardului din jurul terasei. M-am dus într-acolo și am deschis-o, am traversat poteca îngustă din fața hotelului și m-am aplecat peste zid ca să privesc splendoarea văii verzi de sub mine și maiestuoasa Alhambra de deasupra mea. La lumina zilei, am observat cum se ridică zidurile portocalii ca amurgul din frunzișul închis la culoare care o împresura.

– Acum înțeleg la ce se referea María când spunea că avea cea mai frumoasă priveliște din lume, am susurat. Chiar așa e!

În timpul micului dejun, cu pâine, gemuri delicioase și un pahar cu suc de portocale, am recitit scrisoarea pe care mi-o lăsase Pa Salt.

– Cauți o ușă albastră, am murmurat ca să-mi reamintesc.

– Turistă? Merge la Alhambra? a întrebat Marcella, punându-mi din nou cafea.

– De fapt, am venit să-mi caut familia.

– Aici, la Sacromonte? Sau Granada?

– Sacromonte. Știu până și la ce ușă să bat.

– Ești gitană?

– Cred că da.

Și-a îngustat ochii la mine.

– Ai ceva de *payo*, asta-i clar, dar poate și ceva sânge de gitan.

– Cunoașteți o familie Albaycín?

– Normal! Familia Albaycín era una dintre cele mai cunoscute din Sacromonte, pe vremea când locuiam toți aici.

– Țig... gitanii nu mai locuiesc acolo?

– Unii da, dar majoritatea cavernelor sunt goale acum. Mulți dintre noi ne-am mutat în apartamente moderne din oraș. Nu se mai trăiește ca pe vremuri. Trist, dar adevărat. Sacromonte este oraș-fantomă acum.

– Sunteți gitană?

– *Sí*, familia noastră este aici de trei sute de ani, a răspuns cu mândrie.

– Cum de ați deschis hotelul ăsta?

– Pentru că singurii oaspeți pe care-i avem acum sunt turiștii care vin la spectacolele de flamenco din *Los Tarantos* sau să vadă muzeul care arată cum trăiam în peșterile de sus. Îmi spun în mintea mea că strada asta are una dintre cele mai frumoase priveliști din lume. Era prea bună s-o irosim. A zâmbit. Și-apoi, aici mi-e locul.

– Vorbiți foarte bine engleză. Unde ați învățat-o?

– La școală și pe urmă la facultate. Când mor mama și tata, le vând apartamentul și folosesc banii să cumpăr înapoi vechea casă a familiei, ca să transform asta în ceea ce se numește hotel-butic.

– Ați făcut o treabă minunată. Și aveți dreptate, priveliștea este superbă. De când ați deschis?

– Doar de un an. Comerțul este slab, dar orice necesită timp și am multe rezervări vara.

– Ei bine, mie deja îmi place, am zâmbit.

– Și unde este familia ta?

– Mi s-a spus să caut o ușă albastră pe *Cortijo del Aire* și să întreb de Angelina. Ați auzit de ea?

– Dacă am auzit? Marcella a clipit uluită. Bineînțeles! Este ultima *bruja* din Sacromonte. Sunteți rude?

– Așa cred.

– E bătrână acum, dar când eram mică, îmi amintesc ce cozi erau la ușa ei pentru ierburi medicinale și ghicit viitorul. Nu veneau doar gitanii, ci și mulți *payo*. Acum nu prea mai vine nimeni, dar, dacă vrei să-ți știi viitorul, Angelina ți-l spune.

– Stă aproape?

– *Señorita*, stă alături!

M-a trecut un fior la vorbele Marcellei, în timp ce mâna ei se îndrepta spre dealul din stânga.

– Are ușă albastră?

– *Sí*, are. Mulți din oaspeții mei se duc la Angelina când le spun de harul ei. Ea ne ajută cu afacerea noastră, noi o ajutăm pe ea.

– Nu mă așteptam s-o găsesc așa repede.

– Când așa îți este destinul, viața poate fi simplă. Ochii căprui ai femeii mă evaluau. Poate cea mai dificilă parte din călătoria ta a fost să iei decizia de a veni aici.

– Da, am spus, mirată de intuiția ei. Așa a fost. În timp ce-o priveam, ceva îmi dădea ghes. Am auzit că vecinul străbunilor mei era un bărbat pe nume Ramón. Asta este peștera lui?

– Da! Marcella a bătut din palme încântată. Eu sunt stră-strănepoata lui Ramón. Stră-străbunica mea era sora lui! Sigur că nu l-am cunoscut niciodată, dar aud povești despre Lucía Albaycín care exersa flamenco chiar aici. Marcella a arătat spre poteca din fața porții. Și bunica mea își amintește. Lucía, pe vremuri, cea mai cunoscută dansatoare de flamenco din lume! Ai auzit de ea?

– Da, și dacă cel cu care am vorbit avea dreptate, era bunica mea.

– *Dios mío!* Marcella a răsuflat șocată. Dansezi? Ai silueta ei.

– Am făcut balet în copilărie, dar nu am făcut o carieră din asta. Cred… că ar trebui să mă duc la Angelina, nu?

– Mai stai vreo oră – ca majoritatea gitanilor, este pasăre de noapte și nu se scoală până la prânz. Marcella m-a bătut pe mână.

Cred că ai mare curaj să vii aici, *señorita!* Mulți gitani de vârsta ta vor să uite de unde se trag, pentru că le este rușine.

Marcella a ridicat din sprâncene și a dispărut înăuntru. Am rămas pe loc, în soare, gândindu-mă la ce-mi spusese Marcella. Era prea mult. Mă așteptasem să fiu nevoită s-o caut peste tot pe Angelina – asta dacă o găseam –, nu să fie alături de hotelul în care mă aflam atunci.

Poate că viața ți-a fost destul de complicată în ultimul timp și meritai o pauză, Tiggy...

M-am ridicat și am deschis poarta din nou, am luat-o la stânga și am făcut câțiva pași pe poteca șerpuitoare. M-am oprit în fața peșterii alăturate. Ușa era într-adevăr de un albastru intens și m-a trecut încă un fior.

Aici a început viața ta… mi-a spus vocea din cap. M-am întors spre priveliște și mi le-am imaginat pe María și pe Lucía în prag, împletind coșuri de nuiele, în zarva constantă din sat. Acum se auzeau doar păsările ciripind în livada de măslini care cobora dealul sub mine.

– Oraș-fantomă, am spus, tristă că nu mai avea viață, dar atentă să nu idealizez cum o fi fost să trăiești în Sacromonte pe vremea aceea, fără să ai necesitățile de bază. Totuși, în mod ironic, epoca modernă distrusese pulsul intens al acestei comunități.

M-am așezat pe zid cu ochii la Alhambra. Până în clipa în care Marcella își exprimase mirarea că venisem să-mi caut familia, nu mă gândisem că ar fi o rușine să ai sânge de țigan. Chilly își celebrase cultura din care venea – aparent și eu, așa că mă simțeam pur și simplu onorată să fac parte din ea. Dar, acum că mă gândeam, pentru mine era foarte diferit. Eu nu suferisem deloc prejudicii în viață, eram acceptată peste tot pe unde mergeam, doar pentru că arătam neutru, ca un vest-european și aveam pașaport elvețian, pe când cei care locuiseră demult pe dealul ăsta fuseseră izgoniți din oraș, persecutați și niciodată acceptați de larga societate în care trăiau.

– De ce…? am murmurat în sinea mea.

Pentru că suntem diferiți și ei nu ne înțeleg, așa că le e frică...

M-am ridicat și am mers puțin mai departe pe potecă, unde am văzut semnul de muzeu pe un zid, lângă niște trepte care urcau. Am

luat-o în sus și am simțit cum mi se strânge pieptul. Încă mă resimțeam de pe urma traumei după împușcătură, așa că m-am întors încet la hotel și m-am așezat la soare până m-a lăsat durerea.

– Ușa Angelinei este deschisă, mi-a spus Marcella, când s-a întors cu un coș plin cu ouă, douăzeci de minute mai târziu. Asta înseamnă că-i trează. Uite! Marcella a scos trei ouă din coș și mi le-a dat. Du-i astea din partea mea! m-a încurajat.

– Bine.

M-am dus în camera mea, mi-am periat repede părul și am luat un calmant de durere și pentru rană, și pentru piept.

– Așa! Am luat ouăle. *Courage, mon brave!*[47] am murmurat în timp ce deschideam poarta cu piciorul și am făcut câțiva metri la vale până la ușa albastră. Era deschisă și, cu mâinile pline, nu puteam bate să-mi anunț prezența.

– *Hola?* am strigat în beznă.

În cele din urmă a apărut un bărbat, care avea cea mai impresionantă mustață răsucită pe care o văzusem vreodată. I se asorta cu părul dens și grizonant. Era bine făcut, cu pielea măslinie, cu riduri adâncite de ani și ani petrecuți în soarele Andaluziei și ochi de culoarea ciocolatei. Ținea o mătură în mână, pe care a întins-o de parcă voia să se apere cu ea.

– Angelina este aici? am întrebat.

– Nu ghicește până la șapte seara, a spus cu un accent puternic.

– Nu, *señor*, nu vreau să-mi ghicească. Am fost trimisă la Angelina. Este posibil să fim rude.

Bărbatul m-a privit și a ridicat din umeri.

– *No comprendo, señorita.*[48]

Mi-a trântit ușa în nas.

Am așezat cu grijă ouăle pe treaptă și am bătut la ușă.

– Am ouă. De la Marcella, am reușit să spun în spaniolă.

Ușa s-a deschis încă o dată, bărbatul s-a aplecat și a luat ouăle.

– *Gracias, señorita!*

– Vă rog, pot să intru?

Nu venisem până aici ca să-mi închidă ușa în față un bătrân cu o mătură.

– Nu, *señorita*, a spus și a dat să închidă, dar am băgat piciorul în ușă.

– Angelina? am strigat. Sunt Tiggy. M-a trimis Chilly, am strigat.

Bărbatul a reușit să-mi trântească din nou ușa în nas. Am oftat și m-am întors la hotel după Marcella.

– Nu era?

Marcella părea nedumerită.

– Cred că da, dar era un bărbat care nu m-a lăsat să intru.

– Aha! Pepe o protejează pe Angelina. Este unchiul ei, în fond, mi-a explicat Marcella. Încearcă să mai bați o dată.

Nici nu am ajuns bine la poartă, că l-am văzut pe Pepe care venea pe drum spre mine. Fără o vorbă, m-a luat de mână cu mâna lui mare și mi-a zâmbit.

– Tu ești… ești femeie acum, a zis și i-au dat lacrimile.

– Îmi pare rău, n...nu… m-am bâlbâit.

– Eu sunt Pepe, *tío,* stră-unchiul tău, a spus, înainte să mă ia în brațe. Apoi m-a tras după el spre ușa albastră. *Perdón, señorita!* A murmurat apoi ceva în spaniolă. Nu mi-am dat seama că tu ești!

– Vorbiți engleză?

– Normal! Zic și eu „no comprendo“ turiștilor care bat la ușă prea devreme, a chicotit. Te duc la Angelina, verișoara ta.

În pragul ușii stătea o femeie micuță cu o coamă de păr auriu, încărunțit la rădăcină. Era minionă ca mine și îmbrăcată într-un caftan roșu cu albastru, lung până-n pământ, cu picioarele încălțate cu sandale comode de piele. Ochii ei albaștri sclipeau la mine din spatele genelor lungi și negre și avea un contur de ochi la fel de gros ca sprâncenele.

– *Hola*, am salutat-o, cu ochii la ea.

– *Hola*, Erizo! Mi-a zâmbit și i-au dat lacrimile. Ai venit! a spus, cu o engleză pompoasă. Ai venit acasă.

Și-a deschis brațele și m-am dus la pieptul ei.

Mi-a plâns pe umăr, iar eu nu știam ce să fac, așa că am plâns și eu. Ne-am șters lacrimile apoi și l-am auzit pe Pepe suflându-și nasul tare în spatele nostru. M-am întors spre el și s-a alăturat îmbrățișării. Îmi bătea inima puternic și ametisem în timp ce mă uitam la stră-unchiul și la femeia pe care trebuia să-i găsesc. În cele din

urmă, ne-am desprins unul de altul și am fost condusă într-o zonă mică pavată, chiar în spatele peșterii, unde erau mai multe ghivece cu plante. Adulmecam menta, salvia, chimenul și levănțica, în timp ce Pepe îmi arăta spre o masă șubredă de lemn și patru scaune la fel de plăpânde. Ne-am așezat cu toții, iar Pepe și Angelina se mișcau cu ușurință, în ciuda vârstei înaintate.

Angelina s-a întins spre mine și mi-a strâns mâna.

– Engleza mea e decentă, dar vorbesc încet, m-a avertizat. Cum ne-ai găsit?

I-am explicat cât am putut de clar despre scrisoarea lui Pa Salt, despre mutarea la Kinnaird și întâlnirea cu Chilly.

Angelina și Pepe au bătut din palme de bucurie, vorbind repede între ei, în spaniolă.

– Inima mea se bucură să afle că încă funcționează magia de pe vremuri, a spus Angelina.

– Și? L-ai cunoscut pe Chilly? am întrebat-o.

– Nu, doar după nume. Micaela, care a avut grijă de mine în copilărie, a fost cea care i-a spus lui Chilly că te va trimite acasă. Simt că Chilly este bătrân și bolnav. Este la capătul zilelor, a adăugat Angelina sobru. *Sí?*

– *Sí!* am șoptit. Nu-mi plăcea că știam și eu. Îmi dădusem seama numaidecât că nu aveam cum să-mi maschez gândurile în fața acestei femei. Harul lui Chilly era o nimica toată pe lângă cel al Angelinei. Deja simțeam electricitatea în jurul ei – puterea ei – și o atâța și pe a mea.

– Sigur, tu ai sângele diluat de străbunii tăi *payo*, dar – o simțeam pe Angelina cum mă privește atent – simt că ai har în tine. Te voi învăța, cum m-a învățat Micaela pe mine.

Angelina mi-a zâmbit cu atâta căldură, încât mi s-a pus un nod în gât. Era plină de viață în fiecare trăsătură. A tăcut și m-a privit din nou cu atenție, după care mi-a luat mâna în palma ei moale.

– Ești bolnavă, Erizo! Ce-ai pățit?

I-am povestit tărășenia cu moartea lui Pegas, cât am putut de succint. Angelina și-a dat ochii peste cap și, ținându-mă de mână, a ciulit urechea, ca și cum asculta în depărtare.

– Creatura asta, trimisă să te ocrotească, a spus. El spirit călăuzitor pentru tine și va lua multe forme în viața ta. Înțelegi?

– Da, cred că da.

– Totul se întâmplă cu un motiv, Erizo, nimic întâmplător. Moartea nu-i sfârșitul, ci începutul… S-a uitat îndeaproape la palma mea. Pepe, i s-a adresat, am nevoie de *la poción*[49].

I-a explicat repede în spaniolă ce trebuia să conțină, enumerând ingredientele pe degete.

– Adu-i-o!

Pepe a dispărut o vreme, timp în care Angelina s-a uitat la mine. *Pequeño* Erizo… arici mic…

– Așa-mi spunea Chilly! am icnit. Doar că zicea „hotchiwitchi“, am zâmbit.

Pepe s-a întors cu un pahar care conținea un lichid scârbos la vedere.

– Vindecă rana din inimă și suflet, a spus ea, în timp ce Pepe a pus paharul în fața mea.

– Ce e? am întrebat.

– Nu contează, a răspuns Pepe. Angelina zice că trebuie să bei.

– Bine.

Suspicioasă, am luat paharul și am ezitat simțind mirosul ciudat și puternic.

– Bea și gata, m-a îndemnat Angelina.

– Cât stai? a întrebat Pepe imediat ce am înghițit ultima picătură din băutura revoltătoare.

– Nici nu m-am gândit la asta. M-am suit în avion și am venit aici. Nu mă așteptam să vă găsesc așa repede.

– Acum ai venit și trebuie să rămâi o vreme, că Angelina are multe să te învețe.

M-am întors spre stră-unchiul meu și apoi spre verișoara mea.

– I-ați cunoscut pe mama și pe tata?

– Normal! a spus Pepe. Locuim alături de mulți ani. Eram aici când te-ai născut. Pepe a arătat spre zidul exterior al peșterii. Acolo născut tu.

– Cum o chema pe mama?

– Isadora, a spus grav Pepe și Angelina a plecat capul.

– Isadora… am repetat, probând numele pe limbă.

– Erizo, cât știi despre trecutul tău? m-a întrebat Angelina.

– Chilly mi-a povestit ce s-a întâmplat înainte să se ducă Lucía la Barcelona. Și apoi cum s-a dus María să-i caute pe ea și pe José. Îmi spuneți, vă rog, ce s-a întâmplat pe urmă? i-am implorat.

– Da, dar mai întâi trebuie să ne întoarcem acolo unde a rămas povestea lui Chilly, a spus Angelina. Trebuie să știi tot. O să dureze multe ore să povestim.

– Am tot timpul din lume, am zâmbit, când mi-am dat seama că așa era.

– Trebuie să știi de unde vii ca să știi încotro te duci, Erizo! Atât timp cât ai energia să te concentrezi, o să încep.

Angelina s-a întins spre mine și mi-a luat pulsul. A încuviințat.

– Bine. Mai bine.

– Bun, am răspuns și chiar mă simțeam mai bine.

Nu-mi mai bubuia inima și eram neobișnuit de calmă.

– Ei bine, știi că Lucía era cu tatăl ei și dansau în Barcelona după ce s-a întors mama ei la Sacromonte?

– Da.

– Lucía nu se întoarce la Sacromonte mai bine de zece ani și învață meserie. Dansează în multe locuri, dar ea și José tot la Barcelona se întorc, mereu. Așa că încep când Lucía are douăzeci și unu de ani. Cred că era... stai să văd... în 1933...

Vă rog (în limba spaniolă în original)
„Da, înțeleg“ (în limba spaniolă în original)
„Vă pot ajuta cu ceva?“ (în limba spaniolă în original)
„Curaj, prietene!“ (în limba franceză în original)
„Nu înțeleg, domnișoară.“ (în limba spaniolă în original)
Poțiune (în limba spaniolă în original)

LUCÍA. Barcelona, Spania. August 1933

EVANTAI DE FLAMENCO (ABANICO)

Folosit la flamenco, precum și în limbajul flirtului

Capitolul 22

– Haide, Lucía! Trebuie să mergem să dansăm.

– Sunt obosită, *Papá!* Poate îmi ține locul altcineva în seara asta.

José se uita la fiica lui, care stătea întinsă pe salteaua veche din cămăruța ei și fuma.

– Toți suntem obosiți, *chiquita*[50], dar trebuie să facem bani.

– Asta mi-ai spus în fiecare zi de când mă știu. Poate azi este altfel, o zi în care nu muncesc. Lucía a scrumat pe jos. Unde am ajuns, *Papá*, hm? Am fost la Cadiz, la Sevilla, am făcut turul provinciilor și am dansat până și cu marele Raquel Meller la Paris și tot în hardughia asta stăm.

– Acum avem propria bucătărie, i-a amintit José.

– La ce bun, dacă nu gătim niciodată?

Lucía s-a ridicat și s-a dus la fereastra deschisă, unde a aruncat chiștocul afară.

– Credeam că dansul este viața ta, Lucía!

– Da, *Papá*, dar patronii barurilor mă muncesc ca pe docheri, uneori trei spectacole pe seară, ca să facă ei bani! Și-apoi, mulțimea se face din ce în ce mai mică pe zi ce trece, pentru că nu mă mai vor. Am douăzeci și unu de ani, nu mai sunt copil, doar o femeie în corpul unui copil.

Lucía și-a trecut mâinile peste corp ca să sublinieze asta. Avea talia micuță, pieptul plat și mâinile subțiri și doar un metru și douăzeci înălțime.

– Nu-i adevărat, Lucía! Publicul te adoră.

– *Papá!* Bărbații care vin la cafenea vor sâni și șolduri. Eu aș putea trece drept băiat.

– Asta face parte din farmecul tău, asta face *La Candela* unică! Oamenii nu se înghesuie să te vadă pentru sâni, ci pentru pasiunea

ta și pentru felul în care-ți miști picioarele. Nu-ți mai plânge de milă, îmbracă-te și hai la bar! Vreau să cunoști pe cineva.

– Pe cine? Alt impresar care pretinde că mă face celebră?

– Nu, Lucía, un cântăreț faimos care tocmai a înregistrat un album. Ne vedem la bar.

Ușa s-a trântit după José și Lucía a lovit cu pumnul în perete. S-a întors spre fereastra deschisă și s-a uitat la străzile aglomerate de jos, care forfoteau de oameni. Unsprezece ani petrecuse aici, unde dansase din toată inima…

– Fără familie, fără viață… S-a uitat în stradă și a văzut un cuplu care se săruta sub geamul ei. Și fără iubit, a adăugat, aprinzându-și altă țigară. Lui *Papá* nu i-ar plăcea, nu? Voi sunteți iubiții mei, le-a spus picioarelor, atât de mici, încât purta pantofi de copil.

Lucía și-a scos cămașa de noapte și s-a îmbrăcat cu rochia de flamenco, alb cu roșu, care mirosea a sudoare de la dans. Mânecile albe cu volane nu mai puteau ascunde petele îngălbenite, iar trena era zdrențuită și murdară, însă avea bani s-o ducă la spălătorie numai o dată pe săptămână, lunea și era abia sâmbătă. Ura sfârșitul săptămânii, propria duhoare o făcea să se simtă ca o prostituată.

– Dacă era *Mamá* aici… a suspinat.

S-a ridicat în fața oglinzii crăpate, și-a strâns părul de corb și l-a răsucit într-un coc. Își amintea cum stătuse cândva mama ei pe saltea, lângă ea și cum îi pieptănase părul cu blândețe.

– Îmi lipsești, *Mamá*, a spus, în timp ce-și făcea ochii cu *kohl*[51] și își punea ruj în obraji și pe buze. Poate o să-i repet tatei că trebuie să ne întoarcem în Granada, că trebuie să mă odihnesc, dar o să spună ca întotdeauna că nu avem bani de drum. Și-a țuguiat buzele în oglindă, și-a scuturat trena și a luat o poziție de dans. Arăt ca o păpușă de la chioșcurile de suvenire. Poate mă adoptă un *payo* bogat și se joacă cu mine.

A ieșit din apartament și a pornit pe gangul îngust spre artera principală din *Barrio Chino*. Vânzătorii, barmanii și patronii îi făceau cu mâna și o fluierau când o recunoșteau.

Ceea ce nu mă miră, având în vedere că am dansat în fiecare bar de-aici, s-a gândit.

Totuși, atenția pe care o primea, paharele ridicate în cinstea ei și uralele: „*La Candela! La Reina!*[52]“ o înveseleau.

Aici nu-i lipseau niciodată băuturile gratis sau compania.

– *Hola, Chiquita!* a auzit un glas din spate și s-a întors spre Chilly, care își făcea loc prin mulțime.

Era deja îmbrăcat cu pantalonii și vesta negre, pregătit pentru spectacol și cu cămașa albă cu volane parțial descheiată, din cauza căldurii înăbușitoare de august.

În ultimii câțiva ani, Chilly îi devenise prieten apropiat. El și Lucía făceau parte din trupa lui José de artiști flamenco, care colaborau în diverse baruri din *Barrio Chino*. În vreme ce Chilly și José cântau la chitară și din voce, Juana *La Faraona*, verișoara tatălui ei, dansa cu Lucía, maturitatea și formele voluptoase ale femeii mai în vârstă oferind un contrast față de tinerețea și focul din inima Lucíei. Juana fusese cea care sugerase să mai aducă o dansatoare în trupa lor, cu un an în urmă.

– Nu avem nevoie de altă dansatoare, protestase pe loc Lucía la sugestie. Nu vă ajung? Nu vă aduc destui bani tuturor?

În ciuda supărării fiicei, José căzuse de acord cu Juana că altă dansatoare mai tânără și mai voluptoasă le va oferi mai multe contracte. Rosalba Ximénes, cu părul de foc și ochi verzi, nu era pe măsura Lucíei când venea vorba de *bulerías*, însă dansa *alegrías* senzual și elegant. Conștientă deja de reputația Lucíei, gravitase spre Chilly, care era mai calm, iar gelozia inițială a Lucíei se agravase, pentru că simțea că Rosalba îi lua încet-încet prietenul de lângă ea.

Totuși, acum, Chilly era matur și, ignorând bosumflarea Lucíei, se căsătorise cu Rosalba cu o lună în urmă, făcuseră nuntă un weekend întreg și tot cartierul chinezesc le sărbătorise cununia.

– Arăți mai bine ca ieri, Lucía! i-a spus el când a prins-o din urmă. Ai luat tonicul pe care ți l-am făcut?

Chilly era vraciul trupei, făcea mereu poțiuni tămăduitoare pentru ei și Lucía avea încredere în îndemânarea și, implicit, în harul lui de a vedea viitorul.

– Da, Chilly, da! Cred că m-a ajutat, mă simt puțin mai energică astăzi.

– Atunci nu poate fi decât de bine, cu toate că cel mai bun leac este să nu te mai surmenezi.

S-a uitat lung la ea, într-un fel care o făcea să simtă că-i studia sufletul. I-a evitat privirea și nu a răspuns, așa că el a continuat:

– Te duci la *Bar de Manquet?*

– Da, mă întâlnesc cu tata acolo.

– Atunci vin cu tine.

Chilly a însoțit-o în soarele dogoritor. Fiind weekend, barurile erau deja pline de docheri și muncitori care-și cheltuiau salariul pe bere și pe brandy.

– Ce-i, Lucía? a întrebat-o încet.

– Nimic, a răspuns ea imediat, nedorind să ajungă chinul ei la urechile Rosalbei.

– Ba e ceva, știu eu, îți văd inima pustie.

– *Sí*, Chilly! Ai dreptate, a capitulat ea. Inima mi-e… plictisită, dar cel mai mult singură.

– Înțeleg, dar… Chilly s-a oprit și i-a luat mâinile într-ale sale. A ridicat privirea și Lucía știa ce vedea. Vine cineva, o, da… foarte curând…

– Pff! Mi-ai mai spus asta.

– Da, da, dar jur, Lucía, se apropie momentul! Așa! Succes, *chiquita!* A pupat-o pe obraji când au ajuns la *Bar de Manquet.* O să ai nevoie.

I-a făcut cu ochiul și s-a îndepărtat.

Bar de Manquet era animat, ca de obicei, iar Lucía și-a croit drum prin mulțime într-un ropot de aplauze și s-a dus la masa trupei, lângă scenă. Tatăl ei ședea deja, cu capul plecat, concentrat la discuția cu un bărbat care stătea cu spatele la ea.

– Ca de obicei, Lucía? a întrebat-o Jaime, barmanul.

– *Sí*, *gracias! Hola*, *Papá!* După cum vezi, m-am târât până aici. *Salud*![53]

A ridicat păhărelul cu brandy de anason pe care i-l adusese Jaime și l-a dat pe gât.

– Ah! A sosit regina, a spus José. Ia uite cine a venit să ți se încline la tron!

– *La Candela!* În sfârșit, ne întâlnim! Bărbatul s-a ridicat și a făcut o mică plecăciune. Eu sunt Agustín Campos.

Primul lucru pe care l-a observat Lucía la el era că nu se înălța peste ea ca majoritatea bărbaților. Era scund, dar cu o siluetă elegantă, purta un costum perfect croit și avea părul negru pieptănat frumos pe spate dinspre frunte. Avea pielea mai deschisă decât majoritatea gitanilor și Lucía își punea castanietele în joc că în vinele lui curgea sânge de *payo*. Cu toate că avea urechile cam mari, ochii de caramel îi erau calzi.

– *Hola, señor* Campos! Aud că discurile tale sunt celebre în toată Spania.

– Te rog, spune-mi Meñique, ca toată lumea, a spus el.

– Meñique… a repetat Lucía zâmbind. Degețel?

– Da, am primit porecla în copilărie și, cum se pare că nu prea am mai crescut de-atunci, încă mi se potrivește, nu zici?

– Și, după cum vezi, nici eu, a chicotit ea, încântată de onestitatea lui și de lipsa de aroganță. Majoritatea chitariștilor, mai ales cei de succes, erau insuportabili. Ce faci aici, în Barcelona?

– Înregistrez un nou album pentru compania Parlophone. Și cât sunt aici, am zis să trec prin *Barrio Chino* să-mi văd prietenii vechi și poate să-mi fac alții noi… a spus, în timp ce-și plimba ochii peste corpul ei. Văd că *La Candela* arde puternic.

– Nu, lumina ei se stinge pentru că este extenuată să danseze aceleași dansuri în fața aceluiași public. Dar tu, Meñique, cânți pe toate gramofoanele, din câte am auzit.

– Hai să luăm altceva de băut.

Meñique a pocnit din degete să cheme barmanul. José s-a uitat la fiica lui, care își ieșea din starea sumbră și, recunoscător, a mulțumit Cerului.

Esteban Cortes, proprietarul barului, a venit la masa lor și, după ce a pupat-o pe Lucía pe obraji, s-a întors spre Meñique.

– Este momentul să faci vrăji, *hombre*! Arată-i Barcelonei ce i-a lipsit!

În timp ce Meñique urca pe scenă, publicul care striga, a tăcut în expectativă. Lucía stătea la masa ei cu un vin de *manzanilla* și se răcorea cu evantaiul.

Se uita la Meñique cum își acorda chitara și la degetele lui subțiri care atingeau primele acorduri ale unei *guajire*[54]. Lucía a zâmbit în sinea ei – era cel mai spectaculos și mai complicat stil de flamenco – nici tatăl ei nu reușea să-l cânte ca lumea – și numai cei mai încrezători chitariști se încumetau.

Imediat ce a început ritmul de *cajón* și Meñique a început să cânte cu un glas blajin, Lucía nu și-a mai putut lua ochii de la el și de la degetele lui care mângâiau strunele extrem de iute, dar ușor. Dintr-odată a ridicat privirea și a căutat-o în mulțime. Când li s-au întâlnit privirile, ea și-a simțit trupul reacționând și inima cântând pe ritmul muzicii, în timp ce sudoarea i se prelingea pe gât.

Cu un acord final, s-a oprit triumfător, cu un zâmbet pe buze. A zâmbit și ea în timp ce mintea ei lua o decizie.

Chilly a avut dreptate. Vei fi al meu, Meñique. Al meu vei fi.

***

În acea seară, mai târziu, odată ce publicul din bar fusese satisfăcut, artiștii flamenco au urcat într-o cameră privată unde improvizau o *juerca*.

– *Dios mío*! a exclamat Meñique, intrând cu Lucía în camera deja plină.

– Azi se dă salariul aici, în *Barrio Chino,* și ne-am adunat să dansăm și să cântăm între noi, a explicat ea.

– Uite! El este *El Peluco*. Meñique a arătat spre un bătrân care stătea ca un rege pe scaun, cu chitara în poală. Nu-mi vine să cred că mai este în stare să cânte la cât brandy bea.

– Nu l-am mai văzut, dar poate este oaspete la *Villa Rosa*, a spus Lucía ridicând din umeri. Te rog, adu-mi un brandy!

El Peluco era deja în centrul atenției cu chitara lui și cânta ceea ce Lucía recunoștea ca fiind unul dintre cele mai vechi cântece pe care i le cântase bunicul ei în copilărie.

– Trebuie să vă fac prezentările, este o legendă, i-a murmurat Meñique la ureche, în timp ce aplauzele puternice aclamau bătrânul și un alt cântăreț ocupa scăunelul liber. *El Peluco!*

Meñique i-a făcut cu mâna.

– Ah! Ucenicul din Pamplona!

El Peluco i-a făcut și el cu mâna și a venit la el.

– *Señor!* Brandy pentru dumneavoastră. Meñique i-a oferit un pahar. Au ciocnit și s-a întors spre Lucía. Și ea este *La Candela!* Tot o discipolă.

Lucía simțea privirea lui *Peluco* asupra ei.

– Așadar, despre tine aud atâtea. Totuși, nu-i nimic de capul tău. *El Peluco* a râs înainte să dea băutura peste cap și să se aplece spre Meñique. Sigur nu ești femeie. Și pentru flamenco este nevoie de o femeie. Poate este o impostoare, a șoptit cu voce tare, înainte să râgâie puternic.

Lucía l-a auzit, căci o spusese înadins. S-a înfuriat și știa o singură cale să scape de mânie. Pe loc, în picioarele goale în urma spectacolului, a început să bată în podea. Cu brațele ridicate ușor deasupra capului și desenând cu mâinile în aer un trandafir invizibil, așa cum o învățase mama ei. În tot acel timp, se uita drept în ochii celui care o numise impostoare.

În timp ce mulțimea știa ce se petrecea, au înconjurat-o pe Lucía și cântărețul a amuțit. Meñique și José au preluat ritmul și au început să cânte niște versuri vechi de *soleá*, pe ritmul pe care bătea Lucía în podea. Fără să-și ia ochii de la bărbatul care o insultase, a invocat *duende* și a dansat doar pentru el.

În cele din urmă, Lucía s-a prăbușit extenuată. A dat din cap spre publicul care urla de încântare, s-a ridicat și a tras primul scaun de lângă *El Peluco*. S-a urcat pe el, ca să-l privească drept în ochi.

– Să nu mă mai faci impostoare, a spus, cu degetul în nasul lui bulbucat. Ne-am înțeles, *señor*?

– *Señorita*, jur pe viața mea că nu. Ești… *magnifica*!

– Cine sunt?

Lucía l-a împuns din nou cu degetul.

El Peluco s-a lăsat călăuzit de cer, înainte să se plece în fața ei.

– Regina!

Camera a izbucnit în urale și Lucía i-a întins mâna să i-o sărute.

– Așa! i-a spus lui Meñique, care o ajuta să coboare de pe scaun. Acum mă pot relaxa.

***

Lucía s-a trezit dimineața următoare cu acea durere de cap pe care o avea din lipsă de somn și mult prea mult brandy. Degetele-i căutau țigările pe jos. Și-a aprins una și s-a uitat la rotocoalele de fum care se ridicau la tavan.

S-a schimbat ceva… și-a spus, pentru că în ciuda mahmurelii, nu era la fel de deprimată ca în restul zilelor pe care le trăia pe lumea asta.

Meñique!

Lucía s-a întins, cu țigara la spate și se întreba cum ar fi fost să o atingă acele degete sensibile și celebre. Apoi s-a ridicat, revenind cu picioarele pe pământ.

– Meñique este o vedetă, este renumit! Este celebru în Spania și poate avea orice femeie își dorește dacă bate din palme!

Totuși, poate cu o seară în urmă ar fi vrut-o și ea s-ar fi predat de bunăvoie, dacă nu ar fi stat tatăl ei ca o cloșcă până la sfârșitul serii.

– Ne vedem mâine, Lucía? întrebase el, în vreme ce tatăl ei dădea de înțeles că era timpul să plece acasă.

– Trebuie să danseze la trei cafenele mâine-seară, Meñique! i-a reamintit José.

– Atunci poate vin și cânt pentru ea la *Villa Rosa*.

Sugestia lui Meñique rămăsese în aer, căci José își luase fiica de-acolo.

***

În seara aceea, Lucía s-a dus la *Villa Rosa* unde trebuia să danseze, dar nici urmă de Meñique.

– Poate-i mai bine așa, a murmurat ea, complet dezamăgită, când a urcat pe scenă. Rochia îmi duhnește și mai rău ca ieri.

Mai târziu, ea și tatăl ei se târau spre *Bar de Manquet*, urmați ca de obicei de alaiul de admiratori înfocați. În fața cafenelei, aștepta Meñique.

– *Buenas noches, señorita, señor!* Mi-e teamă că am fost reținut mai devreme, dar, așa cum am spus, aș vrea să cânt pentru Lucía în seara asta, a spus el, intrând alături de ei. Am vorbit cu patronul și a fost de acord, dacă vă este și vouă pe plac.

– *Sí, Papá!* Aș vrea foarte mult, a insistat Lucía.

– Sigur, dacă patronul și fiica mea așa doresc, a consimțit José.

Lucía însă își dădea seama că i se întunecaseră ochii.

În noaptea aceea, Meñique i-a testat limitele. La început a luat-o înșelător de lent, apoi brusc a bătut din picior și a strigat „*Olé!*“ și a trecut la o serie de *arpeggios* pe care și Lucíei îi era aproape imposibil să se miște. Publicul bătea din palme, striga și bătea din picioare, în timp ce ei doi – degetele și picioarele – încercau să câștige lupta pentru reflector. Lucía s-a transformat într-un derviș înflăcărat și pasional, care s-a învârtit până la ultima strună a lui Meñique, care a clătinat din cap și s-a ridicat să facă o plecăciune în fața ei. Mulțimea a izbucnit, în timp ce ei coborau de pe scenă să bea brandy cu multă apă.

– Întotdeauna trebuie să câștigi? i-a șoptit el la ureche.

– Întotdeauna.

Lucíei i-au fulgerat ochii privindu-l.

– Ne vedem mâine la masa de prânz? La *Cafè de l'Òpera*, fără însoțitorul tău.

Meñique a arătat cu capul spre José, care încă stătea la bar, în centrul atenției.

– Nu se trezește niciodată înainte de trei.

– Foarte bine. Acum trebuie să plec. Am promis să cânt la *Villa Rosa*. Meñique i-a sărutat mâna. *Buenas noches*, Lucía!

***

A doua zi, o aștepta deja la o masă afară, când a sosit ea la cafenea.

– Iartă-mă! s-a scuzat Lucía, așezându-se în fața lui și aprinzându-și o țigară. N-am reușit să mă trezesc, a adăugat, ridicând din umeri.

De fapt, în ultima oră probase fiecare rochie, fiecare bluză și fustă, toate vechi și demodate de zece ani. Până la urmă, s-a mulțumit cu o pereche de pantaloni negri sport și o bluză roșie, cu o eșarfă roșie elegantă la gât.

– Arăți fascinant! a spus Meñique, ridicându-se să o sărute pe obraji.

– Nu mă amăgi, Meñique! M-am născut în trupul unui băiat și cu fața unei bunici urâte și nici eu, nici tu nu avem ce face în privința

asta. Dar măcar știu să dansez.

– Te asigur că nu ai trup de băiat, Lucía! a protestat Meñique, oprindu-și o clipă privirea asupra conturului sânilor ei mici și ridicați, acoperiți. Luăm *sangria*, că-i cald afară? E răcoritoare.

– Asta-i băutură de *payo*, s-a încruntat ea, dar, dacă-i bună, de ce nu?

Meñique a comandat un urcior cu *sangria* și i-a turnat în pahar.

Lucía a sorbit, și-a clătit gura cu ea și a scuipat pe trotuar.

– Ce dulce e! Lucía a pocnit din degete la ospătar. Adu-mi o cafea neagră să schimb gustul.

– Văd că ești temperamentală, se asortează cu pasiunea ta pentru dans.

– *Sí!* Spiritul îmi dă *duende*.

– Voi, cei din Andaluzia, sunteți la fel. De necontrolat, a rânjit Meñique.

– Și tu ești un palid *señor* de Pamplona. Aud că mama ta este *payo*?

– Da, și mulțumită ei m-am dus la școală și știu să scriu și să citesc.

– Și acum, că îți dau *payo* bani pentru muzica de gitan, ești de-ai lor?

– Nu, Lucía, dar nu văd nimic rău în a împărtăși cultura noastră publicului din afara comunității. Și ai dreptate, *payo* sunt cei cu bani. Lumea – și lumea dansului în care trăim noi – se schimbă. Astea – Meñique a arătat spre multe *café cantantes*[55] de pe marginea străzii – se demodează. Oamenii vor spectacol! Lumini, costume, o orchestră pe o scenă mare la teatru.

– Crezi că nu știu asta? Am fost la Paris acum patru ani la spectacolul lui Raquel Meller la *Palais du Paris.*

– Am auzit că este un mare succes. Și ce s-a întâmplat?

– *La Meller* a fost nemulțumită că trioul *Los Albaycín* – eu, *La Faraona* și tata – devine mai cunoscut decât ea. Poți să crezi că i-a tras un pumn în nas lui *Faraona*? a chicotit Lucía. A acuzat-o că încearcă cu bună-știință să-i fure lumina reflectoarelor.

– Așa-i *La Meller*. Are un orgoliu mai mare decât îi este talentul.

– *Sí*, așa că am plecat și am lucrat, în schimb, în cafenelele din Montmartre și a fost mai distractiv. Mi se potrivea stilul ăla de viață, dar nu câștigam mai nimic, așa că tot aici am ajuns. Pare să fie povestea vieții mele, Meñique! Am o șansă uriașă și zic: Da! Asta e! Apoi mi se scurge totul printre degete și ajung de unde am plecat.

– Nu exagera, Lucía! Ești celebră, ba chiar faimoasă ar zice unii, în lumea flamencoului.

– Dar nu acolo… Lucía a arătat spre țara vastă din spatele lor. Nu ca tine sau *La Argentinita*.

– Care este, îți amintesc, cu câțiva ani mai mare decât tine, a spus Meñique cu un zâmbet suav.

– Este, practic, bunică și totuși, tocmai a jucat într-un film.

– Într-o zi, *pequeña*, o să fii vedetă de cinema, îți promit!

– Ah! Acuma citești viitorul, ca prietenul meu Chilly? s-a răstit ea.

– Nu, dar îți văd ambiția. Arde ca o flacără în tine. Comandăm?

– Ca de obicei, a anunțat Lucía grandios ospătarul care aștepta lângă ea. Știi, dansez de aproape tot atâta timp cât *La Argentinita* și unde am ajuns? Ea călătorește prin Europa în blănuri și trăsuri, iar eu stau aici și mănânc sardine cu tine.

– *Gracias* pentru compliment… Meñique a ridicat din sprânceană. Și acum?

– Carcellés ne-a aranjat să facem turul provinciilor.

– Carcellés? Cine e?

– Un alt impresar gras care face bani de pe urma muncii noastre grele, a ridicat din umeri Lucía. Așa că voi dansa în baruri rurale, cu animale de fermă în loc de public, în timp ce *La Argentinita* luminează scenele în fața a mii de oameni.

– Lucía! Ești prea tânără ca să fii așa acră, a dojenit-o Meñique. Vrei să te duci în turneu?

– Nu am de ales. Dacă mai stau mult aici, în *Barrio Chino*, o să mor, a spus dramatic, aprinzându-și o altă țigară. Știi ce mă mai frustrează?

– Ce?

– Îți amintești de Vicente Escudero, dansatorul? M-a recomandat celebrului impresar al *Argentinitei*, Sol Hurok. A vrut să mă ducă la New York! Închipuie-ți!

– Și de ce nu te-ai dus?

– *Papá* a zis că gitanii nu trec apa. Îți vine să crezi că a refuzat oferta? Lucía a lovit în masă cu putere, de s-au zgâlțâit paharele cu apă și gheață. Nu am vorbit câteva luni cu el din cauza asta.

Meñique începea să înțeleagă până unde mergea temperamentul Lucíei, așa că și-a dat seama că nu exagera.

– Mi-ai zis că ai deja douăzeci și unu de ani, așa că practic ești liberă să faci ce vrei. Deși cred că tatăl tău a avut dreptate în ce privește New Yorkul.

– Să-i fie frică să traverseze oceanul din cauza unei superstiții gitane?

– Nu, să te lase să te maturizezi aici. *Barrio Chino* scoate cei mai buni dansatori de flamenco din lume. Fii cu ochii în patru și învață, Lucía mea! Vei înflori dacă înveți de unde trebuie.

– N-am nevoie de profesori! Improvizez în fiecare seară! Nu mă mai amenința ca tata, când ești doar puțin mai mare decât mine!

A sosit mâncarea și Meñique se uita la Lucía, care înfuleca sardinele ca să-și mai aprindă repede o țigară. Știa că nu-i conveneau comentariile lui și era evident că avea potențial de divă de proporții extraordinare. Totuși, avea ceva ce-l fascina, era deosebită de oricare altă femeie pe care o întâlnise până atunci. O voia.

– Ar trebui să vii la Madrid dacă poți. Ai un public mai larg și locuiesc și eu acolo.

A zâmbit și a întins mâna spre ea peste masă.

Ea s-a uitat mirată și cu ceva teamă.

Degetele lui i-au atins mâna și s-au închis peste ea și a simțit-o cum s-a cutremurat ușor, înainte să își vină în fire.

– Ăăă… unde aș dansa la Madrid? a întrebat ea, încercând să se concentreze la conversație.

– Sunt teatre mari cu producții care au distribuție și orchestră. Le voi transmite numele tău celor pe care-i cunosc, dar, între timp, Lucía mea, încearcă să nu uiți că țelul nu este averea sau faima, ci arta în sine.

– Da, știu deja, a suspinat Lucía, în timp ce atingerea lui venea ca un balsam pe sufletul ei. I-a zâmbit ușor. Sunt o companie

neplăcută, așa-i? Nu fac decât să mă plâng.

– Înțeleg, Lucía! Ca și mine, când cânt la chitară, îți dai sufletul pe scenă de câte ori dansezi. Sunt de acord, cariera ta a stagnat, iar talentul tău merită văzut și recunoscut în toată lumea. Îți jur că voi face tot posibilul să te ajut. Deocamdată trebuie să ai răbdare și încredere în mine, bine?

– Bine, a căzut ea de acord, în timp ce Meñique îi ducea mâna la buze să i-o sărute.

***

În următoarea lună, Lucía și trupa ei au rătăcit cu căruța prin provinciile Spaniei, de-a lungul coastei, spre cătunele din jurul marelui oraș Valencia, spre Murcia, unde catedrala gotică se înălța la cer. Apoi, mai departe, în sud, unde vedea munții Sierra Nevada strălucind în depărtare, un licăr care-o ademenea acasă.

Dansa noapte de noapte în fața unui public în extaz, însă mic, după care se întorcea cu ceilalți muzicieni și dansatori la foc, unde beau brandy sau vin și ascultau poveștile mistice ale lui Chilly. Încurajările lui Meñique erau singurele care o țineau la suprafață.

Trebuie să învăț în continuare, își spunea, așa că, în loc să plece după dans de la bar și să fumeze afară, Lucía rămânea și studia tehnica și grația impecabilă a Juanei *La Faraona*.

– Sunt înfocată, dar trebuie să învăț să fiu feminină, și-a murmurat Lucía.

Se uita la felul în care *La Faraona* apuca grațios trena cu brațele sale elegante și cu o mișcare senzuală din buze.

– Pe urmă, poate o să mă iubească Meñique.

***

– *Papá!* Juana a zis că o să dansăm în Granada săptămână viitoare, a spus Lucía, în timp ce se întorceau în tabăra din Alemría, după spectacol. Trebuie să mergem să-i vedem pe mama, pe Carlos și pe Eduardo, da?

José nu a răspuns și Lucía l-a împuns cu degetul.

– *Papá!*

– Cred că-i mai bine să te duci doar tu, a răspuns el în cele din urmă. Eu nu mai sunt bine-venit la Sacromonte.

– Cum adică? Evident că ești! l-a dojenit Lucía. Soția și copiii tăi și numeroasele rude sunt acolo. Se vor bucura să ne vadă.

– Lucía, eu…

A văzut că José se oprise în mijlocul livezii de portocali.

– Ce-i, *Papá?*

– Eu și mama ta suntem căsătoriți doar oficial. Înțelegi?

Lucía și-a pus mâinile în șolduri.

– Cum să nu înțeleg, *Papá?* Am avut atâtea „mătuși“ în toți anii ăștia, că aș fi idioată să nu înțeleg. Credeam că tu și mama aveți un aranjament.

– Adevărul este că mama ta nu și-a dorit un „aranjament“, Lucía! Mă urăște și poate că și Carlos și Eduardo mă urăsc. Poate cred că i-am părăsit ca să te duc la Barcelona și să-ți ofer o șansă.

Lucía l-a privit îngrozită.

– Adică este vina mea?

– Sigur că nu, erai mică și eu am luat decizia.

Lucía își amintea când își văzuse ultima oară mama la Barcelona. Și-a adus aminte cum stătuse și îi pieptănase părul cu blândețe. Apoi, după ce o văzuse María dansând la *Villa Rosa*, își luaseră rămas-bun afară. Lucía își amintea că mama ei plânsese.

– Orice s-a întâmplat între voi doi, trebuie să mă duc la ea, *Papá!*

– Da.

José s-a întors și s-a îndreptat spre căruță, cu umerii coborâți.

***

O săptămână mai târziu, Lucía a intrat în Sacromonte pe poarta orașului. Cerul era perfect albastru, din peșterile care coborau dealul se ridica fumul și aducea dâre albe cu el, iar valea era verde și proaspătă la sfârșitul verii, așa cum și-o amintea.

A ridicat privirea spre Alhambra, amintindu-și noaptea în care se strecurase ca o hoață pe scena concursului *Cante Jondo* și dansase în fața miilor de oameni din public.

– *Papá* a făcut asta pentru mine, s-a împăcat ea, în timp ce urca poteca prăfuită și întortocheată spre casa copilăriei ei.

A zâmbit unui bătrân care fuma o țigară de foi în pragul casei. El a privit-o cu dispreț, de parcă era o *payo* oarecare. În timp ce mergea, Lucía se gândea la recenta confesiune a tatălui cum că și-ar fi abandonat soția și băieții. Cu toate că, pe de-o parte, îl ura că o minți atâția ani, Lucía nu putea nega câte făcuse pentru ea în acea noapte la Alhambra, nici dedicația lui față de cariera ei în ultimii unsprezece ani.

– Căsnicia lor nu mă privește, și-a spus ferm, aruncând o privire la fumul care ieșea din hornul peșterii mamei ei.

Când a ajuns la cavernă, a răsuflat uluită să vadă o ușă de un albastru strălucitor la intrarea asimetrică. Peștera avea și două ferestre cu geam și flori roșii plantate în ghivecele de sub ea.

A șovăit agitată în prag. Văzând formalitatea nefamiliară, se întreba dacă să bată sau nu la ușă.

– Este casa ta, și-a spus, punând mâna pe clanță.

Și, în bucătărie, la masa veche de lemn, acoperită acum cu o față de masă din dantelă frumoasă, stătea mama ei. În afară de șuvița grizonantă de păr, María arăta la fel. Lângă ea ședea un băiețel de aproximativ zece ani, cu bucle negre, care zâmbea tot când îl gâdila mama lui.

María a ridicat ochii spre musafirul nepoftit și a durat o clipă să își revină, înainte să tragă aer în piept și să se ridice, cu mâna la gură.

– Lucía! Tu ești?

– Da, *Mamá*, eu! Lucía a încuviințat nesigură. Cine e?

– Este Pepe. Du-te și cântă la chitară afară, *querido*! i-a cerut copilului, care a plecat zâmbindu-i Lucíei.

– *Dios mío!* Ce șoc! a spus María, deschizând brațele să-și îmbrățișeze fiica. Lucía mea s-a întors! Vrei suc de portocale? Tocmai am stors.

María s-a dus la noul dulap, din ce-și dădea seama Lucía, care se întindea pe un perete. În centru era o chiuvetă de fier și un urcior de apă alături.

– *Gracias!*

Simțea disconfortul mamei și în același timp se gândea că aceasta părea să își fi îmbunătățit condiția socială de când plecase ea de-

aici. Lumina din vale, puternică și minunată pătrundea pe ferestre în interiorul cavernei recent văruite.

– Așa, spune-mi ce mai faci! De ce ai venit? Spune-mi tot!

Râzând încântată, María i-a oferit Lucíei un balansoar frumos sculptat pe care să se așeze.

– Trupa noastră este în turneu în apropiere. Aseară am fost la Granada și am dat spectacol la o cafenea din *Plaza de la Pasiegas*. A fost foarte multă lume.

– Și eu de ce nu am aflat? María s-a încruntat. Aș fi dat orice să te văd dansând, *querida mía!*

Lucía bănuia de ce nu i-ar fi spus prietenii și vecinii că soțul și fiica ei erau în vizită, dar nu a zis nimic.

– Nu știu, *Mamá*, dar ce mă bucur că am venit!

– Și eu mă bucur să te văd.

– Eduardo și Carlos sunt acasă?

– Astăzi este *fiesta* și sărbătoresc cu restul lumii din Sacromonte, dar, dacă rămâi peste noapte, îi poți vedea dimineață.

– Nu pot sta mult, *Mamá!* În seară asta trebuie să plecăm mai departe.

María a părut o clipă descurajată.

– Ei, nu contează, acum ești aici! María și-a tras scăunelul mai aproape de fiica ei și s-a așezat. Ai crescut, Lucía…

– Nu mult, *Mamá*, dar ce să fac?

A ridicat din umeri.

– Vreau să spun că te-ai făcut femeie. O femeie frumoasă.

– *Mamá*, știu că orice mamă îi spune fiicei că este frumoasă, dar mai știu că nu-i așa. Asta-i viața. Lucía s-a uitat în jur. Și? Îți merge bine? Peștera pare mult mai comodă decât îmi aminteam.

– Da, merge bine. Deși trebuie să-ți spun că bunicii tăi au murit în vară de febră tifoidă.

– Asta da veste tristă.

Adevărul era că Lucía nu prea își mai amintea de ei.

– Cel puțin, înainte să moară, afacerea bunicului era înfloritoare, mulțumită ajutorului fraților tăi. Amândoi au fost tare buni cu mama lor. Carlos este cel răspunzător pentru noua mobilă și pentru bucătărie, să știi! Îți aduci aminte când cioplea lemne în copilărie?

Lucía nu-și amintea, dar a încuviințat.

– Între noi fie vorba, știu că bunicul tău era disperat din cauza neîndemânării lui Carlos la fierărie, dar îi observase pasiunea pentru lemn. I-a dat niște bucăți de pin și i-a sugerat să încerce să facă o masă. Așa s-a dovedit că fratele tău este un tâmplar priceput, iar acum atât gitanii, cât și *payo* se îngrămădesc să plătească pentru mobila lui. Îți vine să crezi că mai are un pic și deschide un atelier în oraș ca să-și expună marfa? Soția lui, Suzana, se ocupă de el.

– Înțeleg. Lucía nu putea ține pasul cu ce-i povestea mama ei. Și unde locuiesc?

– Și-au făcut casă într-o cavernă lângă bunicii tăi, ca și Eduardo cu Elena. Cristina și Mateo, fratele ei mai mare, sunt copiii lor și în curând o să am al treilea nepot…

– Mai ușor, *Mamá*! M-au ametit toate numele astea!

– Iartă-mă, Lucía! Sunt șocată să te văd și nu-mi mai tace gura…

– Înțeleg. Amândouă suntem emoționate, *Mamá!* A trecut mult timp. Lucía a întins mâna spre a mamei și s-a îmblânzit. Este minunat să te văd și mă bucur că v-a mers așa bine, ție și fraților mei, de când am plecat noi.

– La început nu a fost așa. Primii câțiva ani au fost într-adevăr foarte dificili. María a zâmbit luminos. Mai spune-mi despre tine, Lucía!

– *Mamá!* Mai întâi trebuie să-ți spun că în sfârșit știu ce s-a întâmplat între tine și *Papá*. Se răzgândise în privința hotărârii inițiale, cum că relația maritală a părinților nu era treaba ei. A recunoscut că te-a părăsit și că m-a luat împotriva voinței tale.

– Lucía! A fost vina amândurora.

– Nu prea cred, *Mamá!* Și n-am cum să nu simt mânie pentru toți anii în care am crezut că nu-ți păsa de mine, că nu veneai să mă vezi. Acum înțeleg.

– Lucía! a șoptit María, cu glasul tremurat. Mi-a fost dor de tine și m-am rugat pentru tine în fiecare zi de când te-am lăsat, crede-mă! În fiecare an, în fiecare lună a nașterii tale, i-am trimis tatălui tău un pachețel pentru tine. Sper că le-ai primit.

– Nu, a spus Lucía monoton. *Papá* nu mi-a dat niciodată nimic de felul ăsta.

María vedea că fiica ei făcea ochii mici și că i se întuneca privirea, așa că a continuat iute:

– Păi, poate s-au pierdut pe drum. Tatăl tău a făcut cum a crezut el de cuviință. A făcut-o pentru tine.

– Și pentru el, a șuierat Lucía. Ce s-a întâmplat de fapt, *Mamá?* Nu-mi amintesc prea multe de-atunci, după concurs… și *Papá* țipa la Carlos, care plângea pe jos, chiar aici. A arătat spre locul cu pricina. Apoi am plecat la Barcelona și tu ai venit câteva săptămâni mai târziu. Mi-ai spus că fratele meu Felipe era în cer cu îngerii.

María a închis ochii, năpădită de amintiri. Poticnit, i-a povestit Lucíei despre circumstanțele tragice ale morții lui Felipe.

– Închisoarea *payo* l-a ucis, Lucía! A murit a doua zi după ce a fost eliberat. Așa că am venit la Barcelona să vă spun.

Lucía s-a întins și i-a luat mâinile bronzate și tăbăcite de muncă. Aici, pierderea copilăriei și a fratelui ei au lovit-o din plin.

– *Mamá?* s-a auzit o voce.

Lucía a ridicat ochii mirată și și-a șters lacrimile de pe față. Pepe se întorsese în bucătărie cu chitara în mână.

– De ce plângeți? a întrebat, venind spre ele.

Lucía s-a uitat mai bine la figura lui Pepe și i-a observat ochii mari și negri, pometii proeminenți și ciuful de păr negru.

– E… este…? s-a bâlbâit.

– Da, Lucía! María a încuviințat solemn și și-a șters lacrimile. Este fratele tău. Pepe, salut-o pe *hermana*[56] ta.

– *Hola!* a salutat el timid și i-a rânjit.

Fără îndoială, semăna leit cu José.

– Mă bucur să te cunosc, Pepe! a reușit Lucía să zâmbească.

– Ești mai mică decât mi-a spus *Mamá* că ești. Credeam că ești sora mea mai mare, dar sunt mai înalt ca tine!

– Da, așa-i, și mai ești și obraznic.

Lucía a chicotit fără să vrea.

– Dacă tu ești aici, a venit și tata? *Mamá* zice că și el cântă la chitară, ca mine. Vreau să-i cânt un cântec nou pe care l-am învățat.

– M… Lucía i-a aruncat o privire mamei. Mi-e teamă că nu a putut veni și tata.

– Pepe! Fugi și dă de mâncare la găini, ca să mâncăm pe urmă, i-a ordonat María.

Pepe a ieșit șovăitor și Lucía s-a uitat mirată după el.

– Cum…? a dat să întrebe.

– După ce te-am lăsat cu tatăl tău în Barcelona acum câțiva ani, m-am întors la Granada. Mi-am dat seama după două luni că nu mi-era greață de inimă rea, ci din pricina darului de despărțire primit de la tatăl tău. Totuși, Pepe mi-a fost salvarea, serios, Lucía! Să-l auzi cum cântă la chitară! Într-o zi va fi mai bun ca José.

– Tata știe?

– Nu. Am înțeles, când am plecat din Barcelona, că îl eliberam.

– Da, să-și bage *picha* unde are chef, a murmurat Lucía, cuprinsă de furie din cauza tatălui.

– Unii bărbați nu se pot abține, pur și simplu.

– Ei bine, încă nu și-a învățat lecția, *Mamá!*

– Nu-i om rău cu totul, Lucía! Tu știi mai bine ca oricine asta. E fericit?

– Nu știu. Cântă la chitară, bea…

– Așa… María a întrerupt-o pe fiica ei. Este cine este, ca noi toți. O parte din mine îl va iubi mereu.

Lucía a văzut că María a suspinat și a crezut-o.

– Nu-l urî, te rog! a rugat-o María. A vrut să-ți ofere o șansă.

– Și lui, a mormăit Lucía, dar o să încerc să nu-l urăsc. Pentru tine.

– Am niște supă proaspătă pentru masa de prânz. Vrei?

– Da, *Mamá!*

Lucía a devorat tot castronul și a mai cerut o porție, declarând-o cea mai bună mâncare de care avusese parte de când plecase, cu unsprezece ani în urmă, din bucătăria mamei. María radia de bucurie privindu-i pe Lucía și pe Pepe la masă, cum mâncau ca o familie. Apoi, cele două femei s-au dus să se așeze afară.

– Îți amintești când voiai să mă convingi să te ajut cu coșurile? a întrebat Lucía.

– Da și mereu găseai o scuză să pleci după câteva minute.

– Este așa de pașnic aici, așa de frumos, a spus Lucía, privind valea. Uitasem. Poate nu mi-am dat seama ce am avut.

– Nimeni nu-și dă seama, *querida*, până când nu pierde. Am învățat că secretul fericirii este să încerci să trăiești clipa.

– Este o lecție pe care aș învăța-o greu, *Mamá!* Eu mă gândesc mereu la viitor.

– Noi două suntem diferite: tu ai fost mereu ambițioasă cu talentul tău, într-un fel în care eu nu am fost. Eu am vrut o casă, o familie și un soț. Eh… A zâmbit. Am obținut două din lucrurile astea cel puțin.

– Mai dansezi? Te pricepeai foarte bine, *Mamá!*

– Da, de plăcere, dar îmbătrânesc. Sunt *abuela,* cu doi nepoți.

– *Mamá!* N-ai decât patruzeci și ceva de ani. Multe dansatoare din Barcelona au cincizeci-șaizeci. Și ești fericită aici? a testat Lucía terenul.

– Da, cred că da.

O oră mai târziu, în timp ce Lucía îl asculta pe Pepe care cânta la chitară în sufrageria pe care María îi spusese că o transformase dintr-un grajd vechi, a auzit vocea unui bărbat în bucătărie.

– *Hola, mi amor!* Am adus un desert să mâncăm diseară după tocană.

Lucía și-a auzit mama care încerca să-l facă să tacă în timp ce intra în bucătărie și l-a văzut pe Ramón, vecinul lor, care o ținea pe mama ei pe după umeri. María s-a înroșit și s-a îndepărtat de el.

– *Hola, señor!* Ce mai faci? a întrebat Lucía.

– Bine, mulțumesc! a răspuns Ramón rigid, înroșindu-se.

Lucíei îi venea să chicotească.

– Ce mai fac fetele tale, Ramón?

– Bine, da, foarte bine.

– Două din ele sunt măritate și am serbat logodna Magdalenei acum o săptămână, nu, Ramón? l-a încurajat María.

– Da, da, a încuviințat el.

– Ce-ți fac portocalii?

– Bine, mulțumesc, Lucía!

– Ramón are acum o mică livadă a lui, a continuat María să vorbească în locul lui. Părinții i-au murit la câteva luni unul după altul și, după înmormântare, Ramón a găsit niște bani ascunși în horn. Cine știe de când erau acolo, dar faptul că nu s-au topit în toți anii ăia l-a

făcut pe Ramón să creadă că au fost un dar de la Fecioară. Așa că a cumpărat livada cu ei.

– Da.

Ramón era intimidat de prezența Lucíei și aștepta reacția ei.

– *Gracias*, Ramón, că ai grijă de mama de când am plecat. Sunt sigură că i-ai fost o alinare.

Lucía a pus mâna pe a lui ca să-l liniștească.

– A fost plăcerea mea, *señorita!*

Ramón a zâmbit ușurat.

Când a plecat, María s-a întors spre fiica ei, dând din mâini să se răcorească de rușinea care o îmbujorase.

– Oare ce părere ai despre mine?

– Am văzut că viața este grea, *Mamá!* Iar tu ai primit mângâiere când ai avut nevoie de ea. Nu-i nimic rău în asta.

– Eu… noi… eu și Ramón nu ne arătăm în public. Crede-mă, nu aș vrea să îi arăt tatălui tău lipsă de respect.

– *Mamá!* În *Barrio Chino* le-am văzut pe toate. Nimic – cu atât mai puțin nevoia de alinare – nu mă poate șoca.

– *Gracias*, Lucía! María a luat mâinile fiicei și le-a strâns. Ai devenit o tânără încântătoare.

– *Mamá*, sper să am bunul tău simț și pasiunea lui *Papá*. Este o combinație bună, nu?

S-a uitat la soarele care începea să apună, făcând plecăciunea de seară sub Alhambra. Trebuie să mă întorc spre oraș. În seara asta plecăm la Cadiz.

– Nu poți să mai stai puțin, *querida*?

– Nu, *Mamá*, dar acum, că ne-am reunit, jur că o să vin mai des. Poate chiar vin în vacanță.

– Data viitoare, anunță-mă și pregătesc o petrecere ca să îți cunoști toată familia. Ușa mea este mereu deschisă și sunt mereu aici.

– *Mamá*, ce vrei să-i spun tatei despre… fiul lui?

– Dacă poți, cred că cel mai bine este să nu-i spui nimic deocamdată. Într-o zi, va trebui să-i spun personal.

– Sigur. *Adiós*, *Mamá*!

Și-a îmbrățișat mama și a simțit că o podidesc lacrimile. Înainte să se întâmple asta, a ieșit din peșteră și a pornit pe poteca prăfuită a copilăriei ei.

Mititico (în limba spaniolă în original)
Produs cosmetic negru mineral
Regina (în limba spaniolă în original)
„Sănătate!“ (în limba spaniolă în original)
Stil de muzică de origine cubaneză
Baruri de noapte cu spectacole de flamenco
Sora (în limba spaniolă în original)

Capitolul 23

– Am vești pentru tine, a spus Carcellés, când s-au așezat împreună în fața barului lui preferat din *Barrio Chino*.

Lucía se uita la impresarul care le organizase turneul provinciilor. Era roșu la față de la prea mult brandy și burta îi atârna peste cureaua pantalonilor strâmți. Din țigările lor, fumul se ridica în rotocoale spre cerul care se întuneca.

– Și anume?

Carcellés a mai turnat brandy în pahare.

– Teatrul Fontalba din Madrid organizează un tribut în onoarea actriței Luisita Esteso. Te pun pe tine între alte două acte. Este momentul ca talentul tău să fie prezentat în capitală.

Lucía, obișnuită deja cu promisiunile extravagante ale lui Carcellés, menite să-i dea aripi, dar care de obicei nu se materializau, se uita la el neîncrezătoare.

– Mă duci la Madrid?

– *Sí*, Lucía! Te vei potrivi mănușă în spectacol. Marele Meñique s-a și oferit să cânte pentru tine. Ce zici?

– *Dios mío*! Ce veste minunată!

Lucía s-a ridicat să-l îmbrățișeze pe Carcellés, a dat peste masă și a vărsat băutura peste tot.

– Mă bucur că ești fericită, Lucía! Este doar o noapte și vei avea doar cinci minute în program, dar sunt cele cinci minute ale tale și trebuie să le arăți oamenilor importanți în Madrid ce poți face.

– Așa o să fac, promit! *Gracias, señor!*

– Ai auzit, *Papá?*

Lucía a năvălit în dormitorul lui José. Era singur pe pat și fuma.

– De Madrid? Am auzit. Sigur, nu vei primi bani. Știi asta, da?

– Cui îi pasă de bani? O să dansez în fața a o mie de oameni! Nu-i o veste minunată?

– Am auzit că te acompaniază Meñique.

– Da, așa că nu-i nevoie să vii și tu. Carcellés vine cu mine cu trenul și Meñique o să aibă grijă de mine când ajungem acolo.

– Exact asta mă îngrijorează, a mormăit José posomorât, stingându-și țigara în sticla pe jumătate plină cu bere.

– Sunt mare acum, *Papá!* Nu uita că am douăzeci și unu de ani. Mă întorc una-două.

Lucía s-a întors în camera ei, refuzând să-l lase pe tatăl ei să-i strice cheful. Și-a scos rochia de flamenco și s-a întins goală-pușcă pe saltea cu brațele și picioarele desfăcute, reflectând. În cele din urmă, i-a venit o idee.

– Da!

Lucía a sărit din pat și s-a dus în colțul în care-și ținea hainele grămadă, unde a început să răscolească, știind exact ce urma să poarte pentru a face acest spectacol – și pe ea – de neuitat.

– Madrid… a răsuflat ea, găsind ce căuta. Și Meñique!

***

– Te simți bine, *pequeña?* i-a șoptit Meñique la ureche.

Două săptămâni mai târziu, stăteau împreună în culisele scenei enorme și ascultau aplauzele furtunoase pentru *El Botano*, care dansa faimoasa lui *farruca*, cu salturi acrobatice comice.

– *Sí*, dar am emoții, Meñique! Iar eu nu am niciodată emoții înainte să dansez.

– Cu atât mai bine! Adrenalina va da profunzime dansului.

– Aici n-a auzit nimeni de mine. Lucía și-a mușcat buza. Dacă mă huiduie să plec de pe scenă?

– După ce dansezi, o să-ți știe toată lumea numele. Acum hai!

A împins-o ușor de umăr. Lucía a intrat pe scenă în aplauze răsuflate și orbită de lumina reflectorului. Era încinsă și o mânca pielea sub pelerina groasă pe care o purta. Meñique a venit după ea câteva clipe mai târziu și publicul a început să strige și să aplaude.

– *Mamá!* a șoptit ea, luându-și poziția de deschidere. Acum dansez pentru tine.

Meñique s-a așezat într-o parte și s-a uitat la silueta micuță care ocupa centrul scenei enorme. A început să cânte primele acorduri

înainte de versuri și a văzut cum Lucía își înalță bărbia și i se umflă nările. Pe măsură ce se întețea ritmul, și-a scos pelerina cu o mișcare mlădioasă și a aruncat-o pe scenă. Publicul a icnit șocat când au observat că micuța femeie purta pantaloni negri cu talie înaltă și o cămașă albă, scrobită, de bărbat. Avea părul dat pe spate, uns cu cărare pe mijloc, iar ochii cu contur negru provocau publicul.

Apoi a început să danseze. Toate șoaptele potrivnicilor au încetat după câteva secunde și cei o mie patru sute de spectatori au rămas captivați de femeia-copil, ale cărei picioare miraculoase reușeau cumva să bată atât de iute, încât era imposibil și pentru niște mâini experimentate să țină ritmul. Când și-au dat seama că Lucía dansa pe aceeași *farruca* precum *El Botano* – dans menit doar bărbaților –, publicul a luat-o razna, strigând și fluierând în fața acelei priveliști stranii. Meñique era atât de fermecat în timp ce ea se învârtea cu o energie uluitoare, încât aproape că a uitat să cânte următorul vers al cântecului.

Este atât de pură… însăși esența flamencoului, și-a spus el.

Deja publicul se ridicase și bătea din palme pe ritmul neobosit al Lucíei, iar Meñique se întreba dacă nu avea să se prăbușească pe scenă. Pur și simplu nu-și dădea seama de unde găsea trupșorul ei micuț atâta energie să țină ritmul acela incredibil atât de mult.

– *Olé*! a strigat ea în cele din urmă, cu o ultima bătaie de picior, înainte să facă o ușoară plecăciune.

Publicul a izbucnit în urale, iar Lucía făcea plecăciune după plecăciune. Meñique a înaintat, ca să se bucure și el de aplauze alături de ea.

– Ai reușit, *pequeña*, ai reușit! i-a șoptit, tot împingând-o în față.

– Da?

O conducea în culise, unde deja se aduna mulțimea s-o felicite.

– Ți-ai făcut debutul perfect la Madrid.

– Nu-mi amintesc nimic.

Meñique vedea că e năucă în timp ce se sprijinea de brațul lui. A condus-o prin mulțime spre cabina ei și a închis ușa ferm după ei.

– Odihnește-te puțin ca să-ți revii.

A ajutat-o să se așeze pe un scaun și i-a dat puțin brandy.

– *Gracias!* Lucía a dat băutura pe gât. Niciodată nu-mi amintesc cum am dansat. A fost bine?

Meñique și-a dat seama că e sinceră și că nu cerșește complimente.

– Nu a fost doar bine, Lucía, ai dansat… miraculos!

S-a înclinat în fața ei.

S-au auzit o bătaie puternică în ușă și niște voci.

– *La Candela* este gata să primească aplauzele publicului care o adoră?

– Da.

S-a ridicat, s-a întors spre oglindă și a luat un șervețel ca să-și tamponeze sudoarea de pe față.

– Dar înainte…

Meñique a luat-o în brațe și a sărutat-o.

***

– Cum adică vine tata azi? Lucía s-a ridicat lângă Meñique, în patul lui confortabil, câteva zile mai târziu. Nu trebuia să vină până săptămâna viitoare! Mă descurc foarte bine singură la Madrid.

– Lucía, tatăl tău s-a ocupat de cariera ta de când erai mică. Doar n-o să-i refuzi momentul de triumf? Și-apoi, el este chitaristul tău. Numai el știe cum să cânte bine pentru tine.

– Nu! Lucía i-a luat degetele lui Meñique și i le-a sărutat. Ele știu cel mai bine să cânte pentru mine. Și nu doar la chitară...

Meñique a simțit un fior, căci Lucía își mișca trupul gol lângă el.

– Da, *pequeña*, dar, după cum știi, în următoarele două luni am contract în altă parte.

– Anulează-l, a spus ea, băgându-și mâna pe furiș sub cearșaf. Am nevoie să cânți pentru mine la Coliseum[57].

– Ei, ei! Meñique a apucat-o de coate. O fi răsărind steaua ta, dar încă nu ești o divă împlinită, așa că nu te purta ca atare. Tatăl tău vine cu trupa după el. Este mult mai bine să ai chitariștii și cântăreții tăi alături – cei care te cunosc și în care poți avea încredere – în loc să-ți fie aleși de alții.

– A fost așa bine fără el… s-a plâns Lucía. Cu tine mă simt ca o femeie, nu ca un copil, cum mă tratează *Papá*.

– Ești femeie în toată regula, Lucía!

Meñique s-a întins spre sânii ei și i-a mângâiat, dar acum ea era cea care-l respingea.

– Pot să stau aici când vine *Papá?*

– Când sunt în Madrid, sigur că da, dar acum începi să câștigi bani buni cu contractul tău la Coliseum și o să poți închiria un apartament cu restul trupei.

Meñique s-a dat jos din pat și a început să se îmbrace.

– Nu mă mai vrei aici?

– Ba da, dar nu pot fi mereu prezent.

– Cariera ta este mai importantă decât mine?

– Cariera mea este la fel de importantă ca tine, a certat-o Meñique. Acum trebuie să plec, am o întâlnire legată de noul album. Ne vedem mai târziu.

Lucía s-a aruncat peste perne, furioasă că atât iubitul, cât și tatăl ei îi dădeau planurile peste cap. După triumful de la Teatro de Fontalba, experimentase gustul libertății și nu era tentată să renunțe la ea fără luptă, mai ales având în vedere noile delicii pe care le descoperise în dormitor cu Meñique.

– Îl iubesc! a strigat în apartamentul gol, lovind salteaua cu palma. De ce mă lasă singură aici?

A coborât din pat, și-a luat țigările și s-a așezat pe pervaz ca să-și aprindă una. Jos, era un bulevard larg, mărginit de arbori, care forfotea de oameni și mașini. Patru etaje mai sus, auzea zgomotul doar dacă deschidea fereastra, ceea ce a și făcut, ca să lase fumul să iasă ușor în soarele dimineții.

– Ce-mi place aici! a strigat în jos, spre stradă. Și nu vreau să plec! Cum îndrăznește Meñique să-mi sugereze să mă mut?? Și-a aruncat chiștocul pe geam și s-a dus goală să pună apă la fiert, ca să-și facă o cafea tare, ca de obicei. Ca și Meñique, camerele erau mici, imaculate și organizate. Ba chiar gătește! a murmurat, luându-și o cană de pe raft. Îl vreau!

A intrat cu cafeaua în sufragerie și s-a ghemuit pe un scaun s-o bea, privind chitarele aliniate frumos la perete. Era diferit de orice gitan pe care-l cunoscuse până atunci, cu mama *payo*, crescut în Pamplona, în nordul îndepărtat al Spaniei. Familia lui locuise într-o

casă – o casă! – iar el crescuse printre *payo*. Uneori, Lucía se simțea ca un animal sălbatic prin comparație cu calmul lui sofisticat. El nu-i privea pe *payo* ca pe dușmani, cum fusese învățată ea, ci doar ca pe o altă rasă.

– Eu sunt și una, și alta, așa că trebuie să adopt fiecare cultură, Lucía! *Payo* sunt cei care ne vor ajuta să atingem succesul după care tânjim amândoi, îi spusese într-o seară, când ea râsese de el că citea un ziar *payo*. Ei au puterea și banii.

– Ei mi-au ucis fratele, strigase ea la el. Cum i-aș putea ierta vreodată pentru asta?

– Și gitanii omoară gitani, cum *payo* omoară *payo*, îi amintise Meñique resemnat, ridicând din umeri. Îmi pare rău pentru fratele tău, i s-a întâmplat un lucru îngrozitor, dar prejudecățile și răutățile nu te duc nicăieri, Lucía! Trebuie să ierți, așa cum scrie în Biblie.

– Acum ești și preot? îl atacase ea. Îmi ceri să citesc Biblia? Încerci să faci pe deșteptul cu mine? Știi că nu am învățat să citesc.

– Atunci te învăț eu.

– N-am nevoie! I-a dat peste brațul cu care încerca s-o cuprindă. N-am nevoie decât de trup și de suflet.

Totuși, Lucía știa în sinea ei că Meñique avea dreptate. Mulțimile care cumpărau bilete în avans ca s-o vadă dansând nu erau gitani, ci *payo* și banii lor erau cei care-i plăteau săptămânal salariul mare care i se oferise.

Lucía s-a ridicat în picioare.

– Mă tratează ca *Papá!* le-a strigat ea chitarelor. Ca pe o gitană mică și ignorantă, care nu pricepe nimic. Și totuși, își satisface poftele cu mine de trei ori pe noapte. *Mamá* avea dreptate, toți bărbații sunt la fel. Las' că-i arăt eu lui!

Și a tras un șut într-o chitară, care a căzut pe o parte vibrând. S-a uitat la raftul ordonat cu cărți și le-a lovit cu mâna, dărâmându-le. S-a întors în dormitor, s-a îmbrăcat pentru prima oară după câteva zile cu rochia de flamenco pe care i-o scosese Meñique, și-a luat pantofii în mână, s-a îndreptat spre ușa apartamentului, a deschis-o și a ieșit.

***

După ce s-a întors și a găsit dezastrul din casă, Meñique a oftat și a plecat la Teatrul Coliseum, unde trebuia să repete Lucía în acea după-amiază.

Meñique l-a găsit pe José fumând lângă ușa artiștilor, în timp ce restul trupei erau înăuntru.

– Lucía este deja înăuntru? l-a întrebat Meñique pe José.

– Nu, am crezut că-i cu tine, a răspuns José. N-a văzut-o nimeni.

– *Mierda*, a înjurat Meñique în barbă. Am lăsat-o la mine acasă azi-dimineață… Unde se putea duce?

– Tu să-mi spui! a zis José, stăpânindu-și cu greu mânia. Tu trebuia să ai grijă de ea.

– Și, după cum știți, *señor*, nimeni n-o poate ține pe Lucía în frâu când este furioasă.

– Debutează săptămâna viitoare! Am venit aici să repetăm! După toate astea, își ratează șansa?

Meñique încerca să dezlege misterul în mintea lui.

– Hai cu mine, cred că știu unde e!

O jumătate de oră mai târziu, au ajuns în *Plaza de Olavide*, centru de baruri și cafenele. Și, în mijlocul piațetei, Lucía dansa în mulțimea adunată în jurul ei. I se alăturaseră doi chitariști la întâmplare și, în timp ce Meñique încerca să-și facă loc printre oameni, auzea sunetul monedelor care cădeau pe jos în jurul ei. A rămas pe loc, cu brațele la piept, privind-o cum dansa. Când a terminat, el și José au aplaudat laolaltă cu publicul entuziast.

A văzut cum s-a aplecat să ia banii de pe jos și a făcut semn mulțimii că spectacolul se terminase.

– *Hola*, Lucía! a salutat-o el, mergând spre ea. Ce cauți aici?

Lucía și-a adunat monedele, s-a îndreptat de spate și l-a privit sfidător.

– Mi-era foame și nu aveam bani de mâncare. Așa că am venit aici să fac bani. Mergem să mâncăm?

***

Cu toate că Lucía nu se bucura să-și vadă tatăl la Madrid, a fost încântată să-i revadă pe cei din trupă.

– Chilly, mi-ai adus tonicul? l-a întrebat, ignorând-o pe Rosalba, care stătea lângă el.

– După cum arăți, Lucía, aș zice că îți prieste Madridul, a răspuns Chilly, cu un zâmbet șiret. Ești fericită?

– Nu sunt niciodată fericită, dar da, Madridul are avantajele lui, a consimțit Lucía.

În următoarele zile, trupa a găsit un apartament în oraș și José a început să țină audiții pentru a mări numărul de chitariști, cântăreți și dansatori. După câteva după-amiezi lungi în teatrul gol, au găsit câțiva membri noi.

Sebastian cânta la chitară, le cumpăra tuturor băutură și țigări, deși curând s-a dovedit că degetele-i erau la fel de agile la buzunărit, precum și la cântat. Promisese să se abțină, dar, ca prin miracol, tot timpul avea bani de făcut cinste.

Mario, fratele lui Sebastian, cunoscut ca „El Tigre“, tigrul, era un individ sprinten și masculin, care ataca fiecare dans ca pe un taur pe care trebuia să-l învingă. Fusese singurul dansator pe care Lucía îl simțea pe măsura ei, în energia feroce pe care o avea. Au mai angajat două dansatoare tinere, alese de Lucía doar pentru că erau cele mai banale.

– Așadar, fiica mea! José a ridicat paharul în cinstea Lucíei, după ce repetaseră cu orchestra prima oară. Mâine, trupa Albaycín cântă în deschidere la Coliseum.

– Ca și mine, a șoptit Lucía, ciocnind cu el.

***

În următoarele luni, faima Lucíei a crescut. La ghișeul de bilete de la Coliseum se formau cozi mari și toată lumea voia să o vadă pe tânăra și încântătoarea gitană care dansa în haine de bărbat.

În sfârșit, Lucía Amaya Albaycín devenea vedetă. Cu toate că îi lipseau marea și cultura din Barcelona, care era pe măsura spiritului ei gitan, Lucíei îi plăcea Madridul, mărețele lui clădiri albe și bulevardele late. În aer pluteau importanța și pasiunea, iar congresele zilnice ale diverselor partide politice *payo* încercau să strângă adepți, majoritatea nemulțumiți după ce câștigaseră republicanii alegerile în noiembrie. Cu toate că Meñique încerca

adesea să-i explice despre ce vorbeau oamenii ăia când strigau, ea râdea și îl săruta pe buze ca să-l facă să tacă.

– M-am săturat de *payo* care se luptă între ei, zicea ea. Hai să-i vedem cum se pun cu taurii!

– Locul ăsta-i o cocină, remarcase Meñique prima dată camera ei din apartamentul trupei.

În chiuvetă dădeau pe dinafară farfuriile pe care putreziseră oasele de sardine și alte resturi de mâncare, iar hainele murdare zăceau acolo unde le lăsase cu câteva zile în urmă.

– Da, dar este cocina mea și sunt fericită aici, spunea ea, sărutându-l.

Uneori, Meñique avea senzația că încerca să îmblânzească o sălbăticiune. Alteori, își dorea să ocrotească fetița vulnerabilă care putea deveni Lucía cu ușurință. Oricum, era complet fascinat de ea.

Problema era că întreg Madridul era fascinat în aceeași măsură. Acum, când ieșeau împreună în oraș, în loc să fie Meñique, faimosul chitarist, în centrul atenției, Lucía era cea pe care voia toată lumea s-o cunoască.

– Cum este să fii o dansatoare gitană celebră în toată Spania? a întrebat-o într-o dimineață, când stăteau întinși în pat, la el acasă.

– Exact cum mă așteptam dintotdeauna. A ridicat nonșalant din umeri și și-a aprins o țigară. Am așteptat multă vreme momentul ăsta.

– Unii trebuie să-l aștepte o viață și tot nu vine, Lucía!

– Eu mi l-am câștigat, fiecare clipă în parte, a răspuns ea cu ferocitate.

– Și acum ești fericită?

– Bineînțeles că nu! Și-a sprijinit capul de umărul lui și el i-a adulmecat parfumul de ulei cu care-și ungea părul. *La Argentinita* a captivat lumea întreagă! Eu doar Spania. Mai am multe de făcut.

– Sunt sigură, *pequeña!* a suspinat el.

– Ți-am spus că mi s-a cerut să dansez într-un film? Un regizor *payo,* Luis Buñuel. Am auzit că-i foarte bun. Să accept?

– Evident că trebuie! Astfel, talentul tău va rămâne înregistrat pe veci, ca să te vadă și generațiile următoare după moartea ta.

– Nu voi muri niciodată, a răspuns Lucía. Voi trăi veșnic. Acuma, *querido*, trebuie să ne îmbrăcăm amândoi, ca să mergem să-mi cunoști noii prieteni *payo*, cu care luăm masa de prânz la unul dintre restaurantele lor sofisticare. Sunt oaspete de onoare! Îți vine să crezi?

– Îmi vine să cred orice când este vorba de tine, Lucía, sincer! a spus Meñique, în timp ce Lucía îl trăgea din pat.

Teatrul Coliseum din Madrid

MADRID. Iulie 1936, doi ani mai târziu

Capitolul 24

– Ce s-a întâmplat?

Lucía și-a aprins o țigară și s-a rezemat de perne, în lumina soarelui care se revărsa de la fereastra camerei ei.

– A fost o lovitură de stat în Maroc, a spus Meñique, fără să-și ridice ochii din ziar. Se zvonește că în curând vor fi revolte aici. Poate ar trebui să plecăm din Spania cât mai putem.

– Ce revolte? Împotriva cui să se revolte?

Lucía s-a încruntat.

El a suspinat din rărunchi. Făcuse tot posibilul să-i explice situația tensionată din Spania, dar pe Lucía nu o interesa câtuși de puțin politica. Era ocupată cu dansul, cu fumatul, cu sexul și cu mâncatul iubitelor ei sardine, în această ordine a importanței.

– Franco vrea să pună stăpânire pe Spania cu armatele lui, i-a explicat cu răbdare. Vrea să transforme Spania într-un stat fascist, la fel cum fac naziștii în Germania.

– Ce mă plictisește politica asta! Meñique, cui îi pasă?

A căscat și s-a întins, lovindu-l ușor în față cu pumnul ei micuț.

– Mie îmi pasă, și ar trebui să-ți pese și ție, *pequeña,* pentru că afectează tot ce facem. Ar trebui să ne gândim să plecăm în Portugalia din timp, oricum foarte curând vei da spectacol acolo. Mi-e teamă că Madridul se va afla în centrul oricărei lupte care va urma. Probabil se va lăsa cu violență.

– Nu pot pleca în Portugalia cât timp am spectacole la Coliseum. Sunt cozi la bilete de jur împrejur. Nu-i pot dezamăgi.

– Ei bine, dacă nu se schimbă nimic, plecăm imediat după aceea. Să sperăm că nu va fi prea târziu până atunci, a murmurat Meñique, coborând din pat.

– N-au ce să-mi facă, sunt preferata Spaniei, a strigat Lucía după el. Poate, în schimb, mă încoronează ca regină.

Meñique și-a dat ochii peste cap, în timp ce își căuta cămașa și pantalonii în harababura din cameră. Din păcate, n-avea cum să-i conteste celebritatea. Nu numai că avusese un succes nebun în Madrid, dar faptul că acceptase rolul principal în cel mai scump film spaniol produs vreodată îi cimentase statutul național și numele ei era pe buzele tuturor.

– Mă întorc la mine pentru o clipă de liniște și pace, i-a spus sărutând-o. Ne vedem mai târziu.

A ieșit din camera Lucíei și a înaintat pe coridorul comun al apartamentului, unde s-a împiedicat de o cană cu cafea veche de o zi, pe care Lucía o lăsase în mijlocul podelei.

– Ce enervant! a mormăit el, ștergând mizeria cu batista.

Nu numai că Lucía trăia într-o stare de haos total, dar și laolaltă cu diverși oameni care se tot perindau, unii prieteni sau rude, alții niște acoliți care pierdeau vremea pe lângă ea. Poate că așa fusese crescută, într-o familie mare din Sacromonte, apoi într-o comunitate strânsă din *Barrio Chino,* ani la rând. Lucía părea că are permanent nevoie de oameni în jurul ei.

– Mi-e frică singură, recunoscuse o dată. Liniștea mă sperie.

Ei bine, pe el nu-l speria, ci după doi ani și jumătate cu Lucía, se bucura de ea.

Intrând în apartamentul lui liniștit, Meñique a suspinat ușurat și s-a întrebat pentru a suta oară ce avea să se întâmple cu ei doi. Era evident că întreaga Spanie și Lucía însăși se așteptau să se căsătorească. Însă nu o ceruse încă. Se despărțiseră de nenumărate ori după ce se supărase Lucía că nu o cerea. El pleca, ușurat în sufletul lui că ieșea din relația tumultuoasă cu ea, cu cariera și cu stilul ei nebun de viață.

– Este imposibilă! își spunea. Numai un sfânt o poate suporta.

Apoi, după câteva ore de pace după care tânjea, se calma. Câteva ore și începea să-i ducă dorul, până se târa în genunchi și își cerea iertare.

– Da, o să-ți cumpăr un inel, spunea când Lucía îl privea cu ochii în flăcări și înainte să facă dragoste pasional, cu lăcomie, amândoi ușurați că trecuse durerea despărțirii. Totul era bine până data

următoare, când Lucía își pierdea răbdarea și o luau din nou de la capăt.

Meñique nu știa prea bine de ce nu se hotăra să-și asume răspunderea. Tot așa, era un mister motivul pentru care nu se despărțea definitiv de ea. Să fi fost din cauza atracției pur sexuale față de ea? Sau a afrodiziacului emanat de sublimul ei talent când o vedea dansând? *Toate laolaltă*, era singura concluzie la care ajungea. *Era pur și simplu… Lucía.* Uneori i se părea că erau captivi într-un etern *paso doble*[58], din care nu putea nicicând scăpa.

– Nu este dragoste, ci dependență, a murmurat Meñique, în timp ce încerca să se concentreze la o melodie pe care se chinuia s-o compună.

Nu mai reușea să se concentreze și își spunea că și asta era o problemă: a fi cu Lucía era o slujbă cu normă întreagă și nu mai avea timp să se ocupe de propria carieră. Când ea primise oferta de a dansa la Lisabona, nici măcar nu-l întrebase dacă voia să o însoțească – presupusese pur și simplu că da. Poate nu ar trebui să mă duc, i-a spus chitarei. Să se ducă ea! Apoi s-a uitat pe geam și, îngrozit, a văzut soldații înarmați care mărșăluiau pe stradă. Dacă într-adevăr izbucnea războiul civil în Spania, era un moment periculos să se despartă și-apoi, alaiul de neisprăviți ai Lucíei, dansatori și muzicieni, n-aveau nici cea mai vagă ideea cum era lumea dincolo de flamenco. Probabil aveau să sfârșească în închisoare sau în fața plutonului de execuție pentru că spuneau vrute și nevrute.

Dar asta era problema lui? Dacă da, era numai vina lui. Meñique a căscat. Se întorseseră abia dimineață de la petrecerea ținută după spectacolul Lucíei din seara precedentă, la care se vânduseră toate biletele. Și-a pus chitara cu grijă pe masă, s-a întins cât era de lung pe canapea și a închis ochii. Totuși, oricât de obosit era, nu putea dormi. Era cuprins de sentimentul că sfârșitul era aproape.

***

– Ce-i zgomotul ăsta afară? l-a întrebat Lucía seara următoare, când a intrat în cabina ei de la Coliseum.

– Artileria grea, Lucía! Meñique asculta tumultul și frica îi punea gheara pe inimă. Mi-e teamă că a început rebeliunea.

– Teatrul este încă gol, deși se apropie ora spectacolului. Mi s-a spus că s-au vândut toate biletele pentru astă-seară.

– Străzile sunt pline de pericole, Lucía! Oamenii raționali stau acasă. Mulți dintre cei care nu au venit la spectacol au plecat deja. Trebuie să ne hotărâm dacă anulăm spectacolul și plecăm acasă cât mai putem. În fond, este ultimul și având în vedere că mâine trebuie să plecăm la Lisabona…

– În viața mea nu am anulat un spectacol și nici nu o voi face! Chiar dacă sunt doar oamenii de la curățenie. Machiată de spectacol, figura îi era și mai luminoasă ca de obicei. Nu mă oprește pe mine nici un soldat *payo!* a insistat.

În timp ce vorbea, o explozie puternică a zguduit teatrul din temelii. O mână de tencuială i-a căzut în părul negru și, înfricoșată, Lucía s-a apucat de Meñique.

– *Ay, Dios mío!* Ce se întâmplă?

– Cred că naționaliștii încearcă să preia controlul orașului. Garnizoana este foarte aproape de teatru… Zău, Lucía, ar trebui să plecăm acum ca să mai ajungem la Lisabona cât mai putem.

Ceilalți artiști începuseră să apară în cabină îngroziți.

– Poate-i prea târziu să plecăm, Meñique! a spus José, auzind. M-am uitat afară și toată lumea aleargă în toate părțile. Este haos!

Și-a făcut cruce din obișnuință.

Chilly și-a făcut loc în gloata neliniștită și a apucat-o de mâini pe Lucía, speriată de moarte.

– Lucía! Rosalba este singură în casă. Știi că a rămas acasă azi pentru că și-a scrântit glezna. Trebuie să mă duc la ea, poate este în pericol!

– Nu te poți duce! Sebastian, chitaristul, l-a apucat pe Chilly de braț ca să-l calmeze. Rosalba este femeie deșteaptă, n-o să plece nicăieri din casă. Ar trebui să rămâi aici, te duci dimineață la ea.

– Trebuie să mă duc acum la ea! Aveți grijă de voi și să sperăm că ne mai întâlnim în viața asta.

Chilly a pupat-o pe Lucía pe obraz și a fugit din cabină.

Artiștii au rămas laolaltă, șocați de plecarea bruscă a lui Chilly. Meñique și-a dres glasul.

– Trebuie să ne adăpostim. Știe cineva dacă avem subsol?

O femeie cu o mătură în mână apăruse în ușa cabinei, stresată. Meñique s-a întors spre ea.

– *Señora!* Ne puteți ajuta?

– *Sí, señor!* Vă arăt ușa pivniței. Ne putem ascunde acolo.

– Așa, a spus Meñique, în timp ce o rafală de mitralieră i-a făcut pe toți să tresară. Luați ce puteți ca să vă fie bine! *Señora!* Venim după dumneata!

După ce au luat ce au putut salva, femeia cu mătura i-a condus pe cei din trupă la ușa pivniței. A scos dintr-un dulap de pe coridor două cutii cu lumânări și niște chibrituri.

– Este toată lumea aici? a strigat Meñique pe coridor.

– Unde-i *Papá?* a întrebat Lucía speriată, căutându-l din priviri.

– Aici, *querida!* a răspuns o voce pe treptele care coborau din sală.

José a apărut cu brațele pline de sticle. Am fost la barul din foaier după provizii.

– Mai repede! l-a îndemnat Meñique.

O altă bubuitură a zguduit pereții, iar luminile de pe coridor au pâlpâit înainte să se stingă. Au aprins repede lumânările și le-au pasat de la unul la altul.

– Acum coborâm în *el infierno*[59]*,* a glumit José, ducând sticla la gură și coborând scara.

– Cum de-i așa frig aici, când este așa de cald afară? a întrebat Lucía, în timp ce se făceau comozi în beciul umed.

– Cel puțin aici suntem la adăpost, a spus Meñique.

– Și Chilly? voia să știe *El Tigre*, care se fâțâia de colo colo, neputând sta locului. S-a dus afară, poate la moarte!

– Chilly este *brujo*, i-a amintit Juana. Al șaselea simț al lui îl va ține în siguranță.

– *Ay*, poate, dar noi? Suntem prinși aici, poate cade clădirea pe noi! s-a lamentat Sebastian.

– Și poate nu ajunge băutura la toată lumea, a adăugat José, ciocnind sticlele de podea.

– Aici s-a ajuns. *El Tigre* a clătinat din cap. O să murim aici și vom fi uitați.

– Niciodată, a protestat Lucía, tremurând deja. Eu nu voi fi în veci uitată.

– Ia, *señorita*, să te încălzești!

Doamna cu mătura și-a scos șorțul subțire și l-a așezat ca un șal pe umerii goi ai Lucíei.

– *Gracias, señora,* dar știu eu cum să mă încălzesc mai bine…

Parte din propoziția ei a fost înăbușită de o altă explozie, care părea să fi avut loc chiar deasupra lor.

– *Señores y señoras!* a strigat Lucía ca să se facă auzită, ridicând brațele deasupra capului. În timp ce *estupidos payos*[60] aruncă orașul în aer, noi, gitanii, vom dansa!

***

Dintre toate amintirile pe care Meñique urma să le aibă în viitor despre Lucía lui, cele mai vii aveau să fie acele ore din pivnița teatrului Coliseum, în momentul în care începea distrugerea Spaniei.

Și-a făcut trupa să se ridice în picioare, insistând ca bărbații să-și ia chitarele și ca femeile să danseze. În vreme ce garnizoana era atacată de naționaliști, zgomotul armelor era înăbușit de doisprezece gitani care își celebrau antica artă, în fața unui public format din femeia de serviciu cu mătura ei.

La patru dimineața s-a făcut liniște în oraș și, de frică, de exaltare și din pricina alcoolului adus de José, artiștii au căzut lați și au dormit.

Meñique s-a trezit primul, amețit și el de băutură. I-a luat ceva să își dea seama unde era – în beznă – și atunci, a căutat pe jos lumânările pe care le pusese sub haină cu o noapte în urmă. A aprins una și a văzut că toată lumea dormea. Lucía ținea capul pe umărul lui. Ușor, a întins-o peste haină, a luat lumânarea și, dezorientat, a căutat treptele care duceau la ușă. Și-a făcut curaj s-o deschidă, știind că, dacă nu putea, toți cei din beci erau deja morți vii, îngropați sub dărâmăturile teatrului.

Din fericire, s-a deschis ușor și a ieșit în pasajul care ducea spre cabine. În urma nopții violente, nu lipsea decât niște tencuială din

tavan. Meñique a spus o rugăciune în semn de mulțumire, apoi s-a dus până la ușa scenei. A deschis-o încet și s-a uitat afară.

Aerul era încă dens din cauza prafului în urma nenumăratelor explozii și liniștea orașului, de obicei, aglomerat, era stranie. A ridicat privirea și a văzut că în față clădirea e ciuruită de gloanțe și grenade și are ferestrele sparte. Meñique și-a înăbușit plânsul. Știa că e începutul sfârșitul pentru iubita lui Spanie.

S-a întors în beci amețit și s-a uitat la trupa care dormea.

– Mi-e sete, a spus Lucía când a trezit-o ușor. Unde suntem?

– În siguranță, *pequeña* și asta contează. Mă duc sus la bar să văd dacă găsesc apă.

– Nu mă lăsa!

Lucía s-a agățat cu ghearele de el.

– Atunci, hai cu mine și ajută-mă!

Cei doi au urcat treptele teatrului cu lumânările aprinse, ca să vadă pe unde mergeau prin sala pustie, spre bar. Lucía a pus bomboane de ciocolată peste lăzile cu urcioare cu apă umplute de Meñique.

– Sunt gratis toate! a exclamat ea, în ciuda situației, evident încântată, îndesându-și dulciurile scumpe în gură.

– Știi că poți cumpăra câtă ciocolată vrei, nu?

– Da, dar nu asta e ideea, a ridicat ea din umeri.

În pivniță, se trezeau și ceilalți și își dădeau seama unde se aflau atât ei, cât și Spania în acea dimineață.

– Trebuie să plecăm numaidecât la Lisabona, a declarat Lucía. Cum ajungem acolo?

– Mai degrabă, cum facem rost de acte să trecem granița? a întrebat Meñique.

– Și cum ajung acasă să iau banii pe care i-am ascuns sub podea? a mormăit José.

Până la urmă au decis ca Meñique și José să se încumete și să încerce să se ducă fiecare acasă, ca să ia cele necesare, lăsându-i pe ceilalți într-o oarecare siguranță.

– Vin cu tine! a hotărât Lucía. Nu mă pot duce la Lisabona fără garderoba mea.

– Nu avem loc de asta, Lucía! Nu, stai aici și poartă-te cum se cuvine! Nu plec decât eu cu José, bine?

– Bine, au răspuns în cor ceilalți din pivniță.

Meñique și José au ieșit în stradă și José a văzut ce observase și Meñique.

– Ce-au făcut? a întrebat îngrozit, în timp ce se grăbeau pe stradă, unde ieșiseră și alți locuitori. Și noi de ce parte suntem?

– A noastră, José, a noastră! Hai să mergem la apartamentul ăla!

Fericit că locuia la doar câteva străzi distanță, José s-a dus să ia actele trupei, sacul cu bani și două rochii pentru Lucía, iar Meñique s-a dus la el acasă, să recupereze cam aceleași lucruri.

După ce a luat tot ce-a putut, Meñique s-a uitat de la fereastră și a văzut că, jos, străzile erau tăcute, așa că a luat din impuls cheia mașinii și a pornit spre apartamentul lui Chilly și al Rosalbei, un drum de zece minute. A mers mai puțin de trei sute de metri când a văzut blocada. Neștiind dacă prietenii lui erau în siguranță, dar știind că Lucía îl aștepta la teatru, s-a întors iute și a parcurs drumul spre apartamentul Albaycín, rugându-se să mai poată trece. Când a ajuns, José se clătina pe scară cu tot ce putea duce și le-au îndesat pe toate pe bancheta mașinii.

– Ascunde orice ai de valoare în haine, în caz că suntem opriți.

José s-a supus, dar a pus sacul mare cu bani între picioare, când s-a așezat în față. Nici eu nu pot să bag ăsta în pantaloni, a spus, dându-și ochii peste cap.

Au pornit pe stradă. Abia dacă înaintaseră câțiva metri, când au văzut un camion militar venind pe o parte a drumului. Cineva a ridicat mâna și Meñique a oprit mașina.

– *Buenos días, compadre!*[61] Unde mergeți? a întrebat un ofițer în uniformă, coborând din camion și venind spre mașină.

– La teatru, să ne luăm familia care a rămas acolo peste noapte din cauza necazurilor, a explicat Meñique.

Bărbatul s-a uitat în mașină și ochii lui mărgelați s-au lipit de sacul dintre picioarele lui José.

– Coborâți din mașină!

Amândoi s-au supus, iar soldatul a îndreptat arma spre pieptul lor.

– Dă-mi cheia! Vă iau mașina în scopuri militare. Cărați-vă!

– Dar… fiica mea este Lucía Albaycín! a strigat José. Are nevoie de rochii pentru spectacolul de diseară!

– N-o să fie nici un spectacol astă-seară, a spus soldatul. La apus nu mai are nimeni voie pe stradă.

– Dar mașina, mama este bătrână și suferindă și…

Soldatul l-a împuns pe José în piept cu arma.

– Taci, gitane! Nu am timp să mă cert cu tine. Mișcă până nu te împușc pe loc!

– Haide, José! a spus Meñique. *Gracias*, *capitán*, *viva la republica!*[62]

L-a luat pe José de braț și l-a târât de lângă mașina, neîndrăznind să se uite în ochii soldatului până au dat colțul. Acolo, José s-a prăbușit în genunchi și a plâns.

– Tot ce-aveam! S-a dus!

– Prostii! Am scăpat cu viață!

– Douăzeci de mii de pesetas, douăzeci de mii…

– Pe care-i vei câștiga din nou, însutit. Acum hopa sus și hai să ne întoarcem la teatru și să vedem cum ieșim din Spania!

Când s-au întors în pivnița teatrului, s-au adunat cu toții în jurul lor. José încă plângea inconsolabil.

– Trebuia să-i las acolo, a gemut sau să-i pun la bancă…

– Nu mi-aș face griji, a spus *El Tigre*. Până mâine, peseta nu o să mai valoreze nici cât negru sub unghie.

Lucía l-a luat pe Meñique de mână.

– Mi-ai adus rochiile?

El s-a încruntat la ea.

– Nu, dar am încercat să-l caut pe Chilly.

Lucía s-a calmat o clipă.

– L-ai găsit?

– Nu am reușit să ajung la el. Sunt prea mulți soldați pe străzi. Nu putem decât să punem la cale scăparea noastră și să sperăm că vine și Chilly la Lisabona mai târziu.

– Trenurile merg? l-a întrebat ea.

– Și dacă ar merge, tot nu avem bani să luăm bilete până în Portugalia.

– Sigur este un seif aici, a intervenit Sebastian. Trebuie să fie în birou, ca la toată lumea.

– Și de unde știi asta, *señor?* a întrebat Lucía, aruncându-i o privire plină de suspiciune.

– Din instinct, a răspuns nevinovat.

– Și dacă ar fi un seif, cum am face să-l deschidem?

– Din nou, *señorita*, cred că mă călăuzește instinctul.

Sebastian a fost trimis la etaj împreună cu Fernanda, Doamna cu Mătura, care știa exact unde se afla seiful, timp în care restul făceau planuri cum să fugă din capitala năpăstuită.

– Și ce se întâmplă cu cei care rămân? Lucía clătina din cap. *Ay*! Țara noastră se distruge singură. Și *Mamá?* Frații mei și familiile lor?

– Dacă reușim să găsim o cale să plecăm, poate trimitem după ei.

Fernanda s-a întors cu Sebastian, care părea mulțumit și care a scos din buzunare un teanc gros de bancnote și un pumn de monede.

– Din păcate, cred că au fost ieri-dimineață la bancă, dar cel puțin avem bani de bilete, a spus Sebastian.

– Întrebarea este unde plecăm? Și cum?

Fernanda a murmurat ceva la urechea Lucíei.

– Zice că fratele ei este șofer de autobuz. Are un set de chei, pentru că tura lui este dimineața devreme, când nu-i nimeni treaz.

Toată trupa se uita lung la Fernanda, care încuviința.

– Unde locuiește? a întrebat Meñique.

– Alături, a răspuns ea. Vrei să-i spun să aducă autobuzul?

– *Señora*, s-ar putea să nu fie așa simplu, a oftat Meñique. Este haos în oraș și este posibil ca armata să fi ajuns deja la autogară.

– Nu, nu, *señor*, autobuzul este parcat după colț, în stație.

– Atunci, vă rog, *señora*, dați-mi voie să vă însoțesc ca să vedem dacă fratele dumitale este pregătit să ne ducă peste graniță.

– O să vrea bani, l-a avertizat ea, uitându-se la monedele și bancnotele de pe jos.

– După cum vedeți, avem bani.

– Atunci vă duc la el, a încuviințat.

Meñique și Fernanda au plecat. Într-o jumătate de oră s-au întors.

– Este de acord și aduce autobuzul la ușă să ne ia pe toți, a anunțat Meñique.

Au izbucnit toți în urale și Fernanda a fost luată în brațe și pupată.

– Suntem binecuvântați, i-a zâmbit Lucía lui Meñique.

– Până acum, dar mai avem.

Fernanda le-a făcut semn să iasă când a sosit autobuzul la ușă. S-au urcat toți, iar exuberanța inițială pe care o simțiseră când găsiseră soluția a fost temperată la vederea capitalei lor în stare de asediu.

– Știți drumul spre graniță? l-a întrebat Meñique pe fratele Fernandei, pe care-l chema Bernardo.

– *Señor*, credeți-mă, pot să merg și legat la ochi!

– Dacă locuiește alături, atunci de ce nu s-a dus sora lui la el azi-noapte? a mormăit Meñique, când s-a așezat lângă Lucía.

– Poate în noaptea în care a fost asediat Madridul, Fernanda s-a distrat mai bine ca niciodată, a zâmbit ea.

Pasagerii din autobuz au tăcut în timp ce Bernardo, care avea o barbă lungă și cenușie și bucle sub șapca de șofer, conducea ca un expert, ocolind mormanele de moloz și craterele care se căscau în drumurile late.

– Elegantul Madrid pus în genunchi de violența câtorva. Meñique a clătinat din cap. Chiar dacă socialistul din mine este de acord că naționaliștii ar trebui învinși, cine să-și imagineze așa ceva?

– Ce înseamnă „socialist“? a întrebat Lucía.

Se ghemuise cu capul pe genunchiul lui și cu ochii închiși, neputând să se uite la străzile bombardate.

– Ei bine, *pequeña*, este complicat: sunt două părți în războiul ăsta, a spus Meñique, mângâindu-i părul. Socialiștii, oameni ca noi, care muncesc din greu și vor ca țara să fie condusă corect și naționaliștii, care vor ca Spania să aibă din nou rege.

– Îmi plăcea regele, am dansat pentru el odată, știi?

– Știu, *pequeña!* Ei bine, naționaliștii sunt conduși de un om pe nume Franco, care este prieten bun cu Hitler din Germania și cu Mussolini din Italia. Din ce-am auzit, Franco vrea să controleze pe cine venerăm, cum muncim, cum trăim.

– Eu n-aș lăsa niciodată pe nimeni să-mi spună ce să fac, a șoptit Lucía.

– Mi-e teamă că, dacă preia controlul armatei noastre, precum și Marocul, atunci nici măcar tu nu te vei putea împotrivi unui om ca Francisco Franco, a suspinat Meñique. Ia și dormi acum!

Cu mâinile dibace ale lui Bernardo, autobuzul mergea mai departe. Era limpede că știa orașul ca-n palmă și Meñique se întreba ce înger îi trimisese pe el și pe sora lui la ei. Nici n-ar fi visat o formă mai inofensivă de transport să-i treacă granița. Curând ar fi scăpat de oraș și ar fi fost la țară. Bernardo ocolea satele și orășelele și își croia drum prin câmpuri și păduri, pentru orice eventualitate.

Se lăsase amurgul când au ajuns în sfârșit în orășelul de graniță Badajoz. Era plin de vehicule de toate felurile și coada la control șerpuia pe drumul principal. Automobilele și căruțele erau încărcate cu lucruri din casele oamenilor, trase de măgari osteniți și mulți mergeau pe jos. Femeile cărau copii mici, bărbații duceau cele mai de preț bunuri.

– Ce durează atât? a vrut Lucía să știe, nerăbdătoare. Nu se vede că vrem să trecem?

S-a ridicat și s-a dus în față, unde a apăsat pe claxon, care a răsunat în stradă și i-a speriat pe cei din fața autobuzului.

– *Pequeña*, te rog, ai răbdare și nu atrage atenția asupra noastră! i-a spus Meñique, când Lucía s-a întors la locul ei.

Era miezul nopții când au oprit la graniță și Bernardo a întins calm documentele grănicerului care a urcat în autobuz.

– De ce vreți să intrați în Portugalia? i-a întrebat pe pasageri.

– Păi, ca să dansăm!

Lucía s-a ridicat și s-a dus spre el.

– Îmi pare rău, *señora*, dar azi avem ordine să dăm drumul doar portughezilor.

– Atunci, mă mărit cu un portughez. Poate cu dumneata, *señor,* i-a zâmbit ea.

– Suntem aici pentru că Lucía Albaycín și trupa ei au un contract la Lisabona, a adăugat Meñique repede, dând din cap spre José, care a scos iute contractul.

Tânărul grănicer s-a uitat în jos la Lucía și, în sfârșit, a recunoscut-o.

– V-am văzut filmul, a spus, înroșindu-se.

– *Gracias, señor!*

Lucía a făcut o plecăciune elegantă.

– Așadar, vă las să treceți, dar ceilalți trebuie să facă cale întoarsă.

– Dar, *señor*, cum să dansez dacă nu am cântăreții, dansatorii și chitariștii cu mine? Lucía a bătut din palme spre trupă. Arătați-i domnului cum cântăm!

Și-au luat chitarele de sub scaune și José, Sebastian și Meñique au început imediat să cânte, în timp ce Juana cânta din voce.

– Vedeți? S-a întors din nou spre grănicer. *Teatro da Trindade* din Lisabona ne așteaptă! Cum să dezamăgim un oraș așa minunat? Dar nu, Lucía a clătinat din cap, trebuie să mă întorc în Spania cu prietenii mei. Nu pot pleca fără ei. Șofer, întoarce!

Bernardo a pornit motorul, în timp ce Lucía dădea să se întoarcă la locul ei.

– Bine, bine, vă las să treceți. Grănicerul și-a șters sudoarea de pe frunte. Dar vă înregistrez că ați sosit ieri, ca să n-am necazuri cu șeful.

– *O! Señor!* Lucía s-a întors și i-a zâmbit fermecător, după care l-a pupat pe obraz. Ce bun sunteți! Vă mulțumim, Portugalia vă mulțumește și să veniți neapărat la intrarea artiștilor să vă dau bilete pentru spectacolul de săptămână asta!

– Pot să vin cu mama? a întrebat grănicerul. I-a plăcut la nebunie filmul dumneavoastră.

– Da! Cu toată familia!

Tânărul a coborât din autobuz, roșu la față, iar Bernardo a închis ușile.

– Dă-i drumul, Bernardo! a murmurat Meñique, văzând un alt grănicer cu blazon pe șapcă apropiindu-se de noul lor prieten, care le făcea semn să treacă.

La cinci-șase kilometri după graniță, Bernardo a intrat pe un câmp, a virat brusc la stânga și a oprit în fața unei mici ferme. S-a prăvălit peste volan, iar Fernanda s-a ridicat să vorbească în numele lui.

– Bernardo zice că nu mai poate conduce. Ne odihnim aici peste noapte.

– Este bolnav? a întrebat Meñique îngrijorat.

– Nu, zice că-i prea bătrân pentru nebunia asta, a răspuns Fernanda.

– Unde suntem?

Lucía s-a ridicat și s-a uitat în jur, ușor ametită.

– La verii noștri, a confirmat Fernanda.

Când coborau cu toții din autobuz, un bărbat între două vârste, cu soția și copiii lui au apărut în ușă și s-au uitat uluiți la femeile îmbrăcate în rochii de flamenco. Bernardo i-a explicat vărului situația și, cu toate că era aproape unu noaptea, întreaga trupă s-a așezat curând la masă, în spatele casei și au mâncat pâine proaspătă, brânză și măsline abia culese din copaci.

– Zici că-i petrecere, dar știu că nu-i, a mormăit Lucía în gol.

Și-a aprins o țigară, în timp ce restul trupei termina de mâncat.

José tăcea și el, străduindu-se încă să se împace cu pierderea prețioșilor lui bani.

În cele din urmă, trupa a întins pături pe câmp, la foc, Lucía s-a așezat în brațele lui Meñique și s-a uitat la stelele luminoase pe cerul negru.

– Aici, ai zice că ce s-a întâmplat la Madrid aseară a fost doar un vis urât, a suspinat Lucía. Totul este la fel.

– Să ne rugăm să ne putem întoarce într-o bună zi.

– Dacă nu, o să trăim la fermă cu verii Fernandei și eu o să dansez și o să culeg măsline. Cumva am reușit să ajungem aici.

– Da, a încuviințat Meñique.

– Toți în afară de Chilly, normal. Lucía și-a mușcat buza. Oare o să-l mai vedem vreodată?

– Nu am de unde să știu. Nu putem decât să ne rugăm mereu pentru el și pentru Rosalba.

– Ce crezi că se va întâmpla cu Spania, Meñique?

– Numai Dumnezeu știe, *pequeña!*

– O să fie în toată țara la fel? Dacă da, trebuie să găsesc o cale să-i scot pe *Mamá* și pe frații mei din țară. Nu-i pot lăsa în urmă.

– Hai s-o luăm pas cu pas, bine? I-a mângâiat părul și i-a sărutat creștetul. *Buenas noches*, Lucía!

***

Au sosit în Lisabona a doua zi pe la amiază, murdari și extenuați în urma drumului lung.

– Trebuie să găsim un loc în care să stăm. Nu mă pot duce la *señor* Geraldo duhnind ca un porc, a declarat Lucía. Care este cel

mai bun hotel din Lisabona? l-a întrebat pe Bernardo, sursa lor de informații, fiindcă mama lui era portugheză.

– Avenida Palace.

– Atunci acolo stăm, a spus ea.

– Lucía, nu avem bani! i-a amintit José.

– Tocmai de-aia trebuie să mă spăl, ca să mă duc pe urmă să mă întâlnesc cu cel care ne-a angajat. Trebuie să ne împrumute bani în contul salariilor noastre.

José și-a dat ochii peste cap, însă zece minute mai târziu, autobuzul a oprit în fața unui hotel grandios, cu uși impunătoare, flancate de doi portari în uniforme roșii elegante.

– Stai aici, intru doar eu.

Lucía a coborât din autobuz și Meñique a urmat-o grăbit. A trecut pe lângă portari și prin holul cu podea de marmură, până la recepție.

– Sunt Lucía Albaycín, a anunțat ea recepționerul speriat. Eu și trupa mea am venit să dăm spectacol la *Teatro da Trindade* și avem nevoie de niște camere.

Femeia a aruncat o privire la băiețelul vagabond îmbrăcat în rochie de flamenco și a chemat imediat directorul.

– Avem țigani la recepție, a murmurat ea, în timp ce-l conducea pe director.

Directorul a venit cu pași mari spre Lucía, gata să se certe cu ea, după care s-a uitat mai bine și a zâmbit imediat.

– Lucía Albaycín, bănuiesc?

– *Sí, señor!* Mă bucur că mă recunoaște cineva în țara asta uitată de lume.

– Este o onoare să vă avem printre noi. V-am văzut filmul de trei ori, a explicat directorul. Cu ce vă pot ajuta?

Cincisprezece minute mai târziu, erau cu toții instalați în câteva camere luxoase. Lucía primise un apartament. A dansat prin el, furând mere și portocale din bolul de fructe, precum și două scrumiere și un săpun din baie, pe care le-a ascuns într-un dulap ca să le ia cu ea la plecare.

– Trebuie să mâncăm, a declarat, în timp ce colegii se adunau în camera ei. Comandați și pentru mine din meniu, dacă știți cum se spune la sardine în portugheză, iar eu mă duc să fac baie.

– Sper că Geraldo este pregătit să ne dea un împrumut, camerele astea costă cât răscumpărarea pentru regele Alfonso, a murmurat José, dând pe gât o gură de brandy din sticla pe care o găsise în bar.

Când a sosit mâncarea, s-au așezat pe jos și au mâncat flămânzi cu mâinile. Fernanda și Bernardo – care vorbea fluent portugheza – fuseseră trimiși să-i găsească Lucíei ceva de îmbrăcat pentru întâlnire, căci rochia ei de flamenco era la spălat în cadă.

– Cum arăt? l-a întrebat pe Meñique o oră mai târziu, făcând o piruetă în rochia cu buline roșii, pe care o găsise Fernanda la un magazin cu haine de copii.

– Superb! a zâmbit și a sărutat-o. Să vin cu tine?

– Nu, mai bine mă duc singură, a spus ea îndreptându-se spre ușă.

Cu ajutorul lui Bernardo, care o apăra și care-i traducea la nevoie, Lucía a găsit biroul impresarului. Recepționera insista că era plecat, dar Lucía s-a dus drept la el.

– Geraldo! a spus ea, mergând spre bărbatul care ședea la un dublu birou elegant. Am venit!

Bărbatul cu mustață generoasă a ridicat ochii din ziar și a evaluat-o. În cele din urmă a recunoscut-o și i-a făcut semn recepționerei neliniștite să iasă din încăpere.

– *Señorita* Albaycín! Ce încântare să vă cunosc personal! a spus într-o spaniolă acceptabilă.

– Asemenea, *señor!*

– Vă rog, luați loc și iertați-mi spaniola. Este tatăl dumneavoastră? a întrebat arătând spre Bernando, care stătea ca o santinelă lângă ea.

– Nu. L-am adus ca să traducă, dar văd că nu-i nevoie. Lucía i-a făcut semn imperios lui Bernardo. Mulțumesc, poți să aștepți afară. Așa, unde este teatrul în care voi dansa?

– Ăăă… S-a uitat lung la ea, ca la o fantasmă. Trebuie să recunosc că mă surprinde să vă văd aici.

– Nu vă vom dezamăgi, *señor!* Lucía a zâmbit și s-a așezat pe un scaun în fața lui. De ce vă mirați?

– Madridul sigur… au atacat naționaliștii… Nu credeam că mai puteți veni. Trebuia să fiți aici aseară.

– Știu asta, *señor*, dar vă imaginați că a fost cam greu să plecăm din țară. Acum suntem aici și asta contează. Am venit în hainele în care eram îmbrăcați. Soldații ne-au luat banii, așa că trebuie să vă cer un împrumut pentru cazare.

– Ei – impresarul s-a șters pe frunte – când am auzit acum câteva zile ce se petrece, nu aveam nici o veste de la dumneavoastră, am presupus că nu mai veniți. Așa că – și-a dres glasul – am angajat o altă trupă care era… disponibilă. Au cântat în deschidere aseară și, din ce am auzit, au avut un mare succes.

– Atunci mă bucur pentru ei, *señor*, dar acum va trebui să-i concediați, da? Am venit după cum am promis.

– *Señorita*, înțeleg, dar ați întârziat și eu am… ei bine, am anulat contractul.

Lucía s-a încruntat la el.

– *Señor*, poate că nu înțeleg eu bine din cauza limbii. Doar nu spuneți că ați anulat contractul cu noi!

– Mi-e teamă că da, *señorita* Albaycín! Nu puteam ține teatrul gol aseară. Îmi pare rău că ați bătut atâta drum, dar contractul stipula că veniți la timp pentru repetiții tehnice și nu ați făcut-o. S-a ridicat și s-a dus la dulapul cu dosare, a răscolit în el și a scos un document. Poftiți! I l-a împins pe birou.

Lucía a aruncat o privire la documentul cu cuvinte fără înțeles. A tras aer adânc în piept, așa cum o învățase Meñique să facă înainte să deschidă gura.

– *Señor*, știți cine sunt?

– Da, *señorita,* și este foarte neplăcut…

– Nu este „neplăcut“! Este un dezastru! Știți ce am făcut ca să ajungem aici, la Lisabona, ca să ținem spectacol în teatrul dumneavoastră?

– Nu, *señorita*, dar bănuiesc și vă admir curajul.

– *Señor!*

Lucía s-a ridicat în picioare, s-a sprijinit cu pumnii micuți de biroul acoperit cu piele și s-a aplecat în față, ca să se uite la el de la câțiva centimetri.

– Ne-am riscat viețile ca să onorăm contractul. Armata ne-a luat tot ce aveam pe lumea asta și dumneata stai aici, pe scaunul dumitale comod și-mi spui că ai anulat contractul cu noi??

– Îmi pare rău, *señorita!* Vă rog să înțelegeți că veștile din Spania nu sunt bune.

– Și vă rog să înțelegeți, *señor*, că ne lăsați pe drumuri, fără lucru, într-o țară străină!

El s-a uitat la ea și a ridicat din umeri.

– Nu am ce face.

Lucía a izbit cu pumnii în masă.

– Fie!

S-a întors cu spatele la el cu o asemenea viteză, că șuvițele părului ei lung l-au plesnit peste față. S-a dus spre ușă, s-a oprit și s-a întors.

– O să vă pară rău pentru ce mi-ați făcut astăzi! A îndreptat un deget spre el. Vă blestem, *señor*, vă blestem!

În timp ce ieșea, impresarul s-a cutremurat involuntar și s-a întins spre carafa de brandy de pe birou.

***

La hotel, Sebastian, spărgătorul de seifuri, a primit ordine să își golească buzunarele de toți banii furați, mai puțin ce îi plătiseră lui Bernardo pentru drum.

– Cât costă fiecare cameră? a întrebat-o Meñique pe Lucía.

– Directorul n-a zis. Crede că sunt vedetă de film și atât de bogată încât nu-i nevoie să știu. Ha!

Meñique a fost trimis să afle prețurile de la recepție. S-a întors clătinând din cap.

– Avem destul cât să acoperim costul uneia dintre camerele mici. Pentru o noapte.

– Atunci trebuie să găsim o cale să câștigăm restul, a spus Lucía. Meñique, vii cu mine jos să bem ceva la bar?

– Lucía, nu avem bani să bem într-un loc ca ăsta!

– Nici o grijă, nu plătim noi. Îmi refac machiajul și mergem.

La parter, barul mare și elegant era plin. Lucía căuta din priviri în jur, în timp ce Meñique, șovăitor, comanda de băut pentru amândoi

și, cățărați pe scaunele înalte, ea a ridicat paharul.

– În cinstea noastră, *querido*, și a miraculoasei noastre evadări. A ciocnit cu el. Încearcă să te relaxezi și să pari că te distrezi, a adăugat printre dinții încleștați.

– Ce facem aici? Nu ne permitem extravaganța asta, Lucía, și…

– Cei mai importanți și mai buni oameni din Lisabona sigur vin aici. Cineva mă va recunoaște și ne va ajuta.

Ca la un semnal, o voce profund masculină a răsunat în spatele ei:

– *Señorita* Lucía Albaycín! Dumneata ești??

Lucía s-a întors și s-a uitat în ochi unui bărbat care-i părea vag familiar.

– *Sí, señor*, chiar eu! Lucía a întins mâna ca orice altă regină. Ne-am cunoscut?

– Nu, mă numesc Manuel Matos și cred că vă cunoaște fratele meu, Antonio Triana.

– Antonio! Desigur, ce dansator minunat! Am dansat cu el o dată la Barcelona. Ce mai face?

– Aștept vești de la el, din Spania. Cred că lucrurile nu stau prea bine acolo.

– Da, dar, după cum vedeți, nu atât de rău încât să nu fi ajuns noi cu bine aici.

– Atunci prezența dumitale printre noi îmi dă speranță pentru siguranța fratelui meu. Dansați aici, în Lisabona?

– Aveam contract, da, dar ne-am uitat la teatru și ni se pare nepotrivit.

– Serios? Și veți merge mai departe? Poate la Paris?

– Poate, dar eu și trupa mea considerăm Lisabona foarte plăcută. Și firește că hotelul a fost extraordinar de confortabil cât am stat aici.

Lucía a arătat cu micuța ei mână spre bar.

– Trebuie să vă fac cunoștință cu prietenii mei de la *Café Arcadio*. Sunt mulți acolo cărora le-ar plăcea să vă vadă dansând înainte să plecați.

– Ei bine, dacă avem timp, *señor*, ne-ar face plăcere.

– Atunci, vă duc mâine acolo. La șapte seara este bine?

– Avem timp?

S-a uitat la Meñique.

– Sunt sigur că ne putem face timp în agenda noastră aglomerată dacă doriți, *señor*, a răspuns el tensionat.

– Trebuie, Agustín! a spus Lucía ferm, spunându-i special pe nume, ca o favoare pentru un vechi prieten. Deci venim la șapte, da?

– Îmi voi anunța prietenii.

– Acum, te rog să ne ierți, dar avem o invitație la cină, *señor!*

Lucía și-a golit paharul și s-a ridicat.

– Desigur. Pe mâine atunci! a spus Manuel, cu o plecăciune, înainte ca Meñique să iasă după Lucía din bar.

– Unde mergem? a întrebat-o Meñique, în timp ce ieșeau din hotel și porneau pe stradă.

– Mergem la masă, normal!

Lucía a mers mai departe, până a ajuns la capătul clădirii, după care l-a condus pe Meñique pe o alee, lângă hotel.

– Sunt sigură că personalul are o intrare pe-aici, pe unde ne putem strecura în camera noastră, a adăugat ea.

Meñique a apucat-o de mână și a oprit-o, țintuind-o de zidul de piatră din spate.

– Lucía Albaycín, ești imposibilă!

Și a sărutat-o.

Paso Doble, dans tradițional spaniol, dramatic, de perechi, pe gen muzical utilizat la coride, care imită dansul toreadorului sau cel de capă și spadă.

Iad (în limba spaniolă în original)

Ne-romii proști (în limba spaniolă în original)

„Bună ziua, tovarășe!“ (în limba spaniolă în original)

„Mulțumesc, căpitane, trăiască republica!“ (în limba spaniolă în original)

Capitolul 25

În seara următoare, după ce și-au spălat costumele urât mirositoare în cada Lucíei, cei din trupă au pornit pe străzile Lisabonei spre *Café Arcadio.* Grandoarea Lisabonei rivaliza cu cea a Madridului și *Café Arcadio,* cu fațada sa regească *Art Nouveau,* sugera imediat bogăția clientelei. Manuel îi aștepta afară, îmbrăcat într-un costum negru imaculat, cu papion.

– Ați reușit! a spus, îmbrățișând-o pe Lucía.

– *Sí, señor!* Dar nu puteam sta mult, pentru că ni s-a cerut să mer gem și în altă parte mai târziu. Putem intra?

– Sigur, dar…

– Este vreo problemă, *señor?*

Meñique observase reticența bărbatului.

– Se pare că patronul nu este încântat de… flamenco.

– Adică nu-i plac gitanii? i-a imputat Lucía. Atunci vorbesc eu cu el.

Lucía și-a făcut loc să treacă pe lângă Manuel și a deschis ușa cafenelei. În atmosfera încărcată de fum, freamătul a încetat atunci când Lucía și-a croit drum printre mese spre barul din spate.

– Unde este patronul? l-a întrebat pe un barman care turna de băut la tejghea.

Barmanul se uita neliniștit în timp ce gitanii se strângeau în jurul Lucíei.

– Ăăă… Mă duc să-l caut.

– Lucía, nu! Mai sunt și alte locuri în care poți dansa, a avertizat-o Meñique. Nu dăm spectacol unde nu suntem doriți.

– Uită-te în jur, Meñique! i-a șoptit Lucía în barbă, arătând spre clienții de la mesele din spatele lui, dând ușor din cap. Sunt *payo* bogați și avem nevoie de banii lor.

Patronul a apărut cu brațele încrucișate, pregătit parcă să se bată.

– *Señor!* Sunt Lucía Albaycín și am venit cu trupa mea să dansăm în barul dumitale. *Señor* Matos – Lucía arăta spre Manuel – mi-a spus că aveți mulți clienți educați în arte creative și care ne-ar aprecia măiestria.

– Este foarte posibil, dar în barul meu nu au cântat și dansat niciodată țigani. Și-apoi, nu am bani să vă dau.

– *Señor*, vreți să spuneți că nu vreți să ne plătiți, pentru că este evident după costumul pe care-l purtați și după hainele clienților că o duceți bine.

– *Señorita* Albaycín, răspunsul este nu! Vă rog să plecați din barul meu împreună cu toată trupa înainte să chem poliția.

– *Señor*, după spaniola perfectă, știu că sunteți de-ai noștri, da?

– Da, sunt din Madrid.

– Și știți ce s-a întâmplat cu țara noastră? Și ce am făcut ca să ajungem în Lisabona să cântăm pentru voi?

– Sigur că am aflat de probleme, dar nu v-am cerut eu să veniți...

– Atunci, îi voi întreba chiar pe clienți dacă vor să mă vadă dansând. Și le voi spune cum am fost surghiuniți din propria țară, doar ca să fim aruncați în stradă de unul de-ai noștri!

Lucía s-a întors cu spatele la el și a luat un scaun de la masa alăturată. S-a ținut de umărul lui Meñique și s-a ridicat pe scaun, după care a bătut din palme tare. A început să lovească cu picioarele în scaun, bătând în continuare din palme, iar în sală s-a lăsat liniștea. Lucía s-a urcat pe masă și clienții și-au luat repede paharele în mâini, înainte să le zboare cât colo.

– *Ole!* a strigat ea.

– *Ole!* a repetat trupa ei și, pe ici-colo, câte un client din sală.

– *Señores y señoras!* Patronul nu dorește să dansăm pentru dumneavoastră. Totuși, noi am venit din Spania, ne-am riscat viețile pe drum, ca să evadăm din iubita noastră țară fără să avem de nici unele, în afară de cele de pe noi.

Manuel traducea în portugheză spusele Lucíei.

– Așadar, doriți ca eu și prietenii mei să dansăm pentru dumneavoastră?

A cuprins publicul cu privirea.

– *Sim!*[63] a venit răspunsul de la o masă.

– *Sim!* s-a strigat la altă masă, până când întreg barul era de par tea ei.

– *Gracias!* Atunci așa vom face.

În timp ce se dădeau mesele la o parte pentru a face loc trupei, patronul a tras-o pe Lucía deoparte.

– Nu vă plătesc, *señorita!*

– În seara asta dansăm gratis, *señor!* Dar mâine – Lucía l-a împuns între coastele osoase – mă vei implora să-mi dai bani!

***

Meñique se uita la Lucía care devora pâinea cu carne, singura mâncare pe care reușiseră cei de la hotel să le-o ofere la trei dimineața. Deși el pica de oboseală, nu doar în urma spectacolului din acea seară, ci și a traumei din ultimele zile, Lucía părea complet neafectată, stătea pe jos și își răsfăța trupa cu triumful serii.

Cum reușește? se întreba. Părea atât de fragilă și totuși trupul ei părea capabil să suporte pedeapsa la care-l supunea, iar mintea și emoțiile îi erau asemenea unei capcane de oțel care se închidea în jurul oricărui ghinion pe care-l avea, permițându-i să se trezească în fiecare zi și s-o ia de capăt.

– Așa! Acum putem sta aici! Lucía a bătut din palme ca un copil. Și ne putem cumpăra costume noi. Trebuie să găsim mâine un material potrivit și pe urmă un croitor.

– Poate găsim un hotel mai ieftin, poate un apartament pentru toți… a murmurat José.

– *Papá*, nu-ți mai face griji! Ieri puteau să ne azvârle în închisoare că am luat camere pe care nu le puteam plăti. În seara asta am fost aclamați de sute de oameni. Și se va duce vestea, îți promit! Lucía s-a dus la tatăl ei și l-a strâns în brațe. Mai vrei brandy*, Papá?*

– N-ai decât să sărbătorești, eu mă duc la culcare.

Meñique s-a dus la Lucía și a pupat-o pe creștet.

***

Se părea că nu o înșelase încrederea și urmau să-și câștige un loc în inima portughezilor. Săptămână de săptămână, mulțimile din fața barului *Café Arcadio* creșteau și sute de oameni făceau tărăboi

pentru că voiau să intre și să vadă fenomenul numit „La Candela“. Era ca și cum, în fața unei noi provocări, Lucía devenea și mai feroce, și mai înflăcărată în dansul ei. Asta, împreună cu patosul cu care privea însăși esența măreței țări vecine îngenuncheată de războiul civil, doar alimentau fervoarea publicului pentru flamenco. Totuși, în vreme ce imaginea publică a Lucíei atingea culmile măreției după care tânjea aici, în sinea ei devenea din ce în ce mai nefericită. În fiecare dimineață, în timp ce stătea în pat în apartament, îl punea pe Meñique să-i citească știri din Spania și să-i spună ce șușoteli auzea prin barurile din Lisabona.

– L-au ucis pe Lorca, marele nostru poet, în Granada, a spus Meñique cu amărăciune. Vor face orice să ne distrugă țara!

– *Dios mío!* Au ajuns în Granada! Ce se va întâmpla cu *Mamá?* Cu frații mei? Eu stau aici ca o regină și ei poate mor de foame sau or fi și murit! Poate ar trebui să vorbesc cu Bernardo să-i cer să mă ducă cu autobuzul în Granada.

– Lucía, este haos în Spania! Nu te poți întoarce, i-a spus Meñique pentru a mia oară.

– Dar nu-i pot lăsa acolo! Mama a sacrificat totul pentru copiii ei. Poate în Pamplona este altfel, dar în Sacromonte familia înseamnă totul.

– *Pequeña*, mama ta nu este responsabilitatea ta, ci a tatălui tău.

– Știi la fel de bine ca mine că *Papá* venerează doar banii și sticla de băutură. Nu și-a asumat niciodată responsabilitatea pentru mama, pentru mine sau pentru frații mei. Ce putem face pentru ei? Lucía își frângea mâinile fragile când i-au dat lacrimile. Tu ai mulți prieteni *payo* sus-puși.

– Erau sus-puși, Lucía, dar cine știe unde-or fi ajuns și ei acum…

– Ce? Nu le poți scrie? Să afli cum putem face rost de documente de călătorie pentru familia mea? Te rog, am nevoie de ajutorul tău! Și dacă nu mi-l oferi, atunci trebuie să mă întorc în Spania și să-i ajut cum pot.

– Nu, este prea periculos, *pequeña!* Salazar îl sprijină pe Franco în Spania și aici sunt spioni naționaliști peste tot. Și dacă ne prind că șușotim…

– Cine-i Salazar ăsta? Cum îndrăznește să ne spioneze? a strigat Lucía.

– Este prim-ministrul Portugaliei, Lucía! Nu auzi nimic din ce spun?

– Doar dacă în acest timp cânți la chitară, *mi amor!* a răspuns ea sincer.

***

Duminica următoare, pentru că nu aveau spectacol la care să se grăbească și epuizat de rugămințile Lucíei, Meñique a împrumut mașina lui Manuel și s-a dus spre granița spaniolă. Trecuse o lună de când sosise în Portugalia și spera să își amintească locul fermei la care se refugiaseră în noaptea în care veniseră din Spania. Înainte să plece Bernardo și Fernanda din Lisabona, el îi spusese că nu se vor mai întoarce în Spania. În schimb, pe durata războiului aveau să locuiască la fermă cu rudele, care, din ce-i împărtășise Bernardo, îi erau de mult complici în contrabandă, încă din Primul Război Mondial.

– Spune-i că plătim oricât costă să se ducă și să-i mituiască pe oficialii care trebuie, îi ceruse Lucía.

Câteva ore mai târziu și după ce se întorsese de multe ori din drum din cauza gropilor, Meñique a sosit în fața unei mici ferme. Spre ușurarea lui, a recunoscut-o. Mă rog să fie tot aici, și-a spus, coborând din mașină. S-a dus să bată la ușă și o figură cunoscută a deschis.

– Fernanda! Slavă Domnului! a răsuflat Meñique.

– Ce-i? S-a îmbolnăvit Lucía?

– Nu, nu, nimic de genul ăsta. Bernardo e acasă?

– Da, mâncăm prăjitură. Intră, *señor!*

Meñique s-a așezat și i-a ascultat pe Bernardo și pe vărul lui care-i dădeau vești triste auzite de la călători care veniseră în Portugalia din țara distrusă de război.

– Este haos acolo. Nu am mai fost de când au luat naționaliștii granița la Badajoz. Pur și simplu, este prea periculos.

– Atunci, probabil că nu ne puteți ajuta.

– Ce vă trebuie?

Fernanda i-a dat un ghiont cu cotul lui Bernardo.

– Nu uita că mulțumită prietenilor noștri de la teatru am scăpat la timp!

– Lucía a spus că, dacă nu găsesc o cale să-i ajut familia să plece din Spania, se duce singură să-i caute. Și știm cu toții cum e Lucía și că nu aruncă vorbe în vânt. S-a oferit să plătească oricât.

Bernardo s-a uitat la Ricardo, vărul lui, care a scuturat din cap.

– Și pentru noi este prea periculos acum.

– Voi doi și cunoștințele voastre din Spania nu puteți găsi o soluție? i-a încurajat Fernanda. Dacă era mama, Bernardo? Ai fi făcut orice s-o ajuți.

– Uneori am impresia că mă vrei mort, femeie! a răspuns Bernardo.

– Le putem face rost de acte, a spus Ricardo, dar problema este chiar Granada. Garda Civilă și Cămășile Negre[64] omoară cetățenii cu sutele. N-au nici o problemă să scoată un om în stradă și să-l împuște pe loc, în fața copiilor lui. Închisoarea din oraș este plină și nimeni nu este în siguranță, *señor!*

– Cum de știi atâtea despre oraș?

Meñique îl cerceta cu privirea.

– Avem o rudă care a sosit la fermă din Granada acum o săptămână.

– Cum a scăpat dacă este granița închisă?

– S-a ascuns în fundul camionului și a trecut la Faro.

– Prin urmare, există o cale! a spus Meñique.

– Întotdeauna există o cale, *señor!* a ripostat Ricardo. Dar, ca să fiu sincer, chiar dacă ajungem în oraș, nu avem de unde ști dacă o să mai găsim familia domnișoarei Albaycín în viață. Oamenii ei, cei din Sacromonte, au și mai puțini prieteni decât civilii normali, după cum știți.

– Știu, *señor!* Dar în același timp sunt obișnuiți cu asta. Lucía este convinsă că mama ei trăiește și în mod normal instinctele ei sunt bune. Poate încercați să faceți rost de documente pentru ei, ca să treacă granița și să vă gândiți dacă sunteți pregătiți să ne ajutați. Meñique a scos un teanc de *escudos*[65] pe care-i furase Lucía din ascunzătoarea tatălui ei. Aștept să văd dacă puteți face drumul ăsta.

Meñique a arătat spre o telegramă așezată peste bancnote. Îmi trimiteți vorbă ca să știu răspunsul.

– Vom face tot posibilul, *señor!* a spus Bernardo, uitându-se la sacul greu cu bani, apoi aruncând o privire spre sora și vărul lui. La revedere!

Trei zile mai târziu, Meñique a primit o telegramă.

MERGEM STOP VENIȚI CURÂND ÎNAINTE SĂ PLECĂM STOP BERNARDO STOP

***

Lucía nu și-a trădat neliniștea nici față de restul trupei, nici în fața publicului ei fascinat, însă când era singură cu Meñique noaptea, pe măsură ce treceau zilele și nu aveau veste de la Bernardo, se ghemuia în brațele lui, asemenea unui copil care avea nevoie de protecție.

– Când aflăm? Pe zi ce trece mă tem de ce-i mai rău.

– Ține minte! Meñique i-a ridicat bărbia spre el. În viața asta grea pe care o ducem pe pământ, nu putem decât spera.

– Da, știu și trebuie să cred. *Te amo*[66], dragul meu!

Meñique i-a mângâiat părul în timp ce ea a adormit în brațele lui și s-a gândit că poate singura binecuvântare în acel moment era că Lucía se afla în cel mai vulnerabil moment. Pentru prima oară de când se cunoșteau, simțea că amândoi trăiau aceeași frică secretă, ce nu putea fi glăsuită și care-i unea. Niciodată nu mai simțise că era a lui și nu mai avusese senzația de apropiere, ca atunci când îi stătea în brațe. Și cel puțin pentru asta era recunoscător.

***

Șase săptămâni mai târziu, într-o zi cu furtună din toamna anului 1936, ușierul a bătut la ușa apartamentului lor.

– *Señor*, aveți… oaspeți care vă așteaptă jos. Directorul sugerează să urce direct.

Ușierul a înghițit în sec, jenat.

– Desigur, a răspuns Meñique, oferindu-i un bacșiș pentru efort. Îi așteptăm.

A închis ușa și s-a dus s-o trezească pe Lucía, care încă dormea, cu toate că era trecut de două după-amiaza. Cu o noapte în urmă avuseseră patru bisuri și nu se întorseseră până la cinci dimineața.

– *Pequeña*, avem musafiri!

Lucía s-a trezit imediat și a observat expresia de pe fața lui Meñique.

– Ei sunt?

– Nu știu, nu mi-a spus nici un nume, dar…

– *Dios mío!* Sper să fie *Mamá*. Sper că n-a venit Bernardo să ne spună că este moartă.

Cinci minute mai târziu, Lucía și-a tras pe ea o pereche de pantaloni și o bluză. A intrat în sufragerie, tocmai când bătea cineva la ușă.

– Vrei să răspunzi tu sau eu? a întrebat-o Meñique.

– Tu… nu, eu… da!

A încuviințat și și-a strâns pumnii mici de emoție, în timp ce se îndrepta spre ușă.

El s-a uitat după ea cum a tras aer în piept și a deschis ușa. Câteva clipe mai târziu, a auzit un strigăt de bucurie. Lucia intra în cameră cu o femeie scheletică și cu un tânăr cu o chitară în mână.

– A venit *Mamá!* Este aici! Și fratele meu, Pepe!

– Bun venit! Meñique s-a ridicat și s-a dus spre ei. Pot să vă ofer o răcoritoare, *señora* Albaycín?

Meñique a văzut că María tremura din cauza efortului de a sta în picioare. Băiatul, care părea mult mai sănătos, i-a zâmbit timid.

– Trebuie să facem un ospăț! *Mamá* zice că n-a mâncat ca lumea de luni întregi, a spus Lucía, în timp ce-și conducea mama spre un scaun și o ajuta să se așeze. Ce vrei să mănânci, *Mamá?* Orice îți trece prin cap îți aduc.

Lucía s-a pus în genunchi și i-a luat mâna subțirică.

Meñique a văzut că femeia era ametită și se uită agitată de colo colo în camera luxoasă.

– Orice – María și-a dres glasul răgușit – orice e bun, Lucía! Poate pâine. Și apă.

– O să comand tot ce-i pe meniu! a anunțat Lucía.

– Nu, serios, doar niște pâine.

Lucía a chemat băiatul de serviciu și i-a dat lista cu tot ce le trebuia, timp în care Meñique se uita la mama Lucíei și la băiatul care probabil era fratele ei mai mic. Fără urmă de îndoială era fiul lui José, căci era bucățică ruptă din tatăl lui. Strângea chitara la piept ca pe o comoară, de parcă era ultimul lucru pe care-l mai avea pe lume, ceea ce probabil era adevărat.

Pleoapele Maríei, care stătea pe scaun, erau coborâte ca niște obloane care împiedicau ororile pe care le văzuse să apară.

– Așa, am comandat mâncarea, a spus Lucía, întorcându-se în cameră și văzând că mama ei dormea. Pepe, cât de rău a fost drumul?

– Nu așa rău, nu am mai văzut mașină până acum, așa că m-am distrat, a răspuns băiatul.

– Ați avut probleme pe drum? l-a întrebat Meñique.

– Ne-au oprit o singură dată. Bernardo, șoferul, i-a dat poliției mulți bani și ne-au lăsat să trecem. Pepe a zâmbit. Dar aveau pistol și era gata să ne împuște.

– Bernardo sau poliția?

– Și, și, a spus, cu ochii mari pe figura uscățivă.

– Pepe… Lucía s-a dus și s-a așezat în genunchi lângă el, șoptind ca să nu-și trezească mama. Unde sunt Eduardo și Carlos? De ce nu au venit cu voi?

– Nu știu unde sunt frații mei. Carlos s-a dus în oraș acum câteva săptămâni, la atelierul lui de mobilă și nu s-a mai întors, pe urmă Eduardo s-a dus în căutarea lui și a dispărut și el. Pepe a ridicat din umeri.

– Și soțiile și copiii lor? De ce nu au venit cu voi?

– Nici unul nu voia să plece fără să știe nimic de soții și tații lor.

Lucía s-a întors și a văzut că María avea ochii deschiși și a spus:

– Am încercat să-i conving, dar au refuzat.

– Poate vin după voi când îi găsesc pe Eduardo și pe Carlos.

– Dacă-i mai găsesc. María a suspinat din rărunchi. Lucía, sute de bărbați din Granada sunt dați dispăruți, și *payo*, și gitani. María și-a pus mâna tremurândă peste inimă. Mi-am pierdut trei băieți în orașul ăla… Vocea i s-a stins, de parcă nu mai avea energia sau curajul să

pronunțe cuvintele. Nici Ramón nu mai e. S-a dus în livada lui de portocali și nu s-a mai întors.

– *Dios mío!* a murmurat Meñique în barbă, făcându-și cruce.

Nici un ziar pe lumea asta nu ar fi putut prezenta tragedia din Spania ca un om care suferise și pierduse atât de multe. Lucía plângea în hohote.

– *Mamá!* S-a dus la ea și i-a cuprins umerii slăbuți. Cel puțin tu și Pepe sunteți în siguranță acum.

– *Mamá* zicea la început că nu vrea să vină, dar i-am spus că n-o las singură, așa că a venit cu mine, a recunoscut Pepe.

– Nu îmi doream și moartea lui Pepe pe conștiință, a oftat María. Ar fi pierit în Sacromonte. Nu era mâncare… nimic, Lucía!

– Ei, acum este, *Mamá* și vine curând, câtă poți să mănânci.

– *Gracias*, Lucía, dar aș putea mai întâi să mă întind în pat?

– În patul meu. Hai, te ajut!

Lucía a dus-o pe mama ei în dormitor, iar Meñique s-a uitat la Pepe.

– Mie mi-ar prinde bine un brandy. Ce zici?

– Nu, *señor! Mamá* interzice alcoolul în casă. Și am doar treisprezece ani.

– Iartă-mă, am crezut că ești mai mare! Meñique i-a zâmbit lui Pepe în timp ce își turna din carafă. Se pare că ai fost foarte curajos, a spus, dând băutura pe gât.

– Nu eu, *señor!* Când a venit Garda Civilă pe strada noastră să ia băieții cu forța, *Mamá* m-a ascuns în grajd, sub paie. Nu m-au găsit, așa că, în schimb, au luat măgarul.

– Înțeleg.

Meñique s-a trezit din nou zâmbind. Îi plăcea băiatul. Cu toate că era foarte tânăr, își păstrase atitudinea calmă și simțul umorului nealterat după ultimele luni devastatoare și primejdioase.

– Atunci ai avut noroc.

– *Mamá* a zis că există un avantaj ca gitan. Oficial, nașterea mea nu-i înregistrată.

– Asta așa-i. Cânți puțin?

A arătat spre chitara din brațele băiatului.

– Da, *señor*, dar nu ca dumneata. Am ascultat discurile dumitale. Nici ca *Papá*. *Mamá* a zis că-i cel mai bun. E aici? Nu l-am cunoscut, știți? Și aș vrea.

– Da, cred că este undeva în hotel, căci aseară am cântat până târziu. Probabil încă doarme, a răspuns Meñique, disperat să mai câștige timp, până putea vorbi cu Lucía.

Chiar dacă Lucía își abandonase familia, era evident că María își crescuse fiul cel mic să-l iubească și să-l respecte pe tatăl lui. Asta în sine îl emoționa până la lacrimi. S-a ridicat și și-a mai turnat un pahar, când a bătut cineva la ușă și a venit mâncarea.

– *Dios mío!* Pepe a făcut ochii mari văzând cele două cărucioare încărcate cu mâncare. Ăsta-i banchet pentru regele Spaniei!

Lucía a intrat în cameră cu nările fremătând la aroma mâncării.

– *Mamá* doarme, așa că îi păstrăm pentru mai târziu. Mă duc să trezesc restul trupei și să le dau vestea minunată.

– Da, și spune-i tatălui tău că Pepe, prețiosul lui fiu, este aici și că abia așteaptă să-l vadă pentru prima oară.

Meñique a avertizat-o pe Lucía dintr-o privire pe care ea a priceput-o.

– Normal. Sunt sigură că se va bucura și el, Pepe!

Lucía a ieșit din apartament și s-a dus spre camera tatălui ei, pe covorul moale de pe coridor. Nu s-a deranjat să bată, ci a intrat direct. Camera duhnea a fum de țigară și a alcool. José dormea dus și sforăia ca un porc.

– *Papá*, trezește-te! Am o surpriză pentru tine, i-a strigat la ureche. *Papá!*

Lucía l-a scuturat, dar el doar a gemut, așa că ea s-a dus la chiuvetă, a umplut o cană cu apă și i-a aruncat-o peste față.

José a înjurat, dar s-a trezit imediat.

– Ce-i? a întrebat, străduindu-se să se ridice.

– *Papá!* Trebuie să-ți spun ceva. Lucía s-a așezat pe saltea și i-a luat mâinile. L-am trimis pe Bernardo cu vărul lui să o salveze pe mama din Granada. Și a venit! Este chiar în apartamentul meu! Doarme acum, dar are vești proaste…

– Taci! José a ridicat mâna s-o oprească. Zici că mama ta este aici, în Lisabona?

– Da.

– De ce??

– Pentru că, dacă rămânea în Spania, murea! Unul dintre noi trebuia să facă ceva s-o salveze! Eduardo și Carlos au dispărut, laolaltă cu mii de oameni din Granada. Îmi pare rău, *Papá*, dar am folosit banii pe care i-ai ascuns în podea ca să-i salvez.

José se holba la ea și făcea tot posibilul să se dezmeticească din mahmureală și să poată pricepe ce-i spunea fiica lui.

– Eduardo și Carlos au murit?

– Sperăm că nu, dar *Mamá* zice că nu i-a mai văzut nimeni de câteva săptămâni. Auzi, *Papá*, trebuie să-ți mai spun ceva înainte să te duc la ea.

– Lucía! José a ridicat mâna s-o oprească din nou. Nu înțelegi că mă urăște? Am părăsit-o ca să plec la Barcelona cu tine. Probabil că o să tabere cu pumnii pe mine dacă mă vede. Poate-i mai bine să stau aici.

Defensiv, José și-a tras cearșaful spre bărbie.

– Nu, *Papá*, nu o să „tabere pe tine“. Nu te urăște, încă te iubește, chiar dacă nu pot să înțeleg de ce, dar nu despre asta voiam să-ți vorbesc.

– Există ceva mai rău decât că a venit mama ta la Lisabona?

Lucía s-a abținut să nu-l plesnească pe tatăl ei. În ciuda eforturilor pe care le făcuse pentru ea, o enerva peste măsură refuzul lui de a-și asuma responsabilitățile familiale.

– *Papá!* A venit și Pepe.

– Și cine mai este Pepe?

– Cel mai mic fiu al tău. Când ai plecat cu mine la Barcelona, mama era deja însărcinată cu el.

José s-a uitat complet uluită la ea.

– Cred că încă dorm și ăsta-i un vis urât! Când a venit mama ta la Barcelona nu a zis că era însărcinată.

– Nu știa…

– Poate nu-i al meu.

Sunetul palmei pe pielea lui a răsunat în toată camera când Lucía și-a pierdut orice urmă de control.

– Cum îndrăznești, *Papá?* Să-ți abandonezi soția și mama copiilor tăi și apoi să vorbești fără pic de respect față de ea! Ești o rușine!

Lucía tremura de furie. Chiar dacă nici o fiică de gitan nu se purta fără respect cu tatăl ei, nu mai putea.

– Tu! a exclamat, cu degetul lângă nasul lui, ai face bine să asculți ce-ți spun! *Mamá* și-a crescut fiul cu dragoste și cu respect față de tatăl lui, chiar dacă nu te-a cunoscut niciodată. El nu știe nimic despre „mătușile“ care au trecut prin patul tatălui lui și nici despre dragostea ta de băutură, doar că tatăl lui este un chitarist faimos, care a trebuit să plece de lângă familie ca să îi poată întreține.

– *Mierda!* A venit pentru bani, nu?

– Tu chiar n-auzi ce-ți zic sau ești prost de dai în gropi? Lucía țipa deja la el. Doar pentru că mintea și inima ta sunt un cuib de șerpi, nu înseamnă că și mama este la fel! Băiatul ăla crede că își va cunoaște tatăl care se va bucura să-l vadă, cum se bucură el să te vadă pe tine!

– Uiți un lucru, Lucía! Nu mi-a spus nimeni că am un fiu. Este vina mea?

– Tu chiar nu ai nici o vină niciodată? În viața ta este mereu vina altcuiva, nu? Lucía l-a scuipat. Știi foarte bine că ți-ai părăsit familia, că ai scos-o pe mama din viața mea, că nu mi-ai dat darurile pe care mi le trimitea de ziua mea! Nu am văzut-o timp de zece ani! Și când am văzut-o, m-a pus să jur că nu-ți spun despre Pepe. Oricum, nu mai am cuvinte. A clătinat disperată din cap. Faci cum vrei, dar mama și Pepe rămân aici.

Lucía a ieșit din cameră. De furie, îi fierbea sângele în vine. S-a dus la fereastră pe coridor, a deschis-o și a tras în piept câteva guri de aer. După ce s-a calmat destul cât să se întoarcă în apartamentul ei, a deschis ușa și a auzit sunetul chitarelor înăuntru. Meñique cânta cu Pepe, amândoi pierduți în lumea lor. S-a liniștit văzându-i și a zâmbit. Chiar dacă tatăl ei nu știa să se poarte cum trebuia cu fiul lui, poate Meñique îi putea ține locul.

– *Dios mío!* a răsuflat Meñique, când au terminat de cântat. Lucía, Pepe a moștenit talentul tatălui lui! Avem un nou recrut în *cuadro*!

– Are doar treisprezece ani, Meñique! i-a amintit Lucía.

– Tu erai și mai tânără când ai început să dansezi, Lucía!

– *Gracias, señor!* Pepe se uita timid la Meñique. Am cântat numai în fața familiei și a vecinilor, la nunți și petreceri.

– Ca noi toți, la un moment dat, l-a asigurat Meñique pe băiat. Te voi ajuta și sunt sigur că o va face și tatăl tău.

– S-a trezit, Lucía? a întrebat Pepe, plin de speranță.

– Da, se îmbracă și vine să te vadă curând. Este de-a dreptul încântat să te vadă. Poate în timp ce-l așteptăm, vrei să faci o baie? a sugerat Lucía.

Duhoarea lui Pepe se impregnase în cameră.

– Baie? Aveți butoi aici?

Pepe se uita nedumerit în apartamentul luxos.

– Avem o cameră cu cadă și cu rezervor de apă, care se umple de la robinet.

– Nu se poate! Pepe a făcut ochii mari, uluit. Pot s-o văd?

– Sigur că da. Lucía i-a întins mâna. Hai cu mine!

Meñique s-a uitat după ei, gândindu-se încă o dată la personalitatea multiplă a Lucíei. Era aproape maternă cu Pepe, plătise o avere să-și salveze mama și fratele…

În următoarele douăzeci de minute s-a plimbat distras prin sufragerie.

– Familia înseamnă totul, a oftat, repetând cuvintele Lucíei.

Se întreba dacă sosirea mamei și fratelui ei avea să fie în detrimentul trupei lor unite. Cineva a bătut timid la ușă.

– Sunt eu, José! s-a auzit o voce dincolo de ușă.

– Bănuiesc că o să aflu acum, a murmurat Meñique, ducându-se să deschidă. *Hola*, José! Ce elegant ești!

– Am venit să-mi văd băiatul pe care nu știam că-l am, a șoptit el răgușit, așteptând în prag și uitându-se agitat înăuntru.

– Da, firește.

– Și soția mea? Unde este?

– Încă doarme. Drumul a extenuat-o. Intră, José!

Lucía l-a dus pe Pepe să-i facă prima baie.

– Cum este?

– E băiat bun, bine crescut de mama lui și un chitarist talentat.

– Crezi că sigur este al meu? a șoptit José, așezându-se, înainte să se ridice din nou și să se fâțâie.

– Când o să-l vezi, o să-ți dai singur seama.

– Ceilalți fii ai mei, Eduardo și Carlos… Lucía zice că au dispărut. José și-a pus mâna pe frunte. Ce dimineață plină de șocuri! Cred că-mi trebuie un pahar.

– Mai bine nu, l-a sfătuit Meñique. O să ai nevoie de tot discernământul în următoarele câteva ore.

– Da, ai dreptate, dar…

În acel moment, Lucía și băiatul au ieșit din baie. Pepe era îmbrăcat cu o cămașă și pantaloni curați.

– A luat din hainele tale, Meñique, deși pantalonii sunt prea scurți, l-a tachinat ea pe băiat. Ești înalt, ca tatăl tău. Uite-l! a declarat Lucía, cu ochii la José. *Papá!* Vino să-l saluți pe fiul tău, pe care abia așteptai să-l cunoști!

– Ăăă…

José l-a măsurat din priviri pe băiat și și-a dat seama că Lucía spunea adevărul.

– Fiul meu! Arăți exact ca mine când eram de anii tăi! Vino, *hijo*[67], dă-mi voie să te îmbrățișez!

– *Papá!*

Pepe s-a dus timid spre el. José a deschis brațele și l-a strâns la piept, după care a început să plângă.

– Toți anii ăștia, nu-mi vine să cred! Nu pot!

Lucía s-a dus la Meñique, avea și ea nevoie de o îmbrățișare. S-a îmblânzit când a văzut reacția lui José, care părea destul de sinceră.

Apoi s-a deschis ușa dormitorului Lucíei și a ieșit María. Și-a privit soțul și fiul și deja i-au dat lacrimile. Lucía i-a surprins privirea și a încuviințat.

– *Papá!* Uite cine a venit! a spus ea.

José s-a întors spre soția lui, care avea ochii mari și negri temători pe figura uscățivă.

– María!

– Da, José! Sunt sigură că ai aflat că fiica noastră ne-a salvat viața când ne-a adus din Granada.

– Da.

José s-a dus spre ea, cu capul plecat, precum un câine care aștepta să fie certat. S-a oprit la o jumătate de metru și a ridicat ochii

la ea, străduindu-se să își găsească cuvintele. Tăcerea părea interminabilă, până a vorbit Meñique.

– Sunt sigur că aveți multe de vorbit. Ce-ar fi să vă lăsăm singuri și să-i facem cunoștință lui Pepe cu restul trupei?

– Da! a sărit Lucía la sugestia lui Meñique. Hai, Pepe! Încă nu ai cunoscut-o pe mătușa Juana. O să fie uimită cât de înalt ești.

Lucía i-a întins mâna, în timp ce Pepe își privea părinții. Era prima oară în scurta lui viață când îi vedea împreună. L-a luat de mână și l-a tras spre ușă, urmați de Meñique.

– Ne vedem mai târziu, le-a spus mamei și tatălui. Pe urmăm sărbătorim revederea.

I-a mai aruncat o privire tăioasă lui José și i-a scos din cameră pe Meñique și pe Pepe.

***

– Și? Ce-a zis, *Mamá?* a șoptit Lucía, când stăteau împreună pe jos și terminau mâncarea comandată mai devreme de Lucía.

– Că-i pare rău.

María a ridicat din umeri, rupând o bucată de pâine.

– Și tu ce-ai zis?

– I-am acceptat scuzele. Ce să fac? Pepe a avut destule vise distruse, de dragul lui, nu o să mai distrug unul. Asta i-am spus lui José. Și după cum știi – María a coborât tonul și mai mult – nici eu nu sunt nevinovată în trădare.

– Nu, *Mamá*, greșești! Soțul tău te-a abandonat cu tot cu copii timp de paisprezece ani! Ramón doar te-a ajutat.

– *Sí*, Lucía, dar sunt – și am fost – femeie măritată. Poate ar fi trebuit să mă împotrivesc.

– Nu, el este cel care te-a ținut în viață când am plecat eu cu tata. Nu trebuie să te simți vinovată.

– Ramón l-a tratat pe Pepe ca pe copilul lui. L-a iubit așa mult, că l-a crescut ca pe al lui... a mai îndrăznit María să adauge.

– Cum ai făcut și tu cu fetele lui după moartea mamei lor, îți aduci aminte? Lucía a lovit exasperată în podea. De ce oamenii răi nu se simt niciodată vinovați și nu-și asumă responsabilitatea pentru răul

făcut altora, iar oamenii buni, care nu greșesc cu nimic, continuă să se pedepsească?

– Tatăl tău nu-i om rău, Lucía, doar slab.

– Și încă îi găsești scuze pentru cum s-a purtat!

– Nu, doar că înțeleg cine este. Nu i-am fost îndeajuns și, cu asta, basta.

Lucía și-a dat seama că nu avea rost să mai discute.

– Așadar, rămâneți prieteni?

– A, da! a încuviințat María. Tatăl tău m-a întrebat dacă putem uita trecutul și s-o luăm de la capăt.

– Și ce-ai zis?

– Am zis că putem uita trecutul, dar că nu mai am energia s-o „iau de la capăt“. Unele lucruri mai pot fi niciodată cum au fost.

– Cum ar fi?

María a mușcat dintr-o bucățică de pâine și a mestecat gânditoare.

– Nu o să mă mai culc cu el. Noțiunea lui de a „împărți același pat“ diferă de a mea și, așa cum îl cunosc, știu că nu va dura, oricât crede el asta. Nu mai pot trece o dată prin durerea aia. Înțelegi?

– Da, *Mamá!*

– Încearcă să-ți imaginezi că îți spune Meñique că te iubește, că doar tu exiști pentru el și pe urmă descoperi că a mai spus asta altor femei ori de câte ori avea chef.

María a făcut un efort să înghită, avea stomacul așa de strâns, încât orice bucățică de mâncare era un efort s-o digere.

– I-aș tăia *cojones*[68] în somn, a declarat Lucía.

– Sunt sigură, *querida*, dar noi suntem diferite și eu am îndurat la nesfârșit umilința aia.

– Poate că s-a schimbat. Bărbații se schimbă când îmbătrânesc. Și jur că nu l-am mai văzut cu nici o femeie de când am venit la tine în Sacromonte.

– Ei bine... María s-a strâmbat când a înghițit pâinea. E ceva, zic. Nu-ți face griji, Lucía, am căzut de acord, de dragul lui Pepe măcar, să ne împăcăm. El, mai mult ca oricine, trebuie să creadă în dragostea noastră.

– Îl mai iubești, *Mamá?*

– El este dragostea vieții mele și va fi mereu, dar asta nu înseamnă că mă mai poate lua de proastă. Am îmbătrânit și am învățat ce poate tolera inima mea și ce nu. Așa că voi dormi cu Juana.

– Nu, *Mamá!* O să ai camera ta. Mă duc la recepție să mă ocup de asta.

– *Gracias*, Lucía! María și-a pus mâna pe a fiicei. Știu că-i normal să vrei o reunire reală între noi, dar nu se poate.

– Înțeleg, *Mamá*, normal că înțeleg. Poate în viitor, *sí*?

– Am învățat să nu mai zic „niciodată“, *querida mía!* María a zâmbit slab. Deocamdată, mă bucur că suntem în siguranță și că Pepe și-a cunoscut în sfârșit tatăl. Nu știu cum să-ți mulțumesc, Lucía!

– Și în seara asta, *Mamá*, pentru prima oară după atâția ani, o să mă vezi dansând!

– Da, dar poate ar trebui să mă duc și să mă odihnesc, ca să pot aprecia cum se cuvine.

– Dar voiam să te duc la cumpărături! Să-ți iau o rochie nouă!

– Mâine, a spus María slăbită, ridicându-se de la masă. Îmi iau rochie nouă mâine.

***

– Mă tem că mama este bolnavă, i-a spus Lucía lui Meñique când au rămas singuri în apartament, cu restul ospățului.

– Lucía, cred că ai așteptări prea mari. Mama ta nu-i bolnavă, ci slăbită după atâtea luni în care a flămânzit, ca să nu mai vorbim de șocul de a veni aici și de a-și vedea soțul pentru prima oară în atâția ani.

– Sper că ai dreptate. Trebuie să facem tot posibilul să o întremăm. Nu știu dacă este fericită aici.

– Lucía... Meñique a sorbit din cafeaua amară. Nici unul dintre noi nu știe cum este să alegi între a-ți abandona doi copii pe care-i iubești ca să salvezi un altul. A venit aici pentru Pepe, nu pentru ea.

– *Sí*, dar sper că se bucură puțin că a venit. Trebuie să mă duc la cumpărături și să-i iau mamei o rochie pentru diseară. Vreau să fie frumoasă. Vii cu mine?

Meñique a consimțit, ca întotdeauna, știind că trebuie să renunțe la siesta de care avea atâta nevoie înainte de spectacol.

În timp ce ieșeau din apartament, se minuna de nivelul de maturitate emoțională al Lucíei și se întreba dacă dorința ei de a-și reuni părinții își avea rădăcinile în acea de a se absolvi de sentimentul de vinovăție deplasat, cum că ea fusese cea care-i despărțise de fapt.

***

La *Café Arcadio,* María asculta discuțiile clienților eleganți. Cu toate că nu înțelegea ce spuneau, știa că acești *payo* erau foarte bogați, după hainele pe care le purtau și alcoolul scump pe care-l consumau. Până atunci doar trecuse pe stradă pe lângă ei și totuși, în acea seară, era acolo, îmbrăcată cu o rochie elegantă cum purtau și ei, cu părul prins frumos în creștet, cum i-l aranjase Juana.

Și erau cu toții aici ca s-o vadă pe fiica ei: Lucía Albaycín, micuța gitană din Sacromonte. Nu-i venea să creadă cum cucerise ea inimile și mințile străinilor! Era prea mult.

– Parcă visez... Pepe dădea glas gândurilor ei, luând o gură de bere pe care o primise și aruncând o privire în jur. Coada de la intrare se lungește. Chiar suntem aici, *Mamá?* Printre *payo* portughezi?

– Da, și asta mulțumită surorii tale care ne-a salvat, a spus María.

– Și lui *Papá*, a adăugat Pepe. Mi-a spus că el a dat banii pentru a-i mitui pe polițiști și să obțină documentele noastre.

– Și lui, desigur, a consimțit María, cu un zâmbet ușor.

Ca la un semnal, José a apărut lângă ei.

– Începem în cinci minute. Și-a plimbat ochii peste corpul soției. Ești frumoasă astă seară! Nu prea te-ai schimbat de când aveai cincisprezece ani.

– *Gracias*.

María și-a coborât ochii în pământ, încercând să-i ignore comentariile.

– Trebuie să mă pregătesc.

José a făcut o plecăciune.

– Dar Lucía nu a venit încă.

– Ba da, María, dar în fiecare seară iese să vorbească cu cei care nu pot intra, i-a explicat el, înainte să se ducă la restul trupei, în

fundul barului.

– Lucía este faimoasă, *sí, Mamá?*

– Foarte, a confirmat María, la fel de uluită ca fiul ei.

Cei din trupă și-au ocupat locurile în uralele și aplauzele publicului. José și Meñique și-au făcut încălzirea, iar María a văzut că Pepe zâmbea de plăcere.

– *Papá* este foarte talentat, nu? Poate mai talentat ca Meñique.

Maríei i-a venit iar să plângă atunci când a observat privirea fiului ei: îl adora pe José.

– Da, este, ca și tine.

În timp ce Pepe mai lua o gură de bere, María i-a luat sticla din mână ferm.

– Nu, *querido*, alcoolul nu face bine la degete.

– Zău? Și de ce l-am văzut pe tata bând la prânz?

– Pentru că el a învățat deja să cânte. Uită-te la spectacol!

După încă zece minute în care José și Meñique au improvizat, degetele lui José s-au oprit brusc.

– Dar unde este *La Candela*? S-a uitat în jur și publicul și-a ținut respirația. Nu-i aici și nu putem începe fără ea.

– Aici sunt, s-a auzit o voce la intrarea barului.

Întreg publicul s-a întors la vocea Lucíei și au început să strige și să aplaude. I-a redus la tăcere ridicând mâna și trecând prin mulțime. Trena rochiei de flamenco, lungă cât a unei regine, șerpuia în urma ei. A urcat pe scenă și cu un gest expert a dat comanda.

– *Arriba!*

– *Olé!* a răspuns publicul.

– Acum putem începe.

José și-a strunit chitara cu un acord și Lucía a început să se miște. Alături de toți cei din bar, María se uita fascinată la creatura înfocată și pasională pe care aproape că nu o mai recunoștea ca fiind a ei.

Querida mía, ce te-ai schimbat! și-a spus ea, ascultând aplauzele publicul în extaz, căruia i s-a alăturat ridicându-se în picioare. *Ești pur și simplu magnifică!*

Și José părea să fi atins un cu totul alt nivel de performanță. În acea seară cânta pe măsura ritmului fiicei lui și părea să știe exact când să se oprească și să o lase doar pe ea să bată din picioare.

– Sora mea este incredibilă! a șoptit Pepe când a terminat Lucía *alegrías* și întreg barul s-a ridicat în picioare să ceară bis.

Cu un gest, i-a liniștit.

– *Sí*, vine și bisul, dar numai dacă urcă pe scenă oaspetele meu special! Hai, Pepe! Lucía i-a făcut semn și toate privirile au căzut asupra băiatului.

– Nu pot, *Mamá!* Pepe a intrat în panică. Nu sunt destul de priceput!

María s-a întins spre chitara lui, căci Lucía insistase s-o aducă.

– Du-te și cântă cu sora ta, Pepe!

Tremurând, Pepe s-a îndreptat spre scenă. Meñique s-a ridicat și i-a oferit galant un loc lui Pepe. Băiatul s-a așezat lângă tatăl lui, care i-a șoptit la ureche.

– *Señores y señoras!* Dați-mi voie să vi-i prezint pe José și Pepe, tată și fiu, care cântă pentru prima oară împreună! a anunțat Lucía, plecând spre culise, cu trena după ea.

În timp ce Pepe își așeza chitara, José a pus mâna pe umărul lui și i-a făcut semn din cap înainte să înceapă să cânte. După câteva clipe, a început să cânte și Pepe, timid, urmărind degetele tatălui și ascultând ritmul. María și-a ținut respirația în timp ce Pepe se străduia să își păstreze calmul și, în cele din urmă, a închis ochii și umerii i s-au relaxat, ca și ai ei. José s-a oprit din cântat, înțelegând că Pepe avea încrederea necesară să continue singur. Pierdut în lumea lui, ca și Lucía când dansa, degetele lui Pepe se mișcau iute pe strune, ca niște păianjeni agili. Acel solo a fost întâmpinat cu un ropot de aplauze, după care Meñique, José și Lucía s-au alăturat și au dus spectacolul într-un crescendo superb, care a ridicat publicul în picioare, cerând mai mult.

Emoționat, José și-a luat fiul în brațe și l-a strâns la piept. María nu se mai putea stăpâni și a dat frâu liber lacrimilor.

Da (în limba portugheză în original)
Grup paramilitar fascist
Fosta monedă portugheză
Te iubesc (în limba spaniolă în original)
Fiule (în limba spaniolă în original)

Testicule (în limba spaniolă în original)

LISABONA. August 1938, doi ani mai târziu

Capitolul 26

– Am primit o ofertă să cântăm la Buenos Aires, a anunțat José.

Stătea la masă cu Lucía și Meñique în apartamentul lor.

– Nu acolo s-a născut *La Argentinita?* l-a întrebat Lucía pe tatăl ei.

– Da, s-a născut în Argentina.

– Și unde-i Argentina? În Statele Unite ale Americii?

– Nu, în America de Sud, America spaniolă, dacă vrei.

Meñique și-a dat ochii peste cap în fața ignoranței geografice a Lucíei.

– Se vorbește spaniola acolo?

– Da. Sigur că vom refuza, a spus José.

– De ce? Lucía a mijit ochii. Suntem în Portugalia de doi ani și m-am săturat de exil într-o țară în care se vorbește altă limbă. În Buenos Aires o să pot înțelege tot ce se spune! *Papá, vreau să merg!*

– Nu mergem, Lucía! a hotărât José.

– De ce nu?

– Trebuie să ne urcăm pe un vapor și să mergem pe apă multe zile. După cum știi, *querida*, nici un gitan nu poate traversa apa și să apuce să povestească, a răspuns José solemn.

– Te rog, nu începe iar cu superstiția aia! Am murit când am trecut râul Darro din Sacromonte și podul spre Alhambra? Eram cu sutele, *Papá* și n-a murit nimeni.

A murit unul... s-a gândit María, care stătea tăcută și cosea un volan la noua rochie de flamenco a Lucíei.

– Darro a fost bun cu noi sute de ani. Trecem pe unde are doar câțiva metri, nu-i un ocean pe care trebuie să trăim cu săptămânile! Și-apoi...

– Și-apoi ce, *Papá*? a întrebat Lucía.

– La Lisabona avem succes. Avem tot ce vrem. În Buenos Aires nu te cunoaște nimeni, Lucía, și ar trebui s-o luăm de la capăt.

– Nu asta am făcut toată viața, *Papá?*

– Acolo este regină *La Argentinita*.

– Ți-e frică de ea? Mie nu! M-am plictisit aici și chiar dacă facem mulți bani, vreau să vadă și alte țări ce pot eu face. Lucía s-a întors spre Meñique. Ești de acord? l-a întrebat.

– Cred că este o ocazie interesantă, a răspuns el cu diplomație.

– Este mai mult de-atât. Lucía l-a privit sfidător și s-a ridicat. Așa ne este dat. Poți trimite telegramă că mă duc. Depinde de voi dacă vreți să veniți cu mine.

Lucía a ieșit ca o furtună din cameră, în timp ce părinții ei și Meñique se priveau neliniștiți între ei.

– Este o nebunie să plecăm de-aici când totul merge așa bine, a insistat José. Poate nu ne putem întoarce în țara noastră, dar avem o viață bună aproape, în Portugalia.

– Așa-i, a confirmat Meñique. Dar mă îngrijorează din ce în ce mai tare situația politică din Europa. Ducem o viață precară aici, José, eu am făcut tot posibilul să ne ferim de informatori, chiar dacă faima Lucíei atrage atenția asupra micii noastre trupe. Dacă se satură poliția lui Salazar de gitani și ne trimit înapoi în Spania să ne omoare? Și când o să provoace Adolf Hitler Franța și Anglia cât să stârnească un război mondial...

– *Hombre!* Citești prea multe ziare și petreci prea multe nopți cu tovarășii tăi *payo*, a spus José cu dispreț. Nu-i nimic mai primejdios decât să traversezi oceanul. Vrei să ne duci la moarte!

– José, cu tot respectul, încerc să fac doar ce-i mai bine pentru noi. Am senzația că ar trebui să plecăm din Portugalia cât mai putem și granițele sunt deschise. Meñique s-a întors spre María. Ce părere ai?

María i-a zâmbit recunoscătoare. Nu i se cerea prea des părerea. Și-a căutat cuvintele.

– Cred că fiica mea nu se va sătura niciodată să-și arate talentul. Este încă tânără și vrea să urce munți mai înalți. Cum am făcut și noi odată. María i-a aruncat o privire lui José. Ea este cea pe care vrea

s-o vadă publicul, cea care ne pune zilnic pâinea pe masă. Și orice părere am avea noi, trebuie să-i satisfacem pofta de a cuceri noi țări.

María a ridicat din umeri ca și cum își cerea scuze și s-a întors la cusut.

– Are sens ce spui, nevastă! a consimțit José în cele din urmă. Nu crezi, Agustín?

– Da, a răspuns el, ușurat că María era de acord, afectat de comentariul ei sincer, dar crunt, că Lucía era cea pe care o voia publicul. Și, dacă vedem că m-am înșelat, există vapoare spre Portugalia. Sau, dacă avem noroc, într-o zi, spre Spania.

– Atunci ați câștigat, a suspinat José. Deși nu știu dacă vor veni și ceilalți din trupă.

– Normal că vor veni. María s-a oprit din cusut și a ridicat privirea la ei. Știu și ei că nu fac doi bani fără Lucía.

Dar ea știe că nu este nimic fără noi? s-a întrebat Meñique.

***

– *Dios mío!* De ce-am făcut asta? a gemut Lucía, când se apleca să vomite din pat în găleata pe care i-o adusese Meñique. De ce are oceanul așa multă apă?

– O să te simți mai bine în curând, *pequeña!*

Lucía s-a târât la loc în pat și s-a apucat de el, în timp ce vaporul trăgea spre dreapta.

– Ba nu. O să mor înainte să ajung la mal, sunt convinsă. Și o să mă mănânce rechinii și este vina mea că am vrut să vin.

– Păi, dacă nu mănânci nimic, nu o să se bucure de masă, a comentat Meñique.

Era singurul din trupă care nu avusese rău de mare de când plecase *Monte Pascoal* din portul Lisabonei cu o săptămână în urmă.

– Mă duc să aduc pe cineva să facă curat. Îți mai aduc ceva? a întrebat, deschizând ușa.

– Un inel de logodnă ar fi minunat, a strigat ea, după ce s-a închis ușa.

***

– În seara asta mâncăm la masa căpitanului, a declarat Lucía trei zile mai târziu, în timp ce-și prindea părul și se dădea cu roșu în

obraji, care tot trădau paloarea căpătată după vărsături.

– Te simți cât de cât bine, *pequeña?* a întrebat Meñique.

– Normal! Căpitanul m-a invitat în special pe mine și nu-l pot dezamăgi, ca nu cumva să naufragieze, a spus ea, fără urmă de ironie. Haide!

Cina la masa căpitanului a fost o ocazie plăcută. Căpitanul le-a oferit vin bun și chelnerii au adus fel după fel, dar numai Meñique a reușit să mănânce. José stătea lângă el și vorbea încins cu căpitanul, mare admirator al muzicii flamenco.

– Și ați auzit veștile din Anglia? a întrebat căpitanul. Prim-ministrul, domnul Chamberlain, a promis „pace în vremea noastră“. În mod evident, nu-i de acord cu Hitler.

– Vezi, *hombre?* Pace! a exclamat José, plesnindu-l pe Meñique peste umăr. Nu era nevoie să plecăm pe mare până la urmă. Of, ce dor mi-e de Spania...

– Ah, prietene! a exclamat căpitanul, aplecându-se să mai toarne brandy în paharul lui José. Odată ce vezi splendoarea din Buenos Aires și Argentina, n-o să mai vrei să pleci.

***

– Am fost în cabina mamei, dar era goală! a declarat Lucía trium fătoare a doua zi.

– Și? Poate fi oriunde pe vas.

– Nu la șase dimineață. Așa că pe urmă m-am dus tiptil, ca o pisică, în cabina tatei. Ia ghici!

– Spune-mi!

– Deschid ușa și îi văd împreună în pat, se țineau în brațe. Nu-i minunat? Lucía a executat un *zapateado* iute în jurul patului lor. Știam eu! Știam eu!

– Da, este o veste bună că au lăsat trecutul în urmă, cel puțin deocamdată.

– Meñique! s-a rățoit Lucía, cu mâinile în șolduri. Dragostea adevărată ține o veșnicie, nu?

– Normal. Mă duc să exersez noul cântec cu Pepe acum.

Înainte ca declarația ei să-l facă să verse în găleata care stătea lângă pat, în caz că i se mai făcea rău Lucíei, Meñique a ieșit din

cabină.

***

În vreme ce *Monte Pascal* naviga de-a lungul coastei Braziliei, vremea înveselea spiritele pasagerilor. Trupa a urcat pe punte și toți se scăldau în căldură ca rechinii de care se temeau îngrozitor. Acum își concentrau toată energia asupra pregătirii pentru sosirea în Argentina. Chiar și Lucía, care nu mai exersase din cauza răului de mare, a binevoit să repete cu ei.

– Meñique? a rostit ea, cu o seară înainte să ajungă în Buenos Aires.

– Da, *pequeña?*

– Crezi că putem avea succes în Argentina?

– Lucía, dacă e să aibă cineva succes, tu ești aia!

Ea și-a strecurat mâna în mâna lui.

– Pot fi mai pricepută ca *La Argentinita?*

– Asta nu știu să spun. Asta-i țara ei.

– Voi fi, a declarat Lucía cu certitudine. *Buenas noches, querido!*

L-a pupat pe obraz și s-a întors cu spatele.

***

A doua zi de dimineață, vaporul se îndrepta rapid spre docul din Buenos Aires. Artiștii erau pe punte, toți îmbrăcați frumos, cu cele mai bune costume și cu părul uns cu ulei.

– Chiar dacă nu are cine să ne întâmpine, ne vom purta ca și cum la asta ne-am aștepta, i-a șoptit Lucía lui Meñique, uitându-se la pasarela care cobora. Lucía stătea pe vârfuri și se uita peste balustradă la mulțimea de oameni de pe chei.

– Arată și vorbesc ca noi! a exclamat veselă.

– Lucía! *La Candela!* a strigat cineva sub ei.

– Tocmai mi-am auzit numele?

Lucía s-a întors spre Meñique, mirată și încântată. S-a întors și a făcut cu mâna.

– Aici sunt! a strigat, iar pescărușii i-au ținut isonul.

Trupa Albaycín a coborât pasarela, cu valizele de carton decorate cu buchețele de ierburi legate cu basmale, ca să-i păzească de ghinioane.

– *Hola, Buenos Aires!* a strigat triumfătoare Lucía, punând piciorul pentru prima oară pe pământ argentinian. Nu am murit!

Și-a luat clanul în brațe. În fața lor au explodat blițurile aparatelor de fotografiat și un bărbat înalt, în costum de mătase, a venit spre ei.

– Unde este Lucía Albaycín? a întrebat el.

– Aici sunt!

Lucía și-a făcut loc în mulțime.

– Dumneata ești?

Bărbatul s-a uitat în jos la bucățica de femeie al cărei cap nu-i ajungea nici până la umăr.

– *Sí!* Dumneata cine ești?

– Santiago Rodríguez, impresarul care v-a adus aici, *señorita!*

– *Bueno*[69], dumneata plătești și noi dansăm pentru Buenos Aires!

Spectatorii au izbucnit în urale.

– Cum vă simțiți pe pământ argentinian?

– Minunat! Tata, fratele meu, mama, chiar și geanta au suferit de rău de mare pe ocean! a spus ea zâmbind. Dar acum am ajuns bine sănătoși.

Blițurile s-au declanșat încă o dată, iar *señor* Rodríguez a cuprins cu brațul silueta micuță a Lucíei și uralele au izbucnit din nou.

– Și uite așa, începe un alt circ… a murmurat Meñique.

Foarte bine (în limba spaniolă în original)

TIGGY. Sacromonte, Granada, Spania. Februarie 2008

URSUL BRUN EURASIATIC (URSUS ARCTOS ARCTOS)

Capitolul 27

– Mi s-a făcut somn, a anunțat Angelina, după ce am călătorit în trecut. Nu mai povestesc nimic până nu mă odihnesc.

M-am uitat la Angelina și am văzut că avea ochii închiși. Vorbise o oră și jumătate. Îmi venea să dau fuga la hotel, să iau hârtie și stilou și să notez tot ce-mi spusese Angelina, ca să nu uit nici un cuvânt. Majoritatea copiilor aveau luxul ca trecutul să le fie atașat de prezent și de viitor, fuseseră crescuți într-un mediu pe care-l acceptau și înțelegeau. Pentru mine, era ca și cum tocmai fusesem la un curs intensiv despre istoria familiei mele, care nu putea fi mai diferit decât viața pe care o dusesem de când fusesem luată de-aici de Pa. Cumva, trebuia să le aduc pe cele două Tiggy laolaltă și știam că avea să dureze. Mai întâi trebuia să mă obișnuiesc cu Tiggy cea nouă, pe care o descopeream în acel moment.

– Ora prânzului.

Pepe s-a ridicat și s-a dus spre intrarea peșterii.

– Pot să te ajut? am întrebat, urmându-l înăuntru și trezindu-mă într-o bucătărie demodată.

– *Sí*, Erizo! Farfuriile sunt acolo.

A arătat spre un dulap cioplit în lemn, care semăna foarte mult cu cele pe care mi le imaginam că le făcuse Carlos, fiul Maríei, cu ani în urmă.

Le-am luat cum a cerut, timp în care el a scos mâncarea dintr-un frigider antic care bâzâia și huruia.

– Te superi dacă arunc o privire? Aș vrea să văd unde m-am născut.

– *Sí*, pe-acolo. Pepe mi-a arătat fundul cavernei. Acum doarme Angelina acolo. Comutatorul este pe stânga.

Am traversat bucătăria și am dat la o parte o perdea subțire. Am orbecăit până am găsit comutatorul și camera s-a luminat dintr-odată

de la un singur bec. Am văzut un pat vechi din fier forjat, cu o pătură croșetată, colorată pe el. Am ridicat ochii la tavanul oval văruit și am oftat minunându-mă. Cum este posibil să fi ținut minte atât de bine ca bebeluș că am fost ridicată spre el de acele mâini puternice și sigure?

Am ieșit din dormitor brusc ametită și i-am cerut lui Pepe un pahar cu apă.

– Mergi și șezi cu Angelina.

Pepe mi-a dat paharul și eu am tras scaunul la umbra unei tufe aromate. Apoi a venit și el cu o tavă plină și, când s-a clintit Angelina, l-am ajutat să pună totul pe masă.

– Aici mâncăm mâncare simplă, a spus din senin, în caz că aveam să fac mofturi la pâinea proaspăt coaptă, uleiul de măsline și castronul cu roșii dolofane.

– Este perfect, sunt vegetariană.

– Ce înseamnă? a întrebat Pepe.

– Nu mănânc carne, pește, lapte, ouă, unt sau brânză.

– *Dios mío!* Mirat, Pepe m-a măsurat din ochi. Nu mă mir că ești așa slăbănoagă.

În toată acea simplitate, știam că nu voi uita niciodată gustul de pâine înmuiată în ulei de măsline și cele mai proaspete roșii pe care le-am mâncat vreodată. M-am uitat peste masă la Angelina și la Pepe și m-am minunat de cât de diferiți erau, chiar dacă erau unchi și nepoată. Dacă totuși se îndoia cineva că erau rude, lejeritatea cu care se mișcau și inflexiunile cuvintelor îi distingeau ca făcând parte din aceeași familie. Mă întrebam ce moștenisem de la ei.

– În curând trebuie să aranjăm să cunoști restul familiei tale din Sacromonte, a comentat Angelina.

– Eu cânt la chitară, a spus Pepe, pocnind din degete și răsucindu-și mustața în formă de ghidon.

– Parcă plecase toată lumea de-aici, am spus.

– Au plecat din Sacromonte, dar nu sunt departe în oraș. Trebuie să facem o *fiesta!* Angelina a bătut din palme de bucurie. Acum o să-mi fac siesta, și tu la fel, Erizo, că ai nevoie de somn. Întoarce-te la șase și mai vorbim!

– Iar eu o să mai pregătesc mâncare. Te facem puternică, *querida!* a declarat Pepe.

Am strâns castroanele și vasele pe tavă și am cărat urciorul cu apă și paharele în bucătărie. Angelina a dispărut după perdea, făcând cu mâna.

– Dormi, Erizo! a repetat ea, așa că am dat din cap spre Pepe și m-am întors la hotel.

***

Am dormit lemn și m-am trezit la șase fără zece, m-am spălat pe față cu apă rece ca să mă dezmeticesc și am dat fuga la ușa albastră de pe poteca îngustă.

– *Hola*, Erizo!

Angelina mă aștepta deja. S-a întins spre încheietura mâinii mele și mi-a luat pulsul, după care a dat din cap aprobator.

– E mai bine, dar mai bei o poțiune înainte să pleci. Hai!

Mi-a făcut semn să înaintez și a pornit pe cărarea care cobora pe lângă peștera ei.

Am mers una lângă alta în amurgul care se lăsa grăbit. M-am uitat în susul dealului și am văzut cum se ridica fumul din patru-cinci hornuri. Am trecut pe lângă o bătrână care fuma o țigară în fața ușii și care a strigat-o pe Angelina. S-a oprit la vorbă și m-am simțit puțin mai bine să știu că Sacromonte nu era complet abandonat. Am mers apoi mai departe și am ajuns în cele din urmă într-o zonă împădurită aproape de sat.

Angelina a ridicat degetul spre luna care plutea deasupra noastră.

– Este lună plină. Vine cu o nouă zi, cu primăvara, e timpul când se spală trecutul și o luăm de la capăt.

– Cam ciudat, că nu pot să dorm de obicei când este lună plină. Și, dacă ațipesc, am vise foarte stranii, am spus.

– Pentru toate femeile este la fel, mai ales pentru cele cu har. În cultura gitană, soarele este zeul bărbaților și luna zeița femeilor.

– Serios?

– *Sí*. Angelina mi-a zâmbit mirată. Ce altceva să fie? Fără lună și soare, nu ar exista umanitatea. Ele ne dau forța vieții. La fel cum, fără bărbați și femei, nu ar exista oameni. Pricepi? Suntem la fel de

puternici, dar fiecare cu talentul lui special, fiecare are rolul lui în univers. Hai să mergem mai departe!

Angelina și-a croit drum printre copaci, până am ajuns într-un luminiș. Am văzut că era plin de morminte, iar solul era înțesat de cruci de lemn cioplite. Angelina m-a condus de-a lungul șirului până a găsit ce căuta.

A arătat spre trei cruci pe rând.

– María, *bisabuela* – străbunica ta, Lucía, *abuela* – bunica și Isadora, *madre*.

A așteptat apoi cât am îngenuncheat în fața mormântului mamei mele, căutând data morții ei, dar numai numele era inscripționat pe crucea simplă.

– Cum a murit?

– Altă dată, Erizo! Deocamdată dă-i binețe.

– Bună! am șoptit mormanului de țărână acoperit de iarbă. Aș vrea să te fi cunoscut.

– Era prea bună pentru pământul ăsta, a suspinat Angelina. Blândă și bună, ca tine.

Am rămas puțin, cu gândul că ar fi trebuit să fiu mai emoționată, pentru că era un moment important, dar poate creierul meu încă procesa informația, căci tot ce simțeam era o amorțeală bizară.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare și am mers împreună mai departe pe lângă cruci. Am zărit numele copiilor pierduți de María, cele ale fiilor și ale nepoților ei.

– Eduardo și Carlos nu sunt îngropați aici, dar Ramón le-a făcut crucile în amintirea lor.

Angelina m-a dus pe lângă alte două-trei cruci, repetând:

– Amaya, Amaya, Amaya…

Crucile nu se mai terminau, toată familia mea din partea străbunicii părea să fie îngropată sau comemorată aici.

Apoi am trecut la familia Albaycín, familia străbunicului meu, José, care erau la fel de mulți. Și la urmă, cu gândul la rădăcinile mele care se desfășurau de-a lungul a cinci sute de ani, ceva mi-a dat un imbold și am simțit firul invizibil și neîntrerupt care ne lega pe toți între noi.

Angelina a continuat să meargă prin pădurea de cruci, până când am ieșit din luminiș și am ajuns într-un desiș.

Se uita în jos și bătea cu picioarele în sol.

– Bine, prima lecție. A dat din cap. Întinde-te, Erizo!

M-am întors spre Angelina, care se așezase deja în genunchi. Apoi s-a întins pe spate, pe solul bogat și i-am urmat exemplul.

– Ascultă, Erizo!

Angelina a ciulit urechile în mod exagerat, dând din cap spre mine.

M-am uitat la ea cum și-a pus mâinile la ceafă, în loc de pernă și a închis ochii. Am făcut și eu la fel, deși nu eram sigură ce trebuia să aud.

– Simte pământul! a șoptit, dar nu mă ajuta prea mult.

Am închis ochii și am respirat încet, în speranța că puteam simți și auzi ceea ce ar fi trebuit. Multă vreme am auzit doar păsările care își urau noapte bună, zumzetul insectelor și foșnetul animalelor mici de sub pământ. M-am concentrat la acel sunet – sunetul naturii – și, în cele din urmă, zgomotul s-a întețit, până când nu am mai auzit decât o cacofonie. Pe urmă am avut cea mai stranie senzație, ca și cum pulsa pământul sub mine, la început ușor, apoi din ce în ce mai puternic, până când inima pământului a devenit una cu a mea și mă simțeam în armonie perfectă cu pulsul său.

Nu știu cât am zăcut acolo, însă, cu cât mă lăsam mai purtată de val în loc să mă sperii, cu atât începeam să aud, să simt și să văd: sunetul râului departe, sub noi, parcă își trimitea apa proaspătă și purificatoare spre mine, după care am văzut culorile sublime ale tuturor peștilor care înotau în el. Am deschis ochii și copacul de deasupra mea se metamorfozase într-un bătrân ale cărui brațe formate din ramuri se legănau ușor în briză, iar părul și barba lui lungi și albe erau făcute din mii de pânze de păianjen împrăștiate pe trunchiul acoperit de mușchi. Mâinile-rămurele traversau crenguțele mai mici, de parcă omul-copac își proteja copiii.

Iar stelele… în viața mea nu mai văzusem atât de multe și nici nu știam că puteau străluci atât de puternic. Cerul a început să se miște și mi-am dat seama că era alcătuit din miliarde de spirite infime, fiecare cu propria energie și am realizat șocată că de fapt cerul era mult mai dens populat decât pământul.

Am văzut apoi ceea ce am crezut la început că era o stea căzătoare, însă, când a rămas deasupra coroanelor copacilor, mi-am dat seama că nu putea fi asta, pentru că, după ce se oprise câteva secunde, a țâșnit brusc în sus și a rămas chiar deasupra mea, găsindu-și locul pe cer.

Am fost transportată imediat în coliba lui Chilly și l-am văzut întins pe pat – sau cel puțin corpul care îi găzduise cândva sufletul –, pielea și oasele abandonate precum hainele vechi în coliba înghețată. Știam ce însemna asta.

– Vărul nostru, Chilly… a spus o voce lângă mine.

M-am ridicat în șezut speriată și m-am uitat în ochii Angelinei.

– A murit, Angelina!

– Tocmai a urcat în Lumea de Sus.

Mi-a curs o lacrimă și Angelina s-a întins să mi-o șteargă cu blândețe.

– Nu, nu, nu, nu plângi, Erizo! A arătat în sus. Chilly este fericit. Simți asta. Aici.

Mi-a pus mâna pe inimă înainte să mă ia în brațe.

– I-am văzut sufletul… energia care zbura, i-am spus, încă șocată de tot ce văzusem și simțisem.

– Îi transmitem dragostea noastră și ne rugăm pentru sufletul lui acum.

Mi-am plecat capul ca Angelina și m-am gândit ce ciudat era că gitanii spanioli aveau o credință catolică atât de puternică laolaltă cu propriile credințe. Bănuiam că, în ciuda practicilor diferite lumești, nici una dintre credințe nu o contrazicea pe cealaltă, pentru că amândouă erau despre credința într-o forță superioară, crezul că exista o forță mai mare decât noi în univers. Oamenii doar o interpretau din diversele lor culturi. Gitanii trăiau în natură și, astfel, spiritele pe care le venerau făceau parte din ea. Hindușii considerau vacile și elefanții sacri, creștinii celebrau divinitatea în formă umană…

Angelina a dat de înțeles că trebuia să ne ridicăm și m-am supus, simțind că-mi curățasem cu adevărat simțurile și le reînnoisem. Angelina m-a luat de mână și ne-am strecurat cu încredere printre copaci, până am văzut luminile slabe ale satului din fața noastră. În

acest timp am trăit euforia că reușisem cumva să mă simt una cu universul uluitor în care trăiam și parte din el. Mi-am amintit cuvintele lui Pa: „*Rămâi cu tălpile lipite de covorul proaspăt al țărânei, dar înalță-ți mintea spre ferestrele universului*“.

În fața ușii albastre, Angelina mi-a luat din nou pulsul.

– Din ce în ce mai bine. Îți dau poțiunea acum și curând o să te faci bine.

După ce am băut tonicul dezgustător sub privirile Angelinei, mi-a pus mâna pe obraz.

– Ești sânge din sângele meu. Sunt fericită. *Buenas noches!*

***

Stăteam în pat, în hotelul din peșteră, cu sufletul mai împăcat, de parcă pulsul constant al inimii pământului încetinise și-l potolise pe al meu. Gândul mi-a zburat la momentul în care am văzut sufletul lui Chilly părăsind pământul și i-am trimis un mesaj în șoaptă. Faptul că Angelina simțise și ea însemna că înainte, de fiecare dată când simțisem un suflet că mergea mai departe, nu fusese doar imaginația mea prea activă. Ceea ce însemna că „cealaltă parte“ a mea era la fel de reală ca zidurile solide ale peșterii în care mă aflam.

Și cel puțin din acest motiv mă bucuram că hotărâsem să fac această călătorie în trecutul meu.

Capitolul 28

O săptămână mai târziu, mă simțeam de parcă mai trăisem o viață de când venisem în Sacromonte. Angelina nu glumise și voia să mă învețe tot ce știa în timpul pe care-l aveam. Înainte să începem, m-a pus să jur că nu înregistrez pe vreun computer nimic din ce-mi spune:

– Secretul nostru trebuie să rămână secret, ca oamenii răi să nu ne prindă magia pe mașina aia cu internet.

Așa că urcasem dealul la o prăvălie din cealaltă parte a zidului orașului care părea să vândă tot, de la mâncare de pisici la electronice și am cumpărat o agendă groasă și niște pixuri. Deja umplusem pe trei sferturi agenda. Nu prea știam cum de ținea minte Angelina interminabilele variațiuni de ierburi care completau diverse remedii, darămite cantitatea exactă a fiecărui ingredient. Însă eu făceam un curs intensiv, pe când pe ea o ghidase din fragedă pruncie *bruja* Micaela. A început și să mă învețe cum să vindec cu mâinile.

– Chilly mi-a spus că am putere în mâini, dar animalele sunt pasiunea mea. Merge și la ele? am întrebat-o.

– Bineînțeles. Toate creaturile pământului sunt din carne și oase. Este la fel.

Cu toate că uneori eram frustrată, sub îndrumarea ei începeam să învăț cum să „simt“ energia care curgea prin fiecare ființă vie și cum să-mi las mâinile ce-mi vibrau să se ducă, asemenea magnetului, la sursa problemei, după care să eliberez energia negativă și s-o dispersez. Angelina m-a încurajat să exersez pe artrita pisicii bătrâne a lui Pepe, dar m-am trezit că mă opream pe aleile din Sacromonte ca să îngrijesc animalele străzii pe care le întâlneam. Când mă aplecam lângă un animal, speram doar ca trecătorii să nu creadă că încercam să le vând drept pui la vreun restaurant.

Pe măsură ce trecea timpul, am observat că mi se obișnuia urechea cu spaniola pe care o vorbeau Pepe și Angelina și începeam să recunosc din ce în ce mai multe cuvinte.

– Dacă mai stau o săptămână aici, o să vorbesc fluent, cel puțin ierburile spaniole, am chicotit, în timp ce mă îndreptam spre ușa albastră. Era o altă zi superbă cu soare și știam că Angelina va fi afară, unde bea cafeaua. Tonicul dezgustător mă aștepta ca de obicei, pentru că se pare că mie îmi făcea rău cafeaua.

– Cum te simți azi? m-a întrebat când am ajuns.

– Foarte bine, *gracias*.

Am luat poțiunea, care avea cea mai bizară aromă de anason cu balegă de oaie și am sorbit șovăitoare. Știam că mă va obliga s-o beau pe toată.

După câteva ore de lecții și prânzul obișnuit, Angelina și Pepe s-au retras să-și facă siesta și eu m-am întors la hotel, unde am stat o vreme pe terasă și mi-am văzut de scris, cât erau toate proaspete în minte. După ce am terminat, m-am dus și eu să mă culc, știind că mintea Angelinei era mai agilă noaptea, așa că a mea avea să fie în stare de alertă pentru a înțelege și nota toate informațiile pe care mi le împărtășise.

Totuși, în acea după-amiază nu am putut dormi și știam că era timpul să iau legătura din nou cu lumea externă. Trecuse o săptămână într-o clipită și lumea sigur era îngrijorată din cauza mea. Oricât voiam să rămân în universul meu paralel, nu era drept și trebuia să le spun că eram bine sănătoasă.

– Marcella, ai un telefon ca să sun acasă? am întrebat-o.

– Aici, sus? Glumești! Mobilele nu au semnal aproape deloc. Există un telefon la prăvălie, în oraș. Dacă plătești, te lasă proprietarul să-l folosești. Eu țin faxul acolo, pentru rezervări. Mă duc în fiecare zi. De fapt, chiar acum mă duc. Vrei să vii cu mine?

– Mersi, Marcella!

În mica prăvălie, Marcella le-a explicat ce aveam nevoie și am fost condusă într-o debara cu un telefon antic.

Am rămas singură și mă întrebam la ce număr să sun mai întâi, așa că am decis să-l sun pe Cal. Nu a răspuns, ceea ce însemna că puteam lăsa un mesaj fără să mă ocărască.

Am format numărul și a intrat căsuța vocală.

– *Bună, Cal, sunt Tiggy! Doar să știi că-s bine. Îmi pare rău că am fugit așa, dar… trebuia să evadez puțin. Te sun curând, dar nu-ți face griji. Sunt foarte fericită unde mă aflu. Salutări tuturor. Pa!*

Am pus receptorul jos și m-am simțit mai bine că îi dădusem de știre. Apoi l-am ridicat din nou ca să vorbesc cu Ma, doar nu se întâmpla nimic dacă afla unde eram. Am format numărul și a răspuns robotul de la Atlantis. Mi s-a pus un nod în gât când am auzit vocea lui Pa Salt înregistrată și mi-am adus aminte să-i cer lui Ma să-l schimbe.

– *Bună, Ma, sunt Tiggy! Chiar mi-e foarte bine și sunt în Spania. Aveam nevoie de căldură după frigul în care am stat și chiar mă ajută. Am lăsat mobilul la Kinnaird, dar o să încerc să sun din nou curând. Să nu-ți faci griji! Te îmbrățișez, pa!*

Am lăsat receptorul din mână. Îmi venea să-i las și lui Charlie un mesaj.

– Nu, Tiggy, este fostul tău angajator! mi-am spus ferm. *Vrei să vorbești cu el, nu-i așa? Pentru că ții la el…* Ba nu! am spus cu voce tare. *Ba da, Tiggy…*

Am suspinat. Unul dintre efectele lecțiilor mele cu Angelina era că intuiția mea, adică vocea internă, se trezise la viață ca o versiune feminină a lui Jiminy Cricket. De fapt, în perioada aceea, nu prea mai tăcea și mă obliga să înfrunt orice minciună încercam să-mi spun.

Bine, am răspuns vocii din mine, în timp ce plăteam și ieșeam din prăvălie. Marcella se dusese în oraș așa că m-am întors singură.

– Am ținut... adică încă mai țin la el, am spus cu voce tare, dar este căsătorit și are o fiică, are de administrat o moșie imensă și e posibil falit, iar viața lui este un haos total! Așa că, orice ai spune, de data asta te ignor!

Am ridicat privirea spre două femei care treceau pe lângă mine și se uitau ciudat.

– Am un prieten invizibil, am spus în engleză, înainte să le fac cu mâna și să urc mai departe dealul spre Sacromonte.

***

În acea seară, Angelina mi-a zis că sunt pregătită să trec la „universitate“, cum îi spunea ea. Când am ajuns, Pepe tocmai pleca să organizeze „fiesta“ mea, plănuită să aibă loc peste câteva zile.

– O să vină toată lumea, mi-a spus el, în timp ce pleca și eu îi simțeam entuziasmul. O să fie ca pe vremuri!

M-am așezat cu Angelina și ea a început să-mi vorbească despre cea mai puternică magie a ei, cu talismane, farmece și monede ocrotitoare. În caverna întunecată, luminată de o singură lumânare, pe care o prefera în locul becului cu lumină dură, mi-a arătat obiecte sacre, care aparținuseră străbunilor mei și, în timp ce le țineam în mâna care mă gâdila, îmi dădea instrucțiuni despre cum să ajung pe „cealaltă lume“ – lumea în care rătăceau spiritele și-mi șopteau la ureche, că aparent de-asta „știam“ lucruri.

Când am ajuns la blesteme, la început am refuzat.

– Parcă eram vraci, femei-doctori, am protestat. De ce am vrea să facem rău cuiva?

Angelina m-a privit sobru.

– Erizo! Lumea-i plină de lumină și întuneric. La viața mea am văzut mult întuneric.

A închis ochii și am știut că se gândea la trecutul care încă o bântuia și la frumoasa țară.

– În perioade întunecate, faci ce poți ca să supraviețuiești, să-i protejezi pe cei pe care-i iubești și pe tine. Așa că, acum mergem în pădure ca să te învăț vorbele celui mai puternic blestem.

Cincisprezece minute mai târziu, m-a dus în mijlocul luminișului și m-a făcut să țin minte cuvintele pe care mi le-a șoptit în spaniolă, cu un talisman la gât, ca să mă apere. Poate era bine că nu înțelegeam ce spuneam. Nu trebuia niciodată să le spun cu voce tare, darămite să le scriu, ci doar să le repet în minte, până mi se imprimau permanent în suflet.

– De câte ori ai folosit blestemul? am întrebat, în timp ce ne întorceam acasă.

– Doar de două ori, a răspuns. O dată pentru mine, o dată pentru altcineva care avea nevoie de ajutorul meu.

– Ce s-a întâmplat cu cei pe care i-ai blestemat?

– Au murit, a răspuns, ridicând din umeri.

– Aha!

Am răsuflat copleșită și șocată de puterile acestei femei. Speram doar să nu zacă și în mine puterea aia, căci era o iscusință pe care nu-mi doream s-o stăpânesc.

***

– Te-ai descurcat bine, Erizo! a spus Angelina două zile mai târziu. Eu și Pepe avem o surpriză pentru tine. Du-te la Marcella acum!

M-a gonit ca să-și facă siesta, iar eu m-am dus la hotel s-o caut pe Marcella, care-mi zâmbea atotștiutoare.

– Hai cu mine, Tiggy!

M-a tras în apartamentul ei privat din cavernă. Era decorat cu pături și țesături tradiționale și avea un televizor mare și demodat într-un colț.

– Acolo, a spus, arătând spre canapea, unde era întinsă o rochie frumoasă de flamenco, albă, cu volane ample mov și cu trenă. Pro beaz-o, a spus Marcella. Este rochia mea veche, de când eram mică, dar ar trebui să-ți vină. O să facem din tine o adevărată *bailaora* – o dansatoare de flamenco – pentru fiesta.

– Trebuie să port asta? am întrebat mirată.

– Normal, e fiesta!

Mi-a dat mormanul de cârpă moale și m-a împins spre cabina mică de duș, unde mi-am scos rochia și mi-am tras-o pe mine pe cealaltă. M-am dus la Marcella ca să-mi închidă numeroșii nasturi, mi-am netezit fusta și mi-am aranjat decolteul adânc.

– Ia, Tiggy. Uită-te în oglindă!

Marcella m-a întors cu fața spre oglindă.

M-am privit și m-am șocat să observ femeia care mă privea. Această Tiggy se bronzase sub soarele Spaniei, îi sclipeau ochii și rochia îmi accentua talia micuță și decolteul neted.

– *Linda!* a declarat Marcella. Frumoasă! Acuma îți mai trebuie pantofi. Angelina mi i-a dat pe ăștia pentru tine. Mă îndoiam că ți se potrivesc, dar acum, că văd ce picioare mici ai, știu că avea dreptate.

Mi-a întins o pereche de pantofi de piele roșii cu cataramă subțire. Tocurile cubaneze solide nu aveau decât cinci centimetri înălțime,

dar cum nu mai purtasem niciodată nici un fel de toc, îmi ajungeau. Am luat pantofii și i-am probat, asemenea Cenușăresei. Mi s-au potrivit perfect și am simțit un fior în ceafă.

– Marcella, ai cui sunt pantofii ăștia? am întrebat.

– Păi cum? Ai bunicii tale, Lucía, normal! a răspuns ea.

***

La nouă seara, împreună cu Marcella, am coborât dealul spre una dintre peșterile mari, pe care aș fi găsit-o oricum fără ea, pentru că muzica răsuna în toată regiunea și însuși aerul dansa pe ritmul ei. Mi-am atins părul cu timiditate, în timp ce Marcella m-a tras într-o peșteră deja aglomerată. Îmi unsese buclele rebele și-mi lăsase una în mijlocul frunții, ca în pozele în care o văzusem pe Lucía.

Când am intrat, o mare de oameni au început să bată din palme și să strige, iar Angelina și Pepe m-au plimbat de la unul la altul, și ei îmbrăcați în cele mai frumoase haine de flamenco, asemenea tuturor.

– Erizo, ea este nepoata vărului mamei tale, Pilar, aici sunt Vicente și Gael, Camila, Luis…

Mi se învârtea capul, dar m-am lăsat călăuzită prin mulțime, copleșită de căldura sinceră cu care mă îmbrățișau toți. Vicente – sau Gael? – mi-a dat un pahar cu vin de *manzanilla* și l-am văzut pe Pepe, în fundul peșterii, cocoțat pe un scaun, cu chitara în poală, lângă un bărbat care stătea pe o ladă.

– *Empezamos*! a strigat. Să începem!

– *Olé*! a strigat publicul, în vreme ce doi tineri au apărut cu mișcări de dans.

Au început să danseze *chufla bulerías,* din ce-mi explicase Angelina – un simplu dans, dar eram fascinată de talentul femeilor care băteau din picioare pe un ritm rapid, în timp ce-și țineau toate bărbia ridicată la fel de sus și își mișcau cu mâna fustele ale căror culori se reflectau pe pereții peșterii.

Iar eu făceam parte din toate astea, din cultura gitană care-mi curgea în vine și în suflet. Nu m-am putut abține atunci când mi-a întins mâna un tânăr, ci m-am relaxat și m-am lăsat dusă pe ritmul chitarei lui Pepe și cuprinsă de *duende,* cum i se spunea acolo.

Nu știu cât am dansat, dar pantofii Lucíei păreau să mă conducă și nu-mi păsa dacă arătam ridicol în timp ce imitam mișcările partenerului și băteam din picior în podeaua antică a peșterii, alături de noua mea familie. Podeaua vibra sub picioarele tuturor bărbaților, femeilor și copiilor care dansau fericiți pe ritmul muzicii irezistibile.

– *Olé*! a strigat Pepe.

– *Olé*! am strigat și eu laolaltă cu ceilalți, după care mi-am lăsat partenerul ca să beau apă.

– Tiggy!

Am simțit o mâna fermă pe umăr. Eram destul de sigură că alcoolul și învârtitul mă amețiseră destul de mult, căci atunci când m-am întors, mi s-a părut că auzeam glasul lui Charlie Kinnaird.

– Bună, Tiggy! a spus Charlie, care m-a apucat de braț și m-a tras fără nici o formalitate prin mulțimea de dansatori care băteau din palme și din picioare.

– Ce naiba faci? am strigat, încercând să mă fac auzită în zgomot. Dă-mi drumul!

Dar nu voia și, oricât m-am zbătut și m-am plâns, am rămas agățată de el până s-a hotărât să-mi dea drumul.

Părea că nu se uită nimeni la noi – învățasem în seara aceea că gitanii erau zgomotoși și pasionali din fire – și comportamentul nostru era probabil normal pentru ei.

– Trebuie să te scot afară, nu îmi aud gândurile aici, a spus Charlie, scoțându-și puloverul și punându-l peste umerii mei goi.

După ce am ieșit, s-a uitat în jur, a zărit zidul din față și m-a condus acolo. Numai când am ajuns la zid mi-a dat drumul, m-a cuprins cu mâinile de mijloc, m-a ridicat și m-a așezat pe zid.

– Charlie, ce naiba faci aici??

– Tiggy, trebuie să stai jos!

Mi-a dat drumul la mijloc și mi-a luat pulsul.

– Charlie, ajunge!

Am ridicat mâna să-i dau peste degete.

– Ai pulsul foarte ridicat, Tiggy!

– Da, pentru că dansez de o oră, am răspuns. De ce ai venit?

– Pentru că toată lumea încearcă să dea de tine.

– Cum adică toată lumea? m-am încruntat la el.

– Cal ți-a găsit telefonul în camera ta și am sunat pe toată lumea din agenda ta ca să vedem dacă știe cineva ceva de tine. Nu știa nimeni. Doar când le-ai lăsat mesaj lui și lui Ma am aflat că ești în Spania.

– Îmi pare rău, Charlie, am oftat. Ia-o mai ușor, te rog. Ce s-a întâmplat? A pățit cineva ceva?

– Nu, Tiggy, n-a pățit nimeni nimic, a spus el. Despre tine e vorba.

– Cum adică despre mine?

– În dimineața în care ai hotărât să fugi din spital aveam toate rezultatele analizelor tale și le-am pus cap la cap. Uite, Tiggy, pe scurt, bănuiesc că ai o afecțiune foarte serioasă a inimii, miocardită. Ai nevoie de îngrijire medicală imediat.

– O afecțiunea foarte serioasă a inimii? am întrebat încet. Eu?

– Da. Sau, cel puțin, potențial serioasă dacă nu este tratată.

– Dar mă simt bine, am insistat. De când sunt aici, parcă nu mai am palpitații. L-am privit în ochi pentru prima oară. Zici că ai zburat până aici ca să-mi spui asta?

– Da, normal! Nu puteam lua legătura cu tine, așa că n-am avut de ales. Serios, Tiggy, după ce că era să mori lucrând pe moșie, nu puteam să am și asta pe conștiință.

– Păi, n-aveai de ce, Charlie. Eu sunt cea care „a fugit din spital“, cum zici.

– Da, dar, pe lângă obligațiile mele profesionale, am simțit o datorie ca angajator. Habar n-am avut cât ți-a fost de greu la Kinnaird. Acum înțeleg de ce a trebuit să pleci.

Nu am zis nimic și mă întrebam dacă se referea la discuția mea cu soția lui.

– Beryl și Cal mi-au povestit despre atitudinea lui Zed Eszu, a continuat el. Amândoi au căzut de acord că din cauza lui ai plecat. Îmi pare tare rău, Tiggy, ar fi trebuit să-mi spui. Genul ăla de comportament este pur și simplu inacceptabil.

– Charlie, zău, nu e vina ta!

– O, ba da! m-a contrazis el. Ar fi trebui să fiu la moșie, să mă ocup de ea, atunci l-aș fi putut împiedica. Dacă-l mai văd, jur, îi rup gâtul.

– Sper că nu i-a zis nimeni lui Zed unde am plecat, nu? l-am întrebat, sincer speriată.

– Bineînțeles că nu, a răspuns Charlie. M-am dus direct la Kinnaird când am aflat de la Cal ce s-a întâmplat și i-am spus lui Zed să se care din casa mea. Și-a strâns lucrurile și a dispărut cu Range Roverul lui în acea după-amiază. Nu mai este acolo, Tiggy, m-a asigurat, simțindu-mi frica. Și-a pus mâna pe a mea și m-a trecut un fior. Sper că acum simți că te poți întoarce la Kinnaird.

– Mulțumesc.

Deocamdată, eram destul de fericită că Charlie credea că Zed fusese motivul pentru care plecasem.

– Totodată, poliția a tot încercat să ia legătura cu tine ca să discutați despre atentat. Au găsit cartușul și îl analizează.

– Au găsit făptașul? am întrebat, cu gândul la bietul Pegas.

– Nu știu, dar vor să vorbească cu tine la un moment dat. În privința afecțiunii tale, ți-am făcut programare la un spital din Granada mâine. Mai facem niște analize ca să mă asigur că poți zbura acasă.

M-am uitat mirată la el. Cu toate că doar încerca să aibă grijă de mine, mi-a amintit brusc și straniu de Zed: încă un bărbat care încerca să-mi controleze viața.

– Îmi pare rău, Charlie, dar mă simt foarte bine și încă nu plec din Granada.

– Știu că te simți bine în momentul ăsta, dar analizele arată contrariul. E serioasă treaba, Tiggy! Poate să… mă rog, să te omoare.

– Charlie! Am făcut o grămadă de analize la viața mea. Nu aveam nimic, de ce aș avea acum?

– Bine, a oftat Charlie și s-a sprijinit de zid lângă mine. Ascultă-mă, bine? Fără să mă întrerupi. Vreau doar să-ți pun câteva întrebări.

– Dă-i drumul! am spus șovăitoare, auzind ritmul de *cajón* și strigătele „*Olé*!“ dinăuntru. Tocmai în seara asta, dintre toate, nu voiam să pierd nimic stând aici, pe un zid afară și să discut despre o afecțiune cardiacă imaginară.

– Când ai observat prima oară palpitațiile?

– Ăăă… le am de ceva vreme, vin și pleacă, dar cred că tind să se întețească atunci când am o criză de bronșită. Și recent am răcit și am tușit rău.

– Bine. Îți aduci aminte dacă acum câțiva ani ai căzut la pat și ai avut febră mare?

– E simplu. Aveam șaptesprezece ani și eram în ultimul an la internat. Am făcut febră foarte mare și m-au dus la spital. Doctorul m-a diagnosticat cu streptococ și mi-a dat antibiotice. M-am făcut bine până la urmă, dar a durat un pic. Charlie, au trecut mulți ani de-atunci și nu am mai avut nimic.

– Și de-atunci și până ai ajuns în spitalul din Inverness ai făcut vreo cardiogramă?

– Nu.

– Tiggy! a suspinat Charlie. Miocardita este destul de rară și nu se cunoaște întotdeauna cauza, dar de obicei este declanșată de o infecție virală, pe care ai avut-o probabil la șaptesprezece ani și care a fost diagnosticată ca streptococ.

– Ah! Înțeleg, am spus, deja foarte atentă.

– Oricum, virusul, din motive pe care încă nu le înțelegem pe deplin, determină o inflamare a mușchiului inimii. Alte afecțiuni tind să pună presiune pe el și poate de-asta ai început să ai palpitații după ce te-ai îmbolnăvit recent. Și sigur, în urma șocului împușcăturii.

Tăceam deja, dezmeticindu-mă din alcool și dans și începeam să înțeleg de ce venise Charlie.

– Este posibil să… mor?

– Fără tratamentul corect, da. Este serios, Tiggy!

– Și se poate vindeca fără medicamente?

– Poate, dar nu există un pronostic clar. Uneori, inima se vindecă prin odihnă, alteori se vindecă cu ajutorul beta-blocantelor și inhibitorilor ECA, ocazional… Ei bine, nu cu rezultat pozitiv.

M-am cutremurat, în parte de frică, dar și pentru că acum mă liniștisem și simțeam răcoarea nopții.

– Haide! Trebuie să intrăm înăuntru, la cald.

A întins mâinile ca să mă ajute să cobor de pe zid, dar am sărit jos singură.

– Apropo, și tu, și ceilalți părești foarte autentici, a comentat Charlie ținuta mea. Este petrecere costumată?

– Nu. Cel puțin, asta m-a făcut să zâmbesc. Oamenii dinăuntru sunt țigani adevărați și, mai mult, fiecare dintre ei este rudă cu mine. M-am uitat la mutra lui speriată. Așa, și dacă mor în acest timp, mi-e teamă că trebuie să mă duc să îi spun noapte bună noii mele familii.

– Sigur. Te aștept aici.

Am intrat și am văzut că toți dansau și cântau în continuare, de parcă era sfârșitul lumii.

Pentru tine chiar poate fi, Tiggy!

Am găsit-o pe Angelina lângă Pepe, care lăsase chitara și se ștergea pe față cu o batistă mare.

– Mă duc la culcare. Sper că nu vă supărați, dar sunt foarte obosită. *Muchas gracias* pentru tot!

Transpirați, m-au îmbrățișat și m-au pupat pe obraji.

– Acum ești chiar de-a noastră, Erizo! Fugi la iubitul tău, a rânjit Angelina.

– Nu este iubitul, ci șeful meu, am spus ferm.

Angelina a ridicat din sprâncene și din umeri.

– *Buenas noches*, Erizo!

– Ce fel de loc este ăsta? m-a întrebat Charlie, în timp ce mergeam pe poteca întortocheată. Părea pustiu când am venit. Încă trăiesc oameni aici?

– Unii da, nu mulți însă. Trăiau toți în peșterile astea, până au început să se mute în apartamentele moderne din oraș.

– Este extraordinar, a răsuflat el din greu în timp ce urcam dealul. Pare neschimbat de sute de ani. Mi-a aruncat o privire în timp ce urcam anevoios lângă el. Ia-o ușor, Tiggy, măcar până vedem ce se întâmplă cu tine.

– Serios, n-am nimic. Cred că mi-a făcut bine aerul de-aici. Nu mi-a bubuit inima cât am dansat în seara asta, am adăugat când am ajuns în vârful dealului. Am luat-o pe cărarea care șerpuia în toate direcțiile peste munte, printre peșterile nesfârșite. Până la urmă, cum m-ai găsit?

– Cum ziceai, ai sunat-o pe Ma și am știut că ai venit în Spania, iar Cal ți-a răscolit prin sertare ca să dea peste un indiciu despre zona în care ai fi putut veni. A găsit niște pagini Wikipedia imprimate, despre o dansatoare spaniolă. Scria despre Granada și despre

Sacromonte, așa că am bănuit că exista o șansă să fi venit aici. Uau, Tiggy! Charlie s-a oprit pe loc când am cotit și a văzut Alhambra plutind deasupra noastră pe cerul nopții. Ce priveliște uluitoare!

– Așa este!

– Ai fost acolo?

– Nu, am fost mult prea ocupată. Unde stai?

– La singurul hotel de-aici, din informațiile doamnei de la aeroport: *Cuevas El Albanico*. Așa că ne-am cazat.

– „Ne-am“?

– Da, a spus, în timp ce ne apropiam de hotel. Nu era în regulă să vin singur, așa că am venit însoțit. Hai să vezi! Mi-a deschis poarta. Poate doarme deja, dar…

Nici n-am intrat bine, că o siluetă în pijama în carouri a dat fuga spre mine și m-a luat în brațe.

– Tiggy! Ce mă bucur să te văd!

– Și eu, Ally! am exclamat uluită, în timp ce mă desprindeam de ea ca s-o privesc. Uau! Arăți superb! Am privit ochii albaștri luminoși ai lui Ally și părul dens și roșcat-auriu. Burtica îi ieșea prin nasturii pijamalei. Doamne, ce mare ești! Pare că o să explodezi. Poate nu trebuia să zbori cu avionul.

– N-am nimic. Mai am o lună, dar înnebuneam acasă, la Bergen, așa că Thom, geamănul meu, s-a îndurat de mine și m-a invitat să merg cu el la un concert la care cânta în Londra. L-am convins pe doctorul meu că era cazul să schimb peisajul. Pe urmă, când m-a sunat Charlie și am aflat ce ai pățit și credea că ești aici, am schimbat biletul și am venit direct în Granada, cu el.

– Doamne, Ally, zău, n-am pățit nimic! am mormăit. Ar trebui să stai cuminte la Bergen, nu să alergi prin Europa după mine.

– Tiggy! Ne-am îngrijorat toți. Mă scuzați, doamnelor, vă las să vorbiți! a spus Charlie, luându-mi din nou pulsul și încuviințând. S-a mai domolit.

– Ți-a explicat Charlie cât de gravă este afecțiunea ta? m-a întrebat Ally.

– Da, și chiar dacă trebuie să te târăsc mâine la spital, tot vii, bine, Tiggy? a spus Charlie.

– O să vină, a răspuns Ally în locul meu.

– Dacă apare vreo problemă peste noapte, știți unde mă găsiți.

– Da. Noapte bună, Charlie! Și mulțumesc! a strigat Ally, în timp ce el se ducea spre camera lui.

N-a mai zis nici una nimic până nu s-a auzit ușa închizându-se după el.

– Vrei să te duci direct la culcare, Tiggy?

– Nu, sunt prea surescitată ca să dorm și vreau să aflu toate veștile pe care ai să mi le dai. Hai să ne așezăm acolo!

Am arătat spre mica sufragerie cu canapele de piele.

– Nu mult, că se supără doctorul Charlie, a șoptit Ally.

Am luat-o înainte și s-a făcut comodă pe o canapea.

– Și îmi spuneți cum m-ați găsit?

– Charlie era disperat când m-a sunat de pe mobilul tău. Este un tip extraordinar, a zâmbit Ally. Și evident, te îndrăgește foarte mult.

– Îmi pare rău că v-am necăjit.

– Sincer, Tiggy, după cum spuneam, sunt recunoscătoare pentru orice scuză să nu mă întorc la Bergen. Mă cunoști – plină de energie, a zâmbit. Și-apoi, chiar m-ai îngrijorat, ca pe toată lumea. Trebuie să recunosc că arăți mai bine decât mă așteptam.

– Și chiar mă simt mai bine. Când am venit aici îmi bubuia inima, dar s-a domolit mult de-atunci.

– Foarte bine. Charlie mai zicea că prietenul tău Cal a găsit niște foi într-un sertar, despre o dansatoare de flamenco. Ally a arătat spre rochia mea. Bănuiesc că de-asta ai venit. Să-ți găsești familia în care te-ai născut?

– Da.

– Bine, dar ce te-a făcut să fugi din patul de spital fără să spui nimănui unde te duci?

– E complicat, Ally, trebuia să plec și gata.

– Cunosc senzația, a spus ea. Charlie pare să creadă că, pe lângă împușcătură, a avut de-a face cu un cerb alb și cu Zed Eszu.

– Da, ambii au contribuit.

– Am auzit că ai vorbit cu Maia, a continuat Ally.

– Dap. A confirmat tot ce bănuiam. Am refuzat slujba, normal.

– Theo zice că-i un bădăran, a spus, zâmbind trist.

Mi s-a pus un nod în gât auzind cum vorbea Ally despre tatăl copilului ei – la prezent. M-am uitat la ea cu aceeași admirație pe care o aveam și în copilărie față de sora mea mai mare. Fiindcă fusesem atât de des închisă în pod din cauza crizelor mele constante, petrecusem multe ore la fereastră, uitându-mă la Ally care gonea peste lacul Geneva cu velierul ei. O văzusem răsturnându-se, ridicându-se apoi și ieșind din apă, doar ca s-o ia de la capăt. Eu, mai mult ca oricine, știam ce dovadă de curaj și pură determinare avusese Ally ca să ajungă unde voia să fie. Fără îndoială, la puternica și capabila mea soră aspiram când eram mică. Iar prezența ei acolo, în acea seară – mai ales că nu ar fi trebuit să vină din pricina sarcinii înaintate – m-a impresionat foarte mult.

– Zed avea un farmec straniu, Ally! Este ca și cum… Îmi căutam cuvintele potrivite. Ei bine, ești singura persoană din cameră. Își concentrează toată atenția asupra ta și parcă ești o căprioară în lumina farurilor. Te hipnotizează și nu acceptă nici un refuz.

– Vrei să spui că, dacă vrea ceva, este de neoprit. Și, dintr-un motiv pe care nici una dintre noi nu-l înțelege, pare să vrea toate surorile. Poate-i o coincidență, dar este destul de ciudat că am văzut barca lui Kreeg Eszu lângă a lui Pa, la înmormântarea privată. Tu ești cea cu instinctele, Tiggy! Ce părere ai?

– Zău, Ally, chiar nu știu!

– Știu că în trecut te-am tachinat în privința crezurilor tale ciudate, dar… Ally și-a mușcat buza. Uneori jur că îl aud pe Theo vorbind cu mine. Îmi povestește una, alta sau zice ceva haios care mă face să chicotesc când mi se face dor de el.

Avea lacrimi în ochi.

– Nu mă îndoiesc că îți vorbește, Ally! am spus.

În acel moment, m-a trecut un fior pe șira spinării și mi s-a ridicat părul pe mâini. Întotdeauna mă întrebasem ce semnificație avea asta și Angelina îmi explicase că era din cauza unui spirit prezent. Așa că am zâmbit când l-am auzit pe Theo, care-mi punea o întrebare pentru Ally.

– Zice că vrea să știe de ce nu porți ochiul, am spus.

Ally s-a albit dintr-odată și a dus imediat mâna la gât.

– Ăăă… Tiggy, de unde știi? Era colierul pe care mi-l cumpărase după ce m-a cerut în căsătorie. Era ieftin și acum câteva săptămâni s-a rupt lanțul și nu am apucat să-l repar. Doamne, Tiggy, Doamne!

Ally părea așa de îngrozită, că m-am simțit imediat vinovată, dar stăteam în peșterile sacre din Sacromonte, împrejmuită de toată puterea străbunilor mei care emana de secole și nu puteam să nu aud ce mi se spunea.

– Mai zice că-i place numele „Bear“[70].

– Am vorbit o dată despre numele copiilor noștri și am spus că-mi place Teddy, iar el a spus… a spus – Ally a înghițit în sec – că preferă „Bear“.

– Te iubește, Ally! Și mai spune… Am ascultat cu atenția, pe măsură ce-mi slăbea energia. Mai spune să fii pregătită.

M-a privit uimită.

– Ce înseamnă asta?

– Ally, sincer nu am idee, îmi pare rău!

– Eu… Ally și-a șters lacrimile cu dosul palmei. Sunt șocată de ce mi-ai spus. Doamne, Tiggy! Ce har ai! Adică, serios, nu aveai de unde să știi lucrurile astea. Deloc.

– Mi s-a întâmplat ceva aici, am îngăimat. Este greu de explicat, dar se pare că mă trag dintr-o familie de țigani spiritiști. Dintotdeauna am simțit unele lucruri, dar, de când am cunoscut-o pe Angelina și după tot ce m-a învățat, totul a început să aibă sens.

– Și ți-ai găsit vreo rudă? a întrebat Ally, în timp ce se vedea cu ochiul liber că încerca să-și vină în fire.

– O, da! Așa cum a văzut Charlie mai devreme, am o sumedenie de rude. Au fost toți la fiesta astă-seară, dar cel mai mult timp l-am petrecut cu Angelina și cu unchiul ei, Pepe – stră-unchiul meu.

– Deci… începe să aibă sens și pentru mine. Te tragi dintr-o familie de țigani și știm cu toții că au talent la ghicit.

Ally mi-a zâmbit.

– Ei bine, nu am văzut nici un glob de cristal sau vreo buruiană până acum, am spus, brusc înțepată și defensivă. Angelina este *bruja*, cum spun ei, cu alte cuvinte, femeie-vraci, care știe despre ierburi și plante și despre proprietățile lor tămăduitoare mai mult ca oricine. Și-a petrecut toată viața îngrijind nu doar țigani, ci și *payo* –

ne-țigani. Este o forță în slujba binelui și este foarte real ce face, Ally, îți jur!

– După ce mi-ai zis despre Theo, sunt gata să cred orice, s-a cutremurat Ally. Oricum, înainte să mă mai înspăimânți, este timpul să mergem amândouă la culcare. Ajută-mă să mă ridic, te rog!

Ally a întins mâna și eu am ridicat-o. S-a strâmbat ușor și a pus mâna pe burtă, apoi a ridicat privirea la mine. Vrei să-ți simți nepoata sau nepotul cum lovește?

– Mi-ar plăcea, am spus, în timp ce Ally îmi ducea mâna în stânga burții ei.

După câteva secunde am simțit lovitura în palmă. Era prima oară când simțeam un copil lovind în burtă și mi-au dat lacrimile.

Ne-am strâns în brațe și am pornit pe coridorul lung spre camerele noastre.

– Noapte bună, dragă Tiggy! Somn ușor!

– Și ție, Ally! Și îmi pare rău dacă…

– Sst! Ah!

Ally și-a dus degetul la buze. Odată ce am reușit să procesez, ceea ce s-a întâmplat adineaori va rămâne unul dintre momentele speciale din viața mea.

– Ce-i?

– Știi că zicea că-i place numele „Bear“?

– Da.

– Nu-i un nume bun pentru o fată, așa-i?

– Nu, nu-i. I-am făcut cu ochiul. Noapte bună, Ally!

***

A doua zi, am ieșit clătinându-mă din întunericul camerei la soare. În curte, la una dintre mese, stăteau într-un grup greu de imaginat șeful meu, sora mea și rudele recent descoperite.

– Bună, Frumoasă din Pădurea Adormită! m-a tachinat Ally. Tocmai veneam după tine. S-a făcut deja prânz.

– Îmi pare foarte rău, nu am dormit niciodată așa mult.

Angelina a murmurat ceva și a ridicat expresiv din umeri.

– Zice că ai nevoie de somn, a tradus Charlie.

– Știi spaniolă? am întrebat mirată.

– Am muncit un an la Sevilla. Eu și Angelina am avut o discuție interesantă. Zice că și ea practică medicina.

– Așa este!

– Mi-a mai spus că te tratează pentru problemele cu inima de când ai ajuns aici.

– Serios? M-am uitat la Angelina. Adevărat? Chestiile alea pe care mi le-ai dat să beau…

– *Sí*.

A ridicat din umeri, apoi a vorbit în spaniolă cu Charlie, făcând semne spre mine, ceea ce mă irita, pentru că nu înțelegeam nimic din ce spuneau.

– Zice că „străbunii“ tăi au venit să te ajute când te-ai dus în pădure și că încă te ajută.

– Da? Serios? Păi, dacă așa e, mă bucur. Mai ales dacă nu mai trebuie să mă duc la spital.

– Îmi pare rău, Tiggy, dar, chiar dacă sunt deschis când vine vorba de tratamente alternative, tot trebuie să-ți facem analizele. Și, dacă nu te superi, trebuie să plecăm chiar acum.

– Bine, m-am predat eu cu un oftat.

– Marcella a zis că ne duce ea cu mașina. Vin imediat.

Charlie s-a dus în camera lui, timp în care eu, Angelina și Ally am stat la soare și am mâncat pâine cu gem și am mai băut o poțiune.

– Cred că-mi face bine, am spus, încrucișându-mi ochii exagerat și trăgând din pai ultima gură. Angelina, de ce nu mi-ai zis că ai văzut boala?

– Boala dă frică și frica devine chiar ea boală. Mai bine să nu știi. Așa te faci bine mai repede.

– Chiar arăți bine, a intervenit Ally. I-am spus și ei, și lui Charlie ce mi-ai zis aseară, că nu aveai de unde să știi. Zău, Tiggy! Ally și-a pus mâna pe a mea. Încă nu mi-am revenit din șoc.

– O, Doamne! M-am înroșit toată. Deci Charlie știe și el despre mine?

– Da, nu ar trebui să te rușinezi, Tiggy! Este uimitor ce poți face.

– *Sí*. Angelina s-a bătut mândră în piept. Sânge din sângele meu.

– Așa, hai să mergem! a spus Charlie, când a apărut din nou pe terasă.

Marcella a gonit pe străduțele înguste spre oraș și aș fi putut face infarct numai din cauza felului în care conducea, mi-am spus. Fără să-i pese de micul ei Punto, lua curbe de a fost cât pe ce să-și piardă oglinda laterală pe aleile micuțe. Eu, Charlie și Ally am răsuflat ușurați când a trecut de porțile orașului la poalele dealului și am intrat în traficul relativ sigur, dar aglomerat din Granada.

M-am uitat la ceas și am văzut că e aproape unu.

– Sunt sigură că o să dureze o veșnicie până mă primesc.

– Nu trebuie să așteptăm, a spus Charlie. Am sunat un prieten care știe un prieten care lucrează la cardiologie acolo. Doar o sun să-i spun că am ajuns.

Cinci minute mai târziu am coborât din mașină și am ajutat-o și pe Ally să coboare din față. Ne-am îndreptat spre recepția spitalului, unde am văzut o femeie frumoasă cu bucle negre, lucioase, apropiindu-se de Charlie. Cei doi au vorbit puțin, iar eu și Ally am tăcut politicos.

– Ea este Tiggy. În cele din urmă, Charlie ne-a făcut prezentările în engleză. Ea este Rosa, care a fost amabilă și s-a oferit să ne ajute să nu stăm la coadă.

– *Hola*, Tiggy! Rosa mi-a strâns mâna. Hai să mergem!

Rosa și Charlie au luat-o înainte, vorbind în continuare, în timp ce eu mergeam cu Ally în spatele lor, ca un copil târât la dentist. Am urcat cu liftul și am ajuns într-o recepție mică, unde Rosa a vorbit cu femeia de la birou.

– Luați loc, vă rog!

Ne-am supus și eu m-am întors spre Charlie.

– Deci ce fac aici?

– Mai întâi, faci încă o electrocardiogramă, pe urmă o ecocardiogramă și niște analize de sânge. Dincolo de ce cred eu profesional, Angelina a fost de acord că este o idee bună să mai faci niște analize.

– Este îngrijorată în privința mea?

– De fapt, cred că din contră. Angelina crede că ești pe cale să te însănătoșești și vrea să mi-o demonstreze. Oricum, sigur nu are ce să facă rău.

A venit o asistentă cu o mapă și mi-e cerut s-o urmez. Aproape că simțeam animozitatea celorlalți pacienți care probabil stăteau de multe ore acolo și sigur erau mai suferinzi ca mine.

Trei ore mai târziu, după toate testele și analizele, m-am îmbrăcat și m-am întors în sala de așteptare, unde m-am așezat lângă Ally.

– Charlie a plecat?

– Nu. A dispărut cu superba Rosa și nu s-a mai întors de-atunci. Ally a chicotit. Poate l-a sedus la scanare. Parcă-i venea să-l mănânce.

– Serios?

– N-ai observat? Nu-i de mirare, nu? Este foarte atrăgător.

– Este cam în vârstă, Ally!

M-am frecat la nas, în caz că mă înroșisem.

– În vârstă?? Zău, Tiggy, are doar treizeci și opt de ani și oamenii la vârsta asta – cum sunt eu – încă trăiesc, să știi…

– Scuze, uit mereu că este o diferență de șapte ani între noi. Oricum, uite-l! Se pare că a supraviețuit seducției.

Charlie ținea în mână un plic mare.

– Ești bine, Tiggy? m-a întrebat când s-a așezat.

– Dap, mai bine ca niciodată.

– Și da, a bătut el în plic, se pare că da. Cel puțin mai bine. O să studiez mai atent rezultatele, dar mușchiul cardiac pare cumva să își fi revenit. Electrocardiograma a ieșit normală și ea, cu toate că, atunci când te întorci în Scoția, aș vrea să te conectez la cutia neagră câteva zile, ca să mă asigur că s-a stabilizat.

– Ce este cutia neagră?

– Monitorizează inima și ne oferă o imagine de ansamblu despre felul în care funcționează.

– Charlie, sigur ești de părere că este o îmbunătățire? a intervenit Ally. Ca de obicei, trecea direct la subiect.

– Îndrăznesc să spun că da. Sigur, poate are de-a face cu faptul că Tiggy s-a odihnit sau că uneori inima începe să se vindece singură.

– Ce? Inima chiar se poate vindeca în zece zile? a vrut să știe Ally.

– În mod normal nu, dar…

– Ți-am spus că mă simt mai bine, am spus înfumurată.

– Crezi că tratamentele Angelinei au avut efect? a întrebat Ally.

– Ceva a avut, a recunoscut Charlie. Deși să nu ți se suie la cap, don'șoară! a adăugat, vânturându-și degetul în fața mea. Încă mai apare o inflamație, dar mă bucur că mâine poți zbura acasă, unde te putem monitoriza o vreme ca lumea.

– Îmi pare foarte rău, Charlie, dar nu mă întorc în Scoția. Vreau să rămân în Granada. Aici au grijă de mine Angelina și Pepe, este cald și mă simt mult mai relaxată, cum nu m-am simțit de o grămada de vreme. Mă pot întoarce aici, la spital, să mă consulte Rosa dacă apare vreo problemă.

Ally și Charlie s-au privit între ei, lucru care-mi amintea de Ma și bătrânul doctor Gerber care făceau asta când eram mică. În nouă cazuri din zece, asta era o veste proastă pentru mine.

– Tiggy, chiar credem că ar trebui să te duci acasă cât de curând posibil. Eu nu pot rămâne cu tine, știi tu de ce… Ally a arătat spre burtă. Dar Charlie mi-a spus că ai nevoie de odihnă.

– Tiggy, miocardita este… Charlie căuta cuvântul – imprevizibilă. Vreau s-o iei ușor deocamdată, în loc să umbli noaptea prin pădure și să vorbești cu morții.

– Să nu vorbești așa, Charlie! l-am admonestat. Aici m-am făcut bine, până și tu spui asta.

– Tiggy, nu cred că la asta se referea Charlie! a sărit Ally în apărarea lui. Dar nici unul dintre noi nu crede că te vei odihni dacă rămâi aici singură.

– Așa-i, iar Beryl a spus deja că s-ar bucura să aibă grijă de tine la conac. Mă poate suna imediat, putem trimite elicopterul ambulanței direct la tine dacă apare vreo urgență. Așa că, deocamdată, ce-ar fi să vă duceți voi două la hotel? Eu mai rămân puțin aici. Rosa mă duce în laborator, care se pare că este ultramodern.

– Sunt sigură, a murmurat Ally în barbă. Bine, ne vedem mai târziu, Charlie! S-a ridicat cu greu. Nu știu ce părere ai tu, Tiggy, dar eu mor de foame. Mergem să mâncăm în oraș înainte să urcăm?

Mă gândeam că Charlie ne-a abandonat pentru farmecele Rosei. Am cerut indicații și ne-am dus în aglomerata *Plaza Nueva*. La fiecare pas simțeam istoria haotică a orașului, de la gravurile cu rodii la faianța maură, colorată. Piața era mărginită de clădiri grandioase din gresie, plină de terase și magazine și se strânsese mulțimea în

jurul unei perechi de dansatori de flamenco, care dansau la soare. Deasupra noastră, zidurile fortificate ale Alhambrei erau flancate de arbori, ca niște paznici care încă apărau orașul după mii de ani.

Am găsit o bodegă plăcută pe una dintre aleile pietruite de lângă piațetă, cu scaune neasortate și cu mese înghesuite într-o cămăruță, unde simțeam căldura din bucătărie. După ce am ales din varietatea de *tapas*[71], Ally s-a apucat de *chorizo*[72] și *empanadillas*[73], iar eu m-am bucurat de *patatas bravas*[74] și anghinare rumenite, singurele produse vegane care se găseau în meniu.

– Așa, Tiggy! Ally se uita la mine peste ceașca de cafea. Sper că asculți sfatul medicului și te întorci în Scoția mâine.

– În nici un caz nu mă întorc la Kinnaird și, cu asta, basta.

– Tiggy, ce e? Sunt eu, Ally. Știi că țin secrete. Nu spun nimănui, promit.

– Chestia e, Ally, că între mine și Charlie nu este nimic, dar…

– Mă gândeam eu. Adică mi-e destul de clar de la primul telefon ce simte Charlie pentru tine.

– Ally! Zău, suntem doar prieteni! Este șeful meu..

– Și Theo era al meu. Și? a protestat Ally.

– Și dacă nu ar fi fost, nu ți-ar veni să crezi cât de complicată este viața lui, am continuat. În primul rând, este căsătorit cu o femeie înspăimântătoare și foarte înaltă.

– Bine, spune-mi sincer, Tiggy: ai sau nu o aventură cu Charlie Kinnaird?

– Nu! am insistat. Absolut nu, dar… Uite, îți spun dacă juri că nu mai spui nimănui.

– Nu cred că la Bergen vrea să știe cineva cum îți este viața amoroasă, Tiggy!

– Așa-i, dar chiar nu vreau să știe Ma sau restul surorilor. Walkiria – așa am poreclit-o pe soția lui Charlie – crede că se petrece ceva între noi. A venit la mine la spital și, practic, mi-a cerut să nu-i mai calc pe la conac.

– Aha! Bănuiesc că Charlie nu știe nimic de asta.

– Nu.

– Dar… îți place de el, nu, Tiggy? Așa mi se pare.

– Normal! De-asta am și plecat, cu toate că n-am făcut nimic de care să-mi fie rușine, am… mă rog – am simțit că mă înroșeam – voiam, Ally! Și nu-i bine. Charlie este bărbat căsătorit, iar eu nu am de gând să stric o căsnicie. Mai au și o fată de șaisprezece ani! Și-apoi, uită-te cum a reacționat Rosa. Nu vreau să fiu una dintre multele femei care sar pe el. Ar fi trist, pe bune.

– Tiggy, câți iubiți ai avut de fapt?

– Câțiva, nimic serios.

– Ai... știi tu...

– Da, am spus, plecând ochii de rușine, dar numai de câteva ori. Mi-e teamă că fac parte dintre fetele alea demodate care echivalează sexul cu dragostea.

– Înțeleg foarte bine și nu trebuie să-ți fie jenă.

– Nu? Uneori, am senzația că sunt penibilă și demodată. Colegele mele de la facultate nu stăteau pe gânduri când venea vorba să petreacă noaptea cu un bărbat pe care abia îl cunoscuseră la o petrecere. Și de ce nu ar avea parte de plăcere, ca orice bărbat?

– Pentru că nu sunt bărbați? Ally și-a dat ochii peste cap. Chiar nu înțeleg feministele care par să își ia ca model tocmai bărbații, în loc să se bazeze pe ceea ce cred eu că reprezintă abilitățile noastre superioare ca femei. Jur, Tiggy, dacă le folosim pe astea în loc să ne luăm după bărbați, în zece-douăzeci de ani am conduce lumea. În sfârșit, am deviat de la subiect. Ideea este că nu prea ai experiență cu bărbații, așa-i?

– Nu.

– Ei bine, trebuie să-ți spun că cel pe care tocmai l-am lăsat la spital acum două ore nu este numai decent, bun și incredibil de frumos – Ally mi-a făcut cu ochiul –, ci ține la tine la fel de mult cum ții tu la el. De ce crezi că ar face toate astea?

– Din motive profesionale, Ally! Chiar el mi-a spus.

– Prostii! Charlie a venit aici pentru că-i pasă de tine foarte mult. Aș zice că aproape sigur este îndrăgostit de tine.

– Ally! Te rog, nu spune asta, am implorat-o. O să fiu și mai nedumerită.

– Scuze, dar, având în vedere prin ce-am trecut în ultimele câteva luni, mi-am dat seama că trebuie să trăim clipa. Viața este prea

scurtă, Tiggy! Și, orice hotărâre ai lua, am vrut doar să-ți spun că i se citește pe față ce simte pentru tine, așa că nu mă mir că soția lui este nesigură.

– Și-atunci, nu ar fi mai bine să dispar? E mult prea complicat.

– Așa este viața dacă vrei ceva care să merite. Oricum, chestia e că nu poți rămâne singură aici. Așa că, dacă nu te întorci în Scoția, ce zici de Atlantis? Ma s-ar bucura să te duci la ea, iar spitalele din Geneva sunt cele mai bune. Ce părere ai?

– Nu înțeleg de ce nu pot rămâne aici.

– Începi să te porți ca un copil răsfățat, a oftat Ally. Apreciez că ai încredere că te poate îngriji Angelina, dar nici măcar ea nu te-ar putea salva de la un atac de cord. Și nu-i drept nici să-i cerem Marcellei să aibă grijă de tine. Și-apoi, hotelul din peșteră este foarte drăgălaș, dar, având în vedere că trebuie să te odihnești, ar fi deprimant să zaci acolo toată ziua. Ce-ar fi să te gândești să te duci la Geneva și s-o lași pe Ma să își coboare instinctele materne asupra pacientei sale?

M-am uitat la Ally, m-am gândit la ce a spus și am oftat adânc.

– Bine, dar pentru tine o fac, Ally!

– Tiggy, nu-mi pasă pentru cine o faci, vreau doar să te faci bine.

– Of, Ally!

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi.

– Ce-i?

Ally a întins mâna peste masă spre mine.

– Doar că... mi-am petrecut mare parte din copilărie uitându-mă de la fereastra camerei mele din Atlantis cum trece viața, credeam că s-a terminat cu perioada aia. Am atâtea idei... planuri de viitor și toate presupun ca eu să fiu sănătoasă. Și dacă asta... am pus mâna pe inimă – nu se face bine, atunci nu o să pot realiza nici unul dintre ele. Am doar douăzeci și șase de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Sunt prea tânără ca să fiu invalidă.

– Să sperăm că nu-i cazul, Tiggy! Dar îți dai seama că merită să sacrifici câteva săptămâni ca să fii sănătoasă, nu? Și o să ai timp să te gândești dacă vrei să te întorci în Scoția sau nu.

– Ally, nu mă pot întoarce în Scoția! Nu pot.

– Bine, a oftat ea, cerând nota, dar cel puțin avem un plan. O să găsim un agent în oraș să-ți rezervăm un zbor la Geneva. Și pe urmă mergem să vizităm catedrala din Granada, locul de odihnă al eroinei mele, regina Izabela I a Spaniei.

– Este înmormântată aici?

– Da, alături de iubitul ei soț, Ferdinand. Ești gata? m-a întrebat zâmbind.

– Gata.

***

La agenția de voiaj, femeia s-a încruntat în timp ce se uita la monitor.

– Nu-i ușor de ajuns din Granada la Geneva, *señorita!*

– Cât durează? am întrebat.

– Cel puțin douăsprezece ore, poate mai mult, depinde de zborurile de la Barcelona sau de la Madrid.

– Aha! Am înțeles, nu am știut...

– Tiggy, este ridicol! a intervenit Ally. Nu ești în cea mai bună stare să călătorești atât.

– Dar tu ai venit de la Londra și ești însărcinată în nouă luni, am protestat.

– Aia-i altceva, Tiggy! Sarcina nu-i o boală, spre deosebire de o afecțiune cardiacă, mi-a reamintit. Lasă asta, o sun pe Ma. Stai aici! Și, zicând asta, a ieșit hotărâtă din magazin, pusă pe fapte mari, ca de obicei. Și-a scos mobilul din geantă.

Am ridicat din umeri în semn de scuze față de femeia de la ghișeu și am început să răsfoiesc broșurile de voiaj ca să-mi maschez jena, cât așteptam să se întoarcă sora mea.

Ally a venit cinci minute mai târziu cu un zâmbet satisfăcut.

– Ma zice că îl sună pe Georg Hoffman și aranjează un avion particular să te ducă mâine-seară direct la Geneva. Îmi dă curând mesaj cu detaliile.

– Ally, este de-a dreptul ridicol! Chiar nu-i nevoie, și-apoi nu am atâția bani pentru așa ceva.

– Ma a insistat, vrea să te întorci cât se poate de repede. Nu-ți face griji de bani, ține minte că suntem toate fiicele unui om foarte înstărit, care ne-a lăsat nouă totul. Uneori prinde bine o moștenire, mai ales

în caz de viață și de moarte, a adăugat mohorât. Nu vreau să mai comentezi pe tema asta. Hai să mergem la catedrală!

În Capela Regală era rece și întuneric și am ridicat privirea la arcadele gotice înalte, întrebând-mă dacă propria mea familie a trăit pe vremea reginei Izabela. Ally m-a luat de mână și am mers împreună spre monumentele din marmură albă, unde Izabela și Ferdinand erau sculptați cu figuri senine. M-am întors spre Ally, mă așteptam să se uite fascinată la imaginea reginei, însă deja cobora scara. Am urmat-o grăbită și ne-am trezit într-o criptă cu tavan scund, sub catedrala înaltă, unde aerul era rece și pereții umezi. În fața noastră, în spatele unui perete de sticlă, se aflau câteva sicrie antice din plumb.

– Uite-o! Lângă Ferdinand, pe veci, mi-a șoptit Ally. Și fiica ei, numită și Ioana cea Nebună, cu soțul ei. Micul nepot al Izabelei este și el aici, a murit în brațele ei când avea numai doi ani.

I-am strâns mâna.

– Povestește-mi despre ea. Acum, că se pare că sunt spaniolă, trebuie să-mi învăț istoria.

– Îmi amintesc că am văzut o imagine cu ea într-un manual de istorie la școală și mi se părea că semănam puțin cu ea. Pe urmă, am citit mai multe despre viața ei și am devenit obsedată. A fost una dintre primele feministe – călărea în luptă alături de soțul ei, chiar dacă avea cinci copii. A adus o mare avere Spaniei și, fără ea, Cristofor Columb nu ar fi ajuns niciodată în Lumea Nouă, iar când au adus sclavii, nativii din America, le-a ordonat să-i elibereze. Chiar dacă ea a început Inchiziția Spaniolă, deși asta-i altă poveste. Oricum, a continuat Ally, apoi s-a strâmbat și a pus mâna pe burtă. Cred că ar trebui să ne întoarcem la hotel ca să mă întind. Îmi pare rău, cred că nu-i o combinație bună sarcina înaintată cu turismul.

Afară, am traversat scuarul și am clipit în soarele puternic, timp în care am auzit o voce răgușită:

– Erizo!

M-am întors șocată și am văzut o țigancă bătrână care mă fixa cu privirea.

– Erizo! a repetat.

– *Sí*, am răsuflat. De unde știți cine sunt?

Fără o vorbă, dintr-un coș plin cu rozmarin, mi-a întins un buchețel legat cu sfoară. L-am luat zâmbind și i-am dat cinci euro. Mi-a pus mâna pe mâna ei aspră și a murmurat ceva în spaniolă înainte să plece.

– Ce-a fost asta? O cunoști? a întrebat Ally.

– Nu, am spus, frecând rozmarinul între degete, aroma ridicându-se în nările mele. Dar ea mă cunoștea cumva...

Ne-am întors la Sacromonte la apus și am dat de Charlie, Pepe și Angelina în grădina mică.

– Ce frumos miroase aici! a comentat Ally.

– Cu ierburile astea lucrezi? a întrebat-o Charlie pe Angelina.

– *Sí*, a răspuns ea.

Am observat că Ally își mângâia burta mare și părea agitată.

– Te simți bine, draga mea? am șoptit.

– Așa cred. Dar trebuie să... mă duc la baie.

Am ajutat-o pe sora mea să se ridice și Angelina s-a uitat la noi mijind ușor ochii negri.

– Toate bune?

– Da, o ajut pe Ally să ajungă la baie, i-am răspuns.

În timp ce intram în peșteră, Ally s-a oprit dintr-odată și s-a strâmbat, cu o mână pe mijloc și cealaltă pe burtă. În acea clipă, pe podeaua de piatră, sub picioarele ei, a curs un lichid transparent.

– Ally! Doamne! Cred că ți s-a rupt apa.

Am ajutat-o să ajungă la un scaun și am strigat disperată după Angelina, care a apărut în bucătărie două secunde mai târziu, urmată de Charlie.

– Copilul vrea să vină mai repede. Am adus sute pe lume, nici o problemă, *querida!* Angelinei îi sclipeau ochii de încântare. Și mai este și bunul doctor englez aici. Mai bine nu se poate.

A zâmbit și Ally s-a relaxat.

– A trecut mult timp de când nu am mai asistat la o naștere, a spus Charlie în șoaptă. Să chem salvarea?

– N-are cum să ajungă până aici sus, dar... hai să vedem cât te-ai dilatat, *querida*.

– Copilul nu era programat să se nască încă o lună de-acum înainte... Dacă...

Ally a avut o contracție care i-a zguduit corpul și m-a apucat tare de mână.

Angelina s-a ridicat în picioare și a ridicat-o și pe Ally. I-a luat surorii mele fața în mâini și s-a uitat în ochii ei suferinzi.

– Nu-i timp de frică, a spus ea ferm. Trebuie să-ți folosești energia să ajuți copilul. Acum te ducem în camera mea, este mai confortabilă.

A pornit cu Ally spre camera din spatele peșterii.

– S-a dilatat de patru degete, a declarat Angelina, după ce ne-a scos pe toți afară ca Ally să aibă parte de intimitate. Este prea târziu să ajungă la spital, dar du-te, Charlie, cheamă *ambulancia*, pentru orice eventualitate. Hai cu mine, Erizo! O ridicăm pe sora ta și o ajutăm să meargă. Mai bine să fim pregătiți.

M-am supus și, în camera în care mă născusem, am plimbat-o pe sora mea în spațiul mic, până mi-a amorțit brațul. Charlie și Angelina tot băgau capul după perdea, Charlie să-i ia tensiunea și să monitorizeze pulsul ei și al copilului, Angelina ca să-i dea un tonic s-o țină tare și să verifice dilatația.

– Îmi vine să împing! a strigat Ally după câteva ore, probabil, deși parcă trecuse o veșnicie.

Am ajutat-o să se întindă pe pat și am sprijinit-o pe perne, în timp ce Angelina a început s-o examineze.

– Copilul vine repede. Asta-i bine, domnul Charlie! a strigat Angelina la el. Este deschisă aproape de tot. Bine, *querida*, mai ai foarte puțin. În zece minute poți să împingi.

– Dar vreau acum! a țipat Ally.

Nu puteam decât să stau și s-o țin pe Ally de mână și să-i mângâi părul transpirat.

Angelina i-a verificat din nou cervixul și a încuviințat.

– Bine, fără lacrimi acum. Trage aer în piept și strânge-ți sora de mână. La următoarea contracție, împinge!

Câteva minute mai târziu, în timp ce mă strângea ca o menghină, Ally a țipat îngrozitor. A mai împins de câteva ori și, în cele din urmă, copilul a venit pe lume.

Lacrimi, felicitări și zâmbete largi de jur împrejur, în timp ce Angelina a ridicat bebelușul care țipa dintre picioarele mamei, ca să

poată vedea micul miracol pe care-l făcuse.

– E băiat, a anunțat Angelina. Are dimensiuni normale.

Charlie a apărut de după perdea și s-a dus lângă Angelina să con sulte copilul.

– Din ce văd, este perfect sănătos, chiar dacă s-a hotărât să vină ceva mai devreme decât trebuia. A zâmbit ușurat către noi toate. Ambulanța este la poarta orașului.

Ally avea lacrimi în ochi și a cerut să țină copilul în brațe.

– Ally, trebuie să ne ocupăm de igiena postnatală și să tăiem cordonul ombilical, a liniștit-o Charlie, ducându-se la capul patului să-i ia pulsul. Doar câteva minute și ți-l punem în brațe, promit!

Totuși, în timp ce vorbea, Angelina deja se ocupase de asta și tăiase cordonul ombilical cu dinții. Rânjea cu toată gura plină de sânge, în timp ce înfășa copilul cu dexteritate într-o pătură. Cumva nu părea nici macabru, nici barbar, ci doar natural.

Angelina i-a dat bebelușul care viermuia lui Ally. În acest timp, copilul a deschis gura, parcă să țipe, dar a scos numai un sunet slab ca un mârâit. Angelina a chicotit și a murmurat ceva în spaniolă.

– Zice că se crede copil de *oso*, a tradus Charlie.

– *Oso*? a întrebat Ally, în timp ce-și legăna fiul.

– Înseamnă „urs“, a spus Angelina.

– Perfect! Și cu ciuful ăla negru, chiar seamănă cu un urs.

Mi-au dat lacrimile uitându-mă la scena care se desfășura în fața mea. Și încă o dată, mi s-a ridicat părul și am știut, chiar dacă nu-l vedeam, că era și Theo prezent și urmărea primele clipe de viață ale fiului lui pe lumea asta.

– Vrei să-ți ții nepotul în brațe? m-a întrebat Ally.

– Ar fi o onoare.

Am luat ghemotocul pe care mi-l întindea și din instinct am luat omulețul în miniatură în brațe și am ridicat privirea spre tavanul spoit al peșterii, mulțumind în șoaptă forțelor din cer, oricare ar fi fost acelea, pentru miraculosul ciclu al vieții.

După ce Ally a mai băut apă și Angelina i-a curățat pe amândoi cât a putut de bine, m-am așezat lângă sora mea pe pat.

– Sunt foarte mândră de tine, draga mea, și știu că și Theo este, am spus.

– Mulțumesc. I-au dat lacrimile. A fost bine de fapt, mult mai bine decât mă așteptam.

Așa cum îi stătea în fire, uimitoarea și brava mea soră trecuse peste trauma nașterii premature.

– Din ce-mi dau seama, este perfect. Singurul lucru pe care nu-l putem face este să-l cântărim, a spus Charlie. Cred că are trei kilograme.

– Putem să-l cântărim! Avem cântar în bucătărie! a spus Angelina.

Așa că micul urs a fost așezat fără mare tam-tam pe cântarul mare și ruginit, folosit de obicei pentru cartofi, morcovi sau făină.

– 3,1 kilograme, a declarat Angelina. Ally, vrei să mergi la spital cu oamenii de la ambulanță? a întrebat, în timp ce sora mea își punea copilul la piept.

– Nu, cred că, dacă sunteți de aceeași părere, aș prefera să rămân aici, vă rog.

– Bine. Domnule Charlie?

– Da, e în regulă, a confirmat el după ce a examinat-o pe Ally și i-a declarat pe amândoi sănătoși. Mă duc să le spun să plece.

După ce i-am oferit lui Ally tot confortul, am lăsat-o să se odihnească și să facă cunoștință cu micul urs. Apoi ne-am așezat afară, în aerul rece al serii și am ciocnit în cinstea nașterii cu un pahar de vin de *manzanilla*.

– Atenție la alcool, Tiggy! m-a atenționat Charlie. Ai voie doar de data asta, că este ocazie specială.

– Mulțumesc, doctore! am ridicat din sprâncene la el.

Atunci am hotărât ca Angelina să doarmă în patul lui Pepe ca să aibă grijă de Ally, iar Pepe să se mute în camera lui Ally la hotel.

– Poți să-l suni pe Thom mâine? Nu am semnal aici. Ai numărul acolo, a adăugat și a arătat spre mobilul ei de pe pat. Și pe Ma, normal. Avem nevoie de pașaport pentru micuț ca să-l ducem acasă. Spune-i lui Thom că certificatul meu de naștere este într-o cutie din sertarul cu acte, scrie „documente“ pe el.

– Imediat. Acum somn ușor, amândurora!

I-am pupat ușor pe amândoi. Mă pregăteam să ies din cameră, dar m-am întors spre Ally și am zâmbit.

– Cred că știm amândouă acum la ce se referea Theo când a zis să fii pregătită. Noapte bună, draga mea!

În drum spre hotel, m-am oprit și m-am uitat la Alhambra. Era acolo de o mie de ani, la fel de trainică precum pământul pe care fusese construită. Urmărise încercările și necazurile omenirii, de la maurii de acum un mileniu, la iubita Izabela a Spaniei și la mine – și, dintr-odată, m-am gândit că Ally avea dreptate și că viețile noastre trec repede prin comparație cu orice altceva pe pământ. În valea de sub mine, copacii dăinuiau de sute de ani și, chiar după ce erau smulși din pământ, făcuți mobilă, trupurile lor vânjoase tot rămâneau mult după ce mureau oamenii care stătuseră pe crengile lor.

Era un gând umil și realitatea sa deținea puterea pe care oamenii credeau că o aveau pe pământ. Adevărul era că pământul deținea controlul și avea să trăiască mai mult ca oricare dintre noi. Iar eu nu puteam decât să-mi accept locul pe lume: eram doar un instantaneu și era bine atât timp cât foloseam înțelept timpul petrecut aici.

Câte am învățat de când sunt aici! mă gândeam, în drum spre hotel.

Intenționasem să mă duc direct la culcare, însă îmi trepida mintea pe seama evenimentelor din seara aceea, așa că, după ce i-am urat noapte bună Marcellei, am ieșit pe terasă și m-am uitat la stele.

Nu știu de cât timp stăteam acolo, pierdută în gânduri, dar am tresărit când am simțit o atingere ușoară pe umăr. M-am întors spre Charlie, care stătea în spatele meu cu un pahar de brandy în mână.

– Salutare! a spus încet. Trebuia să dormi.

– Nu eram obosită, am murmurat, brusc conștientă de cât de aproape stătea de mine. N-a fost uimitor să participi la începutul unei vieți?

– Ba da. Așa pot să sper că există noi începuturi, în multe feluri...

Înainte să îmi dau seama ce se petrece, și-a aplecat capul spre mine. Buzele lui le-au curentat pe ale mele, însă sărutul a continuat, din ce în ce mai profund și m-am topit în el, în timp ce-mi sunau toate alarmele în cap.

Este căsătorit! Soția lui deja are bănuieli... Tiggy, ce naiba faci?

M-am desprins brusc de el.

– Charlie, nu-i bine! Soția ta... fiica ta... nu pot face asta.

Charlie s-a stăpânit cu dificultate vizibilă, supărat de ce făcuse.

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit s-o fac. Dar dacă mai stai să vorbim...

– Nu, Charlie, trebuie să plec! Noapte bună!

Am țâșnit spre siguranța camerei mele.

***

M-am trezit a doua zi și mi-am amintit totul ca pe un vis, dar nu, încă simțeam buzele lui Charlie peste ale mele...

Am gemut și am sărit din pat să mă îmbrac, încercând să alung gândul din minte. Am ieșit să caut semnal, ca să sun de pe telefonul lui Ally la Thom și la Ma. M-am îndreptat spre porțile orașului, am inspirat parfumul florilor de primăvară care îmboboceau pe cactuși și în copaci și, cu inima grea, am încercat să-mi imaginez, în schimb, înzăpezita Geneva.

Când am dat în sfârșit de semnal, l-am sunat pe Thom, fratele geamăn al lui Ally. Mi-a venit să zâmbesc cât semăna cu Ally, practic și eficient.

– Bine, mă urc în primul avion, a anunțat, evident bucuros. Micul urs – Bjørn[75], aș zice! – nu are pașaport pentru a zbura, așa că trebuie să vin s-o ajut pe Ally cu asta. O să caut cel mai apropiat consulat norvegian să fac pregătirile.

– Adu și haine de copil, l-am sfătuit și i-am spus și despre locul în care era certificatul de naștere al lui Ally.

L-am îndrumat cum să ajungă la Sacromonte, am sunat-o pe Ma și i-am simțit emoția în glas. În fond, era primul ei nepot.

– Abia aștept să-i văd, și pe el, și pe Ally, a spus ea. Te rog, transmite-i dragostea mea și felicitări!

– Bine. Ma! Sigur vrei să vin acasă la tine?

– Normal, Tiggy! Nu-mi doresc decât să am grijă de tine. Sper doar că ești destul de sănătoasă să vii până aici.

– Da, Ma, promit!

– Până la patru și jumătate să ajungi la aeroportul privat din Granada. Ne vedem mâine-seară. Drum bun, *chérie*!

M-am întors pe potecă în soarele puternic, încă vinovată în legătură cu avionul particular, dar și gândindu-mă că trecutul și pre-

zentul meu păreau să se fi ciocnit aici.

– Lumea veche și lumea nouă, am murmurat în timp ce mă apropiat de hotel. Faptul că fiul lui Ally se născuse în același pat ca mine era cu atât mai semnificativ. Iar în ceea ce-l privea pe Charlie...

– Tiggy! Putem vorbi puțin înainte să plec?

Vorbești de lup și lupul...

– Da, sigur.

Am încuviințat repede. Marcella ne privea curioasă. Charlie s-a ridicat de la masă, unde lua micul dejun.

– Mergem să ne așezăm pe zid? Să ne bucurăm de priveliște pentru ultima oară.

A ieșit pe poartă și m-a condus pe cărare în sus, unde nu ne vedea nimeni. Am sărit pe zid. Îmi bălăngăneam picioarele ca un copil, în timp ce el stătea cu picioarele pe pământ.

– Trebuie să plec în zece minute, dar... a suspinat. A venit momentul să fiu sincer cu tine, Tiggy.

– În legătură cu ce?

– Cu viitorul. Al tău, al meu, al moșiei... Nu ar fi drept să n-o fac. Cu instinctele tale, probabil ai ghicit oricum că se întâmplă ceva.

– Da, păreai foarte entuziasmat de Crăciun și pe urmă ai plecat și... sinceră să fiu, Charlie, mi s-a părut că mă eviți.

– Da, așa este. Poate nu pe tine, Tiggy, ci situația. Pur și simplu, nu știam ce să spun. Hai să zicem că asta este o discuție pe care trebuie s-o am cu Cal și cu ceilalți membri ai personalului când mă întorc. Voiam să aștept să văd dacă există o altă cale, dar am încercat tot și chiar nu cred că este posibil.

– Adică moșia este pe ducă? l-am întrebat.

– Nu aș merge până acolo, sincer să fiu. A zâmbit sarcastic. Adică nu avem bani, dar patruzeci și cinci de mii de acri, plus o casă nou mobilată – chiar și cu împrumut – e ceva.

– Ah! Îmi pare foarte rău, Charlie! Zed mi-a spus că este pe ducă.

– Da, mi-a spus și mie, când m-a sunat oferindu-se s-o cumpere.

– Doamne! Mi-a zis că avea de gând să facă asta. Sper că n-ai acceptat, nu? Nu că ar fi treaba mea, desigur, am adăugat imediat.

– Nu, a chicotit Charlie. Chiar dacă mi-a făcut o ofertă serioasă. Într-un fel, aș vrea să pot lua ofertele în considerare, dar tocmai ăsta

este necazul. În momentul ăsta, nu pot face nimic.

– De ce?

– Este o poveste foarte lungă. Pe scurt, dreptul meu de moștenire a moșiei Kinnaird este în cumpănă. Astfel, până se rezolvă chestiunea în tribunal, nu pot vinde moșia.

– Ce?? Dar este ridicol! Tu ești moștenitorul de drept – singurul moștenitor!

– Da, așa am crezut și eu, dar se pare că m-am înșelat.

Charlie s-a uitat spre valea liniștită și apoi spre Alhambra. A oftat prelung și am simțit în acel oftat toată extenuarea lui.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Te superi dacă nu intrăm în detalii? Cum ziceam, este poveste lungă și trebuie să plec în cinci minute la aeroport. Îți spun asta pentru că, până se rezolvă, am mâinile legate. Nu pot decât să țin moșia pe linie de plutire, ceea ce înseamnă că toate planurile pe care le aveam sunt amânate. Și, știind cât durează lucrurile astea la tribunal, hotărârea judecătorească poate să vină în câțiva ani. Te rog, Tiggy, să nu crezi că te dau afară, a adăugat repede, încă ai o slujbă la Kinnaird, oricând dorești și mi-ar plăcea să rămâi, evident că mi-ar plăcea, dar, în același timp, nu-i corect să pretind că o să-ți prelungesc contractul în viitorul apropiat. Sunt conștient că poți face mult mai mult decât să îngrijești patru pisici sălbatice. Doar nu pentru asta te-ai pregătit cinci ani, nu? Tiggy, ce încerc să spun, a continuat Charlie repede, este că, după ce te faci bine, chiar dacă mă doare să spun asta, poate vrei să îți cauți de lucru în altă parte. Nu m-aș ierta vreodată dacă te-aș împiedica în cariera care pare să fie promițătoare.

I-am privit profilul aproape perfect și am făcut tot posibilul să nu-i ating mâna.

– Îmi pare tare rău, Charlie! Pare un coșmar.

– Nu este în regulă, dar gata, nu am de gând să-mi plâng de milă. Nu a murit nimeni, iar eu și familia mea nu facem foamea. În fond, istoria Kinnaird are doar trei sute de ani. S-a întors spre mine și a zâmbit trist. Oricum trebuie să plec. Marcella s-a oferit să mă ducă la aeroport. Cel mai important lucru este să-mi promiți că te odihnești când ajungi la Atlantis. O să-i dau instrucțiuni lui Ma.

– Promit, Charlie, și te rog să nu-ți faci griji în ceea ce mă privește. Ai destule pe cap.

– O să-ți port de grijă, Tiggy, dar, orice s-ar întâmpla, sper să te întorci curând la Kinnaird, chiar dacă numai pentru a-ți lua rămas-bun.

S-a ridicat și am simțit că-mi dădeau lacrimile la vorbele lui.

– Bine.

– Și îmi pare rău pentru azi-noapte. Nu îmi stă în fire. De fapt, în afară de soția mea, în ultimii șaptesprezece ani nu am mai sărutat nici o femeie. A fost deplasat și sper că nu te-am supărat, mai ales după ce am vorbit despre comportamentul lui Zed.

– Nu m-ai supărat, Charlie! am spus, îngrozită că ar fi crezut că nu aș fi vrut avansurile lui, când de fapt le voiam.

Ne-am întors la hotel în liniște și el și-a luat geanta de pe terasă. În acea clipă, a apărut Angelina lângă noi, parcă din neant.

– Am venit să îmi iau rămas-bun, domnul Charlie! Veniți repede înapoi și mai vorbim.

S-a întins să-l pupe pe obraji.

– Așa fac.

– *Ay*, să știți că ea – Angelina a arătat spre mine – are răspunsul la problema dumitale. Pa-pa!

Eu și Charlie am schimbat o privire nedumerită, în timp ce bătrâna plecase de pe terasă la fel de repede cum apăruse.

– Așa! Păi, atunci ținem legătura și îmi spui cum te simți, bine?

– Da, am răspuns.

Venise și Marcella la noi.

– Gata de drumul vieții, Charlie? a chicotit Marcella.

– Aștept cu nerăbdare, a spus Charlie, dându-și ochii peste cap la mine și plecând după ea. Pa, Tiggy!

După ce au plecat, mi-am turnat un pahar cu apă și am băut cu sete, gândindu-mă că nu era de mirare că Ulrika era nesigură în legătură cu soțul ei. Era evident că avea un magnetism care atrăgea femeile. Totuși, nu prea părea conștient de asta.

– Și poate asta face parte din șarmul lui, am murmurat, ieșind din hotel. M-am dus să văd ce făceau mama și fiul.

Am găsit-o pe Ally stând pe un scaun în fața peșterii lui Pepe și a Angelinei, cu Bear în brațe. Avea cearcăne ușoare, evident din cauza primei nopți de alăptare, dar îi sclipeau ochii de fericire și mulțumire.

– Cum te simți?

– Obosită, dar altfel minunat!

– Arăți minunat, Ally, mă bucur pentru tine! Apropo, l-a sunat pe Thom și chiar acum se ocupă de întâlnirea de la consulat.

– Așa-i fratele meu, a rânjit ea.

– Mă îndoiesc că ajunge azi în Sacromonte. Vrei să mai rămân o noapte cu tine, în caz că nu vine până mâine?

– Nu, Tiggy, sincer, n-am nimic. Nu uita că mai are cine să mă îngrijească aici. Du-te la Atlantis și las-o pe Ma să se ocupe o vreme de tine. Apropo de ea, ai reușit s-o suni?

– Da și a fost încântată când i-am dat vestea, după cum îți poți închipui. Îți transmite toate cele bune.

– Spune-i că o să mă duc cu Bear în curând la Atlantis.

– Bine. Cred că acum trebuie să-l trezesc pe Pepe.

– Așa să faci. Oricum, voiam să mă odihnesc puțin cât doarme ăsta mic.

– Ne vedem mai târziu să-mi iau rămas-bun, dragă Ally!

M-am dus la hotel și am bătut la ușa lui Pepe.

– Cât e ceasul? a murmurat el morocănos, când a deschis.

Se vedea că abia se sculase, dar, când mi-a văzut figura, m-a luat pur și simplu în brațe.

– Bine, *querida*, cobor și pregătesc micul dejun pentru Angelina și pe urmă mâncăm și noi doi.

După ce s-a îmbrăcat Pepe și am mers la ușa albastră, m-a pus să stau în grădiniță cât timp și-a făcut de lucru la bucătărie. S-a întors cu o tavă cu pâine caldă și cafea și cu Angelina după el.

– Așadar, pleci acasă, a spus ea.

Am încuviințat.

– Da, în câteva ore. Dar mă întorc cât de repede mă lasă, am răspuns imediat. Mai am multe de învățat de la tine.

– *Sí*, *sí,* o să fim aici când te întorci. Chiar dacă Pepe este bătrân și gras... eu sunt tare ca un bou.

Angelina mi-a făcut cu ochiul.

– Vreau să stau aici cu voi doi, am spus. Dar Ally și Charlie zic că-i mai bine să mă duc la Geneva...

– Uneori, trebuie să ai încredere că alții știu ce-i mai bine pentru tine. Și pentru ei, a chicotit Angelina. Lasă-i pe cei care te iubesc să aibă grijă de tine. Înțelegi?

– Oarecum, dar chiar nu vreau să plec.

– Știu, pentru că locul ăsta se află în inima ta. Ești bine-venită aici oricând dorești.

– Mulțumesc.

Am mestecat pâinea delicioasă și am făcut tot posibilul să savurez acele momente de despărțire de noua mea familie. Mi-am făcut curaj și i-am întrebat ceea ce știam că evitasem în tot timpul petrecut în Granada, doar pentru că rezultatul trebuia să fie unul trist.

– Înainte să plec, puteți.... îmi puteți spune, vă rog, despre mama și tata? Am atâtea întrebări și nu pot pleca fără să știu...

– Da, Erizo, sigur că-ți spunem! a răspuns Angelina, după care a suspinat din rărunchi. Nu toată povestea este fericită și poate că am fost egoiști că nu ți-am spus până acum. Dar mie și lui Pepe nu prea ne place să ne gândim la asta...

Pepe a luat-o de mână și am tăcut cu toții câteva clipe. Apoi, Pepe a părut să își vină în fire și a ridicat ochii căprui la mine.

– Așa, o să încep eu, pentru că eram acolo. Era 1944 și, în timp ce lumea se autodistrugea în război, Lucía era în America de Sud, în culmea carierei...

Urs
Aperitive (în limba spaniolă în original)
Cârnat picant, cu boia (în limba spaniolă în original)
Pateuri sau plăcinte umplute (în limba spaniolă în original)
Cartofi condimentați, mâncare tipic spaniolă (în limba spaniolă în original)
Urs (în limbile scandinave)

LUCÍA. Mendoza, Argentina. Septembrie 1944

ROCHIE DE FLAMENCO CU TRENĂ (BATA DE COLA)

Rochie de dans cu fustă lungă și voluminoasă, care necesită o mare îndemânare la manevrare

Capitolul 29

Meñique a ieșit pe terasă, mijind ochii în soarele strălucitor de septembrie. S-a sprijinit de balustradă și s-a uitat spre podgoriile din vale, dincolo de care se înălțau piscurile înzăpezite ale Anzilor. În viața lui nu respirase aer atât de pur și, chiar la o asemenea altitudine, soarele îi încălzea pielea în mod plăcut.

Îi era jenă să recunoască faptul că ultimul ghinion al Lucíei se dovedise divin pentru el: după atâția ani de turnee prin America de Sud, *cuadro* dădea spectacol într-un teatru aglomerat din Buenos Aires când, în timpul unei *farruca* îndeosebi de feroce, Lucía lovise podeaua atât de tare, încât îi trecuse piciorul printre scânduri.

Își luxase grav glezna, iar medicul o avertizase că nu avea să mai danseze niciodată dacă nu-i dădea timp piciorului să se vindece. Așa că Lucía fusese, în sfârșit, obligată să cedeze și să facă o pauză. Restul celor din trupă se despărțiseră și călătoreau sezonier, cu spectacole independente, prin Argentina și Chile.

De când era cu Lucía, era pentru prima oară când Meñique o avea doar pentru el. Și fusese un deliciu. Poate datorită analgezicelor pe care le lua sau poate de la stres, însă Lucía fusese cât se poate de calmă. În condițiile astea, Meñique s-ar fi însurat chiar a doua zi cu ea.

– Telegramă, *señor!*

Renata, menajera, a ieșit pe terasă să i-o dea.

– *Gracias!*

A văzut că îi era adresată Lucíei, care moțăia pe șezlong la soare. A deschis-o doar pentru că ea i-ar fi dat-o oricum să i-o citească.

Era în engleză și Meñique s-a așezat la masă ca s-o descifreze.

TOATE CONDIȚIILE ACCEPTATE STOP TRECERE REZERVATĂ DE LA BA LA NY 11 SEPT STOP ABIA AȘTEPT SĂ VĂ ÎNTÂMPIN

PE TOȚI STOP SOL

– *Mierda!* a înjurat Meñique, cu tensiunea ridicată de furie.

S-a ridicat și s-a dus la Lucía.

– Ai o telegramă, a spus el tare, privind cum a tresărit.

I-a aruncat-o în față și hârtia a zburat în briza caldă, până jos, pe gresie.

– Da? Ce zice?

Lucía s-a ridicat de pe șezlong și s-a aplecat s-o ridice. A văzut că era în engleză și i-a întins-o, dar el a refuzat.

– Cred că știi foarte bine, Lucía!

– Aha!

A coborât privirea la telegramă, căutând să recunoască un cuvânt măcar. Sol.

– Da, Sol. Sol Hurok. Se pare că te duci la New York.

– Nu, mergem la New York. V-aș lăsa eu în urmă? Ai fi mândru de mine, am negociat foarte bine.

Meñique a tras aer în piept.

– Te-ai gândit vreodată că ar fi o idee bună să mă anunți și pe mine ce ai de gând?

– Nu până nu mi-a acceptat condițiile. De câte ori m-a întrebat înainte, mă voia doar pe mine, fără tine, fără *cuadro*. Așa că – Lucía a ridicat brațele către el cu un zâmbet larg – acum pot să-ți spun.

Având în vedere că Lucía nu știa să citească ce scria în telegramă, Meñique a presupus că „acele condiții“ fuseseră „acceptate“ în timpul unor convorbiri telefonice nocturne, când Lucía credea că el dormea.

Meñique s-a cufundat încet într-un scaun, cu o senzație de disperare după cea de liniște și pace de mai devreme, din prea multe motive ca să le mai ia în calcul pe toate.

– Nu ești fericit, Meñique? l-a întrebat ea. Ăsta-i visul meu dintotdeauna. Lucía s-a ridicat, plină de entuziasm și de energie. A început să bată cu piciorușele în podea. Îți dai seama? În sfârșit, America de Nord! America de Sud ne aparține, dar acum trebuie să-i luăm *Argentinitei* adevărata comoară!

– Deci despre ea este vorba, da? a întrebat Meñique, evitându-i privirea.

– Nu-i despre nimeni și nimic. Este vorba despre un loc nou în care pot să-mi dovedesc talentele în fața publicului *payo,* iar cei de la New York sunt cei mai bogați din lume. Lucía s-a dus spre el și l-a cuprins de umeri. Nu te încântă? i-a șoptit la ureche. *Señor* Hurok zicea că ar putea rezerva Carnegie Hall! Îți dai seama? O mână de gitani spanioli pe scena celei mai importante săli din lume!

– Îmi place aici, în Mendoza, Lucía! Aș putea rămâne toată viața mea în America de Sud.

– Dar am văzut tot ce era de văzut aici, am făcut tot ce era de făcut! Lucía i-a dat drumul și s-a fâțâit pe terasa mare, plină de ghivece cu flori roșii, asemenea eșarfei de la gâtul ei. Am fost în Uruguay, Brazilia, Chile, Columbia, pe urmă în Ecuador, Venezuela, Mexic, Cuba, Peru... – a enumerat țările pe degete.

– Lucía, data viitoare când mai faci un plan care mă include și pe mine, aș vrea să ai decența să-mi spui.

– Dar voiam să fie o surpriză specială! Am crezut că o să te bucuri la fel de mult ca mine.

Lucía părea așa de oropsită, că Meñique și-a mai astâmpărat mânia. Ea chiar crezuse că el se va bucura.

– Mi-a plăcut aici cu tine și... – a clătinat din cap – mă întreb dacă o să ajungem să ne stabilim, să ne odihnim undeva. Și să avem o viață împreună.

– Poate nu o să ne odihnim, dar o viață avem și este captivantă, iar eu o să câștig paisprezece mii de dolari pe săptămână!

– Nu avem nevoie de și mai mulți bani, Lucía! Avem deja destui!

– Niciodată nu sunt destui. Suntem gitani. Viața este o continuă căutare, nu putem sta locului, doar știi asta! Lucía se uita atent la el. Poate îmbătrânești.

– Poate m-am săturat să fiu mereu pe drumuri. Poate vreau o casă. Cu tine, Lucía! Și copii, într-o zi.

– Putem avea toate astea, dar mai întâi hai să terminăm aventura și să mergem la New York! Lucía s-a dus spre el și s-a lăsat în genunchi, luându-i mâinile. Te implor! Trebuie să cuceresc America! Nu-mi lua asta!

– *Pequeña!* Meñique a mai tras o dată aer în piept. Ți-am luat eu vreodată ceva?

***

De data asta, în vreme ce porneau cu vaporul spre New York, apele calme sugerau că trupa nu avea rău de mare. Pe durata celor șase ani petrecuți în America de Sud, ajunseseră să fie șaisprezece oameni. Lucíei i se oferise automat cel mai bun apartament pe vapor și ceilalți pasageri de la bord se înclinau în fața ei sau ridicau mâna în semn că o recunoșteau, ori de câte ori binevoia să apară ea pe punte.

– Cum te simți?

María l-a prins pe Meñique, în timp ce acesta se apleca peste balustradă, înfășurat într-o haină groasă, cu un fular pe care-l primise de la un pasager generos, care-l văzuse tremurând pe punte, în briza toamnei.

– Păcat că lăsăm în urmă America de Sud. Căldura, culoarea...

– Da, înțeleg. Și eu simt asta. Dar ce să facem?

– Nimic, María!

Meñique s-a întins spre ea și a cuprins-o de umeri. De-a lungul anilor, cei doi se apropiaseră, se consolau și se încurajau unul pe altul, când José sau Lucía deveneau dificili.

– Vreau... a început Meñique.

– Ce anume?

– Un sfârșit și un început, a șoptit el. Să se termine cu drumurile. Să am o casă.

– *Sí*, înțeleg. Se spune că războiul din Europa se va termina curând. Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu băieții mei. Și eu vreau să mă duc acasă.

María i-a strâns mâna înainte să se îndepărteze și a lăsat pe puntea geroasă o siluetă solitară.

***

– Știi că Antonio Triana a fost cel care m-a recomandat lui *Señor* Hurok? a întrebat Lucía, în timp ce se pregătea de cină la masa căpitanului.

Își prindea niște cercei grei cu diamant și își aranja un fular de blană peste umeri.

– Nu, nu mi-ai spus. Credeam că era partener cu *La Argentinita*.

– Da, dar am auzit că o lasă sănătatea. Își caută o altă parteneră. Și m-a ales pe mine!

Lucía a chicotit încântată, în timp ce-și învârtea o buclă pe deget, ca să stea în mijlocul frunții. Meñique se uita lung la ea.

– Parcă-ți plăcea să dansezi singură.

– Da, dar ultima oară când am dansat cu Triana în Buenos Aires, m-am simțit mai împlinită și el este deja celebru în America.

– Lucía, spune-mi, te rog, că nu mergem până în New York ca să-i furi partenerul *Argentinitei*...

– Evident că nu, dar pot învăța de la Triana. Este un geniu.

– Zău? Meñique s-a dus în spatele ei și i-a privit reflexia în oglin dă. Asta zice o femeie care întotdeauna a insistat că dansul vine in-stinctiv din sufletul ei.

– Am mai îmbătrânit și vreau să devin și mai pricepută. Dacă Triana mă poate învăța ceea ce a făcut-o pe *Argentinita* faimoasă în America, o să plec urechea. Știi că lucrurile s-au schimbat. Nu ajunge să dansezi pe o scenă cu orchestră. Deja ne trebuie un spectacol extravagant!

– Nu asta i-am oferit publicului din America de Sud în ultimii ani? a întrebat Meñique, obosit. Mi-e foame. Ai terminat sau mă duc singur la masă?

Lucía și-a prins o brățară cu diamante la mână, s-a ridicat și i-a întins mâna.

– Sunt gata și mi-e poftă de sardine.

***

Două zile mai târziu, trupa Albaycín sosea la New York. Meñique nu o mai văzuse nicicând pe Lucía atât de entuziasmată când a privit zgârie-norii înalți care dispăreau în cerul înnorat. Pe când se apropiau de o insuliță la gura unui râu mare, au trecut chiar pe lângă simbolul Americii, Statuia Libertății, în straie verzi și cu torța în mână.

Când au ajuns la insula Ellis, locul în care debarcau, Lucía era deja pregătită să fie întâmpinată ca o eroină și cobora pasarela, doar ca să fie primită de oficialii de la imigrări, care insistau să-i însoțească într-o clădire pentru a completa niște formulare necesare.

– Nu știu să scriu! Nici mama, nici tata, a explicat Lucía în spaniolă, uitându-se exasperată la ofițeri. Sigur știți cine sunt!

– Nu, doamnă, nu știm! a răspuns unul dintre ei, după ce le-a tradus Meñique șovăitor. Tot ce știm este că sunteți imigrant spaniol și că trebuie să completați formularele necesare înainte de a intra pe teritoriul Statelor Unite ale Americii.

În ciuda protestelor Lucíei, li s-a refuzat intrarea tuturor. După ce l-au contactat pe Sol Hurok ca să anunțe întârzierea, a urmat încă un drum lung până la Havana. În timpul voiajului, Meñique și alți câțiva din *cuadro*, care știau să scrie, i-au învățat pe Lucía și pe restul măcar să își scrie numele.

Când s-au întors la New York douăzeci de zile mai târziu, Meñique s-a bucurat nespus că se terminase călătoria pe mare. De data asta, formalitățile de pe insula Ellis s-au desfășurat fără probleme și trupa s-a îndreptat spre Manhattan cu feribotul, înainte să se urce în câteva taxiuri galben cu negru. Pe drum, Meñique s-a arătat fascinat de clădirile uriașe în geamurile cărora se reflecta soarele firav al iernii. Meñique a coborât din taxi scoțând aburi în ger și a făcut tot posibilul să-și mascheze nefericirea față de Lucía, care era extrem de încântată să vadă vitrinele luxoase cu manechine împodobite cu blănuri și diamante.

Urmau să stea la hotel Waldorf Astoria, unde Sol Hurok le rezervase camere tuturor. Sfidătoare, Lucía a semnat în registru cu o buclă ilizibilă. Tatăl ei și ceilalți i-au urmat exemplul, în timp ce personalul și oaspeții în trecere s-au uitat cu dezgust la șleahta zgomotoasă de țigani cărora nu le tăcea gura.

Recepționerul i-a dat cheile apartamentului și ea s-a dus ca o regină spre lifturi. Când a apăsat liftierul pe buton, Lucía s-a întors cu fața spre holul hotelului.

– *Hola*, New York! Curând, toată lumea o să-mi știe numele aici!

– Așadar, o să vă faceți debutul în America la Beachcomber! a anunțat Antonio Triana.

– Ce loc este ăsta?

Lucía se uita suspicios la bărbatul zvelt, cu ochi negri, care stătea în fața ei în apartament. Se vedea că pantalonii și vesta lui aveau croială de lux și părul său negru era perfect netezit cu ulei.

– Este un club foarte sofisticat, cu multe vedete de cinema, hollywoodiene, în public. Am dansat și eu cu *Argentinita* acolo, a liniștit-o Antonio.

– Deci nu-i o tarabă pe plajă.

– Vă asigur că nu, *señorita* Albaycín! Biletul de intrare la debutul dumneavoastră costă douăzeci de dolari. Trebuie să vă las acum, dar de mâine începem să repetăm. La ora nouă fix.

Lucía era șocată.

– *Señor* Triana, noi nu ne trezim niciodată până la prânz!

– O să vă treziți în New York, *señorita* Albaycín! Aici regulile sunt diferite. Ne vedem cu trupa în foaier la nouă dimineață și mergem la sala de repetiții.

Cu o plecăciune elegantă, Antonio a ieșit din cameră.

– Nouă? Lucía s-a întors spre Meñique. Păi asta înseamnă la miezul nopții!

– Trebuie să facem cum ne cere. El știe regulile de-aici, Lucía!

– Ai dreptate, a oftat ea. Dar în seara asta ne ospătăm și bem vin! a declarat Lucía.

***

– Ești pregătită pentru debutul la New York? i-a șoptit la ureche Antonio Triana două săptămâni mai târziu, în timp ce stătea cu Lucía în culise.

Ea vedea luminile colorate care pâlpâiau prin cortină și auzea murmurul vocilor din clubul exclusivist. Beachcomber era plin de viață noaptea și, mai devreme, în drum spre ușa actorilor, se simțise răsplătită să vadă mulțimea uriașă de oameni care încercau să intre.

– După toate repetițiile alea cu noaptea-n cap, n-am fost niciodată mai pregătită, i-a declarat ea lui Antonio.

– Foarte bine, pentru că trebuie să-ți spun că în seara asta se află Frank Sinatra, Boris Karloff și Dorothy Lamour în public.

– Boris Karloff? Monstrul? De ce-i aici? Să mă sperie?

– Să te vadă dansând, Lucía! a zâmbit Antonio. Te asigur că nu-i monstru în viața reală. Doar că joacă foarte bine rolul pe ecran. Așa! A luat-o de mână. Hai să le arătăm vedetelor americane bogate cum

este prin Spania. Baftă, *La Candela*! l-a sărutat ușor vârfurile degetelor. Haide!

Meñique stătea pe scaun lângă scenă și se uita la Lucía care își făcea apariția, condusă în centrul scenei de Antonio. Ca la fiecare dintre spectacolele ei de debut, Lucía era îmbrăcată impecabil, cu pantaloni negri de satin, corset care-i strângea șoldurile subțiri și o jachetă de bolero pe umeri. Antonio s-a înclinat în fața ei și a ieșit de pe scenă, suflându-i un sărut. Meñique simțea fiorul geloziei care i se strecura pe șira spinării, dar s-a scuturat ca să nu-i ajungă în degete.

A dat din cap spre Pepe și cei trei chitariști au început să cânte, în timp ce Lucía a luat poziția de deschidere pentru *farrucca*, cu brațele ridicate deasupra capului și cu degetele răsfirate.

– Baftă, iubita mea! a șoptit el, știind că Lucía nu mai avusese nicicând un public atât de sofisticat și de pretențios, pe care trebuia să-l încânte.

O oră mai târziu îl dureau degetele și Meñique a cântat ultimul acord, uitându-se cum termină ea *bulerías*, îmbrăcată de data asta într-o rochie violet de flamenco. Și-a zâmbit în sinea lui, știind că, oricât o pregătise Antonio, Lucía ignorase în mare parte rutina lui și improvizase ca întotdeauna.

Asta este magia ta, mi amor! Ești perfect imprevizibilă și trebuie să încerc să te iubesc pentru asta.

Meñique, José și Pepe ascultau aplauzele spectatorilor. A observat că până și Frank Sinatra se ridicase în picioare și, cu toate că Meñique nu voise să vină la New York, i s-au umplut ochii de lacrimi în timp ce Lucía făcea plecăciune după plecăciune.

Ce departe ai ajuns! și-a spus el. *Nu pot decât să mă rog să-ți ajungă de data asta.*

***

În urma recenziilor frenetice din presă ale debutului Lucíei, s-a cerut un spectacol la Carnegie Hall. Se trezea în fiecare dimineață la opt. Meñique n-o mai văzuse nicicând atât de plină de energie. Cei din trupă participau toată ziua la repetiții, iar Antonio îi ghida cu

îndemânare și cu răbdare. Meñique se minuna că Lucía îi primea critica asemenea unui miel.

– Ți-am mai spus, vreau să devin mai pricepută. Trebuie să învăț ce vor aici, în America.

Într-o seară, ieșind din dormitor ca să-și ia un pahar cu apă, Meñique a găsit-o pe María cosând costume în sufrageria apartamentului lor.

– María, este două noaptea! De ce mai ești trează?

– Dar tu?

– Nu pot să dorm.

– Nici eu. María s-a oprit din lucru. José nu s-a întors încă.

– Bine. Înțeleg.

– Nu prea cred. Știu sigur că iar calcă strâmb. În ultima săptămână s-a întors numai în zori, mult după ce voi, restul, v-ați întors de la repetiții.

– Mi-a zis că rămâne să exerseze noile acte din spectacol, a răspuns Meñique sincer.

– Cu cine?

– Cu o parte dintre dansatoarele tinere care s-au alăturat trupei.

– Exact. Mai ales cu Lola Montes. María și-a coborât privirea. Și cu Martina. Sunt foarte frumoase, nu?

– María, îți înțeleg grija, dar nu te agita în privința Lolei. Se vede că este amorezată de Antonio.

– Deci rămâne Martina.

– Chiar nu cred că...

– Eu da, a răspuns María ferm. Crede-mă, cunosc semnele. Și nu mai pot, pur și simplu nu mai pot să trec încă o dată prin asta. Meñique, mi-a promis când am hotărât să-l primesc înapoi, a jurat pe viața copiilor noștri! Dacă-i adevărat, ar trebui să plec, poate chiar să mă întorc în Spania.

– Nu te poți întoarce acasă, María! Este haos în toată Europa. Și mă întreb dacă nu cumva ești prea sensibilă din cauza experienței din trecut.

– Nu pot decât să sper că ai dreptate, dar stau toată ziua aici și nu știu ce face când este plecat. Vrei să fii ochii și urechile mele? Ești singurul în care am încredere.

– Vrei să-l spionez pe José?

– Mi-e teamă că da. Acum a venit timpul să mai dorm cât pot în patul meu gol. Noapte bună, Meñique!

Privind-o pe eleganta și mândra María cum iese din cameră, a clătinat disperat din cap.

Dragostea își bate joc de noi toți, și-a spus.

***

– Nu m-au plăcut!

Lucía s-a aruncat pe canapea și a început să plângă în hohote. Meñique era supărat pentru că nu trecuse prin recenziile din *New York Times* înainte să insiste Lucía să i le citească cu voce tare. Totuși, ovațiile pe care ea și trupa ei le primiseră la Carnegie Hall cu o seară în urmă fuseseră pline de entuziasm și se așteptase, fără urmă de îndoială, ca recenzia să fie una pozitivă.

– Nu-i adevărat, a insistat Meñique, în timp ce căuta citate pozitive în articol. Erau destule.

– „Un trup minunat de suplu și de mlădios, strunit cu o vigoare extremă, dar mereu stăpân pe situație“, „Rapidă, intensă și debordând de entuziasm, își folosește desăvârșit dinamismul, cu o măiestrie admirabilă“. „La *alegrías*, pe care o dansează superb, fiecare fibră din trupul ei e conștientă de mișcările ample create“, a tradus Meñique.

– Da! Dar au numit-o seară de dans mediocră și au spus că nu ar trebui să dansez *Córdoba*. Am detestat rochia aia de dantelă albă. Știu că arătam ridicol!

– *Pequeña*, tot ce-au spus negativ a fost că stilul dansului tău se potrivește mai bine într-o atmosferă intimă decât la Carnegie Hall, ca publicul să te poată vedea și să se conecteze la pasiunea ta.

– Deci acum mă insultă că sunt mică, că sunt un punctuleț în ochii celor din spatele teatrului! Lola Montes nu a fost insultată când a dansat *bulerías*. Chiar și *Papá* a felicitat-o de mai multe ori decât pe mine, a bocit ea.

– Publicul te-a adorat, Lucía! a spus Meñique obosit. Și doar asta contează.

– Când plecăm în turneu săptămâna viitoare, o să insist să deschid spectacolul cu *soleares*. Asta a fost greșeala lui Antonio. Eu nu pot fi modelată. Sunt doar eu și trebuie să dansez cum simt.

Lucía se ridicase și se fâțâia de colo colo.

– Știu, Lucía! S-a întins spre ea. Ești cine ești. Și publicul te adoră pentru asta.

– Stai să vezi când mergem în turneul american și dăm spectacol în fața unui public real! Atunci o să mă vadă toată lumea, cu tot ce am de oferit. Detroit, Chicago, Seattle... Le voi cuceri pe toate! Lucía s-a smuls din brațele lui și a început din nou să se fâțâie. Jur, o să blestem ziarul ăla! Mă duc la *Mamá* acum.

Ușa apartamentului s-a trântit în urma ei și toată camera s-a cutremurat.

Erau deja de patru luni în New York și în timp ce Lucía se bucura de energia electrică, Meñique simțea că orașul frenetic îl lăsa fără pic de vlagă. Răcea adesea și, în gerul cumplit, apuca foarte rar o zi în care să rătăcească prin verdele Central Park, o versiune fadă și artificială a iubitei lui Mendoza.

A luat din nou ziarul și a citit un rând din ultimul paragraf al recenziei din *New York Times*: doar câteva cuvinte, dar niște cuvinte care-l încurajau și-l umpleau de bucurie: „Meñique a fost un succes incontestabil...“, a murmurat doar pentru el. În acel moment avea nevoie de ele mai mult ca niciodată.

***

O lună mai târziu au plecat în turneu. Meñique a pierdut șirul zilelor, săptămânilor, lunilor petrecute în trenuri prin țară, unde mâncarea, oamenii și limba erau toate banale. Dedicată promisiunii și inspirată de recenzia negativă, Lucía dansa de mama focului.

Și Pepe înflorise și devenise mult mai încrezător în talentul lui. Cei doi stăteau noaptea de multe ori împreună și citeau știrile despre război, iar Meñique îl ajuta pe tânăr cu engleza.

După încă un spectacol de succes în San Francisco, unde Meñique a simțit că i se strecoară ceața drept în oase, trupa a ocupat majoritatea separeurilor unui restaurant care servea mâncare și noaptea.

– Sovieticii se apropie de Berlin, a spus Meñique, citind pe diagonală prima pagină a ziarului care rămăsese pe masa zgâriată.

Pepe s-a așezat lângă el și și-a lungit gâtul să citească articolul.

– Asta înseamnă că în curând se termină războiul? a întrebat. Am cunoscut un marinar aseară la bar, care se pregătea să plece la Okinawa. Se pare că în Japonia lupta este cruntă.

– Nu putem decât să ne rugăm.

Meñique a ridicat din umeri în timp ce comandau împreună încă un *hamburger* fără gust. Se uita la Pepe, care citea articolele și se gândea cum își croiseră genele drum prin labirintul amăgitor, dându-i lui Pepe temperamentul mamei și aspectul tatălui. În ciuda privirilor admirative ale femeilor din public, Pepe nu părea să observe, ceea ce nu putea spune despre José.

María a venit la masa lor.

– Pepe, *querido!* Juana vrea să discute cu tine despre numărul măsurilor pe care le vei cânta înainte de *bulerías*.

– *Sí, Mamá!*

Pepe s-a ridicat și a plecat, iar María s-a strecurat în separeu în fața lui Meñique.

– Ai cântat foarte frumos astă-seară. María a zâmbit. Ai avut un solo mai lung decât de obicei.

– A trebuit să-l cerșesc, a răspuns Meñique aprinzându-și o țigară.

– Nu știam că fumezi.

– În mod normal, nu, este doar un alt obicei prost pe care l-am luat de la Lucía. Fumează cel puțin două pachete pe zi.

S-a uitat la María care s-a sprijinit de bancheta roșie, uitându-se în restaurant după soțul ei. Meñique îl vedea lângă Martina, în separeul alăturat, cu un braț așezat nepăsător în spatele ei.

– Zău, María, de când am venit în turneul ăsta, jur că n-am văzut nimic în afară de discuții și băutură.

– Poate. María a zâmbit trist. Dar tu nu vezi totul. Există o șmecherie. Multe nopți din turul ăsta am dormit singură. José este un bărbat bogat acum, celebru și talentat.

– Și tu, María, ești o femeie foarte frumoasă. José te iubește, nu mă îndoiesc.

– Nu cât îl iubesc eu. Nu încerca să fii bun, Meñique! Nu vezi cum mă torturează chestia asta? Să fiu cu el, dar să știu cu certitudine că nu sunt îndeajuns.

– Ba da. Și turneul ăsta pare interminabil. În America de Sud era fascinant. Erau multe de văzut, o mâncare minunată și vinuri de băut. Ne vorbeau limba, ne înțelegeau, dar aici... Meñique s-a uitat nefericit pe geam, în beznă. Nu ne pot oferi decât hotdog.

– Da, și mie îmi lipsește America de Sud, dar Lucía este fericită. A cucerit America. A bătut-o pe *Argentinita* la propriul joc. Poate acum se mai potolește și se relaxează puțin.

– Nu, María! Meñique a clătinat din cap. Amândoi știm că asta nu se va întâmpla niciodată. O să fie o altă *Argentinita*, altă țară de cucerit. Pot să-ți spun un secret?

– Da, normal.

– Mi s-a cerut să cânt în Mexic ca artist solo, la o bine-cunoscută cafenea de flamenco. Au văzut recenziile din *New York Times* și din alte ziare.

– Înțeleg. Și ce ai de gând?

– Nu sunt sigur. Mai avem câteva săptămâni din turneu, cine știe ce urmează? Poate o să-i cer Lucíei să vină cu mine.

– Și restul din *cuadro*?

– Nu sunt invitați.

Meñique a ridicat paharul cu bere și a luat o gură din el.

– Nu o să vină, Meñique! Știi asta. Nu poate lăsa în urmă tot ce știe mai bine.

– Ei bine – a dat paharul pe gât –, asta este alegerea ei.

– Și a ta, a ripostat María.

***

Întorși în New York, artiștilor li s-a oferit un contract pentru un spectacol la Street Theatre 46, dar când au sosit la Waldorf Astoria, li s-a spus că toate camerele erau ocupate.

– Toate ocupate! a strigat Lucía, în timp ce erau scoși din holul de marmură de personalul hotelului. *Ay!* Jumătate din camere sunt goale! Ați vrea voi să stăm aici!

Așteptau taxiurile afară, sub o umbrelă mică ce-i apăra de ploaia de primăvară. Meñique a cuprins-o cu brațul ca s-o liniștească.

– Lucía, s-ar putea să nu se bucure așa mult, având în vedere ce ai făcut cu dulapurile lor scumpe când am fost ultima oară aici.

– Ei, cum altfel să-mi rumenesc sardinele? Aveam nevoie de lemn pentru foc! a insistat ea.

Trupa s-a instalat în câteva apartamente comode pe Fifth Avenue în Manhattan.

– Mă bucur că m-am întors aici. Este ca acasă, nu? l-a întrebat pe Meñique, în timp ce-și desfăcea numeroasele cufere, făcând grămezi de haine pe jos.

– Nu-i adevărat. Urăsc New Yorkul. Nu-i pentru mine.

– Dar te adoră aici!

– Lucía, trebuie să vorbim!

– *Sí*, desigur! Ai compus ceva nou pentru spectacol? Te-am văzut scriind în tren la întoarcere. Lucía stătea în fața oglinzii, într-o blană albă, somptuoasă, pe care tocmai o scosese din bagaj. Ce părere ai de asta?

– Cred că puteai hrăni toată Andaluzia timp de o lună cu banii ăia, dar arată foarte bine, *mi amor*! Te rog, ia loc!

Meñique știa că mai avea puțin și exploda.

Simțind tensiunea, Lucía și-a scos haina și s-a așezat lângă el.

– Ce-i?

– Mi s-a oferit un contract la un bar faimos de flamenco în Mexic. Ca artist solo.

– Și cât vei fi plecat?

– Poate o lună, poate un an, poate pentru totdeauna…

Meñique s-a ridicat și s-a dus la fereastră, uitându-se la traficul interminabil de pe Fifth Avenue. Auzea claxoanele chiar și aici, la etajul treisprezece.

– Lucía, nu… nu mai pot face asta.

– Ce nu poți face?

– Să mă țin după tine. Și eu am talent și îndemânare. Trebuie să le folosesc pe amândouă până nu-i prea târziu.

– Normal! O să ai mai multe solouri în spectacol. O să vorbesc cu *Papá* și schimbăm tot, nici o problemă! a spus ea, aprinzându-și o

țigară.

– Nu, Lucía! Nu cred că înțelegi.

– Ce nu înțeleg? Îți spun că îți ofer tot ce ai nevoie.

– Iar eu îți spun că ceea ce-mi poți oferi tu nu mai este ceea ce am eu nevoie. Sau ceea ce vreau. Nu-i vorba doar despre viitorul meu muzical, Lucía! Ci despre viitorul nostru!

– *Sí!* La viitor mă gândesc mereu. Știi de când vreau să fiu soția ta și totuși, după atâta timp, tot nu mi-ai oferit plăcerea asta. De ce nu vrei să te căsătorești cu mine?

– M-am gândit de multe ori la asta. Meñique s-a întors cu spatele la ea. Și cred că în sfârșit am un răspuns.

– Și anume? Ai pe altcineva?

Ochii Lucíei erau în flăcări.

– Nu, dar cumva aș vrea să fie așa. S-a așezat în genunchi în fața ei și i-a luat mâinile. Lucía, chiar nu înțelegi că vreau să mă căsătoresc cu tine? Dar nu vreau să mă căsătoresc cu familia ta, cu trupa sau cu cariera ta.

– Nu înțeleg, a recunoscut ea. Nu-ți place familia mea? Asta este problema ta?

– Cred că sunt oameni buni, dar am fost și voi fi întotdeauna un intrus, chiar și ca soț. Tatăl tău se ocupă de finanțe, organizează turneele... îți conduce viața, dar nici măcar asta nu ar conta dacă alte lucruri ar fi în regulă. Am treizeci și cinci de ani și vreau ca noi să ne căsătorim, să ne luăm o căsuță împreună în America de Sud și poate, într-o zi, să ne întoarcem în iubita noastră Spania. Aș vrea să putem închide ușa și să știm că nu mai poate intra nimeni altcineva dacă nu vrem noi. Vreau să facem copii, să-i creștem nu pe drum, ci ca lumea, să facă parte dintr-o comunitate, așa cum am fost crescuți eu – și chiar tu, în primii zece ani. Vreau să lucrăm împreună, să găsim un loc undeva, să putem ieși din casă după-amiaza și să ne întoarcem noaptea în patul nostru. Lucía, vreau să-mi fii soție în adevăratul sens al cuvântului. Vreau să avem familia noastră. Vreau să… o luăm mai ușor, să ne bucurăm de succesul pe care ni l-am câștigat înainte să pornim din nou la drum pe calea nesiguranței. Înțelegi, *mi amor*?

Lucía, ai cărei ochi negri îl sfredeleau în răstimp, s-a întors. S-a ridicat și și-a încrucișat brațele.

– Nu, nu înțeleg. Cred că ce-mi ceri este să-mi abandonez familia și să vin doar eu cu tine ca să-ți fiu nevastă.

– Da, asta este o parte din ceea ce îți cer.

– Cum aș putea face asta? Ce este *cuadro* fără mine?

– Mai sunt Martina, Antonio, Juana, Lola, tatăl tău, fratele tău…

– Vrei să spui că nu au nevoie de mine? Că se vor descurca foarte bine fără mine?

– Nu asta spun, Lucía, firește că nu! A suspinat. Încerc să-ți explic că uneori, în viață, oamenii ajung într-un punct de unde nu se mai pot îndrepta decât într-o direcție și trebuie să treacă puntea ca să poată merge mai departe. În acel punct mă aflu eu acum. S-a dus spre ea și a luat-o în brațe. Lucía, hai cu mine! Hai să începem o nouă viață împreună! Și îți promit, dacă accepți, te duc la prima biserică și mâine mă însor cu tine. Mintenaș vom fi soț și soție.

– Mă șantajezi? Ai mai spus asta de nu știu câte ori și nu s-a întâmplat niciodată. Lucía i-a dat brațele la o parte. Nu sunt atât de disperată! Și cariera mea? Vrei să nu mai dansez?

– Sigur că nu. Am spus deja că vreau să lucrăm împreună, doar nu la scara mare la care am lucrat până acum.

– Vrei să mă ascunzi? Să mă obligi să mă pensionez?

– Nu, Lucía! Și n-am nimic împotrivă dacă dorești uneori să dansezi cu trupa în locuri mărețe, dar nu în fiecare zi, în fiecare săptămână. După cum ziceam, vreau un cămin.

– Asta confirmă că ești mai mult *payo* decât gitan! Ce naiba ai?

– Multe probabil, a ridicat el din umeri. Amândoi suntem cine suntem, dar te implor din suflet să te gândești la ce ți-am spus. Eu nu tânjesc după faimă așa cum o faci tu, dar, în același timp, micul meu orgoliu își dorește să fie recunoscut separat de clanul Albaycín. Doar n-o să-mi porți pică pentru asta!

– Ca întotdeauna ești fără de vină și eu sunt necazul. Diva! Chiar nu înțelegi că eu sunt cea care ne-a adus unde suntem?? Eu! Lucía a bătut cu pumnul în piept. Eu, care i-am salvat pe *Mamá* și pe Pepe din Războiul Civil, care nu renunță niciodată, care nu cedează!

– Aș vrea să cred că am contribuit și eu puțin, a murmurat Meñique.

– Și? Îmi ceri să aleg, *sí*? Între cariera și familia mea și tine!

– Da, Lucía! În sfârșit, după atâția ani, îți cer să alegi. Dacă mă iubești, vei veni cu mine și ne vom căsători și vom construi o viață împreună.

Lucía era neobișnuit de tăcută, gândindu-se la vorbele lui Meñique.

– Dar tu nu mă iubești destul cât să rămâi? a întrebat în cele din urmă.

Expresia de agonie din ochii lui era un răspuns suficient de bun pentru ea.

Capitolul 30

– S-a terminat războiul în Europa!

María a năvălit în apartamentul fiicei ei, unde Lucía stătea ghemuită pe canapea, învăluită în beznă. A tras perdelele și lumina puternică s-a revărsat în cameră.

– *Querida!* Tot orașul sărbătorește în Times Square. Toată trupa s-a dus acolo, nu vrei să vii și tu?

Nu a primit nici un răspuns. Farfuria cu mâncare pe care i-o adusese María cu o seară în urmă rămăsese neatinsă lângă scrumiera care se revărsa.

– Nici o veste de la el? a întrebat María, îndreptându-se spre fiica ei.

– Nu.

– Sunt sigură că se întoarce.

– Ba nu, *Mamá!* Nu de data asta. A zis că nu mă iubește destul cât să rămână. Voia să-mi părăsesc familia, să renunț la carieră. Cum să fac asta?

Lucía s-a ridicat și a dat pe gât cafeaua rece care stătea pe jos de câteva ore, înainte să-și aprindă o țigară.

– Nu uita, *querida*, asta-i viața ta! Toți cei din jurul tău ar înțelege dacă l-ai urma pe Meñique. Mulți dintre noi trebuie să facă lucruri pe care nu le doresc în numele dragostei.

– Cum faci tu cu *Papá?* Și noua lui târfă! a scuipat Lucía. Urăsc dragostea, nu mai cred în ea.

María n-a mai zis nimic, șocată de revelația fiicei ei. Cu toate că știa de câteva luni că e adevărat, confirmarea ei amară a străpuns-o ca un cuțit. Cele două femei au tăcut, pierdute fiecare în propria durere. María a vorbit prima.

– Știu cât de dor îți este de el. N-ai mâncat mai nimic de când a plecat.

– M-a durut burta și mi-a fost rău! Atâta tot.

– O să te stingi dacă nu ai grijă, *querida!* Nu-l lăsa să-ți facă asta.

– Nu-mi face nimic, *Mamá!* A ales și a plecat. Și, cu asta, basta! Singur a ales, nu eu, cum fac toți bărbații până la urmă.

– Încearcă să mănânci ceva cel puțin.

María a luat o lingură de sardine și i-a întins-o.

– Nu pot. De câte ori mă uit la sardine îmi amintesc de Meñique și numai asta mă face să vomit.

– Bine, *querida!* Te las deocamdată, dar sunt aici dacă ai nevoie de mine, nu mă duc cu ceilalți în Times Square, a spus María, îndreptându-se spre ușă.

A ieșit și a lăsat-o pe Lucía singură. Lucía s-a ridicat și s-a uitat la broasca ușii. S-a chinuit să încuie și a auzit limba de metal a zăvorului lunecând fără cusur în lăcaș. A făcut câțiva pași înapoi, arătând cu degetul spre el ca spre un șarpe veninos.

– Asta voia de la mine! Să mă încuie, departe de familie și de carieră, să le închidă ușa în nas. Bine c-a plecat! le-a spus canapelei și celor două scaune. Mi-e mai bine fără el, da! Nu a răspuns nimeni. S-a plimbat prin vasta încăpere pustie, gândindu-se la liniștea de care avea parte fără Meñique, care zdrăngănea mereu la chitară în fundal, cu ziarele lui de *payo* împrăștiate pe jos și pe masă.

Fiindcă nu se putea liniști, s-a dus la fereastră și s-a uitat la mulțimile care jubilau pe Fifth Avenue în drum spre Times Square. Traficul încremenise. A deschis geamul și a fost imediat asaltată de claxoane, strigăte și fluierături. Părea că întreg New Yorkul sărbătorea și s-a strâmbat la vederea cuplurilor care se îmbrățișau și se sărutau pe stradă.

A trântit geamul, a tras perdelele, a strâns ochii și s-a îmbrățișat singură. Liniștea din cameră era infinită și asurzitoare și nu o suporta. A căzut pe canapea și și-a băgat fața în pernă, gata să izbucnească în plâns.

– N-o să plâng! Nu trebuie să plâng din cauza lui. A lovit perna cu pumnul întrebându-se dacă se simțise vreodată atât de devastată ca în acel moment.

Poate se întoarce… a mai făcut-o…

Nu, n-o s-o facă, ți-a dat de ales…

Te iubește…
Nu te iubește destul…
Îl iubesc…
– NU!
Lucía s-a ridicat și a tras aer adânc în piept.
– Toată viața mea am muncit pentru asta! Dacă nu ajunge, atunci... A clătinat violent din cap. Mi-e dor de el, a șoptit. Am nevoie de el, îl iubesc…
Până la urmă, a cedat în fața durerii și și-a îngropat fața în perna canapelei, în care a vărsat lacrimi amare.

***

– Ce-are? a întrebat-o José pe soția lui, în timp ce trupa mânca în apartamentul Lucíei, după un alt spectacol cu casele închise la Street Theatre 46.
María a tăcut, gândindu-se că soțul ei încă n-o întrebase care era motivul pentru care se mutase din dormitor.
– Știi ce are, José! Îi este dor de Meñique.
– Și? Cum îl putem aduce înapoi?
– Viața nu-i așa simplă. De data asta a plecat definitiv.
– Nimeni nu pleacă definitiv, după cum prea bine știi, María, a spus el în timp ce dădea pe gât brandy direct din sticlă.
Înainte să-l plesnească peste fața roșie de alcool sau să ia un cuțit și să i-l înfigă în inima trădătoare, María s-a ridicat în picioare.
– Se mai întâmplă, José! Și Meñique a plecat deja de două luni. Am obosit și o să-ți urez noapte bună!
A părăsit încăperea, știind că nu avea rost să continue nici o discuție cu el când era beat. A doua zi nu avea să-și amintească ce spusese. María s-a dus în dormitorul ei micuț și a încuiat ușa după ea. A respirat adânc în beznă ca să-și domolească pulsul și s-a dus spre pat.
– *Mamá?* s-a auzit o voce de sub pătură.
– Lucía? Ce cauți aici? Ești bolnavă, *querida?*
María a aprins lumina și și-a văzut fiica ghemuită în poziție fetală, cum dormea în copilărie pe salteaua de paie din peșteră.
– Da, nu… Of, *Mamá*, ce mă fac?

– Cu Meñique?

– Nu, nu-i vorba de Meñique! El a luat o hotărâre și m-a părăsit pentru că nu mă iubea destul. Și nu vreau să mai respir același aer cu el vreodată.

– Atunci ce e?

Lucía s-a rostogolit cu ochii negri plini de suferință. A inspirat adânc, a suspinat de parcă își făcea curaj să pronunțe cuvintele.

– Este vorba de darul pe care mi l-a lăsat.

– Ce „dar“? Nu înțeleg.

– Asta!

Lucía a dat pătura la o parte și a arătat spre burtă. Nimeni altcineva nu ar fi observat burta ușor bombată, însă María știa că fiica ei nu se îngrășase. Când stătea întinsă avea abdomenul concav între șoldurile înguste.

– *Dios mío!* María și-a făcut cruce și și-a pus mâna la gură. Ești însărcinată?

– *Sí*, cu odrasla diavolului!

– Nu spune asta, Lucía! Copilul este la fel de nevinovat ca oricare altul, oricare i-ar fi părinții și ce ar fi făcut ei. În câte luni ești?

– Nu știu, a oftat Lucía. Nu am ciclu. Poate trei-patru. Nu-mi amintesc.

– Atunci, de ce nu i-ai spus nimic nici lui, nici nouă? Doamne, Lucía! Ar trebui să te odihnești, să mănânci, să dormi…

– Nu știam, *Mamá!* Lucía s-a ridicat pe perne și a împuns cu degetul în burtă. Până acum două săptămâni când chestia asta a început să semene cu o jumătate de lună.

– Nu ai avut grețuri deloc? Nu ți-a venit să leșini?

– Ba da, dar mai demult.

– Nu mănânci și chiar și tatăl tău m-a întrebat astă-seară ce-i cu tine. María s-a uitat la burtă. Pot s-o ating, Lucía? Să văd cât de mare este copilul?

– Parcă am un balon care tot crește în burtă pe zi ce trece. Vreau să-l smulg de-acolo! Of, *Mamá*, cum de mi s-a întâmplat așa ceva?

Lucía se văicărea în timp ce María îi palpa burta.

– Uite! Tocmai a mișcat. Este viu, *gracias a Dios!*

– O, da! Lovește noaptea uneori.

– Atunci, are cel puțin patru luni. Ridică-te, Lucía! Relaxează mușchii ăia puternici și lasă-mă să te văd din profil. Lucía s-a supus și María a privit-o mirată. Acum zic chiar cinci luni. Cum ai reușit s-o ascunzi este un mister pentru mine.

– Poate ai observat că nu mai port pantaloni. Nu pot trage fermoarul la mijloc, dar cel puțin corsetul rochiilor îmi ține burta plată.

– Nu! Îngrozită, María a clătinat din cap. Să nu mai porți corsete, Lucía! Micuțul are nevoie de spațiu să crească. Trebuie să încetezi imediat să dansezi!

– *Mamá!* Cum să fac asta? Începe turneul acum și…

– O să vorbesc cu tatăl tău să îl anuleze mâine.

– Nu! Poate dacă dansez în continuare, copilul iese din mine. Sunt uluită că a supraviețuit atât, că nu i-am dat decât țigări și cafea.

– Ajunge! María și-a făcut cruce. Să nu mai spui lucruri așa de îngrozitoare, Lucía! O să invoci vreun blestem asupra ta! Un copil este cel mai prețios dar care ni se dă!

– Dar nu vreau darul ăsta! Vreau să se ducă de unde a venit!

María s-a dus la fiica ei și i-a pus mâna la gură ca s-o oprească din vorbit.

– Lucía, o dată în viața ta, o să mă asculți! Fie că-ți convine sau nu, trebuie ca tu și copilul să fiți prioritatea. Nu doar copilul se poate îmbolnăvi, ci și mama. Înțelegi?

María i-a luat mâna de la gură, sperând că a speriat-o pe Lucía cât să coboare cu picioarele pe pământ.

– Adică aș putea muri la naștere?

– Este mult mai probabil să supraviețuiești dacă ai grijă de tine.

Lucía a ridicat încet ochii la mama ei, apoi a îmbrățișat-o.

– Ce se va întâmpla cu noi dacă nu pot dansa? a șoptit ea.

– A face un copil nu este o sentință pe viață. În câteva luni, vei bate din nou din picioare, mai repede ca niciodată!

– Ce-i spunem lui *Papá?* Lucía s-a cufundat în pat. O să fie șocat de-a dreptul. Este o rușine să ai copii fără să fii măritată.

– Lucía! María s-a așezat lângă fata ei pe pat și a cuprins-o cu brațul. Știi la fel de bine ca și mine că nu trebuie să fie așa. Trebuie să-i spui lui Meñique ce s-a întâmplat.

– Niciodată! N-o să-i spun niciodată! Și nici tu nu-i spui! Lucía s-a desprins din brațele mamei și s-a răstit la ea. Trebuie să-mi promiți! Promite-mi acum! Jură pe viața lui Pepe!

– Dar nu înțeleg, îl iubești, te iubește. Chiar el mi-a spus că vrea copii…

– Dacă voia, ar fi stat cu mine! Îl blestem, *Mamá!* Nu vreau să-l mai văd cât oi trăi!

– Vorbesc mânia și mândria din tine acum. María arătă spre burta Lucíei. Dacă ar fi știut, sunt sigură că s-ar fi întors.

– Nu-l vreau eu înapoi! Și jur – Lucía s-a ridicat – dacă-i spui, o să fug și nu mă mai întorc niciodată. Auzi ce spun?

– Aud, a suspinat María. Deși te sfătuiesc să te mai gândești. Nu înțeleg de ce ignori soluția care ar face fericită pe toată lumea.

– Tu poate îți poți petrece toată viața cu un bărbat care nu are respect față de tine, dar eu nu. Îl urăsc, *Mamá*, nu înțelegi?

María știa că nu avea sens să continue cearta. Ca și José, fiica ei era încăpățânată și prea orgolioasă chiar și în aceste circumstanțe ca să-i ceară lui Meñique să se întoarcă la ea.

– Și ce vrei să faci? María a pus problema altfel. Adică unde vrei să te duci ca să nași?

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Poate rămân aici și mă ascund în apartament.

– Dacă vrei să rămână un secret, cel puțin deocamdată, cred că ar fi înțelept să pleci din New York.

– Pentru că *New York Times* mi-ar putea vedea burta când mă plimb și să-mi critice etica la fel ca dansul? a răspuns Lucía cu amărăciune.

– Dacă ar ajunge în presă, sunt sigură că Meñique ar afla imediat. Dacă ești hotărâtă să nu-i spui, atunci…

Lucía a început să se fâțâie încet.

– Stai să mă gândesc… trebuie să mă gândesc. Unde să mă duc? Tu unde te-ai duce?

– Înapoi, în Spania.

Cuvintele i-au ieșit pe gură înainte ca María să le poată opri.

– *Mamá*, este drum lung, a zâmbit Lucía, dar cel puțin se vorbește limba noastră. S-a dus la fereastră, și-a așezat mâinile mici pe

pervaz și și-a lipit nasul de geam.

– Poate ar trebui să te mai gândești și vorbim mâine. María s-a ridicat, ca să n-o influențeze pe fiica ei cu dorințele și nevoile ei egoiste. Cel puțin s-a terminat războiul și putem călători liber oriunde vrem. Noapte bună, *querida!*

***

– M-am hotărât, *Mamá* și sper să fii de acord că așa este cel mai bine.

María și-a privit fata care stătea întinsă pe podea, lângă pat. Lucía era îmbrăcată cu hainele de cu o zi înainte și avea cearcăne adânci.

– Merg oriunde sugerezi, *querida!*

– Ei bine, cred că cel mai bine este să mergem acasă.

– Acasă?

María s-a uitat la fiica ei, încercând își dea seama la ce casă se referea Lucía. În fond, copila călătorea de când avea zece ani.

– Păi, în Granada, desigur! Ai dreptate, *Mamá!* Trebuie să ne întoarcem în Spania. Tot acolo este și inima mea și acolo va rămâne pe veci. Lucía s-a uitat spre cer. Vreau să mă trezesc dimineața și să văd Alhambra deasupra mea, să adulmec aroma livezilor de măslini și a florilor și să mănânc *madlenele* pe care le faci la micul dejun, la prânz și la cină și să mă fac din ce în ce mai grasă. Lucía a chicotit privindu-și burtica. Nu asta fac toate mamele?

Chiar dacă María nu mai putea de bucurie, știa că trebuia să se asigure că Lucía nu e doar romantică din cauza amintirilor din copilărie.

– *Querida*, nu uita că în Spania nu mai este nimic la fel. Atât Războiul Civil, cât și dictatura lui Franco au distrus mare parte din ce era. Nu știu dacă a mai rămas cineva în Sacromonte sau dacă frații tăi și familiile lor au supraviețuit…

María s-a emoționat și nu a mai putut vorbi.

– *Ay*, *Mamá!* Nu înțelegi? Vreau să plec cât mai departe posibil de el! Și în Granada nu mă va căuta. Poate nici măcar nu mai vreau să dansez, a oftat Lucía. Poate că acea parte din viața mea s-a dus cu Meñique. Așa că trebuie s-o iau de la capăt. Poate că mă voi schimba și picioarele îmi vor sta locului pe veci. Pe tine te-a

schimbat asta, nu-i așa, *Mamá?* Nu prea ai mai dansat după ce ne-ai făcut pe mine și pe frații mei.

– Lucía, asta s-a întâmplat din cu totul alte motive, a spus María, când și-a dat seama că decizia Lucíei se baza numai și numai pe dorința de a fugi cât mai departe posibil de Meñique și ceea ce ea interpreta ca trădare și abandon. Eu nu eram ca tine, o dansatoare celebră în toată lumea, venerată de mii de oameni, doar o simplă gitană care dansa de plăcere.

– Și eu dansez de plăcere, *Mamá!* Și poate îmi voi învăța copilul cum m-ai învățat și tu pe mine. Poate învăț să gătesc, să fac *madlene* ca tine și tocăniță cu cârnați. Deci? Trebuie să plecăm cât de repede posibil. Nu vreau să nasc pe apă, s-a cutremurat Lucía. Îi spui tu lui *Papá?*

– *Ay,* Lucía!

María nu se bucura să simtă fiorul de plăcere la gândul că avea să-i dea vestea soțului aventurier și la mutra pe care avea să o facă acesta.

– Nu-i spune unde ne ducem, spune-i că mergem în Buenos Aires, Columbia… oriunde. Nu am încredere că poate ține un secret față de Meñique.

– Ei bine, cu permisiunea ta, îi voi spune lui Pepe. Unul din familie trebuie să știe în caz că trebuie să dea de noi.

– În Pepe am toată încrederea din lume, a consimțit Lucía, după care a zâmbit brusc. Spania, *Mamá!* Îți vine să crezi că ne întoarcem?

– Nu, Lucía, nu!

Lucía a întins mâna spre mama ei.

– Orice avem de înfruntat, vom înfrunta împreună. *Sí?*

– *Sí*.

María i-a strâns mâna.

***

Înainte să plece din New York, Lucía și María s-au dus la Bloomingdale, la intersecția străzii 59 cu Lexington, de unde au cumpărat un cufăr cu jucării, materiale pentru haine de copil, un cărucior Silver Cross și tot ce nu avusese vreodată María pentru

copiii ei. Lucía a insistat apoi să se ducă la raionul de femei, unde au probat costume elegante și două rochii. Lucía a mai cumpărat o pălărie cu boruri largi și cu o fundă lungă în jurul coroanei.

– Este perfectă pentru soarele aprig din Andaluzia.

A scos teancurile cu dolari din geanta uriașă și a aranjat cu casierul speriat să-i pună cumpărăturile în cufere și să le trimită la bordul vasului cu care urmau să plece.

– Nu vrem să se prindă tata, nu? Mai avem o ultimă oprire pentru transformarea noastră și suntem gata.

Totuși, María a fost îngrozită când a târât-o Lucía într-un coafor și a cerut să fie tunse și coafate cu bucle la modă. În timp ce-i tundeau părul ca pana corbului și lung până la umeri, María și-a făcut cruce. Lucíei îi tăiau și mai scurt părul care-i cădea până la brâu.

– Nu vreau să mă recunoască nimeni pe drum sau în Granada, așa că o vreme ne prefacem că nu suntem gitane, ci *payo* sofisticate. *Sí, Mamá?*

– *Sí*, Lucía, cum zici tu! a suspinat María.

Capitolul 31

María și Lucía au sosit în Granada într-o însorită zi de mai, după o săptămână pe ocean. S-au cazat la hotelul Alhambra Palace pe numele de fată al Maríei, iar Lucía și-a ascuns identitatea sub o pereche de ochelari de soare mari și sub pălăria cea nouă de paie. În timp ce traversau holul impunător al hotelului, decorat cu gresie maură colorată și plin de canapele de pluș și de ghivece cu palmieri, María avea senzația că pășise într-o nouă eră, una neatinsă de război și devastare, în care bogăția îi amortizase realitatea îndepărtată.

Fusese un șoc să coboare în portul din Barcelona, unde sărăcia era palpabilă. Ea și Lucía luaseră trenul spre Granada. Fusese o călătorie cu multe întreruperi, pentru că fuseseră nevoie să schimbe trenul de câteva ori din cauza șinelor avariate.

María fusese ușurată să vadă clădirile frumoase din Granada, aparent neafectate. În New York, văzuse la știri că Europa era devorată de flăcări și se așteptase să găsească un morman de cenușă arzând mocnit, însă nu era deloc așa. Se ridicaseră clădiri noi și, în soarele puternic, oameni cu coastele vizibile sub cămășile zdrențuite cărau cărămizi. Când menționase asta șoferului de taxi, el ridicase din sprânceană cu superioritate.

– Sunt prizonieri, *señora!* Plătesc datoriile pe care le au față de Franco și față de țara lor, i-a explicat el.

Pitită în hotel, căci de data asta nu mai insistase să stea într-un apartament, Lucía nu voia să atragă atenția asupra ei sau să cheltuiască bani din suma pe care o cerșise de la José înainte să plece. Prima sumă pe care le-o oferise José fusese îndeajuns ca Lucía să amenințe că nu-i va mai permite tatălui ei să controleze vreodată finanțele. José cedase și îi oferise de patru ori mai mult, însă Lucía fusese nevoită să fure încă pe atât în ziua în care se

îmbarcaseră. Își vânduse și două dintre prețioasele haine de blană, plus niște bijuterii cu diamante primite de la un admirator argentinian.

– Îmi vine să vomit că a trebuit să fur ce-i al meu și să-mi vând lucrurile pentru ca soția, fiica și nepotul tatei să poată supraviețui, spusese Lucía disprețuitor, când se instalau în cabina lor de pe vapor.

María se întreba dacă ruptura dintre tată și fiică va fi definitivă, dar, în timp ce navigau spre est, către iubita ei țară de baștină, nici uneia nu părea să-i pese prea mult. Libertatea și ușurarea pe care le simțea pe măsură ce se apropia vaporul de Spania o copleșeau.

– Orice decide Lucía, nu mă mai întorc la el, niciodată! le-a spus ea delfinilor care înotau pe lângă vas pe Atlantic.

În pofida faptului că știa ce avea de înfruntat acolo, în mod ironic, María chiar se bucurase de voiaj. Aproape toți pasagerii erau nativi care se întorceau acasă, iar atmosfera la bord era festivă.

În noile haine, cu părul aranjat altfel, ca oricare femeie la bord, María se bucura de anonimitate. Ba chiar vorbise cu ceilalți pasageri la cină, în jurul meselor mari și rotunde, frumos aranjate. Totuși, în vreme ce María începea să iasă din carapace, Lucía se retrăgea în a ei. Își petrecea mare parte din timp în cabina ei, dormind sau fumând, refuzând să se alăture pasagerilor la cină, pretinzând că are rău de mare și că se teme să nu fie recunoscută. Treptat, starea ei de bine s-a pierdut într-un văl palpabil de deznădejde și de disperare.

Sosirea pe pământ spaniol nu-i dăduse avânt cum sperase María. Lucía zăcea în pat, fumând țigările ei interminabile, în timp ce María desfăcea bagajele în cameră lor dublă de la hotel.

– Mi-e foame, a anunțat María. Vii jos să mănânci primele sardine spaniole după tot acest timp?

– Nu mi-e foame, *Mamá*, a spus Lucía, dar María le-a comandat în cameră oricum.

Era aproape imposibil s-o facă pe Lucía să mănânce ceva și era îngrijorată mereu pentru sănătatea ei și copilului.

A doua zi, María a coborât la parter ca să vorbească cu portarul.

– *Señor*, eu și fiica mea abia am ajuns de la New York și am vrea să închiriem o *finca*[76] la țară. Îmi puteți spune o companie care se

ocupă de asta?

– *Señora*, nu prea cunosc. De aproape zece ani oamenii au plecat disperați din Granada, darămite să caute să închirieze aici.

– Dar trebuie să existe proprietăți goale.

María, euforică pentru că putea în sfârșit să vorbească fluent cu un străin după atâția ani, refuza să se amărască.

– *Sí*, sunt sigur că sunt destule, deși nu știu în ce stare sunt casele astea. Portarul s-a uitat mai bine la ea. Pentru câți oameni?

– Doar pentru mine și fiica mea. Suntem văduve amândouă, abia am sosit de la New York, a mințit María. Putem plăti cu dolari.

– *Señora*, condoleanțe! Multe femei sunt în situația asta acum. Să văd ce pot face.

– *Gracias*, *señora*!

A doua zi, Alejandro, care insistase ca María să-i spună pe nume, a venit la ea cu vești.

– Am o sugestie pentru dumneavoastră. Vă duc chiar eu acolo, a adăugat.

– Vii să vezi casa cu mine? a întrebat-o ea pe Lucía, care nici nu se clintise din pat de când ajunseseră în Granada.

– Nu, *Mamá*, du-te tu! Sigur alegi tu ceva frumos.

Așa că María și Alejandro s-au dus cu mașina prin Granada. Pe străzi nu prea mai erau alte mașini, toată lumea mergea pe jos sau în căruțe trase de măgari. Pe măsură ce se îndepărtau de hotelul grandios, clădirile deveneau din ce în ce mai sărăcăcioase și acolo unde își amintea că erau pe vremuri restaurante și baruri de flamenco, ferestrele erau acoperite de scânduri, iar cerșetorii stăteau în pragurile clădirilor abandonate, cu ochii la mașina lui Alejandro. La trei-patru kilometri de oraș, drumul începea să străbată câmpia verde și plină cu măslini.

– *Señora*, poate nu vi se potrivește, pentru că este așa izolat și ați avea nevoie de un vehicul să ajungeți în oraș, a comentat el, în timp ce intra pe un drum prăfuit care șerpuia printr-o livadă de portocali. Câteva clipe mai târziu au ajuns în fața unei clădiri simple, cu un nivel, construită din cărămidă, cu ferestrele baricadate cu scânduri ca să nu pătrundă intrușii.

– Este *Villa Elsa*, casa bunicilor mei, care au pierit în Războiul Civil. Eu și sora mea am încercat să vindem, dar sigur că nu are cine cumpăra, i-a explicat Alejandro, conducând-o pe treptele mici de lemn ale unei terase năpădite de buruieni și de iederă, care învăluia fațada și o ferea de soarele care apunea.

Înăuntru mirosea a mucegai și María a observat că pe pereți e igrasie. Ferestrele fiind astupate, portarul i-a arătat sufrageria cu ajutorul unei lumânări. Era plină de mobilă din lemn solid, o bucătărie mică, dar utilă și trei dormitoare așezate la umbra poalelor munților Sierra Nevada.

– Probabil că nu se potrivește cuiva care a locuit într-un loc așa sofisticat ca New York, dar…

– *Señor*, cred că este perfect, chiar dacă trebuie aranjată și eu trebuie să învăț să conduc, a râs ea. Ceea ce este posibil.

A încuviințat și a ieșit pe terasă, apoi, cu coada ochiului, a surprins un contur familiar. Și-a lungit gâtul spre stânga și a ridicat privirea spre Alhambra, aflată în zare.

– Asta a făcut-o să se hotărască. O luăm. Cât costă?

***

– *Finca* este perfectă, Lucía! Și, pentru că este într-o stare proastă și Alejandro este evident disperat, am luat-o pe nimica toată! Trebuie să vii mâine s-o vezi!

– Poate, a oftat Lucía.

Stătea ghemuită în pat, cu fața la perete.

– Lucía, dacă te uiți în stânga se vede Alhambra, a confirmat María, înviorată de faptul că reușise să găsească o casă așa de repede și să facă singură o înțelegere. Alejandro m-a tratat cu atâta respect, încât cred că nici nu bănuiește că sunt gitană, a spus ea, privindu-se mândră în oglindă. Cum s-au schimbat lucrurile! Un *payo* care ne vrea banii!

– Mă bucur pentru tine, *Mamá!*

– Păi, sper că o să fii și tu fericită când o s-o vezi. Nu poate fi așa greu să învățăm să conducem, nu? În perioada asta, nu prea mai conduce nimeni din cauza crizei de combustibil. Alejandro zice că

îmi găsește o mașină ieftină cu ajutorul unui prieten care are un garaj.

– Se pare că ai un nou admirator.

Lucía și-a trecut privirea peste mama ei: ochii negri îi sclipeau și rochia de vară pe care o purta îi arăta trupul voluptos, cu toate formele la locul lor. Căpătase încredere în ea și Lucía bănuia că asta se datora faptului că plecase de lângă José. Lucía își dorea să simtă la fel față de despărțirea de Meñique, numai că el o părăsise pe ea.

– Alejandro este căsătorit și are cinci copii, Lucía! Este doar recunoscător să primească niște bani în plus pentru el și sora lui. Zice că putem lua câte portocale vrem înainte să le culeagă. Îți dai seama? Să avem livada noastră? María termină de numărat banii pe care i-a pus în geantă. Trebuie să mă duc jos cu banii la Alejandro, înainte să se răzgândească. Zice că prietenul lui, casierul, o să-i schimbe la un curs bun. Se pare că aici dolarii sunt ca aurul.

María i-a zâmbit fiicei și a ieșit din cameră.

Lucía se bucura că ieșise. Chiar dacă se simțea rea și egoistă, buna dispoziție a Maríei îi amintea doar că ea nu simțea nimic.

– Ce mi se întâmplă? a șoptit, uitându-se la o mare pânză de păianjen din colțul tavanului. Unde mă aflu? Am dispărut, ca păianjenul care și-a făcut odată o pânză și din care n-a rămas decât o coajă.

Lucía a închis ochii din care i se prelingeau lacrimi de milă față de sine.

Unde ești, Meñique? Te gândești la mine cum mă gândesc eu la tine? Ți-e dor de mine? Lasă-ți mândria deoparte și spune-i ce s-a întâmplat… spune-i că nu ți-ai dat seama că el era mai important ca orice… că nu ești nimic fără el...

Lucía s-a ridicat, așa cum făcuse de o mie de ori de când plecase el. A dus mâna spre telefonul de lângă pat și a rămas cu ea suspendată deasupra receptorului.

Știi unde se află, numărul barului la care cântă… Sună-l și spune-i că ai nevoie de el, că are copilul nevoie de el, că îl iubești...

– Da, da, da!

Lucía a apucat receptorul. Nu trebuia decât să-i dea numărul telefonistei și în câteva minute avea să-i audă vocea, iar coșmarul

avea să se termine.

Te-a părăsit! Vocea diavolului a început să glăsuiască, stârnind ura pe care o simțea față de el, ca nisipul pe timp de furtună. *Nu te-a iubit destul… nici nu te plăcea prea mult… mereu îți critica prostia.*

Lucía a lăsat receptorul.

– Niciodată, a șuierat. Nu mă mai târăsc la el să-l implor să fie cu mine. Nu ne mai vrea, altfel nu ar fi plecat. S-a prăbușit pe perne, extenuată de caruselul mintal care-o ținea prizonieră. Și pe voi v-a răpit, a spus, uitându-se la picioare, pe care le simțea cumva deconectate, ca pe o entitate separată, care pe vremuri o duseseră în euforie, la cer și care acum atârnau la capătul ei ca niște sardine moarte. Nici măcar nu mai vreau să dansez! Mi-a luat tot, absolut tot. Și mi te-a dat pe tine în schimb, i-a spus burții.

S-a întins spre sertarul de lângă pat și a scos o tabletă dintr-o folie consumată pe jumătate, pe care a înghițit-o cu un pahar cu apă. Doctorul *payo,* care o consultase înainte să plece din New York, i le prescrisese pentru insomnie.

Zece minute mai târziu s-a cufundat într-un somn binecuvântat.

***

– Lucía, trebuie să te scoli! a încurajat-o María pe fiica ei. Zaci de aproape două săptămâni în camera asta. Ești slabă ca măgarul pe care-l aveam și arăți de parcă te-ai dus deja la străbunii din ceruri! Asta vrei? Să mori?

María vorbea pe un ton ridicat. Era la capătul puterilor cu Lucía. Nu putea face sau spune nimic s-o dea jos din pat. În vreme ce ea curăța casa lor cea nouă și neglijată cu anii, Lucía devenea tot mai inertă și mai lipsită de reacții pe zi ce trecea. Venise momentul să joace ultima carte.

– Mă duc la *finca* și până mă întorc vreau să te dai jos din pat. Nu te-ai spălat de când ai venit și duhnește toată camera de transpirația ta. Dacă nu te scoli și nu te îmbraci, atunci nu am de ales. Îl chem pe Meñique și îi spun unde suntem și ce s-a întâmplat.

– Nu! *Mamá!* Lucía a deschis brusc ochii, în care María i-a văzut frica și groaza. Să nu îndrăznești!

– O, ba da! Nu te las să mai zaci nici o clipă. Trebuie să-mi ocrotesc prețiosul nepot. María și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă. Lucía, nu uita câte am pierdut deja! Nu mai vreau o moarte inutilă chiar sub nasul meu. Mă întorc înainte de prânz. Bine?

Nu a primit nici un răspuns, așa că a trântit ușa după ea, mulțumită de aerul relativ curat de pe coridor. Nu exagerase când îi spusese fetei ei că duhnea. S-a dus spre lift și a observat că-i tremurau mâinile, dar spera ca amenințarea ei să aibă efectul scontat.

Spre ușurarea ei, când s-a întors imediat după ora prânzului, a găsit-o pe Lucía stând turcește pe pat, înfășurată în prosop.

– M-am sculat și m-am spălat, cum ai vrut. Am chemat menajera să schimbe așternuturile, bine?

– Da, este un început. Hai să-ți găsim niște haine!

În timp ce María răscolea în dulapul Lucíei, și-a dat seama că era cumva dezamăgită că nu își împlinise amenințarea. Poate cel mai bine era ca Meñique să știe.

– Este foarte cald afară, poartă asta. María i-a întins o rochie de bumbac. Vreau să vii cu mine după-amiază la *finca* și să vedem unde vei aduce copilul pe lume. Vreau să te uiți la Alhambra și să-ți aduci aminte cine ești, Lucía!

– Am de ales?

– Da. Poți începe să îți asumi responsabilitatea pentru tine însăți, dar dacă insiști să te porți ca un copil, exact așa te voi trata.

În acea după-amiază, María a așezat-o pe Lucía lângă ea în Lancia veche de care îi făcuse rost Alejandro printr-un prieten. Cu toate că pe vremuri fusese un vehicul elegant și puternic, după atâția ani de neglijență îi ruginise vopseaua albastră și părea că nici motorul nu o duce mai bine, dar mama și fiica se îndreptau poticnit spre *finca*.

– Dacă ne-ar vedea *Papá*… a chicotit Lucía când María, ca să ocolească un șanț, a frânat, în loc să apese pe ambreiaj.

– Nu știu de ce râzi. María s-a prefăcut supărată în timp ce îndrepta mașina pe drum. Tatăl tău nu știe nici să țină măgarul cu capul înainte.

Înaintau pe drumul prăfuit, plin de gropi, iar María se ruga doar ca Lucía să aprecieze munca depusă pentru a transforma casa pentru

amândouă.

– Uite-o! *Villa Elsa*, numită după străbunica lui Alejandro. Nu-i frumoasă?

– Nu mai frumoasă decât casa mea din Mendoza, dar da, este, a adăugat Lucía repede, știind că mama ei nu mai avea de gând să treacă peste negativitatea ei.

María i-a făcut turul casei, mândră de mirosul proaspăt și de felul în care toate încăperile erau luminate blând de soarele verii de când scosese scândurile de la ferestre.

– Asta o să fie camera copilului, Lucía, a spus ea din pragul unei cămăruțe care se afla între camera ei și a Lucíei. Când mă gândesc cum dormeai pe o saltea de paie cu mine și tatăl tău în copilărie și unde am ajuns! Și asta mulțumită ție și uimitorului tău talent. Nu-i așa că încăperile sunt destul de mari?

Lucía a dat să spună că *finca* nu era tocmai Waldorf Astoria, dar s-a abținut, de teama amenințării cu telefonul.

– Și uite, a continuat María, deschizând o ușă și arătându-i mândră toaleta și cada mică. Sunt toate conectate la puț, care se umple din râul care curge de pe munte. Alejandro zice că nu a secat în patruzeci de ani. Vrei niște suc de portocale? a întrebat-o pe Lucía, când au ajuns în bucătărie. Am stors de dimineață.

– Mulțumesc, a spus Lucía.

María a turnat câte un pahar pentru fiecare și s-au dus să se așeze pe terasă, la umbră, în fața căsuței.

– Vezi? María arăta în stânga sus. Se vede Alhambra în depărtare. Noaptea concursului a fost începutul carierei tale, *querida!*

– Așa este. La bine și la rău, a consimțit Lucía.

– Mă bucur că am cumpărat din New York tot ce ne trebuie pentru noi și pentru copil. Este imposibil să găsești ceva în Granada, dacă nu cumperi de pe piața neagră. Iar prețurile... María a clătinat din cap, în timp ce bea suc de portocale. Îți vine să crezi că micuțul vine în trei luni?

– Nu, simt că mi s-a schimbat toată viața în câteva luni, *Mamá!*

– Lucía, asta este cea mai mare schimbare dintre toate! Copiii mei sunt cea mai mare realizare din viața mea. Sunt foarte mândră… de voi toți.

Venise rândul Maríei să-și stăpânească o lacrimă.

– Te-ai interesat de Carlos și Eduardo? a întrebat timid Lucía.

– L-am întrebat pe Alejandro de unde să încep. Mi-a spus că…

María a ezitat, pentru că abia reușise s-o scoată pe Lucía din depresie și nu voia s-o împingă la loc.

– E în regulă, *Mamá!* O să suport.

– Alejandro zice că este foarte greu să găsești orice persoană dispărută. María a înghițit în sec. Există multe gropi comune prin oraș, acolo unde Garda Civilă a aruncat cadavrele bărbaților, femeilor și copiilor laolaltă în toiul războiului civil. Spunea că există niște registre. Mă gândeam…

– Așa?

– Mă gândeam să urc la Sacromonte, ca să văd dacă știe cineva ceva. De fapt, numai la asta mă gândesc de când am venit aici, dar mi-e teamă de ce aș putea găsi. Sau nu. María și-a dus mâna la frunte. Cel puțin, în toți anii ăștia, am putut spera că într-o zi o să-mi găsesc iubiții fii și nepoți în viață, dar iată! Suntem de două săptămâni în Granada și nu îndrăznesc să mă duc.

– *Mamá*, vin cu tine! a spus Lucía, cu mâna pe mâna Maríei. Le înfruntăm pe toate împreună, așa cum ne-am promis, *sí?*

– *Gracias*, fata mea!

Lucía se întrebă dacă acest loc superb și liniștit, la care trudise mama ei pentru a-l transforma într-un cămin, fusese cel care-i dăduse bună dispoziție. Și-apoi, în toată distrugerea și devastarea pe care le adusese războiul în Spania, era în viață și în ea mai creștea o viață, în vreme ce frații ei și familiile lor…

– *Mamá?*

– *Sí,* Lucía?

– Îmi pare rău că am fost atât de dificilă de când am ajuns.

– *Querida*, întotdeauna ai fost dificilă, dar înțeleg de ce. Sufereai.

– Ai dreptate, așa este. Suferam pentru tot ce eram. Dar, cum ziceam, o luăm de la capăt și trebuie să încercăm să ne bucurăm de asta. Mulți alții nu o pot face.

***

María și Lucía s-au mutat la *Villa Elsa* câteva zile mai târziu. María a scos mașina de cusut Singer pe care o adusese cu ea și s-a așezat pe terasă, la masa din lemn, ca să facă perdele și fețe de masă din bumbacul înflorat cu care venise de la New York. Lucía se distra mergând cu mașina pe poteca prăfuită înainte și înapoi și în câteva ore conducea deja mai bine ca mama ei. María i-a mai croit niște rochii simple, de gravidă, și, cu pălăria de soare mare, cu burta umflată sub rochia largă și într-un oraș populat de oameni care arătau ca ea, Lucía a început să iasă la cumpărături. Fiindcă mama ei gătea, i s-a făcut dintr-odată foame și a început să doarmă fără ajutorul pastilelor.

– *Mamá?*

– *Sí*, Lucía? a răspuns ea, în timp ce luau micul dejun, cu pâine proaspăt coaptă și testând gemul de portocale cu care María experimenta.

– Cred că ar trebui să mergem la Sacromonte înainte să mă îngraș prea tare și să nu mai pot ieși de pe terasă. Ești pregătită?

– N-o să fiu niciodată pregătită, dar da, ai dreptate, a încuviințat María. Trebuie să mergem.

– Cea mai bună zi este azi. Lucía a întins mâna spre mama ei. Mă duc să văd dacă avem benzină.

O jumătate de oră mai târziu, cu burta lipită de volan, Lucía conducea pe aleile întortocheate spre Sacromonte. Au lăsat mașina la poarta orașului și cele două femei s-au luat de mână și au pătruns în lumea care pe vremuri era singura pe care o cunoșteau.

– Nu arată prea diferit, a remarcat Lucía ușurată, mergând pe drumul principal. Doar că uite! Fosta peșteră a lui Chorrojumo este baricadată. Probabil că familia lui a plecat.

– Sau a fost ucisă, a răspuns María sumbru, strângând-o pe fiica ei de mână, ca să se calmeze. Uită-te sus, Lucía! Nu văd fum ieșind din hornuri. Locul ăsta este părăsit.

– Este toiul verii, *Mamá!* Asta nu înseamnă nimic.

– Ba înseamnă totul, Lucía! Când era prea cald ca să respiri, tot ardea focul când găteam pentru familie. Auzi? a șoptit María, oprindu-se brusc.

– Ce să aud?

– Liniștea, Lucía! În Sacromonte nu era niciodată liniște. Zi și noapte auzeai oameni râzând, certându-se, strigând… María a zâmbit trist. Nu mă mir că toți știau ce făceau ceilalți. Din peșteri răsunau toate secretele noastre. Nu ai intimitate aici. María a tras aer în piept. Așa că, mai întâi, mergem la peștera bunicilor tăi.

Cele două femei au urcat pe poteca șerpuită a muntelui, până au ajuns la peșterile orientate spre râul Darro, unde părinții Maríei ținuseră fierăria. María s-a uitat înăuntru și a văzut că frumoasa casă pe care o construise pe vremuri mama ei – Dumnezeu s-o odihnească! – nu mai era. Ferestrele de sticlă, perdelele colorate, mobila dispăruseră toate de mult.

– Mă bucur că nu au trăit să vadă ce s-a întâmplat cu iubita lor Spanie, a spus María. Stăteau în fosta sufragerie, acum un spațiu gol, murdar și urât mirositor, cu gunoaie pe jos, pachete de țigări goale și sticle de bere aruncate. Așa deci! María a înghițit în sec. Mergem la peștera fraților tăi.

Cele două femei au mai urcat puțin dealul și au găsit frumoasele case ale lui Eduardo și Carlos în aceeași stare ca peștera părinților Maríei.

– Nu a mai rămas nimic. María și-a șters lacrimile. Parcă nici n-au fost vreodată aici, a șoptit emoționată. Parcă trecutul nu a existat. Dar Susana? Elena și frumoșii mei nepoți?

– *Mamá*, poate au fost încarcerați. Știi că mulți gitani au pățit asta în război. Meñique mi-a spus că așa scria în ziare.

– Oricum nu-i nimic de găsit aici. Haide, Lucía, ne întoarcem!

– *Mamá*, știu că-i greu, dar cât suntem aici, poate găsim pe cineva cu care să vorbim și care ne poate spune dacă știe ce s-a întâmplat cu Eduardo și Carlos. Trebuie să fie cineva care știe, jur! Hai să urcăm la peștera noastră ca să vedem dacă mai este cineva acolo.

– Ai dreptate. Dacă nu fac asta acum, nu o să mai am vreodată curaj să mă întorc.

– Doamne! Chiar mergeam atâta în fiecare zi ca să aducem apă?

Lucía gâfâia lângă mama ei la deal.

– Ești însărcinată, Lucía, este mai greu acum.

– Și tu erai când locuiai aici, *Mamá*, de multe ori! a spus Lucía. Nu știu cum ai reușit.

– Cu toții facem ce trebuie când nu avem de ales, a spus María. Și pe urmă, când avem o alternativă mai bună, ne dăm seama cât de grea era viața. Lucía! María a prins-o de braț pe fiica ei când coteau și au zărit peștera lor. Uite! María arătă deasupra ei. Iese fum pe horn. *Dios mío!* Cineva locuiește acolo!

– Ușor, *Mamá!*

María s-a poticnit și a dus mâna la gură din cauza șocului. Lucía a ajutat-o să coboare zidul care îngrădea livada de măslini sub peșteră.

– Stai puțin aici, bea niște apă. Este foarte cald azi.

Lucía i-a întins o sticlă din coșul pe care-l ducea și mama ei a băut cu sete.

– Cine să fie? Oare ce găsim dincolo de ușă?

– Poate vagabonzi care locuiesc acolo și nu au de-a face cu familia noastră, a ridicat din umeri Lucía. Să nu ne facem speranțe prea mari.

– Știu, știu, dar…

– *Mamá*, vrei să stai aici și să mă duc eu să aflu?

– Nu, oricine ar fi în peștera noastră, trebuie să văd și eu. María își făcea de zor vânt cu evantaiul. Bine, hai să mergem!

Câteva clipe mai târziu stăteau în fața ușii lor, acum albastră, cu vopseaua crăpată și învechită.

– Să bat eu sau tu, *Mamá?*

– Eu.

María a făcut tot posibilul să-și vină în fire, știind că dincolo de bucata solidă de lemn erau răspunsurile la întrebările pe care și le pusese de mii de ori de când plecase din Sacromonte. A ridicat mâna care-i tremura rău ca să bată.

– Trebuie să bați mai tare, *Mamá!* a încurajat-o Lucía. Nici un câine cu urechile ciulite nu te-ar auzi.

María a bătut mai tare, fără să respire, sperând să audă pașii care veneau spre ușă de cealaltă parte. Nu a auzit nimic.

– Poate nu sunt acasă.

Lucía a ridicat din umeri.

– Nu, nici un gitan nu lasă focul să ardă într-o peșteră goală, a spus María hotărât. Este cineva înăuntru, știu sigur. A bătut din nou

și tot nu a primit răspuns, așa că s-a dus la gemuleț ca să se uite în peșteră, însă era acoperit cu o pânză densă de dantelă, pe care chiar ea o cususe și o pusese la ferestre ca să împiedice privirile indiscrete, cum era a ei acum.

– *Hola!* A bătut în geam. Sunt María Amaya Albaycín. Am locuit aici. Am venit să-mi caut familia. Vă rog să mă lăsați să intru!

– Și eu sunt Lucía, fiica ei. Nu vrem să facem nici un rău, a adăugat Lucía rugător. Vă rog, deschideți!

Vorbele Lucíei au avut efect. Pașii grei s-au auzit lângă ușă, apoi ușa s-a deschis câțiva centimetri.

Un ochi verde s-a arătat de după ușă. Lucía s-a uitat la acea privire.

– Eu sunt Lucía, a arătat spre ea și, punând mâna pe mama ei, a tras-o în dreptul ușii. Și ea este mama. Cine sunteți?

În sfârșit, ușa s-a deschis. Și în fața lor era o figură familiară, o față încrețită de riduri, cu părul alb, ca zăpada care cădea pe munții Sierra Nevada. Corpul enorm umplea cadrul ușii.

– *Dios mío!* a șoptit femeia șocată, privindu-le. María… și mica Lucía, pe care am adus-o pe lume în noaptea nunții nepoatei lui Chorrojumo! Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred!

– Micaela? Tu ești! a exclamat María, în timp ce *bruja* satului a deschis brațele să le strângă la pieptul ei masiv.

– Intrați, intrați! a spus Micaela, clipind emoționată.

S-a dat la o parte să le lase să intre. María a închis ușa bine și a zărit scaunele făcute de Carlos pentru ea. I-au dat lacrimile la vederea lor și odată cu asta, a răsărit speranța.

– Dintre toți… nu credeam că pe voi o să vă mai văd vreodată, a chicotit Micaela și râsul ei a răsunat între zidurile peșterii. Ce faceți aici?

– Am venit din pricina Lucíei – María a arătat spre burta fetei – și ca să aflăm ce s-a întâmplat cu copiii mei și cu familiile lor.

– Așa deci! Micaela a pus mâna pe burtă. Ai o fată, o comoară și o luptătoare care îți seamănă foarte mult, María! a adăugat. Cine este norocosul tată?

Pentru că nici una dintre femei nu a răspuns, Micaela a încuviințat.

– *Ay*, înțeleg! Să ne bucurăm că în curând vine pe lumea asta îngrozitoare măcar unul din noua generație. Mulți s-au dus…

– Știi ceva de soarta fiilor mei, Micaela?

María a clătinat din cap și s-a întins instinctiv spre mâna Lucíei.

– María, nu pot să spun că da. Dacă ți-aduci aminte, erai încă aici când au dispărut amândoi în oraș.

– Așa-i! Și de-atunci nu au mai fost văzuți?

– Nu, îmi pare rău, María! Dar puțini dintre sătenii noștri, care nu au fost luați cu forța sau care nu s-au mai întors din oraș, au mai revenit.

Micaela s-a întins spre mâna Maríei. Lucía a văzut fascinată cum Micaela și-a dat ochii peste cap, exact cum făcuse Chilly când avea viziuni din cealaltă lume.

– Mi se spune că sunt acolo. Sunt sus și ne privesc din cer. Sunt în siguranță.

Maríei i se uscase gâtul și nu putea înghiți.

– Am știut în sinea mea, normal… S-a lovit în inimă. Dar mai speram încă.

– Ce sunt oamenii fără speranță? a suspinat Micaela. Nici în Sacromonte, nici în Granada nu a rămas vreo familie neafectată. Generații întregi dispărute… bărbați, femei, copii… uciși pentru crime pe care nu le-au comis. *Payo* și gitani totodată. Ei… ai văzut cum era înainte să pleci, María! Și de-atunci n-a fost decât mai rău.

– Dar... María abia mai vorbea, cu gâtul strâns de emoție. Dar soțiile și copiii lui Eduardo și ai lui Carlos?

– După ce ai plecat, a venit Garda Civilă și a scos toată comunitatea de gitani de-aici. María, îmi pare foarte rău, dar Susana și Elena au fost luate, iar copiii lor…

– Nu! María a izbucnit în plâns. Și ei sunt morți? Cum să suport așa ceva? I-am lăsat aici să moară ca să-mi salvez pielea…

– Nu, *Mamá!* Nu-i adevărat! a intervenit Lucía. Ai făcut-o ca să-l salvezi pe Pepe, să-i oferi măcar unui fiu șansa la viață. Nu uita, le-ai implorat pe soțiile lui Carlos și Eduardo să vină cu tine.

– Nu te învinovăți, María, le-ai dat de ales. Țin minte că Elena mi-a spus asta înainte să o ia, a spus Micaela.

– Elena era însărcinată. Lucía, era soția lui Eduardo. Nu-ți poți imagina ce dulceață de fată! A născut înainte să…?

María nu putea pronunța cuvintele.

– *Sí*, a născut, María! Pentru prima oară Micaela îi zâmbea. Și atunci s-a petrecut miracolul.

– Cum adică? a întrebat Lucía.

Micaela s-a așezat mare cum era la masă și le-a invitat pe mamă și pe fiică să îi urmeze exemplul.

– În viață există mereu un echilibru, chiar și atunci când vezi numai rău de jur împrejur, există și bine, și chiar frumos, lucruri care se petrec pentru a crea o armonie naturală. Cu câteva săptămâni înainte să fie luată, Elena a născut o fetiță. Eram acolo cu ea, o ajutam, cum am ajutat-o și pe mama ta să te nască, Lucía! Și se pare, María, că ai fost binecuvântată, căci nu ai avut-o doar pe Lucía, care este specială în atât de multe feluri, ci și pe nepoata ta, fiica lui Eduardo… am știut din clipa în care am văzut-o.

– Ce anume? a întrebat Lucía.

– Că ea era cea care moștenise harul de a vedea de la străbunica ta. Spiritele din cealaltă lume mi-au spus că ea avea să fie următoarea *bruja* și că eu trebuia s-o ocrotesc.

– Fiica lui Eduardo avea harul? a șoptit María.

– Da. Și profeția s-a adeverit: chiar în dimineața în care ea și restul au fost luate, Elena venise la mine cu copilul – o botezase Angelina, pentru că arăta ca un înger – și îmi ceruse să am grijă de ea câteva ore, până se ducea la piață. M-am ocupat bucuroasă – știam și eu, și Elena că voi face parte din viitorul Angelinei. Am legat copilul de mine și ne-am dus în pădure ca să căutăm ierburi și fructe de pădure. Am lipsit multe ore, pentru că deja începeam s-o învăț pe Angelina să asculte ritmul universului prin pământ, prin râuri și prin stele. Nu știam că în timp ce eram acolo venise Garda Civilă în Sacromonte și le luase pe Elena, pe Susana și pe copiii lor, când erau în drum spre piață.

Lucía și-a dat seama că o asculta pe bătrâna *bruja* de parcă spunea unul dintre basmele ei de pe vremuri. Totuși asta era realitatea și… Lucía nu avea de unde să știe cum se termină povestea.

– Aproape tot satul a fost luat. Numai cei care nu erau în peșteri au reușit să scape, le-a explicat Micaela. Am știut atunci că Lumea Spiritelor mă trimisese în pădure ca s-o protejez pe Angelina. De-atunci, María, am crescut-o pe nepoata ta ca pe copilul meu.

Se lăsase liniștea în cavernă, atât María, cât și Lucía încercau să înțeleagă ce le spunea Micaela. Și ce însemnau toate astea.

– Vrei să spui că este în viață? a șoptit María, aproape neîndrăznind să întrebe, în caz că auzise greșit.

– O, da, este! Ce nepoată frumoasă și deșteaptă ai, María! Are deja puteri mai mari ca ale mele.

– Și unde este?

– Afară, răscolește pădurea, cum am învățat-o.

– Nu-mi vine să cred! Din toată tragedia asta, fiica lui Eduardo a supraviețuit! Chiar este un miracol, nu-i așa, Lucía?

– *Ay, Mamá*, chiar așa!

– De multe ori m-am gândit că o să ne prindă, a continuat Micaela. Totuși, întotdeauna, al șaselea simț al Angelinei era cu un pas înaintea Gărzii Civile. Îmi spunea când trebuie să ieșim din cavernă și să ne ascundem în pădure până plecau „dracii“, cum le zicea ea. Nu s-a înșelat niciodată și am învățat să mă încred în instinctele ei mai mult decât în ale mele.

– Și ți-ai părăsit casa și te-ai mutat aici? a întrebat María.

– Era mai bine că peștera mea a rămas goală, este prea aproape de poarta orașului și eu nu mă pot ascunde ușor. Micaela a chicotit. Pe când peștera ta se află departe de oraș și aproape de pădure, așa că ne-am ascuns ușor.

María s-a uitat la femeia vânjoasă și a fost de acord că Micaelei nu-i putea fi ușor să se facă nevăzută. Dar cumva reușise. Și reușise să o salveze pe Angelina, fiica lui Eduardo. Nepoata ei...

– Când se întoarce? a întrebat Lucía. Abia aștept să-mi cunosc nepoata!

– Se întoarce după ce vorbește cu copacii, ca să descopere de unde anume poate culege ierburi magice cu care face licori. Este asemenea vântului, un spirit care ascultă doar de instinctele ei infailibile.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc, Micaela? Pentru ce ai făcut pentru mine și familia mea…

– Nu. Nu am făcut nimic. Am fost salvată mulțumită Angelinei. Știu asta.

– Și acum se întorc oamenii să locuiască în Sacromonte? a întrebat Lucía.

– Comunitatea noastră nu mai există. Au murit sau s-au împrăștiat prin lume. Sacromonte nu o să mai fie nicicând ca pe vremuri, a spus sumbru Micaela.

– Poate în timp, a spus María.

– Acum sunteți aici, mi-am făcut treaba. Micaela a ridicat din umeri. Și sunt recunoscătoare, pentru că am fost îngrijorată pentru Angelina dacă eu nu mai sunt. Mi s-a spus că cineva va veni după ea când voi avea nevoie. Inima mea nu mai rezistă mult, știți? S-a ridicat de la masă, vânătă de efort. Am niște supă pentru masa de prânz. Vă e foame?

Și María, și Lucía au primit, mai mult ca să aibă la ce să se concentreze decât de foame, în timp ce așteptau să se întoarcă acasă copilul-miracol. María i-a spus Micaelei câte puțin din viața lor din ultimii nouă ani și că acum locuiau într-o livadă de portocali la poalele dealului, sub munții Sierra Nevada.

– *Hola, Maestra!* a salutat o voce stridentă când s-a deschis ușa.

O creatură pribeagă, cu un coș plin cu buruieni după aspect, s-a ivit în prag.

María și-a ținut respirația, căci copilul ăsta nu părea deloc gitan, decât dacă ar fi fost adusă de îngerii după care fusese botezată. Cu părul roșcat-auriu și ochii albaștri, Angelina părea *payo* din cap până-n picioare.

Ochii înțelepți și calmi priveau atent la cele două femei care ședeau la masă.

– Suntem rude, nu-i așa? a întrebat încet, venind spre ele. Sunteți familia mea?

– Da, eu sunt bunica ta și ea este mătușa ta, Lucía, a răspuns María, gata să plângă.

– Mi-au spus că azi apare cineva special, a încuviințat Angelina, fără să pară deloc mirată. *Maestra*, cu ele o să locuiesc când te duci

în Lumea Spiritelor?

– Da. Micaela s-a uitat în ochii uimiți ai Maríei. Tocmai le povesteam bunicii și mătușii tale despre tine.

Angelina a pus coșul pe jos și a deschis brațele larg, ca să le îmbrățișeze pe María și pe Lucía pe rând.

– Mă bucur că ați venit. *Maestra* era îngrijorată că nu mai are timp. Acum se poate pregăti pentru drum fără teamă. Avem supă?

– *Sí*.

Micaela a vrut să se ridice, dar Angelina a oprit-o cu un gest al mâinii.

– Îmi iau eu. Încearcă să facă totul pentru mine, dar îi spun că trebuie să se odihnească. Copilul tău o să fie fată și vom fi prietene foarte bune.

Angelina a dat din cap spre Lucía, în timp ce-și punea supă într-un castron de tablă.

– Micaela i-a spus deja, a zis María. De data asta, Lucía a rămas mută în fața extraordinarei fetițe și María nu putea decât s-o privească uluită.

Copilul lui Eduardo… îmi va fi dat mie...

Angelina s-a așezat la masă și a mâncat supă, punând o sută de întrebări despre María și Lucía și despre ceilalți membri ai familiei.

– Am un unchi și o mătușă, nu?

– Da, Angelina, îl cheamă Pepe. Poate o să vină într-o zi aici.

– O să-l știu atunci. Profețiile se adeveresc, *Maestra!* i-a spus încântată Micaelei. Știam eu că nu ne vor dezamăgi.

– Se duce la școală? a întrebat-o María pe Micaela.

– Ce nevoie am de școală? a întrebat Angelina. Învăț tot ce am nevoie de la *maestra* și de la pădure.

– Poate ar trebui să înveți să scrii și să citești, a spus Lucía, căutându-și țigările în geantă și aprinzându-și una. Eu aș vrea să fi făcut asta.

– O, dar știu, Lucía! *Maestra* a adus un *payo* să mă învețe. S-a uitat la Lucía care trăgea din țigară. Știi că nu-ți face bine la inimă. O să te omoare. Ar trebui să te lași.

– O să fac cum am chef, a răspuns Lucía, iritată deja de copilul-înger, care părea să aibă răspuns la orice.

– Fiecare este răspunzător pentru destinul său. Uneori. A râs și s-a uitat atotștiutor la Micaela. Când pot să vin în vizită? a întrebat-o pe María. Pare că ai o casă frumoasă.

– Trebuie să vii curând, a spus María, copleșită de oboseală. Trecuse prin mult prea multe și vitalitatea acestui copil, forța ei de viață o biruiau și încă procesa confirmarea pierderii fiilor și familiilor lor. Eu și Micaela o să vorbim și o să venim să te luăm cu mașina.

– Mulțumesc, a spus Angelina politicos. Trebuie să fac o licoare acum, înainte să dispară energia plantelor, pentru inima maestrei. O să fac una și pentru copilul tău, a declarat Angelina.

A luat coșul și s-a dus la blatul din bucătărie, unde a tocat ierburile cu un cuțit mare pe fundul de lemn.

Emoționate, și-au luat rămas-bun și au aranjat să o ia pe Angelina în câteva zile.

– Mulțumesc că ați venit, bunico și mătușă! a spus Angelina, strângându-le în brațe. Sunt foarte fericită. La revedere!

Afară, María și Lucía s-au întors la mașină în tăcere.

– Este… extraordinară, a șoptit María, mai mult pentru ea.

– Da, chiar dacă mă irită să-mi spună un copil de nouă ani că trebuie să mă las de fumat, s-a strâmbat Lucía, în timp ce pornea motorul. Cel puțin știm în ce culoare să tricotăm pătura copilului, a adăugat, chicotind răgușit. Îmi amintește de Chilly când era mic. Mereu a fost precoce. Doamne, ce dor îmi e de el! Alt om drag pe care aproape sigur l-am pierdut din cauza războiului civil.

– Să trimit o telegramă tatălui tău să-i spun de moartea fiilor și nepoatei lui? Cred că ar trebui să știe.

– De ce nu? Poate i-o citește ultima lui târfă, a spus Lucía tărăgănat, coborând cu mașina aleile pietruite cu grijă.

– Te rog, a oftat María. A fost destulă ură și pierdere în viețile noastre într-o singură zi. Oricum ar fi José, este tatăl tău și soțul meu.

– Măcar ai idee unde se află?

– Pepe mi-a trimis o telegramă ca să-mi spună că săptămâna viitoare pleacă în turneu în State.

– Cum ai citit-o, *Mamá?*

– Mi-a citit-o Alejandro, a recunoscut ea. S-a oferit să mă ajute să învăț să citesc mai bine.

– Ți-am zis eu că ai un iubit, adică mai mult decât am eu sau o să am vreodată a chicotit Lucía, privindu-și burta.

– Lucía, ești tânără încă! Viața ta abia începe.

– Nu, *Mamá!* Cred că a ta începe, dar… Lucía a tăcut o clipă. Alejandro știe că suntem gitane? a întrebat-o Lucía.

– Nu.

– Dacă ar afla s-ar schimba ceva?

– Nu știu, dar poate-i mai bine pentru tine și copil să nu știe.

– După cum stau lucrurile, se pare ca și pentru tine. Lucía a zâmbit sarcastic. Mulți ar zice că ne trădăm cultura, că ne purtăm și trăim ca *payo*, într-o casă normală.

– Așa o fi, însă când mă gândesc la anii petrecuți în Sacromonte, unde eram tratați ca niște câini, este plăcut să trăiești altfel, a suspinat María. Și, Lucía, în sinea noastră suntem încă cine suntem, oricât de lung sau de scurt purtăm părul sau cu ce haine ne îmbrăcăm sau unde locuim. Este… mai simplu, a recunoscut María.

– Deci nu vrei să te duci să locuiești în peștera ta, *Mamá?*

– Nu prea pot s-o arunc pe Micaela în stradă după tot ce a făcut pentru Angelina. Cred că-i o învoială potrivită pentru noi toate.

– Da, *Mamá!* Deocamdată, așa este.

Proprietate rurală (în limba spaniolă în original)

Capitolul 32

Angelina a venit următoarea săptămână să le viziteze la *Villa Elsa.* La fel cum vizitase Lucía în copilărie casele *payo* cu tatăl ei, Angelina se minunase la vederea utilităților moderne. Toaleta și cada din interior o fascinaseră cel mai mult și Lucía a găsit-o uitându-se în vasul de toaletă, în timp ce trăgea apa de lanțul lung.

– Vrei să faci baie? a întrebat-o Lucía. Apa este foarte caldă.

– Cred că mi-ar fi prea frică! Uite ce adâncă este! Nu știu să înot și m-aș putea îneca.

– Aș sta cu tine să am grijă să nu se întâmple asta. Și uite! Lucía i-a întins spuma de baie pe care o furase de la Waldorf Astoria. Asta chiar este magică.

Fetița a chicotit mirată și încântată, uitându-se la bulele mari care se formau la suprafața apei.

– Ce alchimie e asta? a întrebat, când Lucía o încurajase să intre în cadă și să-și pună clăbuci pe nas.

– Alchimie americană, a răspuns ea. Angelina, ai văzut vreodată vreun film?

– Nu, ce-i aia?

– Imagini care se mișcă pe un ecran. Am jucat într-unul. Poate îți arăt într-o zi.

***

– Angelina este o combinație tare ciudată, a comentat Lucía, la întoarcerea din Sacromonte, după ce a lăsat copilul acasă, în peșteră. Este foarte înțeleaptă pentru vârsta ei și totuși este un copil care a crescut doar în natură, iar inocența ei este răvășitoare.

– Și tu ai crescut în natură, Lucía, în aceeași peșteră ca Angelina.

– Eu nu eram ascunsă de lume, *Mamá!* Înțelegeam totul de mică. Am întrebat-o dacă vrea să vină să stea cu noi o vreme. A refuzat, a

spus că nu vrea s-o lase singură pe Micaela, că-i prea bolnavă, dar că i-ar fi și dor de pădure.

– Ei bine, într-o zi nu va avea de ales, a spus María. Din ce spun amândouă, Micaela nu mai are mult de trăit.

– Parcă totul a fost pus la cale de o mână invizibilă, s-a gândit Lucía. Dacă nu ne-am fi întors, ce s-ar fi întâmplat cu copila?

– O, sunt sigură că ar fi supraviețuit, a zâmbit María. Ăsta îi este destinul.

Lucía s-a ridicat de la masă, unde luau cina, și a căscat.

– Mă duc la culcare, *Mamá!* Sunt obosită astă-seară.

– Somn ușor, *querida!*

– Noapte bună, *Mamá!*

María a mai rămas o vreme înainte să strângă vasele, gândindu-se cât de mult se schimbase fiica ei. Nu era nici zece, ora la care Lucía de pe vremuri abia se trezea la viață, în fața unui public de sute, uneori mii de oameni și totuși, aici, Lucía se retrăgea de multe ori devreme și dormea liniștită toată noaptea. Felul în care Lucía continuase să se extenueze de-a lungul anilor era înspăimântător. Își făcuse adesea griji că fiica ei avea să moară dansând, dar această nouă Lucía era calmă și o companie plăcută. Cel puțin deocamdată…

***

Trei săptămâni mai târziu, pe când apunea soarele, María a zărit o siluetă venind spre casă.

– Lucía! a strigat María, când a zărit părul roșcovan mic în semiîntuneric. A venit Angelina.

María a fugit pe trepte ca s-o întâmpine pe Angelina. Când a ajuns la ea, a observat că fetița mai avea puțin și cădea din picioare.

– Te rog, îmi dai niște apă? a gâfâit ea. María a ajutat-o să urce pe terasă. Am mers mult până să ajung aici.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat María.

A așezat-o pe fată pe un scaun și i-a turnat repede apă din urciorul de pe masă.

– Micaela s-a dus în Lumea Spiritelor, *abuela!* i-a spus bunicii. A plecat în zori. Mi-a spus să vin direct aici dacă se întâmplă asta.

– Adică…

– Da, a confirmat Angelina. Nu mai este cu noi pe pământ.

– *Ay! Pequeña*, dacă am fi știut, am fi venit la tine. Nu mă mir că ești extenuată, drumul este lung.

– M-a adus un om cu căruța, dar pe urmă mi-a pus întrebări ciudate, așa că am sărit din ea. Angelina a băut însetată. Dar sunt aici și trebuie să ne întoarcem repede, pentru că *maestra* trebuie înmormântată cât de iute, ca să i se odihnească sufletul.

– Sigur, mergem mâine-dimineață. Unde a…?

– Am lăsat-o în patul ei.

– Ești tristă? a întrebat-o Lucía, când a apărut pe terasă.

– Da, pentru că o să-mi fie foarte dor de ea, dar știu că era timpul să se ducă și mă bucur pentru ea. Nu se mai simțea bine în corpul ei, știi? Corpul se uzează și sufletul trebuie să plece liber mai departe.

– Angelina, îmi pare rău! Lucía a luat-o pe după umeri. Dar ești în siguranță cu noi aici.

– *Gracias*, dar știți că trebuie să mă întorc în pădure la prietenii mei și să culeg ierburi? le-a spus Angelina, cu panică în ochi.

– Da. Hai să îți dăm ceva de mâncare.

– Nu, nu pot mânca până nu ajunge *maestra* în țărână.

– Mâine mergem devreme în Sacromonte, a promis María.

– Mulțumesc. Cred că aș vrea să dorm acum, vă rog.

– Te ducem în camera copilului. Avem un pat mic pregătit pentru tine, a spus María. Hai cu mine!

Copila s-a ridicat, trasă la față de oboseală.

– Gata? a întrebat-o Lucía pe mama ei, când s-a întors pe terasă.

– S-a băgat sub pătură și a adormit în douăzeci de secunde. Bietul copil! Este așa calmă în seara asta, dar cred că de la șoc. Micaela este tot ce a cunoscut vreodată.

– Nu pare, dar, în același timp, este și cel mai straniu copil pe care l-am cunoscut vreodată. Lucía a stins țigara și a aprins alta. Mă gândesc cum să săpăm toate trei o groapă destul de mare să încapă Micaela și cum o ducem.

– Ai dreptate, nu putem, a consimțit María. Așa că trebuie să găsim niște bărbați să ne ajute. Vezi tu, Lucía, uneori sunt utili, nu-i așa? a

adăugat cu un zâmbet viclean.

***

Angelina le-a trezit pe amândouă înaintea zorilor, odihnită și luminoasă ca floarea-soarelui.

– Trebuie să plecăm, a spus ea. *Maestra* abia așteaptă să-și înceapă călătoria în Lumea Spiritelor.

Soarele răsărea peste Alhambra când cele trei s-au apropiat de peșteră.

A murit în patul în care m-am născut eu, cu ajutorul ei... s-a gândit María. Angelina a deschis ușa și înăuntru duhnea puternic corpul care putrezea de la căldură. Lucía a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, dar îmi vine să vomit, a spus înainte să se întoarcă spre ușă. Angelina, cunoști familii care locuiesc în zonă și care au tineri să ne ajute s-o îngropăm pe *maestra*?

– *Sí*, Lucía!

María s-a uitat după Angelina care urca povârnișul spre caverna din spate.

– Aia sigur este părăsită! Ramón a fost luat de Garda Civilă acum zece ani...

Angelina a bătut la ușă, înainte să intre direct.

– S-a întors acum trei săptămâni... Ramón? a strigat în dormitorul de dincolo de bucătăria familiară în care stăteau. Sunt eu, Angelina, și avem nevoie de ajutorul tău.

Dincolo de perdea s-a auzit un mormăit, după care a apărut un bărbat costeliv, cu barbă lungă și grizonantă. María și-a dus imediat mâna la gură și imediat i-au dat lacrimile.

– *Dios mío!* Ramón, tu ești?

– Eu... María! Te-ai întors! Cum? De ce?

– Am crezut că ai murit! A venit Garda Civilă...

– Da și m-au azvârlit în închisoare unde m-au lăsat să mor, dar cumva, după cum vezi, nu am murit. A tușit – aceeași tuse pe care María o auzise înainte să moară Felipe. Am stat apoi multe luni într-un spital *payo*, care nu era mai breaz decât închisoarea. Dar tu, María, ești mai frumoasă ca niciodată!

– Ramón! Nu-mi vine să cred că ești în viață!

– Hai, dă-mi voie să te iau în brațe, *querida!*

Lucía a înghițit în sec când mama ei s-a dus în brațele fragile ale lui Ramón.

– Se cunosc bine?

Angelina s-a întors cu ochii mari spre Lucía.

– Da, s-au cunoscut mai demult.

– Se iubesc, a decretat ea. Ce frumos, nu?

– Da, a încuviințat Lucía.

Copleșit de emoție, Ramón a fost ajutat să se așeze pe un scăunel înainte să se clatine.

– Unde-i mobila? a întrebat María.

– Au furat-o demult, a suspinat Ramón. Nu mai am decât saltea ua de paie, dar cel puțin sunt liber și asta înseamnă totul. Spune-mi, de ce ești în bucătăria mea?

– Micaela s-a dus în Lumea Spiritelor și trebuie s-o înmormântăm. Cunoști tineri în Sacromonte care ne pot ajuta? l-a întrebat María.

– Nu cunosc, dar putem afla. Nu-mi vine să cred că te-ai întors, María mea!

Ramón se uita fascinat la ea.

– Încă un miracol, i-a șoptit Angelina Lucíei.

***

Cele două femei, copilul și bărbatul, fragil ca un bătrân de optzeci de ani au răscolit satul prăfuit din Sacromonte în căutarea celor care i-ar fi putut ajuta s-o înmormânteze pe *bruja* lor venerată pe vremuri. Multe uși nu s-au deschis imediat și se simțea frica profundă care se abătuse asupra acestei comunități distruse. Multe cămine erau goale, însă, odată ce au aflat ceilalți ce se întâmplase, convinși să iasă din peșterile lor, au primit bucuroși să ajute. Câțiva bărbați vânjoși au săpat mormântul Micaelei, iar alții au adus puțină mâncare, ca s-o pregătească pentru adunare.

O femeie le-a împrumutat măgarul, un alt vecin căruța și, după ce au pus resturile pământești ale Micaelei în căruță, procesiunea a pornit spre pădure, unde au lăsat-o pe *bruja* să-și facă somnul de veci.

S-au adunat apoi în peștera Maríei și un bătrân gitan, care pe vremuri vindea băutură ilegal, a adus brandy. Din cei aproximativ patru sute de săteni, mai rămăseseră numai treizeci acum. María și Lucía au fost tachinate din cauza coafurilor noi, însă dincolo de groaza și de distrugerea din ultimii zece ani, flama comunității încă pâlpâia. Câțiva bărbați au adus chitarele și, pentru prima oară în acești ani, muzica flamenco a răsunat în Sacromonte.

– Lucía! Trebuie să dansezi pentru noi, a strigat un bărbat, a cărei burtă suptă făcuse ca alcoolul să i se urce direct la cap.

– Am o ghiulea în burtă. Lucía și-a dat ochii peste cap. Poate vrea *Mamá* să danseze. Ea m-a învățat tot ce știu.

– Nu, a spus María înroșindu-se, în timp ce femeile o împingeau în față.

– *Sí, sí, sí*! a cerut mulțimea în cor, bătând din palme pe ritm.

María nu a avut de ales și, îngrozită că picioarele și mâinile nu-și aminteau ce aveau de făcut, a dansat prima *alegrías por rosas* din ultimii douăzeci de ani. Ceilalți – sau cel puțin cei care aveau puterea – i s-au alăturat în cele din urmă și mica Angelina a urmărit spectacolul cu ochii mari.

– Nu ai mai fost la nici o *fiesta*?

Lucía s-a aplecat spre ea.

– Nu, dar este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus ea cu ochii aprinși. Lucía, ăsta nu-i sfârșitul, ci doar un nou început.

Și, în timp ce María îl încuraja pe Ramón să danseze și îl sprijinea, Lucía își spunea că e de acord.

***

– Lucía, trebuie să te întreb ceva.

María a apărut lângă hamacul improvizat, pe care cele două îl legaseră între doi portocali, ca Lucía să se poată odihni după-amiaza afară.

– Ce anume, *Mamá?*

– Mă întrebam dacă te deranjează să-l invit pe Ramón să locuiască o vreme cu noi. Este foarte bolnav și nu are de nici unele. Cineva trebuie să aibă grijă de el.

– Sigur că nu mă deranjează. Se mută și Angelina, vine și copilul, începem propria comunitate gitană aici, a chicotit Lucía.

– Mulțumesc, *querida!* Chiar dacă este bolnav acum, Angelina crede că o să-și revină și pe urmă o să fie cel puțin util.

– Util sau nu, îl vrei aici și este foarte bine. Și? O să doarmă pe canapea în sufragerie? a întrebat Lucía cu inocență.

– Nu, mă gândeam că este mai simplu dacă...

– *Mamá*, glumeam! Știu că o să doarmă în brațele tale. Ce-o să fie în capul lui Alejandro când o să vadă că iubita lui și-a găsit un altul?

Lucía nu a așteptat răspunsul, ci a coborât din hamac și s-a dus în casă să-și ia apă.

– *Dios mío!* Cam trist că viața amoroasă a mamei este mai interesantă decât a mea... i-a spus copilului.

***

Pe 7 septembrie, Lucía s-a trezit în toiul nopții transpirată și într-o stare proastă. S-a ridicat să-și golească vezica a cincea oară în acea noapte, dar înainte să facă câțiva pași a simțit un lichid cald prelingându-i-se pe picioare.

– Ajutor! *Mamá!* Sângerez! a strigat în beznă.

Atât María, cât și Angelina au dat fuga din camerele lor și au aprins lumina. María s-a uitat la balta transparentă dintre picioarele fetei și a răsuflat ușurată.

– Lucía, nu sângerezi, ți s-a rupt apa! Asta înseamnă că vine pe lume copilul.

– Mă duc la bucătărie să pregătesc licoarea, a spus Angelina. Copilul apare până la răsărit, a anunțat în timp ce ieșea.

În ciuda țipetelor stridente ale Lucíei, care răsunau prin încăperi cu suficientă velocitate încât să sperie lupii din vârful munților, mușchii ei abdominali, întăriți de dans, o ajutau pe măsură ce copilul își începea drumul spre viață. Angelina a preluat-o și părea să știe instinctiv de ce are nevoie Lucía. O plimba, o așeza, o ridica, îi masa spatele și în tot acest timp îi șoptea liniștind-o că fătul era bine și urma să apară.

María și Angelina au ajutat-o să se întindă pe pat, când Lucía a spus că voia să împingă și fetița a venit pe lume la cinci dimineața,

tocmai când dădeau zorii.

– Nu mai vreau în veci! a gâfâit Lucía ușurată. Este cea mai complicată *bulerías* din viața mea. Unde mi-e copilul?

– Aici! a spus Angelina, care tocmai tăiase cordonul ombilical cu dinții, cum văzuse că făcea Micaela. Este puternică și sănătoasă.

– Cum îi vei spune? a întrebat María, uitându-se la a doua nepoată-miracol de când venise în Spania.

– Isadora, după dansatoarea americană.

– Ce neobișnuit! a comentat María.

– Da.

Lucía nu a mai spus nimic, însă, în timp ce-și ținea pruncul în brațe, mintea-i înșelătoare a dus-o cu gândul la a treisprezecea ei aniversare, când Meñique o dusese la o expoziție fotografică cu dansatoarea Isadora Duncan. Nu voise să meargă, dar, odată ajunsă acolo, a rămas fascinată de imagini și de viața lui Duncan.

– Era o pionieră care a împins limitele, ca și tine, *pequeña*, spusese Meñique.

– Cred că seamănă cu bunica ei, a spus Angelina.

– *Gracias a Dios!* Atunci, mă bucur, pentru că nu aș vrea să fi semănat cu mine. Bun venit, copile! a spus Lucía, privind figura micuță. Da, ești mult mai frumoasă ca mama ta.

La privirea copilului, Lucía și-a ținut respirația uitându-se la trăsăturile, chiar în miniatură, care-i erau atât de familiare, însă nu avea să recunoască niciodată cu cine semăna de fapt copilul.

***

Toamna a lăsat loc iernii și ciudata familie adunată de María și Lucía s-a retras în interior, în jurul focului mic din sufragerie. María gătea acolo, pentru că prefera mai mult gustul mâncării făcute la foc, decât la aragazul mare din bucătărie. Isadora înflorea sub grija și atenția Maríei și ale Angelinei, cu toate că Lucía refuzase categoric s-o alăpteze după prima încercare.

– De ce să mă chinui când o putem hrăni toate trei pe rând cu biberonul? Și-apoi, am zis că-mi smulge bietele mameloane la forța cu care sugea. Ce agonie!

În sinea ei, María considera că asta avea mai mult de-a face cu faptul că Lucíei îi plăcea să doarmă noaptea și, pentru că erau destule ajutoare dornice să se ridice din pat și să se ocupe de Isadora, Lucía profita. Nici faptul că bebelușul dormea cu Angelina în camera copilului nu ajuta. Totuși, María era liniștită fiindcă vedea fetița că-i schimba silitoare scutecele și o hrănea cu biberonul. În timp ce Lucía fuma pe terasă, Angelina îi cânta cântece de leagăn Isadorei și o legăna până adormea. Unele femei nu sunt făcute pentru a fi mame, iar Lucía era una dintre ele.

Și, în timp ce Angelina se ocupa de Isadora, María, cu mâinile ei delicate și cu licorile Angelinei, avea grijă de Ramón, care prindea puteri pe zi ce trecea. Tusea zguduitoare care le amintea amândurora de sinistra închisoare i-a trecut și curând Ramón a putut să se plimbe prin livada de portocali, țâțâind din cauza neglijenței la care era martor.

– Poate să-l întreb pe Alejandro dacă vrea să îngrijești tu portocalii? i-a sugerat María într-o seară răcoroasă, când stăteau la foc.

– *Ay*, María, o fac și gratis, pentru că asta îmi place și asta știu, a ridicat el din umeri. Casa asta și tu m-ați salvat. Măcar atât pot face, să îngrijesc portocalii de pe proprietate.

Curând au început să vină oameni din Sacromonte, care găsiseră drumul la vale ca să bea cafea cu María în casa ei *payo* și s-o consulte pe mica *bruja* pentru licorile ei. Maríei i-a crescut inima când a aflat că, treptat, și alți locuitori din Sacromonte reveneau în satul natal după ani de exil în alte țări. Mâncarea era încă scumpă și delicatesele se vindeau pe piața neagră, dar, din când în când, Angelina era plătită în ciocolată sau cu o sticlă de brandy de proveniență incertă, pentru Ramón.

De Crăciun, María a făcut un pelerinaj la abația Sacromonte și s-a pus în genunchi ca să mulțumească Domnului că i-a dat nepoate sănătoase și pentru noua viață pe care o recăpătase în țara de baștină. Totuși, ceva îi atrăgea atenția asupra unei lacune temporare, fapt exacerbat de sunetul pe care nu-l mai auzise de câteva luni: bătaia din picioare a Lucíei pe gresia de pe terasă.

– *Mamá*, sunt gata să mă întorc la dans, a anunțat-o într-o dimineață Lucía. Pepe a trimis o telegramă în care spune că trupa a primit contract pentru încă un sezon la Street Theatre 46 și vor tripla suma dacă mă întorc pe scenă. *Mamá*, este momentul perfect să mă întorc!

– Nu-i prea devreme? Copilul are doar patru luni.

– Dacă nu, o să pierd tot ce-am realizat.

– Lucía, nu-i adevărat! Ești cea mai cunoscută dansatoare de flamenco din America de Sud și de Nord. Nu-i grabă, *querida!*

– Publicul are memorie scurtă și mai ales acum, că a murit *La Argentinita*, fiecare zi în care apar dansatoare noi și tinere înseamnă o provocare pentru coroana mea. Și-apoi, îmi lipsește, a suspinat ea.

– Ce anume îți lipsește?

– Dansul, normal! Asta sunt!

– Ești și mamă acum, i-a reamintit María, care se uita cum dormea Isadora liniștită la umbră, în cărucțul Silver Cross.

– Da, și de ce nu pot fi și una, și alta?

– Poți, sigur că poți. Deci vrei să aranjez să plecăm toate trei la New York?

– *Mamá!* Lucía a venit să se așeze pe scaunul de răchită în fața mamei. Țin minte cum era să fii copil mereu pe drumuri, să merg cu tata din oraș în oraș, să dorm în căruțe sau pe câmp, fără educație, fără un loc pe care să-l pot numi casa mea.

– Lucía, parcă viața pe drumuri te făcea să trăiești! Mereu ai spus că îți place să nu știi ce va aduce ziua de mâine.

– Da, așa este, dar nu aveam de ales. Isadora are. Lucía a tăcut și s-a uitat la mama ei. Știu că-ți place aici, *Mamá*, și cât o iubești pe Isadora. Așa că... A tăcut din nou. Ce-ar fi să rămâi tu cu ea aici?

María s-a străduit să nu răsufle ușurată și s-a concentrat asupra nevoilor nepoatei.

– Și te duci singură la New York?

– *Sí*, dar o să mă întorc de câte ori pot ca să vă văd.

– Dar, Lucía, este mică, are nevoie de mama ei! Eu nu sunt un înlocuitor.

– Ba da, *Mamá!* Ești mult mai maternă și mai răbdătoare ca mine. Știi că mă enervează când plânge. Și-apoi, a adăugat Lucía,

rămânem fără bani. Trebuie să mă duc să câștig. Cel puțin să-i mai cer tatei.

– Cât timp pleci?

– Contractul este pe șase luni și o să câștig destul cât să cumpăr casa asta, a râs Lucía, iar pe urmă o să fim pe veci în siguranță. Închipuie-ți, *Mamá!*

– Da, Lucía, ar fi foarte bine! a consimțit María, știind că, odată ce Lucía se hotăra, nici cerul, nici pământul nu o mai puteau opri, așa că nu avea rost să vorbească în numele Isadorei.

– *Querida*, cum zici tu că e mai bine!

– Foarte bine. Atunci am stabilit.

Când s-a ridicat Lucía, María a văzut ușurarea în ochii fiicei.

***

– Cum de m-am așteptat vreodată să renunțe la dansat? Este cine este, îi explica María lui Ramón mai târziu în noapte.

– María, acum este mamă! Și copilul are nevoie de ea.

– Fetele tale s-au descurcat fără mamă, i-a amintit ea. Atât timp cât copiii sunt iubiți de cineva, nu mai contează cine este acela.

– Și unde au ajuns fetele mele? a întrebat Ramón, întruchiparea nefericirii. Moarte, într-o groapă comună, undeva în oraș.

– Cu băieții mei, nevestele și copiii lor, a adăugat María, întinzându-se spre mâna lui.

– Noi de ce am supraviețuit, când ei trebuiau să cucerească lumea?

Era o întrebare pe care amândoi o adresau cerului în fiecare zi.

– Nu știu și nici unul dintre noi nu va ști vreodată până nu ajungem acolo, dar cel puțin putem ocroti următoarea generație.

– Uită-te la noi! Ne plângem copiii și nepoții pierduți, în timp ce o mamă își abandonează copilul. Ramón a clătinat din cap. Lucía nu-și dă seama ce dar a primit?

María știa că el o considera egoistă pe Lucía și că nu o putea înțelege.

– Toți avem puncte forte și puncte slabe și nu putem decât să le acceptăm așa cum suntem. Și-apoi, Lucía are dreptate: cineva din

casa asta trebuie să găsească de lucru înainte să rămânem fără bani.

– Sper să pot să încep să lucrez când vine vara, a comentat Ramón. Ar trebui să fie treaba mea să aduc bani.

– Ramón, știi la fel de bine ca mine că se întorc cu miile în Spania și sunt disperați să muncească. Tu nu o să te lupți să-ți recuperezi livada de portocali? l-a întrebat din nou. Este foarte nedrept, ai plătit pentru ea și îți aparține.

– Și ce dovadă am, în afară de o bucată de hârtie de la vânzător cu suma pe care i-am dat-o? Nu-i un document legal, María! Eu împotriva guvernului lui Franco, care mi-a furat-o primul. Ramón a clătinat din cap și a râs nesincer. Nu prea cred.

– Dacă nu începe cineva să lupte, nu se va schimba nimic.

– María, cred că ducem destule lupte doar ca să supraviețuim. Poate ai fost prea mult plecată și ai uitat cine suntem: suntem gitani, pleava societății. Nu ne ascultă nimeni.

– Pentru că nu vorbim niciodată! María a clătinat din cap. Iartă-mă, Ramón, dar în America este foarte diferit. Uite ce a obținut Lucía, chiar dacă este gitană. Oriunde se ducea era venerată.

– Da, pentru talentul ei, pentru că era unică și specială. Eu? Sunt doar un muncitor.

– Da. María s-a întins spre mâna lui. Unul pe care-l iubesc din tot sufletul.

***

– Așadar, aveți destui bani pentru următoarele șase luni de chirie, mâncare și încă niște bani pentru laptele Isadorei.

Lucía a zâmbit, cu ochii la copilul în scutece care lovea podeaua cu piciorușele goale. Lucía s-a dus la ea, în genunchi și i-a sărutat tălpițele, fiecare mână și obrajii. Ah, iubirea mea, *mi pequeña!* Ai grijă până ne revedem!

– A venit taxiul, Lucía! a strigat Ramón.

– Atunci trebuie să plec. La revedere, Ramón, Angelina... Lucía i-a pupat pe obraji. Pa, *Mamá*, ai grijă de tine și de mica Isadora!

– O să am, mergi cu Dumnezeu, *querida!* Ai grijă până ne revedem!

Lucía a suflat un pupic, lovind gresia cu tocurile joase ale noilor pantofi de piele. A mai făcut o dată cu mâna, s-a urcat în taxi și dusă a fost.

Angelina, singură pe terasă, avea ochii plini de lacrimi.

Nu se vor mai vedea niciodată, și-a spus în sinea ei.

Capitolul 33

În următoarele câteva luni, cu toate că plecarea Lucíei i-a debusolat, fără constanta ei neliniște, casa a rămas mult mai calmă. Ramón, veșnic stânjenit în fața Lucíei din cauza lui José, s-a relaxat și și-a revărsat toate instinctele paterne asupra bebelușului Isadora.

Din vorbă în vorbă, valul de vizitatori ai Angelinei a început să crească și toți doreau să consulte copilul-înger, care avea reputația de cea mai mare *bruja* a generației din lumea gitanilor. Clienții veneau chiar și de la Barcelona, iar într-o seară, Angelina a venit să vorbească cu María și Ramón.

– Aș vrea să vă cer sfatul, a spus încet, cu mâinile strânse în poală. Pentru că sunt încă mică și învăț, nu cer să fiu plătită. Oamenii îmi mai lasă lapte de capră sau ouă, după cum știți, dar mă întreb...

– Dacă ar trebui să stabilești tarife pentru diverse tratamente și remedii, a terminat Ramón în locul ei. María, ce zici? În fond, dăm bani pe benzină ca să-și ia Angelina ierburi de trei ori pe săptămână din Sacromonte. Măcar costul ăla să-l acoperim.

– Ai idee cât lua Micaela, *abuela*? a întrebat-o Angelina pe María.

– Nu prea. Nu refuza să trateze pe nimeni dacă nu putea plăti, dar, dacă puteau, da, le lua bani. Mai ales de la *payo* bogați.

– Nu cred că *payo* vin la un copil ca Angelina și plătesc, a chicotit Ramón.

– Poate nu încă, dar de-acolo făcea Micaela bani ca lumea, a spus María.

– Mai ai un pic și sugerezi s-o trimitem pe Angelina în *Plaza de las Pasiegas* lângă catedrală, să dea rozmarin și să ghicească viitorul pentru bani.

Ramón a ridicat din sprâncene.

– Știi, chiar dacă ai glumit cu trimisul Angelinei în piață să prindă *payo* bogați, curând o să fie necesar. Mai avem bani doar pentru trei luni, a comentat María mai târziu în acea seară, în timp ce scotea cutia cu bani de sub podea și o deschidea.

– Lucía a promis că mai trimite, nu?

– Da, dar n-au ajuns. Dacă au fost furați pe drum? Din America în Spania este drum lung și multe mâini ating pachetele. Câți oameni flămânzi sunt la poșta din Granada?

– Lucía nu este proastă, *querida!* I-ar ascunde bine. Ce-i, María? Nu ești în apele tale.

– Nu, a suspinat ea. N-oi fi eu *bruja*, dar am un sentiment că o să se întâmple ceva rău.

– Nu-ți stă deloc în fire. Ramón s-a încruntat și a luat-o în brațe. Nu uita prin ce am trecut amândoi. Împreună înfruntăm totul. Promit!

– Sper, Ramón, chiar sper!

***

O săptămână mai târziu, o mașină pe care María n-o recunoștea urca pe drum. A oprit în fața casei și o femeie *payo* cu părul negru tuns bob și o pereche de ochelari de soare uriași a coborât din ea.

– *Hola, señora!* María a zâmbit femeii care urca treptele terasei. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunteți *señora* Albaycín? a întrebat femeia.

– *Sí*. Dumneavoastră?

– *Señora* Velez.

– Ah! Sora lui Alejandro. Intrați, vă rog! Mă bucur să vă cunosc. Pot să vă ofer ceva de băut?

– Nu, *señora!* Mi-e teamă că am venit pentru că se plâng vecinii de dumneavoastră și de familia dumneavoastră.

– Cum așa? María s-a uitat în jur, la livezile de măslini și de portocali, de fiecare parte a casei. Dar nu avem vecini.

– Am auzit că un membru al familiei dumneavoastră folosește casa ca loc de muncă.

– Îmi pare rău, *señora*, la ce vă referiți?

– Ghicește viitorul și fierbe licori pe care le vinde. Este adevărat?

– Da, dar nepoata mea de zece ani ajută oamenii bolnavi sau care au nevoie de sfaturi. Este *bruja*, *señora!*

– Adică afacerea dumneavoastră este condusă de un copil?

Femeia și-a scos ochelarii de soare dezvăluind doi ochi verzi, machiați exagerat.

– Da și aveți dreptate. Recent au aflat din ce în ce mai mulți des pre harul ei și au venit la ea.

– Știați, *señora,* că este ilegal să muncească copiii?

– Nu este muncă, nu-i plătită pentru asta.

– *Señora* Albaycín, sunt sigură că înțelegeți că eu și fratele meu v-am închiriat casa asta cu bună-credință. Fratele meu m-a asigurat că dumneavoastră și fiica dumneavoastră sunteți femei respectabile. Nu și-a dat seama că vă înhăitați cu genul de oameni care vin acum aici. Nici nu și-a dat seama că aici are loc o afacere pentru care folosiți un copil.

– *Señora*, v-am spus că nepoata mea nu ia bani pentru servicii și că oamenii care vin aici sunt...

– Gitani. Cred că suntem norocoși că nu ați adus tot clanul!

În acel moment a apărut Angelina cu Isadora în brațe.

– *Hola*, *señora!* Angelina i-a zâmbit femeii. Cu ce vă putem ajuta?

– Ăsta este copilul care ghicește viitorul?

– *Sí*, *señora!* a răspuns Angelina. Vreți să vă ghicesc?

– Nu.

Femeia s-a cutremurat vizibil când a mai apărut și Ramón pe terasă ca să vadă cine venise.

– Și ăsta cine mai e?

– Mă numesc Ramón, *señora!* Bine ați venit!

A zâmbit și i-a întins mâna.

– Dacă vreți să știți, este casa mea! Și el locuiește aici?

– Da, *señora!* a confirmat María.

– Alejandro nu mi-a spus nimic despre el sau despre copil. Cred că doar dumneavoastră și fiica dumneavoastră sunteți trecute în contract. Câți mai sunteți ascunși înăuntru?

– Vă rog, doar noi suntem. Fiica mea s-a întors în America și...

María a intrat după femeia care deschidea fiecare ușă, de parcă se aștepta să fie atacată de un grup de sălbatici. Mulțumită că nu a mai

găsit pe nimeni, s-a uitat prin bucătărie și sufragerie.

– Vedeți, *señora*, că am făcut casa frumoasă, a spus María.

Cu un bobârnac, femeia a zburat o furnică de pe masa din bucătărie.

– În afară de faptul că tocmai am descoperit că ați adus mai mulți membri ai familiei în casa noastră fără permisiune și că trăiți pe seama unui minor, am venit să vă spun că o să crească prețul la chirie de luna viitoare. Fratele meu este mai sensibil, dar până și el își dă seama că plătiți prea puțin pentru o asemenea proprietate.

– Cât doriți, *señora?*

Femeia a spus prețul și María și Ramón s-au privit îngroziți.

– *Señora*, dar este de patru ori mai mult decât acum! Nu ne putem permite și...

– Poate crește și ea prețurile, s-a uitat femeia la Angelina.

– Dar aveam o înțelegere...

– Da, pentru doi oameni. Acum sunt patru și-apoi sunt sigură că poliția ne va sprijini dacă le spunem că casa iubiților noștri bunici a fost ocupată ilegal de gitani. Așa că, dacă nu puteți plăti cât cerem, trebuie să părăsiți casa până la sfârșitul lunii, adică în trei zile, vă reamintesc. Cu ochelarii la ochi, femeia s-a întors să plece de pe terasă. A! Și să nu credeți că puteți lua ceva din casă. Știm exact ce avem în ea. La revedere, *señora!*

În timp ce femeia se ducea spre mașină, Angelina a coborât pe terasă și a arătat spre ea.

– Te blestem, *señora!* a murmurat în barbă. O să putrezești în iad!

– Ssst! a făcut María, în timp ce femeia ridica privirea la ei și pornea motorul, înainte să pornească scrâșnind din roți. Nu ajută deloc.

– Trebuie să plecăm de-aici? a întrebat-o Angelina.

– Da, trebuie. María a luat-o pe mica Isadora din brațele Angelinei și s-a uitat neajutorată la Ramón. Unde naiba să mergem?

– Deocamdată, cred că trebuie să ne întoarcem în Sacromonte.

– Ei bine, cel puțin eu voi fi fericită. Angelina a bătut din palme. O să fiu aproape de pădure, chiar dacă o să-mi fie dor de cadă.

– Cel puțin este a noastră și nu ne-o poate lua nimeni, a spus María. Știam eu c-o să se întâmple ceva și era prea frumos să fie

adevărat.

– Da. Ramón i-a întins mâna. *Querida*, nu uita că pe vremuri eram fericiți acolo. Sper să mai putem.

– Și dacă Lucía a trimis banii deja și ajung după ce plecăm?

Pe María a cuprins-o panica.

– Trebuie să-i trimitem o telegramă lui Pepe ca să știe ce s-a întâmplat și cât suntem la poștă îi rugăm să ne rețină orice vine. Vezi, María? Ramón s-a întins și i-a strâns mâna. Orice problemă are o soluție.

– De ce ești așa optimist?

– Pentru că n-am de ce să fiu altfel.

***

Trei zile mai târziu au împrumutat un măgar pentru căruța lui Ramón și el a pornit cu toate lucrurile lor încărcate. María l-a urmat cu mașina pe care spera s-o vândă, pentru că la Sacromonte nu aveau nevoie de ea. Chiar dacă știa că a fi gitan înseamnă că orice casă e temporară pentru ei, María tot jelea pierderea iubitei căsuțe și a timpului petrecut ca *payo*.

Ramón a făcut tot posibilul să înveselească peștera. A văruit pereții și a făcut o curte mică într-o parte, unde să poată sta în timpul zilelor lungi cu arșiță. Ba chiar i-a sugerat Maríei să transforme fosta cămară din fundul grajdului în baie.

– Nu pot trage apă curentă, dar ne putem descurca cu astea, a spus, în timp ce el, María și Angelina se uitau la cada de tablă ruginită și la comoda pe care le adusese cu căruța de la groapa de gunoi a orașului.

– *Gracias*, Ramón! Angelina l-a luat în brațe. Sunt foarte bune.

În multe feluri, se gândea María când ședeau afară și priveau apusul peste Alhambra, mutarea se dovedise mai puțin dureroasă decât se temea. Fosta lor casă îi primise înapoi și era bine printre prieteni.

Îi scriseseră lui Pepe și Ramón se ducea în fiecare dimineață la poșta din oraș ca să vadă dacă sosise vreun pachet din America, însă nu se întâmplase nimic.

– Cel puțin avem banii pe mașină, *querida*, și poate găsesc de lucru curând, i-a amintit el.

María s-a uitat la el și la trupul schilod care încă se chinuia să-și revină după anii petrecuți în închisoare.

– Să sperăm că vine pachetul în câteva săptămâni, a oftat ea.

***

Patru luni mai târziu tot nu venise nici un pachet și nu aveau vești de la Pepe. María se apucase iar să facă coșuri din răchită, dar puțini în oraș aveau bani să le cumpere.

– Pot să vin cu tine, *abuela*? a întrebat-o Angelina. María încărca un băț lung cu coșuri pe care se pregătea să le ducă în piața centrală. Se ocupă Ramón de Isadora câteva ore și pare că ai nevoie de ajutor.

– Mulțumesc, a zâmbit María. Și da, poate fățuca ta drăgălașă îi farmecă pe clienți.

Au pornit la drum și María se bucura că venise vara. Primăvara fusese foarte ploioasă și noroiul se scurgea de pe munte și isca o duhoare pe care și-o amintea foarte bine din trecut. Astăzi, soarele de iulie strălucea puternic și cu Angelina care vorbea lângă ea se simțea mai veselă.

– Să nu-ți faci griji, *abuela*, că vin și banii, promit! i-a zâmbit Angelina când au ajuns în *Plaza de las Pasiegas*, care se întindea în fața măreței catedrale a Granadei.

Angelina s-a uitat în jur și i-a arătat un loc lângă treptele catedralei.

– În curând se termină slujba, a spus ea, după ce s-a uitat la anunțul de pe ușă. O să iasă mulți și poate îți cumpără coșurile. *Señorita*, s-a adresat unei femei *payo* care traversa scuarul, bunica a făcut coșurile astea frumoase cu mâinile ei, vreți să cumpărați unul? Să știți că sunt rezistente, a adăugat Angelina. Femeia a clătinat din cap, dar Angelina a pornit după ea. Atunci poate vreți să vă ghicesc viitorul? Femeia a clătinat din nou din cap și a pornit mai repede. Dar sigur vreți să știți dacă fiica dumneavoastră se va căsători cu bogătașul pe care-l curtează, a insistat ea. Sau dacă soțul dumneavoastră va primi promovarea pe care o așteaptă de la serviciu.

Atunci, femeia s-a oprit și s-a întors spre Angelina șocată.

– De unde știi?

– *Señora*, pentru o peseta știu mai multe. Dați-mi mâna să văd…

María a rămas în spate și s-a uitat la Angelina care trasa palma femeii cu degetele ei micuțe, șoptindu-i în secret și ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă la urechea ei. După aproximativ zece minute femeia a încuviințat, a băgat mâna în geantă și a scos portofelul și o bancnotă de cinci pesetas.

– Ai rest? a întrebat-o pe Angelina.

– Din păcate, nu, *señora*, dar poate vreți să cumpărați unul din coșurile bunicii în schimb?

Femeia părea amețită și a încuviințat automat, iar Angelina a țopăit până la María să ia coșul.

– *Gracias, señora*, vă doresc dumneavoastră și familiei dumneavoastră o viață lungă și fericită!

– Vezi? a spus Angelina, după ce a plecat femeia. A fluturat banc nota și s-a întors spre María. Ți-am zis să nu-ți faci griji în privința banilor.

Când urca potecile întortocheate spre Sacromonte, María nu mai avea coșuri, în schimb buzunarul fustei era doldora de monede și bancnote.

– N-am mai văzut așa ceva, i-a spus María lui Ramón în acea seara, în timp ce se ospătau cu cârnații cumpărați de María. A reușit să ademenească client după client să le ghicească viitorul. Și nici n-avea rozmarin să le dea.

María a zâmbit.

– Poate pentru că este copil și arată ca un *payo*, a spus Ramón ridicând din umeri.

– Da, dar și pentru că le spunea lucruri pe care le recunoșteau și cu care îi atrăgea. María a clătinat din cap. Harul ei mă sperie, Ramón! M-am uitat la ea cu groază. A spus că vrea să mai mergem și săptămâna viitoare, dar nu știu dacă este drept să-și folosească puterile pentru bani. Asta s-a întâmplat și cu Lucía.

– Și ca Lucía, Angelina are mintea ei. Crede-mă, domnișorica asta n-o să facă niciodată ce nu vrea. Și-apoi…

– Ce?

– Angelina a făcut asta ca să te liniștească. Voia să-ți arate că nu ai de ce să-ți faci griji, pentru că te iubește. Ce-i rău în asta?

– Că întotdeauna mă simt de parcă depind de alții, a suspinat María.

– Nu, María, noi toți depindem de tine. A bătut-o ușor pe mână. Hai la culcare!

ISADORA. Iunie 1951, cinci ani mai târziu

Capitolul 34

– Isadora, te-ai trezit?

– Nu, a spus ea cu fața îngropată în pernă. Dorm.

– Ei bine, știu că nu dormi pentru că vorbești cu mine și dacă nu te dai jos din pat, o să te gâdil.

Angelina și-a strecurat degetele sub pătură spre mijlocul fetei, unde se gâdila cel mai tare, le-a plimbat pe lângă burtica ei ca pe niște păianjeni mici, până când Isadora a început să chicotească.

– Termină! Termină! a râs, azvârlind pătura și coborând din pat. Uite, m-am trezit! Ce vrei?

– Să vii cu mine în oraș înainte să se trezească *abuela* și Ramón.

– Dar au zis să nu te duci să ghicești viitorul pentru *payo*, a spus Isadora, frecându-se la ochi cu mâinile mici.

– M-am uitat în cutie și nu mai avem bani de mâncare dacă nu fac asta, a anunțat Angelina. Vii? Te rog! Mereu am mai mulți clienți când ești tu cu mine, a implorat-o.

– Bine, a oftat Isadora. Trebuie să port rochia aia stupidă? Mi-e prea mică și mă zgârie.

– Da, pentru că ești scumpă în ea.

Angelina i-a întins rochia de bumbac înflorat cu mâneci bufante. Isadora a lăsat-o să-i scoată cămașa de noapte și să-i pună rochia.

– Este pentru copii, și-apoi ți-am spus, eu sunt băiețoasă, a spus posomorâtă. Au! s-a văicărit când verișoara ei i-a periat buclele lungi și negre.

– Îți promit că pe urmă îți cumpăr înghețată, a ispitit-o Angelina, în timp ce-i punea o fundă roz în păr. Așa, încalță-te și hai să mergem!

Au trecut tiptil pe lângă perdeaua care despărțea camera bunicii și a lui Ramón și Angelina s-a oprit să pună apă din urcior într-o sticlă. Când au ieșit, Isadora a simțit arșița zilei, chiar dacă era abia opt.

– Îți stă bine în rochia asta, a comentat Isadora, privindu-și verișoara.

În secret, o considera pe Angelina cea mai frumoasă din lume și știa că la fel o considerau toți băieții din Sacromonte. Cu părul lung și auriu, ochi albaștri și piele care nu se bronza niciodată, Isadorei îi părea o prințesă din cărțile cu basme pe care i le cumpărase Ramón pe vremea când o învăța să citească.

– O să te măriți vreodată? Ai aproape șaisprezece ani.

– Nu mă mărit niciodată, *pequeña!* a spus Angelina scuturând ferm din cap. Nu ăsta îmi este destinul.

– Cum să zici așa ceva? Toate prințesele frumoase își întâlnesc prințul. Până și *abuela* l-a cunoscut pe Ramón, a chicotit Isadora.

– Știu eu, a ridicat din umeri Angelina. Am multă treabă, după cum vezi. Pe când tu – Angelina a luat-o de mână și i-a ridicat-o – l-ai cunoscut deja pe al tău.

– Sper că nu. Toți băieții pe care-i știu sunt urâți și mitocani. Ești sigură?

– Da.

– Cum de știi toate lucrurile astea? a întrebat-o Isadora, în timp ce intrau pe poarta orașului și porneau pe aleile pietruite spre centru.

– Habar n-am, doar știu pur și simplu. Și, uneori, aș vrea să nu. Mai ales când sunt lucruri groaznice.

– Ca monștrii sau șerpii mari?

– Da, și ăia, a zâmbit Angelina.

– Mi-ar plăcea să am harul tău. Așa aș ști dacă face *abuela* madlene la ceai când mă întorc de la școală.

– Ține pasul, *pequeña*, nu mai tărăgăna!

Isadora și-a luat ochii de la omida verde care urca lent un zid de piatră și a țopăit la vale spre verișoara ei.

În piațetă stătea și zâmbea dulce, timp în care Angelina ademenea primul client la ghicit. Orice le spunea Angelina despre viitor, Isadora știa că discuția trebuia să rămână secretă, așa că se amuza uitându-se la aleile înguste care ieșeau din scuar. Locul ei preferat era cafeneaua cu ușa într-o parte, care vindea înghețată turiștilor. Aveau toate culorile și ea le încercase pe toate.

– Astăzi o să iau verde, cu bucăți de ciocolată, și-a spus ea, uitându-se cu jind. Azi este foarte cald. S-a șters pe frunte și s-a uitat după colț, ca să vadă dacă prietenul ei Andrés era la cafenea. Andrés e fiul proprietarului țâfnos. Are șapte ani, cu un an și ceva mai mare ca ea. La sfârșitul săptămânii și în vacanțe, ca și ea, Andrés vine să lucreze cu mama și tatăl lui, dar întotdeauna scapă farfurii și nu pune ca lumea înghețata în cornet, așa că părinții îl gonesc în piață să se joace.

Se cunoscuseră pe aleea de lângă cafenea, unde se ascundeau de soarele arzător. Îi dăduse să bea din limonada lui care-i umpluse gura de bule gazoase. Și din acea clipă îl iubise și pe el, și limonada lui cu pasiune.

Sigur că era *payo* și, când zicea Angelina că deja își cunoscuse prințul, știa că Andrés nu se pune la socoteală. Era foarte frumos, avea ochi căprui deschis și bucle șatene. Era și blând, și deștept și știa să scrie și să citească mai bine ca ea. Spre deosebire de alți *payo*, nu părea suspicios față de ea. De fapt, părea fascinat de faptul că locuiește într-o peșteră și că are o verișoară care ghicește viitorul.

Uneori se uita la ea de parcă voia s-o pupe, cu buzele lângă ale ei, dar se înroșea, se ștergea cu mâna la gură și sugera să se ducă să bată mingea prin piațetă.

Isadora nu spusese nimănui despre prietenul ei. Știa că familia ei îi ura pe *payo,* care erau buni doar ca să le dea bani pentru ghicit și pentru coșuri, însă Andrés era diferit și știa că o plăcea și el. Spusese că într-o zi o să se însoare cu ea și că vor avea propria livadă de măslini împreună.

– Dar nu-mi plac măslinele, răspunsese ea încăpățânată, bucurându-se în sinea ei de vorbele lui.

– Putem avea și alte lucruri, spusese el repede. Orice vrei tu.

– Pot să mănânc înghețată în fiecare zi?

– Da, normal.

– Și putem să avem un pisoi sau un copil și o cadă? întrebase, pasându-i mingea.

– De toate și încă pe-atât. Când ne căsătorim, o să facem fiesta mare în peștera ta, ca cele de care-mi povestești. O să dansăm împreună și toată lumea o să mănânce înghețată.

Rânjise și lovise mingea spre ea.

– Vrei, *señorita*? a întrebat tatăl lui Andrés, de la tejgheaua mare cu înghețată.

Isadora s-a trezit din reverie.

– *Sí*, dar nu am bani, *señor!*

– Atunci, cară-te! a strigat la ea. Îmi alungi clienții.

Isadora a ridicat din umeri și a hotărât să nu-l invite la nici o fiesta. Andrés încă nu venise la cafenea, dar era foarte devreme încă.

– Pe mine nu mă alungă, a spus o voce în spatele ei. Aș vrea două.

Bărbatul a arătat spre înghețata verde.

– *Sí*, *señor!*

Isadora s-a întors și a văzut mulțimea ieșind din catedrală. Slujba de dimineață tocmai se terminase probabil. Enrico, tatăl lui Andrés, s-a schimbat la față, i-a zâmbit bărbatului *payo* și a umplut două cornete. Isadora a ridicat privirea la bărbatul înalt și bronzat, cu ochi căprui profunzi. Părea bun, s-a gândit ea și puțin trist.

– Poftim, *señorita!* a spus el, oferindu-i un cornet.

Fata l-a privit uimită.

– Pentru mine? a întrebat ea.

– *Sí*, a încuviințat el.

– *Gracias a Dios!* a exclamat ea, lingând înghețata care deja se topea la soare și se scurgea din cornet. Și, pentru că a identificat un potențial client, i-a zâmbit dulce. Vreți să vi se ghicească viitorul? l-a întrebat în spaniolă.

– *No comprendo. Hablo ingles*[77], a răspuns el.

– *Vreți ghicit viitor?*

Învățase ca un papagal de la Angelina cuvintele, în caz că vorbea cu vreun turist englez în piață.

– Poți să-mi ghicești viitorul?

Bărbatul a coborât privirea la ea.

Era rândul Isadorei să spună că nu înțelegea.

– *Mi prima*[78], Angelina. Isadora arătă spre piață. Se pricepe foarte bine, a spus și a întins palma mimând ghicitul.

– De ce nu?

Bărbatul a ridicat din umeri, a mușcat din înghețată și i-a arătat Isadorei s-o ia înainte.

Angelina tocmai termina cu altă clientă și Isadora a așteptat până a primit banii.

– Poftim! a spus, după ce a plecat femeia. Am adus un bărbat. Nu vorbește bine spaniolă, a șoptit repede.

– *Hola, señor!* Angelina a zâmbit superb. Văd mâna? a întrebat în engleză. Apoi vă spun despre fiica dumneavoastră.

– Fiica mea?

Văzând figura șocată a bărbatului, ca toți clienții Angelinei când aflau un secret pe care ea îl știa cumva, Isadora s-a îndepărtat și s-a dus să-și termine înghețata la umbra unei copertine din piață. Spera să primească un comision de câțiva cenți de la Angelina pentru că îi adusese clientul. Poate îi cumpăra un cadou bunicii cu banii ăia. Tocmai când se gândea la asta și era tristă că încă nu apăruse Andrés la cafenea, de pe o alee a apărut un pisoi alb-negru slăbuț care s-a frecat de picioarele ei.

– O! Ce scump ești! Isadora l-a luat în brațe și pisoiul a început să toarcă. Poate te duc acasă la *abuela*, a spus, pupându-l pe cap.

S-a uitat în piață și l-a văzut pe bărbat plecând de lângă Angelina. S-a dus cu pisoiul la verișoara ei.

– Uite ce-am găsit! Isadora a ridicat ochii nădăjduind, însă Angelina încă se uita după clientul ei. Uite! Putem să-l luăm acasă, Angelina? Te rog!

– Nu, știi că nu poți. Abia ne hrănim noi, darămite animalele. Sunt foarte obosită și mi-e prea cald să mai primesc clienți, trebuie să mergem acasă.

– Și înghețata mea?

– Ai mâncat deja una, nu? Obraznico! Ți-a luat bărbatul ăla. Câtă tristețe este pe lumea asta… *Ay!* Angelina și-a trecut mâna peste ochi. Du pisoiul înapoi și plecăm!

Isadora s-a supus, posomorâtă că era drum lung până acasă, că nu-l văzuse pe Andrés și că, oricât ar fi implorat, nu avea voie să ia animale acasă.

– Ai făcut bani buni dimineață? a întrebat-o pe Angelina.

Era obișnuită cu tăcerea verișoarei când se întorceau după ghicit.

Abuela zicea că o scurgea de energie și încerca mereu s-o înveselească în drum spre casă.

– Da, mi-a dat zece pesetas.

– Zece pesetas! Isadora a bătut din palme. De ce nu ești fericită?

– Pentru că, și dacă sunt *payo*, aș vrea să nu le iau banii, ci să le ghicesc pe gratis.

– De la gitani nu iei bani, nu?

– Nu, dar asta pentru că nu au. Angelina a zâmbit și i-a ciufulit părul. Ești fată bună, Isadora! Și îmi pare rău dacă mă supăr uneori.

– Înțeleg. Isadora a bătut-o pe mână. Porți o povară grea, a spus solemn.

Repeta, de fapt, cuvintele auzite de la María cu trei nopți în urmă, când o vecină venise la peștera lor și ceruse o licoare ca să-și salveze mama de șaptezeci de ani. Angelina îi dăduse, dar, după ce plecase femeia, clătinase din cap: „O să moară până dimineață și nu am ce face“.

– Drăguț din partea ta să spui asta, dar harul meu este și un mare privilegiu și nu ar trebui să mă plâng. S-a oprit brusc și a luat-o în brațe pe Isadora. Te iubesc, *querida*, și trebuie să petrecem bucuroase timpul care ni s-a dat împreună.

***

O lună mai târziu, când arșița lui iunie se mistuia într-un iulie și mai încins, Isadora a venit acasă și a găsit un străin în bucătăria bunicii. A ridicat privirea la María, care ședea pe balansoarul ei de lemn, cu ochii roșii de plâns.

– Ce-i? Ce s-a întâmplat, *abuela?* a întrebat, ignorând bărbatul și așezându-se în poala Maríei.

– *Ay*, Isadora… María a făcut eforturi să se adune și să-și ia nepoata în brațe. Îmi pare tare rău, *querida*, tare rău…

– Ce-i? Ce s-a întâmplat? Păreți foarte triști. Isadora s-a uitat la bărbatul care stătea la masă cu un pahar din brandy-ul special al lui Ramón. Cine e?

– Asta-i vestea bună, a reușit María să zâmbească slab. Este Pepe, unchiul tău.

– Pepe! Adică fiul tău care locuiește în America? A întors ochii expresivi spre María. Unchiul meu?

– Da.

– Și a venit aici?

– Da.

María a zâmbit și a arătat spre Pepe.

– Dar… Isadora și-a pus degetul la gură, cum făcea când se gândea. De ce nu ești fericită, *abuela?* Ai zis mereu că ți-e dor de el și acum a venit.

– Da… María a încuviințat. Mă bucur foarte mult să-l văd.

Isadora s-a dat jos de pe genunchii bunicii și s-a dus în fața unchiului ei.

– *Hola*, eu sunt Isadora și sunt încântată de cunoștință!

A întins mâna formal. Pepe a chicotit și i-a întins mâna.

– Văd că nepoata mea are maniere excelente.

– Așa-i. Mulțumită Angelinei, uneori o duce în oraș când ghicește viitorul clienților *payo*. Vorbește și puțină engleză.

– Ei bine, micuțo, eu nu sunt *payo*, așa că vino și strânge-l în brațe pe unchiul Pepe!

Isadora s-a lăsat luată în brațe de Pepe. Când a pupat-o, mustața lui mare a gâdilat-o pe obraz.

– Uite! Ți-am adus un cadou din America.

S-a întins spre pachetul de pe jos și i l-a dat.

– Un cadou? Pentru mine? Uite! Este o cutie cu hârtie frumoasă, *abuela!* Mulțumesc, unchiule Pepe!

– Nu, Isadora, a spus Pepe zâmbind. Trebuie să scoți hârtia și să vezi ce-i înăuntru. Acolo se află cadoul.

– Dar hârtia este frumoasă și o stric dacă o scot, s-a încruntat Isadora.

– Hai să-ți arăt! Pepe a luat cutia și a pus-o pe masă. A început să desfacă funda roz și a rupt hârtia la un capăt. Vezi? Deschide-o tu acum!

Isadora a deschis-o la instrucțiunile lui Pepe. A icnit când a văzut ce e înăuntru.

– O păpușă! Seamănă cu Angelina! Ce frumoasă e! Este chiar a mea?

– Da și sper să ai mare grijă de ea. O cheamă Gloria, a spus Pepe.

Fascinată, Isadora a scos păpușa din cutie.

– Le-am văzut în magazinele *payo*, dar costă mult. Mulțumesc, unchiule! a spus, ținând-o pe Gloria în brațe. Promit să am grijă de ea. S-a întors spre María. Poate plângeai de fericire, *abuela?* a întrebat plină de speranță.

Pepe și María au schimbat o privire.

– Suntem triști pentru că Pepe mi-a spus că mama ta, Lucía, s-a dus la cer, să fie cu îngerii.

– S-a dus în Lumea Spiritelor? a întrebat Isadora, legănând păpușa și jucându-se cu pantoful în miniatură și cu șoseta care-i aluneca din piciorul mic.

– Da.

– Deci n-o s-o cunosc pe pământ?

– Nu, Isadora!

– Ei bine, mi-ar fi plăcut s-o cunosc, dar sunt sigură că este fericită unde s-a dus. Angelina zice că Lumea Spiritelor este un loc foarte frumos. Pot să mă duc să i-o arăt pe Gloria?

– Sigur că da. Este în curte cu ierburile ei.

Când a ieșit Isadora, Pepe i-a zâmbit mamei lui.

– Ce copil frumos, *Mamá*! Foarte naturală, spre deosebire de copiii din America.

– Așa-i! Și, în multe feluri, mă bucur că era prea mică să-și aducă aminte de mama ei. Moartea ei n-o s-o doară prea mult. Îmi spuneai ce s-a întâmplat, Pepe!

– Eram în Baltimore și da, Lucía era extenuată și bea și fuma prea mult, dar ca de obicei. Stătea pe scenă ca întotdeauna. Își începe *farruca*. La sfârșitul dansului a strigat *„Olé!“* și a căzut lată. Publicul a crezut că făcea parte din spectacol, ca și noi. Numai când am văzut că nu se mai ridica ne-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Am chemat ambulanța, dar au declarat-o moartă când au ajuns la spital. Au spus că a făcut infarct. Nu a știut nimic, *Mamá*!

María și-a făcut cruce.

– A dansat până a murit.

– *Sí*, *Mamá*! Cel puțin a murit făcând ce-i plăcea.

– Dar era așa de tânără! Nici patruzeci de ani! Păcat că nu s-a mai putut întoarce în Sacromonte să-și vadă fata.

– Da. Am întrebat-o de multe ori dacă vrea să vină, dar mereu găsea câte o scuză. Acum, că am văzut-o pe Isadora, cred că știu de ce. Seamănă leit cu tatăl ei.

– Cam așa, da, a consimțit María. Și e asemenea lui, blândă și bună și foarte, foarte răbdătoare. Se ține ca un cățel după Angelina.

– *Mamá*, crezi că ar trebui să-i spunem lui Meñique că are o fiică? a întrebat Pepe.

– Lucía m-a pus să-i promit că n-o fac, dar acum că ea nu mai e… Tu ce părere ai?

– Am auzit că Meñique s-a însurat și locuiește în Argentina cu soția și cu doi copii.

– Adică, până la urmă, a uitat-o pe Lucía?

– Da. Este oare drept să dăm acestei familii o asemenea veste? Dar, în același timp, este drept pentru Isadora să nu-și cunoască niciodată tatăl?

– Pepe, aici l-a avut pe Ramón, pe mine și pe Angelina. Trebuie să-ți spun un lucru. Nu am primit nici un ban de la Lucía de când a plecat. Chiar dacă ți-am trimis o telegramă în care îți spuneam că ne-am mutat și că banii ar trebui trimiși la poștă.

– Da, *Mamá*, am primit telegrama și jur că eram cu ea când v-a trimis bani în mod regulat. Nu ați primit nimic?

– Nu, deși, în ultimii cinci ani, Ramón se ducea la poșta din oraș o dată pe săptămână. Au spus că n-au primit nimic.

– Ei bine, atunci o să presupunem că la poștă există un om foarte bogat, care conduce o mașină rapidă. De ce nu mi-ai spus că aveai nevoie de ajutor?

– Nu aveam de gând să cerșesc de la familie. María a clătinat din cap. Pepe, ne-am descurcat cumva.

– *Mamá!* Pepe s-a ridicat și s-a dus la ea. Îmi pare foarte rău! Dacă aș fi știut, te-aș fi ajutat, dar n-am știut. Oricum, m-am întors și pot să am grijă de tine. Mi-am adus toate economiile și, dacă avem grijă, ne ajung câțiva ani. Și…

Pepe și-a netezit mustața.

– Da?

– I-am amintit tatei de Isadora când am plecat. Apoi i-am cerut să-mi dea bani pentru ea. În fond, Lucía era mama ei și tot ce câștigase și deținuse ea ar trebui prin drept să ajungă la fiica ei.

– Ai dreptate. Și ți-a dat?

– A zis că a fost un an prost, că salariile trupei s-au dus pe noile costume pentru spectacol. Mi-a dat ceva, dar nu cât îi datora Lucíei.

– Deci nu s-a schimbat, a oftat adânc María.

– Nu, *Mamá!* Dar înainte să plec, mi-am luat libertatea de a vinde blănurile și toate bijuteriile Lucíei. Nu am obținut cât ar fi trebuit, însă cel puțin Isadora are o sumă frumușică pentru viitor. Mâine mă duc la bancă în oraș să-i deschid un cont. Cu puțin noroc, în vreme ce se schimbă sorocul Spaniei în bine, îi va crește și moștenirea. Poate nu ar trebui să-i spunem, ci să-i dăm când va împlini optsprezece ani.

– Da. Pentru prima oară, María a zâmbit. Cel puțin o să aibă atunci cu ce să-și înceapă viața de adult. Mai bine uităm de banii ăștia până atunci. Cât rămâi, Pepe?

– Păi, nu mai există trupa. După moartea Lucíei, a luat-o fiecare pe calea lui și eu fusesem destul pe drumuri. Așa că – i-a luat mâniile mamei într-ale sale – m-am întors definitiv, *Mamá.*

– Atunci asta chiar mă bucură! Poți să stai în peștera lui Ramón.

– El stă aici cu tine?

– Da, a încuviințat María, nedorind să-și mai ascundă dragostea pentru bărbatul care fusese tot ce nu fusese soțul ei. Sper că înțelegi, Pepe!

– Da, *Mamá.* Poate l-am idolatrizat pe tata când eram mic, dar n-a durat mult până mi-am dat seama ce fel de om era de fapt.

– Fără Ramón nu aș fi supraviețuit, a ridicat María din umeri. Și tatăl tău? Unde este?

– L-am lăsat în San Francisco. Îi place California datorită vremii. Cântă la un bar din oraș.

– Este singur? a întrebat María, dându-și seama că nu o mai rănea asta.

– Nu… nu e. Pe ultima lui prietenă o cheamă Juanita, dar sunt sigur că nu va dura.

– Nici nu-mi pasă dacă durează sau nu, a spus ferm María. Și tu, Pepe? Ai o prietenă?

– Nu, *Mamá*, cine m-ar vrea pe mine? a chicotit el.

– Multe femei! Uită-te la tine! Ești frumos, talentat și încă tânăr.

– Poate că nu sunt genul care să se însoare.

– Stai să te vadă fetele din Sacromonte! O să stea la coadă la ușa ta, a spus María ridicându-se. Trebuie să mă apuc să fac mâncare. Du-te și vezi dacă s-a întors Ramón cu apa, bine?

– Da, *Mamá.*

În timp ce ieșea din peșteră și cobora dealul, Pepe a oftat, întrebându-se dacă să-i spună adevărul, ca s-o împiedice pe mama lui să încerce să-l însoare. Totuși, erau unele lucruri pe care nici măcar o mamă care-și iubea fiul din tot sufletul nu le putea ști. Șocul ar fi putut s-o ucidă. Știa că are un secret pe care trebuia să-l țină pentru el pentru tot restul vieții.

Vestea s-a dus repede în jurul muntelui și a doua zi părea că toți gitanii din Granada veniseră la peștera Maríei să-i ofere condoleanțe pentru *La Candela*, cea mai mare dansatoare de flamenco care se născuse vreodată în Sacromonte și să participe la îngroparea cenușii pe care o adusese Pepe cu el. La amurg, María și Angelina au condus alaiul spre pădure, unde femeile au bocit și au cântat cântece de jale, în vreme ce Angelina murmura vrăji ca să călăuzească spiritul Lucíei spre Lumea de Apoi.

Pepe ținea în mână cutia de lemn cu cenușa Lucíei și pe fiica ei cu cealaltă mână. Se uita la Isadora, concentrată la cărarea pe care mergeau, cu ochii uscați și cu fața sumbră. I se rupea inima la gândul că nu își va cunoaște nicicând mama, nu o va ține în brațe, nu va dansa cu ea.

Când au ajuns în luminiș, au tăcut cu toții. Între crucile unde odihneau generațiile de Albaycín, fusese pregătită o groapă lângă frații Lucíei. Angelina intona o rugăciune, în timp ce Pepe și María puneau cutia în groapă și o acopereau cu țărâna bogată udată de lacrimile Maríei.

Pepe s-a ridicat și și-a făcut cruce în timp ce privea mormântul Lucíei. *Draga mea soră*, s-a gândit el, *mi-ai salvat viața mai mult decât știi*. S-a întors spre Isadora și a luat-o în brațe, ca s-o ducă pe lungul drum spre peșteră, timp în care s-a rugat la cer. *Îți jur, Lucía, o să am grijă de fiica ta până mor!*

„Nu înțeleg. Vorbesc engleză.“ (în limba spaniolă în original)
Verișoara mea (în limba spaniolă în original)

TIGGY. Sacromonte, Granada, Spania.Februarie 2008

CERBUL ALB (CERVUS ELAPHUS)

Un cerb brun, cu model genetic leucistic, care produce o reducere a pigmentului în blană și pe piele.
Cea mai rară dintre creaturi, este considerat mesagerul Lumii Spiritelor în folclorul britanic.

Capitolul 35

Pepe a căscat și și-a suflat nasul.

– Cred că am vorbit destul, a încheiat, dând din cap. O să continue Angelina, bine?

Ne-am uitat la Pepe, care s-a ridicat și a plecat de pe terasă.

– Biata Lucía! am spus, târându-mă efectiv din lumea cealaltă, în care fusesem în ultima oră. Ce tânără era!

– Da, dar și egoistă. Trăia doar ca să danseze. Ca multe alte mari artiste adevărate, nu sunt cele mai bune soții și mame, a spus Angelina.

– Cred că știu ce secret a ținut Pepe față de mama lui, am spus încet.

– Da, mi-am dat seama imediat ce am dat cu ochii de el. Acum n-are nimic dacă ești cine ești, să-ți placă bărbații, femeile sau și unii, și alții, dar atunci nu era așa. Mai ales în comunitatea de gitani. Bietul Pepe s-a născut în secolul greșit.

– Și a stat cu tine, María, Ramón și mama în Sacromonte, nu?

– Da.

– Și-a câștigat traiul din cântat la chitară. Cumva ne-am descurcat. Am fost săraci, dar nu nefericiți. Și ai aflat deja că Pepe a venit cu bani din America, iar mulțumită lui Pepe, Isadora a primit la opt-sprezece ani moștenirea de la mama ei, lucru care a ajutat familia să prospere.

– Cum adică?

– Păi cu banii ăia l-a ajutat pe soțul ei să își dezvolte afacerea. Pe tatăl tău, Erizo!

– Cine era și cum era? am întrebat înflăcărată.

– I-ai auzit deja numele. Andrés, băiatul pe care l-a cunoscut în copilărie, ai cărui părinți vindeau înghețată în piață. Sigur, nu au vrut ca el să se însoare cu o gitană, dar lui Andrés nu i-a păsat și, când

s-au căsătorit, s-a mutat aici. Ramón, María, Pepe și cu mine ne-am mutat în fosta peșteră a lui Ramón ca Isadora să își poată face familia cu Andrés în peștera ei. Isadora i-a ajutat cu bani pe Andrés și pe Ramón să înceapă afacerea. După ce i-a spus Pepe despre căruțurile mobile cu băutură de pe străzile din New York, Andrés s-a hotărât să cumpere livada de portocali. Ramón cultiva și storcea portocale, Andrés le vindea în oraș. Tatăl tău și Pepe au inventat un soi de frigider, care se prinde de motoretă ca să țină sucul proaspăt. Cu asta, nu a făcut o avere, dar a fost suficient. Mai erau destui *payo* bogați și turiști pentru asta. După o vreme, a mai făcut două mașinării și vara îi angaja pe alții să vândă suc de portocale și băutura coca-cola care devenise celebră. Andrés era, cum se zice, afacerist.

– Și când s-au căsătorit părinții mei?

– Când avea mama ta optsprezece ani.

– Dar asta înseamnă… – am calculat în minte – că nu m-au făcut decât după douăzeci de ani! De ce au așteptat atât de mult?

– *Querida*, nu ei… Și-au dorit mai mult ca orice o familie și nu exista pereche să merite asta mai mult. Ce dragoste între ei! a suspinat Angelina. Sigur că am încercat să ajut, dar se părea că biata ta mamă nu putea rămâne însărcinată și au renunțat cu mult înainte să apari tu pe lume. Apoi, cum se întâmplă uneori, când nu mai încearcă și se relaxează, tu ai decis să vii.

– Dar dacă erau fericiți împreună, de ce naiba am ajuns să mă dea lui Pa Salt?

– *Ay*, Erizo, nu uita că, deși se terminase de mult războiul civil, Franco dusese Spania în râpă. Anii care au urmat au fost pentru mulți la fel de răi ca înainte. Toată țara avea necazuri cu banii și comunitatea noastră a fost cel mai tare lovită. Dar nu ar fi contat dacă…

– Ce, Angelina?

Bătrânei i-au dat lacrimile. Încerca să se adune și eu mă pregăteam să aflu, în sfârșit, ce se întâmplase.

– Am văzut vremurile grele din viața mea, dar tragedia mamei și a tatălui tău a fost cea mai gravă, cred. Da, a încuviințat, cea mai gravă.

– Înțeleg, dar trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, Angelina!

– Păi... îți zic, mai întâi, că nu am mai văzut o bucurie așa de mare la un om ca în ziua în care iubita mea Isadora mi-a spus că era însărcinată. Și pe urmă a venit tatăl tău cu motoreta și cu brațele pline de flori pentru ea. Nu știu să fi fost alt om mai fericit ca el. Îi spuneam mamei tale că este bătrână și că trebuie să se odihnească. Și Andrés o trata ca pe o păpușă de porțelan, muncea mult ca să pună bani deoparte pentru venirea ta. În fiecare săptămână ce trecea și tu erai în burtă, era un miracol pentru amândoi, după ce au pierdut atâția copii, îți dai seama. Angelina a încuviințat cu tristețe. Și pe urmă, într-o seară, când vremea era foarte rea și drumurile sub torenți de ploaie, el nu s-a mai întors acasă. Pepe s-a dus la poliție și i s-a spus că, în seara aia, a fost găsit un bărbat mort în șanț, cu motoreta peste el. Era Andrés… Frigiderul pentru sucuri era greu și poliția a zis că a dezechilibrat motoreta pe vremea rea.

Angelina a scos o batistă mare și roz și și-a suflat nasul. Mi-am încleștat mâinile să nu plâng. A clătinat din cap și s-a cutremurat.

– Au încercat atâția ani să te aibă și el nu a trăit să te vadă. Mama ta a suportat foarte greu moartea lui Andrés. Nu mânca, nu bea, deși îi spuneam că trebuie, de dragul copilului. Tu ai venit cu o lună mai devreme – și, deși trebuie să mă crezi că am încercat să fac tot posibilul ca s-o salvez pe mama ta, nu am avut ce face. Nu puteam opri sângerarea, Erizo. Când au ajuns oamenii cu *ambulancia*, că i-a chemat Pepe, nici ei n-au mai avut ce face. A murit a doua zi după ce te-a născut.

– Am înțeles.

Nu mai era nimic de spus. Am rămas tăcute o vreme și mă gândeam cât de crudă poate fi viața. „De ce ei?“ am șoptit, mai mult în sinea mea. S-au chinuit atâția ani, meritau să petreacă puțin timp cu copilul lor. Cu mine, adică.

– Da, este o poveste îngrozitoare și înțelegi de ce mi se frânge inima s-o spun. Totuși, deși viețile lor au fost scurte și tu nu ai avut privilegiul să-i întâlnești și să aibă grijă de tine, cunosc mulți oameni care trăiesc mult și tot nu găsesc dragostea pe care o aveau părinții tăi. Asta să te liniștească, *querida*, că ai fost mai dorită ca oricine. De multe ori, simt că mama ta este lângă mine. Îi simt fericirea, este

mereu fericită, ăsta era darul ei. Am adorat-o, da, da! Angelina și-a suflat nasul tare în batistă și a clătinat din cap. Lui Pepe, cred că moartea ei i-a frânt inima pe veci. De-asta a plecat acum, nu suportă să vorbească despre asta.

Mi-am venit în fire, știind că nu mai aveam mult timp și că trebuia să știu totul înainte să plec.

– Dar cum am ajuns la Pa Salt?

– După ce a murit mama ta, a venit la mine să-i ghicesc. Aveai doar câteva zile. A ascultat povestea și s-a oferit să te adopte. Trebuie să înțelegi, Erizo, eu și Pepe eram bătrâni și săraci. Nu putem să-ți oferim viața pe care o meritai.

– Ați avut încredere în el?

– O, da, am avut, m-a liniștit Angelina. M-am consultat cu Lumea Spiritelor și ele mi-au spus da, că era bine. Tatăl tău este... a fost un om foarte special. Putea să-ți ofere o viață cum noi nu puteam. Dar l-am pus să promită că te va trimite înapoi când vei fi mare. Și uite! a zâmbit slab. S-a ținut de cuvânt față de mine.

– Dar María mai trăia când m-am născut eu?

– Ramón a murit cu un an înaintea Maríei. Au trăit destul cât s-o vadă pe Isadora măritată cu tatăl tău, dar, din păcate, nu destul cât să te vadă născută, Erizo!

– Mama m-a botezat înainte să moară?

– Nu tocmai, nu, dar… când te-ai născut, am zis toți că semeni cu un arici, că aveai părul ridicat. Ea și noi te-am numit Erizo cât erai aici.

– Și pe urmă am devenit Tiggy, poreclită după un arici fictiv. M-am gândit la coincidență, dacă asta era. Știi că numele meu, de fapt, este „Taygete“?

– Da, mi-a zis tatăl tău că te va boteza după una dintre Cele Șapte Surori. A mai adoptat și altele?

– Încă una, da. Sora mea Electra a venit la un an după mine.

– Și a șaptea soră?

– Nu, a spus că nu a găsit-o. Suntem doar șase.

– Mă mir, a spus ea.

– De ce?

– E… Angelina a dat să zică ceva, dar a închis gura la loc. A ridicat din umeri. Uneori, mesajele sunt neclare. Erizo, vrei să vezi o poză cu mama și tatăl tău?

– Da, te rog!

A răscolit în buzunarul încăpător al caftanului ei și a scos o poză color. Mi-a dat-o și mi s-a ridicat părul pe ceafă. Mă uitam uimită la imagine.

– Sunt ei în ziua nunții? am murmurat.

– *Sí*, în anul 1963.

Cu figurile tinere și nevinovate, cei doi din fotografie se priveau cu dragoste și cu adorație. Culorile erau spălăcite după atâția ani, dar am observat că bărbatul avea păr șaten cârlionțat și ochi căprui și calzi, iar femeia…

– Vezi că semeni cu ea? a spus Angelina.

Și da, vedeam asta. Avea părul mai închis ca al meu, dar forma ochilor și osatura feței îmi erau foarte familiare.

– *Mi madre*, *te amo!*[79] am șoptit.

***

Era trecut deja de ora două și eu trebuia să fiu la aeroport la patru și jumătate. Aveam multe gânduri de aprofundat, dar nu era momentul atunci. După ce am lăsat-o pe Angelina picotind la soare, m-am dus să-mi iau rucsacul de la hotel, după care m-am întors la ușa albastră și am dat la o parte perdeaua ca să-mi iau rămas-bun de la ea și de la ultimul sosit în familia noastră. Bear sugea la sânul lui Ally.

– Am venit să-mi iau la revedere, dragă Ally! Să ai grijă de tine și de micuț, bine? Și mulțumesc foarte mult că ai venit după mine.

I-am pupat pe amândoi.

– Nu, eu îți mulțumesc, ție și rudelor tale minunate, că ați fost aici cu mine. Ce cadou duc acasă! a zâmbit Ally. Sper să ne vedem foarte curând la Atlantis.

– Cu siguranță.

– Ești bine? m-a întrebat. Pari foarte palidă.

– Angelina tocmai mi-a povestit despre părinții mei și cum au murit.

– Of, Tiggy! Ally a întins mâna spre mine. Ce rău îmi pare!

– Ei, cred că ajută că nu i-am cunoscut niciodată. Sinceră să fiu, mă simt cam amorțită.

– Nu mă îndoiesc. Dacă vrei, într-o zi o să-ți povestesc despre familia mea și tu îmi poți povesti despre a ta. Dragă Tiggy, deocamdată întoarce-te la Atlantis și fă-te bine!

– Am plecat. Pa, Ally! Pa, Bear!

În grădină, am trezit-o pe Angelina și i-am spus că sunt pe punctul de a pleca.

– Erizo, să te întorci repede, da? Și adu-l și pe drăguțul domn Charlie cu tine, mi-a spus, în timp ce-mi făcea cu ochiul.

M-am înroșit.

Din interiorul peșterii a apărut Pepe cu un teanc de CD-uri.

– Poftim, Erizo! Chiar dacă nu l-ai cunoscut pe bunicul tău, Meñique, poți să-i asculți muzica pe care a compus-o. Ascultă și simte *duende*, aici. Și-a pus mâna peste inimă și mi-a zâmbit. *Vaya con Dios!* Mergi cu Domnul, *querida*!

Și Angelina, și Pepe m-au strâns în brațe și m-au pupat pe obrajii șiroind de lacrimi. Marcella mă aștepta lângă mașina ei, ca să mă ducă la aeroport.

– Ești gata, Tiggy?

Am mai făcut o dată cu mâna și le-am zâmbit rudelor mele.

– Gata, am încuviințat.

***

În acea seară am zburat la Atlantis cu avionul particular închiriat de Ma, cu gândurile la trecutul meu, dar și la prezent. După cum stăteau lucrurile, mi-am spus că nici nu o să mă gândesc la viitor. Când m-a ajutat Christian să cobor de pe barcă la doc și m-a întâmpinat Ma cu o îmbrățișare caldă și bine-venită, mi-am amintit ce-mi spusese Angelina despre cei care ne iubesc și care au nevoie să primească șansa de a ne îngriji. Eram acolo doar pentru câteva săptămâni.

Astfel că m-am predat coconului confortabil al convalescenței de la Atlantis. Aveam patul în mijlocul camerei, ca să profit de peisajul minunat cu lacul Geneva. Am stat ca o prințesă în vizuina mea din mansardă și mi-am dat seama că, atât fizic, cât și psihic, eram mult mai obosită decât îmi imaginasem. Când am reflectat asupra dramei

din ultimele câteva săptămâni, nu mi s-a mai părut atât de surprinzător, așa că mi-am ascultat corpul și i-am dat ce avea nevoie. Adesea, adormeam după masa de prânz, o oră sau mai mult, pe muzica de chitară și pe vocea suavă a lui Meñique, pe care-l ascultam la vechiul meu CD player portabil. Claudia, minunata noastră menajeră, insista să-mi aducă sus micul dejun, prânzul și cina, plus o cană cu lapte de ovăz cald și fursecuri de casă.

Însă, până la sfârșitul primei săptămâni nu mai aveam stare.

– Claudia, te rog, lasă-mă să cobor să iau cina astă-seară! am implorat-o, când mi-a mai adus o tavă cu mâncare. Sigur te extenuează urcatul scărilor de zece ori pe zi. Și chiar mă simt mult mai în putere.

– *Nein, liebling!*[80] Trebuie să stai în pat și să te odihnești.

Era limpede că Charlie vorbise cu Ma și îngrijitoarele mele insistaseră în mod enervant să-i urmeze sfaturile până la ultimul. Mi se interzisese să cobor din pat și, la început, am fost chiar nevoită s-o împiedic fizic pe Ma să mă ducă la baie. Totuși, după cea de-a doua săptămână, mi-era clar că mă luptam cu morile de vânt și am capitulat, întrebându-mă cum să profit de timpul liber cât mai înțelept posibil. Angelina spunea mereu că totul se întâmplă cu un motiv și, în timp ce-mi scoteam din rucsac notițele pe care le luasem la Sacromonte și am început să le memorez, am hotărât că avea dreptate. Toate astea m-au făcut să mă întreb cum anume să-mi folosesc talentele recent descoperite. Oare trebuia să-mi schimb complet cursul carierei și să deschid o prăvălie cu ierburi, ca specialist spiritual, asemenea străbunilor mei? În acea perioadă, ca să poți face acel gen de lucruri profesional – fie să prescrii leacuri naturale puternice, fie să-ți pui mâinile pe oameni sau animale rănite – trebuia să ai o calificare, care să dovedească faptul că știai ce faci. Zece zile cu o țigancă bătrână din Spania nu aveau nici o valoare în lumea birocrației. Vracii din trecut tratau clienții care își puneau toată încrederea în harurile lor, nu aveau nevoie de certificate care să le confirme talentul.

M-am uitat ore în șir pe fereastră, la munții aflați de cealaltă parte a lacului și m-am întrebat cum să includ învățămintele în muncă. Și cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că poate

Chilly avusese dreptate atunci când spusese că alesesem calea greșită. Conservarea animalelor era extraordinară, dar știam sigur acum că voiam să-mi folosesc harul direct pe animale.

– Puterea stă în mâinile tale, Tiggy! am murmurat, privindu-le serios.

Pe urmă m-am gândit la Fiona, la faptul că leacul făcut de ea îl vindecase pe Thistle în câteva zile. Charlie și Angelina ne îngrijiseră pe mine și pe Ally cu leacuri moderne și holistice, așa că m-am întrebat cum să le combin pe cele două.

– Of, nu știu! am suspinat, frustrată că, atunci când lucram pentru Margaret, totul mergea perfect. Animalele, aerul curat de munte, eram ocupată de dimineața până seara. M-am uitat pe internet după cursuri care să mă califice în lumea „normală“ pentru tratarea animalelor și, spre uimirea mea, am găsit multe holistice, inclusiv unul în Reiki. Și, așa cum spusese Fiona, mulți veterinari foloseau metode alternative.

– Oare chiar vreau să mă întorc la facultate și să învăț atâția ani ca să devin veterinar? m-am întrebat, rozând pixul. Nu! Am scuturat din cap frustrată. Până termin, îmbătrânesc și-apoi, nu vreau să le ciopârțesc și să studiez sistemul lor limfatic. Trebuie să existe altă cale.

Pe măsură ce mă întremam, m-am trezit într-o noapte cu ochii în tavan. După ce Ma mi-a luat tensiunea și mi-a urat noapte bună – am auzit-o mergând pe coridor spre apartamentul ei –, am așteptat o jumătate de oră ca să adoarmă și m-am ridicat din pat fâțâindu-mă prin casă. Prima dată când simțisem impulsul ăsta, am crezut că era din cauza claustrofobiei, dar, cum mă trezeam noapte de noapte ca să umblu de colo colo, mi-am dat seama că, de fapt, căutam ceva sau mai degrabă pe cineva.

Am simțit prezența lui Pa în casă atât de puternic, de parcă tocmai se ridicase de la birou și se ducea în bucătărie să-și ia apă sau să se ducă la culcare.

Am început să răscolesc prin sertarele lui ca să văd dacă fusese recent acolo sau să găsesc un indiciu care să explice enigma dragului meu tată.

– Cine ești? am întrebat, ridicând o iconiță pictată cu Madonna și întrebându-mă dacă fusese religios. Pe noi toate ne dusese la biserică în copilărie, dar ne lăsase să alegem dacă voiam sau nu să mergem la slujbă când am crescut.

Pe urmă, am observat un snop de ierburi legate cu o sfoară fragilă. L-am luat cu grijă de pe raft și, cu ochii minții, am văzut țiganca aceea care mă acostase în piața din Granada și care îmi știa numele.

– De-acolo ai asta? am șoptit în aer, închizând ochii și întrebându-mi călăuza spirituală.

Problema era că nu știam dacă Pa era sau nu așa ceva.

– Dacă ești acolo, sus, te rog, vorbește-mi! am șoptit.

Însă nu am primit nici un răspuns.

***

– Ma, te implor, nu mai pot sta în pat! Te rog, este o zi frumoasă!

Am arătat spre soarele chior de martie, care topea chiciura de la fereastră.

– Nu știu, a suspinat Ma. Pe lângă riscul de a răci, trebuie să urci și scările ca să te întorci în pat.

– Dacă insiști, îl las pe Christian să mă care sus, am sugerat.

– Mi-e teamă că azi nu este aici, dar... O vedeam pe Ma mustăcind. O să vorbesc cu Claudia și cu Charlie, *chérie!* Ah! Era să uit, ai primit o scrisoare!

– Mulțumesc.

Ma a ieșit din cameră, iar eu am deschis plicul subțire, care, din câte am observat, venea de peste hotare.

26 februarie 2008
Rezervația naturală pentru animale sălbatice Majete
Chikhwawa, Malawi

Dragă domnișoară D'Aplièse,

Mulțumim pentru cererea făcută pentru poziția de ofițer în conservarea mediului la Rezervația naturală pentru animale

sălbatice Majete. V-am trimis astfel o invitație pentru a participa la un interviu în Londra, vineri, 7 martie, la ora 13, însă nu am primit nici un răspuns. Vă rugăm să ne informați până cel târziu miercuri, 5 martie, dacă vă mai interesează poziția și dacă puteți veni la interviu, ale cărui detalii le puteți găsi în atașament.

Cu stimă,
Kitwell Ngwira,
directorul parcului Majete

Am înghițit în sec și m-am dat jos din pat ca să-mi scot din sertar laptopul antic de la facultate. Uitasem complet de mesajul pe care-l scrisesem frustrată fiind și nu avusesem nici un motiv sau tentație să verific e-mailul de când am ajuns acasă.

Nu numai că am găsit două e-mailuri legate de interviul care avea loc într-o săptămână, dar am găsit și altele, de la Maia, Star și CeCe și trei de la Charlie.

Am lăsat deoparte mesajele lui Charlie și le-am deschis pe cele ale surorilor mele. Cel al lui CeCe era cel mai surprinzător dintre toate.

Bună, Tiggy,
Mia spus Ally că ești rănită și teai întors la Atlantis. Sper să te faci bine repede. Știu că nu ția plăcut nici odată să fii bolnavă. Poate ai auzit că mam mutat în Australia. Îmi place aci și pictez iar. Locuesc cu Bunicu și prietena mea Chrissy. E multe animale aci dacă vrei să vii în vizită.

Cu dragoste,
CeCe xx

– Uau, CeCe, ai reușit, ți-ai găsit familia! am murmurat în sinea mea.

Am tras aer în piept și am revenit la e-mailurile lui Charlie. Fiecare avea câteva rânduri scurte și prietenoase, în care mă întreba ce mai fac, iar în al doilea îmi cerea permisiunea să mă programeze pentru diverse analize la spitalul din Inverness la mijlocul lui martie, după

sejurul la Atlantis. Cu alte cuvinte, Charlie credea că urma să mă întorc în Scoția.

– Tiggy, cel mai bine este să nu te întorci! mi-am spus. Sunt sigură că nu-l deranjează pe Cal s-o adopte pe Alice și să-ți trimită restul lucrurilor.

Așa că, întrucât nu voiam să par mojică și nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru mine, i-am răspuns pe scurt, înainte să mă răzgândesc.

Dragă Charlie,

Mulțumesc pentru e-mailuri. Sunt bine, sănătoasă și mă odihnesc din plin. Mersi pentru sugestia de a mă programa pentru analize, dar probabil că este mai simplu să le fac la Geneva. După cum știi, sistemul medical este excelent aici.

Sper că-ți merge totul bine,
Tiggy

– Doamne! am murmurat, în timp ce trimiteam e-mailul.

Mă uram pentru tonul distant și formal, însă altfel nu aș fi ajuns nicăieri și, cel puțin de dragul Zarei, nu aveam de gând să dezbin o familie.

– Așa Tiggy! a spus Ma, când a reapărut în camera mea. Tocmai am vorbit cu Charlie și zice că ți-ar face bine să te plimbi puțin afară.

– Ah! M-am strâmbat din nou cu gândul la e-mailul pe care tocmai îl trimisesem. Foarte bine.

– Dar nu-i place că trebuie să urci toate scările alea. Așa că, eu și Claudia am hotărât să iei liftul.

– Liftul? Nu știam că avem așa ceva.

– L-a instalat tatăl tău cu puțin înainte să… ne părăsească, când îi era și lui greu să mai urce, mi-a explicat Ma. Așa că, *chérie*, hai să te înfofolim în haine groase și să te duc jos!

Imediat ce m-am încotoșmănat, spre satisfacția lui Ma, am urmat-o pe coridor, fascinată să văd unde era liftul. M-am îndreptat spre scara care ducea la etajul pe care se afla camera lui Pa, însă Ma m-a oprit.

– *Chérie*! Aici este liftul.

A scos o cheie argintie din buzunarul fustei și s-a dus spre peretele lung al coridorului. A băgat-o în broasca unui panou și a tras un mic zăvor de sub lacăt. Panoul s-a dat la o parte și am văzut o ușă din lemn de tec, lângă care se afla un buton lucios de alamă.

– Nu-mi vine să cred că nu l-am observat astă vară, am spus în așteptarea liftului. Și de ce l-a făcut Pa până în mansardă, când avea dormitorul cu un etaj mai jos?

– Voia să poată ajunge la fiecare etaj din casă. Până primăvara trecută, era doar o gură veche de serviciu, a răspuns Ma. Când liftul și-a anunțat prezența cu un zgomot ușor, a deschis ușa.

Eu și Ma suntem slabe, dar tot ne-am înghesuit. Asemenea ușii exterioare, interiorul era făcut din lemn șlefuit. Îmi amintea de genul de lift pe care-l vezi în vechile hoteluri de lux.

Ma a închis ușa și s-a întins spre butoanele de alamă. În timp ce liftul cobora, am observat că mai erau patru butoane, cu toate că, din câte știam, casa nu avea decât trei etaje.

– Ăla unde duce, Ma? am arătat spre ultimul buton.

– În pivniță. Unde ținea tatăl tău vinul.

– Nici nu știam că avem pivniță. Mă mir că nici eu, nici surorile mele nu am găsit-o în explorările noastre. Cum ajungi acolo?

– Cu liftul, normal! a spus Ma, în timpul ce liftul s-a oprit lin.

Am ieșit dintr-o gaură pitită în perete, pe coridorul din spate, care ducea spre bucătărie.

– Tiggy, îmi iau haina și cizmele din debara și ieșim.

Când m-a lăsat Ma singură, m-am dus spre holul de la intrare, întrebându-mă de ce îmi sunase alarma de minciună la ceea ce-mi spusese în lift. Am deschis ușa lată și am respirat aerul pur și curat, ca să îmi stimulez creierul.

Cred că a funcționat, pentru că m-am gândit dintr-odată că, sigur, dacă liftul e singura cale spre pivniță, trebuie să fi fost acolo cu mult înainte de primăvara trecută, când spunea Ma că-l instalase Pa, altfel cum să fi ajuns înainte în pivnița de vinuri?

A venit și Ma și ne-am avântat în amiaza înviorătoare, dar extrem de rece. Am hotărât să nu zic nimic despre lift, cel puțin deocamdată.

– Ciudat, chiar dacă terenul și clima seamănă cu cele de la Kinnaird, miroase altfel aici, am spus, în timp ce mergeam pe alee spre lac.

– Crezi că te întorci în Scoția odată ce te însănătoșești pe deplin? m-a întrebat Ma.

– Nu prea cred. Slujba nu este așa cum credeam că o să fie.

– *Chérie*, credeam că ești fericită acolo! Împușcătura te-a speriat?

– Nu, aia a fost pur ghinion. Sunt sigură că braconierul voia să-l împuște pe Pegas, nu pe mine. Ma, de fapt scrisoarea pe care mi-ai dat-o era de la o rezervație naturală din Malawi, prin care sunt invitată săptămâna viitoare la Londra, ca să dau un interviu pentru poziția de ofițer în conservarea mediului.

– Malawi? Londra? Săptămâna viitoare? Ma se uita la mine neliniștită. Sper că n-ai de gând să te duci.

– Ba da, aș vrea să mă duc la interviu. Ma, știi că Africa este visul meu de-o viață!

– Tiggy, abia îți revii după o afecțiunea serioasă a inimii. Să te duci în Africa este… ei bine, o nebunie! Ce-ar zice Charlie?

– Charlie nu este stăpânul meu, Ma!

– Tiggy, este medicul tău și trebuie să-l asculți!

– De fapt, i-am scris și i-am spus că o să merg la spitalul din Geneva. Este mai simplu, decât să zbor în Scoția.

– Și totuși, te gândești să zbori la Londra, poate și la Malawi pe urmă?! Ma a mijit ochii. Tiggy, ce se întâmplă?

– Nimic, Ma! Oricum, vorbim mai târziu despre asta. Ce face Maia?

Ma a priceput aluzia.

– Foarte bine. Este minunat că și-a găsit fericirea. Sper să aud clopote de nuntă în curând.

– Se căsătorește cu Floriano?

– Nu zice clar, dar simt că este dornică să aibă copiii ei cât este încă tânără.

– Uau, Ma, următoarea generație…

– Apropo, am auzit azi-dimineață că Ally are de gând să vină în câteva săptămâni cu micul Bear. Abia aștept! Speră să fii și tu aici, a adăugat cu subînțeles.

– Păi, și dacă mă duc la interviu la Londra, o să încerc să mă întorc ca să-i văd pe amândoi. Iar dacă nu, cel puțin nu o să-mi duci dorul, când o să ai de răsfățat un copil. Doamne! Parcă ieri eram eu mică, bolnavă în pat și Electra țipa de se cutremurau pereții, am spus zâmbind.

– Să sperăm că urmează să te însănătoșești. Tiggy, se face frig! Ar trebui să intrăm în casă.

Am intrat în casă.

– Hopa în pat cu tine. Îți aduc niște ceai.

– De fapt, dacă tot am liftul, aș prefera să stau în bucătărie cu tine și cu Claudia puțin. Mă simt singură sus, am adăugat plângăcios.

– *D'accord!* a consimțit Ma. Dă-mi haina să o pun în cuier cu a mea.

I-am dat-o și pe urmă m-am dus pe coridor spre bucătăria spațioasă, încăperea mea preferată în copilărie. Când eram bolnavă, era mare lucru să mă lase la parter și să aibă Claudia grijă de mine și s-o ajut la gătit în timp ce Ma își vedea de treabă.

– Știi, Claudia, dacă ar putea un parfumier să surprindă aroma din bucătăria ta, aș cumpăra-o, i-am spus, când m-am dus s-o pup pe obraz.

S-a întors dinspre oala cu supă delicioasă în care amesteca și i s-a încrețit toată pielea de bucurie la vorbele mele.

– Atunci ar fi o gamă foarte variată de mirosuri, pentru că în fiecare moment al zilei miroase altfel.

Claudia a umplut cana electrică și i-a dat drumul.

– Claudia, n-ai observat? Sunt la parter. Tocmai am fost la plimbare cu Ma.

– Am observat și mă bucur. Sunt de acord că ai nevoie de aer curat. Marina, ca majoritatea parizienilor, pare îngrozită de aerul ăsta.

Eram obișnuită cu comentariile nefavorabile la adresa franțuzoaicei – fiind nemțoaică și în vârstă, zâzania era de înțeles.

– Ți se pare… greu să lucrezi aici fără Pa? am întrebat-o.

– Normal, Tiggy, ca tuturor. Casa și-a pierdut sufletul… eu…

Era prima oară când o vedeam pe Claudia în pragul lacrimilor. Cu toate că dezvoltasem o relație mai apropiată cu ea decât cu oricare

dintre surorile mele, nu o mai văzusem nicicând atât de emoționată.

– Aș vrea ca lucrurile să stea altfel, a continuat, în timp ce îmi sugera să mă așez la masă, înainte să pună în fața mea două turte și un borcănel cu gem.

– Adică ai vrea ca Pa să mai fie în viață?

– Da, normal că la asta mă refer.

În clipa în care a apărut Ma în bucătărie, Claudia și-a reluat atitudinea severă.

– Doriți ceai?

Un sfert de oră mai târziu, Ma a insistat să urc și să mă odihnesc. Mă uitam la ea când scotea cheia liftului din cutia de lângă ușa bucătăriei și mă simțeam ca un prizonier condus în celulă. Stăteam în spatele ei pe coridor în timp ce ea descuia panoul. M-am uitat cu atenție cum îl deschide.

– Ma, de ce a vrut Pa să ascundă liftul? am întrebat-o când urcam.

– *Chérie*, nu mă întreba! Poate nu voia să vă plimbați voi toată ziua cu el, a răspuns. Poate din mândrie. Sau poate nu voia să știți cât era de bolnav.

– Deci atacul de cord nu a venit pe neașteptate?

– Ăăă… nu, deloc și asta dovedește cât de serioasă este orice afecțiune a inimii, a adăugat cu înțeles când am ajuns la mansardă. Tiggy, odihnește-te și o să mă gândesc dacă poți să cobori la cină.

M-a lăsat la ușa camerei mele și m-am așezat la fereastră să-mi adun gândurile. Cu toate că văzusem multe apusuri spectaculoase la Atlantis, încă mă fascinau când scăldau munții într-o lumină roșu-aurie de foc. Acum, singura diferență era liniștea din interior. În trecut, sunetul muzicii răsuna dintr-una dintre camerele surorilor mele, unele râdeau, altele se certau, auzeai zumzetul bărcii care se apropia de doc sau al mașinii de tuns iarba lunecând pe peluză.

Acum, chiar dacă erau Ma și Claudia în casă, Atlantisul îmi părea abandonat, ca și cum toată energia de care debordau surorile mele și Pa dispăruse, lăsând în urmă numai fantoma amintirilor. Era deprimant și cumplit de trist și mă întrebam cum făceau față Ma și Claudia în pustietatea asta zi de zi. Ce scop mai aveau ele acum? Claudia gătea doar pentru Ma, îngrijea o casă în care noi veneam rar. Atlantis fusese viața lor. În fața lor era acum doar vidul.

– Nu-mi place aici fără surorile mele și fără Pa, am murmurat, coborând de pe locul de la geam și dându-mi seama cât crescusem. Două săptămâni și jumătate aici îmi arătaseră că nu mai eram atașată de casa copilăriei. Vreau să mă întorc la viața mea, am murmurat în sine. Sau, mai precis, trebuie să-mi *găsesc* calea.

Am deschis laptopul, am scos scrisoarea de la rezervația din Malawi, am recitit-o și, apoi, fără să mai stau pe gânduri, am răspuns că voi fi prezentă la interviu la Londra.

Ușurată că făcusem ceva – orice – să îmi văd de viață, m-am întors cu gândul la Atlantis. Aveam un plan pentru mai târziu, în noapte.

***

A fost enervant să aud ușa lui Ma închizându-se abia după miezul nopții. Am așteptat douăzeci de minute, stând trează, cu listele de ingrediente pentru leacurile Angelinei și recapitulând cuvintele blestemului interzis. Nu știam de ce era așa hotărât creierul meu să nu le uit, dar îmi venea să le repet zilnic.

În sfârșit, mi-am pus vechile mele ghete Ugg și un pulover gros de lână, am luat lanterna pe care mi-o lăsa Ma pe noptieră mereu, am ieșit din cameră, am pornit tiptil pe coridor și am aprins lanterna ca să cobor la parter. M-am dus la cutia din bucătărie, am scos cheia cu care descuia Ma liftul și am găsit panoul pe hol. După am ce reușit să descui, am luminat ușa liftului. Era o loterie ca Ma să nu audă zgomotul din apartamentul ei de la ultimul etaj, dar cel puțin era la capătul coridorului.

Am chemat liftul. Am intrat și am luminat butoanele de alamă. Am apăsat pe cel de jos și am simțit cum s-a clătinat când a început să coboare, oprindu-se câteva secunde mai târziu. Am deschis ușa și am dat de beznă. Am aprins din nou lanterna, am făcut un pas în față, dar, când am pășit pe beton, spațiul s-a luminat dintr-odată.

M-am uitat în jur și am văzut că Ma spusese adevărul despre conținutul pivniței. Era o pivniță mai mult modernă decât una plină de igrasie, cu tavan scund, dar încăpătoare, probabil de dimensiunea bucătăriei de deasupra ei. Pe pereți erau rafturi pline cu sticle de vin și mi s-a părut ciudat că Pa, care bea vin numai în zile de

sărbătoare, avea o colecție atât de impresionantă. M-am plimbat prin încăpere, am șters praful de pe unele sticle mai vechi, ușurată și totodată dezamăgită. Nu știu ce mă așteptam să găsesc, dar nu era nimic aici.

Apoi am dat cu ochii de o molie care zbura lângă un bec din tavan. Când am coborât privirea din tavan, am observat o crăpătură într-unul dintre pereții de dedesubt, care dispărea în spatele unor rafturi. M-am dus într-acolo.

– Tiggy, nu ai cum să îl muți, am murmurat, dar am scos cele două rânduri de sticle din mijloc și am luminat peretele din spate, până am dat de un panou identic cu cel care masca perfect liftul. Am scos atunci sticlele de jos și am observat o încuietoare mică și rotundă în zid.

A început să-mi bată inima mai tare când am scos cheia liftului și m-am întins spre ea, ca să văd dacă se potrivește. Am auzit sunetul metalic când am întors cheia. Am apucat zăvorul, am încercat să-l trag în față și în lateral cum făcusem sus și a cedat imediat. Din păcate, rafturile erau prea aproape ca să mai pot face vreo mișcare.

– Fir-ar să fie! am exclamat și cuvintele mi-au răsunat în subsol.

Deja obosisem și, cu ultima fărâmă de energie, am încuiat la loc și am pus sticlele de unde le-am luat. Nu că ar fi trebuit să-mi fie teamă că fac ce vreau într-o casă care este și a mea, m-am liniștit singură, gâfâind în drum spre lift. Când am ajuns, am văzut că ușa avea un cadru de oțel și că mai era o ușă dublă pe care nu o observasem, fiindcă era mascată de cadrul de oțel. Puteam să fac pariu că butonul le ținea închise în zidul din spate.

– Uau! Este ca un seif de bancă, am murmurat, tentată să apăs pe buton, dar apoi mi-am dat seama că, dacă se închideau ușile de oțel, puteam rămâne acolo, fără să pot contacta pe nimeni din afară.

Zece minute mai târziu, după ce m-am băgat în pat extenuată, puneam țara la cale, ca să-mi dau seama cum să investighez mai departe.

„Mamă, te iubesc!“ (în limba spaniolă în original)
„Nu, draga mea!“ (în limba germană în original)

Capitolul 36

A doua zi, Ma a intrat în camera mea cu tava cu micul dejun.

– *Bon matin*, *chérie*![81] a zis, în timp ce mă ridicam. Mi-a pus tava peste picioare. Cum ai dormit?

O fi fost doar imaginația mea, dar parcă am văzut o urmă de suspiciune în ochii ei verzi și plini de viață.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc! Azi este liberă Claudia?

– De fapt, și-a luat trei zile libere ca să își viziteze o rudă, așa că am rămas doar noi două. După cum i-am mărturisit lui CeCe când eram cu ea la Londra, eu nu prea știu să gătesc, dar Claudia ți-a lăsat mâncarea ta specială în congelator, așa că nu trebuie decât să o dezgheț.

– Nici o problemă, Ma, și, în cel mai rău caz, pot să fac eu cozonac cu nuci.

– Să sperăm că nu se ajunge până acolo, a spus Ma, strâmbând din nas. Ca mulți parizieni, era snoabă când venea vorba de mâncare și orice meniu fără carne era o bătaie de joc din punctul ei de vedere. Cum termini micul dejun, îți iau tensiunea. Ești cam palidă azi, *chérie!* M-a privit atent și am făcut tot posibilul să nu mă înroșesc. Nu ai dormit?

– Am dormit bine, Ma, serios! De fapt, mă întrebam dacă ai putea vorbi cu doctorul Gerber să îmi recomande un cardiolog la Geneva.

– Ah, Tiggy, doctorul Gerber a murit acum câteva luni, dar sun la cabinet. Sigur nu vrei să se ocupe Charlie de tine?

– Da, sigur. Aș vrea să mă consulte oricine îmi este recomandat cât de curând posibil. Vreau să mă duc la interviul din Londra și, evident, îmi trebuie un aviz de sănătate dacă mi se oferă slujba.

– Tiggy, știi părerea mea, dar ești matură, nu copil. Așa că, da, o să mă interesez. Acum mănâncă, te rog, și eu o să mă întorc mai târziu.

În timp ce mâncam, mă gândeam la pivniță și la ușile de oțel impenetrabile, așa că am hotărât să o întreb pe Ma direct. A sunat apoi telefonul fix și, câteva minute mai târziu, Ma a apărut din nou cu receptorul în mână.

– Pentru tine. Cică este o prietenă.

– Mersi. Alo? am răspuns.

– Bună, Tiggy, sunt Zara. Ce mai faci?

– Bună, Zara, mă bucur să te aud! am zâmbit. Mult mai bine, mersi! Ce faci?

– Bine, sunt la aeroport în Geneva.

– Ce??

– Poți să-mi spui cum ajung la casa ta de la lac?

– Zara, de unde ai numărul ăsta?

– Din agenda tatei.

– Am înțeles. Ai tăi știu unde ești?

– Ăăă… Îți explic când ne vedem.

– Stai așa.. Este în Geneva, i-am murmurat lui Ma. Unde este Christian?

– Tocmai a lăsat-o pe Claudia la aeroport, așa că ar trebui să fie aproape, a răspuns ea.

I-am spus Zarei să aștepte la ghișeul de informații de la Sosiri, l-am sunat pe Christian și i-am spus s-o ia de-acolo.

– Tiggy, ce caută aici? Părinții ei știu? a întrebat Ma.

– Mă îndoiesc. Este maestră la fugit de-acasă.

– Păi, trebuie să-l sunăm imediat pe Charlie!

– Ma, faci tu asta?

– Da, dar… sper că vrei și tu să vorbești cu el.

– Spune-i că o pun pe Zara să-l sune când ajunge.

– *D'accord*, dar… Charlie a fost foarte bun cu tine, Tiggy! De ce nu vrei să vorbești cu el?

– Pur și simplu… nu vreau.

– Am înțeles, a cedat Ma. Păi, dacă rămâne fata, îi dau camera lui Ally pe același etaj cu tine, *chérie!*

– Mulțumesc!

– Tiggy, copilul ăsta are probleme?

– Zara este încântătoare, dar da, are o situație dificilă în familie.

– Sper să nu te tulbure venirea ei. Este responsabilitatea părinților, nu a ta. Așa că îl sun pe tatăl ei.

Și, zicând acestea, Ma s-a întors elegant pe călcâi și a ieșit din cameră.

***

– Tiggy! Zara a apărut în camera mea și m-a luat în brațe. Cum te simți? m-a întrebat, așezându-se pe pat.

– Foarte bine, Zara, dar Ma insistă să zac aici tot timpul.

– Tiggy, este doar spre binele tău. Avem nevoie cu toții să fii sănătoasă.

– Sunt, dar mai bine zi ce naiba cauți aici? am întrebat pe un ton irascibil. Ma l-a sunat pe tatăl tău să-i spună că ești aici și el a cerut să-l suni imediat ce ajungi.

– Sincer, mă mir că a observat că am plecat. Cât am stat acasă să învăț nu prea l-am văzut.

– Și mama ta?

– Asta chiar că-i straniu. Este la Kinnaird, Tiggy! De capul ei. Nu știu care-i treaba, dar sigur se petrece ceva, a oftat Zara. Știi că mama urăște locul ăla și acum îi spune brusc tatei că o să se ocupe ea de moșie dacă el nu are timp.

– Păi, asta-i bine, nu? Înseamnă că o să poți petrece și tu mai multă vreme acolo.

– Da, dacă aș fi fost invitată, a mârâit Zara. Mama a spus că nu mă pot duce cu ea acolo, că trebuie să stau acasă și să recuperez ce-am pierdut cât nu am fost la școală.

– Zara, este de înțeles! La Kinnaird, numai asta nu ai face.

– Probabil. Zara s-a uitat pe geam privind spre lacul Geneva. Uau, Tiggy, zici că stai într-un castel din basme. Ce frumos e și ce scumpă este mama ta! Christian a zis că mă învață să conduc barca dacă vreau. Este foarte atletic pentru vârsta lui.

– Da, așa se pare. Am zâmbit la comentariul ei. Este aici de când mă știu, așa că nu prea am observat.

– Să știi că sora ta Electra l-a sunat când veneam încoace. Doar n-o să se uite la mine când unul dintre contactele principale în telefon este un supermodel la nivel mondial, nu?

Zara a ridicat din umeri nonșalant.

– Electra l-a sunat pe Christian?

Am rămas trăsnită, eu nu știam nimic de ea de câteva luni.

– Da, cum este?

– Electra este o forță a naturii, am spus, fără să mai adaug nimic. Aveam toate o regulă să nu discutăm despre celebra noastră soră cu străinii. Ce-ar fi să-ți arăt camera în care o să stai și să faci un duș după drum?

– Bine.

Am condus-o pe Zara spre camera lui Ally.

– Cred că era foarte tare să fiți șase fete aici, a comentat Zara când am intrat în cameră. Ca la un internat mișto tot timpul. Fac pariu că aveați mereu ce să jucați, a spus melancolic. Nu aveați cum să vă simțiți singure.

– În copilărie eram destul de bolnavă, așa că stăteam mult singură, dar ai dreptate, era ca lumea cu surorile mele. Haide, sună-l pe tatăl tău!

– Bine, a spus Zara, cu o privire stresată.

Am coborât împreună și am dus-o în bucătărie.

– *Chérie*, ce faci? Știi că nu trebuie să...

– Ma, serios... Mă simt foarte bine, promit. Și iau masa de prânz aici, cu voi, după ce vorbește Zara cu tatăl ei.

I-am dat telefonul.

– Mersi, a spus Zara și a ieșit din bucătărie, în timp ce forma numărul.

– Sper că pot avea încredere că-l sună, i-am spus lui Ma, care se ghemuise lângă cuptor și se uita neliniștită la ce se afla înăuntru.

– Tiggy, în cât timp se face cozonacul cu nuci?

– Ma, lasă, mă ocup eu.

– *Merci*, a spus ușurată, în timp ce Zara intra în bucătărie.

– I-am lăsat un mesaj și i-am spus că sunt bine cu tine aici.

– Zara, îți place cozonacul cu nuci? a întrebat Ma în timp ce așeza masa.

– Foarte mult, mulțumesc. De când am cunoscut-o pe Tiggy, am încercat să nu mănânc carne, deși tot tânjesc după un sendviș cu bacon din când în când.

– Nici o grijă, toți mai tânjim. I-am zâmbit. În cazul meu, nu știu de ce, pentru că nu-mi plăcea carnea de porc când mâncam carne. Bun, Ma, pot să curăț niște legume ca garnitură?

În cele din urmă, ne-am așezat la masă și Zara a bombardat-o cu întrebări pe Ma despre Atlantis și despre surorile mele. Ma a început să se relaxeze, afundându-se în amintirile ei preferate cu noi în copilărie.

– Aș vrea să fi fost și eu aici, a oftat Zara, în timp ce eu luam tarta cu lămâie, pe care o lăsase Claudia pentru desert. I-am turnat lui Ma obișnuitul espresso.

– Zara, budincă? am întrebat-o.

– Nu, mersi. Mă duc până la baie.

– Tiggy, a spus Ma după ce a ieșit Zara, chiar dacă-i o scumpă, nu este ce-ți trebuie în momentul ăsta. Mereu aduni toți amărâții.

– Ma, ei mă găsesc pe mine. Este cu dus și-ntors. Și-apoi, îmi place de ea. Așa, vreau niște aer curat înainte să se întunece, am spus când a apărut Zara. Vrei să vii cu mine?

– Absolut, a încuviințat Zara și am plecat înainte ca Ma să se plângă.

– Ce liniște e! a remarcat Zara, în timp ce ne plimbam pe peluză.

Vârfurile firelor de iarbă erau deja pline de rouă, care avea să înghețe peste noapte.

– Nu era așa când eram mică, cu cinci surori, am avertizat-o. Cineva țipa mereu la altcineva. Uite, asta este grădina specială a lui Pa. Păcat că este martie și nu avem decât ghiocei și panseluțe de iarnă, dar vara, înfloresc toți trandafirii din pavilionul ăsta.

M-am așezat pe bancă, iar Zara a mai rătăcit până a ajuns la sfera armilară din mijlocul grădinii. Mi-a făcut semn să mă apropii ca să-i explic inscripțiile.

– Așadar, lipsește o soră? Uau, Tiggy, nu vrei s-o găsești?

– Nici nu știu dacă există. Altfel, sunt sigură că ar fi găsit-o Pa.

– Numai dacă n-a vrut să fie găsită, a spus ea, venind lângă mine pe bancă. Mi-ar fi plăcut să am o soră sau un frate, a adăugat cu melancolie.

Se întuneca și se lăsa frigul, așa că ne-am întors repede în casă, unde Ma stătea pe hol cu telefonul întins spre Zara.

– *Chérie*, tatăl tău, i-a spus.

Cât a vorbit Zara cu el, am deschis ușa salonului, un loc pe care-l asociam în mod special cu Crăciunul. Trei canapele comode erau așezate în formă de U în fața șemineului, care era mereu aprins. Am apropiat un băț de chibrit de bușteni care au luat foc imediat, fiindcă lemnul era uscat după atâtea săptămâni în casă.

– Ce priveliște frumoasă are camera asta! a observat Zara când a intrat și s-a așezat lângă mine, la focul care se întețea.

– Ce-a spus tatăl tău?

– Zice că trebuie să mă duc acasă. Îmi rezervă bilet de avion pentru mâine și mă ia de la aeroport la Inverness, ca să nu mai fug.

– Păi, e cel mai bine așa, dar cred că ar trebui să vorbești cu el despre situația de acasă, despre faptul că mama ta este plecată și el este mereu la spital.

– Te rog, vino cu mine! m-a implorat Zara. Îmi fac griji pentru tata. Arată groaznic, Tiggy, parcă nu a dormit de câteva luni și refuză să se ducă la Kinnaird. În tine are încredere. Are nevoie de tine…

– Zara…

– Tiggy, te rog, vino cu mine! Și eu am nevoie de tine, ești singurul om cu care pot vorbi.

M-am ridicat și am băgat vătraiul în foc, ca să-i evit privirea. Vocea mea interioară cea încăpățânată îmi spunea că ar fi într-adevăr o idee bună să mă întorc la Kinnaird, cel puțin să-mi iau restul lucrurilor și să-mi iau rămas-bun de la Cal, Thistle și Beryl. Și-apoi, oricum trebuia să ajung în Regatul Unit săptămâna următoare pentru interviu.

– Bine, o să vin, am cedat.

Zara a chiuit de bucurie și m-a strâns în brațe, dar eu mă uram pentru fiorul care m-a trecut la gândul de a-l vedea pe Charlie.

„Bună dimineața, draga mea!“ (în limba franceză în original)

Capitolul 37

– Ce surpriză! a exclamat Zara când am ieșit din aeroportul Inverness. A ridicat ochii din telefon la mine. Tata mi-a dat mesaj că nu a venit până la urmă, a trebuit să se ducă la Kinnaird și trebuie să luăm un taxi.

– Bine, am spus, urmând-o cuminte spre stația de taxiuri.

Până la Kinnaird am făcut o oră și jumătate și pe drum am zărit primele semne ale primăverii. Izvoarele pe lângă care treceam erau îngreunate de zăpada care se topea în munți odată cu creșterea temperaturii. Lacul era albastru sub cerul senin și primele narcise scoteau capul dezordonat pe malurile lui. În timp ce taxiul urca panta abruptă spre Conac, narcisele se iteau prin peticele de iarbă verde din zăpadă.

Zara a insistat să-mi ducă rucsacul la căsuță, unde Cal mă aștepta în ușă.

– Bună, străine! a spus, și m-a strâns puternic în brațe. Câteva clipe mai târziu l-a întrerupt un vâj de blană cenușie care s-a aruncat asupra noastră. Thistle s-a ridicat pe picioarele din spate și, fără nici un efort, și-a așezat labele din față pe umerii mei, lingându-mă entuziasmat pe față.

– Se bucură să te vază, asta să știi, a chicotit Cal. Dară mă gândesc să vă punem cipuri ție și Zarei, ca să nu vă mai pierdem. Ce faci, Tig? m-a întrebat, în timp ce Thistle, mulțumit că sunt acolo, s-a dus s-o salute pe Zara.

– Mult mai bine, mulțumesc! Îmi pare rău că te-am necăjit, Cal!

– Așa ai făcut, nu zic nu. Boierul o luase razna când ai dispărut în ceață, dară totu-i bine când se termină cu bine. Ceea ce nu pot să spun despre situația de-aici după plecarea ta. Tig, s-au întâmplat multe. A coborât tonul să nu audă Zara, care se juca cu Thistle. Ți-a zis Charlie ceva?

– Da, în Spania. Despre o problemă juridică.

– Ș-asta așa, de început, a șoptit, în timp ce Zara se ducea spre ușa căsuței.

– Așa, hai să mergem să vedem pisicile sălbatice înainte să se întunece, i-am zâmbit fetei. Cal, ce mai fac pisicile?

– Ah, îs în mare formă, toate! Tot antisociale, ca întotdeauna, dar am făcut ce-am putut.

Într-adevăr, pisicile și-au exprimat nemulțumirea față de absența mea, refuzând să își facă apariția. Totuși, Zara a găsit-o până la urmă pe Posy în cutia ei preferată și a încercat s-o ademenească.

– Nu sunt prea recunoscătoare că le îngrijești, așa-i? a spus Zara când ne-am întors la conac.

A deschis ușa și am auzit vocea unei femei care plângea înăuntru.

– Așa-i. Mama ta se aude? am întrebat, gata să o iau la sănătoasa.

– Nu, a răspuns Zara, intrând și făcându-mi semn să mă duc după ea.

– Pe bune, ar trebui să mă întorc la căsuță.

– Tiggy, te rog, hai să vedem cine e!

Șovăind, la câțiva pași în spatele Zarei, am intrat pe coridorul dinspre bucătărie.

– Of, Beryl, ce s-a întâmplat? a întrebat, în timp ce eu stăteam după ușă, nevăzută.

– Nimic, draga mea, nimic.

– Dar e clar că te supără ceva. Este și Tiggy aici, a spus Zara, așa că am intrat în bucătărie.

– Am fost răcită rău și îmi lăcrimează ochii, atâta tot. Bună, Tiggy!

– Bună, Beryl!

Se străduia să-și vină în fire.

– Zara – s-a șters la ochi – poți să îmi aduci niște ouă din cămară?

– Bine.

Zara a priceput aluzia și mi-a aruncat o privire nedumerită înainte să iasă din bucătărie.

– Beryl, ce s-a întâmplat?

– Of, Tiggy, ce dezastru, ce dezastru...! Nu ar fi trebuit să-i spun și atunci nu s-ar fi întors și nu l-aș fi pus pe bietul conaș în situația asta. Blestem ziua în care l-am născut! Este cel mai rău om, în toate

cele. Am venit doar ca să-mi dau demisia. O să îmi strâng lucrurile și o să plec cât pot de repede. Mi-a dat un plic. Poți să i-l dai conașului? Cred că oricum o aștepta.

– Beryl, sincer, nu știu despre ce vorbești!

Am pornit după ea pe coridor spre debara, unde s-a încălțat cu ghetele solide de zăpadă și cu geaca groasă, și-a pus căciula și mănușile, ca atunci când pleca acasă.

– Din păcate, o să afli foarte curând!

– Nu crezi că ar trebui să rămâi și să vorbești cu Charlie? Orice-ar fi, fără tine este pierdut aici.

– După ce s-a întâmplat, o să se bucure să mă vadă plecând, Tiggy, asta este sigur! Am distrus familia Kinnaird și nu mai am ce face.

S-a uitat la mine cu disperare și a ieșit pe ușa din spate.

– Uau, ce supărată era, nu, Tiggy? a spus Zara, care apăruse în spatele meu cu ouăle, tocmai când Beryl închidea ușă.

– Așa este. Zicea că pleacă.

– Păi, n-are cum! Kinnaird fără Beryl este, mă rog, ca tata fără stetoscop. Zara a ridicat din umeri. De fapt, asta a fost casa ei dintotdeauna. Mă rog, se pare că în seara asta o să pregătesc eu cina pentru mine și tata, dacă nu apare mama, desigur, a spus ea, uitându-se la ouă.

Ne-am întors în bucătărie și, când am auzit ușa sufrageriei deschizându-se, am băgat capul pe ușă și l-am văzut pe Charlie intrând pe coridor cu un bărbat îmbrăcat într-un costum de tweed.

– Mulțumesc că ai venit așa din scurt, James! Cel puțin acum știu opțiunile, a spus Charlie intrând pe ușă.

– Ei bine, nu te afli într-o situație plăcută, dar sunt sigur că vom găsi o soluție. O zi bună, domnul meu!

Ușa casei s-a închis. L-am auzit pe Charlie oftând din rărunchi, înainte să vină pe coridor, spre noi. Zara a sărit din spatele ușii bucătăriei.

– Bună, tată! Am venit. Cine era omul ăla? l-a întrebat.

– Avocatul meu, Zara. Bună, Tiggy! M-a salut foarte mirat când m-a observat în spatele ei. Nu știam că vii și tu.

– Tată, ce se petrece aici? Tocmai am văzut-o pe Beryl în lacrimi. Zice că pleacă.

– Doamne, unde e? Mă duc să vorbesc cu ea.

Nu numai că vedeam, ci și simțeam extenuarea lui Charlie.

– Nu ai cum, tocmai a plecat, a spus Zara.

– Și mi-a dat asta, mi-e teamă.

I-am dat plicul.

– Bănuiesc ce este, a spus, luând plicul.

– Haide, tată, ne spui sau nu? Adică... las-o pe Beryl, dar unde este mama?

Charlie s-a uitat disperat când la fiica lui, când la mine și a scuturat din cap.

– Tată, nu mă mai trata de parcă aș avea doi ani. Sunt adultă și vreau să știu ce se petrece!

– Bine atunci, a încuviințat. Ce-ar fi să mergem și să ne așezăm în Sala Mare? Sigur mi-ar prinde bine un whisky.

– Ce-ar fi să te duci cu Zara? am sugerat. Oricum trebuie să mă întorc la căsuță.

– Tiggy, rămâi, te rog, m-a implorat Zara. Tată, ești de acord, nu?

– Da. Charlie mi-a zâmbit. Tiggy, ai fost uluitoare și da, poate ar trebui să afli și tu, fiindcă este vorba și despre viitorul tău.

În Sala Mare, eu și Zara ne-am așezat pe canapea, iar Charlie și-a turnat două degete de whisky din sticla aflată în dulapul cu băuturi. S-a așezat pe scaun la foc și a luat o gură sănătoasă.

– Așa, Zara, vrei să fii tratată ca un adult și, în consecință, asta voi face. Întâi să terminăm cu ce-i mai important. Draga mea, îmi pare rău să-ți spun, dar mama ta vrea să divorțeze.

– Bine. Zara a încuviințat calm. Ei bine, tată, nu este un șoc. Ar fi trebuit să fiu surdă și oarbă ca să cred că erați fericiți împreună.

– Zara, îmi pare foarte rău!

– Unde-i mama?

– Stă în altă parte.

– Tată, am întrebat unde este. „În altă parte“ nu-mi ajunge. Mi-a zis că este la Kinnaird. Este adevărat?

– Stă acasă la Fraser, dincolo de poartă. Este cel care te-a găsit pe drum când ai făcut pană ultima oară când ai vrut să fugi.

– Ah, el! Zara și-a dat ochii peste cap. Mi-a spus mama că a fost cu el la călărit de câteva ori, zicea că o învață.

– Poate. Deci, Zara, acolo este.

– Și Fraser este noul ei iubit?

– Da.

– Tată, îmi pare foarte rău!

Zara s-a ridicat, s-a dus la el și l-a luat în brațe.

– Să nu-ți pară rău, Zara! Nu este vina ta. Este problema noastră.

– Mi-a spus odată că era foarte supărată că te-ai însurat cu ea pentru că era însărcinată. Este adevărat?

– Zara, nu o să te mint, ăsta a fost motivul pentru care ne-am căsătorit repede, dar nu regret nici o zi. A întins mâna spre fiica lui și i-a strâns mâna. Te am pe tine și pentru asta a meritat.

Se vedea că Charlie e în pragul lacrimilor și mă întrebam dacă să ies pe furiș din cameră și să-i las singuri.

– Păi, dacă te ajută cu ceva, să știi că de câțiva ani îmi doresc să divorțați. Iar dacă stăteai cu mama doar din cauza mea, atunci nu ar fi trebuit. Tată, chiar dacă doare acum, o să fii mai fericit fără ea, nu mă îndoiesc.

– Știi ce, Zara? Ești incredibilă!

Lui Charlie i-au sclipit ochii când i-a zâmbit.

– Sunt fata tatei, a ridicat ea din umeri. Hai să revenim la Beryl și la motivul pentru care vrea să plece.

– Îmi mai trebuie un whisky înainte să-ți spun asta.

– Îți dau eu. Am sărit și i-am luat paharul, ca să i-l umplu. Sigur nu vrei să plec? l-am întrebat când i-am dat paharul înapoi.

– Nu, Tiggy, pentru că partea asta te afectează și pe tine, și pe oricare angajat al moșiei. Ți-am spus ceva în Spania, dar vreau să știi exact de ce viitorul este atât de incert.

– Tată, ce e? a insistat Zara. Zi mai repede!

– Bine, uite. Când eram mic, cel mai bun prieten al meu era Fraser, fiul lui Beryl.

– Măi să fie! Zara a rămas ca trăsnită. Atunci nu mă mir că se simte prost dacă a fugit mama cu el.

– Da, știu, dar mi-e teamă că mai este ceva. Charlie a ezitat puțin înainte să adauge: Mă rog, știi că nu locuiesc mulți copii pe moșie,

așa că, fiindcă eram de-o vârstă, cum spuneam, eu și Fraser eram de nedespărțit. Făceam totul împreună. Tata chiar s-a oferit să-i plătească lui Fraser internatul ca să vină cu mine, când aveam zece ani. Charlie a scuturat din cap. Credeam că era bun, dar…

– Tată, foarte frumos, dar ce s-a întâmplat de fapt? l-a întrerupt Zara.

– Eu și Fraser ne-am certat rău când eram la facultate în Edinburgh. Mi-o furase pe Jessie, iubita mea, sau, de fapt, logodnica mea pe vremea aia. După facultate, au plecat împreună în Canada, de unde era Jessie. Și, în consecință, eu am cunoscut-o pe mama ta, cu care m-am căsătorit. Sincer, pot să spun că l-am șters pe Fraser din mintea mea câțiva ani, așa că, atunci când a apărut din senin de Crăciun, m-a luat cu totul prin surprindere.

– Îmi amintesc, am murmurat în sinea mea.

– Iar acum… a făcut-o din nou, a furat-o pe mama, a spus Zara. Ce nenorocit! Știu că ziceai că îți era prieten, dar pare că nu voia decât tot ce aveai tu.

– Cred că ai dreptate, a suspinat Charlie, așa este. Și, idiot cum eram, mă bucuram să-i ofer tot. Adevărata problemă era că nimeni nu-mi spusese adevărul despre Fraser, deși, uitându-mă înapoi, era destul de evident.

– Care adevăr, tată?

Charlie s-a oprit nesigur, cu tâmplele pulsând.

– Haide, tată, suport! Mai rău de atât nu se poate, a spus Zara, încurajându-și tatăl.

– Ba mi-e teamă că da, draga mea! Bine… Ei bine, tata, adică bunicul tău, nu era prea fericit cu bunica ta. Pe scurt, el și Beryl au fost amanți mulți ani.

– Bunicul și Beryl?

– Da. Tata a cunoscut-o cu câțiva ani înainte s-o cunoască pe mama mea, dar Beryl nu venea dintr-o familie cu care să fie de acord părinții tatei, ca să fie mireasă boierului. Așa că s-a căsătorit cu mama, dar pe urmă a venit Beryl la Kinnaird. Și, Zara, ideea este că Beryl a rămas însărcinată și l-a născut pe Fraser cu câteva luni înainte să mă nască mama pe mine.

În cameră s-a așternut liniștea. Eu cugetam la spusele lui Charlie.

– Doamne, tată! a rupt Zara tăcerea în cele din urmă. Așadar, tu și Fraser sunteți frați?

– Vitregi, da. Și acum că știu, îmi dau seama că am trăit în beznă toată viața. Dacă te uiți la pozele cu tata, Fraser seamănă cu el la înălțime, la pasiunea pentru vânătoare și la iubirea pentru whisky. Probabil că, în afară de mine, știa toată lumea. Ce dobitoc am fost!

– Doamne, tată! Ce îngrozitor! Îmi pare tare rău!

Zara l-a strâns în brațe.

– Fraser a știut dintotdeauna că e fratele tău? l-am întrebat pe Charlie.

– Nu, a spus că Beryl, mama lui, i-a dat vestea înainte ca el să fugă în Canada cu Jessie. Ea mi-a spus de curând că spera să-l oprească astfel ca să-mi facă un lucru îngrozitor, dar, evident, nu a fost cazul. Nici pe tata nu l-ar fi oprit. Și el a făcut toată viața exact ce a vrut.

– Tată, și bunica? Știa despre aventura soțului ei cu Beryl?

– Zara, nu știu! Nu uita, a murit într-un accident de călărie când aveam șapte ani. Foarte convenabil pentru tata, a oftat Charlie. Nu mă mir că Beryl a fost mereu stăpână în casa asta. Cel mai probabil era stăpâna casei mai puțin cu numele, odată ce a murit mama și am fost trimis la internat cu Fraser.

– Îți urăști tatăl? a întrebat Zara. Adică, pentru ce i-a făcut mamei tale? Eu l-aș urî. Adică o urăsc acum pe mama că-ți face asta.

– Nu, Zara, nu-l urăsc. Tata era cine era, ca și Fraser. Dar, sincer să fiu, nici nu sunt sigur că l-am iubit vreodată sau el pe mine. În fond, nu-ți alegi rudele, a continuat Charlie, aruncându-mi o privire tristă.

– Și ce a făcut Beryl?

– Cred că ea l-a iubit pe tata. Și faptul că era aici și avea grijă de el când a îmbătrânit mi-a ușurat mult viața. A fost și este, mai mult ca oricine, distrusă de pierderea lui. Acum este singură.

– Vestea bună este că tu nu ești singur, sunt eu aici, tată, și te iubesc de nu mai pot! a spus Zara cu tărie. Promit că am eu grijă de tine.

Îmi venea s-o iau în brațe pentru maturitatea de care dădea dovadă, în multe feluri, fiind chiar ea victima acestei situații.

– Mersi, draga mea! Charlie și-a pupat fiica pe creștet, evident emoționat. Mi-e teamă însă că mai am vești proaste.

– Mai proaste decât ce mi-ai spus adineauri? Zara și-a dat ochii peste cap. Haide, tată, zi, dacă tot suntem aici!

– Așadar, a continuat Charlie, cu tremur în glas, la început nu înțelegeam de ce s-a întors Fraser brusc de Crăciun, dar, evident că venise să vadă dacă primise ceva în testament.

– Și? a întrebat Zara.

– Ei bine, tata nu a apucat să-și facă testamentul, așa că nu există nimic în scris. Deși am aflat recent de la avocatul familiei că, acum câțiva ani, tata îi lăsase lui Fraser casa în care stă acum. Probabil că a făcut asta ca să scape cu conștiința curată, fiindcă legal nu l-ar fi putut recunoaște pe Fraser. Toată lumea a presupus că moșia îmi va rămâne mie automat. Sau cel puțin așa credeau.

Charlie a tras aer în piept.

– Adică?

Zara s-a încruntat.

Aoleu, nu… mi-am spus. Având în vedere ce-mi spusese Charlie în Spania, bănuiam ce urma să aud.

– Zara, problema este că, după cum spuneam, Fraser este fiul cel mare al tatei și, având în vedere că tata nu mi-a lăsat moșia prin testament, are dreptul legal să pretindă Kinnaird.

Zara a înjurat urât în barbă, în timp ce făceam și eu același lucru în gând.

– Și acum ce se va întâmpla?

Trăsăturile ca de elf ale Zarei îi trădau groaza.

– Păi, știi minte că a venit la conac înainte de Anul Nou?

– Da, am auzit strigătele și pe tine spunând că plecăm la Inverness și m-am supărat, a spus Zara. Am venit la tine, Tiggy, să mă plâng.

– Da, așa-i, a confirmat Charlie. Fraser mi-a spus atunci că fusese la avocat și că intenționa să se ducă la tribunal ca să ceară ce era de drept al lui din moșie.

Zara s-a ridicat și a început să se fâțâie prin cameră.

– Nu! Tată, nu-l poți lăsa să facă asta! Nu poți! Fraser n-a fost aici de nu știu câți ani!

– Așa tată, așa fiu… a suspinat Charlie. În multe feluri, chiar este moștenitorul de drept. Eu...

– Tată, încetează! Nu poți să renunți așa ușor! Kinnaird este a ta – a noastră! Și, doar pentru că are același ADN cu tine nu înseamnă nimic.

– Zara, mi-e teamă că la tribunal înseamnă. De fapt, tocmai am primit o scrisoare de la avocatul lui Fraser, care-mi cere o mostră de salivă și de păr, dar, din ce mi-a spus Beryl, se va confirma că Fraser este fratele meu vitreg.

– Dar Fraser este un nenorocit! În toate felurile! a urlat Zara, fâțâindu-se prin cameră. Tu ești adevăratul moștenitor, că bunica și bunicul erau căsătoriți!

– Este adevărat că, acum câteva zeci de ani, un moștenitor nelegitim nu ar fi fost luat în seamă, dar în ziua de azi, nu așa funcționează. Îți promit că am cei mai buni avocați, am încercat totul, dar faptele rămân. Fraser este fratele meu mai mare, fiul tatălui meu și, nelegitim sau nu, are dreptul la cel puțin jumătate din moșie. Dacă se întâmplă asta, probabil Kinnaird va trebui vândută ca să se poată împărți bunurile, pentru că, din păcate, nu am cum să împart moșia cu Kinnaird. Ar trebui să-mi fac bagajele și să plec. Zara, îmi pare rău! Știu cât înseamnă Kinnaird pentru tine, dar, în momentul ăsta, nu văd nici o soluție.

– Mama știe? a întrebat Zara, în cele din urmă.

– Da, era de față când m-a anunțat el.

– Doamne! a strigat Zara. Ce mă enervează este că mama este evident de partea lui. Adică… – a început să se fâțâie din nou – știe ce înseamnă Kinnaird pentru mine. Practic, s-a combinat cu un tip care o să ajungă să-i dezmoștenească fiica!

– Ca să fiu drept cu mama ta, a spus că Fraser a căzut de acord ca, dacă au copii, să te numească pe tine moștenitoare.

– Doamne, tată! a repetat Zara. Cum poți să fii atât de calm?

Zara a răbufnit din nou din cauza nedreptății. Cu toate că din același motiv îmi fierbea și mie sângele-n vine, nu am spus nimic. Nu era momentul să-mi dau și eu cu părerea.

– Pe lângă asta, mama este destul de tânără să aibă copii dacă rămâne cu Fraser. Oferta asta este jalnică. Jalnică! a strigat Zara, cu

lacrimile șiroind de furie.

– Zara, ai cerut să fii tratată ca un adult și asta fac, a spus Charlie blând. Înțeleg că ești supărată, dar așa stau lucrurile.

– Ei bine, tată, ce-ar fi să fii bărbat! Luptă! Zara a lovit scaunul cu piciorul. Am nevoie de aer, mă duc afară.

Ne-am uitat după ea când a ieșit pe ușă și a trântit-o.

– Problema este că din ianuarie lupt și nu am ajuns nicăieri. Charlie a scuturat din cap. La sfârșitul zilei, va fi la latitudinea unui judecător, dar este foarte puțin probabil ca Fraser să plece cu mâna goală.

– Să mă duc după Zara? l-am întrebat.

– Nu, are nevoie de ceva timp să se calmeze. Poate nu-i place, dar sigur a moștenit temperamentul mamei. Charlie s-a strâmbat. Ce dezastru!

– Așa este, am spus.

– Păcat că moșia a fost de fapt distrusă cu mulți ani înainte să vin eu pe lume. Ar avea nevoie de milioane ca să-i salvăm frumusețea pentru generațiile viitoare. Și, oricare ar câștiga, nici eu, nici Fraser nu avem fonduri pentru a face ce este necesar.

– Cum rămâne cu fondurile pe care le-ai cerut, Charlie?

– Tiggy, nu vreau să fac pe deșteptul, dar, oricât aș primi, ar fi prea puțin. De fapt, am vorbit acum câteva săptămâni cu cineva de la Trustul Național Scoțian și, dacă prin vreun miracol aș reuși să păstrez Kinnaird, poate rezolv ceva.

– Cum?

– Păi, aș „dărui-o“ națiunii – cu alte cuvinte, le-aș da-o gratis ca, în schimb, familia mea să rămână pe moșie, adică aici, la conac, pe veci. În astfel de situații, se mai întâmplă. Oricum, nu are rost să mă gândesc acum la asta, s-ar putea să dureze luni, dacă nu ani înainte să ajungă cazul la tribunal.

– Charlie, îmi pare foarte rău, serios. Mai ales pentru situația cu Ulrika. Probabil ești devastat în condițiile astea.

– Știu cum se vede și de ce Zara își urăște mama acum, dar nici ea, nici tu nu știți toată povestea. Adevărul este că nu ar fi trebuit niciodată să mă căsătoresc cu ea. Eram distrus după Jessie și Ulrika era foarte frumoasă și foarte inteligentă și da, în mare parte a fost o

relație carnală. Când s-a stins pofta și Ulrika a văzut că, deși era căsătorită cu un conaș, în realitate eram un simplu om care își câștiga existența ca medic, a fost foarte... Charlie căuta cuvântul potrivit. Dezamăgită.

– Înțeleg.

Am încuviințat, gândindu-mă cât de fidel era, chiar dacă în sinea mea mă cutremuram la gândul că avea pofte carnale față de soția lui.

– Ne-am căsătorit din motive eronate, atâta tot, a continuat Charlie. Este interesant, pentru că, în ciuda faptului că ar trebui să-l bat bine pe Fraser pentru că mi-a furat soția, ironia este că sunt ușurat de fapt. Serios, Tiggy, sper să fie fericiți împreună, chiar sper. De mulți ani aștept să-și găsească pe altcineva.

– Nu ai fi divorțat niciodată de ea?

– Nu, asta m-ar face laș sau un tată care a vrut măcar să încerce să-i ofere fiicei stabilitate. Cel mai rău este că știu că am dat greș în privința asta.

– Charlie, ai făcut cum ai crezut că este bine și nimeni nu poate face mai mult de-atât.

– Tiggy, sunt conștient și că sunt vinovat. Când mi-a cerut Zara să fiu bărbat, avea dreptate. Prefer o viață simplă, fără drame. Din păcate, am obținut contrariul, cel puțin în viața personală.

– Charlie, sunt de părere că este nevoie de o mare putere să faci ceea ce faci zi de zi.

– Mă rog, a suspinat, astea nu sunt problemele tale, Tiggy, și îmi pare foarte rău că te-am implicat în toate astea.

– Te rog, nu-ți cere scuze! Din ce mi-ai spus, nu este deloc vina ta. Mă duc să o caut pe Zara.

Ne-am ridicat amândoi. A venit spre mine și s-a întins spre mâna mea.

– Mulțumesc că o ajuți.

În acel moment, s-a deschis ușa camerei și a apărut Ulrika, cu Fraser în spate.

– Îmi pare rău să-ți întrerup giugiuleala, Charlie, a spus Ulrika venind spre noi.

Charlie mi-a dat imediat drumul la mână.

– Ulrika, Tiggy este prietena mea, așa cum am tot repetat. Ce vrei?

– Am auzit că Zara este la Kinnaird. Vreau s-o văd. Unde e?

– A ieșit la aer.

– Deci i-ai spus?

– Da.

– Parcă eram de acord să vorbim împreună cu ea.

– Da, așa este, dar mi-e teamă că și-a dat seama că se întâmplă ceva și a vrut să știe ce.

– De ce nu m-ai sunat? Ochii albaștri, superbi ai Ulrikăi s-au aprins de furie. Puteam veni în zece minute, după cum știi! Charlie, nu mă minți – ai vrut să te asiguri că-i spui versiunea ta mai întâi, ca să-ți plângă de milă!

– Cui să-i plâng de milă? Am tresărit cu toții când a apărut figura palidă a Zarei în încăpere. Și-a încrucișat brațele în semne de război. Bună, mamă, bună Fraser! Mă bucur să vă văd.

– Zara, dragă, îmi pare tare, tare rău!

Ulrika s-a dus la fiica ei și a încercat s-o ia în brațe, dar Zara s-a opus.

– Mamă, lasă-mă în pace! Nu pot să cred că l-ai adus cu tine.

– Ha, e perfect! a mârâit Ulrika, arătând spre mine, când EA stă acolo, de mână cu tatăl tău, tupeistă, în casa MEA. Știi, Zara, că ea și tatăl tău au o aventură de câteva luni, nu?

– Ulrika, nu fi ridicolă! s-a răstit Charlie. A venit protectiv în fața mea. Tiggy nu a făcut nimic rău. De fapt, amândoi ar trebui să-i fim recunoscători că este aici pentru Zara în perioada asta.

– Da, sunt sigură că este un înger și nu mă aștept să recunoști ce-ai făcut, a scuipat Ulrika. Eu sunt întotdeauna omul rău. Ei bine, de data asta nu mai tolerez așa ceva!

– Ar trebui să plec, am murmurat, simțind că mi se încinge fața.

– Nu, Tiggy, vreau să rămâi, a spus Zara, venind și luându-mă de mână. Chiar dacă tu și tata v-ați fi tras-o ca iepurii, nu-mi pasă!

Am dat să protestez, dar am închis gura când am văzut că protesta Charlie în locul meu.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Pentru ultima oară, eu și Tiggy nu avem nici o aventură! Puteți, vă rog, să nu vă mai purtați ca niște copii, ci ca adulți?

– Minte, Zara, a oftat Ulrika, dar mă rog… Este clar că ea te-a întors împotriva mea și, după tot ce am făcut pentru tine… S-a întors spre Fraser, care încă nu spusese nimic și și-a îngropat fața la pieptul lui. Îmi vreau fetița înapoi, s-a lamentat.

– Da, pe bune, mamă! Problema este că fetița ta a dispărut de mult. Ai uitat că sunt adult?

– Bine, bine, a intervenit Charlie. Hai să ne calmăm, vă rog! Zara, sunt sigur că mama ta vrea să îți explice totul. Ce-ar fi să vă lăsăm singure?

– Nu vorbesc cu mama când este EL de față.

Zara a arătat spre tăcutul Fraser.

– Atunci vă las. Fraser a dat din cap spre Charlie, și-a coborât mâinile de pe umerii Ulrikăi și, punându-și pălăria, s-a întors spre ușă. Te aștept afară, în mașină, bine?

În acel moment, l-a ajuns o rază de lumină, care a creat o umbră pe jos și am văzut forma foarte specifică a pălăriei lui, conturată pe noul covor pe care-l pusese recent Ulrika.

Doamne… am murmurat în sinea mea, clătinându-mă puțin din cauza șocului, în timp ce Charlie mă călăuzea spre ușă.

– Să nu plecați din casă, da? ne-a cerut Zara.

– Suntem în bucătărie, bine? a răspuns Charlie.

– Bine.

M-am uitat după Fraser care mergea pe coridor, trântind ușa după el, după care l-am urmat pe Charlie în bucătărie și am închis ușa bine.

Mi-am dat seama că-mi țineam respirația de-o veșnicie abia când am expirat și am inspirat adânc de câteva ori.

– Tiggy, te simți bine? Parcă ai văzut o fantomă.

Charlie a pornit cana electrică și s-a întors spre mine. Gâfâiam când m-am așezat pe scaun.

– Este posibil să fi văzut.

– Ce s-a întâmplat?

– El e, Fraser! Doamne! Am scuturat din cap. El este!

– Tiggy, îmi pare rău, nu înțeleg.

– Pălăria aia, cea pe care am descris-o la poliție ca fiind de fetru, el era! am repetat.

– Îmi pare foarte rău, dar vorbești în dodii. Încearcă să-mi spui calm la ce te referi.

– Charlie, încerc să-ți spun că pe Fraser l-am văzut în noaptea aceea, în vâlcea. El este cel care l-a împușcat pe Pegas și era să mă omoare!

– Dar… cum poți fi așa sigură?

– Ți-am spus deja, din cauza pălăriei pe care o purta adineauri. I-am văzut umbra pe covor și este identică cu cea din zăpadă. Sunt sigură sută la sută, Charlie!

– Este o pălărie de polițist călare canadian. Și da, seamănă cu una de fetru. Mă rog, nu m-ar mira, a spus, în timp ce venea să-mi dea o cană cu ceai, dar, cum îmi tremura mâna, s-a gândit să o pună pe blat, lângă mine. Tiggy, sigur te simți bine?

– Da! Dar ce ai de gând să faci? Adică, știi că sunt generoasă, dar în nici un caz nu-l las să scape după ce l-a ucis pe Pegas! Detectivul care a venit la spital a spus că vinovatul putea să mă omoare și pe mine, că este posibil să fie acuzat nu doar pentru braconajul unei specii rare, ci și pentru tentativă de omor.

– Atunci, hai să sunăm imediat la poliție!

Charlie a dat să se ridice, dar am întins brațul să-l opresc.

– Stai puțin, să vedem cum este mai bine. Adică dacă îl interoghează poliția, Fraser va nega sigur și Ulrika îi va oferi un alibi, după cum o cunosc. Îți amintești unde era în noaptea în care am fost împușcată?

– Am impresia că se întorsese la Kinnaird… da, pentru că a doua zi a trebuit să se ducă până la North Yorkshire cu mașina să o ia pe Zara în weekendul în care a avut învoire de la școală. Nu mă mir că dintr-odată voia să stea numai aici. Charlie a ridicat din sprâncene.

– Mama naibii! am înjurat. Ei bine, având în vedere cum stau lucrurile, probabil o să mintă ca să-l protejeze. Totuși, știu că poliția are glonțul pe care l-au scos din mine și cartușul, deci pot găsi arma…

– Care sigur este în momentul ăsta în șopronul lui Fraser.

– Fraser poate face închisoare pentru asta, am spus.

– Sau nu, de fapt, dacă are alibi confirmat de Ulrika și o echipă de avocați înfocați să-l apere. Îți zic, lucrurile astea sunt cu dus și-ntors,

m-a avertizat Charlie. Am fost chemat ca martor la câteva procese de crimă, când îmi era clar că victima murise din alte cauze decât naturale, însă acuzatul a fost eliberat.

– Ah! m-am dezumflat. Dar nu i-ar mai fi așa ușor să aibă pretenții la moșie dacă judecătorul află că a fost acuzat de împușcarea unei specii rare, chiar pe moșia pe care o vrea în proprietate.

– Tiggy, îmi pare rău, dar mi-e teamă că nu ar merge așa. Să împuști o specie rară nu s-ar considera dovadă la proces, deși sunt de acord, nici nu l-ar pune într-o lumină favorabilă.

Ne-am tras sufletul tăcuți.

– Charlie, am spus în cele din urmă. Mă gândeam…

– Ce?

– Ei bine, mă întreb dacă există vreo modalitate prin care să putem folosi faptul că acum știu că Fraser a fost cel care a tras ca să te ajute?

Charlie m-a fixat cu privirea.

– Adică să-l șantajăm?

– Hm, da, așa cred. Dacă i-aș spune că îl recunosc ca fiind cel care a tras în mine și în Pegas în noaptea aia? Că o să sun imediat la poliție... dacă nu… pentru că face parte din familie și pentru că tu nu vrei scandal, nu m-aș duce la poliție atât timp cât renunță la pretențiile pe care le are, renunță la moșie, părăsește țara și se întoarce în văgăuna din care a ieșit. Întrebarea este, cum crezi că ar reacționa? Ne-ar sfida sau ar sări în primul avion spre Canada, cu Ulrika după el?

– Cine știe? Hai să recunoaștem, toți jecmănitorii – și Fraser asta este – sunt în sinea lor niște lași. Dar, Tiggy, ar însemna să-ți cer prea mult, doar vrei să-l vezi în închisoare pentru ce ți-a făcut!

– Am supraviețuit, nu? Vreau să răzbun moartea lui Pegas și, dacă ceea ce știu poate salva moșia de cel care l-a ucis, mie-mi ajunge – și lui.

– Depinde foarte mult dacă arma era în mâna lui sau nu, a cugetat Charlie.

– Cal știe unde e casa lui?

– Normal. De ce?

M-am uitat pe furiș pe fereastra bucătăriei și mi-am lungit gâtul ca să văd dacă mai e mașina lui Fraser în curtea din spate și el înăuntru. Era.

– Charlie, cât e Fraser aici, ce-ar fi să-l suni pe Cal și să-l trimiți acasă la Fraser. Spune-i să caute în șopron…

– Da, pușca.

Charlie se ridicase deja și se ducea să sune din birou.

– Și spune-i să ne sune dacă o găsește, am adăugat, făcându-mi planul în cap.

– Bine. Charlie s-a întors în bucătărie un minut mai târziu. L-am trimis pe Cal și o să sune pe fix să-mi spună dacă pușca lui Fraser este acolo. Slavă Domnului că are semnal decent. Tiggy… Charlie mi-a luat mâinile într-ale lui. Vrei să te mai gândești? Poate este mai bine să se ocupe poliția…

– Mai bine mai devreme decât mai târziu, nu? Cât timp îl putem șantaja pe Fraser. Trebuie să fac asta înainte să-mi pierd curajul și înainte să afle că l-am recunoscut și să fugă. Cum aflăm de la Cal, trebuie să-l chemi pe Fraser aici. Nu ai cumva un reportofon? am întrebat la întâmplare.

– Am dictafonul în mașină, îl folosesc să-i dictez secretarei scrisorile. De ce?

– În caz că recunoaște, am spus, cu gândul la toate romanele polițiste de doi bani pe care le citisem în adolescență. Am avea dovada.

– Probabil nu va putea fi admisă ca probă în proces, dar da, înțeleg unde vrei să ajungi. Mă duc să-l iau, am mașina în față, tu stai lângă telefon.

Ne-am zâmbit infantil în timp ce pleca, pentru că, în ciuda faptului că situația era foarte serioasă, avea ceva suprarealist. Și, poate cel mai suprarealist dintre toate, mi-am amintit dintr-odată cuvintele Angelinei care i-a spus lui Charlie în Granada: „Ea are răspunsul la problema dumitale“. Nu puteam decât să sper că predicția ei avea să se adeverească.

Câteva clipe mai târziu a sunat telefonul în birou, iar eu am dat fuga să răspund.

– Tig, sunt Cal! Sunt în șopronul lui Fraser, cu pușca lui de vânătoare în mână.

– Doamne, Cal! Sper că porți mănuși, că altfel o să-ți rămână amprentele pe ea.

– M-a avertizat deja Charlie. Ce naiba se petrece acolo?

– Îți spun mai târziu, dar nu te mișca până când nu te sunăm bine?

– Bine, pa!

Am închis când am auzit ușa Sălii Mari închizându-se. M-am uitat pe furiș și am văzut-o pe Zara venind spre mine pe hol înjurând-o pe mama ei, care evident rămăsese în cameră.

– Zara! am șuierat, fugind spre ea și trăgând-o în bucătărie. Ascultă-mă! Puțin îmi pasă ce simți față de mama ta, dar este posibil ca eu și tatăl tău să salvăm moșia dacă te întorci și o ții de vorbă.

– Tiggy, glumești? O urăsc, nu vreau să mai stau în aceeași cameră cu ea în veci! Ah!

– Zara! Charlie a intrat cu dictafonul în mână. Întoarce-te la mama ta acum! Auzi ce spun? Și stai acolo și ține-o de vorbă până îți zic eu.

– Bine, tată, a încuviințat Zara, intimidată de agresiunea necaracteristică a tatălui ei.

– Doar mi-a cerut să fiu bărbat, a ridicat Charlie din umeri, în timp ce ne uitam amândoi după Zara care s-a întors în Sala Mare.

– Așa, am spus. Ascunde dictafonul undeva repede și pe urmă du-te și cheamă-l, am înghițit în sec.

– Bine, a răspuns Charlie, pornind dispozitivul și ascunzându-l în cutia de pâine. Sigur ești în stare, Tiggy?

– Da, dacă stai cu mine.

– Oricând.

A zâmbit și s-a dus după Fraser.

Îmi bubuia inima deja, așa că am ridicat ochii și l-am rugat pe Pegas să mă ajute cât urma să fac cel mai important lucru din viața mea. Să salvez Kinnaird, pe Zara și pe iubitul meu Charlie.

S-a deschis și s-a închis ușa din spate și Charlie a intrat cu Fraser în bucătărie.

– Mi-e teamă că nu ai ce zice sau face ca să mă faci să mă răzgândesc, spunea Fraser. Vreau ce-i al meu de drept și, cu asta,

basta. Apoi m-a văzut stând lângă blatul din bucătărie și mi-a aruncat o privire disprețuitoare. Ea ce caută aici?

– Tiggy voia să vorbească cu tine, Fraser!

– Zău? Atunci zi ce ai de zis!

S-a așezat în fața mea. Siguranța lui, faptul că nici nu s-a catadicsit să-și scoată pălăria în fața victimei lui m-a înfuriat îngrozitor, cât să spun ce aveam de spus.

– Vreau să vorbim despre noaptea în care a fost împușcat Pegas, am spus, hotărând că nu aveam timp să o iau pe ocolite. Am spus poliției că am văzut umbra atacatorului în zăpadă și că purta o pălărie neobișnuită, precum cea de fetru. Când ți-am văzut umbra în Sala Mare mai devreme, mi-am dat seama că tu ai fost cel care l-a împușcat pe Pegas și era să mă omoare și pe mine.

– Ce?? Fraser s-a ridicat imediat. Doamne, Charlie! Nu pot să cred că vă coborâți într-atâta. Plec.

– Bine, am spus calm. Nu-i nimic. Cal este la tine acasă cu pușca de vânătoare pe care credem că ai folosit-o când ai tras în mine și în Pegas. Poliția deja mi-a spus că au glonțul și cartușul și nu au nevoie decât să le lege de pușca ta. Îi chemăm și ne întâlnim acolo, bine?

– Vorbești prostii și știi asta. Ulrika era cu mine în noaptea aia, du-te și întreab-o!

– Dar nu ne interesează asta, nu, Charlie? am spus calm. Este treaba poliției să vă interogheze. Sună-i, Charlie! Pa, Fraser! am spus și m-am ridicat.

Am luat cana cu ceai și m-am dus s-o spăl la chiuvetă, ca să pot respira și ca Fraser să aibă timp să se gândească.

Charlie s-a dus spre ușă.

– Fraser, amândoi știm că tu ai făcut-o, am spus încet, în timp ce puneam cana pe scurgător. Dacă te gândești, îmi amintesc acum pușca îndreptată spre mine în noaptea aia. Sunt sigură că poliția o să fie foarte curioasă să afle. Au spus că poate fi considerată tentativă de omor. Dacă nu era cerbul între noi, eu aș fi fost ucisă.

– Bine, bine, hai să vorbim! a spus Fraser. Charlie s-a oprit cu mâna pe clanță. Ce vrei? m-a întrebat Fraser.

– Dreptate, normal, pentru Pegas și pentru mine! am spus, întorcându-mă lent spre el, mulțumită să văd că a avut decența să-și scoată pălăria. Dar și pentru Charlie. Tu vrei moșia doar pentru că este a lui, nu pentru că ții la ea. Probabil va trebui vândută ca să-ți primești partea și atunci sutele de ani de istorie a moșiei Kinnaird se vor duce pe apa sâmbetei. Ar fi mare păcat, nu crezi?

– Nenorocito, a murmurat Fraser, în timp ce Charlie se apropia de el.

– Fraser, ajunge!

– Nu-i nimic, Charlie, poate să mă facă în toate felurile, am spus calm. Mai ales că am înregistrat tot și deja a recunoscut că el este făptașul.

– Nu am făcut așa ceva!

– Ba da, am ridicat din umeri. Oricum, Fraser, depinde de tine. În fond, tu și Charlie aveți același sânge și, orice i-ai fi făcut, nu ar vrea să-și vadă fratele vitreg în închisoare, nu, Charlie?

– Evident că nu, Tiggy!

Charlie a încuviințat.

– Deci, Fraser, pot să nu spun poliției că tu ai tras în mine și în Pegas în noaptea aia, dacă renunți la pretenția asupra moșiei și pleci din țară.

– Ăsta este șantaj pur! a zbierat Fraser, dar nu s-a clintit.

– Da, sunt coruptă moral, am spus, dar ce să fac? Deci? Ce alegi?

Și eu, și Charlie am urmărit emoțiile care-i treceau prin ochii lui Fraser, de la furie la frică. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare.

– O să-ți pară rău că ai făcut asta pentru el, a strigat Fraser, împungând degetul spre mine. Este jalnic, întreab-o pe soția lui sau pe fosta mea soție. Îți spun ele.

A plecat spre ușă.

– Să înțeleg că te-ai hotărât să pleci din țară?

– Am nevoie de câteva ore să-mi strâng lucrurile. Am voie, da?

– Sigur. Și încă ceva... Cal o să păstreze pușca ta, în caz că te răzgândești. Bine?

Fraser s-a uitat în jur, tremurând de furie. Apoi ne-a privit pe amândoi cu atâta ură, încât m-am cutremurat. Omul era răul

întruchipat și, pentru prima oară, m-am bucurat că știam cuvintele blestemului.

Fără nici o altă vorbă, Fraser s-a întors pe călcâie și a părăsit încăperea. Eu și Charlie i-am ascultat pașii care se îndreptau spre ușa din spate și ne-am uitat pe furiș pe fereastră cum s-a urcat în jeep și părăsit curtea cu un scârțâit de roți.

– Îl sun pe Cal să-i spun să se care naibii din șopron cu pușca. O să-l trimit deocamdată la părinții lui Lochie, în caz că Fraser are de gând să se ducă după el. Acolo nu o să-l găsească, a strigat Charlie, ducându-se spre birou.

Ulrika a apărut în bucătărie câteva clipe mai târziu, cu Zara după ea, care-și dădea ochii peste cap.

– Tocmai a plecat Fraser? a întrebat Ulrika.

– Da, am murmurat.

– Dar trebuia să mă aștepte.

M-am așezat pe un scaun, în timp ce toată adrenalina sau ce m-o fi motivat în ultimele cincisprezece minute mi se scurgea încet.

– Tiggy, te simți bine? Ai o culoare dubioasă, a spus Zara, venind spre mine, în timp ce apărea Charlie și-mi făcea semn că a rezolvat problema.

Ulrika părea nesigură.

– Și? Ați vorbit? a întrebat Charlie.

– Da, a încuviințat Ulrika. Este de acord că tot răul spre bine.

– Mda, sigur, a spus Zara, după care a murmurat din spatele mamei ei: Ce naiba faceți?

– Ulrika, ești sigură că vrei divorțul, da?

Charlie o sfredelea din priviri pe soția lui.

– Absolut. Nu mai este cale de întoarcere. Ulrika mi-a aruncat o privire. E numai al tău dacă îl vrei. Bun, am plecat. Eu și Fraser luăm cina în oraș.

– Distracție plăcută! am strigat după ea, când ieșea și se ducea spre mașina ei.

A sunat telefonul și Charlie s-a dus să răspundă. Zara a așteptat să se închidă ușa din spate și cea a biroului și s-a întors spre mine.

– Poate acum îmi spui naibii ce se întâmplă. A trebuit să mă prefac că n-am nici o problemă că mama îl ajută pe iubitul ei cretin să-mi

fure moștenirea de sub nas. Și să cad de acord să petrec jumătate din vacanțe în casa lui jegoasă, când tot ce vreau este să-i trag una-n față!

– Zara, nu fi prea rea cu mama ta! Știi că dragostea este oarbă, nu?

– Ce? Cum de ești de partea ei?

– Zara, nu sunt, dar stai să se întoarcă tatăl tău și îți povestim. Deocamdată îmi faci un ceai foarte dulce?

Când s-a întors Charlie, a venit la mine și mi-a pus degetele pe încheietura mâinii.

– Tot Cal era. Este în siguranță. Nu mă mir că ți-a crescut pulsul așa mult. Treci în pat, domnișoară!

M-a cuprins de mijloc și m-a ajutat să mă ridic. Nu m-am opus. Eram complet extenuată.

– Îmi spune și mie cineva ce se petrece?? s-a plâns Zara.

– Da, imediat ce o bag în pat pe Tiggy. Dar, Zara, să zicem că această femeie extraordinară tocmai ți-a salvat moștenirea.

Capitolul 38

M-am trezit a doua zi în lumina caldă care intra pe fereastră, m-am uitat la ceas și am văzut că era opt și douăzeci. Dormisem toată noaptea. M-am dezmeticit încet-încet și mi-am amintit frânturi din întâmplările de cu o zi înainte.

Tu ai făcut asta? mi-am zis, văzându-mă în bucătărie, cât se poate de calmă, spunându-i lui Fraser că știam că el trăsese cu arma în mine. Pur și simplu nu știam de unde căpătasem curajul să-l înfrunt, pentru că eram persoana cel mai puțin combativă.

Mi-am dat cu apă rece pe față și am auzit o bătaie ușoară în ușă.

– Intră! am spus și m-am băgat la loc în pat.

Charlie a intrat cu tava cu mâncare, ceai, pâine prăjită și tensiometrul. La gât avea și stetoscopul.

– Tiggy, cum te simți? Am venit de câteva ori azi-noapte să-ți iau pulsul, dar vreau să-ți iau și tensiunea și să-ți ascult inima.

– Charlie, zău, n-am nimic. Am dormit bine.

– Eu nu, a spus, în timp ce așeza tava pe pat. Vreau doar să-mi cer scuze că te-am pus aseară în situația asta cumplită. A fost foarte egoist din partea mea. Ultimul lucru de care aveai nevoie era stresul ăsta.

– Sincer, mă simt bine, am spus, în timp ce Charlie își punea stetoscopul și îmi asculta inima și pieptul, înainte să-mi ia tensiunea.

– Spune-mi, ți-ai făcut investigațiile la Geneva înainte să pleci?

– Nu, am venit aici cu Zara, dar…

– Nici un „dar“, îți fac programare pentru mâine la Inverness. În mod surprinzător, totul pare normal, a spus Charlie, în timp ce-mi scotea tensiometrul și îmi punea ceai.

– Păi, tocmai am petrecut trei săptămâni în pat. Și-apoi, aseară a fost un soi de experiență în afara corpului. Nu-mi amintesc ce am spus. Parcă altcineva vorbea în locul meu.

– Tu ai făcut-o și ai fost magnifică. Serios, Tiggy, nu știu cum să-ți mulțumesc. Sper că nu regreți, nu?

– Că a trebuit să chemi poliția? Nu, de ce aș regreta, dacă am scăpat de Fraser? Pentru el, faptul că nu a putut să-ți ia moșia este o pedeapsă la fel de mare ca închisoarea. A plecat, nu-i așa? am întrebat și inima mi-a tresărit un pic.

– Da, dar m-am trezit la șapte dimineața cu Ulrika. Era isterică, voia să știe ce am spus de a plecat Fraser fără ea în timpul nopții.

– Nu a luat-o cu el?

– Nu. De fapt, i-a spus că s-a terminat între ei și că se întoarce singur în Canada. Ea a presupus automat că am spus mizerii despre ea care l-au scârbit. Mă mir că nu ai auzit-o strigând.

– Nu am auzit nimic. Mai este aici? am întrebat neliniștită.

– Nu, a plecat în mare grabă, spunând că ne vedem la tribunal. Kinnaird este încă în pericol, a oftat Charlie. Sunt sigur că Ulrika o să-și ceară partea leului la divorț.

– Ah! Nu m-am gândit la asta.

– Nu, dar va trebui să găsesc o cale să-i dau bani, poate să vând câteva sute de acri proprietarului vecin, care de câțiva ani vrea să cumpere și, mulțumită ție, Tiggy, cel puțin o să păstrăm cea mai mare parte din ea. Ia și mănâncă acum.

– Mulțumesc. I-am zâmbit bucuroasă că, în ciuda faptului că se vedea că nu dormise, încă avea în ochii albaștri un licăr de speranță. Ce-a zis Zara când i-ai spus ce-am făcut? am întrebat în timp ce mâncam pâinea prăjită.

– Cuvintele pe care le-a folosit nu pot fi repetate într-o companie politicoasă, dar, cu alte cuvinte, era în al nouălea cer, a încuviințat.

– A zis ceva despre divorțul de Ulrika? Știu că aseară a fost curajoasă, dar sigur a afectat-o vestea.

– În cazul în care s-a întristat, atunci o ascunde foarte bine. Serios, Tiggy! Și poate o să-i prindă bine să ne vadă separați. De când era mică a fost fetița tatei și Ulrika crede probabil că eu am încurajat-o, că am întors-o împotriva ei, ceea ce nu am făcut în nici un fel. Întotdeauna am vrut să se înțeleagă bine, dar nu s-a întâmplat. Nu uita, Zara a spus mereu că vrea să se mute cu mine la Kinnaird. Lochie i-a povestit despre facultatea la care merge el. Poate chiar ar

trebui să-mi pun problema, a spus Charlie. Adică doar pentru că eu și străbunii mei de la Kinnaird am fost la internat, nu înseamnă că asta îi trebuie Zarei, nu? Și-apoi o să am nevoie de orice ajutor dacă este să salvez moșia pentru ea.

– Te muți aici? am întrebat, curioasă dacă nu cumva am înțeles greșit.

– Da, Tiggy. După ce te-am adus aseară la culcare, m-am gândit mult și vestea bună este că, ajutat de whisky, îți jur, am văzut lucrurile mult mai clar.

– Adică?

– Pentru început, am moșia în sânge. Poate doar atunci când mai ai puțin și pierzi ceva îți dai seama cât înseamnă pentru tine. Așa că, cel puțin pot să-i mulțumesc lui Fraser pentru asta. Am hotărât să-mi iau un an liber de la spital ca să mă pot concentra asupra moșiei și să îmi dau seama exact ce se poate face pentru restaurarea ei. De asemenea, să-mi dau seama dacă pot locui aici în permanență. Măcar atât le datorez străbunilor mei și Zarei, iar dacă nu merge, mă pot întoarce oricând la medicină. Poate chiar să facem ce ne-am spus unul altuia despre visul nostru și să fugim în Africa.

Charlie a zâmbit.

– Ăăă... apropo, am mărturisit vinovată, săptămâna viitoare am interviu pentru o slujbă ca ofițer în conservare la o rezervație din Malawi.

– Malawi din Africa?

– Da.

– Ah! Am înțeles.

I-am văzut îngrijorarea și o fărâmă de panică în priviri.

– Ei bine, a înghițit în sec, ți-am spus că viitorul la Kinnaird este nesigur și departe de mine să te conving de altceva. Dar trebuie să spun că sunt îngrijorat pentru sănătatea ta, fiindcă mă îndoiesc că există vreun spital decent în zonă. Și-apoi…

– Ce?

– Păi, în mod evident, speram să mai stai aici și să mă ajuți la Kinnaird.

S-a așternut liniștea, încărcată de lucruri pe care amândoi voiam să le spunem, fără să știm cum. Am băut din ceai și m-am uitat pe

fereastră, cu o senzație foarte neplăcută. Charlie s-a ridicat și s-a fâțâit cu mâinile în buzunare.

– Aseară, când puneam amândoi la cale războiul cu Fraser, m-am gândit că… mă rog, că suntem o echipă. Și, Tiggy, a fost o senzație fantastică.

– Așa este, am recunoscut.

– Și… știu că este devreme și chiar dacă ai reușit să-mi salvezi moșia, încă nu este viabilă și trainică și poate nici nu va fi. Plus că urmează un divorț foarte urât, dar speram să… ei bine, să vrei să fii cu mine.

– Ca angajat? am vrut să clarific, știind că sunt vicleană, dar aveam nevoie să-l aud spunând ce voia.

– Da, și asta, dar nu, adică… cu mine.

Charlie s-a întors la pat și s-a așezat. A întins mâinile spre mine, cu degetele lungi și elegante, implorând să fie primit. Mi s-a deschis palma singură și i-am strâns mâinile. Ne-am zâmbit timid, căci nu mai era nevoie de cuvinte, amândoi *știam*.

La bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în suferință și în sănătate...

Charlie mi-a luat tava de pe genunchi, a întins brațele și m-a tras spre el. Mi-am pus capul pe pieptul lui și el mi-a mângâiat părul.

– Vreau să am grijă de tine până la sfârșitul vieții, a șoptit. Vreau să construim Kinnaird împreună, să devenim o familie – una fericită. Am vrut asta din prima clipă în care te-am văzut la spital. O visez de luni întregi, dar nu vedeam nici o cale. Și totuși, acum există una.

– Și eu am visat asta.

M-am înroșit când mi-a ridicat bărbia ca să se uite în ochii mei.

– Da? Mă miră. Sunt mai în vârstă ca tine, cu o sumedenie de bagaje în care trebuie să fac ordine o vreme. Tiggy, nu va fi ușor o vreme și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să mă urăști ca Ulrika.

– Eu nu sunt Ulrika, am spus repede. Sunt eu și nu urăsc pe nimeni.

– Nu, tu faci magie… ești magică. I s-au umplut ochii de lacrimi. Doamne, ce jalnic sunt! Uită-te la mine! Plâng. Vrei să rămâi?

– Eu…

Oricât de mult voiam să accept, știam că-mi sunt datoare să mă gândesc. Pentru că acest om, atât de drag, trecuse prin multe și, dacă eram de acord, atunci trebuia să fie pe veci.

– Lasă-mă să mă gândesc câteva ore, bine? i-am cerut. Trebuie să vorbesc cu cineva mai întâi.

– Sigur. Pot să întreb cu cine?

– Nu, pentru că, dacă îți spun, o să zici că sunt nebună.

– Tiggy, cred deja că ești nebună. Charlie m-a pupat pe frunte. Și tot te iubesc, a adăugat zâmbind.

Mă iubește…

– Bine, atunci poate îmi spui unde l-ați îngropat pe Chilly?

– Normal. Charlie a încuviințat, abținându-se să zâmbească. În cimitirul familiei, desigur, era parte din familie până la urmă. În spatele capelei. S-a ridicat. Ne vedem mai târziu. Mă duc la Beryl să-i povestesc ce s-a întâmplat și s-o implor să se întoarcă.

***

– Salutare, dragă Chilly! am spus, ghemuindu-mă în fața crucii simple, identice cu cele din Sacromonte. Pe cruce era doar prenumele, căci nimeni nu știa numele sau data de naștere a lui Chilly. Îmi pare foarte rău că nu am fost aici ca să-mi iau rămas-bun, dar îți mulțumesc că te-ai oprit pe drum în noaptea aceea.

Am bătătorit zăpada de pe mormânt cu mănușa, m-am ridicat și am privit cerul, pentru că acolo era de fapt.

– În prima zi, mi-ai spus că o să plec de la Kinnaird. Ei bine, m-am întors și Charlie vrea să rămân. Ar însemna să renunț la visul de a merge în Africa, dar… poți să-i întrebi pe ceilalți ce părere au?

Nu am primit nici un răspuns și nici nu așteptam vreunul, pentru că, în ciuda faptului că prevedeam o sumedenie de probleme în viitor, știam deja. Și fiecare celulă din mine vibra de fericire și de certitudine.

– Spune-i Angelinei că o să mă întorc la ea curând, cu domnul Charlie, am strigat, trecând pe lângă mormintele vechi de trei sute de ani spre Land Rover.

Aici vei odihni într-o zi*, hotchiwhitchi*, spunea o voce în mintea mea, când mă urcam în mașină. Am chicotit, fiindcă era genul de

lucru pe care l-ar fi spus Chilly, iar faptul că aveam să fiu înmormântată aici într-o zi, oricât aveam să fiu pe acest pământ, eu și Charlie aveam să fim veșnic împreună. Și doar asta voiam să știu.

***

– Iată că se întoarce eroina noastră! a spus Cal, când am intrat în casă, încă emoționată după vizita la Chilly. Tig, cum te simți?

– Puțin ametită, sinceră să fiu, am recunoscut, așezându-mă pe canapea.

– A trecut Zara pe-aici și mi-a povestit tot. Se pare că ai dat lovitura și, mulțumită ție, suntem salvați. S-a dus vestea și că conașul divorțează. Așa-i?

– Nu pot nici să confirm, nici să neg, am răspuns senină.

– Ei bine, era și timpul să-și vadă fiecare de viață. Așa, a adăugat, îndreptându-se de spate și privindu-mă de sus, trebuie să-ți arăt ceva care o să te dea pe spate. Ești în stare, Tig?

– Nu-i nimic rău, nu?

– Nu, deloc. Este un real miracol! Vii?

– Da, dacă este de bine, am spus, deși eram deja extenuată de stres.

Câteva minute mai târziu, am mers cu mașina la vale, spre șopronul în care țineam animalele gestante.

– Pe-aici. Cal a arătat spre un hambar mic în stânga. A scos o cheie din buzunarul hainei și a descuiat lacătul. Gata? m-a întrebat.

– Gata.

Cal a deschis ușa și eu am intrat după el. În colț am auzit un foșnet și, la lumina care intra pe ușă, am văzut o căprioară slăbuță, pe un strat de paie. Îmi dădeam seama că era foarte slăbită, după felul în care se chinuia să se ridice în picioare.

– Ce-a pățit? am șoptit.

– Am găsit-o azi-noapte în crângul de mesteceni, Tig! Era agitată, stătea în genunchi, cu burta umflată și mi-am dat seama că făta. *Io* și Lochie am reușit s-o aducem cu mașina aici, a șoptit Cal. Nici ăla micu' nu-i în stare bună, s-a născut în zori, înainte de vremea lui, dar ultima oară când am verificat era în viață. Însă mama lui încă se luptă, a oftat.

Ne-am uitat la ea și am văzut că se prăbușise pe paie, incapabilă să se miște.

– Du-te să vezi puiul! m-a îndemnat Cal.

– Ai chemat-o pe Fiona?

– Nu, o să vezi imediat de ce, a spus, împingându-mă ușor spre căprioară.

M-am apropiat încet de ea, puțin câte puțin, șoptind vorbe de alinare și cu glas tare, și în mintea mea.

– Hei! am șoptit. Eu sunt Tiggy și am venit să te ajut.

Mi se udaseră și îmi înghețaseră genunchii pe podeaua rece a hambarului, dar nu mi-am luat ochii din ochii ei.

Ai încredere în mine, sunt prietena ta… îi spunea căprioarei, neîntrerupt, vocea mea internă.

În cele din urmă, căprioara și-a luat ușor ochii de la mine și s-a relaxat, iar eu m-am apropiat mai mult.

– Uită-te lângă ea! a șoptit Cal din spatele meu. Ia lanterna!

Mi-a întins-o și am luminat locul unde am deslușit niște picioruțe slăbuțe ieșind dintre picioarele mamei. Am plimbat lanterna pe trupul întins și inert. Apoi, am icnit uluită și, întrebându-mă dacă nu cumva mă înșelau ochii, am mai luminat o dată corpul.

– Doamne Dumnezeule! am șoptit, întorcându-mă spre Cal.

– Știu, Tig! Ți-am spus că este un miracol.

Mi-au dat lacrimile în timp ce m-am târât peste paie. M-am uitat peste corpul întins al căprioarei, ca să văd mai bine puiul.

– Este alb, Cal, alb ca zăpada!

Cal a încuviințat și am observat că și el e foarte emoționat. Tig, problema este că mama probabil o să moară, iar puiul nu prea a mișcat de când s-a născut. Trebuie să sugă.

– Stai să văd dacă pot să mă apropii, am zis, înaintând încă puțin, ca să pot pune mâna sub botul căprioarei și să mă adulmece. Am stat așa cât am putut de mult, apoi am ridicat mâna și i-am așezat-o pe ceafă. La atingerea mea, a ridicat ochii și i-am citit frica și suferința prin care trecea. Și am știut că viața i se scurgea repede.

M-am așezat într-o poziție mai comodă să văd mai bine puiul întins lângă mama extenuată. Am pus mâna pe blana moale de pe picior și l-am mângâiat pe corp în timp ce-l examinam. I-am ridicat cu grijă un

picior ca să-i examinez osul și am observat că, așa slab cum era, nu avea probleme fizice.

– Cum e? a întrebat Cal.

– Perfect, dar foarte fragil. Nu știu dacă va supraviețui, dar…

Trebuie să-l salvezi, Tiggy… îmi spunea vocea din cap.

– Bine, o să încerc.

Am închis ochii și am cerut ajutorul de care aveam nevoie. Așa cum mă învățase Angelina, mi-am imaginat toată energia dătătoare de viață a universului curgându-mi prin mâini, în timp ce mângâiam corpul puiului. Am repetat procesul de cinci-șase ori, scoțând din el energia negativă și scuturând-o în eter. Nu știu cât am stat acolo, dar, când m-am dezmeticit, avea ochii deschiși și se uita curios la mine.

– Salut! am spus.

Puiul și-a întins picioarele de sub ale mamei și și-a pus capul pe genunchii mei.

– Ce băiat frumos! am spus și m-am aplecat să-l pup pe blana albă.

Mama se chinuia să ridice capul de pe paie. A deschis ochii mari și timizi și m-a privit intens.

– Și tu ești frumoasă, am murmurat, privindu-i genele lungi și steaua albă din frunte. Pegas te-a ales special, nu?

Mi-am pus cealaltă mână pe capul ei și ea a ridicat un picior spre mine, de parcă voia să mă atingă. Îmi dădeam seama că nu mai avea nici putere, nici timp.

– Nici o grijă, am șoptit în timp ce o mângâiam și o pupam pe cap. O să fii în siguranță acolo unde te duci și nu trebuie să-ți faci griji în privința micuțului. Jur că o să am grijă să fie în siguranță.

Mi s-a părut că am zărit o lacrimă în ochii ei, înainte să pună capul pe paie și să-i închidă pentru ultima oară. Mi-au dat și mie lacrimile care au umezit blana caldă a orfanului, cu gândul că aveam în față ochilor propria naștere. Am stat în hambar cu puiul de cerb rezemat de genunchiul meu și am jelit împreună mamele pierdute înainte să apucăm să le cunoaștem.

– Tig, te simți bine? a întrebat Cal în cele din urmă.

– Da. Sunt tristă că a murit mama, dar cred că puiul va supraviețui. Uite!

Cerbul îmi amușina mâna, căutând evident laptele.

– Aoleu, Tig! a suspinat Cal. Asta înseamnă că trebuie să-l hrănim din mână.

– Ai sticle în hambar?

– Mă duc să aduc și lapte, deși probabil nu o să vrea. Aduc și radiatorul cu gaz că altfel mori de frig aici.

– Mersi, Cal! am spus și mi-am dat seama că tremuram, probabil mai mult de emoție decât de frig.

– Ce ne facem cu tine? am șoptit, încercând să calmez puiul, care se trezise de-a binelea și era flămând. Poate te vopsim maro, ca să nu știe nimeni în afară de noi.

Cal s-a întors douăzeci de minute mai târziu și eram deja fericită să văd radiatorul. Lochie și Zara veniseră cu el și le-am făcut cu mâna ca să se uite la fiul lui Pegas.

– I-am găsit fumând în fața casei, a spus Cal, aruncându-i o privire severă Zarei. Mă gândeam că vor să-l salute.

– Of, Tiggy! a spus Zara, venind spre mine. Este adorabil!

– Tiggy, nu-mi vine să cred! a exclamat Lochie, îngenunchind lângă Zara. Cine-ar fi zis? Pot să-l ating?

– Da, trebuie să se obișnuiască cu atingerea oamenilor ca să supraviețuiască, am spus, iar Lochie și Zara au mângâiat tandru puiul.

– Cal zice că i-ai redat viața, Tiggy! Știi să te porți cu animalele, ca mama, a comentat Lochie punând mâna timid pe blana albă.

– Tig, uite biberonul, a spus Cal, care mi l-a dat înainte să împingă radiatorul spre noi, pe podeaua neregulată.

Foarte ușor, am introdus tetina în gura puiului, dar el a refuzat să-și desfacă falca. Am încercat să-i pun niște lapte pe gingie, rugându-mă să-l primească.

– Hai, dragule! am șoptit, trebuie să bei, să te faci puternic pentru mama și tatăl tău.

După câteva încercări, spre ușurarea noastră, a tuturor, a deschis gura și a început să sugă în sfârșit.

– Tig, crede că tu ești mama lui, a zâmbit Cal, iar puiul a terminat biberonul și a început să-mi împungă mâna cerând mai mult.

Întrebarea este ce o să faci cu orfanul? Nu poți sta peste noapte aici. Nu vreau să suferi mai mult din cauza mea, dar nu poate afla nimeni de nașterea lui, că altfel este condamnat înainte să zici „pâs“.

– Îl putem duce la mine, a sugerat Lochie. Mama s-ar bucura să aibă un pui nou, mai ales special cum este el.

Eu și Cal ne-am privit și am întrezărit o posibilă soluție.

– Lochie, ești sigur? l-am întrebat. Adică aș veni zilnic, dar este o muncă grea să ai grijă de un pui.

– Te ajut și eu, a intervenit Zara.

– Tiggy, n-ar fi nici o problemă, m-a asigurat Lochie. Sigur ne putem ocupa de el împreună. Avem casa departe de ochii indiscreților, așa că o să fie în siguranță la noi.

– Tig, este mai bine așa, a zis Cal. De data asta nu mai riscăm. Ce-ar fi să ducem puiul în mașină acum, iar Lochie să vă ducă acasă la el? Cu cât îl luăm mai repede de-aici, cu atât mai bine.

M-am ridicat cu puiul în brațe. Picioarele micuțe îi atârnau peste brațele mele. L-am dus la mașină. Cal m-a ajutat să urc în dreapta, Zara s-a suit în spate, iar Lochie la volan.

– Eu rămân aici să mă ocup de mama lui, a spus Cal.

– Te rog să n-o jupoi, l-am implorat.

– Evident că nu, Tig! O îngrop în pădure lângă casă și pun niște rămurele să știm unde se află.

– Mersi!

Am pornit la drum, ținând comoara cu grijă. La intrarea pe moșie, am făcut stânga spre capelă și am mai mers câțiva kilometri spre coline. În cele din urmă, s-a ivit o fermă cu o casă scundă, din piatră cenușie, pe hornul căreia ieșea fum, în mijlocul unui teren presărat cu puncte albe ca lâna, care se vedeau chiar și la lumina amurgului.

– Curând vine sezonul mieilor, a spus Lochie oprind mașina.

A venit și mi-a deschis portiera ca să ies cu puiul. Am rămas câteva clipe cu comoara în brațe și am ridicat privirea la luna nouă și argintie care întâmpina nou-născutul. Eu și Zara am intrat după Lochie în bucătăria scundă.

Fiona stătea la aragaz și amesteca într-o oală mare cu supă.

– Salutare, Tiggy, Zara! Ne-a zâmbit. Ce surpriză! Ce mă bucur să vă văd pe amândouă! Ce-aveți acolo?

S-a apropiat să se uite mai bine.

– Mamă, e ceva special, iar tu și tata trebuie să jurați că nu spuneți nimănui! i-a cerut Lochie.

– Parcă e nevoie să zici... Fiona a ridicat din sprâncene la fiul ei și s-a uitat la pui. Doamne, Tiggy, chiar este ce cred eu?

– Da. Ține-l în brațe să te bucuri și tu.

– Mi-ar plăcea, a spus Fiona copleșită.

I-am dat puiuțul cu grijă și m-am uitat cum reacționează în brațele altcuiva. Totuși, în brațele Fionei și cu toate încurajările, abia se clintea. Am oftat ușurată și fiecare instinct îmi spunea că Fiona avea să fie o mamă perfectă, iar căsuța o ascunzătoare ideală.

– Lochie, ia oala de pe foc și pune de ceai!

După ce i-a dat fiului instrucțiunile, mi-a făcut semn mie și Zarei spre masa uzată, ca să ne așezăm lângă ea.

– Bănuiesc că i-a murit mama?

– Din păcate, da. Din cauze naturale însă.

– Mi-a spus Lochie că te-a împușcat un braconier, când încercai să salvezi cerbul alb.

– Da.

– Și ăsta este…? Adică sigur este puiul cerbului mort, de obicei se moștenește gena leucismului.

– Da, așa presupun. Cal zice că s-a născut azi-dimineață. Am reușit să-l hrănesc cu biberonul, dar este încă foarte slăbit.

– Însă pare foarte vioi, ceea ce este un semn bun. Dacă nu te deranjează, o să-l consult.

– Mi-ar plăcea. Era inert când l-am găsit eu.

De lângă ușa din spate, Fiona a ridicat de pe jos trusa medicală și a scos stetoscopul.

– Cal a spus că Tiggy și-a pus mâinile pe pui și că i-a dat viață, a comentat Zara, în timp ce Fiona îi asculta inima puiului.

– Da, Tiggy, am auzit că ai mâini tămăduitoare. Așa-i? a întrebat Fiona.

– Da, așa zice Cal, i-a răspuns Lochie.

– Lochie, ce-ar fi să te duci să-i arăți Zarei pisoii? E prea multă lume pentru ăsta mic, a sugerat Fiona.

– Bine.

Lochie și Zara au ieșit pe ușa din spate și Fiona a continuat să examineze puiul.

– Vrei să lucrezi cu mine? Cred că ți-am mai făcut oferta asta când ne-am văzut prima oară. Am mare încredere că medicina holistică poate funcționa perfect laolaltă cu cea tradițională.

– Doamne, mi-ar plăcea la nebunie, Fiona, dar nu am nici un document care să certifice că sunt calificată pentru asta.

– Ei, calificările se găsesc. Harul contează mai mult.

– Vorbești serios?

Nu-mi venea să cred.

– Absolut! a confirmat. Hai să stabilim o dată la care să discutăm, eventual la un pahar mare de vin. Așa! Fiona și-a strâns echipamentul medical. Este în formă bună. Îl ții puțin cât amestec în supă? Trebuie să apară una-două tatăl lui Lochie și o să-i fie foame.

În acel moment am decis că Fiona McDougal era femeia care speram să fiu și eu într-o zi: soție, mamă, gospodină, veterinar cu normă întreagă și o ființă absolut încântătoare.

– Știi, legendarul Pegas a fost, de fapt, un orfan crescut de Atena și de muze.

– Atunci, zic să-l botezăm după tatăl lui, am șoptit în blana puiului, înspăimântată aproape de instinctul matern care-mi dădea ghes.

– Tiggy, rămâi la masă? Putem discuta despre ce facem cu Pegas.

Tocmai intra pe ușă un bărbat care-mi amintea de Cal, datorită constituției solide și figurii îmbătrânite de climă.

– Bună, dragul meu! Fiona a zâmbit când a sărutat-o, înainte să-și scoată haina. Poți să te duci să-i chemi pe Lochie și pe Zara din hambar? Sunt cu pisoii.

– Sigur, dar ea cine este? Și… ăsta?

S-a apropiat să se uite mai bine la Pegas.

– Hamish, ea este Tiggy, care lucrează la Kinnaird, este consultanta lui Charlie.

– Bună, Tiggy, încântat de cunoștință!

Hamish mi-a zâmbit și i-am văzut căldura din ochi.

– Iar ăsta, a continuat Fiona, este Pegas, născut azi-dimineață. O să stea la noi o vreme, departe de orice pericol. Dragul meu, te duci

după copiii ăia înainte să se răcească supa? a adăugat Fiona, în timp ce umplea castroanele.

Cinci minute mai târziu, stăteam cu toții în jurul mesei vechi din stejar și mâncam delicioasa supă de legume cu pâine albă caldă.

– Și tu ești vegetariană, ca soția mea? a întrebat Hamish.

– A, mult mai rău, sunt vegană, am răspuns zâmbind.

Dinspre Zara s-a auzit un mieunat și ne-am întors cu toții spre ea.

– Nu l-am putut lăsa în hambar.

Zara a avut decența să se înroșească atunci când și-a deschis haina și a scos un pisoi portocaliu, cu dungi ca de tigru și cu o mutră la fel de fioroasă.

– Mama urăște pisicile, dar acum, că se mută tata la Kinnaird, putem să ținem una, chiar două la conac. Nu e superb? a întrebat Zara, mângâindu-i capul.

– Ba da, dar nu la masă, a spus Fiona ferm. Pune-l pe jos. Lasă-l să se ducă la Pegas.

Zara s-a supus și ne-am uitat toți la pisoiul care a țopăit prin bucătărie cu piciorușele micuțe înainte să se aventureze spre aragaz, unde Pegas dormea dus pe o pătură.

– Este adorabil, a spus Zara, în timp ce pisoiul adulmeca puiul de cerb, înainte să toarcă și să se ghemuiască în blana lui moale și albă. Așa va fi casa mea într-o zi, a declarat ea, întorcându-se spre Lochie, care i-a zâmbit cu devotament.

Este foarte frumoasă astă seară, mi-am spus, *doar pentru că strălucește de fericire*.

– Așadar, Charlie se mută definitiv aici? a întrebat-o Fiona pe Zara.

– Da, și sper că și eu, dacă nu se răzgândește tata. Săptămâna viitoare mergem la facultatea North Highland să vedem ce cursuri au – mă interesează foarte mult Administrarea Cinegetică. Dacă mă înscriu, o să locuiesc cu tata la Kinnaird.

– Este bine că vine să preia cârma, a încuviințat Hamish.

– Zara, și mama ta? a întrebat Fiona. Vrea să se mute?

– Mama și tata divorțează. Zara a ridicat din umeri. Așa că nu este treaba ei.

– Am înțeles. Și nu ai nici o problemă cu asta?

– Absolut deloc. Ar trebui să fac o campanie pentru copii ca mine, care trăiesc în mariaje nefericite. Crede-mă, părinții nu ar trebui să stea împreună pentru noi. Oricum, partea bună este că în câteva zile fac șaptesprezece ani și că deja m-am înscris la școala de șoferi. Dacă iau permisul, pot să vin și să am grijă de Pegas când ești tu la serviciu, Fiona. Până atunci, mă aduci tu, nu, Lochie? a întrebat timid.

Mi-am dat seama după privirea ei că uitase cu totul de Johnnie North.

– Când vrei tu, a răspuns el bucuros.

– Bun, important este să nu spună nimeni nimic despre pui.

Fiona a arătat spre Pegas, care se trezise și se uita la pisoiul care dansa prin bucătărie, vânând o muscă imaginară.

– Putem să-l hrănim prin rotație, am sugerat. Nu este drept să faci mereu rondul de noapte, Fiona.

– Noaptea mă ocup eu, s-a oferit Lochie.

– Iar eu vin ziua când sunteți voi la lucru, am spus și eu. Sigur nu te deranjează să-l ții aici?

– Absolut deloc. Hamish a ridicat capul spre pui. Când se nasc mieii, îl ducem pe colină cu ei. Au aceeași culoare, a adăugat zâmbind.

– Mă îngrijorează mai mult viitorul lui, am spus. Ar trebui dus în sălbăticie cât de curând posibil, dar, dacă facem asta, îl condamnăm la moarte. Uite ce-a pățit tăticul lui!

– Știu, Tiggy, și s-ar putea să stea aici toată viața din cauza asta, a spus Fiona. Va trebui să vedem ce facem pe parcurs. Avem destul pământ în jur, poate mai aducem alți pui, ca să nu fie singur, iar Cal îl ajută pe Lochie să pună un gard.

– Unde să pună gard?

Am tresărit cu toții când s-a deschis ușa din spate și silueta imensă a lui Cal a umplut cadrul.

– Bună seara tuturor! A intrat, urmat de Charlie. Eu și stăpânul ne-am simțit ignorați la Kinnaird și am venit și noi la petrecere.

– Intrați la cald, vă rog! i-a îndemnat Fiona.

– Îmi pare rău că am venit neanunțați, dar mi-a spus Cal despre nou-născut. Am vrut să-l văd, a spus Charlie. Unde este?

– Bun venit, domnule! Hamish s-a ridicat și i-a strâns mâna. Ce onoare să vă primim în casa noastră!

– Aici e, tată! a spus Zara, ridicând pisoiul, înainte să fugă pe ușă. Îl cheamă ca pe tatăl lui: Pegas. Este un miracol.

Charlie s-a dus la aragaz și s-a aplecat lângă pui, care se chinuia să se ridice în picioare.

– Hei! a șoptit Charlie, întinzând mâna să-l mângâie.

Pegas l-a adulmecat imediat și am știut că îi era foame.

– Încălzesc eu o sticlă, am spus și m-am ridicat.

– Ia oala asta, Tiggy, mi-a zis Fiona. A luat una de pe raft și mi-a dat-o. Așa, copii, strângeți voi masa?

– Iar eu mă duc să deschid ceva special ca să sărbătorim, a anunțat Hamish, ieșind din bucătărie.

– Chiar este un miracol, a spus Charlie, ridicând privirea la mine. E sănătos?

– Foarte, i-a răspuns Fiona, și, după câte am înțeles, Cal, asta i se datorează lui Tiggy și mâinilor ei magice. S-ar putea să o răpesc uneori ca să lucreze cu mine. Uite, aproape că s-a ridicat! Fiona a arătat spre el. Charlie, îl ajuți tu?

Ne-am uitat cu toții la Charlie care a cuprins ușor mijlocul puiului și l-a pus în picioare. Prima oară a căzut, dar până la urmă, la a patra încercare, a înțeles ce avea de făcut și și-a purtat singur greutatea. Fiul lui Pegas a făcut primii pași timizi, înainte să cadă pe genunchiul lui Charlie.

Am strigat cu toții bucuroși când s-a întors Hamish cu o sticlă de whisky.

– Doamne, chiar o deschizi după atâta timp? l-a tachinat Fiona.

– O, da! Hamish a rupt sigiliul și a turnat în șapte pahare pe care le-a împărțit. Fostul stăpân mi-a dat-o mai demult, după ce l-am ajutat să scoată mieii nou-născuți din zăpadă. Aș zice că a venit momentul să o bem. Pentru începuturi!

– Pentru începuturi! am spus cu toții.

După ce a dat băutura pe gât, Cal a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un obiect rotund, cât o portocală, înfășurat în tifon.

– Ce naiba este? am întrebat, când l-a pus pe masă.

Ne-am uitat cu toții la obiect.

– *Haggis*, fătucă! Dar zic că-mi mai *trebe* un pahar înainte de ce urmează.

A întins paharul spre Hamish, care l-a umplut.

– I-am promis mai demult lui Tiggy că, dacă văd un cerb alb pe moșia asta, o să alerg gol afară, acoperit doar cu *haggis*. Și eu mă țin mereu de cuvânt, a explicat de dragul celor de față, în timp ce își descheia cămașa cu degetele boante.

– Cal, nu este genul de promisiune de care trebuie să te ții. Am încercat să-l opresc în timp ce râdeam cu toții. Și-apoi, cred că ai făcut destule pentru cei doi Pegas, nu?

– Cred că ăsta este flămând.

Charlie a arătat spre puiul de cerb care i se foia în poală căutând lapte.

– Du-l în sufragerie, că este mai multă liniște, a sugerat Fiona în timp ce scoteam sticla din apa caldă și o testam pe dosul palmei.

– Mersi.

Am vrut să-l iau pe Pegas de la Charlie.

– Îl duc eu, s-a oferit. Când am ajuns în sufragerie, mi l-a pus pe genunchi și puiul a supt cu poftă din tetină.

Charlie mă privea cu ochii în lacrimi, cum eram și eu.

– Ai fost la Beryl? am întrebat, rupând tăcerea.

– Da. După ce și-a cerut mii de scuze în lacrimi, am reușit s-o conving să se întoarcă.

– Slavă Domnului! Este singura care știe să umble la cuptoarele alea.

– De fapt, am căzut amândoi de acord să scăpăm de ele și să punem la loc vechiul aragaz. Charlie a ridicat din sprâncene. La fel și luminile industriale și monolitul ăla din mijlocul bucătăriei. Am păstrat în hambar masa veche de lemn, așa că o aducem la loc.

– Bucătăria este inima casei, într-adevăr, după cum am văzut.

– Am vorbit și cu Cal pe drum încoace. Mă gândeam la asta înainte să apară Fraser de Crăciun, însă, având în vedere câți ani a muncit familia lui Cal aici, este timpul să dețină pământul lui. Așa că i-am spus lui Cal că le ofer cadou de nuntă, lui și lui Caitlin, o sută de acri, chiar la intrarea pe proprietate. E o bojdeucă – adică o căsuță, Tiggy

– goală de mulți ani. Dacă o repară, el și Caitlin vor avea o casă decentă.

– Charlie, ce gest superb! Fac pariu că este încântat.

– Da, dar merită din plin. I-am spus și că o să vând o parte din teren vecinilor, bani cu care, pe lângă divorț, voi plăti mai mulți angajați și vom lua o nouă mașină „Beryl“.

– Uau, ce ocupat ai fost! am spus zâmbind.

– Da, trebuia, ca să nu mă gândesc la ce aveai tu de cugetat.

– Mda…

– Adică dacă mai ai nevoie de timp...

– Nu, Charlie…

– Așadar, vrei să rămâi sau să fugi în Africa la lei și la tigri?

M-am uitat la Pegas, care terminase tot laptele din biberon și dormea mulțumit, apoi la Charlie.

– Cred că am destule animale sălbatice de îngrijit aici, nu?

– Deci rămâi?

– Da. Deși aș vrea să ajung într-o zi la lei și la tigri.

– Și eu.

A întins mâna spre mine pentru a doua oară într-o zi și am luat-o fără ezitare. Mi-a pupat-o tandru și și-a lipit buzele de ale mele.

– Tiggy, ce mă bucur! Sincer!

– Și eu.

– Nu va fi simplu.

– Știu.

– Dar împreună putem măcar încerca să le rezolvăm pe toate, nu-i așa? Moșia, animalele, noi...

– Da.

– Bine atunci. Este timpul să plecăm, am spus și ne-am ridicat îndată.

– Unde?

– Înapoi, la Kinnaird, normal! a zâmbit. Avem treabă.

ELECTRA. New Yorkshire. Februarie 2008

SOARELE

Capitolul 39

Am ridicat privirea și am văzut că ningea, iar zăpada se așeza pe pervazul de sus. Poate că asta ar ajuta la estomparea sunetului traficului continuu din Manhattan de sub apartamentul meu. Cu toate că proprietarul mi-a spun că geamurile sunt triple, am auzit permanent huruitul mașinilor și claxoanele șoferilor iritați treizeci și trei de etaje mai jos.

– Tăceți dracului! am mormăit, când mi-am dat seama că mă concentram la zgomot, drept pentru care îl auzeam mai tare. Am luat o dușcă din sticlă, dar, știind că votca nu o să înăbușe zgomotul, m-am târât din bucătărie și am intrat clătinându-mă în sufragerie, ca să pun muzică. În difuzoare se auzea „Born in the USA“.

Cu toate că am dat muzica la maximum, tot auzeam claxoanele și am verificat de două ori castronul de porțelan în care-mi ascundeam medicamentele speciale. În afară de ceva praf pe margini, pe care l-am luat cu degetul umed și mi l-am frecat de gingii, nu mai rămăsese nimic.

Ted, furnizorul meu, ar fi trebuit să-mi aducă acum o oră, dar nu și-a făcut apariția încă. Probabil ar fi mai simplu să cobor cu liftul până la recepție și să-i dau portarului, Bill, o bancnotă de o sută de dolari, ca, zece minute mai târziu, să apară ca prin minune „un pachet“ la ușa mea. Însă, oricât de disperată eram, știam că nu puteam risca. Un singur zvon ajuns la presă și aș fi fost titlul principal al fiecărui ziar din lume. Mai ales că eram ambasadoare a unei mărci de produse cosmetice „naturale“ pentru adolescente și recent apăruse în Elle un articol despre regimul meu „sănătos“ de viață.

– Natural? Mda, pe bune… am murmurat, clătinându-mă spre telefon, ca să îl întreb pe Bill dacă nu cumva venise oaspetele meu.

La ședința foto, tipul de la machiaj mi-a spus că era o păcăleală, că ingredientele de bază or fi fost ele naturale, dar chimicalele pe care

le foloseau ca să înlocuiască grăsimea animală din ruj făceau produsul toxic ca naiba.

– De ce totul este o minciună?

Am clătinat din cap și legănatul m-a alinat și m-a amețit în același timp, așa că m-am așezat pe jos, acolo unde eram.

– Viața nu este nimic altceva. Chiar și dragostea…

Am plâns atunci, cu lacrimi amare, întrebându-mă pentru a mia oară de ce Mitch mă aruncase într-o parte la doar trei săptămâni după ce îmi ceruse să mă căsătoresc cu el. Bine, fie, mă ceruse în pat, dar îl crezusem. Am spus: „Da, DA!“ Când a plecat a doua zi în LA, am rămas ca proasta în pat și m-am gândit cărui designer să-i cer să-mi facă rochia și ce loc să aleg. Mi-ar fi plăcut în Italia, într-un palat mare din dealurile Toscanei. Apoi… nimic. Oricâte mesaje i-am trimis pe telefon și pe e-mail, cerându-i să mă sune, nu am primit nici un răspuns. Bine, cânta la Hollywood Bowl, dar, Isuse! Chiar nu-și putea suna logodnica?!

Primisem în cele din urmă un mesaj – unul! – de la el, în care spunea: „Iubito, este timpul să o lăsăm mai moale“, adăugând că eram amândoi foarte ocupați și că nu era momentul să intrăm într-o relație serioasă. Poate în câteva luni, când termina turneul mondial...

– Doamne! am țipat, azvârlind sticla goală de votcă. De ce mă dezamăgește toată lumea?

Poate și-a spus că, fiind Electra, nu trebuie decât să ies pe stradă și să agăț pe cine am chef. Teoretic, aș putea, dar nu asta era ideea. Mă îndrăgostisem de el până peste cap. Era perfect pentru mine, cu cincisprezece ani mai în vârstă, dar arăta superbine, vedetă rock internațională, obișnuit să se afle în lumina reflectoarelor. O terminase cu petrecerile, prefera să petreacă timp la casa de la plajă în Malibu. Ba chiar gătea, îi plăcea să gătească, nu consuma alcool sau droguri și avea o influență foarte bună asupra mea. Îi adoram calmul și firea pragmatică – eram plictisită să scap basma curată de fiecare dată. Ba chiar o lăsasem mai moale cu drogurile și nici nu-mi lipseau, așa că hotărâserăm că eram pregătită să mă mut cu el în California.

– Avea grijă de mine, am gemut, știa cum să mă ia…

Da, era ca un tată, un înlocuitor pentru Pa Salt...

– Taci! a strigat o voce în capul meu, pentru că ideea în sine era sinistră în multe feluri.

Și-apoi, nu simțisem nimic când a murit Pa, chiar nimic. Având în vedere că surorile mele erau distruse de durere, mă simțisem ca o anomalie. Încercasem votca, de obicei mă făcea să plâng, dar nu a reușit să-mi stârnească nici o emoție. Când mă gândeam la moartea lui, eram complet amorțită.

– Poate și vinovată, am șoptit.

Ridicându-mă cu greu, am mai scos o sticlă de votcă din dulap, m-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de unsprezece.

Am luat mobilul și l-am sunat din nou pe Ted, dar în acest timp mă suna portarul să-mi spună că a sosit „oaspetele“ meu.

– Trimite-l sus, am spus, ușurată.

M-am dus să caut banii cu care trebuia să-l întâmpin la ușă și am așteptat nerăbdătoare în holul apartamentului.

– Bună, păpușă! a spus un tip care nu era Ted, când am deschis ușa. M-a trimis Ted. Este ocupat astă-seară.

Eram ofticată că Ted trimisese pe altcineva, care putea să nu fie de încredere, dar eram atât de disperată, că nu era să-i spun că a greșit apartamentul.

– Mersi. Pa.

Mă pregăteam să-i trântesc ușa în nas, când a oprit-o cu mâna.

– Hei, nu poți să dormi? m-a întrebat.

– Uneori, de ce?

– Am niște tablete cu prescripție, foarte tari, toată noaptea dormi de rupi, cu îngerii.

Asta chiar era interesant. Medicul meu din New York refuzase să-mi mai prescrie Valium sau pastile de dormit. În schimb, profitasem de votcă, mai ales de când mă părăsise Mitch.

– Ce anume?

– Le am de la un medic. Marfă bună.

A scos pachetul din buzunar și mi le-a arătat.

– Cât?

Mi-a spus prețul pentru o folie de Temazepam. Era scandalos, dar nu-mi păsa. Bani de spart aveam.

După ce a plecat, m-am dus în sufragerie tremurând de emoție și am tras o linie pe nas.

– Nu lua droguri când mergi cu motocicleta, fusese mantra lui Pa Salt când eram mici.

Între timp, făcusem și una, și alta, și multe altele cu care știam că nu ar fi fost de acord. În clipa în care mă prăbușeam mai calmă pe canapea, mi-a sunat telefonul. Din instinct, am ridicat să văd dacă era Mitch, pentru că poate se răzgândise și mă implora să-l primesc înapoi.

Era Zed Eszu. Am așteptat puțin până a anunțat că aveam un mesaj vocal și l-am ascultat.

Salut, eu sunt! M-am întors în oraș și mă întrebam dacă vrei să vii la balet mâine-seară. Am două bilete la Maria Kowroski în premiera The Blue Necklace*.*

Cu toate că era cel mai dorit bilet în acel moment, nu aveam chef de petrecut două ore cu trupuri care se scălămbăiau și toată presa care să mă întrebe de ce nu am mai fost la nici unul dintre concertele lui Mitch. Știam că Zed mă folosea ca să apară mai mult în presă și, din când în când, aveam motive să merg cu el. Întâmplător era și bun la pat, chiar dacă nu era genul meu, între noi exista o alchimie sexuală, însă partidele noastre ocazionale încetaseră cu o vară în urmă, când îl cunoscusem pe Mitch.

Pa cel puțin fusese bucuros, mă sunase când văzuse pe prima pagină a ziarelor o fotografie cu mine și Zed la Met Ball.

– Electra, nu vreau să mă bag în viața ta, dar, te rog, stai departe de omul ăla. Este… periculos. Nu este ce pare.

– Păi, foarte bine, nu te băga! spusesem.

Mi se ridica părul în cap ori de câte ori încercase Pa să-mi spună ce să fac. Surorile mele îl ascultau supuse, mie mi se părea obsedat să dețină controlul.

Cu toate că Zed, ca restul lumii, știa că eu și Mitch eram împreună, tot insistase și ignorasem toate apelurile lui. Până acum…

– Poate ar trebui să mă duc mâine-seară cu el, am murmurat, trăgând încă o liniuță pe nas, cu gândul că mai târziu o să mă

adoarmă pastilele alea. Să ajung pe prima pagină – îi arăt eu lui Mitch.

Mi-am aprins o țigară și, deja năucită de cocaină, începeam să mă simt Electra cea tare, de pe vremuri. Am dat din nou muzica tare, am mai luat o dușcă de votcă și am dansat până la dulapul din perete, în dormitor. Am răscolit printre nenumăratele rafturi și am decis că nu aveam nimic suficient de fascinant de purtat. Mă gândeam că urma să o sun dimineață pe Amy, asistenta mea personală, ca să îmi facă rost de la Chanel de ultima lor colecție – o lună mai târziu urma să o prezint la Paris.

I-am răspuns lui Zed că eram de acord și am decis s-o sun pe Imelda, agenta de publicitate, ca să transmită presei apariția mea la teatru. Nu ieșisem de mult, ba nici la muncă nu mai mersesem, ca să nu aud pe nimeni pronunțând numele lui Mitch. Gândul la viața pe care am fi putut s-o avem, la care visasem din clipa în care-l cunoscusem, nu mai era, iar eu eram devastată. Îmi plăcuse că era celebru, că nu avea nevoie să mă folosească pentru a deveni faimos – avusese o grămadă de modele și actrițe de legat de pat – chiar credeam că mă voia pentru mine. Îl admiram. Îl iubeam.

– Mai dă-l în mă-sa! N-o părăsește nimeni pe Electra! am strigat spre cei patru pereți vopsiți cu mult gust în bej, cu tablouri neprețuite, pe care oaspeții le mâzgăliseră cu culori stridente și care mie îmi păreau de parcă vomitase cineva pe ele.

Cu o senzație îngrozitoare care mi se strecura în stomac, mi-am scos bluza și pantalonii de trening și am intrat în sufragerie goală, ca să-mi iau Temazepamul pe care mi-l lăsase tipul ăla, înainte să mă amețească de tot. Am luat două tablete cu votcă și m-am întins pe pat.

– Vreau doar să dorm, am implorat tavanul, lucru pe care nu-l mai făcusem natural de când își luase Mitch rămas-bun.

Am zăcut sub tavanul care se învârtea neplăcut, iar dacă închideam ochii era și mai rău.

– Dacă treci de noaptea asta, mâine o să-ți revii, am șoptit, simțind cum îmi dădeau lacrimile din nou.

De ce nu mai avea nimic efect asupra mea? Două pastile de Temazepam cu votcă ar doborî și un urs polar.

– Te-ai gândit să te internezi? mă întrebase ultima oară psihologul.

Nu-i răspunsesem, mă ridicasem și ieșisem din cabinetul ei, înfuriată. O concediasem atunci, pe loc, prin secretara ei. În afară de Mitch, nu știam să fie nimeni curat: cu cocaină și alcool le rezolvam pe toate.

Abia am ajuns la baie când am vomitat, înjurându-l pe tipul care-mi dăduse pastilele. Era evident praf de cretă și cine știe ce altceva și nu ar fi trebuit să am încredere în el. Am mai vomitat o dată și am leșinat, pentru că am avut un vis ciudat în care Pa mă ținea de mână și mă mângâia pe frunte.

– Sunt aici, draga mea, Pa este cu tine, spunea o voce familiară, îți promit că o să te ajutăm…

– Da, am nevoie de ajutor, am scâncit. Pa, ajută-mă! Sunt atât de singură…

Am dormit din nou, mai liniștită, dar m-am trezit când mi s-a făcut rău din nou. De data asta, nu am mai ajuns la toaletă, eram prea extenuată. Am încercat să stau în șezut și m-am uitat în jur, căutându-l pe Pa, dar eram singură din nou și știam că el nu mai era.

Bibliografie

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (Spinifex Press, 2004)

Antony Beevor, *The Battle for Spain: The Spanish Civil War 1936–1939* (Phoenix, 2006)

Wayne H. Bowen, *Spain during World War II* (University of Missouri Press, 2006)

Anne Dublin, *Dynamic Women Dancers* (Second Story Press, 2009)

John Fletcher, *Deer* (Reaktion Books, 2014)

Bernard Leblon, *Gypsies and Flamenco*, trans. by Sinéad né Shuinéar (University of Hertfordshire Press, 1994)

Patrick Jasper Lee, *We Borrow the Earth: An Intimate Portrait of the Gypsy Folk Tradition and Culture* (Ravine Press, 2000)

Paul Preston, *The Spanish Holocaust: Inquisition and Extermination in Twentieth Century Spain* (HarperPress, 2013)

Paco Sevilla, *Queen of the Gypsies: The Life and Legend of Carmen Amaya* (Sevilla Press, 1999)

Rita Vega de Triana, *Antonio Triana and the Spanish Dance: A Personal Recollection* (Harwood Academic Publishers, 1993)

G. Kenneth Whitehead, *Deer and their Management in the Deer Parks of Great Britain and Ireland* (Country Life Limited, 1950)

Nota autoarei

Ori de câte ori încep să scriu mulțumiri pentru o carte, la câteva luni după ce am terminat manuscrisul, simt că povestea s-a scris singură. Poate este ca la naștere – cel puțin pentru mine, durerea procesului în sine a fost uitată, mulțumită produsului final superb, fie că vorbim de copii, fie că vorbim de cărți. Dar, desigur, fiecare carte crește în nouă luni de muncă datorită cercetării asidue necesare pentru a fi cât mai aproape de realitate. Totuși, fiecare carte este, totodată, ficțiune bazată pe realitate și foarte rar trebuie să întrebuințez licența artistică pentru a îmbogăți intriga. De exemplu, în *Sora lună*, luna plină din 2008, pe care o vede Tiggy când se duce în pădure cu Angelina, chiar a avut loc trei săptămâni mai târziu în viață reală. Și este important de reținut că 2008 este anul în care are loc povestea lui Tiggy. În următorii zece ani s-au petrecut schimbări enorme mulțumită progreselor tehnologice și, în special în acest an, pentru egalitatea femeilor.

Cercetarea culturii gitane a fost de asemenea o provocare, din cauza faptului că există foarte puține documente scrise în acest sens. Numeroasele sale mistere s-au transmis mai degrabă din vorbă în vorbă și îi sunt recunoscătoare lui Oscar González că m-a călăuzit prin Sacromonte. De asemenea, mulțumesc următorilor: Sarah Douglas, Innes MacNeill, Ryan Munro și Julie Rutherford care m-au făcut să mă simt bine-venită la extraordinara moșie Alladale din Scoția, unde se află Kinnaird. Ambele excursii de cercetare au fost uluitoare și informative în aceeași măsură. Ca și în cazul celorlalte surori, simt că am călcat personal pe drumurile pe care a mers Tiggy în poveste. Mulțumesc și doctorului Mark Westwood și Rebeccăi Westwood, maestră în Reiki, care au inspirat anumite părți din povestea lui Tiggy prin practicile veterinare holistice minunate.

Ultimul an a fost pentru sănătatea mea cel mai greu, iar această carte nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul incredibilei mele echipe de la editură și de acasă: Ella Micheler, asistenta mea în cercetare, și Susan Moss, redactor și cea mai bună prietenă a mea, s-au dat peste cap ca să publice cartea la timp. Olivia Riley, care coordonează tot ce ține de administrație, și Jacqueline Heslop m-au ajutat personal și profesional și le sunt recunoscătoare pe veci pentru dragostea și sprijinul lor.

Directorilor editurilor din toată lumea, în special: Jeremy Trevathan, Claudia Negele, Georg Reuchlein, Nana Vaz de Castro și Annalisa Lottini, care, dincolo de faptul că sunt fantastici, mi-au fost prieteni și m-au făcut să cred în mine, ca scriitor și ca om. Mamei mele, Janet, sorei mele, Georgia, lui Tracy Allebach-Dugan, Thila Bartolomru, Fernando Mercadante, Loen Fragoso, Julia Brahm, Bibi Marino, Tracy Blackwell, Stefano Guisler, Kathleen Doonan, Cathal Dineen, Tracy Rees, MJ Rose, Dan Booker, Ricky Burns, Juliette Hohnen și Tarquin Gorst – mi-ați fost mereu alături în atât de multe feluri.

Personalului de la spitalul Royal Marsden, unde am petrecut mare parte din ultimul an și unde am scris părți din această carte, în special lui Asif Chaudry și echipei sale, lui John Williams și adorabilelor sale fete, lui Joyce Twene-Dove și asistentelor medicale care au avut mare grijă de mine. Mă credeți sau nu, chiar îmi este dor de voi!

În sfârșit, soțului și agentului meu, Stephen, copiilor mei, Harry, Isabella, Leonora și Kit. Anul ăsta am fost cu toții într-o aventură înspăimântătoare și plină de evenimente și ați fost cu toții alături de mine și m-ați încurajat și mi-ați dat puterea să merg mai departe. Sunt foarte mândră de voi și nu știu, sincer, ce m-aș face fără voi.

Tuturor cititorilor mei fantastici, am învățat cel puțin un lucru în ultimul an, și anume că viața trece repede. Dacă puteți, încercați să vă bucurați de fiecare clipă oricare ar fi circumstanțele și nu vă pierdeți speranța – flacăra fundamentală care ne ține ca oameni în viață.

Lucinda Riley
Iunie 2018

În colecția Blue MOON au apărut:

Jojo Moyes, *Ultima scrisoare de dragoste*
Danielle Steel, *Învingătorii*
Elin Hilderbrand, *Zvonul*
Jacqueline Susann, *Valea păpușilor*
Tatiana de Rosnay, *Se numea Sarah*
Jojo Moyes, *Înainte să te cunosc*
Nora Roberts, *Obsesia*
Jojo Moyes, *Fata pe care ai lăsat-o în urmă*
Danielle Steel, *Daruri de preț*
Danielle Steel, *Sub acoperire*

Kristin Hannah, *Privighetoarea*
Jojo Moyes, *După ce te-am pierdut*
Danielle Steel, *O viață perfectă*
Danielle Steel, *Jocuri de putere*
Martha Hall Kelly, *Când înflorește liliacul*
Danielle Steel, *Fiul risipitor*
Danielle Steel, *Aripile destinului*
Kristin Hannah, *A doua șansă*
Barbara Taylor Bradford, *Cavendon Hall*
Jojo Moyes, *Un bărbat și o femeie*
Jodi Picoult, *Pactul*
Nora Roberts, *Secrete și minciuni*
Jojo Moyes, *În căutarea unui destin*
Tracy Brogan, *Nebunie de-o vară*
Jojo Moyes, *Silver Bay*
Danielle Steel, *Moștenirea secretă*
Danielle Steel, *Blue*
Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului* (vol. I-III)
Kristin Hannah, *Aleea cu licurici*
Tatiana de Rosnay, *Vieți secrete*
Jojo Moyes, *Eu, și totuși alta*
Lucinda Riley, *Secretul Helenei*
P.Z. Reizin, *Algoritmul fericirii*
Lucinda Riley, *Trandafirul nopții*
Gill Paul, *Soția secretă*
Jojo Moyes, *Un bilet pentru Paris*

J.P. Monninger, *Harta care mă duce la tine*
Kristin Hannah, *Un nou început*
Sofia Lundberg, *Caietul cu nume pierdute*
Jodi Picoult, *Al zecelea cerc*
Carolyn Brown, *Secrete și speranțe*
Jodi Picoult, *Povestitorul*
Kristin Hannah, *Grădina de iarnă*
Kerry Lonsdale, *Viața pe care am visat-o*
Elin Hilderbrand, *În seara asta, vorbește-mi de iubire*
Rosie Nixon, *Stilista*
Beth O'Leary, *Dragoste în contratimp*
Elin Hilderbrand, *Paradisul de la malul mării*
Lucinda Riley, *Cele șapte surori. Povestea Maiei*
Jodi Picoult, *Nouăsprezece minute*
Chiara Gamberale, *Caruselul iubirii*
Lauren Willig, *Soția engleză*
Kate Quinn, *Rețeaua Alice*
Miranda Beverly-Whittemore, *Vacanță în paradis*
Tatiana de Rosnay, *Anotimpul ploilor*
Helen Simonson, *Dragostea târzie a doamnei Ali*
Martha Hall Kelly, *Trandafirii pierduți*
Lori Nelson Spielman, *Mâine e o nouă zi*
Roxanne Veletzos, *Fetița pe care au lăsat-o în urmă*
Kristin Hannah, *Dincolo de stele*
Jessica Shattuck, *Văduvele de la castel*
Jojo Moyes, *Bazarul visurilor*

Jodi Picoult, *O scânteie de viață*
Nora Roberts, *Eclipsa*
Katherine Pancol, *Ochii galbeni ai crocodililor*
Gill Paul, *Fiica pierdută*
Jojo Moyes, *Dragoste într-o zi ploioasă*
Katherine Pancol, *Valsul lent al țestoaselor*
Nina George, *Mica librărie de pe Sena*
Kristin Hannah, *Drum în noapte*
Deborah Harkness, *Cartea pierdută a vrăjitoarelor*
Deborah Harkness, *Școala Nopții*
Deborah Harkness, *Cartea vieții*
Deborah Harkness, *Fiul timpului*
Kim Liggett, *Anul de grație*
Jojo Moyes, *Darul stelelor*
Pam Jenoff, *Fetele dispărute din Paris*
Emily Giffin, *Tot ce ne-am dorit*
Lucinda Riley, *Sora furtună. Povestea lui Ally*
Kristin Hannah, *Culorile vieții*
Jojo Moyes, *Vara în care te-am întâlnit*
Lucinda Riley, *Grădina cu lavandă*
Sylvia Day, *Aripi de brumă*
Santa Montefiore, *Primăvară în Toscana*
Sarah Jio, *Toate florile Parisului*
Nora Roberts, *Profeția*
Sofia Lundberg, *Un semn de întrebare e o jumătate de inimă*

Ana Johns, *Femeia cu chimono alb*
Pam Jenoff, *Povestea unui orfan*
Kristin Hannah, *Frontul de acasă*
Beth Morrey, *Dragostea lui Missy*
J.P. Monninger, *Șapte scrisori*
Kate Clayborn, *Dragostea e scrisă în semne*
Imogen Kealey, *Eliberare*
Rachel Winters, *Caut suflet pereche*
Lucinda Riley, *Sora umbră. Povestea lui Star*
Meg Waite Clayton, *Ultimul tren spre Londra*
Janet Skeslien Charles, *Biblioteca din Paris*
Nora Roberts, *Aleasa*
Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Carolyn Brown, *Hanul cu Magnolii*
Kristin Hannah, *Între surori*
Alyson Richman, *Soția pierdută*
Rhys Bowen, *Copilul din Toscana*
Lucinda Riley, *Îngerul de la Marchmont Hall*
Kate Quinn, *Zbor în trecut*
Nicholas Sparks, *Respirație în doi*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Kristin Hannah, *Totul pentru dragoste*
Jojo Moyes, *Muzica nopții*
Lucinda Riley, *Sora perlă. Povestea lui CeCe*
Nicholas Sparks, *Întoarcerea acasă*
Lia Louis, *Dragă Emmie Blue*

Victoria Hislop, *Cei ce sunt iubiți*
Ellen Alpsten, *Țarina*
Leila Meacham, *Zborul libelulei*
Santa Montefiore, *Vremea dragostei și a războiului*
Leila Meacham, *Trandafiri*
Jenny Ashcroft, *Întâlnire la Bombay*
Nicholas Sparks, *Jurnalul unei iubiri*
Santa Montefiore, *Casa de la malul mării*
Kristin Hannah, *Cele patru vânturi*
Lucinda Riley, *Camera cu fluturi*
Marianne Cronin, *Cei o sută de ani ai lui Lenni și Margot*
Nicholas Sparks, *Dragă John*

În colecția NEW MOON au apărut:

Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Sarah J. Maas, *Orașul Semilunii. Casa pământului și a sângelui*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Jennifer L. Armentrout, *Furie și furtună*
Mikki Daughtry & Rachael Lippincott, *Tot acest timp*
Sarah Dessen, *La drum împreună*
Rachael Lippincott & Mikki Daughtry, *La cinci pași de tine*
Jennifer L. Armentrout, *Ruină și blestem*
H. Hunting, *Minciuni nevinovate*

În colecția MOON LIGHT au apărut:

Julia Quinn, *Bridgerton. Eu și ducele*
Penelope Ward, *N-are stofă de iubit*